MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FIFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

1st, 3rd to 6th and 8th to 13th March 1965.

Volume LXI (Nos. 1 to 11).

TABLE OF CONTENTS.

Monday, 1st March 1965.

	PAGES
(i) Personnel of the Government of Madras	i
(ii) Principal Officers of the Madras Legislative Council	ii
(iii) List of Members of the Madras Legislative Council with their Constituencies	iii–v
I Questions and Answers	1–16
II Announcements—	
(1) Decision of the Business Advisory Committee	17
(2) Adjournment Motions	17
III Presentation of the Budget for 1965-66	17–23
IV Papers laid on the Table of the House	23–26

Wednesday, 3rd March 1965.

I Questions and Answers	133–145
II Privilege motion *re* obstruction caused to Sri K. V. Ramaswamy and other members of the Council by the student demonstrators on the 25th January 1965	145
III Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State	145–148
IV Government motions—	
(1) Election of nine members to the Committee on Privileges	148
(2) Election of six members to the House Committee	148–149
V General discussion on the Budget for 1965–66	149–180
VI Papers laid on the table of the House	180

L.C.S. (L) 62926

PAGES

Thursday, 4th March 1965.

I Questions and Answers 181–188

II Calling attention to the erection of caution signals by installation of red lights at check-posts 189

III General discussion on the Budget for 1965-66 *—cont.* 189–207

IV Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State 207–244

V Paper laid on the table of the House 244

Friday, 5th March 1965.

I Questions and Answers 245–251

II Calling attention to seizure of foodgrains at check-posts in Kanyakumari district 251–252

III General discussion on the Budget for 1965-66—*cont.* 252–295

IV Papers laid on the table of the House 296

Saturday, 6th March 1965.

I Questions and Answers 297–304

II General discussion on the Budget for 1965-66 *—cont.* 305–347

III Papers laid on the Table of the House 347

Monday, 8th March 1965.

I Questions and Answers 349–356

II Announcements—

(1) Decision of the Business Advisory Committee 356–357

(2) Adjournment Motion 357

III General discussion on the Budget for 1965-66 *—cont.* 357–395

IV Papers laid on the table of the House 395

Tuesday, 9th March 1965.

I Questions and Answers 397–402

II Announcements—

(1) Election of nine Members to the Committee of Privileges .. 402–403

(2) Election of six Members to the House Committee .. 403

III Adjournment motion *re* Appointment of Temporary Presidents of Panchayats 403–404

IV Calling attention to the absence of the Executive Officer of the Kurinchipadi Panchayat Union, South Arcot district 404–405

V General discussion on the Budget for 1965-66—*cont.* 405–447

VI Papers laid on the Table of the House 447

PAGES

Wednesday, 10th March 1965.

I Questions and Answers 451–460

II Calling attention to appointment of Tamil Pandits in Higher Elementary Schools 460–461

III General discussion on the Budget for 1965–66—*cont.* 461–485

IV Papers laid on the table of the House 485

Thursday, 11th March 1965.

I Questions and Answers 487–492

II Calling attention to non-grant of annual increments to B. T. Assistants and Language Pandits in North Arcot District Board 492

III Government Motion—

Discussion on the Official Language Policy 493–536

IV Papers laid on the table of the House 537

Friday, 12th March 1965.

I Questions and Answers 543–554

II Government Motion—

Discussion on the Official Language Policy—*cont.* 555–601

III Paper laid on the Table of the House 601

Saturday, 13th March 1965.

I Questions and Answers 613–622

II Supply of copies of proceedings of the Council relating to Official Language Policy to the Prime Minister and the Home Minister of the Government of India 622–623

III Motion under Rule 21 (3) of the Council Rules 623

IV Non-official Resolutions—

(1) Teachers in Secondary Schools under private management—*cont.* 623–625

(2) Scales of pay of the Government servants 625–634

(3) Secondary Grade Trained Teachers in Higher Grade posts 634–645

V Motion under Rule 205 of the Council Rules 645–646

VI Discussion on the Traffic Accidents 646–661

VII Non-official Bill—

The Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965 661

VIII Papers laid on the Table of the House 661–662

Index 675–700

PERSONNEL OF THE GOVERNMENT OF MADRAS

GOVERNOR OF MADRAS.

HIS HIGHNESS MAHARAJA SHRI JAYA CHAMARAJA WADIYAR BAHADUR.

MEMBERS OF THE COUNCIL OF MINISTERS.

1 **THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM**: *Chief Minister in-charge of Public; General Administration including the Board of Revenue and District Revenue Establishments; Planning; Finance; Education; Labour; Legislature; Elections; Religious Endowments; Official Language.*

2 THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: *Minister in-charge of Industries, Commercial Taxes; Nationalized Transport; Technical Education; Electricity; Housing; Handlooms; Yarn; Textiles; Mines and Minerals; Iron and Steel Control; Prices and Supply of Goods Act; Companies, Newsprint Control; Ex-Servicemen; Legislation on Chits; Law; Transport.*

3 THE HON. SRI P. KAKKAN: *Minister in-charge of Police; Agriculture; Minor Irrigation; Animal Husbandry; Harijan Welfare; Prohibition; Bhoodan and Gramdan.*

4 THE HON. SRI V. RAMAIAH: *Minister in-charge of Food; Public Works; Revenue; Legislation on Money Lending (Rural Indebtedness); Legislation on Weights and Measures; Indians Overseas; Refugees and Evacuees; Pastports.*

5 THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: *Minister in-charge of Public Health and Medicine; Women's and Children's Welfare; Orphanages; Accommodation Control; Beggars; Cinematograph Act.*

6 THE HON. SRI N. NALLASENAPATHI SARKARAI MANRADIAR: *Minister in-charge of Ports; Co-operation; Courts; Forests and Cinchona; Khadi and Village Industries.*

7 THE HON. SRI G. BHUVARAHAN: *Minister in-charge of Information and Publicity; Registration; Stationery and Printing, Government Press; Prisons; Approved Schools and Vigilance Services; Fisheries.*

8 THE HON. SRI S. M. A. MAJID: *Minister in-charge of Municipal Administration; Community Development; Panchayats.*

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

PRINCIPAL OFFICERS.

Chairman

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU.

Deputy Chairman

SRI V. K. PALANISWAMY GOUNDER.

Panel of Vice-Chairmen

1 SRI K. RAMADASS.
2 SRI R. SIVASANKARA MEHTA.
3 SRI S. K. SAMBANDHAN.
4 SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR.

Secretary to the Council

SRI G. M. ALAGARSWAMY, B.A., B.L.

LIST OF MEMBERS OF THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL WITH THEIR CONSTITUENCIES.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
1 **Abdul Wahab, K. S.**	State Legislative Assembly.
2 **Aditanar, Si. Pa.**	Tirunelveli Local Authorities.
3 **Anbazhagan, K.**	Madras-Chingleput Teachers.
4 **Arunachalam, T. S.**	State Legislative Assembly.
5 **Balasubramanya Ayyar, K., B.A., B.L.**	Madras East Central Graduates.
6 **Chidambara Mudaliar, A.** ..	Madurai Local Authorities.
7 **Chidambaram Pillai, I. A., M.A.**	Kanyakumari Local Authorities.
8 Chidambaranathan, Dr. A., M.A., PH.D.	North Arcot-South Arcot Teachers.
9 **Chitrarasu, C. P.**	State Legislative Assembly.
10 **Clubwala Jadhav, Mary C.** ..	Nominated.
11 **Damodaran, G. R., B.SC. (Electrical), B.SC. (Mech.) (Durham), M.I.E.E. (Lond.), M.I.E.**	Salem-Coimbatore-Nilgiris Teachers.
12 **Devaraja Mudaliar, T. V.** ..	North Arcot Local Authorities.
13 **Doraiswamy Naidu, K.** ..	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
14 **Durairaj, T.**	Tiruchirappalli Local Authorities.
15 **Ethirajulu, M.**	State Legislative Assembly.
16 **Hande, Dr. H. V.** ..	Madras District Graduates.
17 **Janakirama Mudaliar, E.** ..	State Legislative Assembly.
18 **Jayarama Reddiar, S.**	Ramanathapuram Local Authorities.
19 **Kamalakannan, K.**	South Arcot Local Authorities.
20 **Kothandaraman, K. K.** ..	Coimbatore-Nilgiris Local Authorities.
21 **Krishnamoorthy, G.**	Thanjavur-Tiruchirappalli Teachers.
22 **Krishnaswamy Vandayar, A.**	State Legislative Assembly.
23 **Lakshmanan Chettiar, SP. K. A.**	Ramanathapuram Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
24 Lakshmanaswami Mudaliar, Dr. A., B.A., M.D., LL.D., D.SC., D.C.L., F.R.C.O.G., F.A.C.S.	Madras District Graduates.
25 Lakshmi Krishnamurthi ..	State Legislative Assembly.
26 Manickavelu, M.A., B.A., B.L. (*Chairman*).	Do.
27 Manjubhashini, S.	Nominated.
28 Mohanlal Mehta	State Legislative Assembly.
29 Muthiah, C.	Thanjavur Local Authorities.
30 Muthiah Chettiar, M.A.	Nominated.
31 Natarajan, N. V.	State Legislative Assembly.
32 Palaniswamy Gounder, V. K. (*Deputy Chairman*).	Do.
33 Ponnuswamy Chettiar, S. R. P.	Do.
34 Ponnuswamy Villavarayar, J.	Do.
35 Rajah Iyer, M.	Madurai-Ramanathapuram Teachers.
36 Rajagopal Pillai, M. ..	State Legislative Assembly.
37 Rajaram Naidu, K.	Do.
38 Ramadass, K.	Do.
39 Ramakrishna Achari, K. ..	Do.
40 Ramalingam Pillai, V.	Nominated.
41 Ramasamy, K. R.	State Legislative Assembly.
42 Ramaswamy, K. V.	Do.
43 Ramaswami Mudaliar, V. K.	Chingleput Local Authorities.
44 Ramaswamy Reddiar, O. P.	Nominated.
45 Rengaswamy, V., B.A. ..	Do.
46 Sambandhan, S. K., B.A. ..	Madras North Graduates.
47 Sambasiva Reddiar, A. ..	Salem Local Authorities.
48 Sankaralingam Pillai, M. ..	Tirunelveli-Kanyakumari Teachers.
49 Saraswathy Pandurangam ..	Nominated.
50 Sivanandam, Dr. T. V., M.B.B.S.	Madras West Central Graduates.
51 Sivasankara Mehta, R. ..	Madras Local Authorities.
52 Sivasubramania Pandian ..	Tirunelveli Local Authorities.

Serial number and name of member.	Name and class of Constituency.
53 Srinivasaraghavan, A. ..	Madras South Graduates.
54 Subbiah Chettiar, M. ..	Tiruchirappalli Local Authorities.
55 Subramanyam, A. ..	State Legislative Assembly.
56 Sundaram, S. D.	Nominated.
57 Thangavel Mudaliar, A. K. ..	South Arcot Local Authorities.
58 Thiagarajan, N. R. ..	Madurai Local Authorities.
59 Tirupurasundari, T. L. ..	Nominated.
60 Venkatachalam, R. ..	Salem Local Authorities.
61 Venkatachala Thevar, P. ..	Thanjavur Local Authorities.
62 Venkataraman, R., M.A., B.L. (*Minister, Leader of the House*).	State Legislative Assembly.
63 Vijayarangam, G. ..	North Arcot Local Authorities.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

TWENTY—FIFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

Monday, the 1st March 1965.

The House met in the Council, For St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Pension scheme to Teachers.

*71 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to extend the Teachers' Pension Scheme to teachers who retired before 1st April 1955?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government ever examined this question, and what is the reason for not extending the concession?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The question is additional financial commitment and the Government are not prepared to enter into additional financial commitment.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government, aware that all these teachers must be above 65 years of age now, their number is dwindling, and is therefore within 100, and the finance, if required, would be only a few thousands of rupees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the Government have examined all these points, and they have come to the conclusion that they should not enter into further commitment.

DR. H. V. HANDE : What is the exact financial commitment on the grant of pensions to old teachers, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have not examined what exactly would be the financial commitment, and the Government are not prepared to enter into additional financial commitment.

DR. H. V. HANDE : Will these teachers be given old-age pension, Sir?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That question does not arise.

[1st March 1965

SRI G. KRISHNAMOORTHY : When it is the policy of the Government in the Welfare State to give old-age pension, what is the difficulty in just relaxing the rules so that old-age pension may be made applicable to these teachers and they may be enabled to get this benefit?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : They will be entitled to old-age pension under the rules.

Provident fund amounts for teachers

* 72 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there is provision now to invest accrued Provident Fund amounts of teachers in aided institutions in National Savings Certificates or National Defence Certificates; and

(b) if not, whether there is any proposal to do so?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact, Sir, that in a particular district teachers are told that there is no provision to invest now?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no information, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government consider the advisability of just circularising the District Educational Officers so that the teachers may get the benefits?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think it is necessary.

Bus fares for the private sector

* 73 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there is any standard rate of bus fares for the private sector in the State;

(b) whether any deviations have been brought to the notice of the Government during 1963-64; and

(c) the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) The Government have fixed the maximum rates of bus fares; and by virtue of the powers conferred on him under the Motor Vehicles Act, the Transport Commissioner has prescribed the rates to be adopted by the Regional Transport Authorities in fixing bus fares. A statement* showing the rates of fares fixed by the Transport Commissioner is laid on the table of the House.

(b) No.

(c) Does not arise.

* Printed as Appendix I on page 27.

1st March 1965]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, on what basis are the rates fixed?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The rates are fixed after consulting the public interest, cost of operation, and all the other circumstances.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, how is it that in the case of city and towns buses alone, direction of seats is not taken into consideration in fixing the rates?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Because in most of them it is forward facing. Secondly the rate is lower.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Government allow the increase of rates by private concerns, as rates of oil have been raised by the Central Government's announcement, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is the representation that we have received, but the Government have not taken any decision on it.

SRI M. RAJAH [illegible] : Sir, the statement placed here states two roads, namely, plain roads and ghat roads. Have the Government considered the special jeepable roads where jeep buses are found to be uneconomic on the existing rates?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : We have not given any special rates for jeepable roads. We have taken them and classified them as plain roads.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : The Government have made an announcement that they are going to use jeeps in village roads for transport, but on account of the uneconomic conditions I am told it is not running now. Is it a fact, Sir?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Yes the applications for jeep permits are not very many.

Stages in the City Transport

* 74 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to make the various stages in the City Transport equi-distant; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) No.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it not a fact, Sir, that the various stages are not equi-distant?

(The hon. Member was standing in his place even after putting the question.)

[1st March 1965

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Will the hon. Member please sit down? If he does not sit down, how can I answer the question, while he is standing? (Laughter.) Sir, it is not equi-distant. It has certain advantages and certain disadvantages. For instance, if you make it two kilometres equi-distant, the stage from Parry's Corner to the Central Station would be less than 2 kilometres and a person boarding the bus at Central Station will have to pay more if he goes to Egmore or any other station. So, what the Department did was to take into account the well-known destinations and keep the rates as they were so that if a person came by train and had to board the bus at the Central Station he might not be compelled to pay more because there was no portion of it falling within 2 kilometres range. I have explained this to a number of people who came and made representations to me. They were not able to suggest any alternative.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Are the Government aware that in particular routes, namely, 21, 21-D and 21-C, the last stage especially, is very anomalous and even small stages with half a kilometre have been made a fare stage?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is not correct. Nowhere persons are made to pay for a fare stage of half a kilometre. In fact he gets a benefit; for instance, like the well-known stage of Central Station or the Maternity Hospital, we have taken as stages places from where a large number of people go. If they are beyond 2 kilometres, we still charge two kilometres rate. If it is less than 2 kilometres, the Government charge for 2 kilometres.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do the Government know that the last stage on route No. 21-D, a particular route in which buses are run often, the distance between Jammi buildings and Luz is not even half a kilometre and yet a stage fare is charged?

THE HON. SRI VENKATARAMAN : If the hon. Member puts a separate question about it, I will get it examined, but I can definitely state that the adjustment is only marginal in order to preserve the advantages which the users now have.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government consider the advisability of just taking a particular route and dividing the total distance by the number of even stages so that passengers may get the satisfaction?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In fact, that was the original idea we had. But it will cause innumerable difficulties. Perhaps the hon. Member is not aware that the well-known places of boarding and getting down do not coincide with the 2 kilometre stages. As I already mentioned, for instance, Central Station and Gosha Hospital are the places where a large number of people get down and get in, in order that they are not compelled to pay a little more because it is within 2 kilometre stage, we have taken the fixed points and then decided the fares. It may be in some

1st March 1965]

cases they will pay 2 kilometre stage fare for less than two kilometres. But then the person boarding the bus at that stage will pay two metre stage fare for more two kilometres.

Price of sugar in the State

* 75 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(*a*) whether the Government of India have fixed any price for sugar recently;

(*b*) whether it is a fact that the price of sugar in this State is lower than that in other States; and

(*c*) if so, whether this Government have made any representation to the Government of India in this regard?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) Yes. With effect from 12th November 1964.

(*b*) The price of sugar in this State is lower than that fixed for West Uttar Pradesh, South Bihar, Punjab, Assam, and Rajasthan.

(*c*) This Government have represented to the Government of India in this regard in the past before the present fixation of ex-factory prices. The Government of India have now fixed the ex-factory prices for sugar from the sugar factories in this State at Rs. 123 per quintal which exceeds the previous season's ex-factory price of sugar by Rs. 7.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What reasons are there for fixing different prices for sugar produced in different States?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : This question should be put to the Hon. the Minister for Agriculture who knows all these particulars. But from information which is with me here I find the Government of India have to work out the prices according to a formula which takes into account all the details and then prices are arrived at. As per that formula, Rs. 123 which has now been fixed for our State comes well within the formula. In some States prices have gone up and in some States prices are expected to come down.

Procurement of paddy and rice

* 76 Q.—DR. T. V. SIVANANDAM : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state the details of the scheme that the Government have formulated for procuring paddy and rice from the producers? 3-10 p.m.

THE HON. SRI V. RAMIAH : A paper [a] is placed on the table of the House.

DR. T. V. SIVANANDAM : Sir, experience has revealed to us that stocking rice as it is for a long time results in deterioration of the rice in quantity and quality. As such, may I know whether

[a] Printed as Appendix II on pages 27-28.

the Government have considered this question and arrived at a decision? If so, may I know whether the buffer-stock will be kept as rice or as paddy?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : With all past experience, the maximum quantity will be kept as paddy.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, the procurement quantity is four lakhs tonnes. May I know what the Government are going to do if they get more than four lakhs tonnes? Are they going to leave it to the free market or will they take over the entire produce?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We have worked out our requirements during the lean period. We have requested the District Collectors to buy that quantity. Now, our intention is that, over and above what is bought under the levy system in the various districts, whatever is offered, the Government should buy it.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Will the Hon. Minister consider the advisability of making lighter the levy in the districts of Ramanathapuram and Tirunelveli, where the crops have failed? I want the Government to make the levy lighter and resort to import of rice from other parts of the country into the State.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, it is not a uniform levy throughout the State. We went every district to buy a certain quantity for its buffer-stock. The Collector goes into all details, finds out the conditions prevailing there, and then fixes the quantity he should procure. As far as Ramanathapuram is concerned, I can assure the hon. Member that the levy is light. If he wants the word 'light' put as 'lighter', I do not mind it.

DR. T. V. SIVANANDAM : Will the Government, Sir, think it reasonable to exempt the small holdings up to 3 acres if the produce is being used for the family consumption and not for sale?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We are buying only whatever is surplus with a particular family. We will fix the requirements of the family.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, have the Government made any provision for persons to purchase one year's stock if they do not own paddy fields?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If they are relations of the people owning paddy fields their request will be considered.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Arising out of the answer of the Hon. Minister, Sir, may I know whether the Government are varying the levy from district to district?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We have just arrived at the figure of our requirement for the whole State during the lean period. We have now worked out what are the districts that can

give us the maximum. The maximum quantity will be bought from what is known as the Cauvery Delta area. As far as buying in that area is concerned, we are not going to face any serious difficulties. In the case of the other districts, mostly for the districts' own needs, we have worked out the figure, and have requested the Collectors to buy. Any uniform levy pattern will mean certain difficulties in certain areas like the Ramanathapuram district. In the Ramanathapuram district, there will be a large area where there is no production at all. Therefore, we leave it to the Collector to fix the manner in which he should buy and to concentrate only in areas where he feels he can meet the demand.

DR. H. V. HANDE : Sir, there is a lot of resistance among the ryots to part with paddy, because the Government take a lot of time in making payment. Is this a fact?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, it is absolutely wrong. We buy the maximum quantity in the Thanjavur district. There were some reports in the papers about the difficulties which the local millers faced. I personally went to that place and made enquiries. As far as payment is concerned, I can say that it is very prompt and not delayed.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: மதுரை மாவட்டத்தில் வெளி மார்க்கெட் விலையை காட்டிலும் அரசாங்கம் நிர்ணயித்த விலை குறைவாக இருப்பதால் நெல் கொள்முதல் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று கூறி இருக்கிறீர்கள். அதற்குப் பதிலாக சர்க்காருக்கு ஒரு யோசனை பொது மக்களிடமிருந்து கூறப்படுகிறது. அதாவது ரசாயன உரம் 4 லட்சம் டன் கொடுக்கிறோம். அதை நெல் ரேஷனுக்கு அளக்கும் விவசாயிகளுக்கு மட்டும் கொடுத்து நெல் வாங்கப்படுமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: அதையெல்லாம் தொடர்ந்து பரிசீலனை செய்து விவசாயிகளிடமிருந்து எந்த முறையில் கஷ்டம் இல்லாமல் வாங்க முடியுமோ அதைச் செய்கிறோம். அப்போது அந்தந்தக் கோரிக்கையை எடுத்துக்கொள்ளலாம். மதுரையைப் பொறுத்தவரையில் இரண்டு, மூன்று தினங்களுக்கு முன் நான் அங்கு சென்று பார்த்ததில் மதுரையிலிருந்து எவ்வளவு எதிர்பார்க்கிறோமோ அதை வாங்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது.

DR. T. V. SIVANANDAM : Sir, is it a fact that licences have been issued to some traders and merchants? If so, will they be permitted to purchase foodgrains both from within the State and outside the State and distribute the foodgrains to people at the prices fixed by the Government?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There is no question of merchants going outside the State and making purchases, because every transaction with the different States is carried on at Government--Government basis. As far as the appointment of

these traders and millers is concerned, we have left it to the discretion of the Collectors to choose such people in whom they have confidence to buy and stock it on Government account.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: May I know the targets fixed by the Government districtwise?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: A separate question may be put.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: Sir, it is stated that so far as procurement is concerned, the requirements of small holders will be considered. But to my knowledge even persons holding not more than half an acre have been brought under the uniform levy. This results in real hardship in some cases. Will the Government consider these hard cases and give the benefit to the producers?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: This matter need not come up to Government level. If there are such cases, and if the hon. Member meets the Collector in this connection, he will set the matter right if there is real difficulty.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: சர்க்கார் திட்டமிட்டிருக்கும் விலைக்கும் குறைவாக நெல்லை விவசாயிகளிடத்தில் வாங்குகிறார்கள் என்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: இதுபோன்ற சில புகார்கள் வந்து கொண்டிருக்கின்றன. ஆனால் இந்தப் புகார்களுக்கு இடமே இடையாது. நாங்களும் குறிப்பிட்ட விலைக்கு கமிட்டியில் சொல்லி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றுதான் தீர்மானம் செய்துள்ள குறிப்பிட்ட விலைக்கே வாங்கிக்கொள்வார்கள்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Do the Government propose to have this procurement and storage of foodgrains as a permanent measure?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: We have to consider the question immediately before us. We should consider what will be the best for the society at large. In that way we thought that the price for the producer should be fair. At the same time the price for the consumer also should be fair. For this purpose we are adopting many ways. But immediately we intend buying from the producer at the fair price which the Government have decided. This will help us to meet the needs of the consumer, and the consumer need not at present pay exorbitant prices which he used to pay previously. The position will have to be constantly reviewed and improvements made.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: I would like to know, Sir, whether the support price or the ceiling price is adopted. Are the Government aware that the Collectors are insisting that the maximum price should be paid at the village site itself? In such cases,

what is the alternative for the merchants or the co-operative stores to procure at the maximum price? Is it possible to sell it at the same price when they despatch the foodgrains by lorry or by train?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: This is diametrically opposite to what the hon. Member Sri A. K. Thangavel Mudaliar just now said. My desire and hope is that the producer should get the maximum price. We will endeavour to see that the producer gets the maximum price. As the first step, I feel that something has been done in that direction when the Collector of Thanjavur has promised the maximum price to the producer if he delivers the paddy under agreed conditions at the railway station in wagon loads.

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்: கவர்ன்மெண்ட் கொள்முதல் செய்கிற விலைக்கும் வெளியில் விற்கிற விலைக்கும் வித்தியாசம் இருக்கிறது. மற்ற சமயத்தில் சாதாரணமாக லெவியைவிட சர்ப்லஸாக இருப்பதை சர்க்காருக்குக் கொடுப்பதற்கு விவசாயிகள் தயங்குகிறார்கள். அதைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு அதிகப் பசங்கள் கொடுக்கப்படும் நெல்லுக்கு அடையாள கார்டுகள் கொடுத்து அதற்கு எவ்வளவு உரம் கொடுக்கப்படுமென்பதை தியாசமடி செய்து கொடுக்க சர்க்கார் முன்வருமா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன்.

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: உ உப்பு எல்லா விவசாயிகளுக்கும் கொடுக்கவேண்டும். உபரியாகக் கொடுக்கிறவர்களுக்குத்தான் விசேஷமாகக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதில்லை. அங்கத்தினர் அவர்கள் இரண்டு விலை இருப்பதாகச் சுட்டிக்காட்டினார்கள். அவர்களுடைய கேள்வியிலிருந்து இரண்டு விலைகள் இருப்பது நியாயம் என்று தோன்றக்கூடிய முறையில் இருக்கின்றன. ஆனால் அரசாங்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் விலை நிர்ணயம் செய்த பிறகு அதே விலைக்கு வாங்குவதற்கு நடவடிக்கை எடுக்கும்போது அதிகமாக மத்த ஜில்லாவிலிருந்து கஷ்டமில்லாமல் நெல் வாங்க முடியுமோ அங்கு அவர்கள் கொடுக்க முன் வருகிறார்கள். நகரங்களுக்குப் பக்கத்திலுள்ள அல்லது போக்குவரத்து வசதி உள்ள சில ஜில்லாக்களில் கொஞ்சம் அதிகமான விலை கிடைக்குமோ என்ற ஆசை ஒரு சில விவசாயிகளுக்கு இருக்கிறது. எல்லா விவசாயிகளுக்குமில்லை. அவர்கள் பொறுத்திருந்து அதிக விலைக்கு விற்கலாம் என்ற நம்பிக்கையில் இருக்கிறார்கள். ஆனால் நாம் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் எல்லா நடவடிக்கைகளையும் கொஞ்சமும் தயக்கம் இல்லாமல் அமுல் நடத்தும் பட்சத்தில் எல்லா விவசாயிகளும் அரசாங்கம் நிர்ணயம் செய்துள்ள விலைக்கே கொடுப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை எற்பட்டிருக்கிறது.

Smallpox vaccine.

* 77 Q.—DR. H. V. HANDE: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether the staff of the Public Health Department have conducted any survey of persons vaccinated in Madras City, so as to ascertain the reaction of the smallpox vaccine;

[1st March 1965

(*b*) whether it is a fact that the smallpox vaccine now used for compulsory vaccination in Madras City produces severe reaction; and

(*c*) if so, the action taken or proposed to be taken in this regard ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (*a*) No survey has been conducted by the Public Health Department. But verification of those vaccinated has been made by the Corporation Health Staff to ascertain the success of the vaccination.

(*b*) No untoward reaction has been reported.

(*c*) Does not arise.

DR. H. V. HANDE: Is it not obligatory on the part of the Public Health Department to make a survey in order to find out what exact reactions have taken place after they have given the vaccination ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: I do not think it is obligatory on their part.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Has there been any complaint from the public that there has been severe reaction because of vaccination in these days?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: I have survey, how are the Government competent to say that there is no untoward reaction has been reported.

DR. H. V. HANDE: If the Government have not made a survey, how are the Government competent to say that there is no reaction?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: I would like to know what exactly the hon. Member means by 'reaction'. I would like to know whether he means any untoward reaction with regard to the vaccination of reaction in any other manner.

DR. H. V. HANDE: By 'reaction' I mean the secondary reactions like glandular swelling and high fever, not arising out of vaccination proper, but probably because the Russian vaccine was used liberally. Will the Hon. the Minister for Health clarify whether the Russian vaccine was giving severe reaction and whether the Government have withdrawn the Russian vaccine ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: As far as the Russian vaccine is concerned, there has been no untoward reaction on the part of the patients to whom it was administered, and no such case has been brought to the notice of the Government. The Health Officer of the Corporation is taking keen interest in the matter. The Corporation authorities are looking after that. The Vaccination Inspector has also reported that there is no untoward reaction on the part of the patients.

1st March 1965]

DR. H. V. HANDE: Has the Russian vaccine been withdrawn ? Are we giving the Russian vaccine or the British vaccine ? Has there been a change in the type of vaccine that is being administered just now ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: We are giving freeze-dried vaccine obtained from the Haffkine Institute, Bombay

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: I have seen several cases of the Russian vaccine giving rise to high fever and other complications. In view of the complaints made by hon. Members in this House, will the Hon. Minister see that no such incident takes place or will she see that some improvement is made in administering the Russian or any other vaccine ? I am told by a reliable doctor that instead of giving the Russian vaccine, he prefers to have the Guindy vaccine. Therefore, will the Hon. Minister look into the matter and rectify the defects, if any ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: With regard to primary vaccination, the lymph vaccine will still be in use but the Russian vaccine is being used to eradicate smallpox which is the aim of the Smallpox Eradication Programme that we have launched.

DR. H. V. HANDE: Will the Hon. Minister clarify whether the Health Department of the Corporation is undertaking mass vaccination or the Government of Madras ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: The Health Officer of the Corporation has been assigned this job and he is doing it with the assistance of the Director of Public Health and the Assistant Director of Public Health who are in-charge of the Smallpox Eradication Programme.

DR. H. V. HANDE: Why is it that the Indian vaccine has not been produced in large quantities in the King Institute ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: There are certain difficulties which the Government are taking into consideration.

Recommendation of the Dr. A. L. Mudaliar Committee

* 78 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether, and, if so, what action has been taken on the recommendations of the A. L. Mudaliar Committee on the reorganisation of Medical Department.

(b) whether it is a fact that the above committee has recommended the appointment of a separate Director for Medical Education; and

(c) if so, the action taken or proposed to be taken in this regard ?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (a) to (c) The Health Survey and Planning Committee appointed by the Government of India with Dr. A. L. Mudaliar as Chairman recommended among other things that the preventive and curative services in the States should be integrated and that the technical set-up of the two services should be headed by a single Director assisted by Deputy Directors for Public Health for Professional Education, etc. The whole question of integration of Medical and Public Health Departments and their future set-up is under active consideration of Government.

Protection of wild life

* 79 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) the places where wild life are protected; and

(b) the steps taken to protect crops from being damaged by wild animals in such places ?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : (அ) பயில் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டிருக்கிறது.

(இ) வனவிலங்குகள் பயிர்களுக்குச் சேதம் விளைவிக்காதபடி பாதுகாக்க வேண்டுமென்பதுதான் குடியானவரின் கவலை. பயிர் பாதுகாப்புக்குத் துப்பாக்கி உரிமைகளை (licences) மாவட்ட ஆட்சி தலைவர்கள் வழங்குகின்றனர். பயிர்களைப் பாதுகாக்க சம்பந்தப்பட்ட குடியானவர்கள்தான் அவசியமான நடவடிக்கைகளை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும், பயிர்களைக் காவல் காப்பதோடு, மூங்கில் வாணங்கள் முதலியவற்றை வெடிப்பது போன்ற உபாயங்களைக் கையாண்டு வன விலங்குகளை அச்சுறுத்தலாம்.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What are the main wild animals found in our State ?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : சிங்கம் ஒன்றைத் தவிர மற்ற (wild animals) எல்லாம் இருக்கின்றன.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I know the benefits obtained by the people by giving protection to wild animals?

* Printed as Appendix III on pages 28-29.

Sethusamudram Scheme

* 80 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) whether the Sethusamudram Scheme will be implemented during the Fourth Five-Year Plan; and

(b) if so, the proposed outlay of the Scheme?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றாடியார் : (அ) & (இ) சேது சமுத்திரம் திட்டத்திற்காக ரூ. 21 கோடி அளவிற்கு திட்டங்களும் மதிப்பீடுகளும் தயாரிக்கப்பட்டு இந்திய அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப்பட்டுள்ளன. இத்திட்டத்தைக் குறித்துத் தமிழ்நாடு அரசாங்கம் தயாரித்துள்ள திட்ட அறிக்கையைப் பரிசீலனை செய்து அதன்மீது தனது பரிவுரைகளை அனுப்பும் பொருட்டு, இந்திய அரசாங்கம் ஒரு மேல் நிலைத் தொழில் நுட்பக் குழுவை High Level Techinical Committee, நியமித்துள்ளது.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : In view of the Press reports to the effect that doubts have been raised in Delhi regarding the technical feasibility of the scheme or something like that, will the Government of Madras take early steps to ensure that the scheme is not dropped and that they get a further assurance to appease the feeling not only of the Madras Government or the Members of the Legislature but of the public in general ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No doubt, there has been some technical difference of opinion, but I have no doubt that the scheme will go through.

SRI M. RAJAH IYER : Are the Government aware of the fact that some of the technicians and technical experts present in the zone area are giving out that this scheme is not going to materialise, and that it has given room for very many misapprehensions ? Will the Government be pleased to make a statement categorically that this Sethusamudram Canal Scheme is going to be put through ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The hon. Member knows that experts differ and sometimes very strongly differ.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, சேதுகால்வாய்த் திட்டத்திற்காக 20 அல்லது 21 கோடி ரூபாய் அளவில் திட்டமிட்டு நிறைவேற்றப்படும் என்ற கருத்து இந்த மாநில அரசாங்கத்தின் சார்பாகத் தெரிவித்திருக்கும் நேரத்தில் 30 கோடி அளவு செலவாகுமென்று மற்றவர்களால் தெரிவிக்கப்படுகிறதே, திட்டவட்டமாக அது எவ்வளவு செலவில் எப்படி நிறைவேற்றப்படும் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : மதிப்பீடு செய்வது முடிவானதாக இல்லை. எவ்வளவு ஆனாலும் அது நிறைவேற்றப்படும். 20 கோடி அல்லது 30 கோடி என்பதைப் பற்றி நாம் கவலைப்பட வேண்டாம்.

[1st March 1965

Collection of donations for private institutions

3-30 p.m.

* 81 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) whether the Government have accorded permission for any officer of the Corporation of Madras to collect donations for any public or private institutions;

(*b*) whether the Government are aware of the fact that the Commissioner, Corporation of Madras, has collected donations from private persons for a private institution; and

(*c*) whether it is a fact that he has enlisted the services of the Officers of the Corporation of Madras, and, if so, the action taken or proposed to be taken by the Government in this regard ?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) பொது அல்லது தனியார் நிறுவனம் எதற்கும் நன்கொடை வசூலிக்கச் சென்னை மாநகராட்சி அதிகாரி யாருக்கும் அரசாங்கம் அனுமதியளிக்கவில்லை.

(இ) & (உ) பகுதிகளில் கேட்கப்பட்ட கேள்விகள் சம்பந்தமாக அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்து வருகிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கார்ப்பொரேஷனிலுள்ள முக்கியமான அலுவலர் ஒருவர் இத்தகைய நிதியை வசூலித்திருக்கிறார் என்று அரசாங்கத்திற்குப் புகார் வந்திருக்கிறதா? அவ்வாறு புகார் வந்திருந்தால், அது எந்த நிதமான பரிசீலனையில் இருக்கிறது, அது எப்போது பரிசீலனை செய்து முடிவு செய்யப்படும் என்று கனம் அமைச்சர் கூறுவாரா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: அது அரசாங்கத்தின் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று தான் குறிப்பிட்டேன். பொது நலனை உத்தேசித்து மேற்கொண்டு பதிலளிக்க நான் விரும்பவில்லை.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR: Are the Government aware, Sir, that not only in the City of Madras but in the districts also forcible collections are made in the name of collections of funds for public welfare or on some other grounds and often the Government Officers are used to collect the funds ? This is the information I am placing before the Government and the House. Will the Government issue a circular to all Heads of Departments throughout the State and say categorically that they should not take any part in the collection of funds for any purpose?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: இம்மாதிரியான தகவல்களை கனம் அங்கத்தினர்கள் சர்க்காரின் கவனத்திற்குக் கொண்டு வந்தால், நான் அவற்றைப் பரிசீலிப்பேன்.

1st March 1965]

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: பொதுவாக அரசாங்க அலுவலர்கள் தர்ம ஸ்தாபனங்களுக்காகவோ பொது ஸ்தாபனங்களுக்காகவோ தங்களுடைய "பொலிஷன்"-ஐப் பயன்படுத்தி நிதி வசூலிக்கக் கூடாது என்று அரசாங்கம் தன் அலுவலர்களுக்குத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்குமா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: நன்கொடை வசூலிப்பது என்பது பல நல்ல பணிகளுக்காக இருக்கக்கூடும்; தர்ம காரியங்களுக்காக இருக்கக் கூடும்; கல்வி சம்பந்தப்பட்ட காரியங்களுக்காக இருக்கக்கூடும்; நல்ல பணிகள் எத்தனையோ இருக்கக் கூடும். இதில் தாராளம்மியம் உண்டு என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அறிந்து கொள்ள வேண்டும்.

திரு. க. அன்பழகன்: அரசாங்கத்தில் பொறுப்பான பதவி வகிக்கும் அலுவலர்கள் பொதுவாக நல்ல காரியங்களுக்காக நிதி வசூலிக்கலாம் என்பதை கனம் அமைச்சர் ஏற்றுக்கொள்கிறாரா? அதை அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறதா, அல்லது அது தவறு என்று அரசாங்கம் நாட்டுக்கு அறிவிக்குமா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: பொது நலப் பணிகளைப் பொறுத்தவரையில், முனிசிபாலிடியோ, கார்ப்பரேஷனோ, லோகல் பாடியோ பள்ளிக் கூடங்களுக்காக நன்கொடை வசூலித்தால், அதைப் பார்க்க வேண்டும். தனிப்பட்ட முறையில் தனிப்பட்ட அதிகாரிகள் நன்கொடை வசூலிக்கும் விஷயத்தைப் பொறுத்த வரையில், பொதுவாக அரசாங்கம் எந்த விதமான உத்தரவும் போடவில்லை.

SRI K. ANBAZHAGAN: Mr. Chairman, Sir, the Hon. Minister's reply has not clarified the position. May I request the Hon. the Leader of the House to clarify and explain the views of the Government?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, the rule is that there should be no coercion; there should be no offer of any preferment or advantage but if people voluntarily give, it can be received and transmitted to the institution concerned. That is the real position.

SRI K. ANBAZHAGAN: May I know whether the institutions to be benefited are those conducted by local bodies or some local and public bodies or private bodies?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, if they are registered bodies and recognized as charitable institutions, and they get the usual exemption under the Income-tax Act, and if voluntary contributions are given to them by the public these people (Government Officers) can receive and pass them on to the institutions concerned. But they should not use any pressure or influence.

SRI K. ANBHAZHAGAN : May I know whether the subordinates could be compelled to collect donations by the Heads of departments under whom they are serving?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There is no compulsion at all. Any officer may refuse or decline to engage himself in collection for any purpose even if he is asked by the superior Officers to do so.

DR. H. V. HANDE : Are the Government aware that the presence of these powerful officers itself is sufficient coercion indirectly ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I cannot subscribe to such a broad proposition.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : For the information of the Government, I can say that quotas are fixed for each department, and force is used to collect the amount so fixed ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If the Hon. Member writes to the Government specific cases in which quotas have been fixed and people coerced, Government will certainly take action.

Fort St. George Gazette

* 82 Q.—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Minister for Information and Publicity be pleased to state—

(a) the rate of charges to be paid as tracing fees for purchase of back numbers of the *Fort St. George Gazette;* and

(b) whether there is any proposal to revise the existing rates ?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன் :

(அ) ரூபாய் ஐந்து.

(இ) இல்லை.

SRI M. RAJAH IYER : Are the Government aware that to get a supplement of the *Fort St. George Gazette* which costs only 6 P. one has to pay as high a price as Rs. 5 as search fees, and would the Government kindly go into the question and revise it more equitably ?

கனம் திரு. ஜி. பூவராகன்: இப்போதுள்ள இந்த முறையை மாற்றுவதற்கில்லை; ஏனென்றால் பழைய பிரதிகள்—இருபது ஆண்டுகளுக்கு முந்தைய பிரதிகள் வேண்டும் என்று கேட்கப் படுகின்றன. அவைகளைச் சேர்த்து வைத்து தேடிக்கொடுக்கும் சிரமத்திற்காக இந்தப் பணம் வசூலிக்கப்படுகிறது.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

1st March 1965]

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) *Decision of the Business Advisory Committee.*

MR. CHAIRMAN : I wish to make the following announcement :—

At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. to-day, the following programme of business has been decided :—

2nd March 1965	No meeting.
3rd to 6th and 8th and 9th March.	General discussion on the Budget for 1965–66.
10th March 1965	Reply to the discussion on the Budget by the Hon. the Leader of the House.
	Official Bills.
11th and 12th March 1965 ..	Discussion on the Official Language Policy.
13th March 1965	Half-hour discussion in regard to 'Traffic accidents'
	Non-official business.

The House will meet daily at 3 p.m.

(2) ADJOURNMENT MOTIONS.

MR. CHAIRMAN : I also wish to announce to the House that some hon. Members have given notice of a number of adjournment motions. They will be taken up day after tomorrow since it is the convention here that on the day the Budget is presented, we do not take up any other work.

III.—PRESENTATION OF THE BUDGET FOR 1965-66.

Introduction

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I have the honour to present the Budget Estimates for 1965-66 to this House. In his Budget Speech[a], in the other Chamber this morning, the Chief Minister has dealt exhaustively with the proposals embodied in the Budget. I shall not traverse the same ground again, but shall refer, in brief, only to some salient aspects of the policies underlying our Budget and Plan.

Budgetary Prospects for 1965–66

2. The Budget Estimates for the next year reveal a deficit of Rs. 697 lakhs and, coming in the wake of the revenue deficit of Rs. 476 lakhs in the Revised Estimates for the current year, should

[a] Printed as Appendix IV on pages 30–50 and 8 -100.

ordinarily cause concern and call for remedial action. The deficit is largely due to the increases in the rates of Dearness Allowance to public servants. The two instalments of Dearness Allowance already sanctioned will entail all expenditure of Rs. 245 lakhs in the current year and Rs. 385 lakhs in a full year. The further increase now rendered necessary involves an additional burden on revenue account of the order of Rs. 5 crores in the next financial year.

Mobilisation of Resources for the Plan

3. Our efforts at mobilisation of additional resources in the current Plan period have been substantial. The Planning Commission had set a target for additional taxation of Rs. 45 crores for this State and though we had accepted this target initially, with some mental reservations, we have actually performed better than expected of us. We have also been enforcing a policy of utmost restraint in regard to non-Plan and non-developmental expenditure. It is this policy, coupled with our additional taxation in the current Plan period, which enables us to fulfil a Plan of nearly Rs. 340 crores against Rs. 291 crores visualised at the outset, without any enhancement of Central assistance as originally agreed upon. In spite of this commendable effort at mobilisation of additional resources, we have had large revenue deficits in the current Plan period, aggregating in all to about Rs. 25 crores. A closer analysis of the budgetary figures will clearly establish that these deficits are directly related to the increases in emoluments in the form of additional Dearness Allowance, which we have been obliged to sanction since 1962-63. Inclusive of the increase being sanctioned in the present Budget, the additional financial commitments on account of Dearness Allowance alone have been estimated at Rs. 22 crores in the current Plan period.

Devolution of Resources

4. As the House is aware, our Constitution provides for a periodic review of the fiscal needs of the State by a Finance Commission and for devolution of resources from the Centre to the States, based on the recommendations of the Commission, to enable the States to discharge their responsibilities adequately. In making this assessment, the Commissions generally take note of committed expenditure at the commencement of a Plan period including expenditure on maintenance of institutions and services created in the preceding Plan period and recommend allocation of resources so as to assure budgetary viability. It has been our experience that the assessment of needs of maintenance expenditure by the Finance Commissions with reference to certain *a priori* formulæ proves conservative, leaving the non-Plan account unbalanced. This procedure also often leads to an anomalous situation in which existing institutions and services are likely to suffer for want of adequate allocations for maintenance, even while new services are being created as part of the Plan. Even otherwise, the recommendations of the Finance Commissions do not provide for any arrangements by which the additional commitments devolving on the State during the pendancy of the award by the Finance

Commission could be met. In the existing pattern of financing of the Plans, all the resources of the State after providing for minimal increases in non-Plan expenditure are taken note of and earmarked for the financing of the Plans. In the circumstances, any additional expenditure not allowed for by the Finance Commission in their projection of the resources and expenditure of the State in the next five years will necessarily impinge on the resources which should be properly utilized only for Plan schemes. It may not be possible for the Finance Commission to visualise all commitments likely to accrue over the next quinquennium and provide accordingly for devolution of resources. But they should at least take note of the fact that periodic adjustments in Dearness Allowance of public servants have become inevitable as the pace for such adjustments is invariably set by the Central Government. We hope that the Finance Commission will evolve a formula under which financial assistance will become available for covering the additional expenditure which the States are obliged to incur on upward revision of rates of Dearness Allowance in the wake of similar increases sanctioned by Central Government for their own employees. The increase which we have already given will, in any case, be taken into account by the Fourth Finance Commission, now in session. In view of the additional taxation effort already put through in the current Plan period, we have decided to leave the revenue deficit uncovered.

Assets and Liabilities

5. This State has a creditable record of prudent financial management which has enabled it to build up productive assets of a substantial magnitude for the benefit of the people. Taking the investments of the Electricity Board also, up to the end of the last financial year, we had invested Rs. 201 crores on Power Projects, Rs. 82 crores on Irrigation Projects, Rs. 91 crores on building stocks and other capital assets. We had also lent Rs. 68 crores to local bodies, cultivators and co-operative organizations and these are earning a fair return. As against these assets of a book value of Rs. 442 crores, the Public Debt of the State including loans due to Government of India was of the order of only Rs. 318 crores. We hope that in framing their recommendations, the Fourth Finance Commission will keep in view the need to ensure that a State such as ours which has striven to maintain financial viability and has not flinched from additional taxation, does not suffer. We have reached a crucial stage in the evolution of financial relations between the Central and States under the impact of a planned economy. Under the present arrangements, the bulk of the resources for the financing of the Plan on the revenue account is made available through discretionary grants-in-aid according to elaborate patterns of assistance. These arrangements are not such as to promote a sense of self-reliance on the part of the States. We have no doubt that the Fourth Finance Commission will take note of this aspect too and take a comprehensive view of the fiscal needs of the State—Plan and non-Plan together.

Control over Non-Developmental Expenditure.

6. We have persevered with our policy of maintaining a strict watch over non-developmental expenditure. In view of the substantial increases in the scales of pay and retirement benefits which we had to sanction on the recommendations of the Pay Commission in 1960-61 and the successive increases in Dearness Allowance at fairly frequent intervals thereafter, the non-developmental expenditure, i.e., expenditure on departments like Police, Jails and General Administration, has declined from 39.5 per cent in 1956-57 to 35.9 per cent in the Budget Estimates for 1965-66. It is this policy of careful scrutiny and strict control over non-developmental expenditure that has enabled the State to fulfil its Plan targets and to an extent improve upon them. The bulk of the large increase in expenditure in recent years is on social services like Education, Medical and Public Health, Community Development Programmes and the like.

Growth in Economy

7. It is worthwhile to pause and examine how we have been able to sustain this massive increase in expenditure on welfare services. Even leaving out of account our share of Central taxes and non-tax revenues, there has been an impressive increase in State tax revenues from Rs. 42.21 crores in 1961-62 to Rs. 76.15 crores in 1965-66. Additional taxation can account for only a small portion of this increase. The bulk of the increase is due to the buoyancy of State revenues and this in turn is a reflection in some measure of the growth of the economy of the State in the last decade. A Government can only be as prosperous as the community it serves. Among the various indicators of the growth of the State economy, I shall refer in some detail only to consumption of power which is generally held to be an index of the economic development of a community. The consumption of power has increased from 27 units per capita at the commencement of the Second Plan to 82 units in 1964-65—a three-fold increase which affords indirect but cnovincing evidence of the economic advance which the State has made in the last few years. The consumption of power by industries has been on the up-trend, as will be clear from the following figures :—

	In million units.
1956-57 (begining of Second Plan)	560
1960-61 (end of Second Plan)	908
1961-62	1,000
1962-63	1,120
1963-64	1,250
1964-65	1,600

The trends in utilization of power for agriculture have been even more encouraging.

	In million units.
1956-57	146
1960-61	379
1961-62	441
1962-63	521
1963-64	590
1964-65	660

Balanced Development

8. There is a lesson to be drawn from our experience in the last two Plan periods. It is the growth of productive sectors—agriculture as well as industry—aided by investments in economic overheads such as power and transport which could ultimately support the increasing expenditure on social services. The Fourth Plan breaks new ground in the special emphasis it lays, perhaps rightly, on the expansion of social services. But it is only in the measure in which we continue to concentrate on stepping up agricultural and industrial production that we will be able to sustain the large effort in regard to social services. In framing our Fourth Plan and in settling in particular the targets for development of power, industry and agriculture, we should keep prominently in view the need for proper balance between the productive sectors and social services.

Increased Production

9. Increased production is also the only effective answer to the problem of rising prices which has caused us all concern in the current Plan period. Increased agricultural production is, in particular, of crucial significance in our efforts at holding the price level. A perceptible improvement in living standards of the poorer sections of the population can also come only as a result of increase in agricultural production which even with the considerable measure of diversification of our economy which has taken place in recent years, is expected to contribute nearly 45 per cent to State income at the end of the Third Plan. The increase we have been able to record in agricultural production in the current Plan period is not insignificant though it may fall short of our original high-pitched target. There has been improvement in agricultural productivity in the last three Plan periods and our productivity in respect of many crops is higher than the national average. Further expansion of agricultural production will, in a large measure, depend in general on an extensive modernisation of cultural practices and, in particular, on a still larger increase in the use of chemical fertilisers. The inputs needed for scientific agriculture such as fertilisers, pesticides and improved implements like power-tillers and light tractors can be provided only by industry. There is therefore no conflict. as is very often argued, between the interests of agricultural production and the emphasis which our Plans have laid on industrial development. The agriculturist can also be assured of more remunerative returns for his

produce only through development of processing industries on a widely dispersed basis. We should therefore lay emphasis in our next Plan on the development of agro-industries—industries which will meet the requirements of agriculture and which will process the materials produced in the agricultural sector. We are proposing to set up an Agro-Industries Corporation which will play an effective role in rendering assistance in the establishment of such agro-industries. Apart from this, we are reorienting our industrial policy so as to lay greater emphasis on production of goods needed for mass consumption like cloth, sugar and cement. In this process, priority should naturally be accorded to the expansion of the existing units, as such expansion will take less time than establishment of new units and will also help to reduce costs. Apart from assisting in the expansion of such units, it is felt that the State Government should also directly engage itself in the production of consumer goods. In regard to development of large-scale industries, our policy has so far been predominantly one of helping the private sector, direct investment by the State being marginal. But it is now considered necessary that the State should play a more positive role in the Fourth Plan by themselves setting up manufacturing units which will in turn stimulate further growth of industries. The State will generally concentrate on production of raw materials and intermediates required by other industries. It will also interest itself in those lines of production which are important for the economy of the State but which have so far not attracted private enterprise. In regard to consumer industries too, apart from direct State participation, the Government will encourage co-operative form of organization. But these industrial undertakings—whether in the State sector or co-operative sector—should adopt businesslike methods and through efficient production and suitable pricing policies generate sufficient resources for their own expansion. The direct participation of the State in industrial development on the scale visualised in the Fourth Plan underlines the need for building up competent managerial cadres in the public sector and the State Government will address itself to this task as part of its advance action for the Fourth Plan. The private sector will still have a pivotal role to play. The State, while seeking to foster private initiative and enterprise in the vast field still left to it, will welcome private capital even from outside the State and from abroad. The Madras Industrial Investment Corporation will be further assisted to play its role in stimulating private enterprise. We are strengthening the capital base of the Corporation with a further contribution of Rs. 25 lakhs, towards which provision has been made in the Budget Estimates for 1965-66. The Industrial Development Bank set up by the Government of India for providing long-term finance to industry will also soon be participating in the share structure of the Madras Industrial Investment Corporation and this, coupled with the liberalisation of limits for refinance, should help the Madras Industrial Investment Corporation to play a more vigorous role in assisting private enterprise in the State.

Conclusion

10. The State is well poised for the considerably enlarged developmental effort visualised in the Fourth Plan. The Fourth Plan conceived on bold lines aims at higher rates of growth in agricultural, industrial and tertiary sectors. There is some concern about the large dimensions of the Plan. The Fourth Plan, though big, is not too ambitious in relation to our needs. On the question whether it is not too large in relation to our resources, I would like to point out that mobilisation of resources need not, and should not, be in the form of only additional taxation. The tax base, both of the Centre and the States, has been considerably broadened in the last two Plan periods and our efforts could be more fruitfully directed towards checking evasion of taxes. I am confident, in the light of our own experience in regard to Sales Tax, that there is considerable evasion of taxation and with energetic measures such as our Commercial Taxes Department has taken in the current year, we can get considerably made out of existing taxes. Revenue under General and Central Sales Taxes which was of the order of only Rs. 24.94 crores in 1963-64 is expected to yield Rs. 28.36 crores according to the Revised Estimates for the current year and Rs. 31.41 crores in 1965-66, affording some evidence of the extent to which our efforts at curbing tax evasion have been successful. There is reason to believe that there is some evasion of taxes in road transport industry also, and we are taking steps to plug the loopholes in procedures and practices and thus minimise the scope for evasion. It is also evident that there is considerable loss of revenue legitimately due to us under Stamp Duties in view of the widespread practice of under-valuation of properties. The growth in revenues under this head has no relation to the phenomenal increase in land values, agricultural as well as urban, which has occurred in the last few years. There is room for difference of opinion on the scope for additional taxation; but none whatever on the need to put down by appropriate legislative and administrative action evasion of taxes as levied under due process of law. The House will agree with me that if evasion under these taxes is put down with a firm hand, we can reduce the burden for the honest tax-payer and find all the resources required for the fulfilment of the Fourth Plan. I have no doubt that the House will support the Government in all its efforts at curbing this anti-social practice of tax evasion. With these words, Sir, I commend the Budget Estimates of 1965-66 for the acceptance of this House.

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Wednesday, the 3rd March 1965.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

**104. Short review of the activities of the Boiler Department for the first half year of 1964-65.*

[1st March 1965

† 105. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5291, *Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated* 23rd *November* 1964, *regarding amendment to the Madras Payment of Wages Rules*, 1937.

† 106. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1725, *Rural Development and Local Administration, dated* 20th *August* 1964, *regarding the dissolution of Ariyur Panchayat for a period of four months.*

† 107. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2432, *Revenue-dated* 30th *September* 1964, *regarding amendments to the Tiruchirappalli Kaieruvaram and Mattuvaram Rules*, 1959.

† 108. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5353, *Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated* 27th *November* 1964, *regarding extension of the Madras Catering Establishments Act*, 1958, *to certain Panchayats.*

* 109. *Review on the activities of the Labour Department for the first half of the year ended* 30th *June* 1964.

† 110. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2779, *Rural Development and Local Administration, dated* 31st *December* 1964, *regarding amendments to the Conduct of Election of Members of the Town Panchayats Rules*, 1964.

† 111. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1527, *Food and Agriculture, dated* 8th *May* 1964, *regarding declaration of Chengam, Cheyyar and Vaniyambadi as market areas under Madras Agricultural Produce Markets Act*, 1959.

† 112. *Notification issued with Government Memo. No.* 49929/*AIV*/64-7, *Food and Agriculture, dated* 24th *October* 1964, *regarding amendments to the Food and Agriculture Department Notification S.R.O. No. A.* 1741 *of* 1962, *dated the* 15th *March* 1962.

† 113 *and* 114. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 2780, *Home, dated* 1st *September* 1964 *and G.O. Ms. No.* 3612, *Home, dated* 21st *November* 1964, *regarding amendments to the Madras Liquor (Licence and Permit) Rules*, 1960.

† 115. *Notification issued with Reference No.* 24836/64/*D-4, dated* 3rd *November* 1964, *regarding removal of certain person from the office of President of Chittambalam Village Panchayat.*

† 116. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2155, *Rural Development and Local Administration, dated* 16th *October* 1964, *regarding constitution of "Madras Gramasevaks' Service".*

† 117. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2328, *Revenue, dated* 17th *September* 1964, *regarding exemption from the liability to tax under the Madras General Sales Tax Act*, 1959, *for the sale of dairy products produced by the dairy maintained by the Gandhigram Rural Institute, Gandhigram, Madurai district.*

† 118. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2401, *Rural Development and Local Administration, dated* 17th *November* 1964 *regarding dissolution of Gudalur Panchayat up to* 31st *December* 1964.

1st March 1965]

† 119. *Notification issued with G.O. Rt. No.* 1037, *Revenue, dated* 12th *December* 1964 *regarding the appointment of Dr. B. M. Sundaravadhanam as a member and Chairman of the "Area Committee, Madras, for another term.*

† 120. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1249, *Rural Development and Local Administration, dated* 10th *June* 1964 *regarding change of name of "Anaikaranchatram" Panchayat Union as 'Coleroon" Panchayat Union.*

† 121. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2611, *Rural Development and Local Administration, dated* 14th *December* 1964, *regarding amendment to the Madras District Development Councils (Preparation and Submission of Annual Reports) Rules*, 1964.

† 122. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 5729, *Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated* 18th *December* 1964, *regarding the appointments of Deputy Commissioners of Labour as 'Inspectors under the Madras Catering Establishments Act*, 1958.

† 123. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2029, *Rural Development and Local Administration, dated* 29th *September* 1964, *regarding the constitution of Highways Township in Madurai district.*

† 124. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2698, *Rural Development and Local Administration, dated* 19th *December* 1964, *regarding holding of elections to Panchayats dissolved under section* 154 *of the Madras Panchayats Act*, 1958.

† 125 *and* 126. *Notifications issued with G.O. Ms. No.* 3041, *Revenue, dated* 24th *December* 1964 *and G.O. Ms. No.* 3043, *Revenue, dated* 24th *December* 1964, *regarding declaration of certain villages in Salem district as inam estates.*

† 127. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3470, *Home, dated* 10th *November* 1964, *regarding payment of tax at redued rates to the jeep stage carriages on village roads in rural areas.*

† 128. *Notification issued with G.O. Rt. No.* 952, *Revenue, dated* 17th *November* 1964, *regarding exemption from payment of tax to the Benefit film shows in aid of Flag Day Fund held in December* 1964.

† 129. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3519, *Industries, Labour and Co-operation (Industries), dated* 10th *July* 1964, *regarding amendment to the Madras Rectified Spirit Rules*, 1959.

130. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 58, *Rural Development and Local Administration, dated* 7th *January* 1965, *regarding amendments to the Conduct of Election of Members of Village Panchayats Rules*, 1964.

131. *Notification issued with G.O. Ms.* 3135, *Home, dated* 6th *October* 1964, *regardng exempton from payment of tax levable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act*, 1931, *to the car*

bearing registration No. MSS 404 belonging to Mr. Harland Bibson of the United States Agency for International Development Mission for India.

132. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3154, Home, dated 6th October 1964, regarding exemption from payment of tax leviable leviable under the Madras Motor Vehicles Taxation Act, 1931 to the vehicle bearing registration No. MDH 2628 belonging to the United Nations International Children's Emergency Fund and assigned to the District Medical Officer, Chingleput.*

133. *Audit Report of the Madras State Housing Board for the year 1962–63.*

134. *Notification issued with G.O. Ms. No. 5902, Industries, Labour and Co-operation, dated 29th December 1964, regarding amendments to the Madras Pawnbrokers Rules, 1944.*

135. *Notification issued with Memorandum No. 100246–Hg. Spl. II/64–6, Industries, Labour and Co-operation, dated 4th January 1965, regarding amendment to the rules for the operation of the accounts of the Madras State Housing Board.*

136. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3135, Food and Agriculture, dated 16th November 1964, regarding declaration of Kumbakonam Market as a notified market area in respect of groundnut.*

* Kept in the Legislature Library for reference.

† Sent by post to all M.L.Cs. on 16th February 1965.

Appendix I.

[*Vide* answer to starred question No. 73 on page 2]

Nature of carriage. (1)	Rates fixed by the Transport Commissioner. (2)
I. Ordinary stage carriages—	
(a) On plain roads	2·5 P. per kilometre. (Provided that for distances of less than 12 kilometres, a fare not exceeding 30 P. may be charged).
(b) On ghaut roads	4·5 P. per kilometre. (Provided that for distances of less than 6 kilometres, a fare not exceeding 25 P. may be charged.)
II. City and Town Services—	For City and Town Service, 10 P. for the 1st stage and 4 P. for every subsequent stage. (The distance of a stage will be as far as possible equal to 2 kilometres).
III Express stage carriages—	(i) 2 75 P. per kilometre if all the seats are not forward facing and if they are of ordinary type ;
	(ii) 3 P. per kilometre if all the seats are forward facing and the seats are of ordinary type ;
	(iii) 3·5 P. per kilometre if all the seats are forward facing and the seats are superior class with foam rubber cushioning.
	(iv) 4·5 P. per kilometre if all the seats are forward facing with adjustable reclaining and high quality rubber cushioning.
IV. Stage carriages run on a special occasions such as fairs and festivals.	Fifty per cent over and above the ordinary fare chargeable.

Appendix II.

(*Vide* answer to starred question No. 76 on page 5)

Details of the Scheme for procuring Paddy and Rice from the Producers formulated by Madras Government in 1965.

In order to ensure a minimum supply to the people during the lean months of the year, 1965, a scheme for procurement of paddy and rice, has been formulated by Government. According to the scheme a buffer stock of about four lakhs tonnes of rice is proposed to be purchased out of the harvest coming up in 1965. The bulk of this quantity (about 2 to 2·5 lakhs tonnes of rice) is proposed to be purchased from the Cauvery -Coleroon delta area of

the district of Thanjavur, Tiruchirappalli and South Arcot. The balance of the quantity would be purchased in the other districts. The target of purchase of each district would be settled by the Commissioner of Civil Supplies after discussions with the concerned Collectors.

2. Under the scheme, purchases will be made from the producers. The purchases made from the producers will be on the basis of a suitably graded light levy on the produce. The rate of levy would vary from district to district depending upon the fertility of the soil and the yield. The following guiding formula has been suggested to the Collectors for adoption.

The first acre in every holding may be exempted. Between two to five acres the rate may be two bags of paddy per acre, rising to three bags between 6 and 10 acres, five or six bags between 11 and 15 acres and eight bags thereafter. The Collectors are, however, given discretion to vary this scale to suit local conditions. Except in the cases of producers with large surplus, it has been suggested that the quantity so determined may not exceed 50 per cent of the total yield.

3. The grain which has to be so delivered to the Government stock, will be purchased by wholesale agents appointed by the Collector. The agents for this purpose would be co-operatives, the wholesale millers and other wholesalers who may have command of milling facilities. The co-operatives in each district would be used to the maximum extent of their capacity as judged by the Collector. The wholesalers will be chosen taking into account the storage capacity of acceptable standards available with them, the volume of their past trade, their financial capacity and above all, their general reputation for integrity. Each selected agent will be allotted an area in which he is to operate and will also be allotted targets of purchase on Government account.

APPENDIX III.

[*Vide* answer to starred question No. 79 on page 12.]

தமிழ்நாடு முழுவதும் உள்ள ஒதுக்கக் காடுகளில் உள்ள வன விலங்குகள் பாதுகாக்கப்படுகின்றன. வன விலங்குகளுக்கான காப்பிடங்களிலும் கீழ்க்கண்ட இடங்களிலும் விலங்குகளைச் சுடுவது தடை செய்யப்பட்டுள்ளது. வன விலங்குகளுக்குத் தனிப்பட்ட பாதுகாப்பும் அளிக்கப்பட்டுள்ளது:—

(1) நீலகிரி மாவட்டத்தில் உள்ள அவரஹல்லா ஒதுக்கக்காடு உப்பட முதுமலை வன விலங்குக் காப்பகம்.

(2) பாபநாசம், சிங்கம்பட்டி ஒதுக்கக்காடு அடங்கிய புலிகள் காப்பகம்.

(3) மான் பூங்கா, இண்டி.

(4) வேடந்தாங்கல் நீர்ப்பறவைக் காப்பகம்.

(5) கொடியக்காடு ஒதுக்கக்காடு.

(6) கோயம்புத்தூர் தெற்குக் கோட்டம்.

(7) கோடைக்கானல் சரகத்தில் உள்ள கூக்கல் ஒதுக்கக்காடு.

(8) சேலம் தெற்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த சேர்வராயன் வடக்கு வனச்சரகம், ஆத்தூர் வனச்சரகம், நாமக்கல் வனச்சரகம்.

(9) வேலூர் இழக்குக்கோட்டத்தைச் சேர்ந்த போளூர் வனச்சரகத்திலுள்ள பட்டகாடு, வீரப்பனூர், மூலக்காடு ஒதுக்கக்காடுகள், சந்தவாசல் வனச்சரகத்திலுள்ள மலையாள ஒதுக்கக்காடு, புத்தூர், தெள்ளி ஒதுக்கக் காடுகள்.

(10) கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள குலசேகரம், அழகிய பாண்டியபுரம் வனச்சரகங்களிலுள்ள வீரபுளி ஒதுக்கக்காடு.

(11) வேலூர் மேற்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த, திருப்பத்தூர் வனச்சரகத்திலுள்ள சிங்காரப்பேட்டை ஒதுக்கக்காடு, சிங்காரப்பேட்டை விஸ்தரிப்பு ஒதுக்கக்காடு, மாம்பாக்கம் ஒதுக்கக்காடு, மாம்பாக்கம் விஸ்தரிப்பு ஒதுக்கக்காடு, கோவிந்தபுரம் ஒதுக்கக்காடு. ஜவ்வாது ஒதுக்கக்காட்டின் உட்பகுதி சாத்தனூர் வனச்சரகத்திலுள்ள பொன்னியாறு ஒதுக்கக்காடு.

(12) சேலம் வடக்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த அன்செட்டி வனச்சரகத்திலுள்ள ஒதுக்கக்காடுகள்.

(13) சேலம் தெற்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த சேர்வராயன் வடக்குச் சரகத்திலுள்ள ஆத்தூர் மலை ஒதுக்கக்காடும், அதன் விஸ்தரிப்பும், குறிச்சி, புங்கமடுவும்;

சேலம் தெற்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த ஆத்தூர் வனச்சரகத்திலுள்ள நாசலூர் ஒதுக்கக்காடு, பட்டிமேடு ஒதுக்கக்காடும், அதன் விஸ்தரிப்பும், அருணு, தும்பல், ஓடையகவுண்டன் ஒதுக்கக்காடுகள்.

சேலம் தெற்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த அரியூர்சோலை, புளியன்சோலை, சேலூர் ஒதுக்கக்காடுகள்.

(14) கோயம்புத்தூர் வடக்குக் கோட்டத்தைச் சேர்ந்த சத்தியமங்கலம் வனச்சரகம் முழுவதும்.

(15) திருநெல்வேலி, கன்னியாகுமரி மாவட்டங்களில் உள்ள ஒதுக்கக் காடுகள் முழுவதும்.

2. மேலே 1-வது பாராவில் குறிப்பிட்டுள்ள பகுதிகளில் வன விலங்குகளுக்கு அளிக்கப்பட்டுள்ள பாதுகாப்பினைத் தவிர, அடியிற்கண்ட இடங்கள் நீர்ப்பறவைக் காப்பிடங்கள் என அறிவிக்கப்பட்டு அந்த இடங்களுக்கு வரும் பறவைகளுக்கு 1912-ம் ஆண்டு காட்டுப்பறவைகள்—வன விலங்குகள் காப்புச் சட்டத்தின்கீழ் பாதுகாப்பு அளிக்கப்படுகிறது :—

மாவட்டம்.	நீர்ப் பறவைகள் காப்பிடங்களின் பெயர்.
(1)	(2)
1 செங்கற்பட்டு	ஆரப்பாக்கம் ஏரி, செம்பரம்பாக்கம்.
2 வட ஆற்காடு	காவேரிப்பாக்கம்.
3 தென் ஆற்காடு	கழுவெளி சதுப்பு நிலம். தென்னகரம் ஏரி. வீராணம் ஏரி.
4 தஞ்சாவூர்	கோடிக்கரை. முத்துப்பேட்டை. தலைஞாயிர்.
5 மதுரை	வைகை அணை.
6 ராமநாதபுரம்	நெல்மேனி ஏரி.
7 திருநெல்வேலி	குந்தகுளம். மூன்றடைப்பு. கங்கைகொண்டான். சீதாபரப்புநெல்லூர்.

APPENDIX IV.

1965-ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 1-ம் தேதி தமிழ்நாடு சட்ட சபையில் முதல் அமைச்சர் திரு. எம். பக்தவத்சலம் அவர்களின் உரை.

முகவுரை

சபாநாயகர் அவர்களே,

1965-66-ம் ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கையை உங்கள் முன் சமர்ப்பிக்கின்றேன். இத்துடன் 1963-64-ம் ஆண்டுக்குரிய இறுதிக் கணக்கின் விவரங்களும் நடப்பு ஆண்டிற்கான திருத்த மதிப்பீடுகளும் இணைக்கப்பட்டுள்ளன. மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் இறுதி ஆண்டு என்ற முறையில் வரும் ஆண்டின் நிதிநிலை அறிக்கை ஒரு வகையில் தனிச் சிறப்பு வாய்ந்ததாகும். கடந்த சில ஆண்டுகளாக, திட்டத்தின் உயர்ந்த நோக்கங்களையும், அவற்றின் இலக்குகளையும் நிறைவேற்ற வழிவகை செய்யும் ஒரு கருவியாக நிதிநிலை அறிக்கை பயன்பட்டு வந்திருக்கிறது. எனவே, மூன்றும் திட்டத்தின் இறுதியாண்டுக்குரிய வரவு-செலவுத் திட்டத்தை ஆராயும்போது, அத்திட்டக் காலத்தில் நமது மாநிலம் பற்பல துறைகளில் எய்தியுள்ள முன்னேற்றங்களைச் சபையினர் மதிப்பிட விரும்புவது இயற்கையே. மேலும், மூன்றாவது திட்டத்தின் சாதனைகளை அடிப்படையாக வைத்தே, நான்காம் திட்ட அளவினையும் அதைச் செயல்படுத்தும் வகையினையும் நாம் தீர்மானிக்க முடியும்.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம்—பொது ஆய்வு

2. நமது மாநிலத்தின் மூன்றாவது திட்டம் 291 கோடி ரூபாய் செலவில் உருவாக்கப்பட்டது. இத்திட்டத்தை நிறைவேற்றும் பணி, நாம் எண்ணியபடியே சீராக நடந்தேறியுள்ளது. சில அடிப்படையான துறைகளில் நாம் எண்ணியதற்கும் மேலாகவே நமது சாதனைகள் பெருமிதம் அடையும் முறையில் அமைந்துள்ளன. ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் கட்டுக்கோப்பிற்குட்பட்டு, ஒவ்வோர் ஆண்டும் நாம் செய்யவேண்டிய செலவுகளின் விவரங்கள் திட்டக் கமிஷனுடன் கலந்து பேசி முடிவு செய்யப்படுகின்றன என்பதை இம்மன்றம் நன்கு அறியும். இங்ஙனம் முதலில் குறிப்பிடப்பட்ட அளவிற்கு மேலாகவே ஒவ்வோர் ஆண்டிலும் நாம் சாதித்து வந்திருப்பது மகிழ்ச்சிக்குரியதாகும். மூன்றாம் திட்ட முதல் ஆண்டான 1961-62ல் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட செலவு 43.5 கோடி ரூபாய். ஆனால், முடிவில் நாம் சாதனை 50 கோடி ரூபாயாக உயர்ந்திருந்தது. இவ்வாறே 1962-63-ல் 55 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யலாம் எனத் திட்டக் கமிஷன் முதலில் குறிப்பிட்டது. ஆனால், 58.5 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அந்த ஆண்டில் திட்ட வேலைகளை நாம் நிறைவேற்றியுள்ளோம். 1963-64-ல் திட்டக் கமிஷன் குறிப்பிட்ட 60 கோடி ரூபாய்க்கு மாறாக அவ்வாண்டின் இறுதியில் செலவினம் 71 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உயர்ந்தது. நடப்பு ஆண்டிலும் திட்டக் கமிஷன் 68.15 கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய வேண்டுமென முதலில் குறிப்பிட்டது. ஆனால், இதற்கு

முந்திய ஆண்டுகளில் நமது திட்டங்களை நாம் நிறைவேற்றிய வேகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு, திட்ட முதலீட்டு அளவினை ரூ. 70.53 கோடியாக வரையறை செய்தோம். ஆனால், நடப்பு ஆண்டில் திட்ட வேலைகளுக்காக ஏறக்குறைய 78 கோடி ரூபாய் செலவாகுமென்பதை இப்போது தங்கள் முன் வைக்கப் பட்டுள்ள திருத்த மதிப்பீடுகளின் மூலம் அறியலாம். 1965-66-ம் ஆண்டின் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில், திட்டப் பணிகளுக்காக 78.55 கோடி ரூபாய் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. நம் கடந்த கால அனுபவத்தை யொட்டிப் பார்த்தால், நிதி வசதி இடைக்கும் அளவிற்கு, இந்நிதி ஒதுக்கத்தை மேலும் உயர்த்தவேண்டி வரலாம். மூன்றாவது திட்டத்தை நிறைவேற்றுவதற்காக முதலில் நாம் நிச்சயித்த செலவின் அளவு 291 கோடி ரூபாய்தான். ஆனால், முடிவில் நமது சாதனை ஏறக்குறைய 340 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உயரும். திட்டப் பணிகளை குறைபாடுகளின்றி நிறைவேற்றும் ஒரு சில மாநிலங்களில் நமது மாநிலமும் ஒன்று.

3. நம் உள்ளம் இவ்வாறு நிறைவடையும் வகையில் இப்பணிகள் நிறைவேறியுள்ளமைக்குக் காரணம் கடந்த பத்து ஆண்டுகளில் ஆக்க வேலைகளை நிறைவேற்றவல்ல ஒரு திறமை வாய்ந்த தொழில் நுட்ப நிர்வாக அமைப்பை நாம் உருவாக்கியதுதான். திட்டத்தை நிறைவேற்றத் தேவையான நிதி வசதிகளைத் திரட்டுவதில் நாம் எடுத்துக்கொண்ட தளராத முயற்சிகளும் நமது வெற்றிக்குப் பெரும் அளவில் துணை செய்துள்ளன. நமது திட்டத்தின் அளவு 291 கோடி ரூபாய் என்று முடிவானபோது, மத்திய அரசாங்கம் 190 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உதவி அளிக்க ஒப்புக் கொண்டது. எஞ்சிய 101 கோடி ரூபாய் நிதிப் பொறுப்பு மாநில அரசாங்கத்தின் பங்காக இருக்கும் என்றும் முடிவு செய்யப்பட்டது. தற்போதைய நிலவரப்படி, திட்டத்தில் மாநில அரசாங்கத்தின் பங்கு 147 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உயருமென்பதைப் பார்க்கலாம். எதிர்பார்க்கப் பட்ட அளவைக்காட்டிலும் நிதி திரட்டுவதில் தம் பங்கினை நிறைவேற்றிய ஒரு சில மாநிலங்களில், நமது மாநிலம் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. கூடுதல் வரி விதிப்பின் மூலம் நிதி எழுப்புவதற்கு நாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகள் ஒருபுறமிருக்க, வளர்ச்சித் துறைக்குப் புறம்பாக உள்ள செலவினங்களை இயன்ற அளவு கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்கிற நமது கொள்கையும் நிதி நிலையில் ஏற்பட்ட இவ்வபிவிருத்திக்கு முக்கிய காரணமாகும். நமது மாநிலத்தில் மூன்றும் திட்ட முன்னேற்றத்தைக் குறித்து அண்மையில் திட்டக் கமிஷன் ஆராய்ந்தபோது, நமது முயற்சிகளை வெகுவாகப் பாராட்டி இருப்பதோடு குறிப்பாக வேளாண்மை, மின்சாரம், தொழில் வளர்ச்சி, போக்குவரத்து வசதிகள் போன்ற முக்கிய வளர்ச்சித் துறைகள் அனைத்திலும் நாம் அடைந்த சாதனைகளைப் பாராட்டி யுள்ளது. திட்ட முதலீடு, உயர்ந்திருப்பதற்கு வேறுத் திட்டங் களின் மதிப்பீடு அதிகரித்திருப்பதே ஓரளவிற்குத்தான் காரணம் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். மேட்டூர் சுரங்க நீர் மின்சாரத் திட்டத்தின் இரண்டாம்நிலை, கோதையாறு நீர் மின்சாரத் திட்டம், நடுத்தர—சிறு பாசனத் திட்டங்களைப்

பெருக்கி விரிவு படுத்துதல் போன்ற பல புதிய திட்டங்களை மேற் கொண்டதே, இந்த உயர்விற்குப் பெரும்பான்மைக் காரணமாகும். மூன்றும் திட்டக் கால அளவு முடிந்த பின்னர்தான் பற்பல திட்ட வேலைகளில் நமது சாதனையின் அளவுகளை விவரமாக ஆராய இயலும். எனினும், மின்சாரம், பாசனம், பொதுக்கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வி, சிறு தொழில்கள் போன்ற சில முக்கிய துறைகளில் தற்போதைய போக்கிலிருந்தே நமது இலக்குகள் அனைத்தையும் எய்தி விடுவதோடன்றி ஓரளவுக்கு அவற்றைத் தாண்டியும் விடுவோம் என்று தெளிவாகத் தெரிகிறது.

விவசாய உற்பத்தி

4. விவசாய உற்பத்தி நமது பொருளாதாரத்தின் வளர்ச்சி விகிதத்தை நிர்ணயிக்கும் முக்கியமான ஓர் அம்சமாகும். நடப்புத் திட்டக் காலத்தில் விவசாயத் துறையில் அதிக முன்னேற்றம் ஏற்படவில்லை என்பதுபற்றி கவலை தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இத்துறையில் முன்னேற்றத்தை மதிப்பிடும்போது ஒன்றை நாம் நினைவில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். வேளாண்மை உற்பத்தி யைப் பெருக்குவதற்கு வேண்டிய பாசன வசதிகளை அமைத்தல், பொறுக்கு விதைகள், உரவகைகள் வழங்கல் போன்ற தேவையான வசதிகளை அரசாங்கம் திட்ட வேலைகளின் பகுதியாக வகை செய்து கொடுக்க முடியும். ஆனால், இவ்வசதிகளைத் தக்கவாறு பயன் படுத்தி, நிறைந்த விளைச்சலை அடைவது உழவர்களின் கைகளில் தான் உள்ளது. நவீன வேளாண்மை முறைகளைக் கையாளல் போன்ற செயல்களில் உழவர்கள் நல்லதொரு முடிவிற்கு வர அவர் களுக்கு ஊக்கமும் உற்சாகமும் பிறக்கும் வகையில் அரசாங்கம் ஆவன செய்து, மறைமுகமாகவே இத்துறையில் தனது பொறுப் புக்களை நிறைவேற்ற முடியும். விவசாய உற்பத்தியை நிர்ணயிப் பதில் பருவ நிலையும் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது. இவ்வளவு தடைகள் இருந்தபோதிலும், திட்டத்தின் கடந்த 4 ஆண்டுகளில் நாம் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளின் பலனை உணவு தானிய உற்பத்தித் திறன் மிகவும் அதிகரித்திருக்கிறது. புள்ளி விவரத் துறை தொகுத்துள்ள நடப்பாண்டிற்கான முன்னோடி மதிப்பீடு களிலிருந்து நடப்பு ஆண்டில் உணவு தானிய உற்பத்தி 60 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிலிருக்குமென்று புலனாகிறது. மூன்றும் திட்டத் தொடக்கத்தில் இவ்வுற்பத்தி 53 லட்சம் மெட்ரிக் டன்கள் தான். நமது திட்டத்தில், கூடுதலாக ரசாயன உரவகைகளைப் பயன் படுத்தல், பொறுக்கு விதைகளை உபயோகித்தல் போன்ற முறைகளைப் பின்பற்றுவதன் மூலம்தான் வேளாண்மை உற்பத்தியை மேலும் பெருக்க முடியும் என்று நம்புகிறோம். குடியானவர்கள் நைட்ரஜன் உரவகைகளை மேன்மேலும் பயன் படுத்தித் தொடங்கி இருக்கிறார்கள் என்பது ஆறுதல் அளிக்கக் கூடிய செயலாகும். இரண்டாம் திட்ட இறுதியில் இந்த உரவகைகள் 1.13 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிற்குப் பயன் படுத்தப்பட்டன. 1963-64-ஆம் ஆண்டின் இறுதியில் இது 2.75 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது. நடப்பு ஆண்டில் 3.25 லட்சம் மெட்ரிக் டன் வரையில் இது உயருமென்று மதிப்பிடப்படுகிறது. ரசாயன உர வகைகள்

குடியானவர்களுக்கு உரிய காலத்தில் கிடைப்பதற்காக இவற்றை வழங்கும் ஏற்பாடுகளை அடிக்கடி பரிசீலனை செய்து அவற்றை முறைப்படுத்தியும் வருகிறோம். உரவகைகளைத் தற் போது சில்லறையில் விற்பனை செய்யும் இடங்களின் எண்ணிக் கையை நாலாயிரமாக உயர்த்துவதற்கு ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட் டுள்ளன. சில மாவட்டங்களில் இவற்றைத் தனிப்பட்ட வியாபாரி களின் வாயிலாகவும் விற்பனை செய்ய முன்னேடியாக சில ஏற்பாடு களைச் செய்திருக்கிறோம். சுற்றுவண்டி ஒன்றின் மூலம் உழவர் களுக்குத் தேவையான உரவகைகளை விற்பனை செய்ய, தஞ்சை மாவட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளது. நீண்ட காலப் பயன் கருதி நாம் எடுக்கத் தொடங்கியுள்ள ஏற்பாடுகள் சிலவற்றில் இது வும் ஒன்றாகும். அந்நிய நாணயச் செலாவணியில் ஏற்பட்டுள்ள இடர்ப்பாடுகள் காரணமாக, நைட்ரஜன் உரவகைகளில் நம் மூடைய தேவைகள் முழுவதையும் பூர்த்தி செய்ய இயலாத நிலை யில் இந்திய அரசாங்கம் உள்ளது. இதன் காரணமாக நமது திட்டக் குறிக்கோள் 5.8 டன் லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவாக இருப் பினும், எடுத்த ஆண்டில் நமது மாநிலத்திற்குச் சுமார் 4 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிற்கே கிடைக்கக்கூடும் என்று திட்டமிடுவதே பொருத்தமாக இருக்கும். இம்மாதிரியான வரையறைகளைக் கருத்திற்கொண்டும், வேளாண்மை உற்பத்தியில் தற்போதுள்ள போக்கினை மனதிற்கொண்டும், மூன்றும் திட்டக் கால இறுதியில் நமது உணவு தானிய உற்பத்தி அளவு ஏறக்குறைய 65 லட்சம் மெட்ரிக் டன்களை இருக்கும் என்கிற அடிப்படையில், விவசாய உற்பத்தி சம்பந்தமான நமது நான்காம் திட்டத்தை வகுக்க முற் பட்டுள்ளோம். இச்சாதனை மூன்றும் திட்டத்தின் குறிக்கோள் அளவான 69-70 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிற்குக் குறைவாகக் காணப்பட்டாலும், இரண்டாம் திட்ட இறுதி ஆண்டோடு ஒப் பிட்டுப் பார்க்கும்போது கணிசமான அளவிற்கு உற்பத்தி உயர்ந் திருப்பது புலனாகும். இரண்டாம் திட்டக் காலச் சாதனையாகிய 9 லட்சம் மெட்ரிக் டன் உற்பத்தி உயர்வோடு ஒத்து நோக்கினும், இச்சாதனை திருப்திகரமானது என்று கொள்ளலாம். பருவ நிலை நன்றாக அமைந்து, இப்பொழுது எதிர்பார்ப்பதைவிட உரவகை களும் கூடுதலாகக் கிட்டினால், உற்பத்தி மேலும் பெருகி நான்காம் திட்டத்தில் விவசாய வளர்ச்சிக்கு உயரிய அடிப்படையாகவும் அமையும்.

5. இத்தருணத்தில் ரசாயன உரங்களை அதிக அளவில் ஏற்றுக் கொண்டு கூடுதல் பலனைத் தரும் நல்ல விதைகளை மக்களிடையே பரப்புவதில் நாம் முனைய வேண்டும். ADT -27 என்கிற குறுவை ரக நெல் விதை ஒன்று அண்மையில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த ரக நெல் ரசாயன உர வகைகளை அதிகமாக ஏற்றுக்கொண்டு தலைசாயாமல் அதிக விளைச்சல் தரக்கூடியது. கடந்த பருவத்தில் இந்த நெல் பெரும் அளவில் மாதிரியாகப் பயிரிடப்பட்டபோது, ADT -20 நெல் ரகத்தைப் பயிரிட்டால் கிட்டுகின்ற சராசரி 2,000 பவுண்டுகளுக்கு மாறாக, ஏக்ராவிற்கு சுமார் 4,000 பவுண்டு விளைச்சல் கிடைக்குமென்று தெரிந்தது. எனவே, 1966-67 இறுதிக்குள் சுமார் 2 லட்சம் எக்கர் நிலத்தில் இந்த நெல் ரகத்தைப் பயிரிடும் வகையில், காவிரி-டெல்டாப் பகுதியில் இந்த நெல் விதைகளைப் பயிரிட்டுப் பெருக்குவதற்காக 4 லட்சம் ரூபாய்

பெறுமான ஒரு திட்டத்திற்கு அரசாங்கம் அனுமதி அளித்திருக் கிறது. இந்தத் திட்டத்தை முற்றிலும் நிறைவேற்றினால், சுமார் 1 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிற்குக் கூடுதல் உணவு உற்பத்தி பெறு வது உறுதி.

6. உணவு உற்பத்தியைக் குறுகிய காலத்தில் பெருக்குவதில் வசதிகள் உள்ள சிறப்பாக சில குறிப்பிட்ட பகுதிகளில் நமது முயற்சிகளை ஈடுபடுத்துவதன் அவசியத்தைக் கடந்தகால அனுப வத்திலிருந்து நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம். அதிதீவிர உற்பத்தித் திட்டத்தின் (Package Programme) அடிப்படைக் கருத்து இதுதான். இந்தக் கருத்திற்கிணங்க, விரைவுத் திட்டத்தின் (Crash Programme) ஒரு பகுதியாகத் தீவிரச் சாகுபடிப் பகுதித் திட்டம் (Intensive Cultivation Area Programme) ஒன்றைச் செயற்படுத்தி, மதுரை, திருநெல்வேலி மாவட்டங்களில் குறிப்பிட்ட சில பகுதிகளில் நிறைவேற்ற எண்ணியுள்ளோம். இதற்காக, இப்பகுதிகளில் உள்ள வேளாண் மை வல்லுநர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமாக உயர்த்தப்படும். மற்றும் தனித் தனிப் பண்ணை உற்பத்தித் திட்டங்களின் (Farm Production Plans) மூலம் கூடுதல் உற்பத்திக்கான குறிக்கோள் அளவும் நிர்ணயிக்கப்படும். தனித் தனிப் பண்ணை உற்பத்தித் திட்டங்களின் அடிப்படையில் கடன் வசதிகள் உட்பட எல்லா வசதிகளும் அளிக்கப்படும். இந்த திட்டத்திற்கென 16 லட்ச ரூபாய்க்கு, வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப் பீட்டில் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது.

சிறு பாசனத் திட்டங்கள்

7. குறுகிய காலத்தில் வேளாண்மை உற்பத்தியைப் பெருக்க வேண்டுமென்று திட்டமிடும்போது, விரைவில் பலன் தரும் திட்டங்களுக்கு நாம் முக்கியத்துவம் அளிக்க வேண்டியிருக் கிறது. சிறு பாசனத் திட்டங்களைக் கணிசமான அளவில் நிறை வேற்றுவதற்கும் இதுவே காரணமாகும். குறிப்பாக, அதிக அளவில் கிணறுகளைத் தோண்டும் ஒரு திட்டத்தை விரைந்து செயல்படுத்தி வருகிறோம். "புதிய கிணறு உதவித் திட்டத்தின்" கீழ் கிணறு ஒன்றிக்குக் கொடுத்து வந்த 2,000 ரூபாய் கடன் உதவியை 5,000 ரூபாய்க்கு உயர்த்தி இருக்கிறோம். சென்ற ஆண்டில் இத்தகைய கிணறுகள் சுமார் 3,000 மட்டுமே தோண்டப் பட்டன. நடப்பு ஆண்டில் சுமார் 4,000 கிணறுகள் தோண்டும் வேலை பூர்த்தியாகிவிடும் என்று தெரிகிறது. இது தவிர, விரைவுத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக, தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் ஓரத்த நாடு, பட்டுக்கோட்டைப் பகுதிகளில் எறக்குறைய 1,600 கிணறு கள் தோண்ட உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இத் திட்டத்திற்கு இவ்வாண்டில் நல்ல ஆதரவு கிடைத்து வருவதையொட்டி, அடுத்த ஆண்டு 8,000 கிணறுகள் தோண்டுவதென முடிவு செய்துள்ளோம். தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில், குடியானவர்கள் கோடைக் காலத்தில் கூடுதலாக ஒரு போகம் பயிர் செய்வதற்காக 37 லட்சம் ரூபாய் செலவில் 2,000 வடிமூனைக் குழாய்க் கிணறுகள் (Filter point tube wells) தோண்டுவதற்கான சிறப்புத் திட்டமொன்றிற்கும் அரசாங்கம் அனுமதி அளித்திருக்கிறது. இத்திட்டம் எல்லா

இடங்களிலும் பாவும்போது காவிரி டெல்டாப் பகுதியில் கிணற்று நீரைக்கொண்டு கூடுதலாகப் பாசனம் செய்வது சாதாரண வேளாண்மைப் பழக்கமாகிவிடும். இத் திட்டத்தினால் முன் கூட்டியே நாற்று விட்டு, நடவு செய்வதற்கு வகதி ஏற்படுவதால், குறுவைச் சாகுபடியின் சராசரி விளைச்சல் மிகுதியாக உயர்வதற் கும் ஏது இருக்கிறது.

பெரிய, நடுத்தர பாசனத் திட்டங்கள்

8. நமது பெரிய, நடுத்தர பாசனத் திட்டங்களும் திருப்திகர மாக நிறைவேறி வருகின்றன. பரம்பிகுளம்-ஆளியாறு திட்டத் தில் நடப்பு ஆண்டில் மிக உயர்ந்த அளவிற்கு முதலீடு செய்யப் படும். திருத்த மதிப்பீடுகளில் இத்திட்டத்திற்காக ஆறு கோடியே பத்து லட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கம் செய்திருப்பதே இதற்கு அறிகுறியாகும். இந்தத் திட்டத்தின்கீழ் கட்ட உத்தே சித்துள்ள பல அணைக்கட்டுகளில் முக்கியமான ஆளியாறு நீர்த் தேக்கம் கட்டி முடிக்கப்பட்டு, 17,500 ஏக்கர் நிலத்திற்குப் பாசன வசதி அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 1965-66-ல் பரம்பிக்குளம், தூனக் கடவு, திருமூர்த்தி அணைக்கட்டுகளும் இவற்றோடு இணைந்த சர்க்கார்பதி மலைக்குடைவும் (Sarkarpathi Tunnel) சம மட்டக் கால்வாயும் (Contour Canal) கட்டி முடிக்கப்பட்டு விடும். 1965-66-ல் இந்தத் திட்டங்களுக்காக 556 லட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கப்படும். இவற்றால் மேலும், சுமார் 60,000 ஏக்கர் நிலத் திற்குப் பாசன வசதி ஏற்படும். இந்தத் திட்ட வேலைகளை விரை வாக நிறைவேற்றுவதற்கும், 45,000 ஏக்கர் நிலத்திற்கு நிர்ணயித்த தற்கு முன்பாகவே பாசன வசதியை ஏற்படுத்துவதற்கும் வகை செய்வதற்காக, 1965-66-ல் 1½ கோடி ரூபாய் கூடுதல் நிதி வசதி அளிக்குமாறு இந்திய அரசாங்கத்தைக் கேட்டிருக்கிறோம். சிறிய நடுத்தர பாசனத் திட்டங்களுக்காக, இந்த வரவு-செலவு மதிப்பீடுகளில் 258 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த நிதி வசதியைக் கொண்டு (1) பாலாறு அணைக்கட்டு, இணைந்த கால்வாய்கள் இவற்றைப் புதுப்பிக்கும் திட்டம், (2) சாத்தனூர் திட்டத்தின் இரண்டாம் நிலை, (3) கோமுகி நதித் திட்டம், (4) மஞ்சளாறு திட்டம் ஆகிய திட்டங்களை நிறைவேற்ற உத் தேசிக்கப்படுகிறது. 186 லட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கம் பெற்று தென்னாறு-பட்டணங்கால் திட்ட வேலையும் விரைவு படுத்தப்படும்.

கால்நடை அபிவிருத்தி

9. வேளாண்மை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குரிய நட வடிக்கைகளை மேற்கொள்ளும்போது, பால், முட்டை, மீன் போன்ற துணை உணவுப் பொருள்களின் உற்பத்தியை உயர்த்த வேண்டிய அவசியத்தையும் நாம் கருத்திற் கொள்ளவேண்டும். கால்நடை அபிவிருத்தித் துறையைச் சார்ந்த திட்டங்கள் நடப்பு ஆண்டில் விரைவில் நிறைவேற ஆவன செய்யப்பட்டுள்ளன. 1963-64-ல் இதற்காக வகை செய்யப்பட்ட தொகை 61 லட்சம் ரூபாய் மட்டுமே. நடப்பு ஆண்டிற்கான திருத்தப்பட்ட மதிப் பீடுகளில் இத்திட்ட வேலைகளுக்காக 86 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கி யிருப்பதிலிருந்தே, இத்துறையில் நாம் கொண்டுள்ள ஆர்வத்தை நன்கு அறியலாம். அடுத்த ஆண்டிலும் 86 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. திட்ட வேலைகளின் முன்னேற்றத்திற்

கேற்ப இந்த நிதி ஒதுக்கம் மேலும் உயர்த்தப்படும். 1965-66-ம் ஆண்டுக்குரிய திட்டத்தில் ஏனைய பல திட்டங்களோடு பத்து கேந்திர கிராம வட்டாரங்களை ஏற்படுத்தவும், 24 கால்நடை மருந்தகங்களை ஏற்படுத்தவும் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இவற்றைத் தவிர, இந்திய அரசாங்கம் ஊக்குவித்துள்ள விரைவுத் திட்டத்தின் பகுதியாக, பல விசேஷ வளர்ச்சித் திட்டங்களையும் நாம் நிறைவேற்றி வருகிறோம். நடப்பு ஆண்டிலும் அடுத்த ஆண்டிலும் நிறைவேற்றப்படுவதற்காக 203 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு முதலீடு செய்ய வேண்டிய திட்டங்களுக்கு அனுமதி அளித்திருக்கிறோம். இவற்றுள் சென்னை, மதுரை, கோயம்புத்தூர் நகரங்களைச் சார்ந்த பால் சேகரிப்புப் பகுதிகளில் மொத்தம் 134 லட்சம் ரூபாய் செலவில் தீவிர கால்நடை வளர்ச்சி வட்டாரங்கள் மூன்றினை நிறுவும் திட்டங்கள் குறிப்பிடத்தக்கவை யாகும். இந்தப் பகுதிகளில் கறவை மாடுகளை அபிவிருத்தி செய்வதுதான் இத்திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கமாகும். ஜெர்ஸி காளைகள், சிவப்பு, வெள்ளை சிந்திக் காளைகள், முர்ரா எருமைகள் போன்ற ஆனினங்களைக்கொண்டு, பால் தரும் மாடுகளின் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும், தீவன வசதிகளை பெருக்குவதற்கும், ஆங்காங்கு அதிக அளவில் கால்நடை மருத்துவ உதவிக்கு வகை செய்வதற்கும் இணைப்பாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

10. பால் பண்ணைத் திட்டங்களிலே, நடப்புத் திட்டக் காலத்தில் மாதவரம் பால் பண்ணைத் திட்டத்தைக் கட்டி முடித்தது முக்கியமான ஒரு சாதனையாகும். மதுரை மாநகரத்திற்கு பால் வழங்கும் நிலையத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்காக இப்போது யூனிசெஃப் (UNICEF) நிறுவன உதவியுடன் ஒரு திட்டத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறோம். இத்திட்டத்தின் கீழ், மற்ற பிற வசதிகளுடன், நாளொன்றுக்கு 50,000 லிட்டர் பாலைக் குளிர்ப்பதனம் செய்யும் இயந்திரத்தை நிறுவுவதற்கு வகை செய்யப்படும். 1966-67-ல் செயல்படவிருக்கும் இத்திட்டத்திற்காக, 1965-66 வரவு செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளில் 40 லட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கப் பட்டிருக்கிறது.

மீனள வளர்ச்சி

11. நீண்ட கடற்கரை வசதியுள்ள நமது மாநிலத்தில் மீனள வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய வாய்ப்புகள் நிறைய உள்ளன. தரமான உணவுப் பொருள்களின் உற்பத்தியைப் பெருக்கும் தற்போதைய முயற்சியில் மீனளத் துறையின் திட்டங்களை விரைவில் நிறைவேற்றுவதற்கான வழி வகைகளும் செய்யப்பட்டுள்ளன. 1962-63-ல் இந்தத் துறையைச் சேர்ந்த திட்டங்களுக்காக 27 லட்சம் ரூபாயும், 1963-64-ல் 52 லட்சம் ரூபாயுமே இவற்றிற்காக ஒதுக்கப் பட்டன. இப்போதைய திருத்த மதிப்பீடுகளின்படி 65 லட்சம் ரூபாய் இவற்றிற்காக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மூன்றாவது திட்டத்தில் இந்த அபிவிருத்தித் தலைப்பின்கீழ் எஞ்சியுள்ள நிதி ஒதுக்கம் அடுத்த ஆண்டில் முற்றிலும் பயன்படுத்திக் கொள்ளப்படும். மற்றும், விரைவுத் திட்டத்தின்கீழ் இந்திய அரசாங்கம் ஒதுக்கும் தொகைகளைக் கூடுதலாகப் பயன்படுத்திக்கொள்ளவும் நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டுள்ளோம். விரைவுத் திட்டத்தின்கீழ் விசைப்படகுகளும், நவீன வலைகளும் மீனவர்களுக்கு வழங்கப்

1st March 1965]

படும். இவை காரணமாக இரண்டு கோடியே 75 லட்சம் ரூபாய் மதிப்புள்ள 58,000 மெட்ரிக் டன் மீன் கூடுதலாகப் பிடிக்கப்படும். நடப்பு ஆண்டில் ராயபுரத்தில், படகு கட்டும் தளம் அமைக்கும் வேலைகள் முடிவடைந்ததும், நம்முடைய மாநிலத்தில் நவீன படகுகள் கட்டும் நிறம் வெகுவாக உயரும். மூன்றாம் திட்டத்தில் 400 விசைப் படகுகளை வழங்குவதென்ற குறிக்கோளை நாம் எய்தினிடுவோம். திட்ட முடிவிற்குள் மீன் உற்பத்தி 1.34 லட்சம் மெட்ரிக் டன்னிலிருந்து 2.9 லட்சம் மெட்ரிக் டன் அளவிற்குக் கூடுமென்றும் நாம் எதிர்பார்க்கிறோம்.

12. நார்வே அரசாங்கத்தின் தொழில் நுட்ப ஒத்துழைப்புடனும், நிதி உதவியுடனும் மண்டபத்தில் தொடங்கிய இந்திய-நார்வே மீனள வளர்ச்சித் திட்டம் நன்கு நிறைவேறிவருகிறது. படகு கட்டும் கூடமொன்றும், குளிர்ப்பதன-பனிக்கட்டி அறையும், மீன்களை உறையச் செய்யும் அமைப்பும் ஏற்படுத்துவதுடன், இணைந்த போக்குவரத்து விற்பனை வசதிகளை உருவாக்குவதே இந்தத் திட்டத்தின் குறிக்கோளாகும். மற்றும், மீனவர்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கும் நிலையமொன்றை ஏற்படுத்துவதோடு, மீன் கிடைக்கும் இடங்களை ஆராயும் வேலையும் மேற்கொள்ளப்படும். இதற்காக 1965-66 வரவு செலவு மதிப்பீடுகளில் 34 லட்சம் ரூபாய் வகை செய்யப்பட்டிருக்கிறது.

தொழில் வளர்ச்சி

13. நடப்புத் திட்டக் காலத்தில் தொழிற் துறையிலும் நமது மாநிலம் கணிசமான அளவு முன்னேறியிருக்கிறது. மாநிலத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியுள்ள தொகைகளைக்கொண்டுமட்டும் தொழில் வளர்ச்சியை மதிப்பிட முடியாது. ஏனெனில், தொழில்களை நிறுவுவதற்குத் தேவைப்படும் பொதுவசதிகளடங்கிய தொழிற் பேட்டைகள், அபிவிருத்தி செய்த மனைக்கட்டுகள் போன்ற வற்றை அமைப்பதற்காகவும், ஒரு சில சிறு கைத்தொழில்களை நிறுவுவதற்காகவும் மட்டுமே மாநிலத் திட்டத்தில் தொகை ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய அரசாங்கத்துறை, தனியார் துறைகளில் தொழில் திட்டங்கள் அடைந்துள்ள முன்னேற்றத்தையும் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டால்தான், மாநிலத்தின் தொழில் வளர்ச்சியைச் சரியாக மதிப்பிட முடியும். முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின் தொடக்கத்தில் இம்மாநிலத்தில் நெசவாலைத் தொழில் ஒன்று மட்டும்தான் நன்கு வளர்ச்சி பெற்ற நிலையை அடைந்திருந்தது. கடந்த இரு திட்டங்களின் பயனாக நமது தொழில் வளம் பல்வேறு துறைகளிலும் விரிவடைந்ததுடன், மாநிலத்தில் பல பகுதிகளிலும் பரவலாகத் தொழில்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. அடிப்படைத் தொழில்களுக்கான மூலப் பொருள்கள் தமிழ்நாட்டில் பற்றாக் குறையாக இருந்தபோதிலும், தொழில்கள் கணிசமான அளவுக்கு வளர்ச்சியடைந்துள்ளனவென்றால், அதற்கு நமது மாநிலத்தில் உள்ள தொழில் நுட்பப் பயிற்சி பெற்ற மனித சக்தி, ஆக்கவேலையில் ஊக்கமுள்ள தொழிலதிபர்கள், மலிவான மின்சக்தி போன்ற மற்ற சாதகமான சூழ்நிலைகளை நாம் முற்றிலும் பயன்படுத்திக்கொண்டதே காரணமாகும்

மத்திய அரசாங்கத் துறைத் திட்டங்கள்

14. மத்திய அரசாங்கத் துறையில் உள்ள பல்வேறு தொழில் திட்டங்கள் நடப்பு ஆண்டில் திருப்திகரமாக முன்னேறியுள்ளன. மத்திய அரசாங்கம் மேற்கொண்டுள்ள தொழில் நிறுவனங்களில் மிகப் பெரியதான நெய்வேலி பழுப்பு நிலக்கரித் திட்டத்தில், 250 மெகவாட் சக்தியுள்ள மின் உற்பத்தி நிலையம் செயல்படத் தொடங்கிவிட்டது. பழுப்பு நிலக்கரியை மின்சக்தி உற்பத்திக்காக பயன்படுத்தும் திட்டத்தின் முதல் நிலை இவ்வாறு வெற்றிகரமாக நிறைவேற்றப்பட்டுள்ளது. திட்டத்தின் இரண்டாவது நிலையாக மின்சக்தி உற்பத்தியை 250 மெகவாட்டிலிருந்து 400 மெகவாட்டாக உயர்த்துவதற்கான ஏற்பாடுகளும் நடைபெற்று வருகின்றன. 50 மெகவாட் சக்தி கொண்ட ஆறாவது மின் உற்பத்தி இயந்திரம் விரைவில் செயல்படத்தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். இதனால் நமது மாநிலத்தின் மின்சக்தி நிலைமை அடுத்த பருவத்தில் நல்ல முன்னேற்றம் அடையும். இந்த அனல் மின்சக்தி நிலையத்தின் உற்பத்தித் திறனை 600 மெகவாட்டாக அதிகரிப்பதற்கான திட்டமும் அங்கீகரிக்கப்பட்டுள்ளது. இத்திட்டம் குறித்து பூர்வாங்க வேலைகள் ஏற்கெனவே மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. நெய்வேலித் திட்டம் முதலில் 35 லட்சம் மெட்ரிக் டன் பழுப்பு நிலக்கரி வெட்டியெடுப்பதற்காகவே ஆரம்பிக்கப்பட்டது என்றாலும், முதல் சுரங்கத்திலிருந்து முதல் நிலையில் 55 லட்சம் மெட்ரிக் டன்வரை பழுப்பு நிலக்கரி வெட்டியெடுக்கவேண்டும் என்றும், இரண்டாவது நிலையில் 65 லட்சம் மெட்ரிக் டன்வரை பழுப்பு நிலக்கரி வெட்டியெடுக்க வேண்டும் என்றும் இப்போது தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. சுட்ட அச்சுக்கரி தொழிற்சாலை பற்றிய வேலையும் யூரியா தொழிற்சாலை குறித்த வேலையும் நடந்தேறிவருகின்றன. அம்மோனியா தொழிற்சாலை 1965 ஜூன் மாதத்தில் செயல்படத்தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

15. ஆவடியில் உள்ள கனரக வாகனத் தொழிற்சாலையும் கணிசமான அளவுக்கு முன்னேறியுள்ளது. பதினாறு கோடி ரூபாய் மூலதன முதலீட்டுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டுள்ள இந்தத் தொழிற்சாலை தயாரிக்கும் முதல் டாங்கி அடுத்த சில மாதங்களில் வெளிவரும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். மேலும், திருச்சிராப்பள்ளியில் சுமார் 8 கோடி ரூபாய் செலவில் சிறு ஆயுதத் தொழிற்சாலை ஒன்றும் நிறுவப்பட்டுவருகிறது.

16. ஆண்டு ஒன்றுக்கு 800 டெலிபிரின்டர்களை உற்பத்தி செய்யும் இந்துஸ்தான் டெலிபிரின்டர் லிமிடெட் இப்பொழுது தனது சொந்தத் தொழிற்சாலைக் கட்டிடத்தில் இயங்கத் தொடங்கிவிட்டது. எனவே, விரைவில் அவர்கள் கீழ்சென்னியில் குறித்துள்ள முழு அளவின்படி 1,300 டெலிபிரின்டர்களை உற்பத்தி செய்வார்கள் என நம்புகிறோம். இந்த நிறுவனத்தில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு 8,000 டெலிபிரின்டர் உற்பத்தி செய்யும் அளவிற்கு உற்பத்தித் திறனை அதிகரிப்பதற்கான வேலைத் திட்டம் இப்பொழுது மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. ஏற்கனவே 25 லட்சம் மூலதன முதலீட்டுடன் தொடங்கப்பட்டுள்ள அறுவைக் கருவித் தொழிற்சாலை (Surgical Instruments Factory) 1965-ம் ஆண்டில் இடையில்

தன் உற்பத்தியைத் தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். திருச்சிராப்பள்ளிக்கு அருகே துவக்கப்பட்டுள்ள உயர் அழுத்தக் கொதிகலன் தொழிற்சாலை (High Pressure Boiler Plant) 1966 மார்ச் மாதத்திற்குள் உற்பத்தியை ஆரம்பிக்கும் என்று எதிர் பார்க்கப்படுகிறது. இருபத்தைந்து கோடி ரூபாய் மூலதன முதலீட்டுடன் துவக்கப்பட்டுள்ள இத்தொழிற்சாலை, இம்மாநிலத்தில் பொதுத் துறையிலுள்ள மிகப் பெரிய நிறுவனங்களில் ஒன்றாகும். இந்துஸ்தான் கச்சா பிளிம் தொழிற்சாலை நிறுவும் வேலையும் திட்டமிட்டபடி செவ்வனே முன்னேறிவருகிறது.

17. ஆண்டு ஒன்றுக்கு 25 லட்சம் டன் எண்ணெயைச் சுத்திகரிக்கத்தக்க பெட்ரோலியம் சுத்திகரிப்பு ஆலை ஒன்றையும், ஆண்டு ஒன்றுக்கு இரண்டு லட்சம் டன் நைட்ரஜன் உரம் தயாரிக்கவல்ல உரத்தொழிற்சாலை ஒன்றையும் தமிழ் நாட்டில் நிறுவ இந்திய அரசாங்கம் முடிவு செய்துள்ளது. இவற்றிற்கான நில ஆர்ஜித வேலை நடந்துவருகிறது. இத்தொழிற்சாலைகள் செயல்படத் தேவையான நீர் வசதி, ரயில் வசதி, சாலை வசதி போன்ற பல்வேறு வசதிகளைச் செய்து கொடுப்பதற்கான அடிப்படை வேலைகள் நடைபெற்றுவருகின்றன. மேலும் மத்திய அரசாங்கம், இம்மாநிலத்தில் தொலைத் தொடர்பு கம்பி தயாரிக்கும் தொழிற்சாலை ஒன்றையும் பம்ப்ஸ்-கம்ப்ரெஸர் தொழிற்சாலை ஒன்றையும் (Pumps-Compressor) கனரக ப்ளேட்ஸ்-வெஸல்ஸ் தொழிற்சாலை (Heavy Plates and Vessels) ஒன்றையும் தமிழ்நாட்டில் நிறுவுவதற்காகத் தகுந்த இடங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பது பற்றி ஆராய்ந்துவருகின்றது.

18. சேலம் உருக்குத் தொழிற்சாலை, தொழில் நுட்பப் பொருளாதார ரீதியில் நன்கு செயல்பட முடியும் என்பது இந்திய அரசாங்கம் நியமித்த ஆலோசகர்களான தஸ்தூர் கம்பெனியார் தயாரித்துள்ள விரிவான அறிக்கையிலிருந்து தெளிவாக விளங்குகிறது. இத்தொழிற்சாலை ஆரம்பத்தில் 5 லட்சம் மெட்ரிக் டன் எஃகு தயாரிக்க முடியும் என்றும், பின்னர் உற்பத்தித்திறனை 12 லட்சம் மெட்ரிக் டன்களாகவும் அப்பால் 30 லட்சம் மெட்ரிக் டன்களாகவும் அதிகரிக்க முடியும் என்றும் இந்த அறிக்கை கூறுகிறது. இத்திட்டத்தின் முதல் நிலை வேலைக்காக 95 கோடி ரூபாயிலிருந்து 100 கோடி ரூபாய்வரையில் முதலீடு செய்ய வேண்டியிருக்கும். இத் தொழிற்சாலையில் பயன்படுத்தப்படுகிற இரும்புக் கனியில், கந்தகமோ, எரியமோ (பாஸ்பரஸ்) இல்லாதது சிறப்பு எஃகு (Special Steel) கலப்பு எஃகு (Alloy Steel) இவற்றை நல்ல முறையில் இத் தொழிற்சாலை உற்பத்தி செய்ய முடியும். நம் நாட்டில் உள்ள ஏனைய எஃகுத் தொழிற்சாலைகளுடன் ஒப்பிட்டுப்பார்த்தாலும், இத் தொழிற்சாலைக்குத்தான் மூலப் பொருள்கள் சேகரிப்பிற்கான செலவு மிகக்குறைவான தாகும். இத்தொழிற்சாலை நான்காவது திட்டத்தில் துவக்கப் படும் என நாம் திண்ணமாக நம்புகிறோம்.

மாநில அரசாங்கத் துறைத் திட்டங்கள்

19. மாநில அரசாங்கத் துறையில், ஒன்பது கூட்டுறவு நூற்பு ஆலைகளை நிறுவும் வேலை வேகமாக முன்னேறிவருகிறது. இவற்றுள் சேலம் கூட்டுறவு நூற்பு ஆலை 1964 ஜூன் மாதத்தி

விருந்து செயல்பட்டுவருகிறது. பிற ஆலைகள் 1965, உற்பத்தியைத்தொடங்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறோம். இவ் வண்ணமே கூட்டுறவுச் சர்க்கரை ஆலைகளின் நிறுவும் வேலையும் செவ்வனே முன்னேறிவருகிறது. சேலம் மாவட்டத்தில் மோகனூர் அருகே நிறுவப்பட்டுள்ள கூட்டுறவுச் சர்க்கரை ஆலை உற்பத்தியைத் தொடங்கிவிட்டது. இவ்வாலை நாளொன்றுக்கு 1,000 மெட்ரிக் டன் கரும்பு பிழியும் திறன் கொண்டது. கள்ளக்குறிச்சியிலும், மதுரையிலும் உருவாகி வரும் கூட்டுறவுச் சர்க்கரை ஆலைகளுக் கான வேலை, அடுத்த கரும்பு வரும் பருவத்துக்குள் முடிந்துவிடும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

20. பொதுத் துறையில், பெருந் தொழில்களைத் தொடங்க உதவும் வகையில், அரசாங்கத்திற்கே முழு உரிமையுள்ள தொழில் வளர்ச்சி கார்ப்பரேஷனை அமைக்க அரசாங்கம் முடிவு செய்துள்ளது. 1965-66 பட்ஜெட் மதிப்பீட்டில், இந்தக் கார்ப்ப ரேஷனின் பங்கு மூலதனத்துக்காக ரூபாய் 75 லட்சம் ஒதுக்கப் பட்டுள்ளது. கார்ப்பரேஷன், முதல் வேலையாகத் தொடர் வார்ப் படத் தொழிற்சாலை ஒன்றை (Continuous Casting Plant) அரக்கோணத்திலும், சிமெண்ட் தொழிற்சாலை ஒன்றை ராஜ பாளையம் அருகேயும் நிறுவும். இதற்கு சுமார் 8½ கோடி ரூபாய் முதல் 9 கோடி ரூபாய்வரையில் மூலதனச் செலவு ஆகும். இத் தொழிற்சாலைகளை நிறுவுவதற்கான வேலைகள் விரைவில் மேற் கொள்ளப்படும்.

தனியார் துறை திட்டங்கள்

21. தனியார் துறையிலுள்ள முக்கியமான தொழிற் திட்டங் களும் நடப்பு ஆண்டில் நல்ல முறையிலே நிறைவேறியுள்ளன. மோட்டார் கார் உறுப்புகள் உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலை களும், மின் பற்றவைப்புக்குச்சி (Electrode) உற்பத்தி செய்யும் தொழிற்சாலையும், பெரிய சர்க்கரை ஆலை ஒன்றும், சிமெண்ட் தொழிற்சாலை ஒன்றும், பிராணவாயு உற்பத்தி நிலையம் ஒன்றும், சில உருளை அறவை ஆலைகளும் (Roller flour mills), பல பொறியியல் தொழில் நிறுவனங்களும் 1964-ம் ஆண்டில் உற் பத்தியைத் தொடங்கின. மேட்டூர் அருகே அலுமினியம் உருக்கும் தொழிற்சாலை செயல்படத் தொடங்கியிருப்பது நடப்பு ஆண்டின் முக்கியமான சாதனைகளுள் ஒன்றாகும். இந்தத் தொழிற்சாலை ஆண்டு ஒன்றுக்கு 10,000 மெட்ரிக் டன் உற்பத்தி செய்யும் திறன் உடையது. இம் மாநிலத்தில் தனியார் துறையின் மிகப் பெரிய முயற்சியாகிய இந்தத் தொழிற்சாலைக்கு மின் சக்தியை குறைந்த கட்டணத்தில் வழங்கியதோடல்லாமல், தமிழ் நாடு தொழில் முதலீட்டுக் கார்ப்பரேஷன் மூலமாக 1.5 கோடி ரூபாய் மூலதன முதலீடும் செய்து அரசாங்கம் உதவியுள்ளதை இச்சபை உறுப்பினர்களுக்கு நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். தனியார் துறையில் தென் இந்தியக் கப்பல் கார்ப்பரேஷன் ஏற்படுத்தப்பட்டது நடப்பு ஆண்டின் மற்றொரு சாதனையாகும். மேற்கு ஜெர்மனி, பிரிட்டன் ஆகிய நாடுகளின் ஒத்துழைப்புடன் பண்டங்களை ஏற்றிச் செல்லும் கப்பல்கள் ஐந்தினை வாங்கி, கப்பல் போக்குவரத்தில் இக் கார்ப்பரேஷன் ஈடுபடும். தனியார் துறையில் தொழில் வளம் பெருகுவதற்குப் பரந்த அளவில் ஊக்க

மளித்து வந்துள்ள தமிழ்நாடு தொழில் கடன் முதலீட்டுக் கார்ப்பரேஷன் 1964-ல் சொற்கள் கடனாக 2.32 கோடி ரூபாயும், கூட்டுக் கடனாக 42.9 லட்சம் ரூபாயும் வழங்கியுள்ளது. இதனால், 1,48. கோடி ரூபாய் கடனுக்கு உத்தரவாதமும் அளித்துள்ளது. 2.9 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள பங்குகளுக்குப் பொறுப்பேற்றும் 1.13 கோடி ரூபாய் மதிப்புள்ள பங்குகளில் நேரடியாக மூலதன முதலீடு செய்தும் இக் கார்ப்பரேஷன் புதிய தொழில் முயற்சி களுக்கு ஊக்கமளித்துள்ளது.

மின்சாரம்

22. தமிழ்நாடு கடந்த 10 ஆண்டுகளில் தொழில் துறையில் தழைத்தோங்கியிருப்பதற்கு நம்முடைய மின் உற்பத்தித் திட்டங் கள் விறுவிறுப்பாக நிறைவேற்றப்பட்டிருப்பதே காரணமென்றால், அது மிகையாகாது. மூன்றும் திட்ட மொத்த முதலீடான 291 கோடி ரூபாயில் 100 கோடி ரூபாய்க்குச் சற்று அதிகமாகவே மின்சார அபிவிருத்திக்காக ஒதுக்கப்பட்டது என்பதை இம் மன்றத்திற்கு நான் நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன். அதன் பின்னர் நாம் பல புதிய திட்டங்களை மேற்கொண்டதோடு, கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கும் திட்டங்களையும் தீவிரப்படுத்தியிருக்கிறோம். எனவே, நடப்புத் திட்டக் காலத்தில், மின்சாரத் திட்டங்களில் நாம் செய்யும் முதலீடு 120 கோடி ரூபாய்க்கும் மேலாக இருக்கு மென்று தெரிகிறது. மூன்றும் திட்டக் காலத்தில் 1,040 மெகவாட் மின்சார உற்பத்தித் திறனைப் பெறவேண்டும் என்பது நமது குறிக் கோளாகும். ஆனால், தமிழ்நாடு மின்சாரக் குழு (Madras State Electricity Board) அந்தக் கால அளவிற்குள் 1,150 மெக வாட் மின்சார உற்பத்தித் திறன் உள்ளதாக விளங்கும். மூன்றும் திட்டத் தொடக்கத்தில் 571 மெகவாட் அளவில் இருந்த நம் மாநில மின்சார உற்பத்தித் திறன் நெய்வேலியில் உற்பத்தி செய்யப்பட விருக்கிற 400 மெகவாட் மின்சார உற்பத்தியையும் சேர்த்து, 1,550 மெவாட் அளவிற்கு உயர்ந்துவிடும். எவ்வகையில் வைத்து மதிப் பிட்டாலும், இம்முன்னேற்றம் மூன்றும் திட்டக் காலத்தில் ஏற் பட்ட பாராட்டத்தக்க தலை சிறந்த சாதனையாகும் என்பதில் சற்றும் ஐயமில்லை.

23. மின்சாரத் திட்டங்கள் நடப்பு ஆண்டிலும் நல்ல வேகத் துடன் நிறைவேறிவருகின்றன. குந்தா-ஐந்தாவது மின்சார உற்பத்தி நிலையத்தில் 20 மெகவாட் உற்பத்தித் திறன் கொண்ட இயந்திரம் ஏற்கனவே செயல்படத் தொடங்கிவிட்டது. 60 மெக வாட் உற்பத்தித் திறனுள்ள மற்றொரு இயந்திரமும் மார்ச்சு இறுதிக்குள் குந்தா-மூன்றாவது மின்சார நிலையத்தில் செயல்படத் தொடங்கிவிடும். சென்னை பேலின் பிரிட்ஜில் மணிக்கு 150,000 பவுண்டு திறனுள்ள கொதி கலன் அண்மையில் செயல்படத் தொடங்கியுள்ளதால், அங்கு 10 மெகவாட் மின்சக்தி கூடுதலாக உற்பத்தியாகிறது. இங்ஙனம் தமிழ்நாட்டின் மின் இணைப்பின் உற்பத்தித் திறன் நடப்பு ஆண்டில் 90 மெகவாட் அளவிற்கு உயர்ந்திருக்கிறது. இதன் காரணமாகவும் நெய்வேலியில் 250 மெக வாட் அளவிற்கு மின்சக்தி உற்பத்தி செய்யும் முதல் அட்டம் பூர்த்தியாகி இருப்பதாலும், அடுத்த ஆண்டில் நமது மின்சக்தி இணைப்பிற்குச் சிரமமான நிலை இருக்காது என்று கருதப்படுகிறது.

இருநூறு மெகவாட் திறனுள்ள மேட்டூர் சுரங்கத் திட்டமும், குந்தா திட்ட மூன்றும் மின்சார நிலையத்தின் 60 மெகவாட் திறனுள்ள இரண்டாவது இயந்திரமும், 50 மெகவாட் திறனுள்ள குந்தா நான்காவது மின்சார நிலையமும், பெரியாறு மின்சார நிலையத்தில் 35 மெகவாட் திறனுள்ள கூடுதல் யூனிட் ஒன்றும் அடுத்த ஆண்டில் நிறைவேறிவிடும். பரம்பிக்குளம்-ஆளியாறு நீர் மின்சாரத் திட்டத்தின் ஒரு பகுதி பூர்த்தியாகி, 100 மெகவாட் மின்சாரத் திறன் உள்ள நிலையங்கள் செயல்படத் தொடங்கிவிடும். 1965-66-ஆம் ஆண்டுக்குரிய திட்டச் செலவில் கிராமங்களுக்கு மின் வசதி அளிப்பதற்கான திட்டங்களுக்காக, 4 கோடி ரூபாய் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. இது தவிர, வேளாண்மை உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான விரைவுத் திட்டத்தின் பகுதியாக கிராமங்களுக்கு மின்சார வசதியளிப்பதற்கென, திட்டத்திற்குப் புறம்பாக இந்திய அரசாங்கம் குறைந்தது ஒரு கோடி ரூபாயாவது நிதி ஒதுக்குமென்று எதிர்பார்க்கிறோம். மூன்றாம் திட்ட இறுதிக்குள் நகரங்கள், கிராமங்கள், சிற்றூர்கள் உள்பட 20,500 ஊர்களுக்கு மின்சாரம் வழங்கப்படும். மூன்றாம் திட்டத் தொடக்கத்தில் 10,760 ஊர்களுக்கே மின்சார வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. நடப்புத் திட்டக் கால இறுதிக்குள், 2 லட்சத்து 30 ஆயிரத்துக்கும் சற்று அதிகமான பம்பு செட்டுகளுக்கு மின்சார இணைப்பு கிடைக்கும். இதனால் கணிசமான அளவிற்குப் பாசன வசதியும் பெருகும். இவ்வாறு மின்சார உற்பத்தித் திறன் பொதுவாக அதிகரித்திருந்தாலும், நமது மின்சாரத்தேவை, உற்பத்தித் திறனைக் காட்டிலும் எப்போதுமே அதிகமாக இருந்து வருகிறது. எனவே, நம் மாநிலத்தில் புதிய மின்சாரத் திட்டங்களை மேற்கொள்வதற்கான வாய்ப்புகளை இடைவிடாமல் அரசாங்கம் ஆராய்ந்து வந்திருக்கிறது. நான்காம் திட்டம் சம்பந்தமாக நாம் முன்கூட்டியே எடுக்கப்போகும் நடவடிக்கைகளின் ஒரு பகுதியாக, 100 மெகவாட் திறனுள்ள கோதையாறு நீர் மின்சார திட்டத்தையும், சென்னை பேசின் பிரிட்ஜ் அனல் மின்சார நிலையத்தை 30 மெகவாட் கூடுதல் உற்பத்தித் திறன் அளவிற்கு விரிவாக்கும் திட்டத்தையும் தொடங்கியுள்ளோம். நீர் மின்சார நிலையங்களில் உற்பத்தியாகும் மின்சாரத்திற்கும், அனல் மின்சார நிலையங்களில் உற்பத்தியாகும் மின்சாரத்திற்கும் தகுந்த சமநிலை இருக்க வேண்டியதின் அவசியத்தைக் கருதி, எண்ணூரில் 300 மெகவாட் உற்பத்தித் திறனுள்ள அனல் மின்சார நிலையமொன்றை ஏற்படுத்துவதற்கும் நாம் ஏற்கெனவே திட்டக் கமிஷனின் இசைவினைப் பெற்றுள்ளோம்.

தொழில் நுட்பக் கல்வி

24. தொழில் நுட்பக் கல்வித் திட்டங்கள் விரிவடையும் வேகத்திற்கும் பொருளாதார மேம்பட்டிருக்கும் நேரடித் தொடர்பு இருக்கிறது. வளர்ந்து வரும் நமது பொருளாதாரத்தின் நீண்ட காலத் தேவைகளையொட்டி, இத் துறையைப் பற்றிய திட்டங்கள் வகுக்கப்பட்டிருக்கின்றன. மூன்றாம் திட்ட இறுதிக்குள் நமது மாநிலப் பொறியியற் கல்லூரிகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 2,140-க்கு உயர்த்திருக்கும். பாலிடெக்னிக்குகளில் சேர்த்துக் கொள்ளப்படும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை 4,200-க்கு உயர்ந்துவிடும். எனவே, மூன்றாம் திட்டத்

தொடக்கத்தில் நிர்ணயித்த குறிக்கோள் அளவுக்கும் அதிகமாகவே நம்முடைய சாதனை அமைந்திருக்கும். சேலத்தில் நிறுவப்பட்டிருக்கும் அரசாங்கப் பொறியியற் கல்லூரியை, அடுத்த கல்வியாண்டிலிருந்தே தொடங்குவதற்கான ஏற்பாடுகள் நடந்து வருகின்றனவென்பதை இம் மன்றத்திற்கு மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். நான்காம் திட்டக் காலத்தில் நிறுவப்பட்டிருக்கும் புதிய பாலிடெக்னிக்குகள் சம்பந்தமாக முன்கூட்டியே நடவடிக்கையெடுப்பதும் அவசியமென்று கருதப்படுகிறது. தஞ்சாவூர், தென்காசி, மேட்டூர், கடலூர் ஆகிய இடங்களில் நான்காம் திட்டக் காலத் தொடக்கத்தில் ஏற்படுத்த எண்ணியுள்ள இப்புதிய அரசாங்கப் பாலிடெக்னிக்குகளுக்குத் தேவையான முன்னேடி நடவடிக்கைகளை எடுத்துக் கொள்வதற்காக இப்போது மன்றத்தின் முன்புள்ள வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளில் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. உயர் தொடக்கக் கல்வி நிலையில் கல்வி வசதிகளை விரிவுபடுத்தும்போது, 14-17 வயதுத் தொகுதியிலுள்ள இளைஞர்களைத் தொழில் நுட்பப் படிப்பிற்குத் திருப்புவதற்கு வகை செய்வது அவசியமாகும். இந்தத் தேவையை இளநிலைத் தொழில் நுட்பப் பள்ளிகள் (Junior Technical Schools) பூர்த்தி செய்யுமென்று கருதலாம். அத்தகைய 10 பள்ளிகள் நமது மாநிலத்தில் ஏற்கெனவே நிறுவப்பட்டுவிட்டன. காஞ்சிபுரம், நாகைப்பட்டினம், குடியாத்தம், சேலம், அண்ணாமலைநகர், திண்டுக்கல், தூத்துக்குடி, காரைக்குடி, ராஜபாளையம், ஆவடி ஆகிய இடங்களில் இன்னும் அத்தகைய 10 புதிய பள்ளிகளை ஏற்படுத்தவும் இந்த வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளில் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது. நெசவுத் தொழில் நுட்ப நிலையம் (Institute of Textile Technology) ஒன்றையும், வாணிகத் துறைப் படிப்பு நிலையம் (Institute of Commercial Practice) ஒன்றையும் சென்னையில் ஏற்படுத்தவும் நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இந்த நிலையங்களை அமைத்திருத்தி செய்வதற்கான செலவின் பெரும்பகுதி நான்காம் திட்டம் காலத்தில்தான் ஏற்படும்.

25. பொருளாதார வளர்ச்சிக்கு அடிப்படையானவற்றுள் கல்வியின் பங்கு மிகப் பெரியது என்பதை நமது திட்டங்களைத் தீட்டும்போது மனதிற்கொண்டுள்ளோம். இந்த வளர்ச்சித் துறையிலிருந்து நம் சாதனைகள் திட்ட இலக்குகளை மிஞ்சிவிடும். இந்தாண்டு திட்டத்துக்குட்பட்டும், உட்படாதும் கல்விக்காக மொத்தம் 37 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு இவ் வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இச் செலவானது, செலவினப் இனச் செலவுகளில் 22 சத விதமாகும். மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முடிவதற்குள்ளாக, 6-11 வயதுத் தொகுதியிலுள்ள சிறுவர்களில் 92 சத விதத்தினர் பள்ளிக்குச் செல்ல வசதி செய்யப்படும். இந்தச் சாதனையின் அடிப்படையில் அடுத்த ஐந்தாண்டுக்கால அளவுக்குள் இத் தொகுதியில் உள்ள சிறுவர்கள் எல்லோருமே கல்வி வசதி பெறுவதற்கான திட்டத்தை நம்பிக்கையுடன் நாம் தயாரிக்கும் நிலையில் உள்ளோம். நாடு முழுவதையும் எடுத்துக்கொண்டால், இந்த வயதினுள்ள சிறுவர்களில் 87.7 சத வித அளவு சிறுவர்களை பள்ளியில் சேர்ப்பதையே நான்காவது திட்டம் குறிக்கோளாகக் கொண்டுள்ளது என்பதை

இங்கு குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இது பெரும்பாலான மற்ற மாநிலங்களைக் காட்டிலும் நமது மாநிலம் கல்வி அபிவிருத்தியில் எத்துணை அளவிற்கு முன்னேறியுள்ளது என்பதைத் தெளிவாக உணர்த்தும். ஏழை மாணவர்களும் பெருமளவுக்குப் பள்ளிகளில் சேர்ந்து படித்து வருவதற்கு ஏதுவாக இருப்பனவற்றுள், மதிய உணவு ஏற்பாடு முக்கியமான இடம் பெறுகிறது. மதிய உணவுத் திட்டம் இப்போது 30,000 தொடக்கப் பள்ளிகளில் அமுலில் இருந்து வருகிறது. 16 லட்சம் சிறுவர்கள் பயனடையும் இத் திட்டத்திற்காக அடுத்தாண்டு வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் ஒரு கோடியே எண்பத்தாறு லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மதிய உணவின் தாத்தை உயர்த்தும் வகையில் "கேர்" நிறுவனத்தினர் தாராளமாக உதவி அளித்து வருகின்றனர். கடந்த நான்காண்டுகளில் ரூபாய் 6 கோடிக்குமேல் மதிப்புள்ள பால் பவுடர், எண்ணெய், தானிய உணவு முதலிய பொருள்களை இத்திட்டத்துக்கென வழங்கியுள்ளனர். உயர்தொடக்கப் பள்ளி நிலையிலும் இது வரை ஏற்பட்டுள்ள முன்னேற்றம் நாம் எதிர்பார்த்ததைவிட அதிகமானதாகும். மூன்றாவது திட்டத்தில் இரண்டு லட்சத்துப் பத்தாயிரம் மாணவர்களைப் பள்ளியிற் சேர்க்க வேண்டுமென முதலில் எண்ணியதற்குப் பதிலாக, திட்டமுடிவிற்குள் 5 லட்சத்து 90 ஆயிரம் மாணவர்கள் பள்ளியிற் சேர்க்கப்படுவார்கள். மேலும், பள்ளிகளில் பயில்விக்கும் தரத்தை உயர்த்தும் நோக்கத்துடன், அண்மையில் மாநிலக் கல்விக் கழகம் (State Institute of Education) ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பதை கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். தொடக்கப் பள்ளிகளை மேற்பார்வையிடும் அதிகாரிகளுக்கும், ஆசிரியப் பயிற்சிப் பள்ளிகளில் பணியாற்றுபவர்களுக்கும் இந்த நிறுவனம் அகப்பணிப் பயிற்சி (In-service training) அளிக்கும். மேலும் இக்கழகம் தொடக்கப்பள்ளிகளில் பயிற்சி அளிப்பதற்கான சாதனங்களையும், வெளியீடுகளையும் தயாரிக்கும். தொடக்கப் பள்ளிகளை விரைவாக விரிவாக்கி வரும் இந்தக் காலத்தில் போதிய அளவு இட வசதியுடன் அவற்றை அமைப்பது கடினமென்பது எல்லோரும் அறிந்ததே. நமக்குள்ள நிதி வசதிகளையொட்டி, இப்பெரும் பிரச்சினையைச் சமாளிப்பதற்கு இயன்ற முயற்சிகளைச் செய்து வருகிறோம். பொது மக்கள் நன்கொடையுடன் தொடக்கப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்காகக் கடந்த ஆண்டுகளைப்போல் பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கு மானியம் வழங்குவதற்கென 40 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

26. தொடக்கக் கல்வி பரவலாக முன்னேறியிருப்பதற்கேற்ப, உயர்நிலைக் கல்வி வசதிகளையும் பெருக்கி வந்துள்ளோம். உயர்நிலைப்பள்ளிவரை இலவசக் கல்வி அளிக்கும் கொள்கை அமுலுக்கு வந்த பின்னர், பள்ளிகளில் சேரும் மாணவர்களின் எண்ணிக்கை கணிசமான அளவுக்கு அதிகரித்துள்ளது. மூன்றாவது திட்ட முடிவுக்குள் பள்ளிகளில் சேரும் மாணவர் எண்ணிக்கை ஐந்தாண்டுத் திட்ட இலக்கான 75,000-க்குப் பதில், 2 லட்சத்து 75 ஆயிரமாக இருக்குமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. சென்ற இரு ஆண்டுகளில் உயர்நிலைக் கல்விக்கான செலவு பெருமளவு அதிகரித்துள்ளது. உயர்நிலைக் கல்விக்காக 1963-64-ல் 6 கோடியே 70 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்குச் செலவாகியது. ஆனால், அடுத்த ஆண்டு

வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் இதற்காக 11 கோடியே 90 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கு நிதி ஒதுக்க வேண்டியிருக்கிறது. தமிழ்நாடு இதுவரை கண்டிராத இவ்வளர்ச்சியை ஒட்டி இடவசதியின்மை, பள்ளிச் சாதனங்கள் பற்றாக்குறை போன்ற குறைபாடுகள் எழுவது இயற்கையே. இவற்றை ஓரளவு சரி செய்வதற்காக, முன்னாள் ஜில்லா போர்டு நிர்வாகத்தின்கீழ் இருந்த உயர்நிலைப் பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கான மானியம் வழங்குவதற்கென்று ரூபாய் 30 லட்சம் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

27. உயர்நிலைக் கல்வி பரவலாக்கப்பட்டதால், அதற்கேற்ப கல்லூரிக் கல்வி வசதியைப் பெருக்குவதும் அவசியமாகிறது. இதற்காக வரும் கல்வி ஆண்டில் அரசாங்க கலைக் கல்லூரிகள் எழுமிடத் திறக்க உத்தேசித்துள்ளோம். மேற் கல்விக்கான வாய்ப்புகளைப் பரவலாக ஏற்படுத்தவேண்டும் என்ற நமது கொள்கைக்கு இணங்க, அவை பெரும்பாலும் கல்வியில் பின்தங்கியுள்ள பகுதிகளில் ஏற்படுத்தப்படும். கடலூர், குடியாத்தம் ஆகிய இடங்களில் அண்மையில் திறக்கப்பட்ட கல்லூரிகளுக்குக் கட்டிடம் கட்டுவதற்காகவும் இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆடவர், பெண்டிருக்காக மாலைக் கல்லூரிகள் (Evening Colleges) நடத்துவதென்று செய்யப்பட்டுள்ள முடிவு பெரும் முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததாகும். அடுத்த கல்வி ஆண்டு முதல், சென்னையிலும் கோயம்புத்தூரிலும் உள்ள அரசாங்க கலைக் கல்லூரிகளில் ஆடவர்க்காகவும், சென்னை மேரி அரசுக் கல்லூரியில் மகளிருக்காவும் மாலை வகுப்புகள் நடத்துவதென்று திட்டமிடப்பட்டுள்ளது. இம் மாலைக் கல்லூரிகளினால் பெருவாரியான மாணவர்கள் பயனடைவர். குறிப்பாக, முறையாகக் கல்லூரிக் கல்வி பெறமுடியாமல் வேலையில் அமர்ந்திருப்பவர்கள் பலரும் பயன் பெற வழி ஏற்படும்.

மருத்துவம், பொது சுகாதாரம்

28. 1962-63-ஆம் ஆண்டு இறுதியில் ஏற்பட்ட தேசிய நெருக்கடியையும் அதன் காரணமாகத் தோன்றிய புதுப் பிரச்சினைகளையும் பொறுப்புகளையும் முன்னிட்டு நமது திட்டங்களைச் சிறிது மாற்றியமைக்க வேண்டியிருந்ததை இச்சபை நன்கு அறியும். விவசாயம் தொழில் உற்பத்தி ஆகிய திட்டங்களுக்கு மேலும் அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்ததோடு, மருத்துவத் துறைக்கான புதிய கட்டிட வேலைகளை ஓரளவு ஒத்திவைக்க வேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. இந்தக் கொள்கையைச் சிறிது தளர்த்தி, ஒத்திப் போடப்பட்ட வேலைத் திட்டங்களில் சிலவற்றை நிறைவேற்றுவதற்கு எடுத்துக்கொள்ள இப்போது அரசாங்கம் முடிவு செய்துள்ளது. 1965-66-ல் செலவினக் கணக்கு, மூலதனக் கணக்கு இவை ஒவ்வொன்றிலும் 27 லட்ச ரூபாய் கூடுதல் செலவாகிற பல புதிய திட்டங்களுக்கு நிதி ஒதுக்கம் செய்வதன் மூலம், இத்துறையின்கீழ் உள்ள திட்டங்கள் இன்னும் விரைவாக நிறைவேற இப்பொழுது வாய்ப்பு கிடைத்திருக்கிறது. மலேரியா ஒழிப்புத் திட்டத்தின் தீவிரக் கட்டம் வெற்றிகரமாக நிறைவேறியுள்ளதையடுத்து, இத்துறையில் தொடர்ந்து கண்காணிப்புச் செய்வதற்கான ஏற்பாடுகளைச் செய்ய வேண்டியுள்ளது. இத்தகைய ஏற்பாடுகளுக்காகவும், கிராமப் பகுதிகளில் மருத்துவ வசதிகளை

அதிகரிப்பதென்ற நமது கொள்கையை ஒட்டியும், பல்வேறு வளர்ச்சி வட்டாரங்களில் 120 ஆரம்ப சுகாதார நிலையங்களைத் திறப்பதற்கு அனுமதி வழங்கியுள்ளோம். இதன் மூலம், வளர்ச்சி வட்டாரம் ஒவ்வொன்றிலும் ஒரு ஆரம்ப சுகாதார நிலையம் திறக்கப்பட வேண்டுமென்கிற மூன்றாவது திட்டத்தின் இலட்சியம் நிறைவேறும்.

29. பொருளாதார முன்னேற்றத்தினால் கிட்டும் பலன்கள், மிகுந்த மக்கட்பெருக்கத்தினால் சிதறிப் போகாமலிருக்க வழி செய்ய வேண்டியது அவசியமாகும். எனவேதான், மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் குடும்பக் கட்டுப்பாட்டுத் திட்டங்களுக்குச் சிறப்பான இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதனைத் தீவிரப்படுத்துவதற்காக அண்மையில் நாம் நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறோம். இத்திட்டத்தை மக்களிடையே பரப்புவதற்காக, பிரசாரகர்கள் (canvassers) நியமிக்கப்பட்டுள்ளார்கள். அறுவை சிகிச்சை செய்து கொள்ள முன்வருபவர்களை ஆராய்ந்தறிய பொறுப்புள்ள நல்லுறவு அதிகாரிகளையும் நியமித்துள்ளோம். மேலும், இதற்காக பல்வேறு மருத்துவ நிலையங்களில் கூடுதல் பணியாளர்களை நியமிப்பதுடன், இத்திட்டத்தை நிறைவேற்ற பஞ்சாயத்துகளும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களும் தீவிரப் பங்கு கொள்ள முயற்சி எடுத்துள்ளோம். மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதில், இந்தத் திட்டம் மிகுந்த முக்கியத்துவம் வாய்ந்ததால், கனம் சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும் பஞ்சாயத்து யூனியன் மன்றத் தலைவர்களும் இதற்கேற்ற நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்குவதில் பெரும் பங்குகொள்ளவேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நீர்வழங்கும் திட்டங்கள்

30. நகரப் பகுதிகளில் நீர் வழங்குவதற்கான வேலைத் திட்டங்களில் பல முற்றுப் பெறும் கட்டத்தை அடைந்துள்ளன. இவ் வேலைத் திட்டங்களுக்காக 1965-66 ஆண்டுத் திட்ட மதிப்பீட்டில் ரூபாய் 146 லட்சம் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. தாத்துக்குடி துறைமுகத் திட்டத்தையொட்டி ஏற்படக்கூடிய நீண்ட கால வளர்ச்சியினைக் கருத்திற்கொண்டு, அப்பகுதிக்கு நாளொன்றுக்கு 30 லட்சம் காலன் நீர் வழங்குவதற்கான திட்டத்திற்கு அனுமதி தரப்படுகிறது. முடிவில் 78 லட்சம் ரூபாய் மொத்தச் செலவாகிற இத் திட்டத்திற்கென, 1965-66-ம் ஆண்டிற்குரிய மூலதனச்செலவுத் திட்டத்தில் 10 லட்சம் ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்

31. பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலனில் அரசாங்கத்துக்கு எப்போதுமே விசேஷ அக்கறை உண்டு. ஹரிஜனங்கள், பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலனுக்குரிய திட்டங்களுக்காக 1965-66-ம் ஆண்டில் ரூபாய் 484 லட்சம் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மாணவர்களுக்கு உபகாரச் சம்பளங்கள் வழங்கும் திட்டமும் தொடர்ந்து நடத்தப்படும். இதற்காகத் தக்க அளவில் முன்னிலும் கூடுதலாக நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. முக்கியமாக ஹரிஜனங்களுக்கு வீட்டு மனை வசதிக்காக நில ஆர்ஜிதம் செய்யும் வேலையைத் துரிதப்படுத்தியுள்ளோம். இதற்காக வரும் ஆண்டில் ரூபாய் 38 லட்சம் நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது.

1963-64-ம் ஆண்டு இறுதி கணக்குகள்

32. இனி, இவ்வரசுசெலவுத் திட்டத்துடன் தொடர்புடைய அடிப்படைப் புள்ளி விவரங்களைப் பற்றிச் சிறிது விளக்க விரும்புகிறேன். 1963-64 திருத்த மதிப்பீடுகளின்படி செவின்யூ கணக்கில் மூன்று கோடியே இரண்டு லட்சம் ரூபாய் துண்டு விழும் என மதிப்பிட்டிருந்தோம். ஆனால், இப்போது கிடைத்துள்ள இறுதிக் கணக்குகள் கணிசமான அபிவிருத்தி ஏற்பட்டுள்ளதைக் காட்டுகின்றன. ஆண்டு முடிவில் செவின்யூ கணக்கில் 23 லட்சம் ரூபாய் அளவிற்கே பற்றாக்குறை இருந்தது. செலவினங்கள் ஒரு கோடி ரூபாய் அளவிற்கு அதிகரித்திருந்தும், செவின்யூ வரவினங்களில் ஏற்பட்ட மூன்று கோடியே எழுபத்தொன்பது லட்சம் ரூபாய் உயர்வே, மனநிறைவைத் தரக்கூடிய இம்முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாகும். மாதிரி வரியினங்கள் பெரும்பாலானவற்றின் கீழ் அதிகத் தொகைகள் வசூலானதும், திட்ட வேலைகளுக்கென மத்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து அதிக உதவி மானியங்கள் கிடைத்ததும் இம் முன்னேற்றத்துக்குக் காரணங்களாகும். மோட்டார் வாகன வரி, பொது விற்பனை வரி, முத்திரைக் கட்டண வரி ஆகிய இனங்களின்கீழ் குறிப்பிடத் தக்க முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. பழைய பாக்கித் தொகை உட்பட அரசாங்கத்துக்குச் சேரவேண்டிய நிலவரித் தொகைகளையும் வசூலிக்கத் தீவிர நடவடிக்கைகளை மேற்கொண்டதனால், "நிலவரி" யின் கீழ் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கும் மேலாக கூடுதல் வருவாய் கிடைத்திருப்பதைச் சிறப்பாக எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன்.

33. பல்வேறு அபிவிருத்தி துறைகளின் கீழ் மொத்தம் ஒரு கோடியே அறுபத்து நான்கு லட்சம் ரூபாய் கூடுதலாகச் செலவாகியுள்ளது. மருத்துவத்துறை (33 லட்சம் ரூபாய்), பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் (26 லட்சம் ரூபாய்), பாசன ஆதாரங்களின் பராமரிப்பு (35 லட்சம் ரூபாய்) ஆகியவற்றில் கணிசமான அளவுக்கு செலவுத் தொகை அதிகரித்துள்ளது. அபிவிருத்திச் செலவில் மற்ற இதர இனங்களில் செலவு 63 லட்சம் ரூபாய் குறைந்துள்ளதை இச்சபை மகிழ்ச்சியுடன் வரவேற்குமென நம்புகிறேன்.

34. மூலதனக் கணக்கில் இறுதிச் செலவான 23.64 கோடி ரூபாய் திருத்த மதிப்பீட்டில் எதிர்பார்த்ததை விட அதிகமானதாகும். நாமிழில் வளர்ச்சி பாசன திட்டங்கள், போக்குவரத்து ஆகிய துறைகளில் மூலதனச் செலவு கணிசமாக உயர்ந்துள்ளது. "அரசாங்க வாணிபத் திட்டங்கள்", "இதர பணிகள்" ஆகிய தலைப்புகளின்கீழ் செலவு ஓரளவு குறைந்துள்ளது. பரம்பிக்குளம்–ஆளியாறு, சாத்தனூர் (இரண்டாம் நிலை), கோழுகி நதித் திட்டம், சிறு பாசன வேலைத் திட்டங்கள் ஆகியவற்றை விரைவாக நிறைவேற்ற நடவடிக்கைகள் மேற்கொள்ளப்பட்டதின் காரணமாக, "பாசனம்" என்கிற தலைப்பின் கீழ் மட்டும் ஒரு கோடி ரூபாய்க்கும் மேலாக செலவு அதிகரித்துள்ளது.

35. டெபாசிட் தலைப்புகளின்கீழ் பற்றுவரவு நிலையின் போக்கை அறுதியிட்டுக் கூறுவது எளிதல்ல. இத்தலைப்புகளின் கீழும் கணிசமான அளவுக்கு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டதாலும், பாதிலே வரிகளை வசூலிப்பதை தீவிரப்படுத்தி நாம் மேற்கொண்ட இதர நடவடிக்கைகளினாலும், திட்டத்தில் சேராத வேலையினைச் செலவுகளில்

சிக்கனத்தை மேற்கொண்ட காரணத்தாலும், கடந்த ஆண்டின் முடிவில் அரசாங்கத்தின் வழிவகை நிலைமையில் நல்ல அபிவிருத்தி காணப்பட்டது. இதனால் ஒரு கோடியே என்பத்து மூன்று லட்சம் ரூபாய் சொக்க இருப்புடன் சென்ற ஆண்டு முடிவடைந்தது.

1964-65-க்குரிய திருத்த மதிப்பீடுகள்

36. என்னுடைய கடந்த வரவு-செலவு திட்ட உரையில், செலின்யூக் கணக்கில் நடப்பு ஆண்டுச் செலவு 140 கோடியே 82 லட்சம் ரூபாயாக இருக்குமென்றும் வரவு 138 கோடியே 48 லட்சம் ரூபாயாக இருக்குமென்றும், துண்டு விழும் தொகை 2 கோடியே 34 லட்சம் ரூபாயாக இருக்கும் என்றும் மதிப்பிட்டிருந்தேன். நடப்பு ஆண்டில் நமது வரவினங்களில் எழுச்சி (buoyancy) காணப்பட்ட போதிலும், அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் தலஸ்தாபன ஊழியர்களுக்கும், பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் அளித்த அகவிலைப் படி உயர்வுகாரணமாக அதிக செலவுப் பொறுப்பு ஏற்பட்டுள்ளது என்பதைக் கருத்தில் கொள்ளவேண்டும். நடப்பு நிதி ஆண்டில் மே மாதத்திலும், அக்டோபர் மாதத்திலும் அகவிலைப்படி விதங்களை அதிகரித்ததின் மூலம் நடப்பு ஆண்டில் 245 லட்சம் ரூபாயும் ஒரு முழு ஆண்டில் 385 லட்சம் ரூபாயும் கூடுதல் செலவாகும். ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஒன்றரைகோடி ரூபாய் கூடுதல் செலவில் கிராம அதிகாரிகளின் ஊதியங்களைக் கணிசமாக அரசாங்கம் அதிகரித்ததையும் சபையினர் அறிவார்கள். நடப்பு ஆண்டில் மட்டும் 75 லட்சம் ரூபாய் இதற்காக அதிகச் செலவாகும் என்று மதிப்பிடப்பட்டுள்ளது, அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு இந்த சலுகைகள் வழங்கியதின் விளைவாக ஏற்பட்டுள்ள செலவு அதிகரிப்பை இச்சபையில் சமர்ப்பித்துள்ள திருத்த மதிப்பீடுகளில் காணலாம். தற்போது காணப்படும் வரவு-செலவுப் போக்கினை அடிப்படையாகக் கொண்டு தயாரிக்கப்பட்டுள்ள இத் திருத்த மதிப்பீடுகளின் படி செலின்யூக் கணக்கில் வருவாய் 147 கோடியே 1 லட்சம் ரூபாயாகவும், செலவு 151 கோடியே 77 லட்சம் ரூபாயாகவும், துண்டு விழும் தொகை 4 கோடியே 76 லட்சம் ரூபாயாகவும் இருக்கும். நடப்பு ஆண்டில், 52 லட்சம் ரூபாய் பழையபாக்கி உட்பட, வருமான வரியில் நமக்குரிய பங்கில் 125 லட்சம் ரூபாய் கூடுதலாக நமக்குக் கிடைக்கும். இந்திய அரசாங்கத்திடமிருந்து திட்ட வேலைகளுக்காக இவ்வாண்டு 10 கோடியே 89 லட்சம் ரூபாய் மட்டுமே கிடைக்குமென்று வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மதிப்பிட்டிருந்தோம். திட்டச் செலவின் தற்போதைய போக்கின் அடிப்படையில், இம்மானியங்கள் மூலம் மொத்தம் 12 கோடியே 5 லட்சம் ரூபாய்வரையில் கிடைக்குமென இப்போது எதிர்பார்க்கிறோம். மாநில வரிகளின்கீழும் ஏற்கெனவே மதிப்பிட்டதைவிட சுமார் 2 கோடியே 43 லட்சம் ரூபாய் அதிகமாகக் கிடைக்குமென எதிர் பார்க்கிறோம். விவசாய வருமான வரி (14 லட்சம் ரூபாய்), நிலவரி (28 லட்சம் ரூபாய்), மோட்டார் வாகன வரி (50 லட்சம் ரூபாய்) ஆகிய இனங்களில் முக்கியமான உயர்வு ஏற்பட்டுள்ளது. பொது விற்பனை வரி, மத்திய விற்பனை வரி இவற்றின் மூலமும், சென்ற ஆண்டைவிட சுமார் மூன்றுகோடியே நாற்பத்திரண்டு லட்சம் ரூபாய் வரை கூடுதலாகக் கிடைக்குமென எதிர்பார்க்

கிறோம். வரிகள் செலுத்தாமல் ஏய்ப்பவர்களைத் தடுக்கவும், வரி பாக்கிகளை வசூலிக்கவும் மேற்கொண்ட தீவிர நடவடிக்கைகளின் விளைவை இவ்வினத்தில் ஏற்பட்டுள்ள உயர்வு ஓரளவு எடுத்துக் காட்டுகிறது.

37. வரி நீங்கலான மற்ற வருவாய் இனங்களின் கீழும், வரவு செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகளைவிட 2 கோடியே 38 லட்சம் ரூபாய் கூடுதலாக கிடைக்கும் என எண்ணுகிறோம். இவற்றுள், விவசாயம் (27 லட்சம் ரூபாய்); தொழில்கள் (86 லட்சம் ரூபாய்); பஸ் போக்கு வரத்து (75 லட்சம் ரூபாய்), காட்டுவளம் (10 லட்சம் ரூபாய்) ஆகிய இனங்களில் குறிப்பிடத்தக்க அளவு முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுள்ளது. தொழில் துறையின் கீழ் உள்ள பல்வேறு நிலையங்களில் உற்பத்தி செய்யப்பட்ட பொருட்களின் விற்பனை அதிகரித்திருப்பதால் "தொழில்கள்" என்ற இனத்தில் வருவாய் கூடியுள்ளது. நடப்பு நிதி ஆண்டில் பஸ் கட்டணங்களை உயர்த்தியதாலும், கூடுதலாக இயங்குகின்ற பஸ்களின் கட்டண வசூலாலும், அரசாங்கப் போக்குவரத்துத் துறையிலும் அதிக வருவாய் கிடைத்துள்ளது.

38. அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும், கிராம அதிகாரிகளுக்கும் அதிகப்படியான ஊதியம் வழங்கியது, செலின்யூக் கணக்கின் கீழுள்ள இனங்களில் செலவு அதிகரிப்பதற்கு ஓரளவு காரணமாகும் என்பதை ஏற்கெனவே விளக்கியுள்ளேன். இதைத் தவிர, செலவினங்களில் ஏற்படுகின்ற உயர்வின் பெரும்பகுதி அபிவிருத்திப் பணிகளைப் பற்றியதே. கல்வி, தொழில் நுட்பக் கல்வி (142 லட்சம் ரூபாய்), மருத்துவம் (65 லட்சம் ரூபாய்); பொதுச் சுகாதாரம் (36 லட்சம் ரூபாய்), விவசாயம் (70 லட்சம் ரூபாய்); கால்நடை அபிவிருத்தி (94 லட்சம் ரூபாய்), சமுதாய அபிவிருத்தி (38 லட்சம் ரூபாய்), பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன் (24 லட்சம் ரூபாய்); பாசன ஆதாரங்கள் பராமரிப்பு (53 லட்சம் ரூபாய்) ஆகிய இனங்களில் குறிப்பிடத்தக்க உயர்வு ஏற்பட்டுள்ளது. விவசாயம், கால்நடை அபிவிருத்தி ஆகிய இனங்களில் இந்திய அரசாங்கம் கொண்டு வந்துள்ள விரைவுத் திட்டத்தின்கீழ் அண்மையில் அனுமதிக்கப்பட்ட பல வேலைத் திட்டங்களுக்காக, திருத்த மதிப்பீடுகளில் கூடுதல் செலவினம் முழுவதற்கும் வகை செய்யப் பட்டுள்ளது.

39. நடப்பு ஆண்டிற்கான திருத்த மதிப்பீட்டின்படி மூலதனச் செலவு 38.27 கோடி ரூபாய், வரவு-செலவுத் திட்டத்தில் மதிப்பிட்டதைவிட 14 கோடி அதிகமாவதைப் பற்றிச் சிறிது விளக்கிக் கூற விரும்புகிறேன். உணவு தானியங்களை அரசாங்கக் கணக்குகளில் கொள்முதல் செய்து உணவு தானிய இருப்பு ஒன்றை ஏற்படுத்த அரசாங்கம் அண்மையில் முடிவு செய்துள்ளதன் விளைவாக, இந்த உயர்வில் பெரும்பகுதி, அரசாங்க வாணிபத் திட்டங்களின் கீழ் ஏற்பட்டுள்ளது.

40. உணவு தானியக் கொள்முதலுக்கான மொத்தச் செலவுக்காக, சென்ற தணை மதிப்பீடுகளில் 21 கோடி ரூபாய் நிதி ஒதுக்கம் பெற்றதை இச் சபை அறியும். உணவு தானிய விற்பனை மூலம்

எதிர்பார்க்கும் வரவுகளைத் தள்ளிய பிறகு, நிகரச் செலவுக்காக திருத்த மதிப்பீடுகளில் 8 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு நிதி ஒதுக்கம் செய்துள்ளோம். பாசனத் திட்டங்களுக்கான செலவு 1 கோடியே 14 லட்சம் ரூபாய் அதிகரித்துள்ளதும் குறிப்பிடத்தக்க அம்சமாகும். இவற்றுள் சித்தார் பட்டணங்கால் திட்டத்திற்காக மட்டும் 61 லட்சம் ரூபாய் செலவு அதிகரித்துள்ளது. பொதுப்பணிகள் மூலதனச் செலவுக்காக 22 லட்சம் ரூபாயும், அரசாங்கப் போக்குவரத்துத் துறையில் பஸ்கள் வாங்குவதற்கும், ஏனைய மூலதன வேலைகளுக்குமாக 1 கோடியே 27 லட்சம் ரூபாயும் கூடுதலாக ஒதுக்கப்பட்டுள்ளன. கடன்கள், முன்பணங்கள் என்னும் இனத்தின்கீழ் மூன்று கோடியே 5 லட்சம் ரூபாய் அதிக நிதி ஒதுக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய கிடங்குக் கார்ப்பொரேஷன் ஏற்றுக்கொள்ளப்போகும் கிடங்குகளைக் கட்டுவதற்காக, முதற் கண் நாம் செய்யும் செலவாகிய ஒரு கோடியே அறுபது லட்சம் ரூபாய் இத் தொகையில் அடங்கும்.

41. ரெவின்யூ கடன் தலைப்புகளின்கீழ் திருத்த மதிப்பீடுகளில் இப்போது எதிர்பார்க்கும் அதிகச் செலவினங்களில் பெரும் பகுதிக்கு இந்த சபை மூன்று துணை மதிப்பீடுகள் மூலம் ஏற்கெனவே ஒப்புதல் தந்திருக்கிறது. எஞ்சியுள்ள பகுதி இக் கூட்டத் தொடரில் நான் சமர்ப்பிக்கவிருக்கின்ற இறுதித் துணை மதிப்பீட்டில் இடம் பெறும்.

42. ரெவின்யூக் கணக்கு நிலை பாதகமாயிருப்பினும், நடப்பு நிதி ஆண்டில் வழிவகை நிதி நிலை சரளமாகவே இருக்குமென நாம் எதிர்பார்க்கிறோம். எனினும், அதிகமாக பொறுப்புகளை ஏற்றுக் கொள்ள இருப்பதால் ரெவின்யூ வசூல்கள் குறித்து மிகக் கவனம் செலுத்தி, அத்தியாவசியமில்லாத செலவினங்களில் தொடர்ந்து சிக்கன முறைகளைக் கடைப்பிடிக்கா விட்டால், அடுத்த நிதி ஆண்டில் வழிவகை நிதி நிலை சிரமமாக இருக்கும்

1965-66-க்குரிய வரவு-செலவுத் திட்ட மதிப்பீடுகள்

43. நெகிழ்ச்சியுள்ள வரவினங்களான மோட்டார் வாகன வரி, விற்பனை வரி, மின்சாரத் தீர்வை போன்றவற்றில் ஏற்படக்கூடிய வளர்ச்சியினைக் கருத்திற்கொண்டு, 1965-66-ம் ஆண்டின் வரவு-செலவு திட்டத்தில் வருவாய் 163 கோடியே 63 லட்சம் ரூபாயாகவும், ரெவின்யூக் கணக்கில் செலவு 170 கோடியே 60 லட்சம் ரூபாயாகவும், துண்டுவிழும் தொகை 6 கோடியே 97 லட்சம் ரூபாயாகவும் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. தற்போதுள்ள நிலவரப் படியான வருவாயையும் தற்போதுள்ள செலவுப் பொறுப்புகளையும் எடுத்துக்கொண்டால், துண்டு விழும் தொகை 2 கோடி ரூபாய்க் குள்ளாகவே இருக்கும். ஆனால், தால் கமிஷன் சிபாரிசுகளுக் கேற்ப, மத்திய அரசாங்கம் தனது ஊழியர்களது அகவிலைப்படி வீதங்களைக் கணிசமாக உயர்த்தியதன் விளைவாக உருவாகியுள்ள நிலைமையையும் நாம் மனதிற்கொள்ள வேண்டியிருக்கிறது. 1961-62-ம் ஆண்டு முதல் இடையிடையே அகவிலைப்படி வீதங்களை உயர்த்தியதின் விளைவாக, இத் திட்டக் காலத்துக்குள் ஏறத்தாழ

17 கோடியே 13 லட்சம் ரூபாய் அளவுக்கு கீழ்க்கண்டவாறு செலவு ஏற்பட்டுள்ளது :—

	ஆண்டொன்றுக்கு.	திட்டக் காலத்தில்.
	(லட்சம் ரூபாய்களில்.)	
1962 ஜூன் மாதத்தில் 150 ரூபாய்க்குக் குறைவாக ஊதியம் பெறுவோர்க்கு அளிக்கப்பட்ட ஐந்து ரூபாய் உயர்வு.	260	953
1963 ஜனவரி மாதத்தில் 150 ரூபாய் முதல் 400 ரூபாய் வரை ஊதியம் பெறுவோர்க்கு அளிக்கப்பட்ட பத்து ரூபாய் உயர்வு.	40	130
1964 மே மாதத்தில் 400 ரூபாய் வரை ஊதியம் பெறுவோர்க்கு 2 ரூபாய் முதல் 10 ரூபாய் வரை அளிக்கப்பட்ட உயர்வு.	160	293
1964 அக்டோபர் மாதத்தில் 600 ரூபாய் வரை ஊதியம் பெறுவோர்க்கு மூன்றரை ரூபாய் முதல் இருபது ரூபாய் வரை அளிக்கப்பட்ட உயர்வு.	225	337
ஆக மொத்தம் ..		17,13

அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு உயரிய அகவிலைப்படி வீதங்கள்

44. நமது நிதி நிலைமை தொடர்ந்து சிரமமாக இருந்த போதிலும், மத்திய அரசாங்க ஊழியர்களது அகவிலைப்படி வீதங்களுக்குச் சமமாக, மாநில அரசாங்க ஊழியர்களது அகவிலைப்படி வீதங்கள் இருக்கும்படி செய்து வந்துள்ளோம். தால் கமிஷன் அறிக்கையின் பேரில், மத்திய அரசாங்கம் எடுத்த முடிவுகளை யொட்டி, மாநில அரசாங்கம் தனது ஊழியர்களது அகவிலைப்படி வீதங்களை நன்கு ஆராய்ந்தது. மத்திய அரசாங்கத்தினர் தங்களுடைய ஊழியர்களது அகவிலைப்படி வீதங்களை உயர்த்தும் போது 600 ரூபாயிலிருந்து 1,200 ரூபாய் வரை ஊதியம் பெறும் ஊழியர்களை விட்டு விட்டனர். இத்தரத்தில் உள்ள ஊழியர்களில் பெரும்பாலோர், மாநில சம்பளக் கமிஷன் சிபாரிசுகளினால் பலனேதும் பெறவில்லையாதலால், அவர்களுக்கும் உதவி தேவை என நாம் கருதுகிறோம். எனவே, கீழ்க்கண்டவண்ணம் அக விலைப்படி வீதங்களைத் திருத்தியமைக்க அரசாங்கம் முடிவு செய் துள்ளது :—

மாதச் சம்பள வரையரை.			திருத்தியமைக்கப் பட்ட அகவிலைப் படி வீதங்கள்.
			ரூ.
89 ரூபாய் வரை			28
90 ரூபாய் முதல்		149 ரூபாய் வரை	42
150	,,	209 ,,	54
210	,,	399 ,,	66
400	,,	599 ,,	70
600	,,	799 ,,	80
800	,,	999 ,,	85
1,000	,,	1,200 ,,	90

இம் மாறுதல், ஏப்ரல் மாதம் முதல் தேதியிலிருந்து, அதாவது ஏப்ரல் மாத முதல் தேதியன்று வழங்கப்படும் மார்ச்சு மாதச் சம்பளத்திலிருந்து அமலுக்கு வரும். இவ்வுயர்வு, தல ஸ்தாபன ஊழியர்கட்கும், உதவி பெறும் பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கட்கும் கிடைக்கும். இந்நிறுவனங்கள் மேற்கொள்ளும் இக் கூடுதல் செலவிற்காக வழக்கமான முறையில் நிதி உதவி அளிக்கப்படும். இந்த அகவிலைப்படி உயர்வின் காரணமாக ஆண்டொன்றுக்கு 5 கோடியே 58 லட்சம் ரூபாய் கூடுதல் செலவாகும். தல ஸ்தாபனங்கள் இச் செலவு செய்வதற்கும், அதற்குரிய உதவியை நிர்ணயித்து வழங்குவதற்கும் இடையில் உள்ள கால அளவைக் கருத்திற்கொண்டு, இவ் வுயர்வை யொட்டிய செலவுக்காக, "71. பல்வகை" கணக்குத் தலைப்பின்கீழ் மொத்தமாக 500 லட்சம் ரூபாய் நிதி ஒதுக்கம் கோரப்பட்டுள்ளது. இறுதியில், இத் தலைப்பின்கீழுள்ள இந் நிதி ஒதுக்கம் திருப்பித் தரப்பட்டு, அடுத்த ஆண்டில் அந்தந்த மாநியங்களின்கீழ் ஏற்ற கூடுதல் நிதி ஒதுக்கம் பெறப்படும்.

வழி வகை நிதி நிலை

45. ரெவின்யூக் கணக்கில் தூண்டு விழுகின்ற 697 லட்சம் ரூபாய் பெரிய தொகை தானென்றாலும், இது அகவிலைப்படி வீதங்களை இவ்வாண்டில் உயர்த்தியது, வரும் ஆண்டில் உயர்த்த எண்ணியுள்ளது—இவற்றின் விளைவாகவே ஏற்பட்டுள்ளது. தற்போது செயலாற்றி வரும் நான்காம் நிதிக் கமிஷன், நம் மாநில அரசாங்கத்தின் நிதித் தேவைகளை மதிப்பிடும்போது, தவிர்க்க முடியாத இக் கூடுதல் செலவுப் பொறுப்புகளையும் மனதிற்கொண்டு, தக்க நிதி ஆதாரங்கள் கிடைப்பதற்கு வழிவகை செய்யுமென நம்பலாம். எனவே புதிய வரி விதிப்பு ஏதுமின்றி ரெவின்யூக் கணக்கில் தூண்டு விழும் இத் தொகையை அப்படியே விட்டுவைக்க முடிவு செய்துள்ளோம். இப்புதிய பெரும் பொறுப்பிலும் வழி வகை நிலைமையும் அடுத்த ஆண்டிலும் தொடர்ந்து சிரமமாகவே இருக்கும். நமது வரவினங்களையும், செலவினங்களையும் நன்கு கவனித்து வருவதுடன், பழைய பாக்கிகளை வசூலிப்பதன் மூலமாகவும், வரி கொடாமல் தப்புவதைத் தடுப்பதன் மூலமாகவும், நிதி வசதிகளைப் பெருக்கும் முயற்சிகளை நாம் தீவிரப்படுத்த வேண்டும். இதுவன்றி, சிறு சேமிப்பின் மூலம் கிடைக்கும் தொகையை அதிகப் படுத்தவும் நல்ல இடம் இருக்கிறது. சிறு சேமிப்பு இயக்கத்தை மக்களிடையே நன்கு பரப்புவதில், அதிலும் குறிப்பாக, கிராமப் பகுதிகளில் பரப்புவதில், கனம் அங்கத்தினர்களும், பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்களும், பஞ்சாயத்துத் தலைவர்களும் பெரும் பங்கெடுத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இச் சிறு சேமிப்பின் மூலமாகவே, திட்டங்களின் விளைவாக எழும் அதிக வருவாய்களின் ஒரு பகுதியை மீண்டும் திட்ட வேலைகளுக்காக முதலீடு செய்யும் வகையில் திருப்ப முடியும். வரும் நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மேலும் பெரிய அளவில் வளர்ச்சிப் பணிகளை நாம் மேற்கொண்டு நடத்துவது, இம் முயற்சியைப் பொறுத்தே அமையும்.

நான்காம் ஐந்தாண்டுத் திட்டம்

46. முன்னைய திட்டங்கள் எல்லாவற்றையும் ஒருங்கு சேர்த்து ஒப்பிட்டு நோக்கினும்கூட, அவற்றை யெல்லாம்விட பெரியது நான்காம் திட்டம். தேசிய திட்டத்தின் இலக்குகளையும், குறிக்கோள்களையும் மனதிற்கொண்டு, நம் மாநிலத்தின் தனிப்பட்ட பிரச்சினைகளுக்கும் தனிப்பட்ட தேவைகளுக்கும் ஏற்ப, நாம் நான்காவது திட்டத்தைத் தயாரித்துள்ளோம். சதுர மைலுக்கு 669 மக்கள் வீதமுள்ள நமது மாநிலத்தின் ஜன நெருக்கம், தேசத்தின் சராசரி ஜன நெருக்கத்தைவிட அதிகம் என்பதை மனதிற் கொண்டு, அதற்கேற்ப நான்காவது திட்டத்தின் முதலீட்டு அளவையும் முறையையும் நிர்ணயித்துள்ளோம். நம் மாநிலத்தில் விவசாயத்தில் ஈடுபட்டுள்ளவர் ஒவ்வொருவருக்கும் கிடைக்கும் சாகுபடிக்கேற்ற சராசரி நிலப்பரப்பும் தேசிய சராசரியைக் காட்டிலும் குறைவாகவே உள்ளது. நீர்ப்பாசன வசதியைப் போன்று, அரசாங்கம் அமைத்துக் கொடுக்கும் பொருளாதாரப் பொதுவசதிகளை மட்டும்கொண்டு உணவு உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்கான வாய்ப்புகளும் நமது மாநிலத்தில் குறைவாகும். எனவே, பொறுக்கு விதைகள், செயற்கை உரங்கள், பசுந்தாள் உரங்கள் போன்ற திருந்திய சாதனங்களைப் பெருமளவில் பயன்படுத்துவதன் மூலம்தான் உற்பத்தியை நமது மாநிலத்தில் பெருக்கமுடியும். விவசாய வளர்ச்சியில் நமது நிறனைச் சோதிக்கும் ஒரு கட்டத்தில் நாம் இப்பொழுது அடியெடுத்து வைக்கின்றோம்.

47. இது போன்ற பல கோணங்களிலிருந்தும் விவசாய உற்பத்திப் பிரச்னையை ஆராய்ந்து பார்த்து, நான்காவது திட்டக் காலத்தில் உணவு தானிய உற்பத்தியை 65 லட்சம் மெட்ரிக் டன்களிலிருந்து 80 லட்சம் மெட்ரிக் டன்களாக உயர்த்தக்கூடுமென மதிப்பிட்டிருக்கிறோம். விவசாயத் துறைக்குள், அதிக மதிப்புள்ள விளை பொருள்களான கரும்பு, நெட்டிழைப் பருத்தி, நிலக்கடலை, காய்கறி, பழவகைகள் ஆகியவற்றை அதிகம் உற்பத்தி செய்யும் வகையில் நமது திட்ட நகை அமைத்துள்ளோம்.

48. நடப்பு திட்ட முடிவிற்குள், தமிழ்நாட்டின் நீர்வளத்தை முற்றிலும் பயன்படுத்தும் நிலையை அடைந்துவிடுவோம். நமது நீர்வள வசதிகள் குறைவெனினும், தென் பகுதி முழுவதுமாக எடுத்துக்கொண்டால் நீர்வளம் நிறைந்திருப்பது தெளிவாகும். இவ்வளத்தை தென்பிராந்தியத்தின் பொதுநலனுக்காக உபயோகிப்பதே தேசியத் திட்டத்தின் குறிக்கோளாக விருக்க வேண்டும். மேற்கு நோக்கிச் செல்லும் சில நதிகளின் நீரைத் திருப்பி விட்டுப் பயன்படுத்த நான்காவது திட்டத்தில் வகை செய்துள்ளோம். இவற்றிற்கு நிதிக் கமிஷன் சம்மதத்தையும், அண்டை மாநிலங்களின் சம்மதத்தையும் பெற முயலவேண்டும். இதைத் தவிர, பழைய பாசன திட்டங்களைச் சீரமைப்பதிலும் அதன் மூலம் மிச்சமாகும் தண்ணீரைக்கொண்டு பாசன வசதிகளை விரிவாக்குவதிலும் நான்காம் ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சிறப்பாகக் கவனம் செலுத்தப்படும். தஞ்சாவூர் டெல்டாவிலுள்ள கால்வாய்களைச் சீரமைத்துப் புதுப்பிப்பதற்கு நான்காவது திட்டத்தில் தலையாய இடம் அளித்துள்ளோம். இதைப்

போன்றே பெரியாறு பாசன அமைப்பினைச் சீரமைப்பதற்கான பணிகளையும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது. இவற்றைத் தவிர கீழ்க் கண்ட புதிய பாசனத் திட்டங்களுக்கு நான்காவது திட்டத்தில் வகை செய்யப்பட்டுள்ளது:—

(1) அவிநாசி பகுதியில் பாசன வசதிகள் ஏற்படுத்துதல்,
(2) பரப்பலாறு திட்டம்,
(3) சின்னாறு நீர்த் தேக்கத் திட்டம்,
(4) பாலாறு–பொருந்தலாறு திட்டம்,
(5) மருதையாறு திட்டம்.

49. மாநில வருவாயை (State income) அதிகரிக்கச் செய்வதில் தொழிற் துறை கணிசமான அளவுக்கு உதவவேண்டு மென்பது நாம் தயாரித்துள்ள நான்காம் திட்டத்தின் முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாகும். இத் துறையில் விரும்பும் அளவிற்கு வளர்ச்சி காண வேண்டுமென்றால், மத்திய அரசாங்கத் துறை, மாநிலத் துறை, தனியார் துறை ஆகியவை அனைத்திலுமாக மொத்தம் 600 கோடி ரூபாய் முதலீடு செய்யவேண்டு மென்று மதிப்பிட்டுள்ளோம். இதுவரையில் மாநில அரசாங்கம் தொழில் வளர்ச்சிக்காகக் கணிசமான அளவிற்கு நேரடியாக முதலீடு செய்ய வில்லை. தனியார் துறையினருக்குப் புதிய தொழில்களைத் துவக்கு வதில் ஊக்கமளிப்பதும், தேவையான நிதி உதவி செய்வதுமே நமது கொள்கையாக இருந்துவந்துள்ளது. என்றாலும், சென்ற பத்து ஆண்டுகளில் ஏற்பட்டுள்ள தொழில் வளர்ச்சியின் அமைப் பிலும், வகையிலும் சில இடைவெளிகள் உள்ளன. குறிப்பாக, மற்ற தொழில்களுக்குத் தேவைப்படும் மூலப் பொருட்களையும் இடைநிலைப் பொருட்களையும் உற்பத்தி செய்யும் அடிப்படைத் தொழில்கள் சிலவற்றை அபிவிருத்தி செய்வது இப்போது அவசியமாகிறது. மக்கள் பெருவாரியாகப் பயன்படுத்தும் நுகர் வுப் பொருட்களை உற்பத்தி செய்வதிலும் அரசாங்கம் நேரடிப் பங்கு கொள்ளவேண்டும் என்ற கருத்தும் இப்பொழுது நிலவி வருகிறது. இந்த நோக்கங்களையெல்லாம் கருத்தில் கொண்டு நான்காவது திட்டத்தில் தொழில் வளர்ச்சிக்காக மாநில அரசாங்கம் இதுவரை இருந்ததைவிட மேலும் நேரிடையாகவே பெரும் பங்கு கொள்ள வழிவகை செய்ய உத்தேசித்துள்ளோம். தொழில் வளர்ச்சியில் தனியார் துறையும் தொடர்ந்து முக்கிய மான பங்கு வகித்தே வரும். ஏற்கனவேயுள்ள நிறுவனங்கள் மூலமாகவும், வேளாண்மைத் தொழில் கார்ப்பொரேஷன், ஏற்று மதிக் கார்ப்பொரேஷன் போன்ற புதிய நிறுவனங்கள் மூலமாக வும், தனியார் துறையினருக்கு நிதி உதவி வசதி செய்வது, நான்காம் திட்ட தொழில் வளர்ச்சிக் கொள்கையின் முக்கிய அம்ச மாகும். தொழிற் துறையில் மத்திய அரசாங்கம் முதலீடு செய்வ தாக உத்தேசித்துள்ளதில், இம்மாநிலம் தனது நியாயமான பங்கினைப் பெறவும் அரசாங்கம் ஆவன செய்யும். நான்காவது திட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கத் துறையில் நிறைவேற்ற வேண்டிய தாக நாம் குறிப்பிட்டுள்ள திட்டங்களில் நெய்வேலி–சேலம் உருக்கு ஆலைத் திட்டம் முக்கியமானதாகும்.

50. மின்சார அபிவிருத்திக்காக நான்காவது திட்டத்தில் 217 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியுள்ளோம். மைசூர் அரசாங்கத்தின்

சம்மதம் தேவைப்படுகின்ற ஹோகனக்கல் திட்டத்தைத் தவிர, அடியிற்கண்ட புதிய மின் உற்பத்தித் திட்டங்களுக்கும் நான்காவது திட்டத்தில் வழி வகை செய்யப்பட்டுள்ளது:—

திட்டம்.	உற்பத்தித் திறன். மெகவாட்.	உத்தேச செலவு. (ரூபாய் கோடியில்).
1. எண்ணூரில் அனல் மின்சார நிலையம்.	300	28
2. தூத்துக்குடியில் அனல் மின் நிலையம்.	100	11·1
3. மேல் தாமிரபரணி நீர் மின் சாரத் திட்டம்.	155	17·8
4. பாண்டியாறு புன்னம்புழா ..	70	9·2
5. மேல் மணிமுத்தாறு ..	95	11·7
6. பரளியாறு நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	30	3·8
7. சுருளியாறு நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	25	3·2

நெய்வேலி அனல் மின்நிலையத்தை மேலும் விரிவாக்கும் விஸ்தரிப் புத் திட்டம், அணுசக்தி மின்நிலையம் ஏற்படுத்தும் திட்டம், ஆகியவை நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் மத்திய அரசாங்கம் ஏற்று நடத்த வேண்டியவையாகும். கிராம மின்சார விஸ்தரிப்புத் திட்டம் தொடர்ந்து நிறைவேற்றப்படும். இதன் மூலம் கூடுதலாக இரண்டரை லட்சம் பம்பு செட்டுகளுக்கு மின் சக்தி வழங்குவதற்கு நான்காவது திட்டத்தில் வகை செய்யப் பட்டுள்ளது.

51. தொழில் நுட்பக் கல்வியின்கீழ் இப்போதுள்ள நிறுவனங் களைக் கூடியமட்டில் விஸ்தரிப்பதோடல்லாமல், மூன்று புதிய பொறியியல் கல்லூரிகளையும், ஏழு பாலிடெக்னிக்குகளையும் திறப்பதற்கும் நான்காவது திட்டத்தில் நிதி ஒதுக்கம் செய்துள் ளோம். திட்டக் கமிஷன் திட்டியுள்ள நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் முன்னைய திட்டங்களிலிருந்து ஓரளவு வேறுபட்டு, சமூக நலப் பணித் திட்டங்களுக்குச் (Social Service) சிறப்பிடம் அளித்துள்ளது. இக் கருத்திற்கேற்ப கல்வி, மருத்து வம், பொதுச் சுகாதாரம், தண்ணீர் வசதி, வீட்டு வசதி பின் தங்கிய வகுப்பினர் நலன் ஆகிய சமூக நலப் பணிகளுக்காக மூன்றாவது திட்டத்தில் 76 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்ததை நான்காவது திட்டத்தில் சுமார் 229 கோடி ரூபாய் அளவிற்கு உயர்த்தியுள்ளோம். எல்லாப் பிரிவுகளையும் சார்ந்த மக்களுக்கும் சமமான வாய்ப்பினை அளிப்பதோடு, சமூக நலப்பணி அபிவிருத்தி யின் மூலம்தான் வருவாய்களை ஏழை மக்களுக்குச் சாதகமான முறையில் வியோகம் செய்ய முடியும்.

52. இத்தகைய அடிப்படைக் கருத்துக்களைச் சார்ந்து நாம் தயாரித்துள்ள நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டம் ரூபாய் 750 கோடி அளவில் அமைந்துள்ளது. மாநில அரசாங்கம் மூலம் நிறைவேற்றப்படும் மத்திய அரசினர் ஊக்குவிக்கும் திட்டங் களுக்காக (Centrally Sponsored Schemes) ரூபாய் 50 கோடி ஒக்கப்பட்டுள்ளது. இதைத் தவிர மத்திய அரசாங்கத் துறை யிலும் தனியார் துறையிலும் செய்யப்படும் முதலீடுகளும்

உள்ளன. நாம் தயாரித்துள்ள திட்ட நகலைத் திட்டக் கமிஷனுடன் மேலும் கலந்து ஆலோசித்து சில மாற்றங்கள் செய்ய வேண்டியிருக்கலாம். எனினும், நான் இதுகாறும் கூறியவற்றிலிருந்து நான்காவது திட்டம் தணிவுள்ள பெரிய திட்டம் என்பதும், நமது நிர்வாகத் திறனுக்குச் சரியான சவாலாக அமையும் என்பதும் நன்கு புலனாகும்.

முடிவுரை

53. இவை அனைத்திற்கும் மேலாக, திட்டத்தின் வெற்றி நாட்டில் அமைதி நிறைந்த சூழ்நிலை நிலவுவதைப் பொறுத்த இருக்கும். அத்தகைய சூழ்நிலையில்தான் நமது நிர்வாக இயந்திரம் ஆக்கப் பணிகளில் தனது சிந்தை முழுவதையும் செலுத்த முடியும், கடந்த பத்துப் பதினைந்து ஆண்டுகளாக, அரசியல் கொள்கை வேறுபாடுகள் இருந்தபோதிலும், நமது மாநில வளர்ச்சி பற்றிய பிரச்னைகளுக்குத் தீர்வு காண்பதில் ஒருமித்த சிந்தனையுடன் செயலாற்றி வந்துள்ளோம். இவ் வொருமித்த மனப்பான்மையினால்தான் இயற்கை வளக் குறைபாடு களையும் கடந்து, நமது மாநிலத்தில், பற்பல துறைகளில் போற்றத் தக்க அளவிற்கு வளர்ச்சி காண நம்மால் முடிந்தது. நாம் அனை வரும் இதுகாறும் விரும்பிக் காத்துவந்த அமைதியான சூழ்நிலை, கடந்த சில வாரங்களில் பாதிக்கப்பட்டுள்ளது. இம் மாநிலத்தி லுள்ள மாணவர்கள் மனதிலே தோன்றிய ஐயப்பாடுகளையும் உணர்ச்சிகளையும் என்னால் நன்கு உணர முடிகிறது. ஆனால் அவர்களுடைய கிளர்ச்சியைச் சில சமூக விரோத சக்திகள் பயன் படுத்திக் கொண்டதால் மக்களின் உடமைக்கும் உயிருக்கும் சேதம் நேரிட்டது. நமது மக்களுக்கு நேர்ந்த இன்னல்களைக் கண்டு நாம் அனைவருமே ஆழ்ந்த துயரடைந்துள்ளோம். நெருக்கடி யான இந்நேரத்தில் மாவட்டக் கலெக்டர்களும் அவர்களின்கீழ் உள்ள நிர்வாகப் பணியாளர்களும், நமது போலீஸ் படையினரும் போற்றத்தக்க உணர்ச்சியுடன் பணியாற்றியுள்ளார்கள். இந்தி ஆட்சிமொழி ஆவது பற்றி அமரர் நேரு அவர்கள் அளித்த வாக் குறுதிகள், தேசத் தலைவர்களால் பனப்பூர்வமாக மீண்டும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டு, அவை விரைவிலேயே சட்டப் புத்தகத்தில் பொறிக்கப்படும். இந்தி மொழி பற்றி, மாணவர்களுக்கும், பொது மக்களுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உண்மையான ஐயப்பாடுகளை அகற்று வதற்கு இது வகை செய்யும். அரசாங்கம், அவர்களுடைய நலனை விழிப்புடன் போற்றிக் காத்து வரும் என்றும், அரசாங்க ஊழியத்தில் அவர்களுக்குரிய வேலை வாய்ப்புகளுக்கும், பதவி உயர்வுகளுக்கான வாய்ப்புகளுக்கும் குந்தகம் நேராவண்ணம் ஆவன செய்யுமென்றும் அவர்கள் உறுதியாக நம்பலாம். நாம் அனைவரும் பாராட்டிப் பேணிவரும் நம் தமிழ்நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு மீண்டும் நம்மை அர்ப்பணம் செய்து கொள்ளக் கூடிய ஓர் அமைதியான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிப்பதற்கு நாம் எல்லோருமே பாடுபட வேண்டும். இவ்வுணர்வின் அடிப்படை யில் உணர்ச்சிகளைக் கிளரா வண்ணம் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியதன் அவசியத்தை, வரவு-செலவுத் திட்ட விவாதங்களின் போது கனம் உறுப்பினர்கள் மனதிற் கொள்வார்கள் என்பதில் எனக்குச் சிறிதும் ஐயமில்லை என்று கூறி, இந் நிதி நிலை அறிக் கையை இம் மன்றம் ஏற்குமாறு கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இணைப்பு I

[1-வது பத்தியில் உள்ள கணக்குகள் 1956 நவம்பர் 1-ம் தேதி முதல் அமுலுக்குவந்த மாநிலங்களின் சீரமைப்பு அடிப்படையில் அமைந்தது.]

தமிழ்நாடு (எல்லைப்புக் கணக்கில் வருவாயும், செலவினமும்.

விவரங்கள்.	1938-9.	1956-7.	1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
						(கோடி ரூபாய் கணக்கில்)						
					அ. வருவாய்.							
மத்திய அரசுத் தீர்வைகள்.	..	1,75·14	3,14·43	5,88·53	6,02·51	6,09·04	†	†	†	†	†	†
வரிப் பொருளின் வரி நீங்கலாக இதர வருமான வரிகள்—												
வருமான வரியில் பங்கு	23·50	5,33·85	6,16·07	6,36·72	6,66·29	7,34·11	7,87·20	7,74·49	9,73·44	8,80·00	10,05·00	9,80·00
வேளாண்மை வருமான வரி	..	1,12·51	1,29·67	86·55	1,53·49	1,34·48	1,41·51	1,16·21	1,35·15	1,16·09	1,80·00	1,30·00
சொத்து வரி	..	23·35	28·41	26·18	30·26	29·32	40·49	37·33	38·47	37·00	63·00	63·00
இரயில்வேஸ் சட்டண வரி	..	..	31·07	70·37	84·43	89·77	‡	‡	‡	‡	‡	‡
நில வரி—												
பாசன வரியைத் தவிர மொத்த வருவாய் உள்பட	7,00·78	6,19·86	6,91·53	6,67·34	7,04·62	7,40·21	6,83·32	7,13·38	8,93·37	8,40·51	8,69·03	8,48·87
மூலப் தீர்வைகள்	3,72·33	30·39	37·97	22·63	22·04	24·68	33·09	38·30	40·71	35·09	40·13	40·13
வண்டி வரி	81·22	4,37·73	4,54·29	4,99·58	5,49·51	6,05·10	7,02·72	10,19·06	12,33·59	12,00·00	12,50·00	15,00·00
விநோத வரி	..	..	..	14,76·11	16,74·53	19,11·53	21,25·61	24,80·09	27,01·73	30,05·00	31,35·97	34,51·39

† "மத்திய மூலத் தீர்வையில் மாநிலங்களின் பங்கு" என்பதனையும் சாட்டப்பட்டுள்ளன.

‡ "LVI. மத்திய உள்ளி மானியங்கள்" என்பதனைத்தும் சாட்டப்பட்டுள்ளது.

தமிழ்நாடு செவின்யுக் கணக்கில் வருவாயும், செலவினமும்—தொடர்ச்சி.

பெருந் தலைப்புகள்.	1938–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.	1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964–65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு. 1965–66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
						(ரூபாய் லட்சத்தில்)						
அ. வருவாய்—தொடர்ச்சி.												
இதர வரிகளும் நிர்வகனும்—												
பொது விற்பனை வரி	..	11,16·77	11,78·05	†	†	†	†	†	†	†	†	†
இதர இனங்கள்	3·19	§2,75·61	3,84·67	2,07·50	2,22·20	2,45·64	2,78·93	4,58·40	6,73.16	7,10·14	8,02·52	9,12·66
மொத்தம் ..	3·19	13,92·38	15,62·72	2,07·50	2,22·20	2,45·64	2,78·93	4,58·40	6,73.16	7,10·14	8,02·52	9,12·66
முத்திரைத்தாள்	1,73·37	3,62·76	3,50·00	3,91·81	4,77·80	4,52·97	5,21·74	5,48·21	6,68·21	6,44·41	6,45·63	7,05·63
பத்திரப்பதிவு	32·70	78·85	79·42	86·26	1,04·51	1,06·90	1,13·14	1,24·16	1,51·43	1,40·22	1,61·30	1,75·30
வட்டி	19·73	59·68	3,78·97	4,94·96	6,07·48	7,08·82	8,29·59	11,64·84	11,21·65	13,78·75	13,38·48	15,41·99
நீதி நிர்வாகம்	15·39	62·05	67·63	56·07	52·39	60·36	72·07	85·32	87.03	85·46	87·61	88·51
சிறைச்சாலைகள்	5·98	26·20	26·32	24·08	30·99	35·59	30·92	42·87	41·19	41·77	41·42	41·95
போலீஸ்	5·66	21·81	19·14	22·58	23·82	29·51	39·37	37·06	31·39	39·37	32·38	32·38
பலவகைத் துறைகள் ||	7·62	99·48	90·06	1,19·07	1,56·57	***	59·50	36·07	38·51	36·97	40·03	41·96
துறைமுகங்களும் கப்பல் போக்குவரத்தும்.	44·67	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
கல்வி ||	8·35	93·71	1,34·64	1,79·59	2,02·65	2,68·82	48·50	48·27	1,54·72	83·79	84·12	1,06·74
மருத்துவம் ||	10·25	31·14	61·04	73·90	83·84	85·60	79·77	78·58	94·60	84·94	98·80	1,02·61
பொதுச் சுகாதாரம் ||	2·59	7·17	19·40	68·05	1,18·50	1,85·78	16·66	12·26	13·97	15·72	29·65	15·21
வேளாண்மை ||	3·12	1,04·21	1,01·71	1,62·16	2,33·09	2,48·54	1,91·75	2,26·68	2,80·74	2,45·40	2,72·37	3,20·13
விலங்கின வளர்ப்பு ||	1·02	13·08	19·23	18·27	23·18	15·18	11·49	21·51	16·95	15·96	16·40	16·01
கூட்டுறவு ||	4·18	1,27·82	1,06·47	72·43	1,25·62	2,03·55	37·62	36·29	35·04	38·33	38·00	38·04
தொழில்கள் ||	18·85	1,23·41	2,47·24	2,17·03	2,79·19	2,84·83	1,84·51	2,95·84	3,46·90	3,24·95	4,10·48	4,48·08
சமூதாய அபிவிருத்தித் திட்டம், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டம், ஐதல அபிவிருத்தி வேலைகள். ||	*	*	*	*	*	*	29·28	2·12	2·57	0·27	2·87	4·77
பலவகை—சமூக அபிவிருத்தி ஸ்தாபனங்கள். ||	..	..	..	..	..	1,98·60	(c)	27·46	23·62	23·46	24·57	26·96
பலவகை—												
நேரடி வருவாய் ‡	6·31	9·14	9·57	10·62	11·08	10·61	11·52	11·70	9·02	11·49	10·86	11·86
(கழிக்கவும்)—நடைமுதல் செலவுகள்.	— 38·39	— 57·72	— 59·46	— 64·57	— 78·64	— 91·56	— 1,23·70	§	§	§	§	§
நிகர வருவாய் ..	— 32·08	— 48·58	— 49·89	— 53·95	— 67·56	— 80·95	— 1,12·18	11·70	9·02	11·49	10·86	11·86
வனம்—												
நேரடி வருவாய் ‡	1·99	2·08	1·89	2·26	2·35	2·24	2·52	2·65	2·10	2·42	2·62	2·28
பொதுப் பணிகள்	25·12	1,28·73	99·11	1,10·45	1,40·81	1,42·25	1,13·86	1,20·68	1,14·56	1,38·96	1,37·29	1,38·99
நிஜாரத் நிட்ட (மொத்த) வருவாய் ..	42·51	8,13·43	2,54·27	..	..	..	..	..	..	..	..	..
(கழிக்கவும்) நடைமுதல் செலவுகள்.	— 24·81	— 5,26·02	— 2,20·07	..	..	..	..	..	..	..	..	..
நிகர வருவாய் ..	17·70	2,87·41	34·20	..	..	..	..	..	..	..	..	..
மோட்டார், நீர்வழிப் போக்குவரத்துத் திட்டங்களின் மொத்த வருவாய்கள். (a)	..	1,81·21	2,13·34	2,27·55	2,51·46	3,15·14	3,69·27	4,34·80	5,18·73	6,09·32	6,84·17	8,05·66
(கழிக்கவும்)—நடைமுதல் செலவுகள்.	..	— 1,49·91	— 1,85·52	— 1,99·48	— 2,19·58	— 2,95·03	— 3,46·89	§	§	§	§	§
நிகர வருவாய் ..	..	31·30	27·82	28·07	31·88	20·11	22·38	4,34·80	5,18,73	6,09·32	6,84·17	8,05·66

† "விற்பனை வரி" என்பதன்கீழ் காட்டப்பட்டுள்ளது.

*** "பலவகை சமூக, அபிவிருத்தி ஸ்தாபனங்கள்" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

* "L.I.A. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டம், ஐதல அபிவிருத்தி வேலைகள் கணக்கின் வருவாய்கள்" என்பதன்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.

|| இத் துறைகள் சம்பந்தமான அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்காக மத்திய அரசினர் உதவித்தொகை மத்திய அரசினர் உதவி மானியம் என்பதன்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(c) "XXI. பலவகைத் துறைகள்" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

‡ நிலவரி அடங்கவில்லை.

§ 1962 ஏப்ரல் 1 முதல் செலவுப் பக்கத்தின்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.

(a) 1949–50-க்குமுன்பு, வருவாய் "பலவகை" என்னும் செவின்யுத் தலைப்பின்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டது. நடைமுதல் செலவுகள் "பலவகை" என்னும் செலவுத் தலைப்பின்கீழ்க் காட்டப்பட்டது.

தமிழ்நாடு ரெவின்யூக் கணக்கில் வருவாயும், செலவினமும்—தொடர்ச்சி.

பெருந் தலைப்புகள்.	1938–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.	1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65 திட்ட மதிப்பீடு.	1964–65 திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு. 1965–66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							
அ. வருவாய்—தொடர்ச்சி.												
ஓய்வு உபகாரச் சம்பளம்—ஓய்வுகால அனுகூலங்கள் ஆயிலை குறித்த உதவித் தொகைகளும் வருங்கால் தொகைகளும்.	2·88	16·06	9·09	9·26	4·33	15·30	16·39	30·40	24·62	21·11	39·01	40·14
எழுதுபொருளும்-அச்சுத் தொழையும் ..	3·96	9·76	11·76	19·07	18·70	22·01	39·60	42·06	43·45	43·45	51·44	54·44
காட்டுவனம் ‖	45·63	1,75·17	1,29·19	1,30·63	1,69·24	1,99·35	2,52·28	2,22·86	2,59·03	2,29·90	2,40·09	2,59·23
பலவகை—												
அரசாங்கப் பல போக்குவரத்துத் துறைமூலம் மொத்த வருவாய்.(a)	..	..	..	..	.	..	..	..	.	..	..	..
இதர இனங்கள்	14·58	74·90	2,39·03	2,56·63	3,69·39	§§5,93·03	99·80	1,35·04	86·35	95·21	98·43	101·84
மொத்தம் ..	14·58	74·90	2,39·03	2,56·63	3,69·39	5,93·03	99·80	1,35·04	86·35	95·21	98·43	1,01·84
மத்திய ஆயத் தீர்வையில் மாநிலத்தின் பங்கு.	**	**	**	**	**	**	6,55·49	8,78·76	9,40·43	10,00·00	10,00·00	10,90·00
யூனியன் உதவி மானியங்கள் ..	..	1,28·09	5·55	5·25	4·31	8·36	10,66·80	14,85·85	16,70·30	15,62·48	17,82·42	23,05·95
மத்திய, மாநில யூனியன் ஆட்சிப்பகுதி அரசாங்கத்தார்களிடையே பலவகைச் சரிக்கட்டுதல்கள்.	·27	·34	·43	1·56	·35	1·40	1·05	1·03	1·04	1·40	2·73	1·89
வாணிக, இதர நிறுவனங்களிட மிருந்து பங்கு வீதங்கள் முதலியன.	..	..	..	..	..	..	(d)	4·77	10·07	7·61	9·97	8·01
இதர பலவகை சதகளும் ஒதுக்கி வைப்புகளும் ..	..	..	..	..	..	..	..	..	0·04	..	..	..
நிகர வருவாய்	..	15·54	25·19	29·69	5·34	1·59	1·07	1·07	0·89	·71	22·58	43·86
ரெவின்யூச் சேம நிதியிலிருந்து மாற்றிய வகையில்.	.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டம், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டம், ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகள் கணக்கின் வருவாய்கள்.	..	2,76·93	1,65·57	1,89·38	2,01·10	2,69·65	††	††	††	††	††	††
தற்காப்புச் செலவுகள்	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
ஸ்தல வரிவிதிப்புக்கான, மொத்த வரவு.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	1,00·00	..	..
பெரு மொத்தம் ..	16,13·45	56,22·21	63,59·26	69,95·07	81,10·65	92,03·27	92,17·84	1,17,99·13	1,24,··	1,28,··	1,··	1,··

ஆ. ரெவின்யூக் கணக்கில் செலவினம்.

கிளப்பொசேஷன் வரி நீக்கலாக இதர வழமான வரிகள்.	..	2·79	2·57	4·85	11·21	11·21	11·60	12·07	12·77	12·54	13·44	13·57
நில வரி	25·36	88·58	1,12·08	1,72·83	1,68·78	1,75·05	1,06·70	64·31	64·95	61·07	67·40	85·38
நீர்ப்பாசனம்	32·18	6·76	7·04	6·24	5·53	5·41	‡	‡	‡	‡	‡	‡
மோட்டார் வண்டிச் சட்டங்களுக்கான செலவு.	72·77	63·74	60·46	60·31	60·21	54·26	†	†	†	†	†	†
ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்குக்கொடுக்கப் படும் தொகை.	2·29	11·61	11·34	13·09	13·24	12·90	15·15	14·15	17·51	15·85	16·06	18·27
இதர துறைச் செலவு	..	..	..	50·24	51·04	56·36	65·39	71·08	76·66	71·55	93·96	99·64
இதர வரிகளும் நீர்வைகளும்—												
ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்குக் கொடுக்கப் படும் பங்கு.	..	91·10	1,01·02	1,36·53	1,50·08	1,66·72	†	†	†	†	†	†
இதர துறைச் செலவு	·64	47·92	48·58	2·36	2·13	2·03	2·23	4·03	5·64	6·68	6·00	6·84
முத்திரைத்தாள்	4·72	18·03	20·31	20·84	24·17	27·12	27·99	24·32	31·22	32·19	34·06	35·25
பத்திரப் பதிவு	29·13	37·45	36·78	37·74	40·20	43·73	45·88	48·34	50·06	53·16	54·83	58·06
வண்டிகள், இதர பொறுப்புகள்மீது வட்டி.	58·54	3,70·65	4,38·55	4,54·97	5,18·23	6,96·03	7,81·81	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
(கழிக்கவும்)—வாணிகத் துறையினருக்கு மாற்றப்பட்ட வட்டி.	— 1,07·54	— 4,95·33	— 2,83·78	— 2,20·94	—2,41·04	—2,68·32	— 2,95·26	†††	†††	†††	†††	†††
சாதாரண வருவாயிலிருந்து கொடுக்கப் பட்ட நிகரத் தொகை.	— 49·00	— 1,24·48	1,54·77	2,34·03	2,77·19	4,27·71	4,86·55	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
கடன் குறைப்பு அல்லது தவிர்ப்புத் தொகை ஒதுக்கம்.	5·13	63·84	73·78	2,85·30	3,22·37	3,84·25	99·72	1,06·57	1,23·90	1,71·03	1,75·96	1,43·38
மாநில சட்டப் பேரவை தேர்தல்கள் ..	¶	¶	¶	¶	¶	¶	7,20·59	26·10	20·14	22·68	25·57	23·84
பொது நிர்வாகம்	2,76·70	4,53·07	4,96·08	5,11·94	5,44·06	5,94·15		6,75·72	6,95·46	7,21·82	8,26·52	9,40·49
நீதி நிர்வாகம்	90·63	1,25·72	1,24·11	1,35·58	1,38·02	1,47·92	1,57·93	1,62·65	1,67·37	1,64·74	1,72·35	1,80·24
நிறைச்சாலைகள்	23·22	91·14	95·35	1,04·61	1,22·80	1,41·03	1,37·70	1,52·71	1,45·37	1,50·41	1,54·14	1,57·07
போலீஸ்	1,60·96	5,17·65	5,32·98	5,46·94	5,79·50	6,07·21	6,60·36	6,83·11	6,75·84	7,26·89	7,31·25	7,44·31
பலவகைத் துறைகள் *	21·11	2,48·05	3,00·18	3,29·93	4,02·58	5,01·06	4,59·19	58·11	66·44	70·87	72·36	76·26
துறைமுகங்களும் கப்பலுக்கு வழி காட்டலும்.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..

‖ இத் துறைகள் சம்பந்தமான அபிவிருத்தி திட்டங்களுக்காக மத்திய அரசினர் உதவித்தொகை மத்திய அரசினர் உதவி மானியம் என்பதன்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.
(a) 1949–50- முதல் "மோட்டார், நீர்வழிப் போக்குவரத்துத் திட்டங்கள் மூலம் வருவாய்" என்பதன்கீழ்க் காட்டப்படுகின்றது.
** "மத்திய ஆயத் தீர்வைகள்" என்பதன்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.
(d) "XXIX. தொழில்கள்" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
†† "XXXI.—சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டம், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டம், ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகள்" என்பதன்கீழ்க் காட்டப்பட்டுள்ளது.
‡ "விற்பனை வரி" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
† "இதர பலவகை உதவித் தொகைகளும் ஒதுக்கிவைப்புகளும்" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
††† 1962 ஏப்ரல் 1-ம் தேதி முதல் "XIV. வட்டி" என்பதன்கீழ் வரவுகளாகக் காட்டப்படுகிறது.
¶ "பொது நிர்வாகம்" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.
* பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கான சலுகைகள் உட்பட அட்டவணையில் கண்ட சாதியினர், மலைசாதியினர் முதலியவர்கள் நலனுக்கான செலவு இதில் அடங்கும்.—
98·14 1,17·77 1,58·15 2,13·41 2,35·94 2,35·94 3,06·26 3,63·83

பெருந் தலைப்புகள்.	1955-6.	1956-7.	1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு, 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							

II. ரெவின்யூக் கணக்கில் செலவினம்—தொடர்ச்சி.

மிகுதானத் தலைகள்	·96	2·75	3·30	3·27	3·53	4·50	4·83	5·32	6·64	7·16	7·72	5·79
கல்வி	2,61·98	10,26·98	11,15·63	12,21·99	15,14·70	18,38·74	23,46·48	25,76·01	27,41·46	30,73·75	32,16·31	36,93·12
மருத்துவம்	98·14	3,57·55	3,89·23	4,41·59	4,91·54	5,48·71	6,49·67	7,47·45	8,20·24	7,91·82	8,57·10	9,26·20
பொதுச் சுகாதாரம்	26·57	53·98	71·02	85·05	1,91·59	2,82·43	2,17·86	2,10·84	2,41·41	2,80·43	3,15·68	3,94·73
வேளாண்மை	20·62	1,90·51	1,86·65	2,31·22	2,96·58	3,44·67	4,16·74	5,41·45	6,81·90	6,45·57	7,16·02	7,94·46
விலங்கின வளர்ப்பு	12·85	51·92	65·19	73·70	97·05	1,23·01	1,48·73	1,69·32	1,89·01	1,94·12	2,87·52	2,89·61
கூட்டுறவு	13·82	1,52·96	1,50·79	1,68·38	2,05·05	2,08·76	2,27·20	2,41·27	2,29·59	2,42·08	2,42·00	2,32·24
இதரநிலைகள்	27·54	1,99·89	2,34·70	3,17·94	4,36·11	3,57·20	3,73·61	5,51·37	4,94·87	5,76·44	6,51·41	6,70·34
சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டமும் ஊதல அபிவிருத்தி வேலைகளும்.	‖	‖	‖	‖	‖	‖	5,43,80	6,40·10	6,68·65	6,44·36	6,82·11	6,71·89
தொழிலாளரும் வேலை வாய்ப்பும் ..	§	‡	§	§	7·78	§	35·07	36·42	1,28·94	1,28·31	1,48·03	1,61·95
பலவகை—சமூக அபிவிருத்தி ஊதாப வகைகள்.	..	..	..	..	..	..	***	4,41·91	4,80·21	*** 4,81·21	5,05·01	5,23·67
பலவும்—												
மூலதனக் கணக்கு வைத்துள்ள வகைக் ரியான வேலைக்கு வட்டி.	87·59	1,77·66	1,83·90	1,99·07	2,15·99	2,36·45	2,59·97	3,95·72	4,39·38	4,51·75	4,77·28	5,13·63
பாசனம்—சாதாரண வருவாயிலிருந்த இதர ரெவின்யூச் செலவு.	39·09	2,72·00	1,58·31	1,01·03	1,09·02	1,25·08	1,73·02	1,73·44	1,76·07	1,23·43	1,51·02	1,46·06
பாசன வேலைகள் முதலியவற்றை நிறைவேற்றல்.	1·25	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
இதரமில அபிவிருத்திக்கான மூலதனச் செலவு.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
வகை வகுத்தி												
பொதுப் பணிகள்	1,19·70	4,54·24	4,22·64	5,68·13	6,88·15	6,93·25	8,55·86	9,23·03	10,00·34	8,95·98	9,10·80	9,96·19
மோட்டார் நீர்வழி போக்குவரத்துத் திட்டங்கள்.	..	*	*	*	*	*	*	4,22·56	5,35·81	6,28·10	6,52·72	7,80·51
மிகுசாரத் திட்டங்களின் மூலதனச் செலவின்பேரில் வட்டி.	18·92	2,89·28	83·86	..	..	..	..	..	..	..	..	..
மிகுசாரத் திட்டங்களுடன் சம்பந்தப்பட்ட இதர ரெவின்யூச் செலவு.	..	— 1·40	— ·30	..	..	..	..	..	..	..	..	..
குடிநீர் வசதி	16·04	29·88	36·61	57·11	70·69	73·73	35·19	19·53	58·38	55·09	56·18	56·14
வீட்டு வசதி உபகாரத் தொகைகளும், அனுகூலங்களும்.	97·12	1,33·61	1,24·76	1,35·02	1,40·85	1,56·08	1,91·60	2,57·39	3,56·16	3,77·77	3,69·32	3,75·85
பட்டாக, அரசியல் ஓய்வு உபகாரத் தொகை.	..	·01	·02	·02	·01	·02	·37	·38	·60	·02	·02	·02
மன்னர் மன்னர்களுக்கு உபகாரத் தொகைகளும் படிகளும்.	..	·71	·76	·69	·73	·73	8·03	2·48	3·73	·72	2·49	2·49
சமூதபொருளும் அரசத் தலையும் ..	27·07	1,13·22	1,02·50	1,03·87	1,21·38	1,42·62	1,38·03	1,35·42	1,65·91	1,49·61	1,96·55	1,96·30
மாட்டு வளம்	40·17	57·75	55·99	61·21	70·43	77·49	84·27	91·47	1,06·15	1,02·95	1,20·66	1,24·17
பலவகை—												
அரசாங்கப் பல் போக்குவரத்தின் மேல் செலவு.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
பிற இனங்கள்	4·45	70·38	1,06·57	1,12·60	1,61·28	1,31·69	2,18·94	2,83·69	2,82·51	2,53·35	3,42·58	2,38·00
ரவு உபகாரத் தொகையை மொத்தத் தொகையாக மாற்றுதல்.	..	7·27	7·25	10·96	4·55	5·63	3·06	6·48	6·06	4·73	5·48	5·48
பலவகை உதவித் தொகைகளும் ஓதுக்கீடுகளும்.	..	..	..	..	..	..	2,14·62	2,90·75	3,94·48	3,89·88	4,46·22	4,78·71
சிறப்புச் செலவினங்கள்—												
வருவாய்க் கணக்கிற்கு மாற்றப்பட்ட அரசாங்க வாணிபத் திட்டங்களின் மீது நிகர்ச் செலவு.	..	†	†	†	†	†	†	†	†	†	†	†
பிற இனங்கள்	..	2·71	2·24	2·69	9·70	2·95	2·18	2·34	9·03	11·30	36·93	65·03
மொத்தம் ..	..	2·71	2·24	2·69	9·70	2·95	2·18	2·34	9·03	11·30	36·93	65·03

‖ "63-B. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், தேசிய வளர்ச்சிப் பணித் திட்டங்கள், ஊதல அபிவிருத்தி வேலைகள்" என்பதன்கீழ் காட்டப்பட்டுள்ளது.

§ "47. பலவகைத் தலைகள்" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

*** "26 பலவகைத் தலை" என்பதன்கீழ்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

** பின்தங்கிய வகுப்பினர்களுக்கான சலுகைகள் உட்பட அட்டவணையில் கண்ட சாதியினர், மலை சாதியினர் முதலியவர்கள் நலனுக்காக செலவு இதில் அடங்கும் :— 14,12·61 4,42·18 4,63·84 5,[illegible]

* சென்னை நகர பஸ் போக்குவரத்தின் நடைமுறைச் செலவுகள் 1949-50 முதல் 1961-62 வரையில் வருவாயிலிருந்து கழிக்கப்பட்டு காட்டப்பட்டுள்ளன.

† மூலதனக் கணக்கின்கீழ்க் காட்டப்படுகின்ற புள்ளி விவரம்—

—3,68·74 —5,25·05 76·00 1,18·27 —92·56 98·80 7·50 1,52·96 1,86·01 10,21·93 4,76·44

தமிழ்நாடு ரெவின்யூக் கணக்கில் வருவாயும் செலவினமும்—தொடர்ச்சி.

பெருந் தலைப்புகள்.	1955-6.	1956-7.	1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு, 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							
ஆ. ரெவின்யூக் கணக்கில் செலவினம்—தொடர்ச்சி.												
சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்களும், தேசிய வளர்ச்சித் திட்டமும், ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகளும்.	..	2,99·68	2,35·47	2,86·47	3,07·88	3,97·57	‡	‡	‡	‡	‡	‡
ரெவின்யூச் சேம நிதிக்கு மாற்றியது.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
தற்காப்புச் செலவுகள்	..	..	..	..	..	..	..	..		..	..	..
பெரு மொத்தம் ..	16,09·72	56,86·66	59,15·02	68,35·37	80,57·70	91,09·43	1,01,79·11	1,21,80·83	1,34,99·74	1,40,81·66	1,51,77·20	1,70,60·49
முடிவாக உபரி அல்லது பற்றாக்குறை [உபரி + பற்றாக்குறை—].	+3·73	—63·45	+3,41·34	+1,59·70	+52·95	+93·84	—9,61·27	—3,84·08	—22·97	—2,34·09	—4,75·85	—6,97·41

‡ "37. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டங்கள், தேசிய வளர்ச்சி திட்டங்கள், ஸ்தல அபிவிருத்தி வேலைகள்" என்பதன்மேற் காட்டப்பட்டுள்ளது.

இணைப்பு II.

[1953-4 முடிய உள்ள கணக்கில் ஆந்திர மாநிலத்தின் கணக்கும் சேர்ந்திருக்கிறது. 1956-7 முதல் உள்ள கணக்கு 1956 நவம்பர் 1-ம் தேதி முதல் அமுலுக்கு வந்த மாநிலங்களின் சீரமைப்பைக் கருத்தில் கொண்டு கணக்கிடப்பட்டிருக்கிறது.]

மூலதனச் செலவின் விவரம்.

திட்டத்தின் விவரம்.	உதவேசச் செலவு.	1946-7—1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	மொத்தம் 1946-7—1963-4.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							
அ. பாசன, கப்பற்கால முதலிய திட்டங்கள்.												
நேப் பயனித் திட்டம் ..	9,96·00	10,38·01	— ·61	— 4·95	1·48	1·52	— ·61	2·69	10,37.53	— ·09	— 5·86	·29
மேட்டூர் வாய்க்கால் திட்டம்.	2,67·00	1,77·83	3·31	·50	·14	·48	3·99	·23	1,86·48	..	·10	..
தாமிரபரணித் திட்டம் ..	4,42·00	4,38·73	..	..	..	..	..	..	4,38·73	..	..	..
மணிமுத்தாறு திட்டம் ..	3,98·00	5,24·88	14·14	— 6·15	— 7·50	— 3·30	— 2·27	— ·79	5,19·01	— 2·67	— 1·77	—2·90
ஆரணியாறு திட்டம் ..	1,04·00	99·08	·88	·01	— ·37	·01	·01	— ·01	99·61	..	..	..
வாலையாறு திட்டம்	1,00·00	99·17	..	..	..	..	..	..	99·17	..	..	..
மங்கலம் திட்டம்	58·65	59·65	..	..	..	..	..	..	59·65	..	..	..
அமராவதித் திட்டம் ..	2,97·00	3,18·85	14·12	— 5·53	— ·53	— 1·02	— 1·50	·79	3,25·18	— ·54	— .98	— ·11
வைகை நீர்த் தேக்கத் திட்டம்	3,00·00	1,51·10	19·42	— 16·92	28·87	1·20	5·73	8·86	1,98·26	5·51	3·85	1·63
சாத்தனூர்த் திட்டம் ..	2,89·00	2,23·59	14·29	5·22	2·22	·99	19·81	14·03	2,80·15	— ·07	·71	·11
பிருஷ்ணகிரித் திட்டம் ..	1,84·00	1,38·21	18·24	3·53	— ·31	—·49	— ·19	— 1·47	1,57·52	..	— ·69	3·97
கட்டளை உயர்நிலைக் கால்வாய் திட்டம்.	1,56·65	17·06	57·79	98·85	48·57	2·83	1·74	1·48	2,28·32	·23	.64	1·20
பூவானம்பாடிக் கால்வாய் திட்டம்.	1,42·43	18·00	64·53	86·43	21·95	7·01	4·12	2·33	2,04.37	..	·74	·43
வீராணம் நீர்த் தேக்கத் திட்டம்	61·37	3.50	30·03	25·15	1·15	— 3·46	·91	— 1.32	55·96	— ·18	1·25	— ·19
மீனாக்கரை நீர்த் தேக்கத் திட்டம்.	49·56	0·47	..	..	..	..	..	..	·47	..	..	..
பரம்பிக்குளம்-ஆளியாறு திட்டம்.	30,00·00	..	·92	1,51·84	2,73·76	4,13·27	4,42·56	5,77·31	18,59·66	5,88·29	6,06·52	5,56·71

மூலதனச் செலவின் விவரம்—தொடர்ச்சி.

திட்டத்தின் விவரம்.	உத்தேசச் செலவு.	1946-7—1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	மொத்தம் 1946-7—1963-4.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							
அ. பாசன, கப்பற்கலை முதலிய திட்டங்கள்—தொடர்ச்சி.												
நெய்யாறு II-ம் நிலை. ..	..	0·10	1·48	24·32	26·11	28·42	23·29	6·81	1,10·53	— 3·96	— 2·37	— ·04
பாணாறு அணைக்கட்டுத் திட்டத் திற்கு அபிவிருத்தி.	..	..	..	..	..	5·34	14·52	14·33	34·19	11·19	11·34	6·06
சாத்தனூர் நீர்த்தேக்கத் திட்டம் II-ம் நிலை.	..	..	..	..	..	5·11	..	..	5·11	5·45	5·64	— ·17
சமநிலத் திட்டம், சித்தர் பட்டணங்கால், வைகைக் கால்வாய்க்கும், கோமுகி நதிக்கும், மஞ்சள் ஆற்றுக்கும் நவீன வசதிகள் செய்தல்.	..	..	..	..	..	..	·01	31·67	31·68	*10·00 25·00 .. 28·53 31·87	.. 86·32 .. 40·74 38·70	.. 1,85·83 .. 26·69 34·32
சிறப்புச் சிறு பாசனத் திட்ட வேலைகள்—வரி, குளம் சீரமைத்தல் திட்டம் உள்பட.	..	5,72·17	85·70	1,38·51	1,70·59	1,77·30	2,18·92	2,73·58	16,36·77	2,06·43	2,29·99	2,23·00
மற்ற சிறிய பாசனத் திட்டங்கள் (லாபகரமானவையும், தோடி லாபமில்லாதவையும்).	**	3,08·27	32·99	46·99	47·66	28·20	3·24	24·98	4,92·33	30·39	34·44	33·66
ஆந்திரா, மைசூர் மாநிலங்களுக்கு மாற்றப்பட்ட பாசனத் திட்டங்கள்.	..	18,73·97	†	..	†	..	..	..	18,73·97	..	..	..
பணியாளர்களுக்கும், இயந்திர சாதனங்களுக்கும் பிடித்த வீதாசாரச் செலவு.	..	38·44	·62	3·74	—·29	3·14	4·06	6·68	56·39	·70	·73	·70
மொத்தம் ..	66,75·66	51,01·06	3,57·85	5,51·54	6,13·50	6,66·65	7,29·24	9,63·18	9,01·04	2,39·08	10,50·04	10,71·19

[1st March 1965]

ஆ. மின்சாரத் திட்டங்களுக்கான மூலதனச் செலவு. ‡

மேலையாறு நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	..	4,08·47	..	..	—	..	—	—	4,08·47	—	..	..
பைகாரா நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	..	13,82·83	—	—	..	..	—	—	13,82·83	—	..	..
மேட்டூர் நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	..	12,89·21	..	..	..	..	..	..	12,89·21	..	..	..
பாபநாசம் நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	..	10,94·49	..	..	..	..	..	..	10,94·49	—	..	..
பெரியாறு நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	10,48·00	3,54·68	..	..	.	..	..	..	3,54·68	..	..	..
பாபநாசம் நீர் மின்சாரத் திட்டம்.	..	2,21·66	..	..	..	..	..	..	2,21·66	—	..	..
கொல்லிமலை அனல் மின்சாரத் திட்டம்.	..	16,01·60	..	..	..	..	..	..	16,01·60	—	..	..
இதர சிறிய திட்டங்கள் ..	..	62·08	..	..		..	..	..	62·08	..	..	..
ஆந்திரா, மைசூர் மாநிலங்களுக்கு மாற்றிய திட்டங்கள்.	..	15,69·08	..	..	..	..	..	..	15,69·08	..	—	..
அனல் ஸ்தாபனங்களிலிருந்தும், தனி வாணிகக் கூட்டுக்களிடமிருந்தும், மின்சாரத் திட்டங்களே உரிமை பெறுவதற்கு ஈடாகக் கொடுக்க மொத்தமாக ஒதுக்கப்பட்ட தொகை.	..	41·27	..	..	..	..	..	—	41·27	—	..	..
மொத்தம் ..	10,48·00	80,25·37	..	..	..	..	..	..	80,25·37	..	..	..

[1st March 1965]

* வைகைக் கால்வாய்களில் நவீன சாதனங்கள் அமைப்பதற்காக செலவினங்கள் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது.

** பூர்த்தியான, பூர்த்தியாகாத பல வேலைகள் அடங்குகின்றன. எனவே உத்தேசச் செலவு கொடுக்கப்படவில்லை.

† தற்போதையத் தமிழ்நாட்டிற்குச் சம்பந்தப்பட்டதல்ல.

‡ 1957 ஜூலை 1-ம் தேதி முதல் மாநில மின்சார சபை செய்த செலவு.

மூலதனச் செலவின் விவரம்—தொடர்ச்சி.

திட்டத்தின் விவரம்.	உதவேச செலவு.	1956-7—1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	மொத்தம் 1956-7—1963-4.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							
இ. தொழில் வளர்ச்சித் திட்டங்கள்.												
மெகோலு பயிரிடுதல் ..	..	1,16·49	4·06	3·64	2·96	2·24	1·72	1·68	1,32·79	1·60	1·61	1·50
கோகோ சோப்பு நிலையம் ..	..	1·30	..	..	..	..	..	..	1·30	..	..	..
அரசினர் தொழில்-பொறியியல் பட்டறை.	..	·02	·93	..	..	..	·18	·05	1·21	·03	·41	·03
மீன் எண்ணெய்த் தொழில்.	..	1·70	..	..	..	..	..	..	1·70	..	..	..
சென்னைத் தாவர நெய்த் தொழிற்சாலை.	..	12·61	..	..	..	..	..	..	12·61	..	..	..
அரசாங்கப் பட்டுத் தொழிற்சாலை.	..	3·84	..	..	..	..	..	..	3·84	..	..	..
பலதொழிற் பயிற்சிக் கூடங்கள்.	..	65·88	— 7·82	..	..	..	..	..	58·06	..	..	..
ஊற்றுக் கிணறுகள் ..	..	14·84	1·33	3·03	4·98	2·73	9·19	2·56	38·66	..	..	..
திருவாங்கூர் உரங்கள்-இரசாயனங்கள் கம்பெனியில் பங்குகள்.	..	21·00	..	..	..	..	..	..	21·00	..	..	..
சென்னை, தொழில் முதலீட்டுக் கார்ப்பொரேஷனில் பங்குகள்.	..	1,21·65	..	..	..	..	..	..	1,21·65	25·00	25·00	25·00
தாவரத்தாரை இரசாயனப் பொருள் உற்பத்திச்சாலையில் பங்குகள்.	..	5·00	5·00	..	..	..	..	..	10·00	..	..	..
மாநிலக் கூட்டுறவு வங்கி கார்ப்பொரேஷனில் பங்குகள்.	..	..	10·00	..	1·00	..	3·00	5·00	19·00	6·00	6·00	10·15
கூட்டுறவு சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைகளில் பங்குகள்.	..	16·53	10·00	..	..	25·00	15·00	7·50	84·00	10·00	5·00	2·50
சென்னை, தொழில் முதலீட்டுக் கார்ப்பொரேஷனில் பங்குகள்.	..	..	..	..	..	..	..	..				
மற்ற பங்குகள்	..	44·66	49·80	6·50	84·00	69·22	1,03·15	92·31	4,49·64			44·02
தொழிலாளர்களுக்கு வீடு கட்டுதல்.	..	24·13	21·74 — 8·20	15·64 — 7·78	16·59 — 7·02	12·42 — 4·44	14·17 — 5·12	15·90 — 3·23	84·90	14·61 — 5·05	13·01 — 5·03	11·60 — 5·67
தொழில் பேட்டைகள் ..	..	51·68	30·11	33·76	55·46	26·75	10·73	11·79	2,20·28	11·55	15·46	3·56
சிறு ரகத் தொழில்கள், மொத்தத் தொழில்கள்.	..	79·84	52·13	60·54	10·89	55·75	1,41·30	2,17·55	6,18·00	2,24·06	2,07·00	3,29·75
எழுதுபொருளும், அச்சுத் துறையும்.	..	6·41	1·17	1·68	·07	·76	..	..	10·09	6·77	..	6·77
வீடு வசதித் திட்டங்களுக்காக மொத்தமாக நில ஆர்ஜிதம் செய்தல்.	..	..	..	..	8·63	·20	..	..	8·63	..	..	..
ட்ராக்டர் வாடகைத் திட்டம் ..	..	..	..	..	..	11·25	17·47	9·26	37·98	13·00	11·00	10·00
சுவடியில் பாதுகாப்புப் படைத் தொழில்களுக்கென நீர்வழங்குத் திட்டங்கள்.	..	..	..	..	..	7·35	9·04	25·17	41·56	15·01	13·75	·93
தொழிலகங்களுக்குத் தண்ணீர் வழங்கிய அபிவிருத்தி செய்ய நில ஆர்ஜிதம்.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	1,59·00	30·00	1,30·00
இதர இனங்கள்	..	41·06	14·46	1,68·60	..	15·39	10·92	45·29	2,95·74	45·84	1,10·27	97·59
இந்திய அரசாங்க வாடகை வீடு வசதித் திட்டம்.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	40·00	40·00	91·51
மொத்தக் குறைப்புத் தொகை.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
மொத்தம் ..	..	6,38·63	1,84·74	2,85·61	1,77·56	2,24·62	3,30·75	4,30·83	22,72·74	6,13·58	5,89·91	8,15·02
ஈ. மோட்டார் போக்கு-வரத்துத் திட்டங்களின் மூலதனச் செலவு.												
சென்னை நகர பஸ் சர்வீஸ்.	..	2,25·29	30·88	69·23	71·24	62·90	14·66	1,56·47	6,30·67	28·51	1,54·55	1,36·62

மூலதனச் செலவின் விவரம்—தொடர்ச்சி.

திட்டத்தின விவரம்.	உத்தேசச் செலவு.	1946-7—1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	மொத்தம் 1946-7—1963-4. வரை.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
					(ரூபாய் லட்சத்தில்)							
உ. பொதுப் பணிகளுக்கான மூலதனச் செலவு.												
கட்டிடங்கள்	..	7,25·07	1,93·88	2,47·88	3,23·43	4,06·98	4,28·97	3,49·97	26,76·18	2,71·15	2,94·07	3,18·06
சாலை வேலைகள் (பணியாளர், இயந்திரங்கள், தளவாடங்கள் உள்பட).	..	1,16·19	75·58	1,12·14	1,29·89	1,55·33	1,97·57	1,90·52	9,77·22	2,12·80	2,13·58	1,52·71
குடிநீர் வழங்க ஐதல ஸ்தாபனங்களுக்கு மானியங்கள்.	..	31·05	— 2·14	— 2·14	— 2·14	— 2·14	— 2·14	— 2.14	18·21	— 2·14	— 2·14	— 2·14
சாலை வேலைகளுக்காக ஸ்தல ஸ்தாபனங்களுக்கு மானியங்கள்.	..	57·62	— 3·96	— 3·96	— 3·96	— 3·96	— 3·96	— 3·81	34·01	— 3·96	— 3·95	— 3·95
பணியாளர்களுக்கான வீதாசாரச் செலவு.	..	20·42	12·01	15·70	22·84	23·63	54·16	52·54	2,01·30	60·77	61·79	60·77
மொத்தக் குறைப்புத் தொகை.	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
மொத்தம் ..	..	9,50·35	2,75·37	3,69·62	4,70·06	5,79·84	6,74·60	5,87·08	39,06·92	5,38·62	5,63·35	5,25·45
ஊ. ஜமீனதார்களுக்கு நஷ்ட ஈடு.												
முன் பணத் தொகை நஷ்ட ஈடும் இடைக்காலத் தொகை கொடுத்ததும்.	..	5,58·63	68·64	82·40	1,25·59	16·45	12·55	4·64	8,68·92	2·50	4·30	..
எ. காட்டுவள மூலதனச் செலவு.												
காட்டுவள வேலைகள் ..	..	25·09	19·51	24·05	29·25	32·99	51·37	63·30	2,45·56	69·25	50·24	77·81

ஏ. பொதுக் கூதார அபிவிருத்திக்கான மூலதனச் செலவு.

கூதாரச் வேலைகள் (இருப்புகள்).	..	— 6·84	— 17·41	— 2·72	38·25	42·18	31·92					
சிறிய நீர்வழங்குத் திட்டங்கள்.	..	75·95	40·07	57·00	61·16	21·69	1·52	1·30	2,58·69	..	1·05	·02
நீர்வழங்குத் தேசியத் திட்டமும், கூதாரமும்.	..	24·10	30·67	30·47	— 5·88	7·40	14·03	2·71	1,03·50	1·08	1·09	0·45
நீர் வழங்குவதற்கு சென்னை மாநகராட்சிக்கு மானியம்.	..	18·46	— 1·26	— 1·26	— 1·26	— 1·26	— 1·26	— 1·26	10·90	— 1·26	— 1·26	— 1·26
நீர்வழங்கு ஆழப்படுத்தல்.	..	0·11	·66	3·42	2·99	5·19	3·67	4·44	20·48	..	5·05	·80
மொத்தம் ..	..	1,11·78	52·73	86·91	95·26	75·10	49·88	3·42	4,75·18	13·47	10·04	14·62

ஐ. வேளாண்மை வளர்ச்சி ஆரம்பிக்கான மூலதனச் செலவு.

அரசாங்க விதைப் பண்ணைகளுக்காக நில ஆர்ஜிதம்.	..	2·70	2·67	0·74	1·08	4·16	4·30	3·17	18·82	14·05	19·16	12·52

இணைப்பு II-அ.

[1953-4 முடிய உள்ள கணக்கில் ஆந்திர மாநிலத்தின் கணக்குக்குட் சேர்த்திருக்கிறது. 1956-7 முதல் உள்ள கணக்கு 1956-ம் ஆண்டு நவம்பர் 1-ம் தேதி முதல் அப்பிரதேசத்துக்கு வந்த்ல் மாநிலங்களின் சீரமைப்பைக் கருத்தில் கொண்டு குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன.]

தமிழ்நாட்டின் பொதுக் கணக்கில் சேராத மூலதனச் செலவினம்-பெருந் தலைப்பில் விவரங்கள் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

பெருந் தலைப்புகள்.	1946-7—1957-58.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-64.	1964-65. திட்ட மதிப்பீடு.	1964-65. திருத்த மதிப்பீடு.	திட்ட மதிப்பீடு 1965-66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6) (ரூபாய் லட்சத்தில்.)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)
தென்னை நீர்ப்பாசனத் திட்டம் முதலியவற்றுக்கு நஷ்ட ஈடு கொடுத்தல்.	5,58·66	68·64	82·40	1,25·59	16·45	12·56	4·64	2·50	4·30	..
பொதுக் கூட்டுறவு மூலதனச் செலவு.	1,11·08	52·73	92·35	95·26	75·20	49·88	3·42	13·47	10·04	14·62
வேளாண்மை விளைச்சல்-துரிதப்படுத்தும் மூலதனச் செலவு.	2·70	2·67	·74	1·08	4·17	4·30	3·17	14·05	19·96	12·52
பயனீட்டுவோர் கூட்டுறவு சங்கங்களுக்கான மூலதனச் செலவு.	..	..	..	..	..	..	..	..	13·33	3·82
தொழில் வளர்ச்சி மூலதனச் செலவு	3,93·64	74·24	1,72·42	1,14·51	96·46	1,23·06	1,06·54	88·57	92·62	1,58·19
பாசன மூலதனச் செலவு (வாணிப நீதி பாகவல்ல).	48,41·83	2,57·59	3,74·81	4,04·72	4,71·66	5,13·44	6,62·31	7,01·34	7,87·79	8,13·92
பாசன மூலதனச் செலவு (வாணிப நீதி பயனுள்ளவை).	1,22·56	98·78	1,52·41	1,82·67	1,94·89	2,34·90	2,99·87	2,34·74	2,62·25	2,57·27
பொதுப் பணிகளுக்கு மூலதனச் செலவு	9,51·12	2,75·37	3,69·62	4,70·06	6,79·84	6,74·60	5,87·13	5,41·51	5,63·35	5,25·44
மீனவர்த் திட்டங்களுக்கு மூலதனச் செலவு.	72,41·11	..	..	..	..	..	..	..	..	..
சென்னைக் கணக்கில் சேராத மற்ற வேப்பேரி நீர் போக்குவரத்துத் திட்ட மொட்டார் நீர் போக்குவரத்துத் திட்ட களுக்கான மூலதனச் செலவு.	3,20·31	1,07·65	1,16·48	1,26·55	1,28·16	2,07·69	3,24·29	5,21·01	4,97·29	4,27·40
	2,11·85	30·88	69·23	71·24	62·90	14·66	1,56·47	25·51	1,54·55	1,36·92
மாற்றுத் தொகையை மொத்தத்தில் செலவு.	25·09	19·51	24·05	29·25	32·99	51·36	63·30	69·38	50·24	77·81
அரசுக்கு வாணிபத் திட்டங்களின் மேல் மூலதனச் செலவு.	—27,07·64	1,45·78	—92·56	77·31	98·80	7·50	1,52·96	1,86·01	10,21·98	4,76·41
எதிர்பாராச் செலவு நீக்கி ஒதுக்கம்.	..	..	..	..	..	..	..	..	3,50·00	..
மொத்தம் ..	1,20,75·34	11,36·84	13,61·95	16,98·24	17,61·53	1				

இணைப்பு III.

கடன் நிலையைக் காட்டும் பட்டியல்.

(i) மக்களிடமிருந்து பெற்ற கடன்.

வெளியிட்ட காலம்.	கடன் விவரம்.	வெளியிட்ட மொத்தத் தொகை.	1953-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 30-ம் தேதியில் செல்லாகாத கடன்.	1956-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 31-ம் தேதியில் செல்லாகாத கடன்.	1964-ம் ஆண்டு மார்ச் 31-ம் தேதியில் செல்லாகாத கடன்.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
		(ரூபாய் லட்சத்தில்.)			
அ. 1953-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 1-ம் தேதிக்குமுன் பெற்ற கடன்கள்.					
செப்டம்பர் 1937-ம் ஆண்டும், செப்டம்பர் 1940-ம் ஆண்டும்.	1952-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்—முதல் வெளியீடுகள்.	2,33·54	·80	·28	·10
செப்டம்பர் 1938 ..	1953-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்.	1,51·29	15·20	·48	·25
ஜூன் 1939	1959-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்.	1,50·00	1,23·96	1,23·96	·33
செப்டம்பர் 1942 ..	1955-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்.	1,25·00	1,23·25	·15	·02
,, 1943 ..	1956-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்.	1,25·10	1,25·10	3·12	·06
ஆகஸ்டு 1944	1958-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்.	1,10·00	1,07·95	1,07·92	·10
செப்டம்பர் 1945 ..	1960-ம் ஆண்டு 3 சத வீதக் கடன்.	3,00·00	2,78·44	2,78·44	..
,, 1946 ..	1961-ம் ஆண்டு 2½ சத வீதக் கடன்.	4,09·30	3,81·77	3,81·77	·16
ஜூலை 1950	1960-ம் ஆண்டு 3 சத வீத திட்ட மதிப்பீட்டுக் கடன் பத்திரங்கள்.	4,39·75	4,38·25	4,38·25	·46
செப்டம்பர் 1951 ..	1962-ம் ஆண்டு 3½ சத வீதக் கடன்.	3,01·49	3,01·49	3,01·49	·47
ஆகஸ்டு 1952	1964-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடன்.	5,24·81	5,24·81	5,24·81	5,24·81
ஜூலை 1953	1963-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடன்.	10,33·71	10,33·71	10,33·71	75·17
	மொத்தம்—அ. ..	39,03·99	34,54·73	31,94·38	6,01·93

ஆ. 1953-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 1-ம் தேதி முதல் 1956-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 31-ம் தேதி வரை பெற்ற கடன்கள்.

வெளியிட்ட காலம்.	கடன் விவரம்	வெளியிட்ட மொத்தத் தொகை.	1956-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 31-ம் தேதியில் செல்லாகாத கடன்.	1964-ம் ஆண்டு மார்ச் 31-ம் தேதியில் செல்லாகாத கடன்.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
			(ரூபாய் லட்சத்தில்.)	
ஆகஸ்டு 1955	1967-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடன்.	10,47·17	10,47·17	10,47·17
செப்டம்பர் 1956 ..	1968-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடன்.	13,83·56	13,83·56	13,83·56
	மொத்தம்—ஆ. ..	24,30·73	24,30·73	24,30·73

இ. 1956-ம் ஆண்டு நவம்பர் 1-ம் தேதிக்குப் பிறகு பெற்ற கடன்கள்.

வெளியிட்ட காலம்.	கடன் விவரம்.	வெளியிட்ட மொத்தத் தொகை.	1964-ம் ஆண்டு மார்ச் 31-ம் தேதியில் செல்லாகாத கடன்.
(1)	(2)	(3)	(4)
		(ரூபாய் லட்சத்தில்.)	
ஜூலை 1958	1970-ம் ஆண்டு 4½ சத வீதக் கடன்.	5,55·57	5,55·57
ஆகஸ்டு 1959	1971-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடன் ..	8,72·75	8,72·75
,, 1960	1969-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடன் ..	12,20·72	12,20·72
செப்டம்பர் 1961 .	1972-ம் ஆண்டு 4½ சத வீதக் கடன் ..	10,43·53	10,43·53
ஆகஸ்டு 1962 .	1974-ம் ஆண்டு 4½ சத வீதக் கடன் ..	13,25·39	13,24·99
,, 1964	1976-ம் ஆண்டு 4½ சத வீதக் கடன் ..	14,28·80	..
	மொத்தம்—இ ..	64,46·76	50,17·56

(ii) நீலேயான விசேஷ கடன்கள்.

	மொத்தத் தொகை. ரூபாய்
(1) 1796—1807-ம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் வெளியிடப்பட்ட 8 சத வீதக் கடன்களின் நான்கு பத்திரங்கள்	1,33,000
(2) 1795—1817-ம் ஆண்டுகளுக்கிடையில் வெளியிடப்பட்ட 6 சத வீதக் கடன்களின் ஒரண்டு பத்திரங்கள்	10,500
(3) 1817-ம் ஆண்டில் பெறப்பட்ட 6 சத வீத வைப்புத் தொகை	41,770
(4) 4 சத வீதத்தில் பெறப்பட்ட வைப்புத் தொகை (இப்போது இத் தொகை செல்டோன்லி மருத்துவ மனைக்குக் காப்பு நிதியாக வைக்கப்பட்டிருக்கிறது)	66,878
மொத்தம்—(ii) ..	2,52,148 அல்லது 2·52 லட்சம்.

சுருக்கம்.

(மக்களிடமிருந்து பெறும் கடன்களும், திரும்பப் பெறமுடியாத விசேஷக் கடனகளும்.)

(ரூபாய் லடசத்தில்.)

(1) 1953-ம் ஆண்டு செப்டம்பர் 30-ம் தேதிக்கு முன்பு மக்களிடமிருந்து பெற்ற கடனில் செல்லாகாத நமது பங்கு	3,44·83
(2) 1953-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 1-ம் தேதிக்குப் பிறகும், 1956-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 31-ம் தேதிக்கு முன்பும் மக்களிடமிருந்து பெற்ற கடனில் செல்லாகாத நமது பங்கு	19,78·61
(3) 1956-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் 1-ம் தேதிக்குப் பிறகு எழுப்பப்பட்ட கடன்கள் ..	50,17·96
	73,41·40
(4) 1956-ம் ஆண்டு அக்டோபர் 31-ம் தேதிக்கு முன்பு திருவாங்கூர்-கொச்சி மாநில அரசு, மக்களிடமிருந்து பெற்ற கடனில் நமது பங்கு	21·21
(5) மக்களிடமிருந்து பெற்ற கடன் வகையில், 1963-ம் ஆண்டு மார்ச் 31-ம் தேதியில் மொத்தப் பொறுப்பு	73,62·61
(6) மக்கள் தொகை வீதாச்சாரத்தில் திரும்பப் பெற முடியாத கடன்கள் விஷயமாக நமது பங்கு	1·29
(7) மக்களிடமிருந்து பெற்ற கடன்கள், திரும்பப் பெற முடியாத விசேஷ கடன்கள், இவை காரணமாக 1963 மார்ச் 31-ம் தேதியன்று மொத்தப் பொறுப்பு	73,63·90

1st March 1965]

மத்திய அரசினரிடமிருந்தும், சுயேச்சையான அதிகார சபைகளிடமிருந்தும் பெற்ற கடன்களில் 1964 மார்ச் 31-ம் தேதியன்று செல்லாகாமல் உள்ள கடன்களைக் காட்டும் அறிக்கை.

(1956 நவம்பர் 1-ம் தேதிக்கு முன்புள்ள கால அளவுக்கான புள்ளி விவரங்கள், மக்கள் தொகை வீதாச்சாரப்படி சீரமைத்தத் தமிழ்நாட்டின் தற்காலிகப் பங்கைக் குறிக்கிறது.)

அ. தமிழ்நாடு அரசினர் பெற்றுள்ள கடன்கள்.

	1964 மார்ச் 31-ம் தேதியன்று இருந்த செல்லாகாக் கடன்களில் தமிழ் நாட்டின் பங்கு.
(1)	(2)
	(ரூபாய் லட்சத்தில்.)
மாகாண சுயாட்சிக்கு முற்பட்ட மொத்தக் கடன்	1,22·00
1947 ஆகஸ்டு 15-ம் தேதியிலிருந்து 1953 செப்டம்பர் மாதம் 30-ம் தேதிவரையில் பெற்ற கடன்கள்	14,96·41
1953 அக்டோபர் 1-ம் தேதியிலிருந்து 1956 அக்டோபர் 31-ம் தேதிவரையில் பெற்ற கடன்கள்	13,32·42
1956 நவம்பர் 1-ம் தேதியிலிருந்து 1963 மார்ச் 31-ம் தேதிவரையில்	1,74,78·80
மொத்தம்—அ. ..	2,04,29·63

ஆ. முன்னுள் திருவாங்கூர்-கொச்சி அரசாங்கம் பெற்ற கடன்கள்.

	1956 நவம்பர் 1-ம் தேதிக்கு முன்பு முன்னுள் திருவாங்கூர்-கொச்சி மாநில அரசினர் எழுப்பிய கடன்களில் செல்லாகாமலுள்ள கடனில் தமிழ் நாட்டின் பங்கு.
(1)	(2)
	(ரூபாய் லட்சத்தில்.)
சுயாட்சிக்கு முந்திய கடன்	1·49
1947 ஆகஸ்டு 15-ம் தேதி முதல் 1956 அக்டோபர் 31-ம் தேதிவரையில் பெற்ற கடன்கள்	38·44
மொத்தம்—ஆ. ..	39·93

இ. சுயேச்சை அதிகார சபைகளிடமிருந்து பெற்ற கடன்களில் செல்லாகாமலுள்ள கடனகள் (1964 மார்ச் 31-ம் தேதியளவிலிருந்தபடி).

	(ரூபாய் லட்சத்தில்.)
தேசியக் கூட்டுறவு அபிவிருத்தி கொருத்தல்	2,13·33
இந்திய நிசர்வ் பாங்கினைச் சேர்ந்த தேசிய வேளாண்மைக் கடன் (நீண்ட கால விவகார) நிதியிலிருந்து கடன்கள்	3,37·86
அகில இந்தியக் கதர்-கிராமத் தொழில்கள் கமிஷன்	·20
இந்திய ஆயுள் இன்ஷூரன்ஸ் காப்பொரேஷன்	5,59·70
மொத்தம்—இ. ..	11,11·09
பெரு மொத்தம்—அ + ஆ + இ ..	2,15,80·65

பல்வேறு திட்டங்களுக்காக மத்திய அரசினரிடமிருந்து பெற்ற கடன்கள், 1964 மார்ச் 31-ம் தேதியன்றுள்ளபடி செல்லாகாக் கடன்கள் இவை பற்றிய சுருக்கம்.

தொடர் எண், கடன் பற்றிய விவரம்.	1964 மார்ச் 31-ம் தேதியன்றிருந்த செல்லாகாக் கடன்கள்.
(1)	(2)
கடன்கள்.	ரூ
1. சுயாட்சிக்கு முற்பட்ட கடன்	1,22,00,358
2. கொச்சித் துறைமுக வேலைகளுக்கானக் கடன்கள்	1,48,847
3. கைத்தறி, கதர்த் தொழிலபிவிருத்திக்கானக் கடன்கள்	3,61,04,614
4. ஹாஸ்டல் கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்கானக் கடன்கள்	60,34,092
5. ஹரிஜன, குடிசைத் தொழிலபிவிருத்திக்காகக் கடன்கள்	39,046
6. உதவித் தொகையுடன் நிறைவேற்றப்படும் தொழிலாளர் வீட்டு வசதித் திட்டத்திற்கான (தோட்டத் தொழிலாளர் வீட்டு வசதி உட்பட) கடன்கள்	99,58,454
7. (மின்) சக்தி வசதிகள் விஸ்தரிப்புக்கானக் கடன்கள்	3,01,02,644
8. சிறு சேமிப்பு வசூல்களைப் பங்கிடும் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	19,47,98,475
9. சிறு தொழில்கள் அபிவிருத்திக்காகக் கடன்கள்	4,41,47,476
10. அதிக உணவு உற்பத்தித் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	12,39,36,794
11. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	6,04,41,461
12. தேசிய வளர்ச்சிப் பணித் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	27,52,892
13 தொழில் நுட்பக் கூட்டுறவு உதவித் திட்டத்தின்கீழ் வழங்கப்பட்ட பொருள்கள், சாதனங்கள் விலை காரணமாகக் கடன்கள்—சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டம், ஹரிஜன மின்சார வசதித் திட்டம், குழாய்க் கிணறுத் திட்டம்	71,22,795
14. பால் பண்ணை அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்காகக் கடன்கள்	45,196
15. காட்டுவளர, மண்வளப் பாதுகாப்புத் திட்டங்களுக்கானக் கடன்கள்	2,24,19,143
16. நெசவாளர் கூட்டுறவுச் சங்கங்களினுல் வீட்டு வசதியுள்ள காலனிகள் கட்டப்படும் பொருட்டுக் கடன்கள்	17,00,534
17. குறைந்த வருமானத் தொகுதியினருக்கான வீட்டு வசதித் திட்டம்	3,17,29,476
18. தேசிய நீர் வழங்கல்—சுகாதாரத் திட்டங்களின்கீழ்க் கடன்கள்	1,99,22,379
19. பலவகை அபிவிருத்திக் காரியங்களுக்கானக் கடன்கள்	64,15,16,373
20. பாசனத் திட்டங்களுக்காகும் செலவிற்கு நிதியளிப்பதற்காகக் கடன்கள்	1,27,83,658
21. பற்றாக்குறைப் பகுதிகளில் நிலையான அபிவிருத்தி செய்யும் திட்டத்துக்காகக் கடன்கள்	4,00,39,598
22. போலீஸ் வீட்டு வசதித் திட்டங்களுக்காகும் மூலதனச் செலவுக்காக நிதியளிக்கும் பொருட்டுக் கடன்கள்	2,42,31,358
23. கூட்டுறவு அபிவிருத்திக்காகக் கடன்கள் (கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் பங்கு மூலதனத்தில் பங்கு கொள்வதற்கானக் கடன்கள் உட்பட)	51,45,968
24. சிறிய துறைமுகங்கள் அபிவிருத்திக்கான கடன்கள்	41,44,429
25. பஞ்ச நிவாரண வேலைகளுக்கான கடன்கள்	72,34,389
26. புயல் நிவாரண வேலைகளுக்கான கடன்கள்	99,34,593
27. சேரி அபிவிருத்தித் திட்டத்திற்கான கடன்கள்	91,54,761
28. கைப் பணிகள் அபிவிருத்திக்கான கடன்கள்	13,28,148
29. பட்டுத் தொழில் அபிவிருத்திக்கான கடன்கள்	5,71,000

தொடர் எண், கடன் பற்றிய விவரம்.	1964 மார்ச் 31-ம் தேதியன்றிருந்த செல்லாகாக் கடன்கள்.
(1)	(2)
கடன்கள்—தொடர்ச்சி.	ரூ
30. மாநில அரசாங்கத்தின் குறைந்த வருமானம் பெறும் ஊழியர்களுக்கு உதவுவதற்கான கடன்கள்	11,72,959
31. தரமான விதைகளைப் பெருக்கி வழங்குவதற்கான திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள் ..	2,51,743
32. கயிறு தயாரிப்புத் தொழில் அபிவிருத்திக்கான கடன்கள்	7,20,215
33. பருத்தி அபிவிருத்தி விஸ்தரிப்புத் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	9,00,000
34. குடியேற்றத் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	82,109
35. மத்திய அரசினர் ஊக்குவிக்கும், மத்திய அரசினர் உதவி பெறும் மருத்துவ-பொதுச் சுகாதாரத் திட்டங்களுக்கான கடன்கள்	7,75,21,469
36. மாநில அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கான (மோட்டார்மை முதலியன) கடன்கள் ..	9,97,61,358
37. கைத்தறிகளை விசைத் தறிகளாக மாற்றுவதற்கான கடன்கள்	3,263
38. நில ஆர்ஜித-அபிவிருத்தித் திட்டங்களுக்கான கடன்கள்	74,12,998
39. ஒருங்கிணைந்த சென்னை மாநிலத்திற்கு வழங்கிய வழி-வகை முன் பணம் கடனுகக் கருதப்படுகிற வகையில்	13,47,46,628
40. கொழும்புத் திட்டத்தின்கீழ் குந்தாத் திட்டத்திற்காக வழங்கப்பட்ட பொருள்கள்—சாதனங்கள் விலை குறித்த கடன்கள்	6,98,35,929
41. பெரிய, நடுத்தரத் தொழில்கள் அபிவிருத்திக்கான கடன்கள்	14,21,607
42. ஹரிஜன வீட்டு வசதித் திட்டங்களுக்கான கடன்கள்	24,33,715
43. பதப்படுத்தும்-பாதுகாக்கும் யந்திரங்களை நிறுவுவதற்கான கடன்கள்	6,329
44. மெட்ரிக் முறை எடைகள்—அளவைகளை மேற்கொள்வதற்கான கடன்கள்	10,52,949
45. வீடு கட்டும் காரியங்களுக்காக அகில இந்திய அதிகாரிகளுக்குக் கடன்கள்	14,93,400
46. சென்னைப் பால் வழங்கு திட்டத்திற்கான கடன்கள்—நியூஜிலாந்து உதவி	8,94,916
47. விலங்குகளைப் பராமரிப்பு, பால் பண்ணை, மீன் வளம் ஆகிய திட்டங்களுக்கான கடன்கள்	1,45,92,088
48. பழ உற்பத்தி அபிவிருத்திக்கான கடன்கள்	1,30,000
49. நிலமில்லாத கூலிகளுக்குக் கடன்கள் வழங்குதல்	49,141
50. ஹரிஜன மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்பளிக்க வேலைத் திட்டங்களுக்குக் கடன்கள் வழங்குதல்	20,00,000
51. ஹரிஜன்களுக்கு மின்சாரம் கொண்டுபோக கடன்கள் வழங்குதல்	13,20,00,000
52. பொது மக்களிடமிருந்து எழுப்பிய கடனகளிலிருந்து கடன்கள் வழங்குதல் ..	13,00,00,000
53. பொற்கொல்லர்கள் புனர்வாழ்விற்காகக் கடன்கள்	67,52,800
54. இரு வழி-வகை முன் பணங்கள்	..
55. பாரத் சேவக் சமாஜத்திற்காக மேசை, நாற்காலி போன்ற பொருள்களைத் தயாரித்தல்	3,375
56. தேசிய கடன்- உபகாரச் சம்பளத் திட்டத்தின்கீழ்க் கடன்கள்	8,62,880
57. ஹரிஜன—பூதானப் பகுதிகளில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களுக்குக் கடன்கள் வழங்குதல்.	1,40,720
58. ஹரிஜன தொழில்களின் நேரிய வளர்ச்சிக்கான கடன்கள்	2,25,000
59. திருச்சிராப்பள்ளியில் உள்ள பிரான்சியப் பொறியியல் கல்லூரிக்கான கடன்கள் ..	8,00,000
வெரு மொத்தம் ..	**2,04,69,56,547**

கடன் செலவுகள், 1961-62 முதல் 1965-66 வரை.

(1)	கணக்குகள் (1961-62). (2)	கணக்குகள் (1962-63). (3)	கணக்குகள் (1963-64). (4)	திட்ட மதிப்பீடு (1964-65). (5)	திருத்த மதிப்பீடு (1964-65). (6)	திட்ட மதிப்பீடு (1965-66). (7)
			(ரூபாய் லட்சத்தில்.)			
அ. வட்டி—						
பொதுமக்களிடமிருந்து எழுப்பிய கடன்களுக்கான வட்டி (நிகரம்)	2,48·37	2,87·19	3,21·00	2,96·12	3,32·69	(a) 3,58·70
கடலில் தள்ளுபடி	2·67	3·53	0·01	..	3·58	3·50
இந்திய ரிசர்வ் வங்கி கொடுத்த அயல்நாட்டுப் பணத்தின் மீது வட்டி ..	..	5·54	31·08	10·00	6·85	(b) 10·00
புதிய கடன் எழுப்புதல் முதலியவற்றிற்கான செலவு	2·21	2·86	1·79	31·85	3·27	(c) 10·88
இந்திய அரசாங்கம் கொடுத்த கடன்களுக்கான வட்டி ..	4,58·87	5,28·07	6,52·62	8,22·84	8,50·00	(d) 9,75·00
கையாட்சி [illegible] மிருந்து பெறப்பட்ட கால வட்டி	12·51	18·36	32·60	39·69	40·36	50·25
வருங்கால சேமிப்பு நிதிக்கான வட்டி	33·77	38·43	46·42	55·88	54·57	59·34
தேய்மான சேமநிதி, இதர வட்டி பெறும் கணக்குத் தொகைகளுக்கான வட்டி.	23·40	19·48	43·31	33·77	41·10	37·64
மொத்தம்—அ. ..	7,81·80	9 03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
ஆ. கழிக்கவும்—இதர தலைப்புகளுக்கு மாற்றுவதில் மூலதனச் செலவுகளுக்கான வட்டி	—2,95·25	*	..	..	..	..
நிகர மொத்தம்—அ—ஆ. ..	4,86·55	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
இ. கடன் கரைப்பு நிதி—						
பொது மக்களிடமிருந்து எழுப்பிய கடன்களின் கடன் தேய்மான நிதிக்கு உதவித் தொகை ..	84·58	1,00·24	1,08·96	1,04·94	1,04·95	(e) 1,26·38
பொது கடன் கரைப்பு நிதிக்கு உதவித் தொகை.	15·14	6·33	14·94	66·09	71·01	(f) 17·00
மொத்தம்—இ. ..	99·72	1,06·57	1,23·90	1,71·03	1,75·96	1,43·38
பெரு மொத்தம்—கடன் செலவுகள் (நிகரம்) ..	5,86·27	10,10·33	12,52·76	14,61·18	15,08·38	16,78·69

குறிப்பு.—(a) 1963-64-ம் ஆண்டில் அரசாங்கத்தாரால் பொதுக் கடன் எதுவும் எழுப்பப்படவில்லை. 1963-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடனை, 1963 ஜூலை மாதத்தில் திருப்பிக் கொடுத்துள்ளது. எனவே மதிப்பீடு குறைந்துள்ளது.

(b) நிலை பாண்டிலிருந்து பெறக்கூடிய குறுகிய காலக் கடன்களுக்கான வட்டிச் செலவு கணிப்பு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

(c) 1964-65-ல் பொது மக்களிடமிருந்து எழுப்பும் கடன் சம்பந்தமான செலவுகளுக்காக ஒதுக்கியுள்ள மொத்தத் தொகையில் ரூ. 30 லட்சம் இதில் அடங்குகிறது.

(d) 1963-64-ல் இடைக்கால கடன்களுக்காகக் கொடுக்கத்தக்க கூடுதல் வட்டி இந்த அதிகரிப்புக்குக் காரணமாகும்.

(e) 1964-ம் ஆண்டு 4 சத வீதக் கடனை ஆகஸ்டு மாதம் கொடுத்துத் தீர்ப்பதற்காக நிதி ஒதுக்கம் செய்யவில்லை. மதிப்பீடு குறைந்துள்ளதற்கு அதுவே காரணமாகும்.

(f) 1974-ம் ஆண்டு 4½ சத வீதக்கடன் கரைப்புக்காக அதிக நிதி ஒதுக்கம் செய்யப்பட்டுள்ளது. எனவே, 1964-65 திட்ட மதிப்பீடு அதிகரித்துள்ளது.

* "XVI—வட்டி" என்பதன்கீழ் வருவாயாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது.

1st March 1965]

இணைப்பு IV.

(மேற்கொண்ட விவரங்களுக்கு, மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத் தினை வெளியீட்டைப் பார்க்கவும்.)

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் தமிழ்நாடு திட்ட வேலைகளின் செலவு விவரத்தைக் காட்டுகிற அறிக்கை.

முக்கிய அபிவிருத்தித் தலைப்புகள்.	மொத்த நிதி ஒதுக்கம் (1961—66).	கணக்குகள். (1961-62.)	(1962-63.)	(1963-64.)*	திட்ட மதிப்பீடு (1964-65).	திருத்த மதிப்பீடு (1964-65).	திட்ட மதிப்பீடு (1965-66).
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
				(ரூபாய் லட்சத்தில்.)			
I. வேளாண்மையும், சமுதாய வளர்ச்சியும்—							
வேளாண்மை உற்பத்தி.	9,66	1,04	1,26	2,17	2,47	2,46	3,20
நில அபிவிருத்தி ..	1,01	21	33	26	23	30	33
சிறிய பாசனத் திட்டங்கள்.	12,80	2,98	3,12	4,33	3,46	4,34	4,05
விலங்கின பராமரிப்பு ..	3,52	36	49	61	67	86	86
பால் பண்ணையும், பால் வழங்கலும்.	2,75	79	95	75	71	95	1,06
மீனளம்	2,22	24	27	51	55	65	52
காட்டுவளம்	2,12	29	43	60	63	55	69
மண்வளப் பாதுகாப்பு ..	2,50	48	10	19	57	64	79
விற்பனையும், கிடங்கு வசதியும்.	40	2	6	6	7	7	11
சமுதாய வளர்ச்சித் திட்டங்கள்.	20,46	4,17	5,44	4,93	4,48	4,65	4,02
கூட்டுறவு	4,71	1,21	1,32	1,02	98	90	70
மொத்தம்—I. ..	62,15	11,79	14,07	15,73	14,82	16,37	16,33
II. பாசனமும், மின்சக்தியும்—							
பாசனம்	27,42	4,64	5,17	6,53	6,99	7,92	8,14
மின்சாரத் திட்டங்கள் ..	1,00,19	18,20	19,61	28,03	25,00	28,01	25,43
மொத்தம்—II. ..	1,27,61	22,84	24,78	34,56	31,99	35,93	33,57
III. தொழில்கள்—							
பெரிய அளவு, நடுத்தரத் தொழில்கள்.	3,35	9	12	13	12	19	94
கைத்தறிகள்	8,00	1,43	1,61	1,43	1,48	1,48	1,44
சிறிய அளவுத் தொழில்கள்.	8,00	80	1,48	1,55	1,87	2,57	2,36
தொழில் பேட்டைகள்.	3,20	42	1,06	1,73	1,48	1,81	96
கைப் பணிகள்	60	4	4	4	11	12	14
கயிற்றுத் தொழில் ..	15	1	1	..	..	2	2
பட்டுத் தொழில் ..	13	1	3	4	7	5	4
கதர்-கிராமத் தொழில்கள்.	8	..	1	1	2	2	4
மொத்தம்—III. ..	23,51	2,80	4,36	4,93	5,15	6,26	5,94

* "வேளாண்மை உற்பத்தி, சமுதாய அபிவிருத்தி, தொழில் நுட்பக் கல்வி" ஆகியவற்றின்மேற் 1963-64-ல் மூறையே ரூ 208·53 லட்சம், ரூ 451 லட்சம், ரூ 182·45 லட்சம் செலவு ஆயிது. மேலே கண்ட அட்டவணையில் உள்ள புளஸ் விவரங்களுடன் ஒப்பிடும் பொழுது இத்தத் தலைப்புகளின் கீழ் அதிக வேறுபாடு காணப்படுவதற்கு கணக்குகள் தவருக வகைப்படுத்தப்பட்டதே காரணமாகும்.

மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தின்கீழ் தமிழ்நாடு திட்ட வேலைகளின் செலவு விவரத்தைக் காட்டுகிற அறிக்கை—தொடர்ச்சி.

முக்கிய அபிவிருத்தித் தலைப்புகள்.	மொத்த நிதி ஒதுக்கம் (1961—66).	கணக்குகள். (1961–62.)	(1962–63.)	(1963–64.)	நிட்ட மதிப்பீடு (1964–65).	திருத்த மதிப்பீடு (1964–65).	திட்ட மதிப்பீடு (1965–66).
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
			(ரூபாய லட்சத்தில்.)				
IV. போக்கு வரத்தும், செய்தித் தொடர்பும்—							
சாலைகள்	11,00	2,20	2,12	2,50	2,21	2,28	1,82
உல்லாசப் பயணம் ..	26	..	3	1	2	1	1
மொத்தம்—IV. ..	11,26	2,20	2,15	2,51	2,23	2,29	1,83
V. கல்வி—							
கல்வி	25,43	2,59	4,21	5,56	7,19	7,36	9,25
கலாச்சார நடவடிக்கை.	21	2	3	3	4	3	2
தொழில் நுட்பக் கல்வி.	6,52	73	1,58	90	1,60	1,71	1,92
மொத்தம்—V. ..	32,16	3,34	5,82	6,49	8,83	9,10	11,19
VI. சுகாதாரம்—							
தண்ணீர் வழங்கல்-வடிகால்—							
சென்னை மாநகராட்சி மன்றம்.	2,00	46	65	1,15	1,80	1,55	1,75
நகரப் பகுதியில் தண்ணீர் வழங்கல்.	7,50	1,13	1,14	1,07	1,05	1,31	1,16
கிராமப் பகுதியில் தண்ணீர் வழங்கல்.	1,50	38	16	6	2	2	..
மற்றச் சுகாதாரத் திட்டங்கள்.	10,50	3,04	2,75	2,31	2,30	2,54	3,27
மொத்தம்—VI. ..	21,50	5,01	4,70	4,59	5,17	5,42	6,48
VII. பின்தங்கிய வகுப்பினர் நலன்.	3,26	75	97	1,11	99	1,24	1,27
VIII. சமூக நலன் ..	52	..	4	4	5	4	5
IX. தொழிலாளர் நலன்.	1,33	9	22	37	33	45	51
X. வீட்டு வசதியும், நகர அபிவிருத்தியும்.	7,00	1,14	1,25	99	76	69	1,18
XI. புள்ளி விவரம் ..	24	..	2	4	11	10	11
XII. பலவகை ..	35	4	2	4	10	8	9
பெரு மொத்தம் ..	2,90,89	50,00	58,70	71,40	70,53	* 77,95	* 78,55

* விரைவுத் திட்டச் செலவு, முன்னேடி வேலைக்கான செலவுகள் இதில் அடங்காது.

1st March 1965]

Speech of Sri M. Bhaktavatsalam, Chief Minister, presenting the Budget for 1965–66 to the Madras Legislature on 1st March 1965.

Introduction

Sir,

I rise to present the Budget Estimates for 1965–66. The Accounts for 1963–64 and the Revised Estimates for the current year are also before the House. Special significance is attached to the Budget for the next year as it marks the fulfilment of the Third Plan. The Budget has, in recent years, become an instrument for the realisation of the targets and objectives of the Plan and while considering the Budget for the last year of the Plan, the House would naturally like to make an assessment of the progress of the State in different sectors in the Third Plan period. It is on the basis of the achievements of the Third Plan that we can determine the size and strategy of the Fourth Plan.

Third Five-Year Plan—A General Assessment.

2. The Third Plan of the State had originally visualised an outlay of Rs. 291 crores. The implementation of the Plan has been according to schedule and in certain vital sectors even well ahead of it. As the House is aware, within the framework of the Five-Year Plan the outlay for every year is determined in consultation with the Planning Commission. It should be a matter for gratification that our performance in every year of the Plan has exceeded the outlay initially agreed upon. For 1961–62, the first year of the Plan, the agreed outlay was Rs. 48.5 crores, while the actual performance was Rs. 50 crores. For 1962–63, the Planning Commission fixed the outlay originally at Rs. 55 crores; but we were able to fulfil a Plan of Rs. 58.7 crores: In 1963–64, as against a provision of Rs. 60 crores fixed by the Planning Commission, the expenditure was eventually of the order of Rs. 71 crores. For the current year, the Planning Commission had fixed the outlay initially at Rs. 68.15 crores. But we had in the light of the tempo of execution of schemes, achieved in earlier years, fixed the Plan at Rs. 70.53 crores. The Revised Estimates now before the House reveal that the actual expenditure on Plan schemes will be nearly Rs. 78 crores. We have in the Budget Estimate for 1965–66, now coming up for consideration by the House, provided for an outlay of Rs. 78.55 crores on Plan schemes. But if our past experience be any guide, we may have to step up this provision in the course of the year to the extent that additional resources become available. The outlay on the Third Plan will therefore be nearly Rs. 340 crores against only Rs. 291 crores originally agreed upon. Madras is among the few States where there will be no default in the fulfilment of the Plan.

3. This satisfactory performance has been rendered possible because we have in the last decade built up a sound techno-administrative machinery fully geared to the tasks of development. Our success is also in no small measure due to our determined efforts

to raise the necessary resources for the Plan. When the size of the State's Plan was fixed at Rs. 291 crores, the Centre had agreed to extend assistance to the extent of Rs. 190 crores, the balance of Rs. 101 crores being contributed by the State. On the current forecast of our resources for the Plan period as a whole, it is seen that our contribution to the Plan would be of the order of Rs. 147 crores. Madras is again among the few States of India which have fulfilled what was expected of them in regard to mobilisation of resources. Apart from the additional tax effort which we have made, a significant part of this improvement is also due to our policy of utmost restraint in regard to non-developmental expenditure. The Planning Commission, which recently made an assessment of the progress of Third Plan in the State, has recorded its high appreciation of our efforts and the progress we have been able to register in all key sectors of growth like Agriculture, Power, Industries and Transport. I would like to emphasise that the increase in Plan outlay is only in part due to escalation in costs. A significant part of the increase is directly attributable to the taking up of new schemes like the Second Stage of the Mettur Tunnel Hydro-Electric Scheme, Kodayar Hydro-Electric Scheme and enlargement of the scope of Medium and Minor Irrigation Projects. While a detailed assessment of our achievements in physical terms should await the completion of the Plan period, it is even now clear that the targets in important fields like Power, Irrigation, General and Technical Education, Small-Scale Industries, etc., will all be realised and to an extent exceeded.

Agricultural Production.

4. The rate of growth in agricultural production is one of the major determinants of the progress of our economy and some concern has been expressed about the poor progress on the farm front in the current Plan period. In assessing the progress in this sector, it should be recognised that while as part of the Plan, Government can provide necessary facilities for increased production in the form of irrigation, improved seeds and fertilisers, the actual results will depend upon the response of the farmers. Government's role, though vital, is indirect and can bear fruit only to the extent it helps and induces the farmers to take the right decisions on such matters as adoption of improved cultural practices. Seasonal factor also plays an important part in determining agricultural production. In spite of these limitations, our efforts in the last four years of the Plan have resulted in the creation of considerable additional production potential. The advance estimates of production for the current year as compiled by the Director of Statistics, point to an actual production of the order of 60 lakhs of tonnes of foodgrains, as against 53 lakhs of tonnes at the commencement of the Third Plan. In our programme for stepping up agricultural production we have placed reliance principally on increased application of chemical fertilisers and use of improved seeds. It is a matter for gratification that the consumption of nitrogenous fertilisers has registered unimpressive increase from 1.13 lakhs of tonnes at the end of the Second Plan to 2.75 lakhs of tonnes at the end of 1963–64. In the current year, it is estimated to increase up to 3.25 lakhs of tonnes. We are constantly reviewing and streamlining the arrangements for distribution of fertilisers in order to ensure that the farmers get the fertilisers in time. Arrangements have been to incease the number of retail distribution points to 4,000 and also associate private dealers with sale of fertilisers as an experimental measure in the districts. Of some long-term significance is the start we have made with the sale of fertilisers to ryots through a mobile van in Thanjavur district. In view of the difficulties of foreign exchange, the Government of India have been unable to comply in full with our requests for increased allocation of nitrogenous fertilisers. It will therefore be prudent for the present to assume that only about 4 lakhs of tonnes of fertilisers will be made available to the State in the next year, as against the Plan target of 5.8 lakhs of tonnes. Keeping these limitations in view and on current trends in agricultural production, we have to draw up our Plan for agricultural production in the Fourth Plan period on the basis that the production of foodgrains at the end of the Third Plan will be about 65 lakhs of tonnes. Though falling short of the Third Plan target of 69–70 lakhs of tonnes, this will still represent a substantial increase over the base level production and compare favourably with the increase of the order of 9 lakhs of tonnes achieved during the Second Plan period. Any little increase over this level due to favourable seasonal conditions or larger availability of fertilisers will of course provide a higher base for growth in the Fourth Plan.

5. In this context our efforts should be directed towards popularisation of improved strains which can effectively absorb increased dosage of chemical fertilisers. A new strain of short-term paddy, called A.D.T. 27, has been evolved which is capable of responding to higher application of fertilisers and giving highly increased yields without lodging. Large-scale demonstrations conducted during the last season have shown that yields up to 4,000 lb. and more per acre can be obtained with this strain against an average production of about 2,000 lb. only given by A.D.T. 20 in the same area. The Government have recently sanctioned a scheme at a net cost of Rs. 4 lakhs for multiplying and distributing A.D.T. 27 in the Cauvery Delta, so as to cover about 2 lakhs of acres by the end of 1966–67. This scheme alone, when fully implemented, will assure additional food production of the order of one lakh of tonnes.

6. Past experience has also underlined the need for concentration of efforts in selected areas offering special facilities for achieving increased production within a short period. This is the approach underlying the Package Programme. Consistent with this approach is is proposed to implement an Intensive Cultivation Area Programme in selected tracts in Chingleput, Coimbatore, Madurai and Tirunelveli districts. The agricultural extension staff in these areas will be substantially strengthened and increased production

targets aimed at on the basis of farm production plans and supply of necessary facilities including credit in relation to such farm production plans. Provision has been made in the Budget Estimate for Rs. 16 lakhs for this scheme.

Minor Irrigation Programmes.

7. In the context of increasing agricultural production within a short period, emphasis has to be laid on quick maturing schemes. It is in this view that we have stepped up substantially the Minor Irrigation Programmes. We have in particular launched a drive for the sinking of a large number of wells and have raised the limit for sanction of loan from Rs. 2,000 to Rs. 5,000 per well under the New Well Subsidy Scheme. About 4,000 wells are expected to be completed in the current year as against only about 3,000 in the last year. Besides, as part of the Crash Programme, about 1,600 wells are proposed to be sunk in Orathanad and Pattukottai areas in Thanjavur district. In the light of the encouraging response to the scheme in the current year, we have set a target of 8,000 wells for the next year. The Government have also sanctioned a special scheme at a cost of Rs. 37 lakhs for sinking 2,000 filter point tube wells in Thanjavur district, with a view to enable the ryots to raise an additional crop during the summer. When this scheme becomes widely popular, supplemental irrigation with well water will become the normal agricultural practice in the delta area. The scheme will also assist in a substantial increase in average yield of the kuruvai crop by facilitating the early raising of seedlings.

Major and Medium Irrigation Projects.

8. Our Major and Medium Irrigation Projects are also making satisfactory progress. The peak outlay on Parambikulam-Aliyar Project will be reached in the current year as will be evident from a provision of Rs. 6.1 crores in the Revised Estimates. The Aliyar Reservoir, one of the important dams in the chain of dams visualised under this project, has already been completed and water made available for irrigation of 17,500 acres. In 1965–66, the Parambikulam, Tunacadavu and Tirumurthi Dams will also be completed along with connected works like the Sarkarpathi Tunnel and the Contour canal. With the provision of Rs. 556 lakhs for this project in 1965-66, an additional irrigation potential for about 60.000 acres will be created. We are moving the Government of India for an additional allocation of Rs. 1.5 crores in 1965–66 to enable us to speed up the works on the project further and facilitate provision of irrigation for 45,000 acres in advance of the schedule otherwise possible. A provision of Rs. 258 lakhs has been made in the Budget Estimates for other medium irrigation projects with a view to ensure completion of (i) the scheme relating to remodelling of Palar Anicut and Channels, (ii) Sathanur Project II Stage, (iii) Gomuki Nadhi and (iv) Manjalar Schemes. With an allocation of Rs. 186 lakhs, the work on Chittar-Pattanamkal Scheme will also be appreciably speeded up.

Animal Husbandry.

9. In our present drive for improvement of agricultural production, we should also bear in mind the need for stepping up production of subsidiary foods such as milk, eggs and fish. The pace of execution of programmes for development of Animal Husbandry has been appreciably stepped up in the current year as is evident from the provision of Rs. 86 lakhs for Plan schemes in the Revised Estimates as compared with only Rs. 61 lakhs in 1963-64. The provision for next year has also been fixed at Rs. 86 lakhs and could be further raised with reference to the progress of the schemes. Provision has been made among other things, for the opening of ten key village blocks and 24 Veterinary Dispensaries in the Annual Plan for 1965–66. We have besides launched a number of special schemes of development as part of the Crash Programme sponsored by the Government of India. Schemes entailing an outlay of Rs. 203 lakhs have been sanctioned for implementation in the current year and next. Among these, the scheme for the establishment of three Intenive Cattle Development Blocks in the milk shed areas of Madras, Madurai and Coimbatore at a total cost of Rs. 134 lakhs deserves special mention. The main objective of the programme is to improve the dairy cattle in these tracts, through integrated action for the upgrading of the existing breeds through crossing with imported Jersey and other high yielding breeds like the Red and White Sindhis and Murrah buffaloes, development of feed and fodder resources and provision of veterinary aid on a large scale.

10. Among dairying schemes, the principal achievement in the current Plan period has been the completion of the Madhavaram Milk Project. We have now taken up, with assistance from UNICEF, a project for the improvement of supply of milk for Madurai City, which among other things, provides for the installation of a pasteurisation plant with a capacity of 50,000 litres of milk per day. A provision of Rs. 40 lakhs has been made in the Budget Estimates for 1965–66 for this project which is expected to be commissioned in 1966–67.

Fisheries.

11. Our State, with its long coast line, offers immemnse possibilities for development of fisheries. In the current drive for production of subsidiary foods, the tempo of execution of schemes in this sector has been accelerated, as is evident from the provision of Rs. 65 lakhs in the Revised Estimates as compared with only Rs. 27 lakhs in 1962–63 and Rs. 52 lakhs in 1963–64. The balance of provision available in the Plan for this head of development will be fully utilized in the next year and will be supplemented by the allocations made by Government of India under the Crash Programme. The schemes taken up under the crash programme with their emphasis on supply of mechanised boats and improved nets will result in an additional production of 78,000 tonnes of fish valued at Rs. 2.75 crores. With the completion of the boat building yard at Royapuram in the current year, there will be a substantial step-up in the capacity for fabrication of improved

boats. The target of 400 mechanised boats set for the Third Plan will be realised and it is visualised that production of fish will be raised from 1.34 lakhs tonnes to about 2.9 lakhs tonnes during the Third Plan period.

12. The Indo-Norwegian Project for development of fisheries started at Mandapam, with the techincal collaboration and financial assistance of the Government of Norway, is making satisfactory progress. The project envisages the establishment of a boat building yard and an ice-*cum*-cold storage plant with a freezing unit with complementary arrangements for transport and marketing of fish. A centre for training of fishermen is also to be set up and exploration of fishing grounds undertaken. A provision of Rs. 34 lakhs has been made for the project in the Budget Estimates for 1965–66.

Industrial Development.

13. The State has also made appreciable progress in industrial development in the current Plan period. An appraisal of the industrial progress of the State cannot of course be made with reference only to the provisions made in the State's Plans, for the outlay in the State's Plan is largely on provision of overheads like industrial estates and developed plots and on the setting up of a few industrial units. A comprehensive view of the industrial development of the State will be possible only if note is taken also of the progress of industrial projects in the Central and private sectors. The textile industry was the only fairly well-developed industry worth mentioning at the beginning of the First Plan period. We have during the last two Plan periods built up a broad-based industrial complex and have also achieved a fair measure of dispersal of industries in different parts of the State. In spite of the deficiency of the State in basic raw materials, our State has made appreciable strides in industrialisation in recent years by fully exploiting other favourable factors; such as availability of trained manpower, cheap electric power and a resourceful enterpreneurial class.

Central Sector Projects.

14. The various industrial units in the Central sector have maintained satisfactory progress in the current year If the Neyveli Lignite Project, which is the biggest of the industrial undertakings in the Central sector, the first stage of utilisation of lignite for generation of power, has been completed with the commissioning of an installed capacity of 250 MW. The project has now entered on the second phase of its development from 250 MW. to 400 MW. and the sixth unit with 50 MW. of installed capacity is expected to go into operation shortly and thus provide relief to our grid in the next season. The scheme for raising the capacity of the thermal station to 600 MW. has also been sanctioned and the preliminary work relating to the scheme of expansion has been taken on hand. The project was originally intended for mining only 3.5 million tonnes of lignite. It is now proposed to raise the

capacity of the first mine to 5.5 million tonnes in the first stage and to 6.5 million tonnes in the second stage. The work relating to the briquetting and carbonising plant and the urea plant is also in progress. The Ammonia plant is expected to be commissioned in June 1965.

15. The Heavy Vehicles Factory at Avadi involving a capital outlay of Rs. 16 crores has also made substantial progress and the first tank is expected to roll out of the factory in the next few months. A factory for Small Arms is also being set up at Tiruchirappalli at an anticipated cost of nearly Rs. 8 crores.

16. The Hindustan Teleprinters, Limited, who are producing about 800 teleprinters a year, have moved into a factory of their own and are expected to achieve their full licensed capacity of 1,300 units shortly. The work relating to the expansion of the productive capacity of this unit to 8,000 teleprinters a year has also been taken on hand. The Surgical Instruments Factory with an initial capital outlay of Rs. 5.25 crores is also expected to go into production in the middle of 1965. The High Pressure Boiler Plant near Tiruchirappalli, which, with a capital outlay of Rs. 25 crores, is one of the biggest public sector undertakings in the State is progressing fast and will go into production by March 1966. The construction of the Hindusthan Photo Films Factory is proceeding according to schedule.

17. The Government of India have decided to locate a Petroleum Refinery in the Madras State with a capacity of 2.5 million tonnes of crude and also a fertiliser factory with a capacity of 200,000 tonnes of nitrogen per year. Lands for these projects are under acquisition and the State Government are now doing preliminary investigations for the provision of various facilities like water, railway siding, roads, etc. The Central Government are also investigating suitable sites in this State for the location of a Tele-communication Cable Factory, a Pump and Compressor Project and a Heavy Plates and Vessels Shop.

18. The detailed project report prepared by Messrs. Dastur and Company, Consultants, appointed by the Government of India has established the techno-economic feasibility of the Neyveli-Salem Steel Plant beyond doubt. The project report envisages a plant with an initial capacity of 0.5 million tonnes of steel with scope for expansion to 1.2 and 3 million tonnes respectively in subsequent stages. The capital investment required for the first stage of development is estimated at Rs. 95 to 100 crores. The project will have one of the lowest raw material assembly costs among the steel plants in the country and will be specially suited for the production of special steels and alloy steels, as the iron-ore proposed to be used is free from sulphur and phosphorous. We are confident that this project will be taken up for implementation in the Fourth Plan.

State Sector Projects.

19. In the State sector, the work relating to the establishment of nine co-operative spinning mills is making excellent progress. The Co-operative Spinning Mill at Salem has already been commissioned in June 1964 and the other mills are expected to go into production in 1965. Similarly, the work relating to the establishment of co-operative sugar mills is making satisfactory progress. The Co-operative Sugar Mill near Mohanur in Salem district has gone into production with a capacity of 1,000 tonnes of cane per day. The other two Co-operative Sugar Mills at Kallakurichi and Madurai respectively are also expected to be completed in time for the next crushing season.

20. The State Government have decided on the establishment of the Madras Industrial Development Corporation as a company wholly owned by Government for the purpose of setting up large-scale industrial undertakings in the public sector. Provision has been made in the Budget Estimates of 1965–66 for an initial contribution of Rs. 75 lakhs towards the share capital of this Corporation. The Corporation will, in the first instance, take up the establishment of a Continuous Casting Mill at Arkonam and a cement plant near Rajapalayam. The work relating to these two projects involving a capital outlay of nearly Rs. 8.5 to Rs. 9 crores will be taken on hand shortly.

Private Sector Projects.

21. The major industrial programmes in the private sector too have made satisfactory progress in the current year. A few of the automobile ancillary production units, a welding electrode unit, a large-scale sugar mill, a cement mill, an oxygen plant, a few roller flour mills and a number of other engineering industries have gone into production. The most significant achievement in the current year will be the commissioning of the Aluminium smelter near Mettur with a capacity of 10,000 tonnes per annum. This is perhaps the largest venture in the private sector in the State and the House will recall that the State Government, besides assisting this enterprise with supply of power at concessional rate has also participated in its capital structure to the extent of Rs. 1.5 crores through the Madras Industrial Investment Corporation. Another important development in the private sector in the current year is the setting up of the South India Shipping Corporation with collaboration from West Germany and the United Kindgom for the purpose of acquiring and operating five bulk cargo carriers. The Madras Industrial Investment Corporation has played a useful role in stimulating industrial development in the private sector. In 1964, it has sanctioned cash loans to the extent of Rs. 2.32 crores, joint loans to the tune of Rs. 42.9 lakhs apart from guaranteeing loans for Rs. 1.48 crores. It has also encouraged flotation of new ventures by underwriting shares to the extent of Rs. 2.9 crores and direct subscription of the order of Rs. 1.13 crores.

Power

22. The fair measure of success we have achieved in expansion and diversification of industries in the State in the last ten years has to no small extent been due to the energetic implementation of power programmes. The House will recall that out of the total Third Plan outlay of Rs. 291 crores, a little over Rs. 100 crores had been earmarked for development of power. We have since then taken up new schemes and also intensified rural electrification programmes. The outlay on power programmes in the current Plan period is therefore expected to be about Rs. 120 crores. As against the Third Plan target of 1040 MW of power, the Madras State Electricity Board will have an installed capacity of 1150 MW. With the 400 MW of power to be commissioned at Neyveli the installed capacity in the State will be 1550 MW as against only 571 MW at the commencement of the Third Plan. This progress is by any standards phenomenal and will rank as the principal achievement of the Third Plan period.

23. The pace of execution of power programmes has been well maintained in the current year. A plant with a capacity of 20 MW has already been commissioned in Kundah Power House V. Another unit of 60 MW will go on stream in Kundah Power House III before the end of March. The recent commissioning of 150,000 lb. hour boiler at Basin Bridge has rendered possible an additional production of 10 MW of power. The Madras grid has thus been strengthened with an installed capacity of 90 MW of power in the current year. This apart from the completion of the first stage of development of power at Neyveli to the extent of 250 MW should provide considerable relief to our grid in the coming year. The next year will witness the completion of the Mettur Tunnel Scheme with a capacity of 200 MW, the Second Unit of Kundah Power House III (60 MW) and Kundah Power House IV (50 MW) and an additional unit in Periyar with a capacity of 35 MW. The Parambikulam-Aliyar Hydro-Electric Scheme will also be completed in part and 100 MW of installed capacity will be commissioned. A provision of Rs. 4 crores has been made for rural electrification programmes in the Annual Plan for 1965–66 and we expect the Government of India to allocate in addition a minimum of Rs. 1 crore outside the Plan as part of their Crash Programme for stepping up agriculture production. By the end of the Third Plan we would have extended power to 20,500 towns, villages and hamlets as against 10,760 at the commencement of the Third Plan. Over 2.3 lakhs of pumpsets will be connected to power by the end of the current Plan period and the additional irrigation potential thus created is substantial. In spite of the increase in installed capacity, the demand for power is found to be constantly in excess of the available supply and Government have therefore been constantly exploring possibilities for new power Schemes in the State. As part of our advance action on the Fourth Plan, we have initiated work on the Kodayar Hydro-Electric Scheme with a capacity of 100 MW and the expansion of Basin Bridge Thermal Station by an additional 30 MW. Keeping in view

the need to maintain a proper balance between hydel and thermal power, we have already obtained clearance of the Planning Commission for setting up a thermal station with a capacity of 300 MW at Ennore.

Technical Education

24. The pace of expansion of technical education has a direct bearing on economic development. The programmes for this sector have been worked out with reference to long-term projections of our requirements of economy for trained technical man power. By the end of the Third Plan, the admission capacity in the Engineering Colleges in the State would have been stepped up to 2,140 and that in Polytechnics to 4,200. We would thus overfulfil the target originally set in the Third Plan. The House should be glad to note that arrangements are being made to start the proposed Government Engineering College at Salem with effect from the next academic year. It is also considered necessary to initiate advance action in respect of the new polytechnic proposed to be established in the Fourth Plan period. The Budget Estimates now before the House provide for the taking of preliminary action in respect of the new Government Polytechnics proposed to be opened at Thanjavur, Tenkasi, Mettur and Cuddalore, early in the Fourth Plan period. With the expansion of education at higher elementary level it is necessary to provide for diversion of boys of the age-group 14—17 to technical courses of study. The Junior Technical Schools are intended to meet this need. Ten Junior Technical Schools have already been started in this State and the Budget Estimates provide for the opening of ten more Junior Technical Schools to be located at Kancheepuram, Nagapattinam, Gudiyatham, Salem, Annamalainagar, Dindigul, Tuticorin, Karaikudi, Rajapalayam and Avadi. Provision has also been made for the establishment of an Institute of Textile Technology and an Institute of Commercial Practice at Madras. The bulk of the expenditure on the development of these institutions will arise in the Fourth Plan.

Education

25. The importance of education as a factor in promoting economic growth has been recognized in our Plans. The targets under this head of development will be overfulfilled both in physical and financial terms. The expenditure on Education, Plan and non-Plan together, will, in the present budget, be of the order of Rs. 37 crores, representing nearly 22 per cent of the total Revenue Budget. Ninety-two per cent of the children of the age-group 6—11 will be at school by the end of the Third Plan and on the basis of this achievement, we are now in a position to plan confidently for 100 per cent enrolment in the next quinquennium. It may not be out place to mention here that the Fourth Plan visualises a target of enrolment of only 87.7 per cent for the country as a whole. It is clear that we are far ahead of most of the other States. The provision of free school meals has been an important contributory cause for the successful enlistment of pupils from poorer sections of the society. This scheme, which is now in force in over 30,000

elementary schools in the State, benefits 16 lakhs of children. The Budget for next year embodies a provision of Rs. 186 lakhs for this scheme. The CARE Organization are continuing their generous assistance towards enriching the quality of the mid-day meals programme and the value of their contribution in the form of milk powder, cooking oil and corn meal in the last four years of implementation of the programme is well over Rs. 6 crores. At higher elementary level too, the progress so far has exceeded our expectations and against a Third Plan target of enrolment of 2.1 lakhs of pupils 5.9 lakhs will be enrolled. The House will also be interested to know that the Government have recently established a State Institute of Education, with a view to ensure improvement in standards of instruction in schools. The institute will impart in-service training to all inspecting officers concerned with elementary schools and the staff of institutions in charge of training elementary school teachers. The institute will also produce literature inclusive of teaching aids for use in elementary schools. In an era of rapid expansion, it has obviously been difficult to maintain adequate standards of accommodation in elementary schools. We have been trying to do our best to tackle this stupendous problem, within the resources avilable and as in previous years a provision of Rs. 40 lakhs has been made for payment of grants to Panchayat Unions for construction of buildings for elementary schools with an element of public contribution.

26. With the expansion of elementary education we have also had to take steps for enlargement of the facilities for secondary education. The number of pupils seeking admission has increased appreciably with the implementation of Government's policy of free education up to the Secondary School-Leaving stage. The anticipated enrolment in secondary schools by the end of the Third Plan is 2.75 lakhs as against a Plan target of only 75,000. The expenditure on Secondary Education has risen substantially in the last two years. As against an expenditure of the order of Rs. 6.7 crores in 1963–64 we have to allocate Rs. 11.8 crores in the Budget for next year for Secondary Education. This unprecedented expansion has naturally brought in its wake problems relating to maintenance of standards of accommodation and equipments in the schools. Towards meeting this problem in some measure we have made a provision of Rs. 30 lakhs for payment of grants for construction of buildings for high schools formerly under the control of District Boards.

27. Expansion at secondary level has in its turn necessitated augmentation of facilities for collegiate education. It is proposed to open seven Government Arts Colleges in the next academic year and consistent with our policy of promoting a wide diffusion of facilities for higher education, these colleges will be mostly located in educationally backward tracts. Provision has also been made in the Budget for the construction of buildings for the newly opened colleges in Cuddalore and Gudivatham. A decision of far-reaching importance relates to the opening of evening colleges

for men and women. It is proposed to make a start in the next academic year with three evening colleges—two for men in the Government Arts Colleges in Madras and Coimbatore respectively and one for women in the Queen Mary's College. These evening colleges will benefit a larger number of students and in particular, those in employment, who would otherwise be denied access to collegiate education.

Medical and Public Health

28. The House is aware that towards the end of 1962-63 we had to reorient our Plan in the context of the national emergency and the new problems and responsibilities it brought in its wake. While laying greater emphasis on schemes of increased agricultural and industrial production, we had to adopt a more selective approach in regard to building programmes of the Medical Department. The Government have now decided to liberalise this policy and resume some of the programmes which had then been deferred. The developmental programmes of this department are being considerably accelerated with provision for a large number of new schemes entailing additional expenditure of the order of Rs. 27 lakhs each on revenue and capital accounts in 1965-66. With the successful implementation of the National Malaria Eradication Programme, we have now to devise satisfactory arrangements for continued vigilance in this sphere. As part of such arrangements and in pursuance of our programme for augmentation of facilities for medical relief in rural areas, we have sanctioned the opening of 120 Primary Health Centres in different blocks. The Third Plan objective of setting up one Primary Health Centre for every block will be realised

29. It is necessary to ensure that the fruits of economic progress are not dissipated by too large an increase in population. High priority has rightly been accorded to Family Planning Programmes in the Third Plan. We have recently taken steps to intensify this programme. The services of canvassers have been enlisted in popularising the scheme with adequate safeguards for screening through special liasion officers of persons offering to undergo sterilization operation. We have sanctioned additional staff for the different medical institutions and have sought to secure the active participation of Panchayats and Panchayat Unions in the implementation of the programme. This programme is of vital importance from the point of view of raising the living standards of our people and I have no doubt that non-official leaders like the Honourable Members, and the Chairmen of Panchayat Union Councils will play their part in moulding public opinion on this subject.

Water-supply Schemes.

30. The different schemes relating to augmentation and improvement of water-supply in urban areas are now in an advanced stage of implementation and a provision of Rs. 146 lakhs has been made for the schemes in the Plan for 1965-66.

Sanction is being accorded for a scheme for supply of 3 million gallons of water per day for the Tuticorin area keeping in view its long-term needs in the wake of the Tuticorin Harbour Project. Towards this project entailing an eventual expenditure of Rs. 78 lakhs, a provision of Rs. 10 lakhs has been made in the Budget for 1965-66.

Welfare of Backward Classes

31. The welfare of Backward Classes has always been of special concern to Government. We have made a provision of Rs. 484 lakhs in 1965-66 for schemes for the welfare of Scheduled Castes and Backward Classes. Schemes for payment of scholarships, residential and non-residential, are all being continued and suitably enhanced provision made in the present Budget. We have in particular stepped up the pace of acquisition of house-sites for Harijans and a provision of Rs. 38 lakhs has been made for such acquisition in the coming year.

Actuals for 1963-64

32. I now turn to an analysis of the basic figures which are of relevance in considering the present Budget proposals. The Revised Estimates for 1963-64 envisaged a revenue deficit of Rs. 302 lakhs. The actuals now available disclose a substantial improvement and the year ended with a marginal revenue deficit of only Rs. 23 lakhs. This improvement which should be most gratifying was due to an impressive increase of Rs. 379 lakhs under revenue receipts, offset to some extent by an increase of the order of Rs. 100 lakhs in revenue expenditure. The increase in revenue receipts is attributable to larger realisations under most of the State Taxes as well as grants-in-aid for Plan schemes from the Government of India. There was significant improvement in receipts, particularly under Motor Vehicles' Taxation, General Sales Tax and Stamps. Special mention should also be made of an increase of a little over a crore of rupees under land revenue due to energetic steps taken for realising the amounts due to Government, including arrears.

33. There was an increase of Rs. 164 lakhs under developmental expenditure spread over a large number of heads of development. Significant increases occurred are under heads like Medical (Rs. 33 lakhs), Welfare of Scheduled Castes and Backward Classes (Rs. 26 lakhs) and Maintenance of Irrigation Sources (Rs. 35 lakhs). The House will be glad to note that actuals reveal a decline of Rs. 63 lakhs under non-developmental expenditure in relation to the Revised Estimates.

34. The actuals of capital expenditure at Rs. 23.64 crores were higher than the Revised Estimates. There was a substantial increase in Capital Outlay on Industrial Development, Irrigation and Transport, offset to some extent by reduction under "State Trading" and "Other Works". Irrigation alone accounts for an increase of a little over Rs. 1 crore reflecting in some measure

the accelerated tempo of execution of Parambikulam-Aliyar, Sathanur (Stage II) and Gomukhi Nadhi Projects and also the Minor Irrigation Programmes.

35. Under Deposit heads too, in respect of which it is always difficult to forecast trends with any great degree of accuracy there was substantial improvement. On account of these improvements and other measures which we took for stepping up collections under State taxes and enforcing economy in non-Plan expenditure, there was perceptible improvement in the ways and means position of the Government towards the end of last year and the year closed with a satisfactory cash balance of Rs. 183 lakhs.

Revised Estimates for 1964–65

36. In the last Budget Speech, I had estimated that the expenditure in the current year on revenue account would be Rs. 140.82 crores and the receipts Rs. 138.48 crores, resulting in a revenue deficit of Rs. 2.34 crores. Though our revenues have been buoyant in the current year, it should be remembered that we have assumed large commitments on account of the grant of increased dearness allowance to Government servants and employees of local bodies and teachers. The two instalments of increase in dearness allowance which were sanctioned in May and October respectively in the current financial year entail an additional expenditure of Rs. 245 lakhs in the current year and Rs. 385 lakhs in a full year. The House will also recall that the Government had sanctioned a fairly large increase in the emoluments of village officers entailing an additional expenditure of the order of Rs. 150 lakhs per annum. The incidence in the current year alone is estimated at Rs. 75 lakhs. The Revised Estimates now before the House reflect the impact of these concessions in favour of public servants. The Revised Estimates framed on the basis of current trends of receipts and expenditure place the revenue receipts at Rs. 147.01 crores and expenditure at Rs. 151.77 crores, revealing a larger revenue deficit of Rs. 4.76 crores. We will be realising Rs. 125 lakhs more as our share of Income-tax in the current year, including an arrear of Rs. 52 lakhs. On the basis of the grant assistance indicated for different schemes and the current trends in expenditure on Plan schemes, we also expect to get grants-in-aid to the extent of Rs. 12.05 crores from the Government of India as against the Budget Estimate of only Rs. 10.69 crores. State taxes too have shown an upward trend and are expected to yield about Rs. 2.43 crores more than originally estimated. Significant increases are under Agricultural Income-tax (Rs. 14 lakhs), Land Revenue (Rs. 28 lakhs) and Tax on Vehicles (Rs. 50 lakhs). General and Central Sales Tax are also estimated to yield about Rs. 3.42 crores more than last year and this reflects in some measure the energetic steps taken recently for checking evasion and collecting arrears.

37. Non-tax revenues also reveal an improvement of Rs. 2.38 crores, over the Budget Estimate. The principal increases are under Agriculture (Rs. 27 lakhs). Industries

(Rs. 86 lakhs), Road and Water Transport (Rs. 75 lakhs) and Forests (Rs. 10 lakhs). The receipts from Industries have been marked up with reference to trends in sale of finished goods by the various production units under the control of the Industries Department. The receipts under State Transport have registered an improvement due to the enhancement of fares given effect to in the current financial year and also increase in traffic earnings due to the commissioning of a larger number of vehicles.

38. Turning now to expenditure on revenue account, part of the increase as already explained is due to the grant of increased emoluments to public servants including village officers. Apart from this, major portion of the increase is on developmental services. Notable increases occur under education including Technical Education (Rs. 142 lakhs), Medical (Rs. 65 lakhs), Public Health (Rs. 36 lakhs), Agriculture (Rs. 70 lakhs), Animal Husbandry (Rs. 94 lakhs), Community Development (Rs. 38 lakhs), Welfare of Scheduled Castes (Rs. 24 lakhs), Maintenance of Irrigation Sources (Rs. 53 lakhs). Under Agriculture and Animal Husbandry a number of schemes have been recently sanctioned as part of the Crash Programme sponsored by Government of India and estimates provide in full for the additional expenditure anticipated on this account.

39. The Revised Estimates for the current year place the capital outlay at Rs. 38.27 crores and an increase of the order of Rs. 14 crores over the Budget Estimate needs a word of explanation. The bulk of this increase occurs under State Trading and is related to the recent decision of the Government to purchase grains on Government account and build up a buffer stock.

40. The House will recall that in the last Supplementary Estimates provision had been made for a gross outlay of Rs. 21 crores for purchase of foodgrains. After setting off anticipated receipts from sale of foodgrains, a net provision of Rs. 8 crores has been assumed in the Revised Estimates. Special mention should also be made of the increase of Rs. 114 lakhs for irrigation schemes, the increase for Chittar Pattanamkal alone being of the order of Rs. 61 lakhs. An additional provision of Rs. 22 lakhs has been made for Capital Outlay for Public Works and Rs. 127 lakhs for procurement of buses and other capital works for the State Transport Service. The Revised Estimates also disclose an increased provision of Rs. 305 lakhs under Loans and Advances and this includes a sum of Rs. 160 lakhs representing the expenditure we are incurring in the first instance from our funds on the construction of godowns to be eventually taken over by the Central Warehousing Corporation.

41. The increase now visualised in the Revised Estimates under Revenue, Loan and Debt heads have already been covered to a large extent by the three Supplementary Estimates which this House has been pleased to vote. The increase not so covered will be embodied in the Final Supplementary Estimates to be presented to the House in this Session.

42. Inspite of the worsening on revenue account we expect the ways and means position to be comparatively easy in the current financial year. In view, however, of the large additional commitments, to which I shall refer presently, the position will become difficult in the next financial year, unless close watch is kept on collections from revenue and the utmost economy is enforced on all non-essential expenditure.

Budget Estimate for 1965–66.

43. The Budget for 1965–66, after providing for a reasonable element of growth under all elastic sources of revenue such as Motor Vehicles' Tax, Sales Tax and Electricity Duties, estimates the receipts at Rs. 163.63 crores and the expenditure on revenue account Rs. 170.60 crores, resulting in a deficit of Rs. 697 lakhs. On current projections of revenue and on the basis of our existing commitments, the deficit should normally be well under Rs. 2 crores. But the sanction by Government of India of substantial increase in the rates of Dearness Allowance for their employees on the basis of recommendations of the Das Commission has created a new situation which we have had to take note of. The increase in Dearness Allowance sanctioned from time to time since 1961–62 have entailed a commitment of Rs. 17.13 crores in the current Plan period as indicated below :—

	Per year.	During the Plan Period.
	(RUPEES IN LAKHS.)	
Increase of Rs. 5 per mensem granted in June 1962 to employees drawing up to Rs. 150 per mensem.	260	953
Increases up to Rs. 10 per mensem granted in January 1963 to employees in the pay range Rs. 150—400.	40	130
Increases ranging from Rs. 2 to Rs. 10 per mensem granted in May 1964 for employees up to Rs. 400.	160	293
Increases ranging from Rs. 3.50 per mensem to Rs. 20 per mensem granted in October 1964 for employees up to Rs. 600.	225	337
Total ...		17.13

Enhanced Dearness Allowance for Government servants

44. We have, in spite of this serious strain on our finances, endeavoured to maintain parity in respect of Dearness Allowance with employees of the Central Government. Government have carefully reviewed the existing rates of Dearness Allowance for their employees in the light of the decisions of the Government of India on the recommendations of the Das Commission. The

1st March 1965]

Government of India, while raising the rates of Dearness Allowance of their employees on the basis of the recommendation of the Das Commission, have left out of consideration the employees in the pay range Rs. 600—1,200. We consider that this class of employees the bulk of whom had not benefited from the recommendations of the Pay Commission, also need relief. The Government have accordingly decided to sanction revised rates of Dearness Allowance at the following rates :—

Pay range.	Revised rates of Dearness Allowance.
	Rs.
Up to Rs. 89	28·00
Rs. 90 to Rs. 149	42·00
Rs. 150 to Rs. 209	54·00
Rs. 210 to Rs. 399	66·00
Rs. 400 to Rs. 599	70·00
Rs. 600 to Rs. 799	80·00
Rs. 800 to Rs. 999	85·00
Rs. 1,000 to Rs. 1,200	90·00

These rates will take effect from 1st April 1965, i.e., pay for March due on 1st April. These increases will also apply to employees of local bodies and teachers in aided institutions and financial assistance will be extended to these agencies on existing basis towards this additional commitment devolving on them. This enhancement in rates of Dearness Allowance will entail an additional expenditure of the order of Rs. 5·58 crores per annum. Making allowance for time lags in the settlement of claims for financial assistance due to local bodies, a lumpsum provision of Rs. 5·00 crores has been sought under the head " 71. Miscellaneous " to cover the additional cost of increased Dearness Allowance. The provision under this head will be eventually surrendered and additional provision sought in respect of Dearness Allowance under different grants in the course of next year.

Ways and means.

45. The revenue deficit of Rs. 697 lakhs, though large, is due entirely to the two instalments of increases in dearness allowance in the current year and the further increase proposed in the next. The Finance Commission which is now in session should take note of these additional commitments and propose suitable devolution of resources. We have therefore decided to leave the gap in revenue account uncovered and have not proposed any additional taxation. The ways and means position, too, will continue to be difficult in the next year. We will have to keep a close watch over our receipts

and expenditure and intensify our efforts for mobilisation of resources through collection of arrears and checking of tax evasion. There is also scope for improvement in collections under Small Savings and the Honourable Members and other leaders of public opinion like Chairmen of Panchayat Unions and Panchayat Presidents have a great part to play in spreading the message of the Small Savings Movement, particularly in rural areas. It is only to the extent that we divert in this manner a part at least of the increased incomes generated by the implementation of the Plan for further investment in Plan projects that we can sustain the increased developmental effort visualised in the Fourth Plan.

Fourth Five-Year Plan.

46. The Fourth Plan will be a bigger Plan—bigger than all the preceding Plans together. We have prepared our draft Fourth Plan, keeping in view the targets and objectives of the national Plan, and with due regard to local problems and local needs. In settling the strategy and pattern of investment in the Fourth Plan we have kept in view the fact that the density of population in Madras at 669 per square mile is far higher than that for the country as a whole. The per capita availability of culturable land per head of agricultural population is also lower in our State. The possibility of stepping up production of foodgrains through a mere build-up of economic overheads, such as irrigation, is limited. We have, therefore, to lay emphasis on an expansion of output through utilisation of increased and improved material inputs like good seeds, fertilisers and green manures. We are thus entering a more challenging phase of agricultural development in our State.

47. On a careful consideration of these and other relevant factors, it has been estimated that it will be possible to step up production of foodgrains from 65 lakhs of tonnes to 80 lakhs of tonnes in the Fourth Plan period. Within the agricultural sector, there is also need for diversification of cropping pattern in favour of high value yielding crops such as sugarcane, long staple cotton, groundnut, fruits and vegetables.

48. By the end of the current Plan, Madras would have almost reached the limits of utilisation of its water resources. The southern region on the whole however is well endowed with water resources and it should be the objective of national policy to promote their utilisation in the best interests of the region. The State Government have provided in the Fourth Plan for the diversion of some of the west-flowing rivers and will seek to obtain the concurrence of the Planning Commission and the neighbouring States for these schemes. Apart from this, attention will have to be concentrated on improvement of the old irrigation systems so as to promote a more economic utilisation of water and facilitate further extension of irrigation with the water so conserved. Highest priority is being accorded in the Fourth Plan to the

modernisation and improvement of channels in the Thanjavur Delta. Investigation on similar lines for the improvement of the Periyar System has also been undertaken. Provision is also being made in the Fourth Plan for the following new medium irrigation schemes :—

(i) Provision of irrigation facilities to Avinashi area.

(ii) Parappalar Scheme.

(iii) Chinnar Reservoir Scheme.

(iv) Palar–Porandalar Scheme.

(v) Marudayar Scheme.

The rate of growth proposed for the agricultural sector in the Fourth Plan being slightly lower than visualised in the national Plan, it is proposed to aim at a faster rate of progress in other ancillary sectors, particularly under fisheries which offers great potentialities for development.

49. The Fourth Plan of the State also calls for a substantial increase in the contribution of the industrial sector to the State income. It has been estimated that an investment in industries of the order of Rs. 600 crores, spread over the Central Sector, State sector and the Private sector, will be required to achieve the desired rate of growth. The direct investment by the State Government in industrial development has so far not been substantial. The Government's policy has been one of stimulating private sector in promoting industrial ventures with provision of necessary economic overheads. There are, however, certain gaps in the structure and pattern of industries as it has developed in the State in the last ten years. There is, in particular, need for development of certain basic industries producing raw materials and intermediaries which could be used by other industries. It is also increasingly realized that the State should directly engage itself in the production of certain vital consumer goods needed for mas consumption. Keeping all these objectives in view it is visualised that the State Government should play a more active role in industrial development in the Fourth Plan. The private sector will still have an important role to play and the provision of industrial finance to them through agencies already in existence and through new agencies like the Agro-Industries Corporation and the Export Corporation is one of the important elements of industrial policy projected from the Fourth Plan. The State will also endeavour to secure a fair share of Central investment in industrial development. The Neyveli-Salem Steel Plant is one of the important projects proposed for execution in the Central sector in the Fourth Plan.

50. An allocation of Rs. 217 crores has been proposed for power development. Apart from the Hogenekkal Hydro-Electric Scheme, which will need the concurrence of the Government of

Mysore, the following new generation schemes have been proposed for inclusion in the Fourth Plan :—

Schemes.	Installed capacity.	Estimated cost. (RUPEES IN CRORES.)
1. Thermal Station at Ennore	300 MW	28·0
2. Thermal Station at Tuticorin ...	100 MW	11·1
3. Upper Thambaraparani Hydro-Electric Scheme. ...	155 MW	17·8
4. Pandiyar-Punnapuzha	70 MW	9·2
5. Upper Manimuthar	95 MW	11·7
6. Paralayar Hydro-Electric Scheme ...	30 MW	3·8
7. Suruliyar Hydro-Electric Scheme ...	25 MW	3·2

Further expansion of the Thermal station at Neyveli and the establishment of a nuclear plant are among the other schemes to be taken up as Central projects in the Fourth Plan. The Rural Electrification Programme will be pushed through further and provision is being made for connecting 2·5 lakhs of pump-sets to power.

51. Under Technical Education, apart from providing for expansion of the existing institutions to the extent feasible, it is proposed to open three new Engineering Colleges and seven Polytechnics. The Fourth Plan as proposed by the Planning Commission marks a distinct departure from the earlier Plans in the emphasis it lays on expansion of Social Services. The provision for social services such as Education, Medical and Public Health, Water-supply Housing and Welfare of Backward Classes is being stepped up from Rs. 76 crores in the Third Plan to about Rs. 229 crores. Besides ensuring greater equality of opportunity to the different sections of population, the development of social services will also be of significance as a measure of re-distribution of income in favour of the poorer sections.

52. The State's Fourth Plan drawn up on these lines provides for an outlay of Rs. 750 crores. A provision of Rs. 50 crores has in addition been sought for Centrally-spon-ored schemes to be implemented by the State. These will be supplemented by investments in the Central and private sectors. While the Plan as framed by us will be subject to further discussion with the Planning Commission, it is clear that the Fourth Plan will be a bolder Plan and will present a greater challenge to the administration and its organizing capacity.

Conclusion.

53. The success of the Plan will, above all, depend on maintenance of an atmosphere of peace and unity of purpose in which the administrative machinery can concentrate on the tasks of development. Irrespective of differences in political ideology, we have

1st March 1965]

in the last 10 to 15 years forged a common approach to the problems of development of our State and it is this consensus which has enabled the State, in spite of several natural handicaps, to register an encouraging advance on several fronts. The events in the last few weeks have disturbed the atmosphere of peace which we have all endeavoured to maintain. I can understand the apprehensions and feelings which have swayed the students in this State. But their agitation was soon taken advantage of by unsocial elements, resulting in loss of life and property. We are all profoundly distressed at the suffering which our people have passed through. The administrative organization headed by the District Collectors and our Police forces have displayed an exemplary sense of devotion to duty in a very difficult situation. The assurances of our late Prime Minister which have now been solemnly reaffirmed by national leaders and will now be formally placed on the Statute book should help to allay whatever genuine apprehensions which the students and the public may have had in regard to Hindi. They may rest assured that the State Government will keep a vigilant watch over their interests and ensure that they are not in any way placed in position of disadvantage in regard to opportunities for employment and advancement in public service. We should all now work together to restore an atmosphere of calm in which we could rededicate ourselves to the development of Tamilnad which we all love and cherish. I have no doubt that in this spirit the Honourable Members will keep in view the need to avoid further exacerbation of feelings in their discussions on budget estimates which I now commend for their acceptance.

62926

APPENDIX

The figures from 1956–7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE.

Major heads.	1938–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.	1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65. Budget Estimate.	1964–65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE.												
Union Excise Duties	..	1,75·14	3,14·43	5,88·53	6,02·51	6,09·04	†	†	†	†	†	†
Taxes on income other than Corporation tax—												
Share of Income-tax	22·50	5,23·85	6,16·07	6,36·72	6,66·29	7,34·11	7,87·20	7,74·49	9,72·44	8,80·00	10,05·00	9,98·00
Agricultural Income-tax	..	1,12·51	1,29·67	86·55	1,53·49	1,34·48	1,41·51	1,16·21	1,35·15	1,16·00	1,30·00	1,30·00
Estate Duty	..	22·35	28·41	25·18	30·26	29·32	40·49	37·33	38·47	37·00	63·00	63·00
Taxes on Railway fares	..	..	31·07	70·37	84·43	89·77	‡	‡	‡	‡	‡	‡
Land Revenue—												
Gross receipts including portion due to irrigation.	7,00·78	6,19·86	6,91·52	6,67·34	7,04·62	7,40·21	6,83·32	7,13·38	8,92·37	8,40·51	8,69·02	8,69·87
Excise	3,72·23	30·29	27·97	22·63	22·94	24·68	33·09	38·30	40·71	35·09	40·12	40·12
Taxes on Vehicles	81·22	4,37·73	4,54·29	4,99·58	5,49·51	6,05·10	7,02·72	10,19·06	12,33·59	12,00·00	12,50·00	13,00·50
Sales tax	..	..	..	14,76·11	16,74·53	19,11·53	21,25·61	24·80·09	27,01·73	30,05·00	31,36·27	34,81·29
Other taxes and duties—												
General sales tax	..	11,16·77	11,78·05	*	*	*	*	*	*	*	*	*
Other items	3·19	2,75·61	3,84·67	2,07·50	2,22·20	2,45·64	2,78·93	4,58·40	6,73·16	7,10·14	8,02·52	9,12·66
Total	3·19	13,92·38	15,62·72	2,07·50	2,22·20	2,45·64	2,78·93	4,58·40	6,73·16	7,10·14	8,02·52	9,12·66
Stamps	1,73·37	3,62·76	3,50·00	3,91·81	4,77·80	4,52·97	5,21·74	5,48·21	6,68·21	6,44·41	6,45·63	7,05·63
Registration	32·70	78·85	79·42	88·26	1,04·51	1,06·90	1,13·14	1,24·16	1,51·43	1,40·22	1,61·30	1,75·30
Interest	19·73	59·68	3,78·97	4,94·96	6,07·48	7,08·82	8,29·59	11,64·84	11,21·65	13,78·75	13,38·48	15,41·99
Administration of Justice	15·39	62·05	67·63	56·07	52·39	60·36	72·07	85·32	87·03	85·46	87·61	88·51
Jails	5·98	26·20	26·32	24·08	30·99	35·59	30·92	42·87	41·19	41·77	41·42	41·95
Police	5·66	21·81	19·14	22·58	23·82	29·51	39·37	37·06	31·39	39·37	32·38	32·38

† Shown under "State's share of Union Excise Duties".
‡ Shown under "LVI—Grants-in-aid from the Central Government".
* Shown under "Sales Tax".

[1st March 1965

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
				A.
Miscellaneous departments	7·62	99·48	90·06	1,19·07
Ports and Pilotage	44·67	..	..	..
Education	8·35	93·71	1,34·64	1,79·59
Medical	10·25	31·14	61·04	73·90
Public Health	2·59	7·17	19·40	68·05
Agriculture	3·12	1,04·21	1,01·71	1,62·16
Animal Husbandry	1·02	13·08	19·23	18·27
Co-operation	‖ 4·18	1,27·82	1,06·47	72·43
Industries	18·85	1,23·41	2,47·24	2,17·03
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works	*	*	*	*
Miscellaneous, Social Service and Developmental Organizations	..	..	..	..
Irrigation—				
Direct receipts ‡	6·31	9·14	9·57	10·62
Deduct—Working expenses	— 38·39	— 57·72	— 59·46	— 64·57
Net receipts ..	— 32·08	— 48·58	— 49·89	— 53·95
Direct receipts ‡	1·99	2·08	1·89	2·26
Public Works	25·12	1,28·73	99·11	1,10·45
Receipts from Electricity Schemes (Gross).	42·51	8,13·43	2,54·27	..
Deduct—Working expenses	— 24·81	— 5,26·02	— 2,20·07	..
Net receipts ..	17·70	2,87·41	34·20	..
Road and Water Transport Schemes—Gross Receipts (b).	..	1,81·21	2,13·34	2,27·55
Working expenses	..	— 1,49·91	— 1,85·52	— 1,99·48
Net receipts ..	..	31·30	27·82	28·07

*** Included under "Miscellaneous, Social Services and Developmental Organizations".
‖ The subvention from Central Government for the development schemes relating to these departments have been shown under "Grants-in-aid from the Central Government".
* Shown under "LI-A—Receipts from Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works".
(a) Included under "XXI. Miscellaneous Departments".
‡ Excludes land revenue.
§ Shown under expenditure side with effect from 1st April 1962.
(b) Prior to 1949–50 the receipts were included under the Revenue head "Miscellaneous" and working expenses were shown under the expenditure head "Miscellaneous".

1st March 1965]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—*cont.*

1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65. Budget Estimate.	1964–65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–66.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE—*cont.*							
1,56·57	***	59·50	36·07	38·51	36·97	40·03	41·98
..	..	..	..	..	..	..	..
2,02·65	2,68·82	48·50	48·27	1,54·72	83·79	84·12	1,08·74
83·84	85·60	79·77	78·58	94·60	84·94	98·80	1,02·61
1,18·50	1,85·78	16·66	12·26	13·97	15·72	29·65	15·21
2,33·09	2,48·54	1,91·75	2,26·68	2,80·74	2,45·40	2,72·37	3,20·13
23·18	15·18	11·49	21·51	16·95	15·96	16·40	16·01
1,25·62	2,03·55	37·62	36·29	35·04	38·33	38·00	38·04
2,79·19	2,84·83	1,84·51	2,95·84	3,46·90	3,24·95	4,10·48	4,48·08
*	*	29·28	2·12	2·57	·27	2·87	4·77
..	1,98·60	(a)	27·46	23·62	23·46	24·57	26·96
11·08	10·61	11·52	11·70	9·02	11·49	10·86	11·86
—78·64	— 91·56	—1,23·70	§	§	§	§	§
— 67·56	— 80·95	—1,12·18	11·70	9·02	11·49	10·86	11·86
2·35	2·24	2·52	2·93	2·10	2·42	2·32	2·28
1,40·81	1,42·25	1,13·86	1,20·68	1,14·56	1,38·96	1,37·29	1,35·99
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
2,51·46	3,15·14	3,69·27	4,34·80	5,18·73	6,09·32	6,84·17	8,03·86
— 2,19·58	—2,05·03	—3,46·89	§	§	§	§	§
31·88	20·11	22·38	4,34·80	5,18·73	6,09·32	6,84·17	8,03·86

(Rs 38·65 lakhs in Accounts 1960-61).

[1st March 1965

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
				A.
Contributions and Recoveries towards Pensions and other retirement benefits.	2·88	16·00	9·09	9·26
Stationery and Printing	3·96	9·76	11·76	19·07
Forest ‖	45·63	1,75·17	1,29·19	1,30·63
Miscellaneous—				
Gross Receipts from Bus Service (c) ..	..	..	..	..
Other items	14·58	74·90	2,39·03	2,56·63
Total ..	14·58	74·90	2,39·03	2,56·63
State's Share of Union Excise Duties ..	**	**	**	**
Grants-in-aid from the Central Government.	..	1,28·09	5·55	5·25
Miscellaneous adjustments between Central State and Union Territory Governments.	·27	·34	·43	1·56
Dividends, etc., from Commercial and other undertakings.	..	..	..	..
Other Miscellaneous Compensations and Assignments.	..	..	..	..
Extraordinary Receipts	..	15·54	25·19	29·69
Transfer from Revenue Reserve Fund ..	..	..	..	..
Receipts from Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	..	2,76·93	1,65·57	1,80·38
Civil Defence	..	..	..	..
Lumpsum Credit for additional taxation.	..	..	..	..
Grand total ..	16,13·45	56,23·21	62,56·36	69,95·07

‖ The subvention from Central Government for the development schemes relating to these departments have been shown under "Grants-in-aid from the Central Government".

(c) Receipts are shown under "Receipts from Road and Water Transport Schemes from 1949–50".

** Shown under "Union Excise Duties".

(d) Included under "XXIX—Industries".

†† Shown under "XXXI.—Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works".

§Includes Rs. 3,03·83 lakhs towards grant from the Central Government to cover the reduction in the share of Income-tax consequent on the change in the company taxation.

1st March 1965]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—*cont.*

1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65. Budget Estimate.	1964–65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–66.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE—*cont.*							
4·33	15·30	16·39	30·40	24·62	21·11	39·01	40·14
18·70	22·01	39·60	42·06	43·45	43·45	51·44	54·44
1,69·24	1,99·35	2,52·28	2,22·86	2,59·03	2,29·90	2,40·09	2,59·23
..	..	..	..	..	..	..	..
3,69·39	§§ 5,93·03	99·80	1,35·04	86·35	95·21	98·43	1,01·84
3,69·39	5,93·03	99·80	1,35·04	86·35	95·21	98·43	1,01·84
**	**	6,55·49	8,78·76	9,40·43	10,00·00	10,00·00	10,90·00
4·31	8·36	10,66·80	14,85·85	16,70·30	15,62·43	17,82·42	23,05·95
·35	1·40	1·05	1·03	1·04	1·40	2·73	1·89
..	..	(d)	4·77	10·07	7·61	9·97	8·01
..	..	..	..	0·04	..	..	..
5·34	1·59	1·07	1·07	0·89	·71	22·58	43·86
..	..	..	..	..	..	..	..
2,01·10	2,69·65	††	††	††	††	††	††
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	1,00·00	..	..
81,10·65	92,03·27	92,17·84	1,17,96·75	1,34,76·77	1,38,47·57	1,47,01·35	1,63,63·08

and Local Development Works".

[1st March 1965

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938-9.	1956-7.	1957-8.	1958-9.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
				B. EXPENDITURE ON
Taxes on Income other than Corporation tax.	..	2·79	2·57	4·85
Land Revenue	25·36	88·58	1,12·08	1,72·83
Excise duties	32·18	6·76	7·04	6·34
Charges on account of Motor Vehicles Acts—				
Payment to local bodies	72·77	63·74	60·46	60·31
Other departmental expenditure	2·29	11·61	11·34	13·09
Sales tax	..	..	..	50·24
Other taxes and duties—				
Payment to local bodies	..	91·10	1,01·02	1,36·53
Other departmental expenditure	·64	47·92	48·58	2·36
Stamps	4·72	18·03	20·31	20·84
Registration	29·13	37·45	36·78	37·74
Interest (on debt and other obligations).	58·54	3,70·85	4,33·55	4,54·97
Deduct—Interest transferred to Commercial Departments.	— 1,07·54	— 4,95·33	— 2,83·78	— 2,20·94
Net amount met out of ordinary revenues.	— 49·00	— 1,24·48	1,54·77	2,34·03
Appropriation for reduction or avoidance of debt.	5·13	63·84	73·78	2,35·30
State Legislature and Elections	¶	¶	¶	¶
General administration	2,76·70	4,53·07	4,96·08	5,11·94
Administration of Justice	90·63	1,25·72	1,24·11	1,35·58
Jails	23·22	91·14	95·85	1,04·61
Police	1,60·96	5,17·65	5,32·98	5,46·94

‡ Included under " Sales Tax ".

† Included under " Other Miscellaneous Contributions and Assignments ".

†† Taken as receipts under " XVI. Interest " with effect from 1st April 1962.

¶ Included under " General Administration ".

1st March 1965]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—*cont.*

1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	1964-65. Budget Estimate.	1964-65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965-6.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE ACCOUNT.							
11·21	11·21	11·60	12·07	12·77	12·54	13·44	13·57
1,68·78	1,75·05	1,06·70	64·31	64·95	61·07	67·40	85·38
5·53	5·41	‡	‡	‡	‡	‡	‡
60·21	54·26	†	†	†	†	†	†
13·24	12·90	15·15	14·15	17·51	15·85	18·08	18·27
51·04	56·36	65·39	71·08	76·66	71·55	93·96	99·64
1,50·08	1,66·72	†	†	†	†	†	†
2·13	2·03	2·23	4·03	5·64	6·68	6·00	6·84
24·17	27·12	27·99	24·33	31·22	32·19	34·06	35·23
40·20	43·73	45·88	48·34	50·06	53·16	54·83	58·06
5,18·23	6,96·03	7,81·81	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
— 2,41·04	—2,68·32	—2,95·26	††	††	††	††	††
2,77·19	4,27·71	4,80·55	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
3,22·27	3,84,25	99·72	1,06·57	1,23·90	1,71·03	1,75·96	1,43·38
¶	¶	7,20·59	26·10	20·14	22·68	25·57	23·84
5,44·06	5,94·15		6,75·72	6,95·46	7,21·82	8,26·52	9,40·49
1,38·02	1,47·02	1,57·93	1,62·85	1,67·37	1,64·74	1,72·35	1,80·24
1,22·80	1,41·03	1,37·70	1,52·71	1,45·37	1,50·41	1,54·14	1,57·07
5,79·50	6,07·21	6,60·36	6,83·11	6,75·84	7,26·89	7,31·25	7,44·31

[1st March 1965

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1938–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS
B. EXPENDITURE ON				
Miscellaneous departments.*	21·11	2,48·05	3,00·18	3,29·93
Ports and Pilotage	..	..	..	..
Scientific Departments	·96	2·75	3·30	3·27
Education	2,61·98	10,26·98	11,15·63	12,21·99
Medical	98·14	3,57·55	3,89·23	4,41·59
Public Health	26·57	53·98	71·02	85·05
Agriculture	20·62	1,90·51	1,86·65	2,31·22
Animal Husbandry	12·85	51·92	65·19	73·70
Co-operation	13·82	1,52·96	1,50·79	1,68·38
Industries	27·54	1,99·69	2,34·70	3,17·94
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	†	†	†	†
Labour and Employment	‡	‡	‡	‡
Miscellaneous, Social and Developmental Organizations.	..	..	..	..
Irrigation—Interest on works for which capital accounts are kept.	87·59	1,77·66	1,83·90	1,99·07
Irrigation—Other Revenue expenditure financed from ordinary revenues.	39·09	2,72·00	1,58·31	1,01·03
Construction of Irrigation, etc., works ..	1·25	..	..	..
Capital Outlay on Industrial Development.	..	..	..	..
Aviation	..	·35	..	..

* Includes expenditure on Welfare of Scheduled Tribes, Castes, etc., including concessions 98·14 1,17·77 1,58·15

† Shown under "63-B. Community Development Projects, National Extension Service and

‡ Shown under "47. Miscellaneous Departments".
§ Included under "26. Miscellaneous Department".
‖ Includes expenditure on Welfare of Scheduled Tribes, Castes, etc., including concessions

1st March 1965]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—*cont.*

1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65. Budget Estimate.	1964–65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–6.
(6)	(7)	(8)	9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE ACCOUNT—*cont.*							
4,02·58	5,01·06	4,59·19	58·11	66·44	70·87	72·36	76·28
..	..	..	..	..	—	—	..
3·53	4·50	4·83	5·32	6·64	7·16	7·72	5·79
15,14·70	18,38·74	23,46·48	25,76·01	27,41·46	30,73·75	32,16·31	36,93·12
4,01·54	5,48·71	6,49·67	7,47·45	8,20·24	7,91·82	8,57·10	9,26·20
1,91·59	2,82·43	2,17·86	2,10·84	2,41·41	2,80·43	3,15·68	3,94·73
2,96·58	3,44·67	4,16·74	5,41·45	6,81·90	6,45·57	7,16·02	7,94·46
97·05	1,23·01	1,48·73	1,69·32	1,89·01	1,94·12	2,87·52	2,89·61
2,05·05	2,08·76	2,27·20	2,41·27	2,29·59	2,42·08	2,42·00	2,32·24
4,36·11	3,57·20	3,73·61	5,51·37	4,94·87	5,76·44	6,51·41	6,70·34
†	†	5,43·80	6,40·10	6,68·65	6,44·36	6,82·11	6,71·89
7·78	‡	35·07	36·42	1,28·94	1,28·31	1,48·03	1,61·95
..	..	§	4,41·91	4,80·21	‖ 4,81·31	5,05·01	5,23·67
2,15·99	2,36·45	2,59·97	3,95·72	4,39·38	4,51·75	4,77·28	5,13·63
1,09·02	1,25·08	1,73·02	1,73·44	1,76·07	1,23·43	1,51·02	1,46·06
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	—	—	..
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..

to Backward Classes as shown below :—
2,13·41 2,35·94 3,06·26 3,63·83
Local Development Works ".

to Backward Classes as shown below :— 4,12·61 4,42·18 4,63·84 4,82·64

[1st March 1965

REVENUE AND EXPENDITURE ON REVENUE

Major heads.	1958–9.	1956–7.	1957–8.	1958–9.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
				B. EXPENDITURE ON
Public Works	1,19·70	4,54·24	4,22·64	5,68·13
Road and Water Transport Schemes ..	*	*	*	*
Interest on Capital Outlay on Electricity Schemes.	18·92	2,89·28	83·86	..
Other revenue expenditure connected with Electricity Schemes.	..	— 1·40	— ·30	..
Famine Relief	16·04	29·88	36·61	57·11
Pension and Other Retirement Benefits	97·12	1,33·61	1,24·76	1,35·02
Territorial and Political Pension ..	..	·01	·02	·02
Privy purses and allowances of Indian Rulers.	..	·71	·76	·69
Stationery and Printing	27·07	1,13·22	1,02·50	1,03·87
Forest	40·17	57·75	55·99	61·21
Miscellaneous—				
Expenditure on Bus Service	..	..	..	..
Other items	4·45	70·38	1·06·57	1,12·60
Commutation of Pensions	..	7·27	7·25	10·96
Miscellaneous contributions and assignments.	..	..	..	..
Extraordinary charges—				
Net Outlay on State Trading Schemes transferred to the Revenue Account.	..	†	†	†
Other items	..	2·71	2·24	2·69
Total ..	..	2·71	2·24	2·69
Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works.	..	2,99·68	2,35·47	2,86·47
Transfer to Revenue Reserve Fund ..	..	..	..	..
Civil Defence	..	..	..	..
Grand total ..	16,09·72	56,86·66	59,15·02	68,35·37
Revenue Surplus (+) or Deficit(—). ..	+ 3·73	— 63·45	+ 3,41·34	+ 1,59·70

* Working Expenses of the Madras City Bus Service are taken in deduction of the receipts

† Shown under Capital Account. The figures are—

	—3,68·74	—5,25·05	76·00

‡ Shown under "37. Community Development Projects, National Extension Service and Local Development Works".

1st March 1965]

ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—*cont.*

1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–65. Budget Estimate.	1964–65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–6.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
REVENUE ACCOUNT—*cont.*							
6,88·15	6,93·25	8,88·86	9,23·03	10,00·34	8,95·98	9,10·80	9,96·19
*	*	*	4,29·56	5,35·81	6,28·10	6,52·72	7,80·51
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
70·69	73·73	35·19	19·53	58·38	55·09	56·18	56·14
1,40·85	1,56·08	1,91·60	2,57·89	3,56·16	3,77·77	3,69·82	3,75·85
·01	·02	·37	·33	·60	·02	·02	·02
·73	·73	8·03	2·48	3·73	·72	2·49	2·49
1,21·38	1,42·62	1,38·03	1,35·42	1,65·91	1,49·61	1,96·55	1,96·30
70·43	77·49	84·27	91·47	1,06·15	1,02·93	1,20·86	1,24·17
..	..	..	..	..	..	..	..
1,61·28	1,31·69	2,18·94	2·83·69	2,82·51	2,53·35	3,43·58	8,39·00
4·55	5·63	3·06	6·48	6·08	4·73	5·48	4·48
..	..	2,14·62	2,90·75	3,94·48	3,89·88	4,46·22	4,78·71
†	†	†	†	†	†	†	†
9·70	2·95	2·18	2·34	9·03	11·30	36·93	65·03
9·70	2·95	2·18	2·34	9·03	11·30	36·93	65·03
3,07·88	3,97·57	‡	‡	‡	‡	‡	‡
..	..	..	..	..	..	..	..
..	..	..	..	..	..	..	..
80,57·70	91,09·43	1,01,79·11	1,21,80·83	1,34,99·74	1,40,81·66	1,51,77·20	1,70,60·49
+ 52·95	+ 93·84	—9,61·27	—3,84·08	—22·97	—2,34·09	—4,75·85	—6,97·41
from 1949-50 to 1961–62.							
1,18·27	— 92·56	93·80	7·50	1,52·96	1,86·01	10,21·98	4,76·64

[1st March 1965

APPENDIX

[The figures up to the end of 1953-4 include those relating to the Andhra areas and the figures from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

DETAILS OF CAPITAL EXPENDITURE.

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1946-7 to 1957-8.	1958-9.	1959-60.	1960-1.	1961-2.	1962-3.	1963-4.	Total, 1946-7 to 1963-4.	1964-65. Budget Estimate.	1964-65. Revised Estimate.	Budget Estimate 1965-6.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A. IRRIGATION, NAVIGATION, ETC., SCHEMES.												
Lower Bhavani Project	9,96·00	10,38·01	— ·61	— 4·95	1·48	1·52	— ·61	2·69	10,37·53	— ·09	— 5·86	·29
Mettur Canals Scheme	2,67·00	1,77·83	3·31	·50	·14	·48	3·99	·23	1,86·48	..	·10	..
Malampuzha Project	4,42·00	4,38·73	..	..	..	..	..	..	4,38·73	..	..	..
Manimuthar Project	3,98·00	5,24·88	14·14	— 6·15	— 7·50	— 3·30	— 2·27	— ·79	5,19·01	— 2·67	— 1·77	— 2·90
Araniar Project	1,04·00	99·08	·88	·01	— ·37	·01	·01	— ·01	99·61	..	..	..
Walayar Project	1,00·00	99·17	..	..	..	..	..	..	99·17	..	..	..
Mangalam Project	88·65	59·65	..	..	..	..	..	..	59·65	..	..	..
Amaravathi Project	2,97·00	3,18·85	14·12	— 5·53	— ·53	— 1·02	— 1·50	·79	3,25·18	— ·54	— ·98	— ·11
Vaigai Reservoir Project	3,00·00	1,51·10	19·42	— 16·92	28·87	1·20	5·73	8·86	1,98·26	5·51	3·85	1·63
Sathanur Project	2,89·00	2,23·59	14·29	5·22	2·22	·99	19·81	14·03	2,80·15	— ·07	·71	·11
Krishnagiri Project	1,84·00	1,38·21	18·24	3·53	— ·31	— ·49	— ·19	— 1·47	1,57·52	..	— ·69	3·97
Kattalai High Level Canal Scheme	1,56·65	17·06	57·79	98·85	48·57	2·83	1·74	1·48	2 28·32	·23	·64	1·20
Pullambadi Canal Scheme	1,42·43	18·00	64·53	86·43	21·95	7·01	4·12	2·33	2,04·37	..	·74	·43
Vidur Reservoir Project	61·37	3·50	30·03	25·15	1·15	— 3·46	·91	— 1·32	55·96	— ·18	1·25	— ·19
Meenakarai Reservoir Project	49·56	0·47	..	..	..	..	..	..	·47	..	..	..
Parambikulam-Aliyar Project	30,00·00	..	·92	1,51·84	2,73·76	4,13·27	4,42·56	5,77·31	18,59·66	5,88·29	6,06·52	5,56·71
Neyyar II Stage	..	0·10	1·48	24·32	26·11	28·42	23·29	6·81	1,10·53	— 3·96	— 2·37	* 04
Improvement to Palar Anicut System	..	..	..	..	..	5·34	14·52	14·33	34·19	11·19	11·34	6·06
Sathanur Reservoir Project II Stage	..	..	..	..	..	5·11	..	..	5·11	5·45	5·64	— ·17
Ramanadhi Scheme	..	..	..	..	..	..	..	..	..	*10·00	..	..
Chittarpattanamkal	..	..	..	..	..	..	..	·75	·75	25·00	86·32	1,85·83
Modernising Vaigai Channel	..	..	..	..	..	..	·01	..	·01	..	..	..
Gomukhi Nadhi	..	..	..	..	..	..	..	26·02	26·02	28·53	40·74	26·69
Manjalar	..	..	..	..	..	..	..	4·90	4·90	31·87	38·70	34·32
Works under the special minor irrigation programme including Tank Improvement Scheme.	..	5,72·17	85·70	1,38·51	1,70·59	1,77·30	2,18·92	2,73·58	16,36·77	2,06·43	2,29·99	2,23·00

* Lumpsum provision includes provision for Modernising Vaigai Channel.

1st March 1965]

II.

[1st March 1965

DETAILS OF CAPITAL

Description of the scheme.	Approximate estimated cost.	1946–7 to 1957–8.	1958–9.	1959–60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
A. IRRIGATION, NAVIGATION,				
Other Irrigation Schemes (Productive and Unproductive).	*	3,08·27	32·99	46·99
Irrigation Projects transferred to Andhra and Mysore States.	..	18,73·97	†	..
Pro rata charges on Establishment and Tools and Plant.	..	38·44	·62	3·74
Total ..	68,75·66	61,01·08	3,57·85	5,51·54
B. CAPITAL OUTLAY ON				
Moyar Hydro-Electric Scheme	..	4,08·47	..	..
Pykara Hydro-Electric Scheme	..	13,82·83	..	..
Mettur Hydro-Electric Scheme	..	12,89·21	..	..
Papanasam Hydro-Electric Scheme ..	..	10,94·49	..	..
Periyar Hydro-Electric Scheme	10,48·00	3,54·68	..	..
Kundah Hydro-Electric Scheme	..	2,21·66	..	..
Madras-Thermal Electric System ..	..	16,01·60	..	..
Other Minor Schemes	..	62·08	..	..
Schemes transferred to Andhra and Mysore States.	..	15,69·08	..	..
Lumpsum provision for payment of compensation for acquisition of electrical undertakings of local authorities and private companies.	..	41·27	..	..
Total ..	10,48·00	80,25·37	..	..

* Consists of several works some of which have been completed, while others are in progress.

† Does not relate to the present Madras State.

‡ Expenditure incurred by the State Electricity Board with effect from 1st July 1957.

1st March 1965]

EXPENDITURE—*cont.*

1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	Total, 1946–7 to 1963–4.	1964–65. Budget Estimate.	1964–65. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–6.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
ETC., SCHEMES—*cont.*							
47·66	28·20	3·24	24·98	4,92·33	30·39	34·44	33·66
†	..	..	..	18,73·97	..	..	..
—·29	3·14	4·06	6·68	56·39	·70	·73	·70
6,13·50	6,66·55	7,38·34	9,62·18	99,91·04	9,36·08	10,50·04	10,71·19
ELECTRICITY SCHEMES. ‡							
..	..	..	..	4,08·47	..	..	..
..	..	..	..	13,82·83	..	..	..
..	..	..	..	12,89·21	..	..	..
..	..	..	..	10,94·49	..	..	..
..	..	..	..	3,54·68	..	..	..
..	..	..	..	2,21·66	..	..	..
..	..	..	..	16,01·60	..	..	..
..	..	..	..	62·08	..	..	..
..	..	..	..	15,69·08	..	..	..
..	..	..	..	41·27	..	..	..
..	..	..	..	80,25·37	..	..	..

Hence no estimated cost is given.

[1st March 1965

DETAILS OF CAPITAL

Description of the Scheme.	Approximate estimated cost.	1946–7 to 1957–8.	1958–9.	1959–60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
				C. INDUSTRIAL
Cinchona Plantations	..	1,16·49	4·06	3·64
Kerala Soap Institute	..	1·30	..	..
Government Industrial Engineering Workshop.	..	·02	·96	..
Fish Liver Oil Industry	..	1·70	..	..
Madras Vegetable Ghee Factory	..	12·61	..	..
Government Silk Filatures	..	3·84	..	..
Polytechnics	..	65·88	— 7·82	..
Artesian Wells	..	14·84	1·33	3·03
Shares in Fertilizers and Chemicals, Limited, Travancore.	..	21·00	..	..
Shares in Madras Industrial Investment Corporation, Madras.	..	1,21·65	..	..
Shares in Dhrangdhara Chemical Works.	..	5·00	5·00	..
Shares in State Warehousing Corporation.	..	..	10·00	..
Shares in Co-operative Sugar Factories ..	..	26·50	10·00	..
Shares in Madras Industrial Development Corporation.	..	..	..	..
Other Shares	..	44·66	49·80	6·50
Industrial Housing	..	24·13	21·74 — 8·20	15·64 — 7·78
Industrial Estates	..	51·68	30·11	33·76
Small-scale and Village Industries ..	..	79·84	52·13	60·54
Stationery and Printing	..	6·41	1·17	1·68
Bulk acquisition of lands for Housing Schemes.	..	..	..	..
Tractor Hiring Schemes	..	..	..	..
Water-supply Schemes for defence Industries Project, Avadi.	..	..	..	..
Acquisition of Land near Red Hills for Improving Water facilities for Industries.	..	..	..	..
Other items	..	41·08	14·46	1,68·60
Union Government Rental Housing Scheme.	..	..	..	..
Lumpsum deduction for probable savings.	..	..	..	..
Total ..	..	6,38·63	1,84·74	2,85·61

1st March 1965]

EXPENDITURE—*cont.*

1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	Total, 1946–7 to 1963–4.	1964–5. Budget Estimate.	1964–5. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–6.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.	RS. LAKHS.
DEVELOPMENT SCHEMES.							
2·96	2·24	1·72	1·68	1,32·79	1·60	1·61	1·50
..	..	..	..	1·30	..	..	..
..	..	·18	·05	1·21	·03	·41	·03
..	..	..	..	1·70	..	..	..
..	..	..	..	12·61	..	..	..
..	..	..	..	3·84	..	..	..
..	..	..	..	58·06	..	..	..
..	..	..	..	38·66	..	..	..
4·98	2·73	9·19	2·56	21·00	..	..	..
..	..	..	..	1,21·65	25·00	25·00	25·00
..	..	..	..	10·00	..	..	..
..	..	..	..	19·00	6·00	6·00	10·15
1·00	..	3·00	5·00	84·00	10·00	5·00	2·50
..	25·00	15·00	7·50	..	..	..	75·00
..	..	..	..	4,49·64	45·94	54·60	44·01
84·00	69·22	1,03·15	92·31	84·80	14·81 — 5·03	14·81 — 5·03	14·00 — 5·67
16·59 — 7·02	12·42 — 4·44	14·17 — 5·12	15·90 — 3·23				
55·46	26·75	10·73	11·79	2,20·28	11·55	15·49	3·56
10·89	55·75	1,41·30	217·55	6,18·00	2,24·06	2,67·00	1,29·75
·07	·76	..	..	10·09	6·77	..	6·77
8·63	·20	..	..	8·83	..	..	..
..	11·25	17·47	9·26	37·98	13·00	11·00	19·00
..	7·35	9·04	25·17	41·56	15·01	13·75	·92
..	..	..	..	..	1,59·00	30·00	130·00
..	15·39	10·92	45·29	2,95·74	45·84	1,10·27	97·50
..	..	..	..	..	40·00	40·00	31·57
..	..	..	..	..	..	..	..
1,77·56	2,24·62	3,30·75	4,30·83	22,72·74	6,13·58	5,89·91	5,85·59

[1st March 1965

Details of Capital

Description of the Scheme.	Approximate estimated cost.	1946–7 to 1957–8.	1958–9.	1959–60.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)
	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.
D. CAPITAL OUTLAY ON ROAD				
Madras State Transport	..	2,25·29	30·88	69·22
E. CAPITAL OUTLAY				
Buildings	..	7,25·07	1,93·88	2,47·88
Road Works (including tools and plant and establishment).	..	1,16·19	75·58	1,12·14
Grants to Local Bodies for Water-supply.	..	31·05	— 2·14	— 2·14
Grants to Local Bodies for Road Works.	..	57·62	— 3·96	— 3·96
Pro rata charges for Establishments ..	..	20·42	12·01	15·70
Lumpsum deductions for probable savings.	..	..	..	..
Total ..	..	9,50·35	2,75·37	3,69·62
F. COMPENSATION				
Advance compensation and interim payments.	..	5,58·65	68·64	82·40
G. CAPITAL OUTLAY				
Forest Works	..	25·09	19·51	24·05
H. CAPITAL OUTLAY ON				
Sanitary Works (Stocks)	..	— 6·84	— 17·41	— 2·72
Rural Water-supply Schemes	..	75·95	40·07	57·00
National Water-supply and Sanitation.	..	24·10	30·67	30·47
Grants to Madras Corporation for water-supply.	..	18·46	— 1·26	— 1·26
Deepening of Wells	..	0·11	·66	3·42
Total ..	..	1,11·78	52·73	86·91
I. CAPITAL OUTLAY ON AGRICULTURAL				
Acquisition of lands for State Seed Farms and other items	..	2·70	2·67	0·74

1st March 1965]

Expenditure—*cont.*

1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	Total, 1946–7 to 1963–4.	1964–5. Budget Estimate.	1964–5. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–6.
(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)	(12)	(13)
Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.	Rs. Lakhs.
TRANSPORT SCHEMES.							
71·24	62·90	14·66	1,56·47	6,30·67	28·51	1,54·55	1,36·92
ON PUBLIC WORKS.							
3,23·43	4,06·98	4,28·97	3,49·97	26,76·18	2,71·15	2,94·07	3,18·06
1,29·89	1,55·33	1,97·57	1,90·52	9,77·22	2,12·80	2,13·58	1,52·71
— 2·14	— 2·14	— 2·14	— 2·14	18·21	— 2·14	— 2·14	— 2·14
—3·96	—3·96	—3·96	— 3·81	34·01	—3·96	— 3·95	— 3·95
22·84	23·63	54·16	52·54	2,01·30	60·77	61·79	60·77
..	..	..	..	..	..	..	..
4,70·06	5,79·84	6,74·60	5,87·08	39,06·92	5,38·62	5,63·35	5,25·45
TO ZAMINDARS.							
1,25·59	16·45	12·55	4·64	8,68·92	2·50	4·30	..
ON FORESTS.							
29·25	32·99	51·37	63·30	2,45·56	69·38	50·24	77·81
IMPROVEMENTS TO PUBLIC HEALTH.							
38·25	42·18	31·92	— 3·77	81·61	13·65	4·11	14·61
61·16	21·69	1·52	1·30	2,58·69	..	1·05	·02
—5·88	7·40	14·03	2·71	1,03·50	1·08	1·09	0·45
—1·26	—1·26	—1·26	— 1·26	10·90	—1·26	— 1·26	— 1·26
2·99	5·19	3·67	4·44	20·48	..	5·05	·80
95·26	75·20	49·88	3·42	4,75·18	13·47	10·04	14·62
IMPROVEMENTS AND RESEARCH.							
1·08	4·16	4·30	3·17	18·82	14·05	19·16	12·52

[1st March 1965

APPENDIX

[The figures up to the end of 1953–4 include those relating to the Andhra areas. The figures from 1956-7 take into account the Reorganization of States from the 1st November 1956.]

CAPITAL EXPENDITURE OUTSIDE THE REVENUE ACCOUNT OF THE MADRAS STATE—DETAILS GIVEN BY MAJOR HEADS.

Major heads.	1946–7 to 1957–8.	1958–9.	1959–60.	1960–1.	1961–2.	1962–3.	1963–4.	1964–5. Budget Estimate.	1964–5. Revised Estimate.	Budget Estimate, 1965–6.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)	(9)	(10)	(11)
	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.
Payment of Compensation of landholders, etc., on the abolition of the Zamindari System.	5,58·66	68·64	82·40	1,25·59	16·45	12·56	4·64	2·50	4·30	..
Capital Outlay on Improvements to Public Health ..	1,11·08	52·73	92·35	95·26	75·20	49·88	3·42	13·47	10·04	14·62
Capital Outlay on Schemes of Agricultural Improvements and Research.	2·70	2·67	·74	1·08	4·17	4·30	3·17	14·05	19·16	12·52
Capital Outlay on Consumers' Co-operatives	..	..	..	..	..	..	..	..	13·33	3·82
Capital Outlay on Industrial Development	3,93·64	74·24	1,72·42	1,14·51	90·46	1,23·06	1,06·54	88·57	92·62	1,58·19
Capital Outlay on Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works (Commercial).	48,44·83	2,57·59	3,74·81	4,04·72	4,71·66	5,13·44	6,62·31	7,01·34	7,87·79	8,13·92
Capital Outlay on Irrigation, Navigation, Embankment and Drainage Works (Non-Commercial).	1,22·56	98·78	1,52·41	1,82·67	1,94·89	2,34·90	2,99·87	2,34·74	2,62·25	2,57·27
Capital Outlay on Public Works	9,51·12	2,75·37	3,69·62	4,70·06	5,79·84	6,74·60	5,87·13	5,41·51	5,63·35	5,25·44
Capital Outlay on Electricity Schemes	72,41·11	..	..	..	..	..	..	.	..	..
Capital Outlay on Other Works Outside the Revenue Account.	3,20·34	1,07·65	1,16·48	1,26·55	1,28·16	2,07·69	3,24·29	4·01	4,97·29	4,27·40
Capital Outlay on Road and Water Transport Schemes.	2,11·85	30·88	69·22	71·24	62·90	14·66	1,56·47	28·51	1,54·55	1,36·92
Capital Outlay on Forests..	25·09	19·51	24·05	29·25	32·99	51·36	63·30	69·38	50·24	77·81
Payments of Commuted Value of Pensions	..	..	..	..	..	..	..	..	..	..
Capital Outlay on Schemes of Government Trading ..	— 27,07·64	1,48·78	— 92·56	77·31	98·80	7·50	1,52·96	1,86·01	10,21·98	4,76·64
Appropri ation to the Contingency Fund	..	..	..	..	..	..	..	..	3,50·00	..
Total ..	1,20,75·34	11,36·84	13,61·95	16,98·24	17,61·52	18,93·95	23,64·10	24,04·09	38,26·90	29,04·55

1st March 1965]

II-A.

APPENDIX III.

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION.

(i) Open Market Loans.

When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 30th September 1953.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1964.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)
		Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.
A. Loans raised before the 1st October 1953.					
September 1937 and September 1940.	3% Loan, 1952, I and II issues.	2,33·54	·80	·28	·19
September 1938 ..	3% Loan, 1953	1,51·29	15·20	·48	·25
June 1939	3% Loan, 1959	1,50·00	1,23·96	1,23·96	·33
September 1942 ..	3% Loan, 1955	1,25·00	1,23·25	·15	·02
September 1943 ..	3% Loan, 1956	1,25·10	1,25·10	3·12	·06
August 1944	3% Loan, 1958	1,10·00	1,07·95	1,07·92	·10
September 1945 ..	3% Loan, 1960	3,00·00	2,78·44	2,78·44	..
September 1946 ..	2½% Loan, 1961 ..	4,09·30	3,81·77	3,81·77	·16
July 1950	3% Development Bonds, 1960. ..	4,39·75	4,38·25	4,38·25	·46
September 1951 ..	3½ % Loan, 1962 ..	3,01·49	3,01·49	3,01·49	·47
August 1952	4% Loan, 1964	5,24·81	5,24·81	5,24·81	5,24·81
July 1953	4% Loan, 1963	10,33·71	10,33·71	10,33·71	75·17
	Total—*A*. ..	39,03·99	34,54·73	31,94·38	6,01·93
B. Loans raised from 1st October 1953 to 31st October 1956.					
When issued.	Description of loan.	Total amount issued.	Amount outstanding on 31st October 1956.	Amount outstanding on 31st March 1964.	
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	
		Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	Rs. LAKHS.	
August 1955	4 per cent loan, 1967 ..	10,47·17	10,47·17	10,47·17	
September 1956 ..	4 per cent loan, 1968 ..	13,83·56	13,83·56	13,83·56	
	Total—*B*. ..	24,30·73	24,30·73	24,30·73	
C. Loans raised after 1st November 1956.					
July 1958	4½ per cent loan, 1970 ..	5,55·57	..	5,55·57	
August 1959	4 per cent loan, 1971 ..	8,72·75	..	8,72·75	
August 1960	4 per cent loan, 1969 ..	12,20·72	..	12,20·72	
September 1961 ..	4½ per cent loan, 1972 ..	10,43·53	..	10,43·53	
August 1962	4½ per cent loan, 1974 ..	13,25·39	—	13,25·39	
August 1964	4½ per cent loan, 1976 ..	14,28·80	..	..	
	Total—*C*. ..	64,46·76		50,17·96	

1st March 1965]

STATEMENT SHOWING THE DEBT POSITION—*cont.*

(ii) Special Irredeemable Loans.

	Amount. Rs
(1) Four bonds bearing interest at 8 per cent per annum issued between the years 1796 and 1807	1,33,000
(2) Two bonds bearing interest at 6 per cent per annum issued in the years 1795 and 1817	10,500
(3) A deposit bearing interest at 6 per cent per annum received in 1817	41,770
(4) A deposit bearing interest at 4 per cent per annum (now treated as an Endowment for the Stanley Hospital, Madras)	66,878
Total—(ii) ..	2,52,148 or 2·52 lakhs.

SUMMARY.

(Open Market Loans and Special Irredeemable Loans.)

	Rs LAKHS.
(1) Share of Madras in the outstanding balance of open market loans raised before 30th September 1953	3,44·83
(2) Share of Madras in the outstanding balance of the open market loans raised after 1st October 1953 and before 31st October 1956	19,78·61
(3) Loans raised after 1st November 1956	50,17·96
	73,41·40
(4) Share of Madras in the open market loans raised by the Travancore-Cochin State before 31st October 1956	21·21
(5) Total liability on account of open market loans as on 31st March 1963 ..	73,62·61
(6) Share of Madras in respect of the irredeemable loans in the population ratio ..	1·29
(7) Total liability as on 31st March 1963 on account of open market loans and special irredeemable loans	73,63·90

[1st March 1965

STATEMENT SHOWING THE OUTSTANDING BALANCE ON 31ST MARCH 1964 OF LOANS TAKEN FROM THE GOVERNMENT OF INDIA AND AUTONOMOUS BODIES.

(The figures for the period prior to 1st November 1956 represents the provisional share of the present reorganized Madras State in the population ratio.)

A. LOANS RECEIVED BY THE MADRAS GOVERNMENT.

(1)	Share of Madras in the outstanding balance on 31st March 1964. (2) RS LAKHS.
Pre-autonomy consolidated debt	1,22·00
Loans received from 15th August 1947 to 30th September 1953	14,96·41
Loans received from 1st October 1953 to 31st October 1956	13,32·42
Loans received from 1st November 1956 to 31st March 1963	1,74,78·80
Total—A.	2,04,29·63

B. LOANS RECEIVED BY THE FORMER TRAVANCORE-COCHIN GOVERNMENT.

(1)	Share of Madras in the outstanding balance of loans raised by the former Travancore-Cochin State before 1st November 1956. (2) RS LAKHS.
Pre-autonomy debt	1·40
Loans received from 15th August 1947 to 31st October 1956	38·44
Total—B.	39·93

C. OUTSTANDING BALANCE OF LOANS FROM AUTONOMOUS BODIES AS ON 31ST MARCH 1964.

	RS LAKHS.
Loans from the National Co-operative Development and Warehousing Board	2,13·33
Loans from the National Agricultural Credit (Long-term Operation) Fund of the Reserve Bank of India	3,37·86
Loans from the All-India Khadi and Village Industries Commission	·20
Loans from the Life Insurance Corporation of India	5,59·70
Total—C.	11,11·09
GRAND TOTAL—A+B+C	2,15,80·65

1st March 1965]

A SUMMARY OF THE LOANS TAKEN FROM THE CENTRAL GOVERNMENT FOR VARIOUS SCHEMES AND OUTSTANDING ON 31ST MARCH 1964.

Serial number and description of loan. (1)	Balance outstanding on 31st March 1964. (2)
Loans.	RS
1 Pre-Autonomy Debt	1,22,00,358
2 Loans for Cochin Harbour Works	1,48,847
3 Loans for the development of Handloom and Khadi Industry	3,61,04,614
4 Loans for the construction of hostel buildings	60,34,092
5 Loans for the development of Village and Cottage Industries	39,046
6 Loans under the Subsidised Industrial Housing Scheme (including Plantation Labour Housing).	99,58,454
7 Loans for expansion of power facilities	3,01,02,644
8 Loans under the Scheme of Sharing Small Saving Collections	19,47,98,475
9 Loans for the development of Small-scale Industries	4,41,47,476
10 Loans for Grow More Food Schemes	12,39,36,794
11 Loans under the Community Development Programme	6,04,41,461
12 Loans under the National Extension Service Programme	27,52,892
13 Loans towards the cost of materials and equipment supplied under T.C.A. Programme—Community Development Programme, Rural Electrification Programme and Tube Well Casing Scheme.	71,22,795
14 Loans for Dairy Development Scheme	45,196
15 Loans for Forest and Soil Conservation Schemes	2,24,19,143
16 Loans for the construction of Housing Colonies by Weavers' Co-operative Societies.	17,00,534
17 Loans under the Low Income Group Housing Scheme	3,17,29,476
18 Loans under the National Water-supply and Sanitation Schemes	1,99,22,379
19 Loans for miscellaneous development purposes	64,15,16,373
20 Loans for financing expenditure on Irrigation Schemes	1,27,83,658
21 Loans under the programme of permanent improvement in scarcity areas.	4,00,39,598
22 Loans for financing capital expenditure on Police Housing Scheme	2,42,31,358
23 Loans for Co-operative Development (including Loans for Participation in the Share Capital of Co-operatives).	51,45,968
24 Loans for the Development of Minor Ports	41,44,429
25 Loans for Famine Relief Works	72,34,389
26 Loans for Cyclone Relief Measures	99,34,593
27 Loans for Slum Clearance Scheme	91,54,761
28 Loans for Development of Handicrafts	13,28,148
29 Loans for Development of Silk Industry	5,71,000

Serial number and description of loan.	Balance outstanding on 31st March 1964.
(1)	(2)
Loans—cont.	
	RS
30 Loans for financing expenditure on assistance to low-paid employees of the State Government.	11,72,959
31 Loans under the scheme for the multiplication and distribution of improved seeds.	2,51,743
32 Loans for the development of Coir Industry	7,20,215
33 Loans under Cotton Extension Scheme	9,00,000
34 Loans under the Scheme of Colonization	82,109
35 Loans for Centrally-sponsored and Centrally-aided Medical and Public Health Schemes.	7,75,21,469
36 Loans for State Development Schemes (Agriculture, etc.)	9,97,61,358
37 Loans for conversion of Handlooms into Powerlooms	3,268
38 Loans for land acquisition and Development Schemes	74,12,998
39 Ways and Means Advance granted to the Composite Madras State treated as loan.	13,47,46,628
40 Loans towards cost of materials and equipment supplied under Colombo Plan for Kundah Project.	6,98,35,929
41 Loans for development of Large and Medium Industries	14,21,607
42 Loans for Village Housing Project Schemes	24,33,715
43 Loans for setting up of Seasoning and Preservation of Plants ..	6,329
44 Loans for adoption of Metric System of Weights and Measures ..	10,52,949
45 Loans to All-India Officers for house building purposes	14,93,400
46 Loans for Madras Milk Scheme—New Zealand Aid	8,94,916
47 Loans for Animal Husbandry, Dairying and Fisheries Schemes ..	1,45,92,088
48 Loans for the development of Fruit Production	1,30,000
49 Loans for the re-settlement of landless labourers	49,141
50 Loans for Works Programme for increasing rural man-power ..	20,00,000
51 Loans for rural electrification	13,20,00,000
52 Loans out of proceeds of market borrowings	13,00,00,000
53 Loans for Rehabilitation of Goldsmiths	67,52,800
54 Other Ways and Means Advances	..
55 For manufacturing furniture for Bharat Sevak Samaj	3,375
56 Loans under National Loan Scholarship Scheme	8,62,880
57 Loans to Co-operative Societies in Gramdhan Bhoodan areas ..	1,40,720
58 For Intensive Development of Rural Industries	2,25,000
59 For Regional Engineering College, Tiruchirappalli	8,00,000
Grand total ..	2,04,69,56,547

DEBT CHARGES, 1961-62 TO 1965-66.

	Accounts, 1961-62.	Accounts, 1962-63.	Accounts, 1963-64.	Budget Estimate 1964-65.	Revised Estimate, 1964-65.	Budget Estimate, 1965-66
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)
			(RS IN LAKHS.)			
A. Interest—						
Interest on Open Market loans (Net)	2,48·37	2,87·49	3,21·00	2,96·12	3,32·69	(*a*)3,58·70
Discount on loans ..	2·67	3·53	0·04	..	3·58	3·50
Interest on Ways and Means Advances from the Reserve Bank of India	..	5·54	31·08	10·00	6·85	(*b*)10·00
Expenditure on the issue of new loans, etc. ..	2·21	2·86	1·79	31·85	3·27	(*c*)40·88
Interest on loans from the Government of India ..	4,58·87	5,28·07	6,52·62	8,22·84	8,50·00	(*d*)9,75·00
Interest on loans from autonomous bodies ..	12·51	18·36	32·60	39·69	40·36	50·25
Interest on Provident Funds	33·77	38·43	46·42	55·88	54·57	59·34
Interest on Depreciation Reserve and other interest-bearing deposits	23·40	19·48	43·31	33·77	41·10	37·64
Total—A. ..	7,81·80	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
B. *Deduct*—Interest on Capital Outlay transferred to other heads.	—2,95·25	*	..	..	..	..
Net total—A. — B. ..	4,86·55	9,03·76	11,28·86	12,90·15	13,32·42	15,35·31
C. Sinking Funds—						
Contribution to the Loan Depreciation Fund of Open Market Loans ..	84·58	1,00·24	1,08·96	1,04·94	1,04·95	(*e*)1,26·38
Contribution to the General Sinking Fund	15·14	6·33	14·94	66·09	71·01	(*f*) 17·00
Total—C. ..	99·72	1,06·57	1,23·90	1,71·03	1,75·96	1,43·38
GRAND TOTAL—DEBT CHARGES (NET) ..	5,86·27	10,10·33	12,52·76	14,61·18	15,08·38	16,78·69

NOTES.—(*a*) The increase is due to the provision made for one full year's interest on the new loan raised in August 1964.

(*b*) Lump-sum provision for interest charges on the probable short-term borrowings from the Reserve Bank of India.

(*c*) Includes a lump-sum provision of Rs 39 lakhs for charges connected with the issue of the Open Market Loan in 1965-66.

(*d*) The increase is mainly due to the additional interest payable on the loans to be received in 1964-65.

(*e*) The increase is due to the additional provision made for the new loan raised in the current year.

(*f*) The Budget Estimate provides for the minimum contribution payable to the Fund.

* Shown as receipts under "XVI. Interest".

APPENDIX IV.

[For further details, please see the Supplement on the Third Five-Year Plan.]

STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE THIRD FIVE-YEAR PLAN.

Main heads of development.	Total provision, 1961—66.	Accounts, 1961–62.	Accounts, 1962–63.	Accounts, 1963–64.*	Budget Estimate, 1964–65.	Revised Estimate, 1964–65.	Budget Estimate, 1965–66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
I. Agriculture and Community Development—							
Agricultural Production ..	9,66	1,04	1,26	2,17	2,47	2,46	3,20
Land Development.	1,01	21	33	26	23	30	33
Minor Irrigation Projects ..	12,80	2,98	3,12	4,33	3,46	4,34	4,05
Animal Husbandry.	3,52	36	49	61	67	86	86
Dairying and Milk-supply ..	2,75	79	95	75	71	95	1,06
Fisheries ..	2,22	24	27	51	55	65	52
Forests	2,12	29	43	60	63	55	69
Soil Conservation.	2,50	48	40	49	57	64	79
Marketing and Warehousing ..	40	2	6	6	7	7	11
Community Development Projects	20,46	4,17	5,44	4,93	4,48	4,65	4,02
Co-operation ..	4,71	1,21	1,32	1,02	98	90	70
Total—I. ..	62,15	11,79	14,07	15,73	14,82	16,37	16,33
II. Irrigation and Power—							
Irrigation ..	27,42	4,64	5,17	6,53	6,99	7,92	8,14
Power Projects ..	1,00,19	18,20	19,61	28,03	25,00	28,01	25,43
Total—II. ..	1,27,61	22,84	24,78	34,56	31,99	35,93	33,57
III. Industry—							
Large and Medium Industries ..	3,35	9	12	13	12	19	94
Handlooms ..	8,00	1,43	1,61	1,43	1,48	1,48	1,44
Small-scale Industries	8,00	80	1,48	1,55	1,87	2,55	2,36
Industrial Estates.	3,20	42	1,06	1,73	1,48	1,81	96
Handicrafts ..	60	4	4	4	11	12	14
Coir	15	1	1	..	..	2	2
Sericulture ..	13	1	3	4	7	5	4
Khadi and Village Industries ..	8	..	1	1	2	2	4
Total—III. ..	23,51	2,80	4,36	4,93	5,15	6,24	5,94

* The actual expenditure on Agricultural Production, Community Development and Technical Education in 1963-64 are Rs 2,08·53 lakhs, Rs 4,51 lakhs and Rs 1,82·45 lakhs respectively. The large variations under these heads when compared to the Budget actual figures given in the Statement are due to misclassification in the accounts.

1st March 1965]

STATEMENT SHOWING THE DETAILS OF EXPENDITURE ON PLAN SCHEMES OF THE MADRAS STATE UNDER THE THIRD FIVE-YEAR PLAN—*cont.*

Main heads of development.	Total provision, 1961—66.	Accounts, 1961–62.	Accounts, 1962–63.	Accounts, 1963–64.	Budget Estimate, 1964–65.	Revised Estimate, 1964–65.	Budget Estimate, 1965–66.
(1)	(2)	(3)	(4)	(5)	(6)	(7)	(8)
	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.	RS LAKHS.
IV. Transport and Communication—							
Roads	11,00	2,20	2,42	2,50	2,21	2,28	1,82
Tourism	26	..	3	1	2	1	1
Total—IV. ..	11,26	2,20	2,45	2,51	2,23	2,29	1,83
V. Education—							
Education ..	25,43	2,59	4,21	5,56	7,19	7,36	9,25
Cultural activities	21	2	3	3	4	3	2
Technical Education.	6,52	73	1,58	90	1,60	1,71	1,92
Total—V. ..	32,16	3,34	5,82	6,49	8,83	9,10	11,19
VI. Health—							
Water-supply and Drainage—							
Corporation ..	2,00	46	65	1,15	1,80	1,55	1,75
Water-supply—Urban ..	7,50	1,13	1,14	1,07	1,05	1,31	1,46
Water-supply—Rural	1,50	38	16	6	2	2	...
Other Health Schemes ..	10,50	3,04	2,75	2,31	2,30	2,54	3,27
Total—VI. ..	21,50	5,01	4,70	4,59	5,17	5,42	6,48
VII. Welfare of Backward Classes ..	3,26	75	97	1,11	99	1,24	1,27
VIII. Social Welfare ..	52	..	4	4	5	4	5
IX. Labour Welfare ..	1,33	9	22	37	33	45	51
X. Housing and Urban Development ..	7,00	1,14	1,25	99	76	69	1,18
XI. Statistics	24	..	2	4	11	10	11
XII. Miscellaneous ..	35	4	2	4	10	8	9
Grand Total ..	2,90,89	50,00	58,70	71,40	70,53	77,95*	78,55*

* excludes crash programme and advance action.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 3rd March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Physical Education Teachers

* 83 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to revise the scale of pay of Higher Grade Physical Education teachers in the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government be pleased to give the figures of the scales of pay of these teachers prior to 1st June 1960 and also the present scales?

THE HON SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the scales are—

	Prior to 1-6-60.	Revised scale from 1-6-60.
Physical Training Instructors and Instructresses, Grade II.	Rs. 45-2-75.	Rs. 90-4-110-3-140 *plus* a Special Pay of Rs. 5 for those who possess the Higher Grade Certificate in Physical Education.
Physical Training Instructors and Instructresses, Grade I.	Rs. 50-2-70-2½-95.	

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How is it, Sir, that on account of the implementation of the Pay Commission's recommendations, the special grade and the special pay of Rs. 10 that they have been drawing have been taken away now?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : When the scale of pay was revised after 1st June 1960, all that was merged, and this is the scale that was accepted.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, are the Government aware that these higher grade physical training instructors have got to be either Intermediates or Secondary Grade trained men having undergone the Y.M.C.A. course of physical education and that was the reason for giving them the special pay?

[3rd March 1965

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : The Government have taken all that into consideration and have decided on the revised scale.

Increased pension for retired officials

* 84 *Q.*—DR. T. V. SIVANANDAM : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether any representation was made recently by the retired officials of our Government for the increase of their pensions, in view of the increased cost of living; and

(*b*) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes.

(*b*) The request for the grant of temporary increase in pension was negatived.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, in view of the increased cost of living and other things, will the Government favourably consider their request and give some benefit to these retired people?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, for those Government pensioners who retired after 1st April 1964, the minimum pension was raised to Rs. 20. The Government have considered the entire question and decided not to give any further increase.

SRI G. KRISHNAMOORTHY. Sir, what are the present rates of dearness allowance paid to these people?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice.

Lorry parcel service

* 85 *Q.*—SRI K. RAMAKRISHNA ACHARI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal with the Government to run a lorry parcel service; and

(*b*) if so, the details thereof ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

Powerlooms

* 86 *Q.*—DR. T. V. SIVANANDAM : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state the basis on which the powerlooms are allotted to the weavers' societies within (i) co-operative fold and (ii) outside the co-operative fold?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The matter is under consideration.

3rd March 1965]

DR. T. V. SIVANANDAM : Sir, are the Government going to allot the powerlooms to the handloom weavers both in the co-operative sector and outside the co-operative sector?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government of India have not issued definite instructions with regard to the allocation to the co-operative sector and the sector outside the co-operative sector. Hon. Members are aware—and I have mentioned it also during my reply to the debate on the Governor's Address—that so far as this State is concerned, we have made the recommendation that fifty per cent should be in the co-operative sector and fifty per cent should be given to those master weavers and others connected with the handloom industry.

DR. T. V. SIVANANDAM : Sir, in view of the fact that we are getting powerlooms in the handloom industry, do the Government think that the handloom industry will suffer for some time or will have its death gradually? What is the protection that the Government are going to give to the handloom industry when powerlooms are introduced?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is why this Government are very anxious that when powerlooms are introduced, they should be given only to the people who are weavers or master weavers or those connected with the handloom industry. As far as the other 50 per cent is concerned, they should be given to weavers' co-operatives. We are trying to mitigate the possible effects of large-scale introduction of powerlooms so far as the handloom industry is concerned.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, may I know the number of powerlooms that may be introduced in the Fourth Five-Year Plan?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The Government of India have fixed 100,000 powerlooms for the whole country. So, on the basis of population or some such thing, we may get ten per cent of it.

Sugar factories

* 87 *Q.*—SRI M. ETHIRAJULU : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) whether any cess fund is collected for the development of sugar factories in the State;

(*b*) if so, the amount collected during the year 1963-64; and

(*c*) how it will be utilised?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (*a*) Cess is levied on all sugarcane brought into any notified local area for consumption, use or sale therein.

[3rd March 1965

(b) A sum of Rs 64,47,053.19 P. was collected during the year 1963-64.

(c) The Cess Fund is utilised for sugarcane research, Sugarcane Development and Road Development Schemes in Sugar Factory areas.

(அ) அறிவிப்பிற்குட்பட்ட ஒரு தலப் பகுதிக்குத் தின்பதற் காவது, பயன்படுத்துவதற்காவது, விற்பனைக்காவது கொண்டுவரப் படுகிற எல்லாக் கரும்பிற்கும் தீர்வை விதிக்கப்படுகிறது.

(இ) 1963-64-ல் 64,47,053.19 ரூபாய் வசூலிக்கப்பட்டது.

(ற) கரு செஸ் நிதி, கரும்பு ஆராய்ச்சிக்காகவும் கரும்பு வளர்ச்சித் திட்டங்களுக்காகவும், சர்க்கரைத் தொழிற்சாலைப் பகுதிகளில் சாலை மேம்பாட்டுத் திட்டங்களுக்காகவும் பயன் படுத்தப்படுகிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : இந்தத் தொகையில் அந்த ஆண்டில் எவ்வளவு ரூபாய் அந்த அந்தத் துறையில் செலவிடப்பட்டிருக் கிறது என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : முழு விவரம் தெரியவேண்டுமென்றால் தனியாகக் கேள்வி போட வேண்டும்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவு ரூபாய் எல்லாத் துறையிலும் செலவிடப்பட்டிருக்கிறது என்பதை யாகிலும் சொல்வார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அந்தத் தகவல் என்னிடமில்லை.

திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் : இம்மாதிரி ரோடுகளுக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது? அப்படி ஒதுக்கப்பட்ட ரூபாய் பூராவும் செலவழிக்கப்பட்டதா என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் சொல்வார்களா?

THE HON. SRI P. KAKKAN: During 1963-64, a sum of Rs. 15,77,552.94 has been spent towards sugarcane schemes.

Road development works.

* 88. Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state:—

(a) the number of road development works that have been recommended by the Divisional Engineer (Highways), South Arcot District under Sugarcane Development Schemes from 1st April 1963, uptodate;

(b) the estimates involved; and

(c) how many works have been sanctioned for execution?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) Thirty-six road development works have been recommended during the period from 1st March 1963, till date to Government for according administrative sanction for execution in South Arcot District.

(b) The total estimated cost of these road works is Rs. 63,54,000 (Rupees sixty-three lakhs fifty-four thousand only).

(c) Two road works have been sanctioned.

3rd March 1965]

(அ) தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் நிறைவேற்றுவதற்காக, 1—3—1963 முதல் இன்றுவரை முப்பத்தாறு சாலை மேம்பாட்டுப் பணிகள், நிர்வாக அனுமதி வேண்டி அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பப் பட்டுள்ளன.

(இ) மேற்படி சாலைப் பணிகளுக்காகும் மொத்த மதிப்பீட்டுச் செலவு ரூ. 63,54,000.

(உ) இரண்டு சாலைப் பணிகளுக்கு அனுமதி வழங்கப் பட்டுள்ளது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தலைவர் அவர்களே, முப்பத்தாறு சாலைகள் கீழேயிருந்து அனுப்பப்பட்டிருந்த போதிலும் இரண்டு சாலைகள்தான் அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதற்குக் காரணம் என்ன என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : தென்னாற்காடு மாவட்டத்திற்கு மட்டிலும் 36 சாலைகள், மாகாணம் பூராவிலும் 300-க்கு கேட்டிருக் கிறார்கள். இருக்கிற பணத்தைக் கொண்டுதான் அந்தந்த ஏரியாவில் அலக்கேட் செய்து வேண்டியதைச் செய்யவேண்டு மென்பது அரசாங்கத்தின் யோசனை.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கரும்பு மீது விதிக்கப்படும் செஸ் மூலம் தென் ஆற்காடு மாவட்டத்தில் தான் அதிகமாக வருமானம் வருகிறது என்பது அமைச்சருக்குத் தெரியும். ஆகையால் அதிக மான தொகையை அந்த மாவட்டத்தில்தான் செலவிட வேண்டு மென்பதை அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்கிறதா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : எத்தப் பகுதியிலிருந்து ஜாஸ்தியாக வருகிறதோ அந்தப் பகுதியில் தாராளமாக கருணைகாட்ட வேண்டு மென்பதுதான் உத்தேசம்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : முப்பத்தாறு சாலைகளுக்கு இரண்டு சாலைகள் என்பது மிகமிகக் கேவலமான எண்ணிக்கையாக இருப் பதால் அரசாங்கம் உடனடியாக இன்னும் சில சாலைகள் போட அனுமதி தருவார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அரசாங்கம் எல்லாவற்றையும் கவனித் துக்கொண்டு வருகிறது. விவசாய டைரக்டர் பரிசீலனை செய்து சில வேலைகளை அனுப்பிவைத்திருந்தார்கள். நெல்லிக்குப்பம் பகுதியிலிருந்தும் சில வேலைகள் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லி யிருக்கிறார்கள். அதையும் அரசாங்கம் செய்து வருகிறது.

Bypass roads at Manamadurai and Ramanathapuram

* 89 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to construct bypass roads at Manamadurai, Ettivayal, and Ramanathapuram in the National Highways No. 49; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

[3rd March 1965

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) There is a proposal to construct bypass roads at Manamadurai and Ramanathapuram and also to improve the curve at mile 63/2-3 of Madurai-Dhanushkodi Road at Ettivayal in Paramakudi taluk (N.H. 49) which will also serve as a by-pass to Ettivayal village

(*b*) *Bypass road at Manamadurai.*—The Government of India have sanctioned only the estimate for land acquisition for the bypass and the lands required for its formation have just been acquired. The detailed estimate for execution of the bypass work including an overbridge is being finalised by the Highways and Rural Works Department for being forwarded to the Government of India for their approval.

Bypass at Ramanathapuram.—Government of India have approved land acquisition for the bypass. The alignment plan approved by the Government of India for the formation of bypass involves acquisition of wet lands. Hence, a suitable fresh alignment is being investigated by the Highways and Rural Works Department for getting the approval of the Government of India.

Improvements to curve at mile 63—2—3 of Madurai-Dhanushkodi road at Ettivayal.—An estimate for Rs. 1·42 lakhs for the work has been sent to Government of India for their administrative approval and technical sanction, and their reply is awaited.

SRI M. RAJAH IYER : Regarding the bypass road in Ramanathapuram, in view of the fact that the proposal of the Government of India encroaches into wet lands, have our Government urged upon the Government of India to choose the other alternative which would eliminate the usage of wet lands for bypass roads and cause minimum inconvenience to the owners of those lands?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : That is why I stated that as it involved wet lands, alternative proposals were being examined.

SRI M. RAJAH IYER : I hope that is being recommended by our State.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : First we will have to decide.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether there is any proposal to construct a bypass road at Chingleput since the traffic through that place is growing every day?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, this question pertains to a particular road.

MR. CHAIRMAN : The Hon. Minister cannot switch on so easily from Ramanathapuram to Chingleput.

Overbridges at railway level-crossings

*90 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(*a*) the total grant received from the Government of India for constructing overbridges at railway level-crossings in the years 1961–62 and 1962–63; and

3rd March 1965]

(*b*) the amount spent on such work during the above period?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) No grants are given by the Government of India to the State Government for the construction of overbridges at the place of railway level-crossings.

(*b*) The expenditure incurred by the State Government is as follows :—

1961–62—Rs. Nil.

1962–63—Rs. 7·97 lakhs.

SRI S. K. SAMBANDHAN : What is the norm by which the Government spend the amount for constructing overbridges and what is the norm of selecting places for constructing overbridges?

THE HON SRI V. RAMAIAH : We construct overbridges wherever there is need and priority is given to places where there is the highest density of traffic. As far as the construction is concerned, if it is a National Highway, the Government of India pay if an overbridge is constructed. It is a State Highway, the approach roads will have to be formed by the Government and for the bridge just over the railway line, the Railway Board will pay.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is it that the expenditure for the railway portion is met completely by the Centre or is the share of the Central Government given to the State Government as grant?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Construction over the railway line is done by the Railway Board.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : The Hon. Minister stated that in the year 1962–63, a sum of Rs. 7.9 lakhs was spent in this regard. May I know how many railway overbridges were constructed during that period?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The information is not readily available. But this is part of the work which we have taken up. It is not complete payment for any particular work.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether he means that a contract for any overbridge is tendered separately just for one portion over the railway line and another for the rest of the portion, that is, for portions to be attended to by the State Government and the Central Government respectively?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I have just stated that the construction of the bridge over the railway line is taken up by the Railway Board.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether the tender for the construction of the overbridge is submitted separately or jointly for the whole portion in one single tender?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member wants to know whether the tender is submitted for two different works or for the whole work.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : As far as the railway portion is concerned, it is done by the Railways.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Is it a fact that at the bypass road in Tiruchirappalli, the construction of the railway bridge has been delayed by the Government and due to it, the road has not yet been opened?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The construction of the portion over the railway line had been delayed. But after completing the bridge over the Cauvery and other portions, the Railway Board have taken up the work and are expediting it, and I expect the work will be completed very soon.

Honorary E.N.T. Unit, Government General Hospital, Madras

*91. *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN :
DR. H. V. HANDE : } Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to close down the Honorary E.N.T. Unit in the General Hospital, Madras; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) & (*b*) The post of Honorary Surgeon in the E.N.T. Unit, Government General Hospital, Madras, could not be filled up for the present as the Selection Committee appointed for the purpose found none of the candidates who appeared before it sufficiently qualified for the post.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us whether no person was available for the post, or is it that the Selection Committee probably thought that nobody was available and so nobody could be posted and for that reason the Honorary E.N.T. Unit was abolished?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : What is the latter part of the question?

MR. CHAIRMAN : That is a bit of an insinuation. (Laughter.)

SRI S. K. SAMBANDHAN : I shall repeat my question, Sir. Is it that qualified hands are not available in the City of Madras to look after this Honorary E.N.T. Unit or is it that the Selection Committee thought it fit that nobody should be posted and so the post was abolished?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : For the former part of the supplementary, I may say that non-availability of qualified hands was exactly the reason why the post has been abolished.

DR. H. V. HANDE : What is the main qualification prescribed for this particular post? The Hon. Minister just now said that no person having the qualification came forward. What is the qualification that has been prescribed? Will the Hon. Minister clarify it?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The Government General Hospital is a teaching institution, where honorary appointments are made, particularly in the E.N.T. Department. There were three candidates available but they were not qualified for the post. The prescribed qualification is that the candidate should have not less than five years of service in that institution as Honorary Assistant Medical Officer. The three candidates did not possess the required qualification.

SRI S. K. SAMBANDHAN : If a suitable person is not readily available at present, one may be available after one or two years. Why should the post be abolished now?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The post has been abolished as there was no suitable candidate available for the Honorary unit. Four candidates have been selected for the M.S. course and they have been put in this particular unit to enable them to acquire the M.S. qualification in E.N.T. So, to avoid delay as soon as the post was abolished, the honorary unit was merged with the paying unit and the paid E.N.T. Surgeon in the General Hospital is entirely in charge of the unit.

DR. H. V. HANDE : It is now merged with the paid unit. Have the Government increased the number of medical officers in the unit or do the old number of officers continue to do the same work?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I very clearly stated that the present paid E.N.T. Surgeon is in charge of the whole unit, both the paid and the honorary units.

DR. H. V. HANDE : What I am trying to state is this. Because it is merged with the paid one, is the paid department capable of doing the same work which the paid department and the honorary department were doing heretofore? Has the number of paid officers been increased to do the same work which the two departments were doing all these days?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The only E.N.T. Surgeon who is in charge of the paid unit is also in charge of the honorary unit. So, there is no extra paid E.N.T. Surgeon.

DR. H. V. HANDE : May I know why the post should be abolished and the department closed down? Why should not the Government keep the post in abeyance so that at a future date when a doctor with the required qualifications becomes available the department could go on functioning?

[3rd March 1965

MR. CHAIRMAN : That question would be reopened probably then.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I do not think it will be possible for the institution to be left like that without an officer having the proper qualifications to man the unit.

DR. T. V. SIVANANDAM : No qualified candidate might be available immediately but one may become available after some time. That being the case why should the Government come forward to abolish the post instead of keeping it in abeyance? There is the possibility that qualified people might be available in the future, and the Government can post such people to the post then. To create a post again will be very difficult for the Government. Hence, will the Government take into consideration all these things and see that the post is kept in abeyance?

AN HON. MEMBER : The post has already been abolished.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : When a suitable, qualified candidate becomes available, then the post will be revived.

Uthamapalayam Hospital, Madurai district

*92. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state whether any complaints have been received about the misuse by the doctors of the beds intended for the patients in the Uthamapalayam Hospital, Madurai district?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : No.

Suits and appeals pending in the Madras High Court

*93. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) the number of suits and appeals pending disposal in the Madras High Court for more than a year;

(b) the number of such cases pending for more than three years;

(c) the number of writ petitions pending for more than six months;

(d) the number of writ petitions pending for more than a year after the issue of stay orders; and

(e) the reasons therefor?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : Pending as on 30th November 1964—

	CASES
(a) Appellate Side	7,255
Original Side	948

3rd March 1965]

	CASES
(b) Appellate Side	796
Original Side	62

(c) 1,278 cases.

(d) 662 cases.

(e) The pendency is due to the pending of Legal Representative petitions It is also due to delay in printing of documents. awaiting Supreme Court decisions and non-availability of connected proceedings of cases not being ready at the time of posting. Delays in the receipt of the Commissioner's Reports after passing of preliminary decrees and adjournment of cases at the request of parties are the causes for the pendency of a number of cases in the original side of the High Court.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : என்னுடைய ஊரிலே ஒரு பஞ்சாயத்து போர்டு பிரிவினை சம்பந்தமாக ஒரு ஸ்டே செய்யப்பட்டது. அந்த ஸ்டேயை மூன்று ஆண்டுகளுக்கு மேலாக ஆகியும் ஹைகோர்ட் முடிவு செய்யாமல் வைத்திருந்தார்கள். அதை முடிவு செய்யவேண்டுமென்றால் வழக்கறிஞரைப் பார்த்து ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்து கோர்ட்டில் மனு தாக்கல் செய்தால்தான் முடிவு சீக்கிரமாகச் சொல்வார்கள் என்பது உண்மையா? அப்படியில்லாமல் மூன்று மாதங்களுக்குள் முடிவு செய்ய சர்க்கார் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : இப்போது இருக்கிற ஹை கோர்ட் விதிகள்படி எக்ஸ்பார்ட்டி ஸ்டே கொடுக்கலாம். அப்படி எக்ஸ்பார்ட்டி ஸ்டே கொடுத்தால் அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் அந்த ஸ்டேயை எங்களுக்கு ரத்து செய்து கொடுக்க வேண்டுமென்று பெட்டிஷன் போட உரிமை இருக்கிறது. ஸ்டே ரிபோர்ட்டுக்கு நீண்டகாலம் தாமதமாயிற்று என்று சொன்னால் கனம் அங்கத்தினர் எந்தக் கேஸிலே சொல்கிறார்களோ அதே மாதிரி வெகேட்டிங் ஸ்டே என்று புரசீடிங்ஸ் எடுத்திருக்கலாம். ஆகையால் தவறு ஹைகோர்ட்டில்தான் இருக்கிறது என்று சொல்வதற்கில்லை.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, writ petitions are intended to obtain some immediate remedy but I find that more than 662 writ petitions are pending for more than a year. Will the Government see that at least these writ petitions are disposed of in about three to six months or within some reasonable time?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, for one thing, the Government cannot see that a particular writ petition is disposed of earlier or later. But certainly, I think, the hon. Member will appreciate that when a number of writ petitions are filed in the High Court, it requires a Special Bench to be created and then certain preliminaries have first to be completed before the writ petitions could be taken up for hearing. Figures here show that 600 and odd writ petitions have been pending for more than a year and the normal time taken as far as I see from records is between 12 and 18 months to dispose of these petitions.

[3rd March 1965

SRI S. K. SAMBANDHAN : Now, Sir, justice is becoming costly everyday especially for the poor people. Therefore, may I know, whether Government have any proposals before them to see at least the poor people are getting justice cheaply or at no cost?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, it is very difficult to answer this question. The main question relates to pendency of cases. The question now put by the hon. Member is a general question and he will address himself to it when he makes his speech on the Budget.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Are the Government aware of the saying : ' Justice delayed is justice denied '? In view of that at least, will the Government make up their mind to appoint more judges and dispose of the writ petitions very quickly to the advantage of both the parties?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, more than the Government, the judges are themselves aware of the saying. They know that justice delayed is justice denied and they always mention it. But there are a number of circumstances which militate against quick disposal. Sometimes documents are not received, sometimes translations are not ready, sometimes cases are pending on account of a decision to be given by the Supreme Court on the same or similar matter—for instance if one decision depends upon the final decision taken by the Supreme Court on the matter, such cases are again pending—hence we cannot hustle the High Court in respect of administration of justice.

Bifurcation of Panchayats in Madurai district

*94. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) whether any representations have been received for the bifurcation of Panchayats in Madurai district; and

(*b*) if so, he action taken or proposed to be taken thereon ?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID : (*a*) Yes.

(*b*) Orders have been passed on all the cases.

*திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : இந்த மாதிரி பிரிவினைக்கு அரசாங்கம் ஆதரவு கொடுத்து ஊக்குவிக்குகிறதா ? அல்லது அப்படிப்பட்ட பிரிவினை சக்திகளைக் குறைக்க அரசாங்கம் ஏதாவது முயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கிறதா ?

*கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : பஞ்சாயத்து பிரிவினை சம்பந்தப்பட்ட வரையில் குறிப்பிட்ட அளவில் சர்க்கார் ஆதரவு என்றில்லை. சில கிராம மக்கள் அதற்கு விரும்புகிறார்கள். விரும்பி சர்க்காருக்கு மனு செய்தால் சம்பந்தப்பட்ட கலெக்டர் எல்லாவற்றையும் பரிசீலித்து, சிபாரிசு செய்தால் அதை ஏற்றுக் கொள்வோம். சர்க்கார் வந்து அதை ஊக்குவிக்கவும் இல்லை அதைரியப்படுத்தவும் இல்லை.

3rd March 1965]

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : What is the experience of the Government, Sir, with regard to these panchayats; whether bigger Panchayats are advantageous to the people or the smaller ones?

*கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : அவரவர்கள் எப்படிக் கருதுகிறார்களோ அதைப் பொறுத்தது.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—PRIVILEGE MOTION *RE* OBSTRUCTION CAUSED TO SRI K. V. RAMASWAMY AND OTHER MEMBERS OF THE COUNCIL BY THE STUDENT DEMONSTRATORS ON THE 25TH JANUARY 1965.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members may well remember about the incident reported to the House by the hon. Member Sri K. V. Ramaswamy in regard to obstruction and prevention from attending the meeting of the Legislative Council by the student demonstrators on the 25th January 1965.

He later gave notice of a motion of privilege under Rule 157 of the Council Rules wherein he has stated that while he was coming to the Council on the 25th January in a State Transport Bus, he and other members were prevented from proceeding to the Legislative Council near the War Memorial and then they were compelled to get down from the bus and he was molested and manhandled.

As it is an important matter affecting the privilege of a member of this House, under Rule 165 of the Council Rules, I refer this question of privilege to the Committee of Privileges of this House for examination, investigation and report to this House.

III.—ADJOURNMENT MOTION *RE* ANTI-HINDI DEMONSTRATIONS IN THE STATE.

MR. CHAIRMAN : I have received notice of motions under Rule 43 of the Council Rules from the following members—

Dr. H. V. Hande,

Sri M. Subbiah Chettiar,

Sri S. K. Sambandhan, and

Messrs. K. Anbazhagan and four other members.

The motion give notice of by the hon. Member Sri Anbazhagan and the other four members seems to be more appropriate and touching on the subject than the other motions. I think that that motion can be taken up. That is my view. I think in an informal way also it has been agreed that that motion may be taken up.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : What is the motion, Sir.

[3rd March 1965

MR. CHAIRMAN : I will read the motion. It is in Tamil.

"அவசரமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கீழ்க்காணும் பொருள் குறித்து, விவாதிப்பதற்கு சட்ட மன்ற 43-வது விதியின் படி, சட்ட மன்றத்தின் அலுவலை ஒத்திவைப்பதற்கு இத்தீர் மானத்தைக் கொண்டுவருகிறேம். கடந்த ஜனவரி 26 அன்று இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி. . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I suggest, Sir, that the hon. Member Sri K. Anbazhagan may himself read out the motion. That will be easier.

MR. CHAIRMAN : Yes.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, அவசரமான பொது முக்கியத்துவம் வாய்ந்த கீழ்க்காணும் பொருள் குறித்து, விவாதிப் பதற்கு சட்ட மன்ற 43-வது விதியின்படி, சட்ட மன்றத்தின் அலுவலை ஒத்திவைப்பதற்கு இத்தீர்மானத்தைக் கொண்டுவரு கிறேம்.

"கடந்த ஜனவரி 26-அன்று இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி அக்கப்படுவதைக் கண்டிக்கும் முறையில் தொடங்கிய மாணவர்கள் கிளர்ச்சியையும், தி.மு. கழகத்தின் துக்க நாள் அறிவிப்பையும், நடத்தவிடாமல் செய்வதற்கு, அரசாங்கம் மேற்கொண்ட கடுமை யான அடக்குமுறை நடவடிக்கையாலும், போலீசாரும், படைப் பிரிவுகளும் மேற்கொண்ட துப்பாக்கிச் சூடு முதலான கொடுமை களாலும், கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்களும் மற்ற பொதுமக்களும் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டுள்ளதோடு, ஏராளமான உயிரிழப்பும், உடல் சிதைவும், பொதுச் சொத்து அழிவும் ஏற்பட்டுள்ள நிலையில், பொதுமக்களும், சட்டமன்ற உறுப்பினர்களும், சிறுவர்களும்கூட கைது செய்யப்படும் நிலையும் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைப் பயன் படுத்தும் போக்கும், 144-தடை உத்தரவை இன்றளவும் நீடிக்கும் நிலைமையும் கல்லூரிகளும், பள்ளிகளும் மார்ச்சு 8 வரை மூடிவைக் குமாறு உத்தரவிடப்பட்டுள்ள தன்மையும் ஏற்பட்டுள்ள ஒரு நெருக்கடியான, சாதாரண சட்ட ஒழுங்கு நிலையைக் கடந்த சூழ் நிலையை புலப்படுத்துவதால், இவைகளைக் குறித்து விவாதிக்க இச் சட்ட மன்றத்தில் பிற நிகழ்ச்சிகளை ஒத்திவைக்க வேண்டும் என இந்தத் தீர்மானத்தின்மூலம் கேட்டுக்கொள்கிறேம்."

MR. CHAIRMAN : I would like the hon. Member to say how this motion is in conformity with the rules. He may do so without going into the merits of the question.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மன்றத் தின் விதியில், உண்மையில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகள் சம்பந்தப் பட்டவையாகவும் இதற்கு முன்பு இந்த மன்றத்தில் கொண்டு வரப் படாதவையாகவும் இந்த மன்றத்தின் பிற நடவடிக்கைகளால் தவிர்க்கப்படக் கூடியதாகவும் இருக்கும் பிரச்சினைகளை இந்த மன்றத்தின் உடனடி கவனத்திற்குக் கொண்டுவருவதற்காக இந்த மன்றத்தின் நிகழ்ச்சிகளை ஒத்திவைக்கக்கூடிய தீர்மானத்தை இங்கே கொண்டுவரலாம் என்ற அனுமதி இருக்கின்றது.

3rd March 1965]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, if the Chair gives consent, the Government have no objection to debate this question.

MR. CHAIRMAN : That will shorten the thing. The hon. Member may ask for the leave of the House.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த மன்றத்தில் முன்மொழிவதற்கு தங்கள் அனுமதியை நான் வேண்டுகிறேன்.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I second the motion, Sir.

MR. CHAIRMAN : Those who support the motion will please stand in their places.

(More than ten hon. Members stod in their places.)

MR. CHAIRMAN : As the motion has the support of more than the required number of Members, the hon. Member has the leave of the House.

Now, it will be more convenient to take up this motion to-morrow. Usually, one hour before the rising of the House, it is taken up But to be cautious, I will say, one hour before the appointed time for the conclusion of the proceedings of the day, or at the conclusion of the business of the day, if earlier.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : What is the time limit for the conclusion of business?

MR. CHAIRMAN : Suppose the business of the House is over before 5 o'clock, we can take up this debate before 5 o'clock.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : I know there is no time-limit for the conclusion of the debate.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : If the discussion on other items of business is over before 5 o'clock?

MR. CHAIRMAN : I shall read out the rule now. The rule says—

'If the leave of the House has been given, the Chairman shall intimate to the House that the motion will be taken up at such hour on the same day or, at the request of the Leader of the House on the next day, one hour before the appointed time for the conclusion of the business of the day or at the conclusion of the business of the day, if earlier'.

To be on the safe side, I say that it be taken up at 5 o'clock or at the conclusion of the business of the day, if earlier. Suppose there is a breakdown as in the case of the High Court cause list.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : This would not break down. (Laughter).

[3rd March 1965

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, may I suggest that this motion may be taken up for discussion to-morrow, say, at about half past 4 o' clock, so that there may be two hours discussion and we need not sit for a longer time than the usual hour.

MR. CHAIRMAN : The motion will be taken up to-morrow at 4-30 p.m.

IV.—GOVERNMENT MOTIONS.

(1) ELECTION OF NINE MEMBERS TO THE COMMITTEE OF PRIVILEGES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

" That, with reference to Rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1965–66 ".

MR. CHAIRMAN : The question is—

' That, with reference to Rule 156 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect nine members to be members of the Committee of Privileges for the financial year 1965–66. '

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that, in accordance with the Regulation 2 (1) framed for the holding of elections in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1965–66 :

Time and date for the receipt of nominations.	**Not later than 4 p.m. on 8th March 1965.**
Time and date for the scrutiny of nominations.	**12 noon on 8th March 1965.**
Time and date for the withdrawal of nominations.	**4 p.m. on 8th March 1965.**
Poll, if necessary	**10th March 1965.**

Nomination forms can be had from the Secretary.

(2) ELECTION OF SIX MEMBERS TO THE HOUSE COMMITTEE.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, I move—

" That, with reference to Rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect six members to be members of the House Committee for the financial year 1965–66 ".

3rd March 1965]

MR. CHAIRMAN : The question is—

' That, with reference to Rule 173 of the Madras Legislative Council Rules, this Council do proceed on a date to be fixed by the Hon. Chairman to elect six members to be members of the House Committee for the financial year 1965–66 '.

The motion was put and carried.

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that, in accordance with the Regulation 2 (1) framed for the holding of elections in accordance with the principle of proportional representation by means of the single transferable vote, I fix the following programme for election of six members to the House Committee for the financial year 1965–66 : —

Time and date for the receipt of nominations.	**Not later than 4 p.m. on 5th March 1965.**
Time and date for the scrutiny of nominations.	**12 noon on 6th March 1965.**
Time and date for the withdrawal of nominations.	**4 p.m. on 8th March 1965.**
Poll, if necessary	**9th March 1965.**

Nomination forms can be had from the Secretary.

V.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965–66.

* **திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்** : கனம் தலைவர் அவர்களே, தங்கள் அனுமதியுடன் இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் பேரில் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த அறிக்கையின் பேரில் பேசுவதற்கு முன், இங்கே எந்த நிலைமையில் கூடியிருக்கிறோம் என்பதை நாம் ஞாபகத்தில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். சென்ற வருடம் 13 முறைகள் துப்பாக்கிச் சூடு நடந்து நம் மாநில மக்களுக்கு பலவித இன்னல்கள் ஏற்பட்டன. சென்ற சில தினங்களாக இந்த மாநிலத்தில் நிலவும் நிலைமையைக் கவனித்தால், இந்த வருடத்தில் ஆரம்பத்திலேயே துப்பாக்கிச் சூடுகள் நடந்திருக்கின்றன என்பதும், இவை சென்ற வருடத்துத் துப்பாக்கிச் சூடுகளை மிஞ்சக்கூடிய வகையில் இருந்திருக்கின்றன என்பதும், இந்த நிலைமையால் மக்களுக்கு என்ன கஷ்டம் ஏற்பட்டது என்பதும் எல்லோருக்கும் தெரியவரும். இந்த நிலைமையில் மக்கள் என்ன கஷ்டப்பட்டார்கள் என்பதை நாம் உணர்ந்திருக்கிறோம் என்பதை அவர்களுக்குத் தெரிவிக்கும் முறையில் அவர்களுக்கு நாம் அனுதாபம் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அடுத்தபடியாக, 1965-1966-ம் ஆண்டுக்கான இந்த நிதி நிலை அறிக்கையின் பிரகாரம், நமது அரசாங்கத்தின் வருவாய் சுமார் ரூ. 163 கோடி; செலவு சுமார் ரூ. 170 கோடி. அதாவது பற்றுக் குறை சுமார் ரூ. 7 கோடி. புது வரி ஒன்றும் போடவில்லை. ஆனால், 'அர்பன் லாண்ட் டாக்ஸ்' இன்னும் அமலுக்கு வரவில்லை. அது அமலுக்கு வந்த பிறகு இந்த சுமார் 7 கோடி ரூபாய் தண்டித்

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [3rd March 1965

தொகையும் இல்லாது போகுமானால் ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை; யுலெல்லாம், நிலங்களின் விலைகளை எவ்வளவு உயர்த்த முடியுமோ அவ்வளவு உயர்த்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, வருடக் கடைசியில் துண்டு விழ இடமில்லாமல் போய்விடுமோ என்ற ஐயப் பாடு ஏற்படுகிறது. இந்த வருடத்திய மத்திய அரசாங்க பட்ஜெட்டை எடுத்துக்கொண்டால், அதில் சலுகைகள் மிகவும் குறை வாகக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கின்றன; ஆனால் அது பற்றுக்குறை பட்ஜெட்டாக இல்லை. அது பற்றுக்குறை பட்ஜெட்டாக இல்லாமல் இருப்பது இதுதான் முதல் தடவை; இது திருப்தி அளிக்கக்கூடிய விஷயம்தான். ஆனால் இதுவரை வந்துள்ள பற்றுக்குறை பட்ஜெட்டுகளினால் ஏற்பட்டுள்ள துன்பங்களை மக்கள் இன்னும் அனுபவித்துக் கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். விலைவாசிகள் எல்லாம் தாறுமாறாக ஏறியிருக்கின்றன. மக்களுடைய வருமானம் குறைந்து வருகிறது. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு பத்திரிகையின் தலையங்கத் தில் எழுதப்பட்டுள்ள சில வாக்கியங்களை இங்கே படிக்க விரும்பு கிறேன்.

"How much the people have had to tighten their belts on this account it is not easy to determine. But that immense sacrifices have had to be made all round can be inferred from the fact that, in the past ten years, the tax revenues of the Union Government alone have gone up nearly five-fold while the national income has increased by less than 50 per cent during the same period.

It is in the context of an immense and continuous tax effort—whose incidence had been ruthlessly raised in the past two years—that the widespread desire for relief turned almost into an anguished cry".

அந்தத் தலையங்கத்தில் இவ்வாறு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. அரசாங்கத்தார் நமக்கு ஏதோ அனுகூலம் செய்திருப்பதாகச் சொன்னாலும், உண்மையில், விலைவாசி குறைய எந்த நடவடிக் கையும் எடுக்கப்பட்டிருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, வரிக் கொடுமையைப் பற்றிப் பேச விரும்பு கிறேன். அரசாங்கத்தார் தங்களுக்குப் பணம் வருவதற்காக வரி போட்டு மக்களிடமிருந்து வரிப் பணத்தை வசூலிக்கிறார்கள். வரி விதிக்கும் சர்க்காரானது மக்களின் தேவைகளையும் மக்களுக்குச் செய்ய வேண்டிய நன்மைகளையும் கருத்திற்கொண்டு வரி விதித் தால் ரொம்ப நன்றாக இருக்கும். மேலும், வரி கொடுக்காமல் ஏய்ப் பவர்கள் மீது தகுந்த நடவடிக்கை எடுப்பதைக் குறை சொல்ல நான் தயாராயில்லை. அந்த நடவடிக்கைகளை ஆதரிக்கவே தயாராயிருக்கிறேன். ஆனால், இந்த நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்படும் போது தகாத காரியங்கள் நடக்கின்றன என்பதை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் அதிகாரம் தகாத முறையில் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அதிகாரத் தின் மூலம் மக்களுக்கு பயம் காட்டப்படுகிறது. இந்த விஷயத்தில் சமீபத்தில் ஹைக்கோர்ட்டினால் ஒரு தீர்ப்பு அளிக்கப்பட்டிருக் கிறது. பல மூன்று விற்பனை வரியானது விலைவாசிகள் ஏறுவதற்கு

3rd March 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

முக்கிய தூண்டுகோலாக இருக்கிறது. இது அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டிய விஷயம். விற்பனை வரியானது நல்ல எண்ணத்துடன் கொண்டுவரப்பட்டது. எந்த விதமான ஹிம்சையும், இன்னலும் இல்லாமல் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக வரி வசூலிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் விற்பனை வரி விதிப்பு முதலில் வந்தது. ஆனால் அது இன்று வேறுவிதமாக மாறியிருக் கிறது. 1957-1958-ல் 1,476 லட்ச ரூபாயும் 1963-1964-ல் 3,481 லட்ச மும் விற்பனை வரி வசூலாகியிருக்கிறது. இவ்வளவு வருமானம் விற்பனை வரியின் மூலம் வந்திருந்தாலும் முக்கிய உணவு தானியங் கள் விஷயத்தில் சலுகை காட்ட அரசாங்கம் இன்னும் தயங்கு வதற்கான காரணத்தை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. பருப்பு வகைகளும், இவை போன்ற தானியங்களும் அரசாங்கத் தின் கண்ட்ரோலினாலும் இதர காரியங்களாலும் விலையேறி வருகின்றன. என்ன காரணத்தினாலோ பலமுறை இந்தச் சபை யிலே கேட்டிருந்தும் அதை எடுப்பதற்குத் தயங்குவதன் காரணத்தை நான் உணர்ந்துகொள்ள முடியவில்லை. இருந்தாலும் இப்போது உணவு தானியத்தில் நான் அறிந்தவரையில் கிட்ட தட்ட 60 அல்லது 70 லட்சம் வசூலாகிறது என்று சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தக் குறைந்த தொகையை எடுத்து விட்டு மக்களுக்கு நம்பிக்கை ஊட்டக்கூடிய வகையில் உணவு தானியத்திற்கு வரியை எடுத்துவிட்டால் கிராம மக்களோடு மற்ற எல்லோரும் இந்த அரசாங்கத்தைப் பாராட்டுவார்கள் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்தபடியாக நில் வரியைப் பற்றிச் சொல்லவேண்டும். உணவு நமக்கு அதிகமாக உற்பத்தியாகவேண்டும். மக்களுக்கு உணவு கிடைக்கவேண்டு மென்று அரசாங்கம் அடுத்தடுத்து சொல்லிக்கொண்டு வருகிறது. அதற்காக கோடிக்கணக்கான ரூபாய்களை செலவழித்துக்கொண்டு வருகிறோம். இருந்தாலும் இந்த நில வரியையும் எடுத்துவிட்டு நிலத்திற்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சும் நிலங்களுக்கு மட்டும் தண்ணீர் வரி என்று விதித்துவிட்டு அடிப்படை நிலவரியை எடுத்து விட்டால் மக்களுக்கு அது ஊக்கமுண்டாக்கும் என்று நினைக் கிறேன். அரசாங்கம் இதை சிந்திக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக உணவு தானியங்கள் உற்பத்தி இந்த வருஷத் தில் கிட்டத்தட்ட 60 லட்சம் டன் விளைந்திருக்கிறது என்று சொல் கிறார்கள். நல்ல ஒரு சாதனைதான். இன்னும் தஞ்சாவூரில் பாக் கேஜ் பிளான் போட்டு பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் செலவு செய்து உரம் முதலியவைகளை மக்களுக்கு கொடுத்து உதவினோம். இருந்தாலும் எதிர்பார்த்த அளவுக்கு உணவு உற்பத்தி அதிகமான தாகத் தெரியவில்லை. எனக்குத் தெரிந்த வரையில் இரண்டு மூன்று வருஷங்களாக என்ன விளைந்ததோ அதுதான் இப்போதும் இருக்கிறது. கூடுதலாக எதுவுமில்லை என்று நினைக்கிறேன். எவ்வளவு உரவகைகளை விவசாயிகளுக்குக் கொடுத்தாலும் அவை விவசாயிகளுக்கு காலாகாலத்தில் போய்ச் சேருவதில்லை என்பது அரசாங்கம் உணரவேண்டும். கொடுக்கப்படும் உரம் தேவையான

சமயத்தில் வினியோகிக்கப்பட்டால்தான் அது நல்ல பலனைத் தருமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அரசாங்கம் லாபத்தைக் கருதாமல் விவசாயிகளுக்கு உரத்தை வழங்கு கிறார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஆனால் நான் அறிந்தவரையில் இந்த உர வினியோகத்திலும் அரசாங்கம் பல கோடிக்கணக்கான ரூபாய் சம்பாதித்துக்கொண்டிருப்பதாகத் தெரிகிறது. அதை சீர்தூக்கிப்பார்த்து மத்திய அரசாங்கத்திடம் சொல்லி உர விலையைக் குறைத்து காஸ்ட் பிரைஸ்-ல் ஜனங்களுக்கு கிடைக்க வழிசெய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

"It is recognized by all that fertilisers are essential for increasing the yield of various crops, which is the most acute need of the country to-day. It is, however, only the Central Government which can import the fertilisers and distribute them amongst the farmers. As remarked in the Central Government Audit Report (Commercial), 1963, the scheme of distributing fertilisers by the Government was initially meant to make the fertilisers available to the consumers on a no-profit, no-loss basis. This was the promise given by the Government. The performance, however, as could be seen from the data given in the Audit Report was different. It is stated in the Report that the profits rose from Rs. 1·54 crores in 1957–58 to Rs. 7·44 crores in 1960–61."

அதனால் உர வினியோகத்தில் அரசாங்கம் லாபத்தைக் கருதாது குறைந்த விலையில் விவசாயிகளுக்குக் கிடைக்க வழிசெய்தால் உணவு அதிக உற்பத்திக்கு வழி செய்தவர்களாவார்கள். காலா காலத்தில் கூட்டுறவு மூலம்தான் கொடுக்கவேண்டுமென்று முரட்டுப் பிடிவாதம் இல்லாமல் ஒழுங்காக வினியோகம் செய்பவர்கள் மூலமாக கிராமங்களில் விவசாயிகளுக்கு தேவையானபோது அவர்கள் வாங்கும்படியாக செய்து கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. பி. கக்கன்: முரட்டுப் பிடிவாதம் ஒன்றுமில்லை. இப்போதுகூட சில வியாபாரிகளுக்கு லைசன்ஸ் கொடுத்திருக் கிறோம்.

திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்: விவசாய அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் இந்த முறையை நாம் கையாள வேண்டுமென்று பலமுறை எடுத்துச் சொல்லியும் வியாபாரிகளிடத்தில் நம்பிக்கை இப்போதாவது வந்தது பற்றி அரசாங்கத்தைப் பாராட்ட வேண்டியதுதான். வியாபாரிகளை நம்பித்தான் ஜனங்களுக்கு நல்ல காரியங்களைச் செய்யவேண்டுமென்ற ஏற்பாட்டினை அரசாங்கம் எடுத்துக் கொண்டதற்கு பாராட்டுகிறேன். அதைப் போலவே பல காரியங் களை நடத்தவேண்டுமென்று அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். கண்ட்ரோல் பொருள்கள் என்றிருப்பதால் மக்கள் எல்லோரும் தங்களுக்குத் தேவையானவற்றிற்கெல்லாம் அரசாங்கத்தை பர்மிட்டுக்கும், கோட்டாவுக்கும், லைசன்சுக்கும் எதிர்பார்த்துக்கொண்டு அன்றாட காரியங்களைப் பூர்த்தி செய்து கொள்ள வேண்டிய நிலையில்தான் இன்று சென்றுகொண்டிருக் கிறார்கள். விலைவாசி உயர்வும் பிளாக் மார்க்கெட்டும் அதனால்

ஏற்பட்டுக்கொண்டுவருவதை அரசாங்கம் உணரவேண்டும். இப்போது பல அதிகாரிகள் அதில் சிக்கிக்கொண்டு திண்டாடு கிறார்கள். அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்துவருகிறது. கண்ட் ரோல் இல்லாமல் எல்லாப்பொருள்களும் ஜனங்களுக்கு ஃப்ரீ மார்க்கெட்டில் கிடைக்கும்படி செய்தால் நலமாக இருக்குமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முன்பு இங்கு லீடர் ஆஃப் தி ஹவுஸ் அவர்கள் இனிமேல் அரசாங்கம் வியாபாரத்தில் தலையிடவேண்டு மென்று சொன்னார்கள். நியாயமாகச் செய்யவேண்டியதை வாவேற்கிறோம். அரசாங்கமே எல்லாவற்றையும் எடுத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஜனங்களை இம்சிக்கவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த வருஷத்தில் 60 லட்சம் டன் உணவு விவசாயத்தில் கிடைத்திருந்தும் கண்ட்ரோல் போன்ற தேவை யில்லாத இதர கட்டுத் திட்டங்களை ஏற்படுத்துவது ஏன் என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். உதாரணமாக 40 லட்சம் விளையும் சமயத்தில் உணவுப் பற்றாக்குறை இல்லாமல் ஜனங்கள் வாங்கும் நிலைமை இருந்தது. புவனேஸ்வரத்தில் கூடி செய்த திட்டத்தில் உணவுத் திட்டத்தை அரசாங்கமே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டு மென்று தீர்மானத்தின்படி பல கட்டுத் திட்டங்களைக் கொண்டு வந்து நியாயமில்லாதவைகளைச் செய்து அரசாங்கமே ஏற்படுத்திய பற்றாக்குறையின் காரணமாகத்தான் மக்கள் உணவுக்குக் கஷ்டப் படவேண்டியதிருக்கிறது என்பதை ஜனங்கள் பொதுமக்கள் உணர்ந்திருக்கிறார்கள். சென்ற வருஷம் சென்னை போன்ற நகரங்களிலும் நெல் விளையும் தஞ்சாவூர் பகுதியிலும் உணவுக்கு மக்கள் பட்ட அவஸ்தை அரசாங்கம் உணர்ந்திருக்கிறது. அதை அனுபவித்தும் ஏன் மாற்றிக்கொள்ளத் தயங்குகிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. 60 லட்சம் டன் விளைந்தும் ஏன் கண்ட்ரோல் செய்து மக்களுக்கு நல்ல உணவு கிடைக்காமல் செய்கிறார்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். சென்னையில் கடைகளுக்குச் சென்று நின்றைந்து நாட்கு வேண்டிய கண்ட்ரோல் பொருள்களை யாவது வாங்க முடிகிறதா என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன். அதை யோசித்துப் பார்க்கவேண்டும். நவம்பர்—டிசம்பர் மாதங்களில் அரசாங்கம் ஏற்படுத்திய ஃபேர் பிரைஸ் ஷாப்புகளில் கண்ட்ரோல் சாமான்கள் கொடுப்பதற்காக அரசாங்கம் நியமித்த அந்தக் கடைகளில் போர்டு மட்டும்தான் தொங்கிக்கொண்டு இருந்ததே தவிர உணவுப் பொருள்கள் இல்லை. அரசாங்கம் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டால் பொறுப்புடன் ஜனங் களுக்கு உணவு நல்ல முறையில் கிடைக்க வசதி செய்து தரவேண்டும். உணவு வினியோகத்தையும் கண்ட்ரோலையும் இன்று எடுத்துவிட்டால் அரசாங்கம் நிர்ணயித்திருக்கும் விலையைவிட குறைவாக மக்களுக்குக் கிடைக்குமென்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். இப்போது அறுவடை முடிந்த பிறகு ரேஷன் கடைக்குப்போய் அரிசி வாங்குவோர் எண்ணிக்கைக் குறைந்துவிட்டது இந்த நிலைமையில் நடந்துகொண்டு போனால் உணவுக்கு பல திண்டாட்டங்களை உண்டாக்கும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மந்திரி அவர்கள், எழை களைக் காப்பாற்றத்தான் ரேஷன் கொண்டுவந்தோமென்று

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [3rd March 1965

கூறினார்கள். சேஷமே எடுத்துவிட்டால் ஏழை மக்கள் பட்டினி கிடப்பார்களா? இதுவரையில் ஏழைகளுக்கு யார் உணவு கொடுத்தார்கள்? இதை அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும். ஆகவேதான இந்தக் கண்ட்ரோலை எடுத்துவிட்டால் மக்கள் தங்கள் இஷ்டம்போல உணவு தானியங்களை வாங்கமுடியுமென்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இந்த சுத்துவார்த்த ரீதியில் நடத்தி கொண்டிருக்கும் இந்த அரசாங்கத்திற்கு ஒன்று சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன். சமீபத்தில் ஈஜிப்டில் உணவு நெருக்கடி ஏற்பட்டது. மக்களெல்லாம் கஷ்டப்படக்கூடிய நிலைமையில் இந்த சுத்துவார்த்த ரீதியில் இருந்த ஈஜிப்டு அரசாங்கம் என்ன செய்தது. இதை முக்கியமாக மந்திரிகளோ மற்றவர்களோ அந்த நாட்டிற்குச் சென்று அவர்கள் செய்த வழியை கடைப்பிடித்த வழியை இங்கே வந்து கடைப்பிடித்தால் இந்த மக்கள் உங்களை வாழ்த்துவார்கள். உணவுப் பஞ்சம் தீர்ந்து விடும். ஈஜிப்டில் என்ன செய்தார்கள் என்று நான் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஈஜிப்டில் உணவு தானிய வியாபாரத்தை அரசாங்கம் செய்தது. மக்களுக்கு உணவு கிடைக்காத நிலைமையைக் கண்டு அதற்குத் தேவையான அன்னியச் செலாவணியைக் கொடுத்து இந்த உணவு எங்கிருந்து வந்தாலும் வரட்டும். அரசாங்கம் மூலமாக வரவழைத்தாலும் சரி, தனிப் பட்ட வியாபாரிகள் வரவழைத்தாலும், சரி, மக்களுக்குக் கிடைக்கக் கூடிய வழி செய்ய வேண்டும் என்று செய்தார்கள். அதன் பிரகாரம் மக்கள் குறைந்த விலையில் அந்த தேசத்திலே உணவு வாங்கக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. இன்று அங்கு உணவுப் பஞ்சம் தீர்ந்து விட்டது என்று சொல்ல ஆசைப்படு கிறேன்.

அடுத்தபடியாக நமது அரசாங்கத்திற்கு முன்பு சொன்னது போல எதை எடுத்தாலும் அரசாங்கம்தான் வியாபாரம் செய்ய வேண்டும். சகலமும் செய்ய வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை வளர்த்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். இதனால் வரக்கூடிய தீமையை அவர்கள் பின்னால் உணர்ந்து கொள்ளுவார்கள். அப்படி உணர்ந் தால் நாட்டிற்கும் நல்லது, ஆளும் கட்சிக்கும் நல்லது. அதற்கு ஒரு உதாரணம் சொல்லவேண்டும். மத்திய அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த வரையில் சொல்ல வேண்டியதில்லை. உணவு இறக்குமதி யில் வருஷம் ஒன்றுக்கு 25 கோடி ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறது. சென்ற வருஷம் வியாபாரத்திலும் நஷ்டம் தான். கணக்குப் பார்த்தேன். நமது மெட்ராஸ் அரசாங்கம் கணக்கு ரூபாய். அரை பைசாவில் கொடுத்திருந்தாலும். எவ்வளவு ரூபாய்க்கு வாங்கினார்கள், எவ்வளவு ரூபாய்க்கு விற்றார்கள், அதனால் ஏற்பட்டது நஷ்டமா இல்லையா என்று தெரி வித்தால் நலமாக இருக்கும். அந்த மாதிரி ஒன்றும் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. அவைசியமாக காரியங்களில் செய்யக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

நமது அரசாங்கத்தில் முக்கியமாக நமக்கு Government commercial undertakings பற்றி புத்தகம் கொடுத்திருக்கிறார்கள். மூன்று, நான்கு ஸ்டேட்மெண்ட் கொடுத்திருக்கிறார்கள். State Transport

3rd March 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

அதாவது மெட்ராஸில் ஓடும் பஸ் இன்னும் வெளி ஜில்லாக்களுக்கு ஓடும் பஸ் கிட்டத்தட்ட 900 பஸ் வரையில் அரசாங்கம் தன்னுடைய பராமரிப்பில் நடத்தி வருவதாகத் தெரிகிறது. இது வரையில் கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால் அவர்கள் சொல்லுகிறப் பிரகாரம் வரவிற்கும் செலவிற்கும் வித்தியாசமே 136 லட்சம் ஏற்பட்டிருக் கிறது. அத்துடன் State Transport - இல் என்ன லாபம் வந்திருக் கிறது என்று பார்த்தால் 800 பஸ் ஓடக்கூடிய நிலைமையில் அரசாங்கத்திற்கு Net earnings கணக்கு போட்டிருப்பதில் 1962-63 வருஷத்தில் கிட்டத் தட்ட ரூ. 22,688 லாபம் வந்தது. 1963-64 வருஷத்தில் ரூபாய் 28,40,820 நஷ்டம் வந்திருப்பதாக காட்டி யிருக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரியில் ஓடும் பஸ்களும் இந்த வருஷத்தில், 1963-ம் வருஷத்தில் 67,177 ரூபாய் நஷ்டம் வந்ததாக தெரியப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பெரிய Government undertakings இந்த மாதிரி Public enterprise - இல் வரும்படி வரக்கூடிய ஸ்தாபனத்திலே நஷ்டம் வருவதற்குச் சில காரணங்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த காரணங்களையும் ஒத்துக்கொள்கிறோம் இருந்தாலும் இதையே ஒரு தனிப்பட்ட ஸ்தாபனத்திடமோ அல்லது அதில் 50 சதவிகித ஷேர் வைத்திருந் தாலும் சரி, இதை ஒரு கம்பெனி மூலமாக நடத்தினால் இவ்வளவு தொந்திரவுகளும் நஷ்டமும் இருக்காது என்று நம்புகிறேன். இந்த அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ளு கிறேன். சின்கோனு பிளான்டேஷன் கணக்கைப் பார்த்தால் வருஷா வருஷம் இது நம்மை கூண்டோடு கைலாசத்திற்குக் கொண்டு போகும் நிலைமையில் நஷ்டம் வருகிறது. எதனால் இதைத் தொடர்ந்து நடத்துகிறார்கள் என்றால் மத்திய அரசாங்கத் திற்காக நடத்த வேண்டுமென்று சொல்லுகிறார்கள். மத்திய அரசாங்கம் இதை நடத்தவேண்டும் என்று விரும்பினால் ஏன் அவர்கள் இந்த நஷ்டத்தை ஒத்துக்கொள்ளக்கூடாது. நம் அரசாங்கத்திற்கு ஏற்படும் நஷ்டத்தை ஏன் மத்திய அரசாங்கத் திடம் வாங்கக் கூடாது என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். 1962-63-இல் 76,41,267 ரூபாய் நஷ்டம் வந்திருக்கிறது. 1963-64-இல் 22,66,626 ரூபாய் நஷ்டம் வந்திருக்கிறது. பொது மக்களிடம் கசக்கிப் பிழிந்து வரி வாங்கி அதில் நஷ்டம் வரக்கூடிய காரி யங்களை வியாபாரம் முலம் செய்வது என்று சொன்னால் யாரும் அதை ஒத்துக்கொள்ள மாட்டார்கள் என்று தெரியப்படுத்திக் கொள்ளுகிறேன். அதை விட முக்கியமானது, இந்த மாதவரம் Dairy and Milk Project ஜனங்களுக்குப் பால் அவசியம் தான். நாட்டு மக்களுக்கு இது புதிய சமாசாரம் இல்லை. ஒவ் வொருவரும் தங்களுடைய வீட்டில் ஜாதி வாரியாக இந்த தொழிலை பரம்பரையாகச் செய்யக்கூடியவர்கள் தான். அப்படிச் செய்யக்கூடியவர்கள் இருக்கிறார்கள். Co-operative movement என்று ஆரம்பித்து, Milk supply என்று ஆரம்பித்து, மாதவரம் Dairy and Milk Project என்று ஆரம்பித்து அதற்குக் கிட்டத்தட்ட 20,47,290 ரூபாய் முதல் போட்டிருக் கிறார்கள். இந்த மாதிரியாக, முடிவு என்னவென்றால் கிட்டத்தட்ட 40,05,836 ரூபாய் நஷ்டம் காண்பித்திருக்கிறார்கள். முடிவில் நஷ்டம் நஷ்டம்தான். ஒரு வருஷத்திற்கு இவ்வளவு லட்சம்

என்றால் இந்த மாதிரிப் பொதுப்பணத்தை விரயம் செய்வது சரியா? மாதவரம் காலனியில் பால் வாங்கவேண்டும் என்றால் விடியற் காலையில் 3 மணிக்கே கூப்பன் வைத்துக் காத்திருக்க வேண்டும். பால் விற்கும் இந்த வியாபாரத்தில் 40 லட்ச ரூபாய் அரசாங்கத்திற்கு நஷ்டம் வருவது என்றால் யாராலும் நம்ப முடியுமா என்று பார்க்க வேண்டும். இவைகளையெல்லாம் தனியாக வியாபார ஸ்தாபனத்தை ஏற்படுத்தி நல்ல முறையில் நடத்தினால் முடியாதா? அப்போது அரசாங்கத்திற்கு இவ்வளவு சிரமும் ஏற்படாது, நஷ்டமும் ஏற்படாது. வியாபார முறை தவறி அரசாங்கத்தினுடைய முறையில் நடத்துவதால் இந்தக் கஷ்டங்கள் ஏற்படுகிறது என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இவைகளை அரசாங்கம் கவனித்து சீர்திருத்தம் செய்தால் சரியாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக இந்த ப்ரொக்யூர்மெண்டைப்பற்றி சில வார்த்தைகள். இந்த ப்ரொக்யூர்மெண்டைப்பற்றி நேற்று முன் தினம் கேள்வி நேரத்திலே உணவு மந்திரி அவர்கள் சொன்னார்கள். மக்களுக்குத் தேவையான உணவு உற்பத்தி செய்யக்கூடியவர் களுக்கு இம்சை இல்லாமல் ப்ரொக்யூர்மெண்டு செய்யப் போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். இது கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். ஒரு ஏக்கருக்கு மேல் உள்ளவர்கள் இத்தனை மூட்டை நெல் கொடுக்கவேண்டும் என்ற லெவி சிஸ்டம் வைத்து வெளி ஜில்லாக் களில் வசூல் செய்யப்போவதாகத் தெரிகிறது. ஒரு ஏக்கருக்கு இரண்டு மூட்டை, இரண்டு ஏக்கருக்கு மூன்று மூட்டை என்று கணக்கு வைத்து, குத்தகை விட்டிருக்கக்கூடிய நிலங்களுக்கு நிலச்சுவான்தார்களுக்கு நெல் பூராவும் போகாது பகிர்ந்து கொடுக்கவேண்டும் குத்தகை எடுத்தவன். இப்படி நிலக்காரன் உற்பத்தி பூராவும் கொடுத்துவிட்டால் இந்த நிலைமையில் அவர்கள் நிலச்சுவான்தாருக்கு பூராவும் கொடுக்க முடியாமலும், தங்க ளுக்குத் தேவையான நெல்லை வீட்டுக்குக் கொண்டு போக முடியா மலும் இருக்கிறார்கள். இந்த குறைபாடுகளை நீக்கி இதை எப்படி பாகுபடுத்திச் செய்யவேண்டுமோ அதைச் செய்தால் நன்றாக இருக்கும். முன்பே கண்ட்ரோலை எடுத்துவிட்டால் நலம் என்று சொன்னேன். இந்த மாதிரி கண்ட்ரோலை வைத்துக்கொண்டு எதற்கு எடுத்தாலும் அரசாங்கத்தை நம்பி வாழவேண்டும் என்ற எண்ணத்தை உண்டாக்கிக் கொண்டு வருவது நல்லதல்ல என்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். விலைவாசி நிர்ணயர் செய்திருக் கிறார்கள். எந்த அடிப்படையில் செய்கிறார்கள் என்று புரியவில்லை. உயர்ந்த பட்ச விலை, சப்போர்ட்டு விலை என்று இரண்டு விலையை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். உயர்ந்த பட்ச விலைக்கும் சப் போர்ட்டு விலைக்கும் உள்ள வித்தியாசம் ஒரு க்விண்டாலுக்கு ஒரு ரூபாய் வித்தியாசம் என்று நண்பர் தங்கவேலு அவர்கள் சொன்னார் கள். எங்கள் ஜில்லாவில் கூடுதல் விலைக்கு ஒருவரும் வாங்க மாட் டேன் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்று சொன்னார்கள். அதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. இவர்கள் விலை நிர்ணயித்திருப்பது எந்த விலை நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள் என்றால் ரயில் அடியில் கொண்டு வந்தால் இன்ன விலை என்று நிர்ணயித்திருக்கிறார்கள். மாவட்ட

கலெக்டர்களும் இந்த உயர்ந்த பட்ச விலையையே கிராம வாசி களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்கள். நியாயம் தான். கிராம வாசிகளுக்கு எவ்வளவு கூடுதலாகக் கொடுத் தாலும் அது வரவேற்கத்தக்கதுதான். கூடுதல் விலையை யார் வேண்டுமானாலும் கூடுதல் விலைக்கு வாங்கிய நெல்லை வியாபாரியாக இருக் கட்டும், கூட்டுறவு ஸ்தாபனமாக இருக்கட்டும், எந்த விலைக்கு விற்பது என்று சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இந்த சர்க்கார் பல விஷயங்களில் 42 இலிருந்து 52 வரையில் 10 வருஷங்களில் கண்ட் ரோல் இருந்த காலத்தில் இதற்கு எப்படி விலையை நிர்ணயம்செய் தார்கள் என்று தஸ்தாவேஜுகளிலிருந்து கண்டு பிடிக்கலாம். ஒன்று ம்பைன் வரய்ட்டி இன்னென்று மோட்டா ரகம் என்று பிரித்து அவைகளுக்கு விலையை நிர்ணயம் செய்தார்கள். இப்பொழுது கிட்டத்தட்ட 20 ரகத்திற்கு 20 வித விலைகளை நிர்ணயம் செய்திருக்கிறார்கள். வாங்குகிறவர்களுக்கு எந்த ரகத் திற்கு எந்த விலை என்று கண்டு கொள்ள முடியவில்லை. இப்படி ஜனங்களுக்கு ஒரு சந்தேகத்தையும் ஒரு அவநம்பிக்கையையும் ஏற்படுத்தக்கூடிய நிலையில் இப்படி விலைகளை நிர்ணயம் செய்தது நியாயமா என்று கேட்கிறேன். " இன்றைக்கு அந்த டிரான்ஸ் போர்ட் செலவுகளையும் இதர செலவுகளையும் அரசாங்கம் ஏற்குமா என்பதை அரசாங்கம் சிந்தித்துப்பார்க்கவேண்டும். சிந்தித்துப் பார்த்ததா என்று கேட்க ஆசைப்படுகிறேன். இந்த கண்ட்ரோல் களை வைத்துக் கொள்ள ஆசைப்பட்டால் இந்த செலவுகளை யெல்லாம் ஏற்றுக்கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படு கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அரசாங்கம் சென்ற வருஷம் பயமுறுத்தினார் கள் மில்களை எடுத்துக்கொள்ளப் போகிறோம். வியாபாரிகளை ஒழித்து விடப்போகிறோம் என்று சொன்னார்கள். அதிகாரம் இருக்கிறது. பேசுகிறார்கள். அதை நாங்கள் ஒன்றும் தடுக்க முடியாது. இனிமேல் ஸ்டேட் டிரேடிங் கார்ப்பரேஷன் மூலம் தான் வியாபாரம் செய்து ஏழைமக்களுக்கு நன்மை செய்ய போகிறோம் என்று சொல்கிற அரசாங்கம் டிரான்ஸ்போர்ட் இதர செலவுகளைக் கொடுக்காமல் அந்த வியாபாரத்தை மில்காரர்களிட மிருந்து பெற முயற்சிக்கிறது என்பதை நடை முறையில் காணமுடிகிறது. எனவே மில்காரர்களுக்குக் கட்டுபடி யாகும் வகையில் அரசாங்கம் எதையும் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். வேலியே பயிரை மேய்ந்தால் பயிரைக் காப்பது யார். நெல் விலை நிர்ணயிக்க அரிசி விலை நிர்ணயிக்க கணக்குப் போட்டுப் பாருங்கள். கமிட்டி ஒன்றை நியமித்துப் பாருங்கள். எந்த அதிகாரியைக் கொண்டு வேண்டுமானாலும் ஆராயுங்கள். தவறு இருந்தால் அரசாங்கம் திருத்திக் கொள்ள வேண்டுமென்று சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். இன்று அடிப்படை யிலேயே பெரிய தவறு செய்து வருகிறார்கள். இன்று நாட்டில் நடப்பது பிளாக் மார்க்கட்டே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதை அரசாங்கத்துக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன். அதற்கு அஸ்திவாரம் போட்டது நீங்கள்தான் என்பதைத் திரும்பவும் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன்.

[திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்] [3rd March 1965

அம்மாதிரியாக இந்த கண்ட்ரோல்கள் Movement restrictions ஆல் வந்த கேடுகளை உணர்ந்து இருப்பீர்கள். வட நாட்டிலிருந்து துவரம் பருப்பு இன்னும் இதர தானியங் களையும் பெறுகிறோம். நமது அரசாங்கம் கட்டுப்பாடு போட்டார் கள். பக்கத்தில் இருக்கிற அரசாங்கங்களும் கட்டுப்பாடு போட் டார்கள். துவரம் பருப்பு உளுத்தம் பருப்பு வெளியே அனுப்பினால் பத்தாது என்று கட்டுமானம் போட்டார்கள். நிலைமை என்ன ஆயிற்று? குறைந்த விலைக்கு ரூ. 50-க்கு கிடைத்த துவரம் பருப்பு ரூ. 200 ஆகிறது. பொட்டுக் கடலையை அநேகமாக மறந்து விட்டார்கள். அதை உபயோகப்படுத்துவதையே விட்டு விட்டார் கள். ரூ. 50-க்கு கிடைத்த கொத்துக் கடலை இன்றைக்கு ரூ. 200 ஆகிறது. 1-க்கு 4 மடங்காக விற்கிறது. வியாபாரிகளால் விலை வாசி ஏறுகிறது என்று சொல்லி அரசாங்கமானது இந்த கட்டுப் பாடுகளினால் விலைவாசிகளைக் குறையச் செய்ய முடியவில்லையே. விலைவாசி ஏறினாலும் கூட சாமானே கிடைக்கவில்லையே. இது ஏன் என்று அரசாங்கம் சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். இரண்டு நாளைக்கு முன் பார்த்தேன் ஒரு பத்திரிகையில் ஒரு செய்தியை. கழ்சபையில் கூறினார்களாம். 20 ஆயிரம் டன் வரவழைத்து மக்க ளுக்கு கூட்டுறவு சபை மூலமாகவும் நியாய விலைக் கடைகள் மூல மாகவும் குறைந்த விலையில் ரூ. 80-லிருந்து ரூ. 129-க்குள் கொடுக்கப் போகிறார்களாம். அப்போது எல்லாம் ரூ. 50-லிருந்து ரூ. 75-க்கு வியாபாரிகள் கொடுத்து வந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் ரூ. 80-லிருந்து ரூ. 129-க்கு வாங்கி, இன்னம் அதற்கு டிரான்ஸ்போர்ட் செலவு இதர செலவுகளுக்கு எல்லாம் சொந்தத்தில் போடுவதா, அரசாங்கம் தருகிறதா எனபது தெரியவில்லை. இந்த மாதிரி காரி யங்கள் எல்லாம் விலைவாசி ஏறுவதற்குத்தான் இந்த கண்ட்ரோல் களும் பர்மிட்டும், லைசென்சும் உதவுகிறதே தவிர ஏழை மக்களுக்கு நீங்கள் நினைக்கிறபடி நன்மை இல்லை என்பதை நீங்கள் உணர்ந்து கொள்ளவேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப் படுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக அரசாங்க வியாபாரத்தில் ஏற்படக்கூடிய நிலைகள் இரண்டு இருக்கிறது. ஒன்று அதிக ரூபாயைப் போட்டு பெருவகையில் நஷ்டம் ஏற்படும். இன்னொன்று மாலைபோலி. அதைப்பற்றி எங்கள் தலைவர் திரு. லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

"For instance, in the year 1962-63, the Indian Telephone industry made 16.7 per cent on the capital of Rs. 6.59 crores invested in it; the Hindustan Machine Tools secured 19.8 per cent on the capital of Rs. 11.53 crores invested in that factory; the Hindustan Antibiotics, with a capital of Rs. 5.48 crores, got a return of 25.5 per cent, and the Travancore Minerals, with a capital of Rs. 70 lakhs, secured a return of 25.6 per cent. The State Trading Corporation, with a capital of Rs. 8.52 crores, provides for the Government a place of pride and power. That Corporation earned a profit of 51.2 per cent on the capital employed in it in 1962-63. These figures, from the Central Government Audit Report (Commercial), 1963 will convince every impartial man that, while the Government may have full faith in the promotion of social justice, as far as its economic activities are concerned, it is now not averse to make profits in some of these undertakings, which might vary from 16 to 51 per cent. One does not know how far the interests of the consumers influenced the decision of the Government in this matter."

இந்த நிலைமையில் அரசாங்கத்தினுடைய வியாபாரம் முதலில் நஷ்டமாகி, பிறகு அதை ஈடு கட்டுவதற்கு Indirect tax என்று போட்டு, எக்சைஸ் வரி போட்டு சரிப்படுத்துகிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் தத்து வார்த்த ரீதியில் அரசாங்கம் சீர்தூக் கிப் பார்த்து இந்த மாதிரி ஜனங்களுக்கு நல்லது செய்கிறோம் என்று சொல்லிக் கொண்டு இம்சை செய்யாமல் நல்ல காரியங்களை யே செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்காண்டு, எனக்குப் பேச அனு மதி அளித்த தலைவருக்கு நன்றி தெரிவித்து முடித்துக் கொள் கிறேன்.

3rd March 1965] [திரு. எம். சுப்பையா செட்டியார்]

• SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : Mr. Chairman, Sir, I should first of all offer my felicitations to the Finance Minister of the Government on the able manner in which he has piloted the finances of the State all these years, particularly during the year which is just concluding, and the way in which he proposes to deal with the financial position in the coming year. As I want to be brief, I do not want to elaborate on the manner in which the budget has been presented except to say that it has been presented with a different approach. I do appreciate one thing about it. The fulfilment of the Plan has been exceedingly well done and we should congratulate the entire Government—the Ministry and the administration—fully on it. The public also have to be congratulated on having co-operated in such a way as to achieve the fulfilment of the Plan, which is the sheet anchor of our case for a bigger Fourth Plan. I do sincerely hope that the Finance Commission of the Government of India will not think that the State can bear any more buruden, for in the third Plan period the gap was filled completely by the efforts of the people. Though the Madras Government might have imposed taxes, the persons who have paid the taxes and borne the brunt of them are the general public. They should be congratulated on having helped the Government. No doubt, the Government have steered the administration, collected the taxes and spent the amount according to the Plan. But that is no reason for the Government of India and the Finance Commission and the Planning Commission to think of less allotment on the ground that we can bear more taxes. The Fourth Plan envisages an outlay of Rs. 21,500 crores. An outlay of Rs. 300 crores for each State means an outlay of Rs. 60 crores for each year. It is impossible to raise 35 to 60 per cent more resources as we have reached the limit of taxation already. Therefore, I do sincerely hope that the present approach that we have made of not taxing any further will be continued in the coming years also, even during the Fourth Plan period. That will strengthen the hands of the Government with regard to the plea that they have put forward to the Government of India and the Planning Commission for not putting a burden on the State Government.

Sir, I shall reserve my remarks about the language question to the 11th. Two days have been allotted for discussing that problem. That is a very good idea of the Hon. the Leader of the House and

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1965

the Chief Minister. Otherwise the entire discussion on the budget would be clouded by discussion on the language question. I am glad the importance of the budget discussion is not overlooked.

Sir, the Police Department have to be commended on the way in which they kept under control the situation that arose in recent months. Quite apart from it, the Madras Police administration and the general revenue administration have been really doing good work normally. They were put to very great strain recently. The Chief Minister and the other Ministers have had to face a very difficult situation. We should not use the word 'sympathy' because it is a wrong word to use. I should say that they deserve appreciation for the patient way in which they tackled the situation. There was a wrong call for the resignation of the Chief Minister. We should congratulate the Chief Minister on the way in which he tackled the situation. Nobody here has been against Hindi more than myself even from 1937. It was a wrong thing to ask the Chief Minister to resign. He should not have resigned. A man in that position resigning his office will mean yielding to the clamour of the Public. We should certainly sympathise with the Police for the strain they have been put to. No doubt there has been loss of life and property. Only with regard to compensation I should say that the family of the Police Officers should be paid the salary to which the deceased Police Officers would have been entitled till the date of their retirement and the widow also should be given pension for life. Also the children should be given free education and free boarding in the Government hostels. They should be given free education, the highest education, including medical or engineering education. This Government may be in power to-day; to-morrow others may be there. But the promise should be there. Otherwise, it is not possible for anybody to do any work. We no doubt appreciate the immediate announcement of a payment of Rs. 20,000 to the family of the deceased. Nobody supports violence. Every party in the country and the students have condemned violence.

Sir, the most important thing which should engage the attention of the Government in the coming five years, as it has engaged their attention in the last five or more years, is the agricultural and industrial policy of the State. Many others are more competent to speak about agricultural development. As they are to speak, I shall save the time of the House by confining my remarks to the industrial development of the State. There has been a spurt in industrial development in the last five years. We should offer our warmest congratulations to our most energetic Minister for Industries. I wish he were not here now. I am praising him not because he is here. Even if he had not been present, I would say that there has been a lot of achievement in the industrial sphere. There have been numerous and diversified industries started. Though we are next to Bombay, other States should not say that the Centre should not aid the industrial development of this State as much as hitherto. Because we have done well we want more and we have a strong

3rd March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

case for further development. Many potential types of industries ought to be erected in this part of the country. It is a fact that the share market and the public market are not good on account of the fiscal policy of the Government of India. Though a different approach has been made recently by the Hon. the Finance Minister of Delhi, that is not enough to enthuse the market. Institutional help has to be given if we want industrial development—and if we want empolyment to be provided to thousands of people. It is in that way the Madras Government, through their Industrial Finance Corporation more than any Industrial Finance Corporation in any other State have done well in the last five years. The only thing is, they are short of money. That is the experience of the industrialists and everybody connected with the technicians. The Reserve Bank has unlimited resources. What they have stated is that the Industrial Finance Corporation or others should themselves finance 1/5th of the requirement. If Rs. 25 lakhs is to be given to an industry, Rs. 5 lakhs should be their own money. If you invest Rs. 10 crores, you will get Rs. 40 crores from the Industrial Development Bank alone If this Government could be persuaded to give about Rs. 10 crores for the next few years—it could be more—to the Industrial Finance Corporation, there would be four times more industrial development, and the other institutions put together would increase the investment eight or ten times more. My desire is that at least a hundred crores of rupees should be made available through these institutions for industries to develop. I should make a strong plea to the Hon. the Finance Minister through the Hon the Minister for Industries that he should persuade his colleagues in the Cabinet to agree to set apart two to three crores of rupees annually for the Industrial Development Corporation. (An hon. Member : Madras Corporation) Yes. I am referring to the Madras Corporation only. The industries get help from other corporations and the Life Insurance Corporation and the bigger International Corporations. But the initial help should come from the Madras Corporation, and therefore it should be provided with more funds. This Corporation is composed of eminent industrialists and experts. I am not a member of the Corporation and therefore I can talk with freedom about the working of the Corporation. They have experts to deal with the subject. They have the guidance of the Hon. the Minister for Industries. I do sincerely hope and trust that the working of the Corporation would be enlarged. In that the Government have the full support of this House In that way we can really have a big industrial Development in the State and in South India.

While speaking on industrial development, I should also like to refer to development in the field of electricity. I know there are other occasions to speak about it in great detail. For want of time I shall refer to it here only very briefly. In congratulating the Government on their achievement in this field I would like to couple my congratulations to the Chairman of the Board (Sri Appadurai) who is a renowned personal throughout the world. By his visits to

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1965

various countries in the world he has obtained assistance to many of our projects, particularly Neyveli and the Kundha Projects. For the Kundha plan, he has obtained very valuable assistance from Canada. We have already spent crores and crores of rupees on the various schemes of power development. I do hope and trust that more will be spent in the coming years for development in the State. This is very necessary for our further industrial development. May I say this is also very essential for increasing our production in the agricultural sector. Government say that so many wells have been sunk and many pumpsets have been supplied with electricity. They should not rest content with sinking these wells and putting up pumpsets in the delatic districts alone. We hope and trust that the Hon. the Food Minister would see that wells are dug and pump sets are put up in the dry and backward districts like Madurai, Ramanathapuram, Pudukottah, and other places where well irrigation is necessary and people are very poor. Now people are coming from Burma, Malaya and other places. And very soon people from Ceylon also will be coming. I hope and trust that electricity will be taken to those places. I know electricity is there in some places. But money has not been given for the digging of wells. Where there is electricity already, money must be given for digging wells and putting up pumpsets. Where there is no electricity, all the three things must be given, viz., electricity, money for digging wells and money for putting up pumpsets.

Talking about electricity I should like to mention that our real assets will be about Rs. 2,000 crores against the nominal book value of Rs 442 crores and public debt of Rs. 318 crores mentioned in the Budget. Our financial position is sound and we can certainly launch upon big projects and ask for assistance from the Government of India. I hope the present Finance Commission's proposal for allocation of funds to the States would be worked out from the point of view of the work that has been done by the States irrespective of any other consideration. (An hon. Member : They want allocation on the basis of population). I know the population per square mile is about 662. A hundred years after it may become 669 per acre. That is what we are told. Apart from that I am very happy about the mention made by the Hon. the Finance Minister and the hon. Leader of the House in their speeches about grants to be made during the period intervening between the award of one Finance Commission and another. Various considerations such as inflation and more costs come in and the Government of India would not give additional grants to meet these. The Government servants get increased dearness allowance in proportion to the increase in the cost of living. I should think there should be some arrangement by which the States would get a sort of dearness allowance to meet their increased commitments. They should give an extra allocation of 5 to 6 per cent to make up for the increased commitments, as the Finance Commission takes into account only the latest position in recommending allocation of funds to various states. I also hope and trust that the actual performance by the States with reference to the various projects

3rd March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

would be the guiding factor in the allocation of funds by the Finance Commission, the Planning Commission and the Government of India. More than all these, I think, this Government should ask the Government of India to give them more facilities for raising loans. If the Government of India are not in a position to give the needed assistance, loans could be raised by the State Government and utilised for many of these good projects and schemes.

Regarding the food problem, I should like to say that the Government have almost failed in controlling foodgrains. I do not see any reason why the Government should introduce control and build up what is called a buffer stock of a few lakhs of tonnes. The best thing to avoid all these things is to give up control and freely import foodgrains. They cannot manage the situation especially during the lean months from July onwards to December unless we have big imports. There can be no sense of shame in the Government importing more foodgrains. The population is growing and the production has not kept pace with the demand. The Government have to make up the deficit by imports, because we are not able to make up the deficit by increased production. I would therefore entreat the Government to get rice from other States and from other countries such as Burma, Thailand and even from America for the next 10 to 15 years, if necessary. That is the only way to keep down prices and be free from the idea of imposing controls. I therefore do sincerely hope and trust that the idea of having more food imports will receive serious consideration.

In talking about the food problem, I should like to refer to irrigation schemes and repeat what I have been saying for the last 20 years in the legislature. Nothing has been done by the Government in this regard. Particularly for the last ten years nothing has been done for the backward areas. Sir, the Cauvery is in floods once in every three or four years destroying the crops and fields. I have been repeatedly asking for a canal from Jaderpalayam down to Ramanathapuram running through Tirupattur, Ramanathapuram and Thondi. We have been promised that this will be looked into. But nothing has happened so far. All the while we see other irrigation schemes coming up and getting through. No mention has been made about even the investigation of this scheme. I do sincerely hope and trust that at least in the next two years some investigation will be done and something will be mentioned in the House in the next two years about this scheme. Though the Government may not be in a position to do anything in the matter immediately, at least an attempt should be made to investigate the scheme in the next two years.

Sir, we have had this instance of this Hindi agitation. Let us not have other agitations, agitation for the Steel plant, agitation for the Sethusamudram project agitation for the Tuticorin Port scheme, for saving the Rameswaram temple, and so on. There is already the talk that Rameswaram has been opened up quickly because people from North India go there. Rightly or wrongly there

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1965

is this taluk. I am only saying what I heard. It is good they have opened up Rameswaram. The Government should take steps to preserve the Rameswaram temple. The Hon. the Leader of the House has seen many parts of the world. The hon. the Leader of the Opposition has also visited many countries of the world. In the low countries they put up dykes and other things to reclaim land and to prevent land getting submerged. It is equally possible to save the temple from destruction by putting up huge, big cement walls, by aforestation, and by raising casuarina plantation from the temple to the sea front. I am a layman. I cannot give anything more than hazy suggestions. It is for the Government to investigate and then take up the work to preserve the temple. Then, Sir, there are other suggestions that something must be done in regard to the Pamban bridge. People say that low bottom ships cannot go from Mandapam to Talaimannar with the load. They can come easily only as empty ships for repairs only. Then, Sir, mention has been made about the Sethusamudram project. I am glad that the Hon. the Chief Minister gave the assurance that the Sethusamudram project will be taken up. But apart from his assurance, he is not able to elicit any assurance from Delhi. We will be glad if an assurance comes from Delhi that they will implement it. Without implementation, assurance does not count. I do hope that the Government will see that the Sethusamudram Project is started in the coming year. I hope the Government will take time by the forelock and insist on these things being fulfilled even earlier.

Sir, I should like to mention that the provision made for building hospitals is very meagre. After two or three years, the Government are now thinking of building hospitals. They have allotted a very small amount of Rs. 27 lakhs for this purpose. I wish the amount was two crores and seventy lakhs of rupees. The Hon. the Leader of the Opposition knows how many buildings can be constructed with this Rs. 27 lakhs. The Government will be able to build only about four or five additional clocks. I do hope that the Health Minister will impress upon the Cabinet to allot more money at least in the supplementary budget that may be presented later. Now, Sir, the hospitals are overcrowded and the equipment in the hospitals is far from being the latest equipment. We are told that the equipment in Bombay private hospitals is much more latest than what one finds in Madras. Not that the doctors here are not aware of it, but sufficient money has not been allotted for the purpose. I do hope that the construction of new hospitals will receive the earnest attention of the Government.

Sir, while I am on this subject, I should like to make mention about the City dreadful'. We are living in a cesspool. Three Ministers (the Health Minister, the Local Administration Minister, and the Public Works Department Minister) can tackle this Cooum river. Let alone Adyar. What is the difficulty in sending for the Commissioner of the Corporation for a discussion? The Commissioner is not one hundred miles away. The Madras Corporation is so very near. Let them ask the Commissioner as to why they are opening up the sewerage system everyday? Previously they used to open it only for a day or two, for a few hours during the north-east monsoon in half a dozen places. They will never open permanently. They have got seven pumping stations, two of which are electrically operated and the other five are not electrically operated. They have been asking for electricity supply for the remaining five stations. I ask, what difficulty is there for the Madras Government to give them a loan or a subsidy to put up a perfect sewerage system. It is very easy. If the Corporation cannot do it, why not the Government themselves do it? Let the public know what the Government have done. We do not know what has happened, after we discussed this four months ago. Nothing has happenned. That is what we know. I do entreat the Minister . . .

3rd March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Nothing will happen. (laughter).

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: But I am an optimist, and I sincerely trust that the Government will do something. It was not done two years ago. Till two years ago, this letting out of the sewage into the Cooum was not resorted to. Why should they do it now? If they think that the pumping system is as old as 1880 and there is only ten per cent efficiency, they can consult the Kirloskars. Their engineers are there. Why should we say 'City beautiful', when we cannot cross the Buckingham Canal without winding up the windscreens in our cars or just closing our nostrils? Let anybody go from the Madras University to Fort St. George and take note of the smell emanating from that area. Our city is surrounded by a lake as it were. We are in an island. We should have boats on the island and travel! Are not the Ministers aware of this? Why should they accept my statement? The Hon. the Minister for Co-operation (Mr. Manradiar) is living in front of the river right and he must be knowing the smell of the river. The Hon. Mr. Venkataraman also must be knowing it. He cannot open the doors and windows of his house. That is the position. Once Mr. Manickavelu also had that difficulty.

MR. CHAIRMAN: I did not have it.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Then the sewage was not let out. That is the whole trouble (laughter). Now it is being let out.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Perhaps it is reserved for us!

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Let the Government think of better means of disposing of the sewage in the city. The Chief Minister's idea is to take it a thousand feet into the sea by means of a jetty and let it out there. Then there would not be any smell at all. That is what he thinks. Let him consult experts. I am only a grievance-monger. I know the grievance and I must express it here. That is my duty in the House, and nothing more. It is for the Government, as such, to look into

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [3rd March 1965

the matter. If the Corporation cannot do it, let the Government undertake this work. Sir, I shall not take up more time on this small matter.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : It is a big matter.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR : I will tell you, Sir, that the last dengue fever was not prevalent in Tiruppur or Coimbatore. Even if one paid for it, he would not get it. It was prevalent only in Madras. We are in danger of this epidemic. The Hon. the Minister for Public Health then read out from the report of the Director of Public Health, and she could not read a particular word. The Hon. the Leader of the Opposition then said that that was a kind of mosquito, which would cause yellow fever. He has mentioned that anything might happen. Last time the hospitals were overcrowded. About ten thousand persons had to spend a lot of money. I do hope a serious attempt will now be made to put a stop to this thing. At least we can go back to the old method—the method that was adopted two or three years before of putting up dredgers for flushing the Cooum river with the sea water.

I am happy about one thing. I have reserved this for the end of my speech. It is very good on the part of the Government to have thought of increasing the dearness allowance to all the officers of the Government. I am glad they have also included in the scheme those getting salaries between Rs. 600 and Rs. 1,200. After all, those getting Rs. 1,200 are not very well off. They are also affected by the high cost of living. The increased dearness allowance may cost the Government a lot of money, but we want a contented service. The Government servants must be able to cope with the increased cost of living. I am glad that the Government have kept in tune with the Government of India rates. I certainly appreciate the Government's move to give dearness allowance to everybody up to Rs. 1,200. This is a very good thing.

Sir, finally let me only offer my warmest feliciations to the Government on the way in which they have steered the finances of this State and dealt with the finances for the next year, particularly with reference to the Fourth Five-Year Plan. I wish them the best of luck in their attempt to have the Fourth Five-Year Plan.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Chairman, I wish to submit that this is a colourless budget. I have been here for the last thirteen years, and this is the 13th budget speech I am just delivering. Many are the suggestions that have been given from this side to the treasury benches, but I am sorry to say that most of these suggestions have not met with any response from the Government so far. Now we had a revenue of about Rs. 16 crores when we were in the composite State and to-day the revenue of the State is more than ten times what we were getting in the

3rd March 1965] [Sri G. Krishnamoorthy]

composite State. Our State has shrunken considerably, and yet we are getting ten times more revenue than what we were getting in the composite State in 1938-39, according to the Government figures themselves. Have the amenities increased ten-fold now? Are the N.G.O's and the teachers getting ten times the salary that they were getting before? Are the public getting ten times the amenities that they were getting before? The Government may say that they are getting Rs. 163 crores and spending Rs. 170 crores and thereby incurring a deficit of Rs. 7 crores, and so on. As was ably pointed out by one of the previous speakers, the hon. Member Sri M. Subbiah Chettiar, we have got a plan to tax the urban property, and that tax is to take effect from the 1st July 1963. We are told that the tax will be collected for two years and that the figures are being worked out. I do not know how the citizens, especially those in Madras to which it applies now, will be able to pay together for two years. I would request the Government to see that the tax is given effect to only from the date on which the assessment is actually made or from the 1st July 1965 or April 1965.

Now, Sir, with regard to education, the Government are to spend Rs. 37 crores. I consider it a colossal waste. Now are we spending it on education? No; we are not. That is why I say it is a waste. There were comments that I had passed too strong remarks that the whole thing was a waste. I assert it is a waste because education is that thing which improves the character of a man, which builds the character of a man, which builds the national character and which is done through national education. Though it is more than eighteen years since we got Swaraj, we are yet to have a national system of education and the Centre is thinking of a Commission to just draft a national scheme of education. All the amount that we have been spending all these years is a colossal waste and to say that we are spending nearly 22 per cent of our revenues on education is to say that we are wasting nearly 22 per cent of our revenue, the hard earned money of the poor people of the State. Now, the Government may say that we have been continuing the system of education that has been there all these years and that it has produced many eminent men. But these eminent men are really exceptions. If there is no element of moral education, if there is no element of spiritual education in the educational curriculum, the whole thing is a waste. Added to this, this system of education has to be undergone by boys after seeing films which ought not to be seen by them, after seeing posters that are scattered throughout the State which will spoil their character, and after coming to schools not with a clean slate but with a slate full of wrongs to be corrected by the teacher. The difficulty is on the part of the teacher. Nothing like character could be put into the pupils. There is nothing in the content of education for that but there is everything in the outside atmosphere, where the child spends the major part of his time, whether it be under the control of its parents or outside the control of the parents, which is full of things which ought not to go to the educational field.

[Sri G. Krishnamoorthy] [3rd March 1965

Now, Sir, we find that the educational curriculum, instead of containing something which will put in character, has got things which will lead to anti-social work and which will split us. Even to-day our history books, approved by the Text Book Committee which is paid by the Government, contain things which create division among us. What then can we see in the atmosphere except division? Our mathematics and arithmetic books even to-day contain sums in which the boys are asked to find out the quantity of water that has to be mixed with milk so that the milkman may make a profit, or the quantity of inferior coffee seeds that can be mixed with superior coffee seeds to bring a profit to the merchant. So, we are preaching under the aegis of the Government through books approved by the Text Book Committee to the students anti-social acts. What then can we expect when they turn out to be merchants? Can we get anything like pure milk or pure coffee powder ? Naturally we cannot, and for this we pay the teachers, we pay the Inspectors, we give school fee and examination fees. And that boy who works out these anti-social arithmetic sums correctly gets the first rank and becomes an officer, whether he be an N.G.O. or a Gazetted Officer or an I.A.S. Officer. That is the state of things and this has not been rectified for the last eighteen years though we thought that as soon as the Britisher left our shores, we could rectify all these things. There is only want of earnestness on the part of the Central and the State Governments to consult the teachers as to how character can be put into the students who are to be the future citizens.

Now, we find that in education we deal with so many things which ought not to be there and we are wasting our time like anything. Our Government, instead of having some original ideas as the Madras State is always credited to be, has not touched educaton at all and there is nothing original. On the other hand, they have been repeating the same thing and in regard to other things also they have been repeating what the other State Governments have been doing and the Centre dictate. We have been trying to assume to ourselves as a Government all responsibilities—feeding all children at schools and feeding all the people through ration shops or co-operative societies. We want to undertake everything. Then we have to increase the number of officers, and there is no use of repenting that on dearness allowance alone we have spent Rs. 22 crores in the last few years because we are expanding like anything. Things which ought to be left to the individual are undertaken by the Government without knowing that the Government which governs the least is called the best Government. As the hon. Member Sri Subbiah Chettiar pointed out, the Government have been trying to interfere in every daily activity of each individual, and no man, whether he be a petty agriculturist or a petty trader, is free from the interference of the Government. He has to fill up a form. One has to get some permit. Even for getting daily necessities —food, clothing and shelter—for everything there is a permit.

3rd March 1965] [Sri G. Krishnamoorthy]

For shelter, there is the cement permit. For clothing, we often get the controls. For food, we have, to take that rice, which is doled out by the Government through the co-operative societies and fair price shops. What is lacking in the Government is trust and fair price shops. What is lacking in the educational field is trust in the teachers. In the High Schools you will find that there are many Headmasters who do not want all the papers of a particular section to be corrected by that teacher because he would happen to have private tuition of some three or four boys. What is the public eamxination for if there is trust in the teacher? Why should we then make ready a lakh of boys sit for the examination, to be held from April 6th? And some teachers somewhere are to correct all these papers. We do not trust the particular teacher who is in charge of the XI Standard or the S.S.L.C. or the Matriculation class. We think he will favour some boys. Where can this distrust end? It would not end anywhere. All of us are citizens of India, whether we sit on the Treasury Benches or on the Opposition side. We fought for gaining freedom for our country, and we do want the facilities of food, clothing and shelter, contentment, prosperity and happiness to reach the people as early as possible. The procedure may be different in respect of different political parties, but the aim is the same. We must concede that people on the side of the Opposition have also got their views. That is the manner of working of a democracy.

Sir, for the last twelve years, regarding many points which ought to be taken note of by the Government especially with regard to education, no response practically has come from the Government. They regard the teachers as members of any other profession. Otherwise, they would not have said ' yes ' to the Central Government's query whether the teachers' constituency could be abolished. There was a statement on behalf of the Government that this State Government did not recommend it, but that their opinion was sought for and that they said that they had no objection. Both the things are the same. Whether the opinion comes from them or from some other person, when they say that they have no objection, it means that they are for abolishing the teacher's constituency. I do not know for what purpose the original framers of the sacred Constitution, while sitting in the Constituent Assembly, thought of the members of the teaching profession alone as fit and necessary to enter the Upper Houses of the State Legislatures. What circumstances do warrant the Government now to think that these persons ought not to be there and that the teachers should not have the virtue of representation in the Upper House? What I would like to impress upon the Government is that they must take the opinions that come from the side of the Opposition in so far as they could be implemented in the interests of the nation. Otherwise, we are not really working a democracy. The Government may have a majority, but that is not the consideration. As said by Thiruvalluvar in Thirukkural, from whatever source you get good, you must take it. It may come from the man sitting opposite. How do the Government think that the man sitting opposite is not

interested in the welfare of the people? Otherwise, he could not be sitting here. He has got the votes of the people. He is here in an elected capacity and Government must respond. If really Government think that something is wrong with education as is seen from the atmosphere around and as is seen from the results produced by education, is it not incumbent on the part of the Government to see that some moral instruction is put into the curriculum as soon as possible, even from the year 1965, to see that the future citizens respond properly to the atmosphere? We neglect a thing that ought to be done and then we suffer. We are instilling and injecting poison into the young minds through anti-national history books and then we think of mending the society. We can mend it at a certain stage. Now what happens is we are not able to mend it. As a Government, they cannot deal with adults. As children, they can be dealt with in schools. Character, national education, responsibility—everything can be put only in elementary schools through the elementary school teacher within the twelfth year where psychology says where the boy can be made either as a Sanyasin or as a big man who can do harm to society. So that is the place where the Government should concentrate to improve the character of the citizens. And who is the pivot of education? It is the teacher in the school. Now Government think they should have more schools, they give free mid-day meals for the children, they supply free uniforms for the children but they have never thought of the 41st man in the picture. Now there are 45 boys or 50 boys in each class. Formerly they had only 40 children in each class. The 41st can in the class who is the teacher must have peace of mind and contentment in order that he may be able to instil these virtues into the young minds, the necessary virtues to keep the hardwon freedom of the country. Sir, our 'Sastras' say to the ladies: 'Well ladies, though you may have ten children, consider your husband as the eleventh child—because the mother is always fond of the youngest child—it is, so to say, the pet child of the mother—though your husband may be aged treat him as the youngest child, as the 11th child.

MR. CHAIRMAN: Only three you can have now!

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Yet the mother treats the husband as the youngest child. My plea to the Government is this. Though you consider the 40 children in the class as the children of the nation, you must also give equal consideration to the 11st child as he is also the youngest child of the nation. The 11st child who is there, the nation builder is also entitled to similar if not more protection and amenities.

Sir, we have never heard of cuts in salaries in any class of people, on any other professions. But in the teaching profession, they have suffered a cut in their salaries from the 1st of April 1961. The cuts are yet to be restored. About 4,000 teachers and hundreds of non-teaching staff such as clerks, librarians, attendars and peons in the aided educational institutions scattered throughout the State in the 2,000 schools were affected from the

1st of April 1961. From the time free education was brought into force for all pupils irrespective of their status and financial circumstances up to the XI standard, Government thought that they should just send the money through the managements to all the teachers and instead of meeting exactly what the teachers were drawing according to the entries made in the service registers which amount had been certified by their own gazetted officers, the District Educational Officers, as correct, which amount had been attested and approved by them, and which amount had been taken into account for the purpose of provident fund deductions and Government contribution, which amount was considered as the basis for grant of dearness allowance out of which 50 per cent was doled out by the Government all these years up to 31st March 1964, introduced a system called approved grant whereby such entries have not now been taken into account and therefore the teachers have suffered a cut in their salaries. Then after a great uproar on the platforms and representation on the sacred floor of the Council the teachers are made to get the 31st March salary now. But they say that the difference in pay will be absorbed in future increments. The net effect is that the cut has been postponed and in the case of non-teaching staff even this simple relief is yet to come. They are not given the 31st March 1964 pay up to now. Their cases also should be examined. It it nearly a year now since the scheme was introduced and we are to come to the 31st of March 1965 soon.

Now, Sir, is it just and fair for the Government to say that the difference in pay would be absorbed in future increments? It is a cut in salary all the same, though it is postponed and the teachers lose more than a thousand rupees in many cases. Is it necessary on the part of the Government to strike at the root of the financial soundness of these teachers? We get a revenue of Rs. 163 crores and spend about Rs. 170 crores. A few thousands or even a few lakhs given to the teachers will not have adverse effects on the finances of the Government. And on principle no one should suffer a cut in his salary as a result of a scheme introduced by the Government. Perhaps they might argue that they are now giving dearness allowance to them along with others. Sir, I would be failing in my duty if I did not say here and now that we are really grateful to the Government for the grant of this concession. But may I ask what about the basic salary which can never be cut? Now the Government have practically undertaken the management of secondary education as they have begun to disburse the salaries of teachers through their District Educational Officers and their machinery. When that is the case what reason is there for the Government to discriminate between teachers in aided institutions and those in Government institutions and pay no house rent allowance, give no medical concessions to those in the aided institutions and treat them as inferior to the inferior servants of the Government in the matter of dearness allowance which is called a temporary increase for purposes of pension and also deny them the minimum pension of Rs. 20

and so on. Now if the Government do not grant all these things, the teachers suffer. The teachers are ready and willing to suffer. But their suffering apart, it is really the nation that suffers, it is the future citizens that are jusut now in schools that suffer by this treatment meted out by the Government to the teachers. The teachers do not have the peace of mind or contentment to instil the virtues into the young minds to preserve the hardwon freedom. Teachers are nation builders. The Government must trust them and that trust only will keep them on going. Many teachers after retirement repent having taken to the teaching profession. These teachers who were B.As. or B.Es., if they had entered the Revenue Department or any other department would have risen to any position, Deputy Collectors and Collectors in emergency time. But still we find people are pouring into the teaching profession. Perhaps some think that people enter that profession for want of any other avenue. It is certainly not so. Government are creating many posts and departments every day. But still people, qualified people are pouring into the teaching profession on account of the fact that there is a tradition in the house or in the family. A teacher can make a nation. The teacher has a great responsibility towards the society. It is the greatest social work that any one can do, which will stand by him in this world and in the other world. That is the feeling with which the teachers enter the teaching profession. The Government should therefore see that at least the minimum necessities of life are given to them. They do not want all the benefits in cash, if the Government are ready to give them quarters, give them clothing as they give in some other departments and give them other amenities. We teachers want only to lead a simple life, a contented life. We believe in simple living and high thinking. If the teachers are enabled to lead a contented life, then there will not be much work even for the Industries Department. I say most of the industries and modern goods relate to the modern civilized life. We say we follow the Father of the Nation, Gandhiji, but we do not want to lead a simple life. We do not want to live in simple houses, we want prefabricated houses. We want to live in houses with three or five storeys. We do not want to take groundnuts but we want almonds. We do not want natural food, but we want imported food. We are not contented with a loin cloth or say simple clothing. But we want to put on three or four layers of transparent clothing still showing our body to others. This is what is called modern civilization and this craze for modern civilization can be corrected only through proper education by the teachers in schools.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Teachers are also wearing that kind of dress. The hon. Member was saying that people were putting on three or four layers of clothing and still disclosing the body. I am told that teachers also wear that type of clothing.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : All are victims to that because there is the proverb that unless we do a thing which is done by the majority of the people, we will be called mad pepole. That

kind of civilization should be corrected and that can be done only by the teachers at schools. This is quite necessary to enable our nation to rise to a high place and keep it among the galaxy of nations in the world. Through proper education alone can we hope to attain the high level which we attained in the old days. Take for instance the instinct of charity that was there among our people. It has now completely gone out. Even little children, through the education it has received, through cheap stories and unhealthy films, jumps out as soon as a beggar comes to the house and says : ' No, No '. Recently we have passed a legislation to prevent beggary. But we cannot do that by legislation. The instinct of charity should be put into the minds of young children. They should be made to learn that man lives not only for himself but for others also. Selffishness must go ; otherwise work in the offices will not go on. There should be no place for envy or jealousy. To counteract all these tendencies and instincts and to make our society act in such a way that it will be a model for the rest of the world, education of the children should be taken care of. Even though the Government have appointed a National Education Commission, they should call some people who have real experience of education and hear their views. They should call people who have been in the line for 15 to 20 years. They need not necessarily be certified educational experts. It is difficult to get a certificate as expert from the Government. The Government should consult the people in the line and find out how children could be rectified.

Thank you, Mr. Chairman.

*திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார் : சேர்மென் அவர்களே, இந்த வரவு செலவு திட்டத்தைப்பற்றி சிறிது நேரம் பாராட்டிப் பேச விரும்புகிறேன். இந்த திட்டம் தமிழ் நாட்டினுடைய பொது வளர்ச்சியை, பொருளாதார முன்னேற்றத்தை எடுத்துக் காட்டு வதாக அமைந்து இருக்கிறது. பொதுவாக இந்த வரவு செலவு திட்டம் பொறுத்த வரையில் இது எல்லோரும் பாராட்டத்தக்க முறையிலே சிறப்பாக அமைந்து இருக்கிறது என்று பெருமை யோடு சொல்லிக் கொள்வதில் யாருக்கும் தயக்கம் இருக்காது என்று கருதுகிறேன். ஆகையினால் அந்த அளவுக்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை நல்ல முறையில் அதிகமான சிரமங்களுக்கு இடையே தயாரித்த இந்த அரசாங்கத்தினுடைய முதலமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேச விரும்புகிறேன்.

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னாலேயே இந்த சபையிலே உணவு உற்பத்தியைப்பற்றி குறிப்பிடும்போது நாம் போர் முனைக்கு எவ்வளவு ஆயுதமாக வெடிமருந்துகள் செய்தோமோ அது போலவே இந்த எரி முனைக்கும் உழவுத் தொழிலுக்கும் செய்ய வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொண்டேன். இந்த வரவு செலவு திட்டத்தைப் பார்க்கிறபோது விவசாய வளர்ச்சியைப்பற்றியே, 6, 7 பகுதிகளில் தெளிவாகவும் மிகவும் விளக்கமாகவும் பேசப்பட்டு இருப்பது, அரசாங்கத் தினுடைய கவனம் உழவர்கள் பக்கத்திலே, உணவு உற்பத்தியிலே அதிகமாகத் திரும்பி இருக்கிறது என்பதைக் காட்டுவதற்குப்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார்] [3rd March 1965

போதுமானதாக இருக்கிறது. இருந்தாலும் இன்னும் உழவர் களிடத்தில் போதுமான ஆர்வம், தங்கள் தொழிலில் பெருமை, இவை ஏற்படவில்லை. அதற்குரிய முறைகளை ஆராய்ந்து, தீவிர மாக மேற்கொள்வதற்கு நல்ல வழிவகைகளைக் காணவேண்டும். இப்போது ஆங்காங்கே உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாக, விவசாயிகளுக்கு உரம், தழை, அவைகளுக்கு வேண்டிய பணம் இவற்றையெல்லாம் கொடுத்து வருகிறார்கள். ஆனால் அவைகளைப் பெறுவதிலே கூட, விவசாயிகளுக்கு மிகுந்த தொல்லை இருக்கிறது. அதற்காக இரண்டொரு முறை அடிக்கடி ஊருக்குச் சென்று வருவதோ, அங்குள்ள அதிகாரிகளைப் பார்த்துவிட்டு, நாளை வா, அதற்கடுத்த நாள் வா என்று திருப்பி அனுப்பப்படுவதோ, இது மாதிரியான சிரமங்களோ இன்னும் விவசாயிகளுக்கு இருந்து கொண்டுதான் இருக்கிறது. ஆகவே, இந்த வரவு செலவு திட்டத் தில் அதைப்பற்றி கூட ஒரு வரி பேசப்பட்டு இருப்பது குறித்து நான் மிகவும் பெருமைப்படுகிறேன். மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். விவசாயிகளுக்கு அவர்கள் இருக்கிற இடத்திலே கொண்டுபோய், உரம் முதலியவற்றை விநியோகம் செய்ய வேண்டுமென்று எழுதப் பட்டு இருக்கிறதைப் பார்க்கிறபோது அந்தக் குடியானவர் களுக்கு இது மிகவும் மகிழ்ச்சியைத் தரும் என்பதைச் சொல்லிக்

(Deputy Chairman in the Chair.)

கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒவ்வொரு பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் ஒரு ஜீப் இருக்கிறது. கிராமத்திலுள்ள விவசாயிகளுக்கு முன் பணம் கொடுக்க வேண்டியிருந்தாலோ அல்லது அவர்களிடம் பத்திரங்களில் கையெழுத்து வாங்க வேண்டியிருந்தாலோ, இதை யெல்லாம் செய்யும் போது அவர்களை பஞ்சாயத்து யூனியன் அலுவலகத்திற்கு அழைக்காமல் அதிகாரிகள் அந்தந்த கிராமங் களுக்குச் சென்று அதையெல்லாம் செய்யலாம். அரசாங்கம் அவர்களுக்கு அவ்வாறு உதவி செய்தால், அவர்களுக்கு அரசாங் கத்தினிடம் இன்னும் பிடித்தமும் நல்லெண்ணமும் ஏற்படும்; அவர்களுக்கு அவர்களுடைய தொழிலிலும் இன்னும் ஊக்கமும் ஆர்வமும் பிறக்கும். அவர்களுக்கு இந்த முறையில் உதவி செய் வதற்கு இந்த ஆண்டாவது ஒரு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சம்பந்தப்பட்ட அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, விவசாயத்திற்குத் தேவையான துணைக் கருவிகள், ஆழமான கிணறு தோண்டுவதற்கு வேண்டிய ட்ரில்லர், இயந்திர கலப்பைகள் முதலியவைகளையெல்லாம் நாம் இன்னும் போதிய அளவு தயாரித்துக் கொடுக்க முடியவில்லை. அயல் நாட்டு உதவியுடன் இங்கே பெரிய தொழில்களை அமைத்து, இயந்திரக் கலப்பைகள், புல்டோஸர்கள், ட்ரில்லர்கள் போன்ற கருவிகளை இங்கேயே தயாரிக்க ஏற்பாடு செய்தால், அது அவர்களுக்கு இன்னும் விரைவில் துணை புரிய வகை செய்யும்.

தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் தீவிர சாகுபடித் திட்டத்தை மேற் கொண்டு புதிய கிணறுகள் வெட்ட நம் அரசாங்கம் முன்வந்திருப் பது வரவேற்கத்தக்கது. இது சம்பந்தமாக ஒரு கருத்தை நான் பல ஆண்டுகளுக்கு முன்பே கிழ் மையில் சொல்லியிருக்கிறேன். சேலம், கோயம்புத்தூர், திருச்சி ஆகிய ஜில்லாக்களில் ஒரு கிணறு

3rd March 1965] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார்]

தோண்டுவதற்கு ஆகக்கூடிய செலவு ரூ 3,000-த்தில் தொடங்கி ரூ. 6,000-த்திலோ அல்லது ரூ 12,000-த்திலோ அல்லது வேறு எங்கேயோ போய் முடியும். ரூ 30,000 செலவாகும் என்று மதிப் பிற்குரிய உறுப்பினர் ஸ்ரீ செட்டியார் சொல்கிறார். இவ்வளவு பணம் செலவழித்துத் தோண்டினாலும் தண்ணீர் கிடைக்குமா என்பது சந்தேகம் தான். தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குழாய்க் கிணறுகளை ரூ 700 அல்லது ரூ 800 அல்லது ஒருசில ஆயிரம் ரூபாய்களில் அமைத்துவிட முடியும். எனவே, தஞ்சாவூர் பாசனம் முழுவதையுமே குழாய்க் கிணற்றுப் பாசனமாக ஆக்கிவிட்டு, சேலம், திருச்சி, கோயம்புத்தூர் ஆகிய பகுதிகளுக்குக் காவிரித் தண்ணீரைக் கொடுப்பதற்கான வழி பற்றி சிந்திக்க வேண்டும் என்று பத்து, பன்னிரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே சொல்லியிருக் கிறேன். இப்போது தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குழாய் கிணறுகள் தோண்டப்பட்டிருக்கின்றன. பூமிக்குள்ளே இருக்கும் தண்ணீரை வெளியில் கொண்டுவந்தால் நிலமும் வளமாக இருக்கும் என்று அமெரிக்காவிலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வந்த ஆராய்ச்சியாளர்கள் சொன்னதனாலோ, தண்ணீர் இல்லாத காலத்தில் பயிர்கள் காய்ந்து போகாதபடி பார்த்துக்கொள்வதற்காகவோ அல்லது வேறு என்ன காரணத்தாலோ இப்போது இந்தத் துணைப் பாசனம் அமைக்கப் பட்டிருக்கிறது. தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் குழாய்க் கிணறுகள் தோண்ட ஆரம்பித்திருப்பதால், சேலம் போன்ற பகுதிகளுக்கு காவிரித் தண்ணீரைக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று அரசாங்கத்தை மீண்டும் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

விவசாய அபிவிருத்திக்காக உரம் கொடுத்து அதிகமான தானியத்தை விளைவிக்க நாம் ஏற்பாடு செய்துகொண்டிருக்கிறோம். இந்த விஷயத்தில் இரண்டு கருத்துக்கள் இருக்கின்றன. செயற்கை உரமானது நிலத்திலுள்ள சத்துக்களை அதிகமாக கிரகித்து அவைகளைப் பயிருக்குக் கொடுத்துவிடுவதால், நிலம் காலப்போக்கில் வலுவிழந்ததாகி விடுகிறது. ஆகவே தழை உரங்களை அதிகமாக உபயோகிக்க ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பஞ்சாயத்து யூனியன்களை அமைத்த காலத்தில், உரங்களுக்கான பயிர்த்தழைகளை வளர்ப்பதற்கு தீவிர சாகுபடித் திட்டத்தில் ஏற்பாடு செய்தோம். ஆனால் பிறகு ஏதோ தவறான கணக்குகள் வைக்கப்படுகிற காரணத்தாலோ அல்லது வேறு ஏதோ காரணத் தாலோ, அந்த ஏற்பாட்டை விட்டுவிட்டு செயற்கை உரங்களைப் போட்டு விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்க ஏற்பாடு பண்ணி விட்டோம். இந்த ஏற்பாட்டைத் தொடர்ந்து நீடித்தால் நிலத்தின் வளம் குன்றிவிடும் என்று பலரும் அபிப்பிராயப்படுகிறார்கள். எனவே தழை உரங்களுக்கு ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்.

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 5-1 p.m
உரங்களுக்காகத் தழைகள் வேண்டியிருப்பதால் பெரிய காடுகளில் உள்ள மரங்களையும் செடிகளையும் முன் அனுமதி பெற்றே வெட்ட வேண்டும். பெரிய காடுகளிலுள்ள மரங்களை சிலர் கள்ளத்தனமாக வெட்டும் வழக்கம் அதிகமாகி வருகிறது. குறிப்பாக, சேலத்தில் பெரிய கலராயம், சின்ன கலராயம், தும்பல் ஆகிய பகுதிகளில் உள்ள காடுகளை சிலர் வெட்டி காடுகளையும் காடுகளின் வளத்தையும்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார்] [3rd March 1965

கெடுக்கிறார்கள். எனவே, இந்த விஷயத்தில் இன்னும் சிறிது கடுமையான மேற்பார்வை இருக்கவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

விவசாய உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்கு நாம் எவ்வளவோ ஏற்பாடுகள் செய்திருந்தாலும் கூட, விவசாய உற்பத்தி இன்னும் போதிய அளவு பெருகவில்லை. இப்போது விவசாயத் தொழிலில் உணவு தானிய உற்பத்திக்கு அதிகம் செலவு செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. சமீபத்தில் ஒரு நண்பரைவர் "நான் ரூ. 240 செலவு செய்திருக்கிறேன். 10 மூட்டை தான் கிடைத்தும் போயிருக்கிறது" என்று என்னிடம் சொன்னார். ஒரு மூட்டை, 50 படி கொண்டது. எனவே ரூ. 240 தான் வரும் போல் இருக்கிறது. லாபம் இல்லை என்பதாக அவர் சொன்னார். இன்றுள்ள நிலைமை நண்பரைவர்களை உணவு தானிய உற்பத்திக்கு ஊக்கமளிப்பதாக இல்லை. பெருமைப்படுத்தக் கூடியதாக இன்று இல்லை. இப்போது ஒரு ஏக்கருக்கு மூட்டை வைத்து கேள்விப்பட்டால், ரூ. 30 கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. முன்பெல்லாம், மாதம் 15 ரூபாய்க்கு ஆள் 200, 300 படி நெல் கொடுத்தால் விவசாயத்திற்கு வேலையாட்கள் கிடைப்பார்கள். இன்று கூலியாட்களுக்கு நாள் ஒன்றுக்கு ரூ. 3 அல்லது ரூ. 4 கூலி கொடுப்பதால், உழவுத் தொழிலுக்குக் கூலியாட்களே கிடைப்பதில்லை. எனவே விவசாயம் அதிகச் செலவுள்ளதாக ஆகிவிட்டது. உணவு தானிய விவசாயம் இப்போது லாபகரமாக இல்லை. கரும்பு, வாழை முதலியவற்றைப் பயிரிட்டால் அதிக வருமானம் கிடைக்கிறது; ஒரு ஏக்கருக்கு முட்டுவழிக்காக ரூ. 1,000 செலவானாலும் ரூ. 1,500 மேற்கொண்டு கிடைக்கக்கூடும். எனவே, உணவு தானிய உற்பத்தி அதிகரிப்பில் விவசாயிகள் ஊக்கம் கொள்ளும்படி செய்ய வேண்டுமானால், ஒரு மூட்டை நெல் அதற்கு இவ்வளவு ரூபாய் என்ற நிலையில் நெல் மூட்டைகளுக்கு அவர்களுக்கு குறிப்பிட்ட தொகை பணம் இனாமாகக் கொடுத்துக் தான் ஆகவேண்டும். தான்ரு லட்சார் ஏக்கரில் நெல் பயிரிடல் செய்தால், ஒரு கடனுக்கு 100 ரூபாய் வீதமாவது பணம் கொடுக்கலாம். மூட்டைக் கொடுத்தால், நான் ரு மூட்டைக்கு ரூ. 4 கோடி வேண்டியிருக்கும். எவ்வளவோ செலவு செய்யும் போது, இந்த 4 கோடி ரூபாய் செலவு ஒரு பெரிய விஷயமல்ல என்று நினைக்கிறேன். மனிதவர் நல்ல நிலையில் இருப்பதற்கு மனிதனுடைய உடம்பும் உள்ளமும் ஆரோக்கியமாக இருக்க வேண்டும். உடம்பு ஆரோக்கியத்திற்கு நல்ல உணவு தேவை. உள்ளத்தின் ஆரோக்கியத்திற்கு நல்ல கல்வி தேவை. கல்விக்கென கிட்டத்தட்ட 30 அல்லது 40 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யும் தொகையும் உணவுக்காகச் செலவு செய்யும் தொகையும் போதாது என்பது என் அபிப்பிராயம். விவசாயத்திற்கு இப்போது செலவழிப்பதை விட இன்னும் அதிகம் செலவழிக்க வேண்டும். விவசாயிகளுக்கு அவர்களுடைய ஊர்களிலேயே முன் பணம், விதைகள் முதலியவை கொடுப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்து அவர்களை விவசாயத்தில் ஊக்குவிக்க வேண்டும். அவர்கள் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயப் பொருள்களுக்கு இன்னும் அதிகமான விலை கிடைக்கச் செய்ய முடியுமா என்றும் பார்க்க வேண்டும். இதில் ஒரு பெரிய தொல்லை

3rd March 1965] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார்]

ஏற்பட்டது. இந்த உணவு நெருக்கடி காரணத்தால் அதிகமாகவும் விரைவாகவும் நெல் கொள்முதல் செய்யவேண்டுமென்று மேல் அதிகாரிகள் அடிக்கடி உத்தரவு பிறப்பித்துக்கொண்டே இருந்தார்கள். அந்தக் காரணத்தால் நெல் அறுவடை ஆவதற்கு முன்பே களத்தில் கொள்முதலுக்குச் சென்றோம். நெல் பச்சையாக இருந்ததாலும் ஈரம் காயாமல் இருந்ததாலும் ஒரு சாக்கில் 75 கிலோ பிடிக்கவேண்டுமென்றால் அதற்கு மேலாக மூன்று நான்கு கிலோ அதிகமாகவும் இன்னும் சில இடங்களில் சாக்கு கொள்ளும் அளவுக்கும் பிடித்தார்கள். அதன் மூலம் குடியானவர்களின் அதிருப்தியைத் தேடிக்கொண்டார்கள். அத்தோடு நாம் உணவுப் பொருள்களை கொள்முதல் செய்ய நியமித்திருப்பவர்களுக்கு இந்தத் தொழிலைப் பொறுத்த வரையில் முன் அனுபவம் இல்லை. சம்பா, குறுவை என்று நாம் தெரிந்துகொள்ள அனுபவம் குறைவாக இருக்கிறது என்று கருதுகிறேன். இதை நான் சரியாகவே சொல்லுகிறேன் என்று மனப்பூர்வமாகவே நம்புகிறேன். ஒட்டுக்கிச்சடி நெல்லை சீரகசம்பா என்று வாங்குகிறார்கள். சேலம் மார்க்கெட்டிங் சொசைட்டியில் இதுபோல் நடந்திருக்கிறது. இதைச் சொன்னால் எங்கள் காலுகா சப்ளை ஆபீசர், கலெக்டர் போன்றவர்கள் தங்கள் பேரில் குறைசொல்வதாகச் சொல்கிறார்கள். தஞ்சாவூரில் என்ன நெல் வாங்கினீர்கள் என்று கேட்டால் குறுவை நெல்லை சீரகசம்பா என்று வாங்கியிருக்கிறார்கள். இப்போது அதுபற்றி மேல் நடவடிக்கையும் எடுத்து இருக்கிறார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அதைப்பற்றி மேலே தெரிந்துகொள்ள நான் விரும்பவில்லை. எதற்காகச் சொல்கிறேன் என்றால் நெல்கொள்முதல் செய்ய நியமிக்கப்பட்டிருப்பவர்களுக்கு இந்தக் துறையில் முன் அனுபவம் இல்லை. ஜில்லாவுக்கு ஜில்லா மாறுபட்ட நிலை இருக்கிறது. திருச்சியில் குடம் சம்பா என்று போட்டு இருக்கிறார்கள். கிச்சடி யையிட அதற்கு நல்ல விலை உண்டு. அதற்கு ரூ. 45 நெல்லைவுக்குக் கிடைக்கிறது. சேலத்தில் கஷ்டப்பட்டு அதை வேளாண்மை செய்கிறார்கள். அதில், அந்த அதை சம்பா என்று போட்டு ரூ. 43, 42 என்று கொடுத்திருக்கிறார்கள். ஒரு நெல்லைவுக்கு ரூ. 3, 4 வித்தியாசமாக இருக்கிறது. இதனால் கிராமத்திலுள்ளவர்கள் அரசாங்கத்தைப் பற்றியும் கொள்முதல் பற்றியும் மனதில் தப்பாக நினைப்பதற்கு இடம் ஏற்படுகிறது. உணவு கொள்முதல் செய்வதில் நமக்குப் போதுமான அனுபவம் வருகிற வரையில் நம்முடைய அரசாங்க அலுவலர்கள் பயிற்சி பெறுகிற வரையில் பாகம் பாகமாகப் பிரித்து ஒரு பகுதியில் வியாபாரிகளை நியமித்து அவர்களைக் கொள்முதல் செய்யும்படி செய்து விலை ஏறாமல் கட்டுக்குள் வைத்துக்கொண்டு இந்த முறையை மாற்றுவதில் சில நாட்களுக்குள் இந்த நிலைமை சீர்பட்டுப் போகும். இதனால் நியாயமாகவே எற்கனவே ஏற்பட்ட தவறுகளைத் திருத்திக்கொள்ள முடியுமென்று நினைக்கிறேன். ஆகவே இந்த வகையில் விவசாய வளர்ச்சிக்கு அரசாங்கம் செய்திருக்கிற பல பெரிய காரியங்களைப் பாராட்டி விவசாயிகளுக்கு செய்கிற உதவிகளை கிராமங்களில் கொண்டுபோய் சேர்க்க வேண்டுமென்று சொல்லியதற்காகவும் மேலும் நன்றி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

[திரு. எ. சாம்பசிவ செட்டியார்] [3rd March 1965

கல்வித் துறையில் செலவத்தில் இன்னியாரிங் கல்லூரி தொடங்க ஏன்று ஆண்டுகளாக எற்பாடு இருந்தது. வருகிற ஆண்டில் தொடங்கப் போவதாக சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதற்கு மகிழ்ச்சி தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சேலம் இரும்பு தொழிற்சாலை தொடங்குவதற்கு வேண்டிய முடிவுகளை இந்த அரசாங்கம் தன் னுடைய சொந்த முயற்சியில் உறுதியோடு மேற்கொண்டதற்காக மேலும் பாராட்டுகிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை பற்றி வரி எதுவுமில்லாமல் செய்திருக்கும் திறமையைப் பாராட் டுக்தான் ஆகவேண்டும். தேர்தல் முன்னால் அளிவிய தொழிற் பாலி ஒன்று தொடங்குவதாக இருந்தது. அதை முறைப்படி கில் நாட்களில் தொடங்குவார்கள் என்று கருதுகிறேன். தமிழ் நாடு தொழில் துறையில் ஒரு காலத்தில் கடைசி என்றிருந்த நிலைமை மாறி இப்போது முதலாவதாக வருவதற்கு முயற்சி செய்துகொண்டு வருகிறோம். அடுத்து நான்காவது திட்டத்தில் முதலாவதாக வந்து விடுவோம் என்று பெருமை கொள்ளும் அளவு க்கு தமிழ் தொடர்ந்து முன்னேறுகிறது. ஆனாலும் திட்டத்தில் ற்கனவே ஒதுக்கியதைவிட 50 கோடி ரூபாய் அதிகமாக செலவு செய்திருக்கிறோம். அதற்காகப் பெருமைப்படுகிறோம். தானு மாறுக செலவு செய்யவில்லை. முறையாக வெளிநாட்டு தொழில் நிபுணர்கள் பாராட்டும் வகையில் செய்திருக்கிறோம். சிலபேர், அவசரமாக அள்ளி இறைத்துவிட்டோம் என்று கூறுகிறார்கள். பொருளாதார நீதியில் பணவிக்கம் ஏற்பட்டிருக்கிறது என்ன சொல்வது சரியாக இருக்கலாம். தொழில் வளர்ச்சி என்று சொல்லும்போது அப்படங்கம் நிறையாகச் செய்கிறது என்கிற நம்பிக்கை காரணமாகத்தான் வெளிநாட்டினர் தமிழ்நாட்டில் முதலீடு போட்டு தொழில் களர்க்கப் பாடுபட்டுக்கொண்டு வருகிறார்கள். ஆகையால் இந்த அரசாங்கம் தொழில் துறையின் வளர்ச்சிக்காக எடுத்துக்கொண்ட முயற்சிகளைக் கண்டிப்பாகப் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது.

மதிப்பிற்குரிய நண்பர் திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பல்லியதைப்போல கல்வியில் ஏராளமாக பணம் செலவு செய் கிறோம். முன்பு இருந்ததைவிட பாதத அளவில் எல்லோருக்கும் கல்வி அளிக்கும் முறையில் தினமாகச் செயலாற்றி வருகிறோம். நாம் எதற்காகப் படிக்க வேண்டுமென்று கருதுகிறோமோ அதை அடையாமல் நிலைமை எற்பட்டுவிட்டது. அதற்குக் காரணம் எல்லாப் பள்ளிகளிலும் பயிற்சி பெற்ற திறமையான ஆசிரியர்கள் இல்லாததுதான். விரைவாக கல்வித்துறையை விரிவு படுத்திக் கொண்டு போனதால் பெரும்பாலான பள்ளிகளின் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் இருக்கும்படியான நிலைமை எற்பட்டது. அவர்களுக்கு ஆசிரியத் தொழிலில் பிடிப்பில்லை. நேராகக் கல்லூரியிலிருந்து வந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆசிரியர் தொழிலில் சில நாட்கள்தான் தங்குகிறார்கள். அதனால் அந்தத் தொழிலுக்கு இருந்த பெருமை குறைந்துவிட்டது. புதியவர்கள் நிலைத்தவர்களாக இருப்பதாலும் அவர்கள் சரியான முறையில் பயிற்சி பெற்றதாலும் இளைஞர்களை தவறான பாதையில் செலுத்தும் நிலை தாராளத்தில் இருப்பது வருத்தம் தருவதாக இருக்கிறது. அமரர் முனிவர் திரு. க. அவர்கள், மாணவர்கள்

3rd March 1965] [திரு. எ. சாம்பசிவ செட்டியார்]

என்ற சொல்லுக்கு அரிய பொருள் சொல்வார்கள். "வருங்காலத் திற்குரிய நல்ல மாணவர்களை எல்லாம் தம்மாட்டு மாணவர ஆக்கிக் கொள்ளும் முயற்சியில் ஈடுபடுகிறவர்கள் மாணவர்கள்" என்று பெருமையோடு சொல்லிக்கொள்வார்கள். தமிழகம் அந்த வகை யில் பெருமையோடுதான் இருந்தது. இளைஞர்கள் எப்போதும் துடிப்பு உள்ளவர்கள். முற்றிலும் அவர்கள்மேல் தவறு சொல்லத் தயாராக இல்லை. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பேசும் போதுகூட மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்கள், மாணவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டவர்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அதை பயன்படுத்திக்கொண்டு சமூக விரோத சக்திகள் தீய காரியங் களைச் செய்துவிட்டன. அதனால் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கு ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன் என்று கடைசியில் அவர்கள் சொல்லியிருப்பது அவர்களுடைய ஜீவகாருண்ய உள்ளத்தைத் தெளிவாக்குவதாக அமைந்திருக் கிறது. கல்வித்துறையின் வளர்ச்சிக்கு ஆசிரியர் தொழிலுக்கு மக்கமுண்டாக்கவேண்டும். இப்போதுள்ளதைவிட சம்பளம் உயர்வாகக் கொடுக்கத்தான் வேண்டும். இப்போது கொடுக்கப் படும் சம்பளமும் நல்லநிலையில் தான் இருக்கிறது. முன்பு நான் அத்தொழிலில் இருக்கும்போது ரூ. 30 அல்லது 45 என்று சம்பள மாக வாங்கிக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது தொடக்கமே ரூ. 150 ரூபாய் கொடுக்கிறார்கள். இருந்தாலும் அது கவர்ச்சியாக இல்லை. பொருளாதார நிலையை ஒப்பிட்டுப்பார்க்கும்போது இந்தப் பணம் இன்றைய வாழ்க்கைக்கு போதுமானதாக இல்லை. ஆகை யால் ஆசிரியர்களுக்கு இன்னும் நல்ல சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். 'எழுத்தறிவித்தவன் இறைவனுவான்' என்ற மூதுரை படி மிகவும் மதிக்கத்தக்க தொழில் அது. படித்தவர்கள் அத் தொழிலை விரும்பி ஏற்க மறுக்கிறார்கள் என்று சொல்கிறோம். ஏனென்றால் அத்தொழில் தனக்குள்ள மதிப்பை இழந்துவிட்டது. அதை சரிசெய்வது அரசாங்கத்தின் கடமை. "நல்லனடை நூல்கள் வேந்தர்க்குக் கடனே" என்று ஔவையார் கூறியிருக்கிறார்கள்: ஆகையால் அத்தப்பொறுப்பு அரசாங்கத்தினுடையது. தீய சக்திகளை ஒழிப்பதற்கும் நல்ல பண்புகளை வளர்ப்பதற்கும் அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். நல்ல சமுதாய சங்கங்கள் மூலமாகவோ அல்லது பெற்றோர்கள் சங்கம் மூலமாகவோ தேர்ச்சி பெற்ற பெரியவர்களைக் கொண்டோ மத சமய சங்கங்களை வைத்துக்கொண்டோ எப்படியாவது சமுதாயத்தில் நல்ல பண்பு களை நிலைநாட்ட முயற்சி செய்யவேண்டும். கல்வித் துறையில் பெரும் பணத்தை செலவு செய்தும் பயனில்லை என்று சொல்லா மலிருக்க முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும். மாணவர்கள் உணர்ச்சி வசப்பட்டு செய்திருந்தாலும் கூட தங்களுடைய எதிர்ப்பை, போராட்டத்தை வாபஸ் வாங்குகிறோம் என்று தெரிவித்தற்காக என்னுடைய மனப்பூர்வமான பாராட்டுதலை மாணவர்களுக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதன் காரண மாக முதலமைச்சர் அவர்களும் மன்னிக்கத் தயாராக இருப்பார் கள் என்று நினைக்கிறேன். அப்படியிருந்தால் அவர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டுதலை தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கல்வித் துறையில் அதிகமாக கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று சொல்லின்

கொள்கிறேன். வரவு செலவுத் திட்டத்திலே முன்னுல் பேசியவர் கள் சொல்லியதுபோல இந்த ஆண்டு ஐயாவு என்று பஞ்சப் படியை உயர்த்தியிருக்கிறோம். அதேபோல தரம அதிகாரி களுக்கு சம்பளம் திடீரென்று 17, 18 ரூபாயிலிருந்து ரூ. 30, 50 என்று உயர்த்தியிருக்கிறோம். அப்படியிருந்தும் புதிய வரி இல்லாதபடி வரவு செலவுத் திட்டம் சமர்ப்பித்ததற்காக அரசாங்கத்திற்கும் நிதித் துறையிலுள்ளவர்களுக்கும் தலைவரும் பாராட்டுதலையும் தெரிவித்துக் கொண்டு என்னுடைய பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE

* 137 *Annual Report of the Madras Public Service Commission for the year* 1963-64.

* 138. *Notification issued with G.O. Press. No.* 2961. *Revenue, dated* 16*th December* 1964 *regarding amendment to the Madras General Sales Tax Act*, 1959.

* 139. *Notification issued with G.O. Press No.* 3010, *Revenue, dated* 21*st December* 1964 *regarding amendment to the Madras General Sales Tax Rules*, 1959.

* 140. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2589, *Rural Development and Local Administration, dated* 12*th December* 1961 *regarding amendments to rule relating to assessment and collection of taxes by Town Panchayats.*

* 141. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2590, *Rural Development and Local Administration, dated* 12*th December* 1961 *regarding amendments to rule relating to assessment and collection of taxes by Village Panchayats.*

* **Laid on the Table of the House on 1st March 1965.**

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 4th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George at three of the clock, Mr .Chairman (the HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS

Pension for re-employed teachers in non-Government schools

* 95 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether teachers in non-Government schools are eligible for pension during re-employment; and

(*b*) if not, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Teachers who retire and get re-employment in non-Government schools are eligible to draw the pension admissible to them, but the pay on re-employment is so fixed that the pension admissible and the pay during the re-employment together do not exceed the pay drawn at the time of retirement.

(*b*) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it a fact that this benefit has been given to teachers in non-Government schools from 16th September 1961 and that many teachers who retired as between 1st April 1955 and 15th September 1961 are not eligible for this?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There cannot be any retrospective effect for this.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, the formula adopted by the Government, and whether the term 'pay' includes dearness allowance also?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice, Sir.

Vigilance and Anti-Corruption Commission

* 96 *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state :

(*a*) the number of persons arrested by Vigilance and Anti-Corruption Commission as on 1st November 1964; and

(*b*) the action taken against those persons?

[4th March 1965

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (*a*) Forty-five persons.

(*b*) Some have been prosecuted. In respect of the others the investigation is in progress.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, will the Hon. the Chief Minister tell us that what is denoted by the expression 'some' and what is the number denoted by that expression?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Prosecution have been launched in some cases. In other cases investigation is not complete. On the completion of the investigation of the cases, action will be taken.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, what is the procedure followed by the Government as soon as persons are arrested for anti-Corruption cases?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Even if the investigation is not complete, the person concerned is placed under arrest. But when the investigation is complete, the charge-sheet is filed.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Have the files come to the Government or to the Chief Minister from the Commission as soon as they are arrested, for information or opinion?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I know this much. It does not come to the Chief Minister as such. I do not know at what stage it is reported to the Government.

DR. H. V. HANDE: Sir, what are the offences included under this category? Are cases of nepotism also included or only bribery and corruption?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the hon. Member would like to have particulars. I require notice.

Electricity from sea waves

*97 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to produce electricity from sea waves; and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (*a*) & (*b*) There is at present no proposal in this regard.

SRI S. K. SAMBANDHAN: If I remember correct, Sir, as soon as the Hon. Minister for Industries returned from foreign tours, he used to give expression that there were possibilities and that proposals were there and that the Government were taking keen interest and steps also. So, will the Hon. Minister tell us whether any steps have at any time been taken, and if so, what they are?

4th March 1965]

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I have been careful in the choice of my words. I said, 'There is no proposal at present'. We have some ideas. After all, we gather a large number of ideas when we see things happening in different parts of the world. Then we gather information about them. After gathering the information, we try to see whether they can be adopted to suit our conditions and circumstances. The stage at which the matter stands now is that we have gathered a lot of information. Some of the material has come in French, and we are getting it translated also. So, this is the preliminary stage at which it stands.

DR. H. V. HANDE: Sir, may I know whether in the extensive tours of the Minister for Industries he saw at least one place where this particular method was being utilised?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Yes, in the Rance-tidal Wave Scheme.

SRI S. K. SAMBANDHAN: When other sources are limited for the production of electricity, will the Government take steps to exploit this source?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: If it is feasible, we shall certainly do it. Because our sources are limited, we are trying extraordinary remedies.

MR. CHAIRMAN: I understand Ozone is produced.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it comparatively costly?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: It is too early to say whether it is costly. At this stage, the information with us does not justify our coming to any conclusion.

Betel cultivation

*98 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) the total acreage of betel cultivated in the State during 1963–64;

(*b*) the total quantity produced; and

(*c*) whether any new scheme has been introduced for the cultivation of betel in the State?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (*a*) 16,000 acres.

(*b*) 12,80,000 lakhs of leaves.

(*c*) No new scheme was introduced during 1963–64.

(அ) 16,000 ஏக்கர்.

(ஆ) 12,80,000 லட்சம் வெற்றிலைகள்.

(இ) 1963-64-ல் புதுத்திட்டம் எதுவும் கொண்டுவரப்பட வில்லை.

[4th March 1965

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: இதில் எவ்வளவு நம்முடைய ராஜ்யத்தைவிட்டு ஏற்றுமதி ஆனது?

கனம் திரு. பி. ககன்: எவ்வளவு என்ற கணக்கு இங்கு இல்லை. குறிப்பாக நம் மாநிலத்திலிருந்து பம்பாய் போன்ற வட இந்திய மாநிலங்களுக்குப் போகிறது. வெளி நாட்டிற்கும் ஏற்றுமதி செய்கிறோம்.

Minor irrigation dam in the Palakombai area

*99 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to build a minor irrigation dam if the Palakombai area, Andipatti Panchayat Union limit, Madurai district; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) Yes.

(b) It is under detailed investigation by the Chief Engineer (Irrigation), Madras.

(அ) ஆம்.

(ஆ) சென்னை (பாசனத்) தலைமைப் பொறியாளர் இந்த விஷயத்தை விரிவாகப் பரிசீலனை செய்து வருகிறார்.

Bridge over Gadilam river

*100 Q.—SRI M. ETHIRAJULU: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to reconstruct the bridge over the Gadilam river in Cuddalore town; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) & (b) No. There is however, a proposal to construct a second new bridge across Gadilam river at mile 0/5–6 of Cuddalore-Chidambaram road in Cuddalore Municipal limits joining the existing bridge. The matter is under consideration.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, this has been pending for a long time. Will the Government see that it is expedited at least now?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: The information I have is that we have started the work, and we have taken up the construction recently. My desire is that the project is executed as quickly as possible.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Thanks.

4th March 1965]

Road connecting Mandapam and Pamban

*101 Q.—SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to form a road connecting Mandapam and Pamban; and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) Yes.

(b) The Government of India have recently sanctioned an estimate for Rs. 65,700 for the investigation of the bridge work and the connected road works. The State Government have sanctioned the employment of necessary staff by the Chief Engineer (Highways and Rural Works) for the investigation work.

SRI M. RAJAH IYER: Will the Hon. Minister tell us at what stage the investigation is, and whether the prospects of a road-bridge across the Pamban channel are bright now?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: The recent information is that the detailed investigations are being continued. As far as preliminary investigations are concerned, they are all ready. Rough estimates have been prepared and after the recent cyclone, we thought we must take up the work quickly. This road should have been completed much earlier than the railway bridge. But actually we find that the railway bridge has been completed before we can complete the detailed investigations. The Government are anxious that this bridge should also be there. As soon as the detailed investigations are over, steps will be taken.

திரு. எஸ். பி. கே. ஏ. லெக்ஷ்மணன் செட்டியார்: சாதாரண ரோடு போக்குவரத்து வசதியைச் செய்வதைக் காட்டிலும் 'மெக்கனைஸ்டு ஃபெர்ரி கிராசிங்' ஏற்பாடு செய்வது சுலபமாகவும் குறைந்த செலவிலும் செய்யலாம் என்று சொல்வதால் சர்க்கார் அதைக் கவனிக்குமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: அதுபோன்ற ஒரு கருத்து பேசப் பட்டுவருகிறது. ஆனால் இன்று அதற்காக இந்த இன்வெஸ்டிகேஷன் வேலையை நிறுத்திவைக்கவில்லை. அதுவும் நடக்க வேண்டும். அதே சமயத்தில் சேதுசமுத்திர திட்டம் வந்தபிறகு அதனால் ஏற்படக்கூடிய பலாபலன்களை மனதில் வைத்து எது அந்தப் பகுதி மக்களுக்கு வசதியாக இருக்குமோ அதை அரசாங்கம் செய்ய முயற்சி எடுக்கும்.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: May I know the spot where the bridge is to be constructed—whether it is to be constructed alongside of the railway bridge or at a different place?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: That, I am not able to say. But it will be very near the railway station.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR: Will the entire cost be met by the Government of India?

[4th March 1965

THE HON. SRI V. RAMAIAH : It is a Government of India work.

Nurses

* 102. Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) the basis on which nurses are drafted to the A and B groups ;

(*b*) whether the emoluments and privileges are the same for these two groups; and

(*c*) whether promotions are given to these two groups collectively or separately?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) Candidates applying for training in Part 'A' (Teaching) and Part 'B' (Administration) of the Diploma in Nursing Course are automatically selected to undergo the respective training for which they apply, subject to their being qualified to undergo the training course and subject to the availability of seats.

(*b*) & (*c*) On completion of their training, the Nursing staff are posted back to their respective posts and they are allowed only their usual pay and allowances. At present, candidates possessing the qualification of Diploma in Nursing (Part 'A'—Teaching) have better prospects of promotion than those possessing the qualification of Diploma in Nursing (Part 'B'—Administration), as the former alone are eligible for promotion as Nursing Tutors. The Diploma in Nursing (Part 'B'—Administration) has not been prescribed as a necessary qualification to any particular category of posts and hence promotion for persons possessing this qualification is not as rapid as that for persons possessing the teaching qualification.

DR. H. V. HANDE : What is the minimum qualification for those who want to enter Part A and for those who want to enter Part B?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : For entering the Part A course, the candidates should have passed S.S.L.C. and have put in two years of service in a hospital. For entering the Part B course, an ordinary pass in S.S.L.C., a completed S.S.L.C. is necessary.

DR. H. V. HANDE : Are those people who have passed in Part A eligible for transfer to the mofussil headquarters hospitals where there is no teaching institution?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : In some cases they have already been posted.

DR. H. V. HANDE : Even in the matter of allotment of quarters, is there any distinction made between these two categories?

4th March 1965]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : No. With regard to quarters, wherever quarters are available, the nurses are provided with quarters, particularly the unmarried nurses.

Income certificates

* 103 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether income certificate are insisted upon in the out-patient departments in the Government hospitals before treatment of each patient; and

(*b*) if so, whether there is any proposal to revise the procedure in this behalf?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

DR. H. V. HANDE : Is the Hon. Minister aware that about six months ago a particular patient went to the Eye Hospital and he was denied treatment because he was not able to produce the income certificate? This matter was taken up by the Press also. A photostat copy of the prescription also appeared in one of the leading papers. Is the Minister aware of it? Can the Minister refute that?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Unfortunately, this information has not come up to Government.

DR. H. V. HANDE : Sir, I am given to understand from reliable authority that there is an officer in the Eye Hospital to decide whether the income of the patient who comes to the out-patient department is above or less than Rs. 100. Only after that officer decides, the patient will be treated. Otherwise, the patient will be charged even as an out-patient.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : In all hospitals it is the policy of the Government and a rule has been framed that those people who are drawing more than Rs. 100 should pay for their hospital charges and diet. In cases where patients try to evade this payment, this certificate is insisted on, but not at the time of admitting the patient: and particularly in emergency cases there are strict instructions from Government not to insist upon the income certificate.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, மருத்துவ மனையில் அனுமதிக்கப்படுகின்ற நோயாளிகளுக்குள்ள விதிகள் வெளியிலிருந்து வைத்தியம் செய்துகொள்ளும் நோயாளிகளுக்கும் அரசாங்கத்தால் கைக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறதா ?

[4th March 1965

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : அவுட்-பேஷண்டாக இருந்தாலும் எவருக்கும் ப்ளட், யூரின் சக்சாமிலைஸன் செய்ய வேண்டுமென்றால் சர்டிபிகேட் வேண்டுமென்ற அவசியம் ஏற்படுகிறது.

DR. H. V. HANDE : There is no officer posted in the hospitals at the out-patient point to find out whether the patient's income is above or less than Rs. 100.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : If there is no such officer in the out-patient block, the out-patient department has to make an assessment for this purpose.

DR H. V. HANDE : My purpose in putting this question is this. I have received a lot of complaints that there is a good deal of harashment done to the patients just because they are not able to produce the certificates at the out-patient department. That is why I make the request to the Hon. Minister . . .

MR. CHAIRMAN : The hon. Member is just transmitting the complaint to the Hon. Minister.

Thirumalai Naicker's palace

* 101 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to shift the Courts housed in Thirumalai Naicker's palace at Madurai; and

(b) if so, whether a museum is to be started at Thirumalai Naicker's palace at Madurai?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : (a) & (b) No, Sir.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, the question-time is usually considered to be one hour. This House is having it for at least half an hour. A number of questions have been tabled by the Members of the Opposition. But the opportunity is very limited because the various departments do not send in the answers and the answers are much delayed. When such is the case, if the Hon. Chairman also restricts the number of supplementaries, it is unfortunate. That is only my submission. In future more supplementaries may be allowed, Sir, without any restriction of time.

MR. CHAIRMAN : The time for supplementaries is determined with reference to the importance of the question. The hon. Member will remember that yesterday there were about twelve supplementary on a single question.

SRI S. K. SAMBANDHAN : But that does not justify the Hon. Chairman's rejection of my genuine questions on an important matter like corruption.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

4th March 1964]

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO THE ERECTION OF CAUTION SIGNALS BY INSTALLATION OF RED LIGHTS AT CHECKPOSTS.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பல இடங்களில் உணவுப்பொருள்கள் தடுப்பு சவுக்கைகள் ஏற்படுத்தி அவைகளில் பெருஞ்சாலியின் குறுக்கே தடியைப் போடுகிறார்கள். தக்க ரீதியில் சிவப்பு விளக்கிட்டு அபாய அறிவிப்பு செய்யவில்லை. அதனால் சிறுவாசக் கொணத்தில் இருக்கும் சவுக்கையில் சாலியின் குறுக்கே போடப்பட்டுள்ள தடியில் தனது மோட்டார் சைக்கிள் மோதி மிட்லேட் பாதிரியார் படுகாயப்பட்டிருக்கிறார். அதன் பிறகும் சாலியின் குறுக்கே தடைபோடும் இடத்திற்கு சற்று தூரத்தில் இருமருங்கும், (அபாய) முன் எச்சரிக்கை அறிவிப்பு ஏற்படுத்தப்படவில்லை. இந்த விஷயத்தை கனம் உணவு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, no instances, as the hon. Member referred to, have come to the notice of the Government. However, strict instructions are being issued to all the District Collectors to ensure that proper danger signals are installed on the road on both sides of the checkposts to avoid any such inconvenience to the road users.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965-66—*contd.*

MR. CHAIRMAN : Now we resume the discussion on the Budget. The hon. Member Sri Chitrarasu will now speak.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : தலைவர் அவர்களே, சர்க்கார் சமர்ப்பித்திருக்கின்ற வரவு செலவுத் திட்டம் மூன்று வகையாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஒன்று அதிலே ஊழியர்களுக்கும் போலீசுக்காரர்களுக்கும் படியை உயர்த்தியிருப்பதும், இரண்டாவது புதுவரிகள் போடவில்லை என்பதும், மூன்றாவது துண்டு விழுந்து இருந்தும் அதைப் பற்றிக் கவலைப்படவில்லை என்பதும் ஆகும். இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றிக் குறிப்பிடவேண்டும் என்றால் (pressure of necessity) தேவையின் அழுத்தம், படியை ஏன் இப்படி உயர்த்தி இருக்கிறீர்கள் என்று கேட்பதற்கு பதில் விலைகள் ஏறிவிட்டன என்று சர்க்கார் சமாதானம் சொல்லக்கூடும். பொருள்கள் விலை இப்போது ஏறவில்லை. அது ஏறி வெகு நாள் ஆகிவிட்டது. அப்போதெல்லாம் அதைப்பற்றிக் கவலிக்காமல் சட்டமன்றங்களிலே எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் எடுத்துச் சொல்லியும் போலீசுக்காரர்களுக்குச் சம்பளம் போட வேண்டும் என்று சட்ட மன்றத்திலே தோழர் கருணாநிதி கேட்டுக் கொண்டபோது போலீசுக்காரர்களுக்குச் சம்பளம் போட வேண்டும் என்று கேட்டு நீங்கள் காக்கா பிடிக்கிறீர்களா என்று கேட்டார்கள். இப்போது போலீசுக்காரர்களுக்குச் சம்பளம் ஏற்றியிருப்பதைப் பார்க்கிறபோது, நமக்கு அதே கேள்வியைத் திருப்பிக் கேட்கலாமா என்று தோன்றுகிறது. எப்படியிருந்தாலும் ஊழியர்களுக்கு ஏற்றியதற்காக மெத்த சந்தோஷப்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [4th March 1965

படுகிறோம். ஆனால் அதே நேரத்திலே மற்றவர்களுக்கும் இந்த மாதிரி வசதிகளைச் செய்து தரவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறோம். வரிகள் போடவில்லையென்றால், வரிகள் போடுவதற்கு இடமில்லை. ஏற்கெனவே வரிகள் போட்டாய் விட்டது. ஆகையினாலே புதுவரி போடவில்லையே தவிர, வரி போடுவதற்கு இருந்து போடவில்லை என்று நான் கருதவில்லை. ஒரு ஆள் எவ்வளவு வரிகள் செலுத்துகிறார்கள் என்று பார்த்தால், காலையிலே இருந்து இரவு படுக்கின்ற வரையிலும் அல்லது இறந்து போகின்ற வரையிலும் வரிகளைக் கொடுத்தபடியே இருக்கிறான். காலையிலே எழுந்தவுடன் சிலர் காப்பி அருந்துகிறார்கள். டீ அருந்துகிறார்கள். அதிலே காப்பிக்கொட்டைக்கு வரி, சர்க்கரைக்கு வரி, தேயிலைக்கு வரி. பாலுக்கு வரி இல்லை என்றாலும் பால் விற்கிறவர்களே பாதி தண்ணீர் போட்டு வரியாகக் கலந்து விடுகிறார்கள். ஆனால் பாலுக்கும் விற்பனை வரி உண்டு. அதன் பிறகு சுருட்டு பற்ற வைத்தால், சுருட்டுக்கு வரி. சிகரெட்டுக்கு வரி. பத்த வைக்கின்ற தீப்பெட்டிக்கு வரி. பிறகு குளிக்கலாம் என்றால் உடம்பிலே போட்டுக் கொள்ளுகிற சோப்பு, சீக்காயுக்கு வரி தேய்க்கின்ற எண்ணைக்கு வரி. உடம்பைத் துவட்டுகின்ற துண்டுகளுக்கு வரி. சுடு தண்ணீருக்கு வரி. பச்சைத் தண்ணீருக்கும் வரி. அதன் பிறகு உணவுப் பொருள்கள் அவைகளுக்கும் வரி. உணவுப் பொருள்களில் மெத்தக் கலப்படம். அதன்பிறகு ரயில்வே கட்டணம், பஸ் கட்டணம். இதையெல்லாம் என்னால் கட்ட முடியாது, நான் செத்துப்போகிறேன் என்றாலும், தாராளமாகச் செத்துப்போ, உனக்கு மரண வரி உண்டு. ஆகையினாலே செத்துப்போனபிறகு கூட மரண வரி செலுத்தவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறபோது வேறு வரிகள் போடவில்லை என்பதற்காக ஆச்சரியப்படுவதற்கில்லை. இன்னும் போகப் போக நிலைமைகளையும் கவனித்துப் பார்க்கவேண்டும். ஆனால் இந்தத் துண்டு விழுகின்றதை எப்படி சரி கட்டுவதற்கு சர்க்கார் நினைத்திருக்கிறது என்று பார்த்தால் இன்னும் சர்க்காருக்கு சிறிது நாளில் ஒரு 6, 7 கோடி ரூபாய் வரும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. அதனால் இதைச் சரிப்படுத்திக்கொள்ளலாம் என்று எதிர்பார்த்திருக்கக் கூடும். இதையெல்லாம் எண்ணுகிறபோது, பட்ஜெட்டைப் பொதுவாக வரவேற்று அதிலே இருக்கின்ற குறைகளைச் சொல்லுகிறபோது, எறிய செலவுகள் நியாயமா அல்லவா என்பதை விவாதிப்பதற்கு முன்பே அடிக்கடி நாங்கள் போலீசுக்காரர்களுக்குச் சம்பளம் போட வேண்டும் என்று சொல்லபோது, காக்கா பிடிக்கிறீர்கள் என்றும், இவர்களே செய்கிற போது தாராள சிந்தை உடையவர்கள் என்றும் சொல்லி இந்த மாதிரி எதிர்க்கட்சிகளுடைய நிலைமைகளை மிகக் கேவலமாகப் பேசுகிற நிலைமை ஒரிரண்டு மாதங்களாக வளர்ந்திருக்கிறது. எதற்கெடுத்தாலும் நமது முதலமைச்சர் பொதுமக்கள், பொதுமக்கள் என்கிறார்கள். பொதுமக்களைப்பற்றி முதலமைச்சருக்கும் ஆளுகிற சர்க்காருக்கும் தெரிந்த அளவிற்கு அதிகமாகவே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தாராகிய எங்களுக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர் எந்தப் பொதுமக்களைக் குறிப்பிடுகிறார்கள் என்று எங்களாலே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. திருச்செங்கோட்டில் நடந்த பாராளுமன்றத் தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு

4th March 1965] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

வாக்களித்தார்களே அந்தப் பொது மக்களையா, திருவண்ணாமலை தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு வாக்களித்தார்களே, அந்தப் பொது மக்களையா என்பதையும் எங்களாலே புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. பொது மக்கள் இன்னும் சர்க்கார் சார்பாக இருக்கிறார்கள் என்று தவறாகக் கருதிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். தயவு செய்து அந்த எண்ணத்தை மாற்றிக் கொள்ளுவது நல்லது. திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தில் பக்கத்தில் மக்கள் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதற்குச் சான்றாக 1962-இல் நடந்த தேர்தலில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பாக 34 லட்சம் மக்கள் இருந்தார்கள். மூன்று ஆண்டுகள் ஓடிய பிறகு இன்னும் அந்தத் தொகை அதிகமாகக் கூடியிருக்கிறது. இது மாத்திரம் அல்லாமல் அடுத்த ஏப்ரல் திங்களிலே நடக்கப் போகிற தர்மபுரி உப தேர்தலிலே மக்கள் யார் பக்கம் இருக்கிறார்கள் என்று தர்மபுரி உப தேர்தலிலே மக்கள் தீர்ப்புக் கூற தர்மபுரி காத்திருக்கிறது. ஆகையினால் இளைச்சிகள் ஏற்படுகிறபோது, எப்படியாவது திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை அழித்துவிடவேண்டும் என்று, அவர்கள் தான் பிரியாணி கொடுத்து மாணவர்களை ஊக்குவித்தார்கள் என்று சொல்லுகிறார்கள். பிரியாணி கொடுத்தது திராவிட முன்னேற்றக்கழகம் என்று சொல்லுவதால், அது வள்ளல் தன்மையைக் காண்பிக்கும் என்று அற்பத்தனமாக எங்களைப் பொறுத்தவரையில் சந்தோஷப்படப் போவதில்லை. பிரியாணிக்கு மேஜரான மாணவர்கள் மயங்கி இந்தப் பக்கம் போனார்கள் என்ற கூற்றை வாதத்திற்காக உண்மை என்று வைத்துக்கொண்டால் கூட, எங்கள் அருமை நண்பர் சங்கரலிங்கம் காங்கிரசை விட்டு வெளியேறினாரே எதனால், பொள்ளாச்சி எம்.எல்.ஏ. 3 நாள் உண்ணாவிரதம் இருந்தது எதனால், மத்திய சர்க்காரிலே இருக்கிற அமைச்சர்கள் சுப்பிரமணியம் அவர்களும் அழகேசன் அவர்களும் ராஜினாமா செய்தது எதனால்? நமது தொழில் அமைச்சர் சொன்னது போல, ஆங்கிலம் இல்லாவிட்டால் வெளிநாட்டு மூலதனம் நாட்டிற்கு வருவது தடைப்படும் என்று சொன்னது எதனால்? முதலமைச்சர் எப்படியாகிலும் தினம் இரண்டில் ஒன்றைப் பார்த்து வருகிறேன் என்று டில்லிக்குப் பறந்தார் என்றால் இவர்களையெல்லாம் எந்த சக்தி தூண்டியது? இவர்களுக்கு யார் பிரியாணி வாங்கிக் கொடுத்தார்கள்?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: நான் பிரியாணி சாப்பிட்டேன்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு: வெரிகுட் பிரியாணி. ஆகையினால் இப்படிச் சொல்லுவதாலே பலனில்லை. மாணவர்களை முதலமைச்சர் முதலிலேயே சந்தித்திருந்தால் நன்றாக இருந்திருக்கும்.

மேலே அசோகன் கொடி, அசோகன் காலவேலனெடி கலிங்கத்தில் போர் நடத்திய பிறகு, லட்சக் கணக்கான பிணங்களைக் கண்ட பிறகு புலால் உண்பதில்லை என்றான். வேட்டையாடக் கூடாதென்றான். அதோடு அசோகன் தன் ஆட்சிக் காலத்தில் எல்லா மந்திரிகளுக்கும் உத்தரவு போட்டான். நான் எங்கு இருந்தாலும் அந்தப்புரத்தில் இருந்தாலும் ஆட்சி மன்றத்தில் இருந்தாலும் சட்ட மன்றத்தில் இருந்தாலும் என்னைப் பார்க்கத்

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [4th March 1965

திரண்டுவரும் மக்களை உள்ளே அனுமதியுங்கள், மக்களை உள்ளே விடாத அதிகாரியின் மேலே கடுமையான நடவடிக்கை எடுக்கவும் என்று சொன்னதாக நாம் வரலாற்றில் படிக்கிறோம். இந்த வரலாற்றை படித்துவிட்ட பிறகும் மாணவர்களை சந்திக்க மாட்டேன் என்கிறார் முதலமைச்சர். இது ஜனநாயகம் தானா என்பது சந்தேகமாக இருக்கிறது. என் சந்திக்க மாட்டார்கள் என்று கேட்டால், யாரோ யாரோ மாணவர்களைத் தாண்டிவிட்டிருக்கிறார்கள் என்றார். 25-ம் தேதி சந்திக்க வந்த மாணவர்களை முதலமைச்சர் சந்தித்திருந்தால் அந்த நிலைமைகள் ஏற்பட்டிருக்காது.

திரு. எஸ். ஆர். தியாகராஜன் : முதலமைச்சர் அவர்கள் மாணவர்கள் வந்தபோழுது உளிலே இல்லை. வெளியூருக்குப் போய் விட்டார். தெரிந்து கொண்டே தவறான முறையில் பேசுகிறார்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : அடுத்த நாள் சந்திக்க முயற்சித்திருக்கலாம்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : முதலமைச்சர் அவர்கள் வெளியூருக்குப் போனதால் நான் மாணவர்களை சந்திக்க வேண்டுமென்று அவர்கள் எனக்குச் சொன்னார்கள். நானும் சரி என்றேன். மாணவர்களை அழைத்துப் பேசினேன். முதலமைச்சர் அவர்களிடம் பேசினால்தான் முக்கியம், மற்றபடி தொழிலமைச்சரிடம் பேசவேண்டியதில்லை என்றால், ஒத்துக்கொள்கிறேன். நான் முதலமைச்சரைவிட வயதில் சிறியவன்தான், அனுபவத்திலும் சிறியவன்தான். ஆனால் சர்க்கார் என்ற கூட்டுப்பொறுப்பில் என்னைப் பார்த்தாலும் முதலமைச்சரைப் பார்த்தாலும் ஒன்று தான். ஏன் நேரடியாக சொல்கிறேன் என்றால், மாணவர்களைப் பார்க்க சர்க்கார் மறுத்துவிட்டது என்ற பிரச்சாரம் தொடர்ந்து விடாமல், செய்வது சரியல்ல, என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

திரு. சி. பி. சிற்றரசு : முதலமைச்சர் அவர்களைச் சந்தித்தாலும் தொழிலமைச்சரைச் சந்தித்தாலும் ஒன்றுதான். ஆனால் எங்களுக்குக் கிடைத்திருக்கும் செய்தி அவர் வெளியூருக்கு போய் விட்டார் என்று இல்லை. போலீஸ் அதிகாரிகள், மாணவர்களை முதலமைச்சர் சந்திக்க மாட்டேன் என்று சொன்னார் என்று சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது. அதை இந்த சர்க்காரோ மறுக்கவில்லை. எனவே, உண்மையென்று நம்பவேண்டியிருந்தது. மாணவர்கள் சந்திக்கவில்லை என்றே வைத்துக்கொண்டாலும் அதற்குப் பிறகு ஆங்காங்கே பஸ் பயணங்களையெல்லாம் போலீஸ் காரர்கள் மேலேயே போட்டுவிட்டார்கள். ஆங்காங்கே தடுப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்திருக்கிறது, கண்ணீர் குண்டுகள் போடப் படுகிறது என்றால் போலீஸ் அதிகாரிகள் தக்கபடி நடந்து கொள்கிறார்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. இங்கே தான் தகராறு ஏற்படக் காரணம். என் என்றால் இந்த ஆட்சியை நடத்துவது அரசாங்கமா அல்லது போலீசாரா என்ற சந்தேகம் ஏற்பட்டப் பிறகுதான் நிலைமைகள் மோசமாக ஆரம்பமாக இருந்தது. இந்தத் தமிழகமே வெட்கி தலை குனியும் அளவுக்குப் போலீஸ் அதிகாரிகள் பட்டப்பகலில் படுகொலை செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதுவரையில் இந்த மாதிரியான துப்பாக்கிய சம்பவங்கள் நடைபெற்றதே

4th March 1965] [திரு. சி. பி. சிற்றரசு]

இல்லை. இந்த நிலைமைகளை எண்ணுகிறபோது நாம் அதற்குக் காரணம் இல்லை என்பதை சொல்லித் தப்பித்துக்கொள்வதைவிட அவர்களுக்கு உதவி செய்ததைப் போல, அந்தப் போராட்டத்தில் மாண்ட மற்றவர்களுக்கும் உதவி செய்ய வேண்டுமென்று நான் மிக பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஏனென்றால் ஒருவர் தவறு செய்தால், அதற்காக அவருடையக் குடும்பத்தைப் பழிவாங்கவேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஜனநாயகத்தில் இருக்கிறோம் என்பதற்காக, ஜனநாயகத்தை நிலைநாட்ட, இனியாவது பொதுமக்களுக்கும் நமக்கும் இந்த சர்க்காருக்கும் மிக நெருங்கிய தொடர்பு இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் தமிழகத்திலே என்றுமே நடக்காத ஒன்று நடந்துவிட்ட பிறகு அதற்காக இறந்துவிட்டவர்களுக்கு அனுதாபத் தீர்மானம் போட வேண்டுமென்று நாங்கள் கருதினோம் ஆகையினாலே குற்றம் செய்த ஒருவனுக்காக அவனோடு சம்பந்தப்பட்டவர்களையோ அவனுடைய குடும்பத்தையோ நாம் ஏதோ கேலி செய்கிறமுறையில் பேசவேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

நிலைமைகளை முதலமைச்சர் அவர்கள் சாமர்த்தியமாகச் சமாளித்துவிட்டார் என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அது உண்மை அல்ல. வெளி மாகாணத்திலிருந்து போலீசும் ராணுவமும் வந்த பிறகு நிலைமை சீர்பட்டது என்று சொல்லலாமே தவிர, ஒரு குண்டு வெடிக்காமல், ஒரு தடியடி நடத்தாமல் இந்த மாகாண மக்களை சுமுகமாக நடத்திருந்தால், அதிலே ஏதோ ராஜ தந்திரம் இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ள முடியும். வெளி மாகாணத்திலிருந்து போலீசும், ராணுவமும் அழைத்து வந்து யாரும் எந்த நிலைமையையும் சமாளித்துவிட முடியும். இந்த முதலமைச்சராவது வயதானவர் அனுபவம் மிக்கவர் விம்ஸ் நகரக் காடுகளிலே ஒரு சிறு பெண் மாடுகளை மேய்த்து கொண்டிருந்தாள் பதினெட்டு வயது மங்கை ஜோன் ஆஃப் ஆர்க், நாட்டில் ராணுவம் அடக்கப்பட்ட காரணத்தால், வெள்ளைக்காரர்களை விரட்டி விரட்டி அடித்தாள் என்று நாம் வரலாற்றிலே படித்தோம். முதலமைச்சர் போலீஸை வைத்து நிலைமையை சமாளித்து விட்டார்கள் என்றாலும் இனி இது தொடராது என்பதற்காக நாம் சந்தோஷப்படுகிறோம், இனியாவது ஒரு நல்ல முடிவைத் தேடவேண்டும், அந்த முடிவுக்கு பொதுமக்களை அணுகவேண்டும். பொதுமக்களை சந்திக்க நாம் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சிகள் என்ன? பொதுமக்களைச் சந்திக்கலாமென்றால் 144. பிள்ளைகளைப் பள்ளிக்கு அனுப்பலாமென்றால், 8-ந் தேதி வரையில் பள்ளிக்கூடம் இல்லை. இன்று இரவோடு 144-ஐ எடுத்துவிடுங்கள். நாம் பொது மக்களைச் சந்திப்போம். வாருங்கள் பொதுமக்களின் கவனத்திற்கு விஷயங்களைக் கொண்டுவருவோம். இதை செய்யாமலே இருக்கிறோம் என்றால், அந்த பொது பொதுமக்கள் கொதித்து எழுந்தார்கள் என்றால், அந்த பொது மக்களை யார் என்ன செய்ய முடியும்? அவர்கள் ஆவேசத்தை தடுப்பதற்கு நீங்கள் எடுத்துக் கொண்ட முயற்சி என்ன?

இந்த சர்க்காருக்கு ராஜதந்திரம் இருக்குமானால் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவரை உள்ளே பிடித்து வைக்காமல் பொது மக்களை சந்திக்கச் சொல்லுங்கள் என்று கேட்டிருக்க வேண்டும்.

[திரு. சி. பி. சிற்றரசு] [4th March 1965

நானே என்னுடைய மகள் இறந்துவிட்ட தினத்தன்று இரவு கைது செய்யப்பட்டேன், ஏழு நாட்களுக்குப் பிறகு வெளியே விடப்பட்டேன். கைது செய்யப்பட்ட காரணம் என்ன? மறுபடியும் விடக் காரணம் என்ன? இரவு ஒரு மணிக்கு பிடிக்க வேண்டியது. இரவு ஒரு மணிக்கு விடவேண்டியது இது என்ன? நம்முடைய சர்க்கார் வேலைகளெல்லாம் இருட்டிலே தானு? பகலிலேயே இவ்வேயா? காரணம் சொல்வது கிடையாதா? இது என்ன 1967 வரையில் நடக்குமா? இல்லே, அதற்குப் பிறகுமா? இருக்கிற இடம் மாறினால் ஆட்சி மாறும். சனநாயகத்திலே இது சர்வசாதாரணமானது. மக்கள் தீர்ப்புக்குத் தலைவணங்கி நல்ல முடிவுக்கு வாருங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டு என்னுடைய உரையை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

* SRI M. RAJAH IYER: Mr. Chairman, Sir, I have to participate in the debate when our minds are so full of the thoughts of students' unrest and our ears are so full of words uttered by the previous speaker that I cannot help making at least a passing reference to it. Right or wrong there have been acts of violence and vandalism in our State. Most of them are attributed to the students and I can understand how much it should pain people like us whose life-work has been cast to the winds, to see that the fair name of the student community besmirched like this. I do not propose to enter into a discussion as to who was exactly responsible for all these acts that we witnessed in our State. Whether they were done by the students or whether they were done by others who exploited the students, I would leave that to politicians to enter into. We have also a couple of hours vouchsafed to us this evening and the whole thing I hope will be thrashed out then.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: You can also give your views instead of leaving it to the politicians.

SRI M. RAJAH IYER: As a teacher I am not ashamed to confess that all of a sudden, overnight whatever we considered to be sacred, whatever we considered to be of value in our life as teachers, was cast to the winds. The authority of the teachers, elders, the respect and regard for principles and belief in public life were all cast to the winds by the student community. We saw defiance. We saw students going out shouting slogans and besmirching their own fair names and indulging in unstudent like activities, and, therefore, Sir, today I am anxious to put an end to this sorry state of affairs in our State by not trying to enter into a post-mortem examination over the whole thing and responding to the words of the Hon. the Chief Minister who had said: 'Let us do nothing to carry on accrimonious debates over this or exacerbate the feelings that have already been engendered'. That is the only wise thing which we can now do. However, I would like the Government to come forward with a magnificent and magnanimous announcement that all cases against the students have been withdrawn. I would like the Government to come forward and say, Sir, that without going into the merits of each and every case,

4th March 1965] [Sri M. Rajah Iyer]

whether the accused happens to be a student, whether there is a case, against him or not, that that case is withdrawn. That would go a long way to bring about the harmonious atmosphere to which we are all looking forward. I would very much implore the Government to come forward with such an announcement. Even more than the loss to life and property, I am very much concerned with the loss of school hours and college hours that had happened during the past six weeks and more. There is only one way in which this loss could be made up. All the politicians should declare with one voice here and now—they can issue a joint statement—calling upon the student community to go back to the schools and colleges unreservedly whatever the grievances here or there; on some pretext in one place and on some other pretext in another place the student community should not join together and say that unless ample amends are made for their principals having been unashamedly beaten by a Policeman, they would not go back to the schools and colleges. These are too silly things. They do not know how to carry on work with dignity and decorum. If the principal had been humiliated like that, I believe the Deputy Inspector-General of Police and the Superintendent of Police rushed up to him and apologised to him. But that pretext should not crop up once again for the students to parade along the streets shouting slogans and all that. It is indecorous, to say the least. I hope if we have any control over them, here I think is a challenge for elders. We have to say unequivocally: 'Go back to the schools and colleges'. Unless we are obeyed, we must all stand ashamed before the public as people who have no control over the student community of the day. On the 8th of March whatever may be the future of the English language, whatever may be the decision about the official language, leave it to the elders of the country who have taken up the issue at the right place, go back, to the schools and colleges. Having created a stir in the public conscience, your work has ended. If you call yourselves students, your place is now in the schools and colleges. I hope, Sir, we will concert all steps necessary to mobilise all resources, put all our energies without any mental reservation whatever may be the political label attached to us, to see to it that the student community hears no other different or discordant voice except that their duty is to go back to the schools and colleges.

I am particular, Sir, that the time of the teachers should not be wasted. There has been an enforced rest for nearly six weeks on teachers. Prior to the springing up of this unfortunate incident or episode we had a week or ten days off. Teachers were told off for election duty. I understand, all the school teachers, the entire staff was sent out for a number of days for election classes to be conducted elsewhere. While there is a class going on in one locality, they were asked to go and attend election classes in a distant locality. Teachers from Ramanathapuram were sent to Mudukulathur and other places. The Government must put an end to this sort of encroachment on the sacred time of the teachers: This is only by the way in order to see to it that the entire school

and college days are made available for the teachers for the betterment of the student community. Sir, in the spate of correspondence that appeared in the papers about the language problem, there was one short and very sensible letter—a very dignified letter in the columns of the 'Hindu'. It said, 'I understand on January 26th people who are opposed to Hindi are going to wear black badges. Let not the Government think that those who do not wear black badges are with them in their language—Hindi—policy. That was a very dignified way. That is what we expected our students to do. There have been students going about stopping trains and setting fire to rail coaches. Let not the people think that schools and colleges that did not indulge in such vandalism and violence are less patroiotic than those who did. I think, Sir, after the two-hour discussion we will come to this conclusion that the participation of the student community in this particular issue has been to the detriment of society. It has done incalculable harm. It has brought about irreparable damage, a loss that cannot be made good.

Sir, we are planning to spend Rs. 37 crores on Education. In the budget speech of the Hon. the Chief Minister there is for the first time a realisation that we should not be complacent with mere quantity and that we should do everything to raise the quality of education. A State Institute of Education is to be started and funds are being made available to Panchayat Unions for the construction of elementary schools. A sum of Rs. 30 lakhs has been provided for construction of buildings for high schools formerly under the District Board. A sum of Rs. 16.76 lakhs is to be spent over the training of additional teachers, and about 31,000 additional teachers are to be trained. We are told that the sixty-six training sections that were started last year would be continued this year also. We are happy that steps are going to be taken to continue the training of additional teachers. If these sixty-six training sections that were there last year are to be continued this year also, I am afraid there can be no justification hereafter for continuing the Junior Basic Training Schools, where the minimum general equipment of the teacher is only Eighth standard pass. It was agreed that the Junior Basic Training should be abolished. There is no reason for continuing it hereafter, because we have made education free. We are expecting an enrolment of 2.75 lakhs pupils in the secondary schools by the end of the third plan. Why then do we make the eighth standard pass a qualification for the teacher's training, I ask. We should take in only people with the eleventh standard qualification, especially when education has been made compulsory and free up to the eleventh standard. I hope the Government will abolish the Junior Basic Training sections.

Sir, one very pleasing thing to note in the budget proposals is that to improve the teaching of science a crash programme is provided for. Sir, I came across a press cutting the other day where President Johnson of the United States of America is quite dissatisfied with the state of science teaching in the schools of America. We look to America in these matters. Have we improved the

teaching of mathematics and science? Teaching there is head and shoulders over our teaching. We are nowhere near America. But this is what Johnson says. He declared that a provision was made for a sum of 1,500 million dollar for better American education. He called for an improvement in both the quality and quantity of education. The problems of the nuclear age could not be solved with horse and buggy . . . learning. He was preparing American boys for problems of the nuclear age. This means that the teaching of science and mathematics today obtaining in American schools and colleges is called by the President as horse and buggy education of this century. Sir, there is a realisation that we have woken up. We have set apart a sum of Rs. 36 lakhs for what we call the crash programme to improve the quality of science teaching in schools. This amount of Rs. 36 lakhs is to go to 450 schools to improve their science laboratories. Arithmetically, it means that each school will get a sum of Rs. 8,000 to improve its science equipment. This is a very poor amount. Perhaps we could not go farther. I am anxious that each school must at least have Rs. 8,000 worth of equipment. I am anxious that a major part of the money should not go to the middlemen or merchants as profit. It is a very fine thing of improvement that we have started the Scientific Glass Factory in Guindy. A sum of Rs. 4.34 lakhs has been provided for the manufacture of articles like beakers, test-tubes, and many other items of equipment. So, a scheme can be drawn up for the manufacture of the requisites of the high school laboratories. Instead of giving Rs. 8,000 in cash to 450 schools, could we not supply them in kind so that the schools will get articles worth 8,000? That is the idea which I wish to put before the Government, because this is one way of ensuring that the sum of Rs. 8,000 goes to each of the 450 high schools.

Sir, it is gratifying to note that a sum of Rs. 37,000 has been set apart to introduce medical inspection in schools. That shows that we are going to make a start in the matter. They are implementing a promise they made last year that a scheme would be started for the medical inspection of the school children, because this is an important factor in the quality of education. Unless children are physically fit, they may not profit by the education they receive in schools. Here again I would like to reiterate what I said when I moved my motion last year. Here is a proposition in which the Life Insurance Corporation of India has to come to the rescue of the State Government. It is to their advantage to see that the children at school are in proper health. They are like the common good fund of co-operative societies. I consider that a sizable profit of the Life Insurance Corporation can be earmarked for subsidising the medical inspection of school children.

Sir, it is my duty to thank the Government for the substantial increase made in the dearness allowance of the Government servants and for extending it to the teachers also. I am anxious that there should not be any anomaly in the privileges being enjoyed by Government officers and which are extended to teachers. The privileges enjoyed by teachers are not extended to non-teachers in

educational institutions. There must be a uniform pension for all. At present a Government pensioner gets a minimum pension of Rs. 20. This is not extended to a teacher. At present a teacher gets a pension of Rs. 7 or Rs. 8 or Rs. 10. Even this pension has not been extended to the non-teaching staff in schools. Could we not with one stroke say that these discriminations between Government servants and teachers and non-teaching staff in educational institutions should go and that all pension hereafter, at least from the 1st April 1965 will be according to a particular formula? There has been a spate of Government communications relating to pension, which the Hon. the Leader of the House referred to the other day. Why not simplify it all and award all a pension according to one formula subject to a minimum of Rs. 20? I may assure the Government that the financial commitment will not be much. The other day when this question was raised, the Hon. the Chief Minister was gracious enough to inform us that no investigation in this regard had been done, because the Government were not in a position to take up any further commitments. I may assure the Government that by raising the minimum pension to Rs. 20 their commitments cannot be large. Because, every teacher gets today one-fourth of what he drew as his last salary. Recently the maximum has been raised to Rs. 60 or Rs. 75 or Rs. 95. Most of the persons with less than Rs. 20 pension are those teachers who retired prior to 1960 with the maximum salary of Rs. 60 or Rs. 65. They are very old. Their number is dwindling day by day. Last time Sir when I was here, the President of the Teacher Pensioners' Association of Madras (Sri Seshadri) and the Secretary met me. Today the Secretary met me and when I asked him for the President, he said that he was dead and gone. Thus their number is fast dwindling. It cannot but be otherwise. They are 65 years old and even past 70. So, the financial commitment cannot by any means be too large. So, I would like the Government to come forward and say that the minimum pension of a teacher is going to be Rs. 20 and that every living teacher who retired whether it be prior to 1955 or after 1955 will get that pension. Practically it would be very difficult for teachers who retired prior to 1955 to become eligible for pension in the eyes of the Accountant-General. Even teachers who retired in April 1964 or February 1965 cannot produce all the certificates required. They are necessary, of course, to convince the Government that the teacher has put in thirty years' continuous service as a teacher. But one who retired prior to 1955 might not have dreamt that one day the teaching community would get some pension. Such a person may not be able to produce the certificates to the satisfaction of the Treasury and the Accounting authorities. So, Sir, the commitment cannot be large. There are practical difficulties in retired teachers satisfying the authorities regarding the pension for which they will be eligible. So, it would be very gracious and considerate on the part of the Government, if they are to come forward and say that every living teacher today in Tamil Nad will get the pension and that is one-fourth of the pay that he drew last and that is subject to a minimum of Rs. 20 and a maximum of Rs. 60 or Rs. 75, as the case may be. It is a very

simple proposition which will not cost them much and I hope they will earn the undying gratitude of the teaching community. It will put fresh vigour into them even as this rise in dearness allowance has done. Of course, the rise in dearness allowance only satisfies the working teachers, teachers who are still serving. It would be very gracious on the part of the Government if teachers who have retired are shown this benefit too.

In the ways and means proposition here the Chief Minister has stated that no fresh taxation will be necessary and that small savings will be raised, and has appealed to all of us to see to it that this small savings movement is made a success. Everyone is anxious to co-operate with the Government in making the scheme a success. But I wish that this savings scheme is made absolutely voluntary. The Emergency enhanced Provident Fund contribution should be stopped. There are many who are contributing 5 per cent or 3 per cent of their salary which they can ill afford to give. If the scheme is made purely voluntary, I am sure the average would work out much better than it does today. So, in keeping with their appeal to carry this message of small saving scheme to various villages and towns, I do hope the Government would make this scheme absolutely voluntary and put an end to the enhanced Emergency Provident Fund contribution that has been there for some time.

We are very happy coming as we do from Ramanathapuram, that the Sethusamudram Scheme is going to materialise. We are very grateful to the Government for the categorical assurance that it will certainly be put through. It is very happy news and it will certainly enthuse us. The House will certainly join with me today in congratulating the Railways on the expeditious manner in which they have set right the Pamban bridge. It is a marvel, indeed. Nobody who saw the bridge on the 23rd December thought that on the 1st of March there would be a train passing across that place. Where that bridge was very solidly laid, the foundations were intact. That was the contribution of the genius of the Irish engineer who designed the central part of the bridge. Even if an inch of that central part of the bridge had been blown off, nothing could have been done. That is operated purely by manual power. The stone foundations stood firm. The girders could, therefore, be easily placed on top of them, and today the people of Rameswaram island have got that psychological feeling that they have been relinked to the mainland. It is a great thing. As was mentioned by one hon. Member, we want that the construction of the road bridge also must be expedited. Till such time as the bridge is constructed across the Pamban channel, I hope we will devise ways and means, as suggested by Sri Lakshmanan Chettiar, to ferry boats across. We have laid roads on this side and on the other side also. If only there could be a ferry service to take people from Mandapam to Pamban, people need not leave their cars on this side and go to Rameswaram by train. We have spent a lot of money there in the hope that the Railways would take too long to come in. Now we feel very pleasantly disappointed because the Railways have indeed

stolen a march over us while the construction of the road has not yet been completed. That is a challenge to us. Our road must be laid as a pucca road and people going by road must be enabled to take their cars straight up to Rameswaram temple. Likewise, under security measures a number of roads have been laid. A sum of Rs. 40 lakhs has been spent over what are called the security measure roads. I hope most of them are in our part of the district, the Mudukulathur taluk. It would be a pity if all these roads are there for the present only to be washed away by rains and affected by weather. I would like a little more to be spent so that those roads may be macadamised and made pucca roads, so that they may provide opportunities of service, opportunities of labour for the evacuees from Burma and Ceylon who are still flooding our part of the country.

With these words, I once again thank the Government for all that they have done to the teachers in the present budget and I request them to complete their good work.

* SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY : Mr. Chairman, a careful perusal of the budget proposals shows clearly that the finances of this State have been very carefully guided by the Finance Minister, ably assisted by his Cabinet Colleagues. It gives a ray of hope in the encircling gloom for it clearly indicates that there is a bright future for the State and that the coming Fourth Five-Year Plan will be very fruitful. Of course, we have had to bear some sacrifices. The public have also heartily co-operated. But for their kind co-operation, I am sure the Government could not have achieved what they have done today. They have tightened their belts. But I would like to ask which nation has been able to enjoy the fruit of its labour without putting up with some sacrifice. Look at Japan and Germany. Both the nations were devastated in the last war and today they are offering us loans and other facilities just because they have pulled up by what is termed operation boot straps. Otherwise, they would not be able to do it. After all, we have attained Swaraj, I think, in a fairly easy manner, compared to other nations who have had to shed blood profusely. Unless the people also co-operate in a democracy, how else can a nation march forward unless we are a nation either controlled by a Dictator or having a socialistic pattern of societies which are guided by totalitarian type of Governments? Since we have accepted the democratic principle, I am afraid the people will have to put up at least in the initial stages with ceratin amount of difficulties which they have gladly done, and they have shown clearly that they are co-operating with the Government.

Now, to come to specific points under the title 'medical aid' fairly large sums have been set apart for the future. Under family planning, I find that the sterilisation quota is 60,000 operations for the current year and one lakh for the next year. But in the very next line of the paragraph I find that in case these targets are not fulfilled, the money can be diverted. I am afraid this will only discourage or make the medical personnel in charge of these operations rather indifferent because it does not stipulate that it should be carried out. I am afraid we have been rather complacent about this aspect of our planning because however much our yield has increased, unless we catch up and do something on a war footing to check, what is termed, the population explosion in this modern world, irrespective of the number of plans we may carry out, the country will never be prosperous in the sense that we won't be able to raise the standard of living of the people however much we wish to do so. I do hope that the Hon. the Minister for Public Health will take very firm action and see that the target is not only achieved but even exceeded.

In this connection, I wish to bring to the notice of the Hon. the Minister for Health another point also because I have come across this often. There is an institute in the State for training workers under the family planning scheme. The institute is giving training for people coming from other neighbouring States also. I know for certain that a few people who were trained in this institute by giving them a stipend of Rs. 25 have returned back to their homes and their services were not utilised. I hope and trust that this waste will not be allowed in the State and proper use will be made of all the trained people. We take all the trouble to give them the necessary training and spend a lot of money over it and that should not go a waste.

Coming to agriculture, I think a sum of Rs. 181 lakhs has been set apart for the purchase of fertilizers in the current year and Rs. 180 lakhs for the next year and an additional stock of about 50 thousand tons of ammonium sulphate will be made available, I am told. Sir, this craze for ammonium sulphate—I think I mentioned this once before in this House—seems to be rather imbalanced in the sense that the proper dosage had not been determined scientifically and followed up by the ryots. Certain soils are bad and do want different kinds of fertilizers and also there may be seasonal variations. I do hope that the Government would be very careful and see that the soil testing is done before the application of the fertilizers and also there is proper follow up.

Sir, the other day the Hon. the Minister for Agriculture mentioned that irrespective of the fact how much of his produce the producer surrenders, all the producers will be given an equal quantity of fertilizers. I think it will be better if we give more fertilizers to the producers who produce more and surrender more to the Government to act as an incentive for greater production, for higher production. I submit this for the consideration of the department concerned.

Now, Sir, I come to education. A few polytechnics are proposed to be opened in the course of the next few years. I wish that more funds would be set apart for starting polytechnics for women. The number now existing as indicated in the Budget proposals seem to be very insufficient. If more polytechnics are started for women, we can prevent the mad rush to the Arts Colleges because we know these ladies who get trained in the polytechnics have a better oppor-

tunity of getting themselves employed. In these days we all know that both men and women have to work in order to see that both ends meet in a family.

It will also be better, I think, if a survey is conducted of the industrial resources of our State so that we can plan our forces in such a way that women could be trained to enable them to perform certain types of work for which they are especially suited.

Sir, the hon. Member Sri Krishnamoorthy referred to the question of training the students in the proper way. He was right in a sense when he said that the student indiscipline was due to improper training of the students. The trouble we find today we can attribute to lack of proper training. They know no better. Sometimes, Sir, secularism is very sadly mistaken for Godlessness. When we were young, we were taught what are called moral sciences. We had classes where some moral instructions were given to us. I think it is absolutely imperative that we must teach our children something about the rights and wrongs. After all, these moral lessons could be given without teaching about any particular religion. A committee of experts should be asked to sit and draw a suitable syllabus for this purpose. These moral principles should be instilled into their minds when they are young so that they could imbibe them and become good and model citizens of Bharath.

Now, Sir, we understand that Government are going to take up the work of preparing books for children. I saw a report in the press recently that the Government are going to get a gift of paper from Switzerland and Norwegian countries. I do hope that this gift will be usefully taken up so that we could publish good books on science and technology. An hon. Member mentioned that even in America they are anxious to improve their knowledge of science and technology. I do hope that the technical and scientific books to be brought out by the Government would not only be suitable to our conditions but also make the children curious that they would want to read them and learn more and more and do the things themselves. They should try to experiment so that they will also become good scientists and technologists of the future.

As I mentioned at the outset, the Government have been very patient. They have done meritorious service to the people. I do hope that the people will co-operate with them and bring prosperity and happiness to the State.

In passing, I should like to refer to one matter. At first I did not want to touch upon it. I do so now, because, I am afraid there is an erroneous impression among the members here about the resignation of the hon. Member Sri Sankaralingam from the Congress party. I am given to understand that the hon. Member Sri Sankaralingam is not at all a Member of the Congress party. He had given his application to be included as a Member of the Congress party. His application is still under consideration. When he has not actually been admitted as a member of the Congress party, I do not know how he can resign his membership

of the party. He is not even a member of the Congress, I am told. He was elected to this House as an Independent. This is just to inform the hon. Members of this House that the information that he has resigned from the Congress Party is incorrect.

Thank you, Sir.

* SRI MOHANLAL MEHTA: Mr. Chairman, Sir, at a time when we are passing through a difficult and critical period of defence and development, it is gratifying to see that our able the Hon. the Chief Minister has presented a Budget which I am sure will be acceptable to almost all sections of the people. With his keen insight into public affairs, he has visualised that the people of the State are not in a position to bear additional imposts and taxations and so he has desisted from suggesting the levy of any new taxations. It shows the realistic and practical approach of our respected Chief Minister towards public opinion and his assessment of the ability of the people to bear taxation. We are all happy over it.

But, Sir, this sens of happiness is overshadowed to a very great extent by sad thoughts entering in our minds at this juncture. The last Budget year has been none too lucky for us. It was during this year that we have lost our beloved Prime Minister Pandit Jawaharlal Nehru and faced other crises and problems, to wit, the great disaster that befell the Dhanushkodi and Rameswaram regions. During the previous sittings of this House this subject was discussed at length and I only express that even now a sense of sorrow at what happened there persists in our minds. After that come this unfortunate language question and anti-Hindi riots. It is really surprising how people's passions and emotions are roused. It poses a question to all of us to where all this is going to lead us. Are we marching towards our cherised goal of progress, prosperity, peace, and stability, or blindly heading towards chaos, confusion, and anarchy? This is a question which everybody should put to himself. Sir, recently I got a letter from a friend in Benares who says that he has been stunned by what has happened in this part of the country. He asks, 'Could this ever happen in Tamilnad where the people are so cultured, civilised, and polished.' He further says that all over the country, the students of Tamilnad are held in high esteem, and the question that he puts is, 'Can such disciplined and well-behaved students of Tamilnad resort to these acts of violence and indiscipline?' My hon. Friend Sri Rajah Iyer has poured out his heart when he spoke on this subject. I can understand his anguish. It is the anguish that is echoed in the hearts of the millions of people in this country. Sir, I do not want to elaborate further on this point. It is rather an irksome and irritating subject. All the same, it is a very serious subject. Perhaps I may participate in the discussion that is to follow at some later stage. Before I close this unhappy chapter, let me say that the conduct of the Police in the State and in the City of Madras during these explosive and volcanic incidents has really been exemplary. They have conducted them-

selves with the utmost restraint. I have seen disturbances in this country and also in foreign countries. Let me tell the House, Sir, that I believe under the particular circumstances no Police entrusted with the duty of maintaining law and order could conduct themselves with such restraint and act in such a patient and tactful manner as our Police did. Otherwise, we can very well imagine what would have happened. The Police had to deal with thousands and thousands of excited persons, and with tact and patience they have tried as much as possible to persude them to behave well. They have resorted to force, no doubt. But they have resorted to the use of force only when inevitable as the last resort.

Sir, I am glad, that the Government have thought it fit to increase the emoluments of all the Police personnel and the other Government staff also. The emoluments of teachers—who remain a neglected class not only in this State but all over the country—have also been rightly increased. I must congratulate the Government on their bold step in spite of the financial difficulties and other allied difficulties. I also hope that the Government will in future not miss any chance, whenever finances permit, to satisfy the Government servants. After all, it is the administration on which the country's affairs rest and, if the staff who are in charge of the administration are well satisfied, they will certainly give a better account of themselves, and then the administration will run smoothly and efficiently.

Coming to the budget, Sir, our hearts swell with pride when we see the image of our industrial progress in this State. To-day wherever one goes in our State, he sees the landscape is dotted with industrial establishments of various kinds. There was a time when there was no industry worth mentioning in this State. On the contrary, it was believed in pre-Independence days that the South was not a fertile area for industries and those who ventured to start industries had more or less failed. Now we see quite a different picture due to the untiring efforts of our dynamic the Hon. the Industries Minister. We are now standing third in the country so far as industries are concerned, and I hope that before long we will go ahead and occupy the first place. In this also the co-operation of the Government is necessary, because industries are run only with the sympathy of the Government, and so there should be no discrimination between the private and the public sectors. I am very glad that the Hon. the Chief Minister has said something in his speech which, I feel, shows that he has got a good word for private enterprise. I am also glad that the highest priority has been given in the Fourth Plan for generation of power. Because, power is essential for running industries. Also there is a proposal to utilise the waters of the west flowing rivers by diverting them. This will solve so many problems which confront public life and, at the same time, help industries in this State.

Now, I come to the question of food, which is an equally puzzling question. What happened here a few months ago is still green in our memory. Long queues and misery the people under-

went. I am glad that that crisis was tided over quickly, energetically, and most tactfully by our Government, and they deserve all our congratulations on facing the suituation so successfully. But what is the remedy? If the malaise is extraordinary, the remedy also must be extraordinary. We have got so many plans like package plans. They have been more or less successful. But we have not yet been able to make our State self-sufficient in food. I doubt whether in the near future our State will really become self-sufficient. The only remedy seems to be this. We should make the whole country as one unit so far as the food problem is concerned. Zones are not good. I am a layman; I am not a businessman dealing in grain. My interest in grain is only in consuming it. The zone system defeats itself completely. There is a vast disparity of rates between one zone and another. It was told that in Punjab the grain was used as fodder for cattle, because there was no other cheaper fodder to be given to the cattle than it while here it has become a precious commodity. Why is it so? I am not an expert. Perhaps it is because a State which is surplus in a certain commodity is not willing to part with its surplus stocks available in that State and send it to a deficit State. Now this is happening because we have got the zone system. Let all the States in the country come together under the auspices of the Centre and evolve a formula by which the existing stock could be pooled together and distributed wherever it is needed irrespective of the future exigencies of a particular State.

Regarding fertilisers and tractors, I am told that fertilisers are very much popular now. In fact, somebody told me that the expenditure incurred by the Government on the staff engaged in rural areas to educate the farmers to use fertilisers was a waste because now all farmers have become fertiliser-minded. How far it is true, it is for the experts and for the Government to say. But the complaint is that the price of fertilizers is high and the farmer cannot afford it. I do not know whether this item is subsidised by the Government or not. But it will be good to subsidise it and supply it to the farmers at low rates.

About the housing problem, it could be met only if the industries and Government officers which have been sprung up in cities and major towns of the State are gradually dispersed. I think the recent proposals of the Hon. the Union Finance Minister providing for tax credit certificate will encourage those industries to move to different places. This is necessary in the interest of the industries and in the interest of those who are to live in the cities. There has been constant complaint about lack of hygiene. This complaint will remain as long as the congestion is not removed.

About the recent riots, I cannot express before you and the august House what I feel. But evidently there was some pre- planning. They do not appear like being spontaneous. There must have been elaborate preparations to carry out these nefarious activities. Have we not got sufficient machinery to get reports of such activities taking place somewhere, in some place, which could warn us and which could make us alert to meet the situation or stop

[Sri Mohanlal Mehta] [4th March 1965

it altogether in time ? I am not criticising anybody. This is what comes, at the end of my speech, to my mind. Prevention is always better than cure and it is also easier. Hence the Government should have enough machinery at strategic areas to warn them of the impending danger in time.

The next thing that puzzels my mind is this. On the 11th and 12th February when disturbances broke out in City, why were the services of Home Guards not commissioned? Home Guards are there to render such service. They have done excellent work in distributing ration cards and all those things. So, I think, they should be commissioned under similar circumstances in future.

With these words, I wholeheartedly commend the budget proposals.

Thank you very much, Sir.

திரு. ஏ. சுப்பரமணியம்: மதிப்புக்குரிய அமைச்சர் அவர்களே, 1965-66-ஆம் வருடத்திற்குரிய பட்ஜெட்டை முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். பட்ஜெட் சமயத்திலே சமீபத்தில் நிகழ்ந்த சில குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றி பேச வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருப்பதைப்பற்றி நான் வருந்துகிறேன். என் என்றால் 1965-ம் வருடத்திலிருந்து 1966-ம் வருடம் வரையில் நல்ல திட்டங்கள் வகுத்து இருக்கும் இந்த நேரத்தில் கண்டிக்கத்தக்க சில விஷயங்களை குறித்து பேச வேண்டியிருக்கிறது. இந்த பட்ஜெட் காலத்தில் பேசாமல் இருக்கலாம் என்று நினைத்தேன். காரணம் என்னுடைய மனம் நிலை சரி இல்லை. கண் பார்வையும் சரி இல்லை. பட்ஜெட் குறிப்புகளை பார்க்கக் கூட முடியவில்லை. இருந்தாலும்கூட பொது மக்களின் பிரதிநிதி என்கிற முறையில் சில விஷயங்களை நான் எடுத்துச் சொல்ல தவறக் கூடாது என்ற முறையிலே நான் இன்றைய தினம் பேச இருக்கிறேன்.

குறிப்பாக இந்த சபையிலே பேசுகிறபோது என்னுடைய நண்பர் உயர்திரு. சித்தரசு அவர்கள் சில விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டார்கள். அதாவது நாங்கள் எதற்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக் கட்சிக்காரர்கள் சொன்னால், எதை ஆளுங் கட்சிக்காரர்கள் வேறு விதமாக நினைக்கிறார்கள் என்று கூறினார். மேலும் காக்கா பிடிக்கிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள் என்பதாகக் கூறினார்கள். சமீபத்திலே கொஞ்ச நாளுக்கு முன்பாகக் கீழ் சபையிலே கனம் கருணாநிதி அவர்கள் பேசுகிறபோது போலீஸ் காரர்களுக்கு சம்பளம் உயர்த்த வேண்டுமென்று எவரது கட்சிக் காரர் கூறினார், ஆனால் அப்போது அதைப் பற்றி யாரும் பொருட் படுத்தவில்லை, இப்போது கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அவர்களுக்க சம்பளம் உயர்த்த வேண்டுமென்று கூறுகிறார், ஆகவே இப்போது நாங்கள் அதை மாற்றிக் கூறக் கூடாதா வேறு விதமான அபிப்பிராயத்தை நாங்கள் சொல்லக் கூடாதா என்கிற தோரணையில் பல விஷயங்களைக் குறிப்பிட்டார். ஆனால் இப்போது நாட்டிலே நடந்தது என்ன என்பதைச் சற்று நாம் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டும். குறிப்பாகப் பார்க்கிறபோது, இந்தி பொது பாஷையாக இருக்கவேண்டுமென்று சட்டத்தில் இருக்கின்றது. இதனிடையே நம்முடைய காலஞ் சென்ற பிரதமர்

4th March 1965] [திரு. ஏ. சுப்பரமணியம்]

ஜவஹர் அவர்கள் நமக்கு ஆங்கிலம் துணை மொழியாக இருக்கும். இந்தி பேசாத இராஜ்யத்தில் அவர்கள் விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலம் துணை மொழியாக இருக்குமென்று சொன்னார்.

MR. CHAIRMAN : It is now half-past four. The hon. Member may continue his speech tomorrow. The adjournment motion given notice of by the hon. Member Sri K. Anbazhagan will be taken up now.

IV.—ADJOURNMENT MOTION *RE* ANTI-HINDI DEMONSTRATIONS IN THE STATE.

MR. CHAIRMAN : Now under the rules the time available for the discussion on the motion is two hours. One hour will be taken by the Government side and the other hour will be taken up by the Opposition members. It is for them to allocate the time among themselves. Now Sri K. Anbazhagan may speak.

* **திரு. க. அன்பழகன்:** தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தில் ஏற்கனவே ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின் மீது விவாதம் நடத்துவதற்காக நடவடிக்கைகளை ஒத்திவைக்குமாறு கோரிக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: நான் இதை ஆமோதிக்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, இந்த மன்றத்தின் நடவடிக்கைகளில் அடிக்கடி இடம் பெறுக ஒன்றாக இருக்கும் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிற வாய்ப்பைப் பெற்றுள்ளபோதிலும், இது குறித்து நான் மகிழ்ச்சி அடையவில்லை. இந்த நிலைமை ஏற்பட்டதற்கு என் ஆழ்ந்த வருத்தத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். நாட்டில் நடக்கும் பொது நிர்வாகத்தையும் பல்வேறு நடவடிக்கைகளையும் இந்த மன்றம் கவனித்து வரும் முறையில், இந்த மன்றத்தின் கவனத்திற்கு பல ஆண்டுகளில் வந்ததாக மிக துக்கமான நிகழ்ச்சி அண்மையில் நடந்து முடிந்ததைக் கொண்டு வரவேண்டியிருப்பதை நாம் கவனிக்க வேண்டியிருக்கிறது. அண்மையில் ஆகஸ்டு விடுதலைப் போராட்ட காலத்திற்கூட ஏற்படாத அளவிற்கு மக்களின் உணர்ச்சி மேலெழுந்த போராட்ட நிலைமை தமிழகத்தில் நிலவியது. உணர்ச்சி கொண்ட மக்களை அரசாங்கம் தன் காவலர்கள் மூலம் அடக்க மேற்கொண்ட பல நடவடிக்கைகளால் மிகப் பெரிய அளவில் மக்கள் துன்புறுத்தப்பட்டனர். மக்கள் நிதானமிழக்கக் கூடிய அளவிற்கு உணர்ச்சி ஏற்படுத்தப்பட்டதாலோழிய தவறுகள் செய்ய மாட்டார்கள். மிகவும் உணர்ச்சிவசப்படும்போது நிதான மிழப்பது இயல்பு. எதிர்பாராத நிகழ்ச்சிகள் பல அண்மையில் நடந்திருப்பதை நீங்கள் அறிந்திருக்கிறீர்கள். உணர்ச்சியைத் தூண்டிவிடுவதாக சில தங்கள் உணர்ச்சிக்குத் தங்களையே பலி கொடுத்துக் கொண்டனர். தீக்குளித்து உயிர்த் தியாகம் செய்தனர். இப்படி உணர்ச்சிவசப்பட்டு தாங்களாகவே தங்கள் உயிரை இழந்தவர்களைத்தவிர போலீசார் சுட்டதன் காரணமாக உயிர் இழந்தவர்களைக்கும், மக்களின் கோபத்தால் பலியான காவலர் இழந்தவர்களைக்கும், மக்களின் கோபத்தால் பலியான காவலர் கட்குமிழந்தவர்களின் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்களுக்கெல்லாம் என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்பு

கிறேன். அண்மையில் ஏற்பட்ட தாங்கமுடியாத துன்ப நிலைமையை ஆளும் கட்சியினர் வரவேற்பார்கள் என்று நான் எதிர் பார்க்கவில்லை. ஆனால் இத்தகைய துன்ப நிலைமை ஏற்பட்ட பிறகு ஆளும் கட்சியினர் தங்கள் பொறுப்பையும் கடமையையும் மறந்து, தாங்கள் செய்த குற்றங்களுக்கு மாற்றுக் காட்சியினர் மீதும் மற்றவர்கள் மீதும் பழி சுமத்துவதும், அதிலும் தமது வருங்கால வாழ்வு இந்தியால் பாழாக்கப்பட்டு விட்டது என்று உணர்ச்சி ஊட்டப்பட்ட மாணவர்கள் மீது பழி சுமத்துவதும் மிகப் பெரிய தவறு என்று கூறி முடிக்கிறேன்.

எங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கடந்த ஜனவரித் திங்களைத் தமிழ்நாடு துயரம் காலத்திற்குரியதாக இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்துப் போராட்டம் நடத்தி வந்தனர். அந்தப் போராட்டம் எந்த வகையிலும் வன்முறையில் வினைவிக்க வில்லை. அந்தப் போராட்டம் மக்களின் மனமாற்றத்திற்குப் போதியதாக இல்லை. இந்தக் காரணத்தாலும், "ஜனவரி 26-ம் தேதி இந்தித் திணிப்பு வருவதால், அது தமிழக மக்களின் வாழ்க்கையில் ஒரு துன்ப நாள்" என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கருதியதாலும், இது குறித்து தங்கள் ஆழ்ந்த வருத்தத்தை அரசுக்குத் தெரிவிக்க திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் விரும்பியதாலும், மற்ற ஜனவரி 26-ஐ துக்க நாளாக அறிவித்து நடக்க திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் தீர்மானித் தனர். இதை உலகத்திற்கும், ஆளும் கட்சிக்கும், மத்திய அரசுக் கும் தெரிவிக்க நடுப்பகலில் கட்டாயம் பொதுக் கூட்டம் நடத்தவும் கழகம் தீர்மானித்தது. பொதுக்கூட்டத்தில் பேசவ தற்கு உரியவர்கள் யார் யார் என்றும் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அந்த அறிவிப்பில் இடம் பெறாதவர்கள் பேசுவது தவிர்க்கப்பட் டிருந்தது. மற்றபடி நாளை துக்க நாளாகக் கொண்டாடுகிறோம் என்று ஆளும் கட்சியினர் கூறினர். மிகப் பெரிய தலைவரான திரு. காமராஜர் முதலில் "தி.மு. கழகத்தினர், அவர்களுக்கு வேண்டுமானால், கறுப்புக் கொடி கட்டிக்கொண்டு போகட்டுமே" என்று சொன்னார். பின்னர் யாரோ அவரிடம் சொல்லியதன் பேரில் அவர் உணர்ச்சிவசப்பட்டதால், "தி. மு. கழகத்தினர் கருப்புக் கொடி கட்டுவதில் நீங்கள் அமைதி" பின்னர் நடப்பது நடக்கட்டும் என்று காங்கிரஸ் பொதுக்கூட்டத்தில் சொன்னார். நமது கனம் முதல் அமைச்சரும், குடியரசு தினத்தன்று கறுப்புக்கொடி கட்டுவதை—அன்று துக்க நாள் கொண்டாடு வதை—அனுமதிக்கக் கூடாது என்ற மனப்பான்மை கொண்டு, சட்ட சபையில் இது பற்றிக் கேள்வி எழுந்தபோது "குடியரசு தினத்தன்று துக்க நாள் கொண்டாடுவதை நாங்கள் அனுமதிக்க மாட்டோம். துக்க நாள் என்ற பொதுக்கூட்டங்கள் நடத்தவும் அனுமதிக்க மாட்டோம்" என்று சொல்லியிருந்தார். "இரண்டு நாட்கள் சிறையில் இருந்துவிட்டு மாலை போட்டுக்கொண்டு போய் விடலாம் என்று எண்ணுகிறீர்கள்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறார். அப்படி தி.மு. கழகத்தினரைக் கேலி செய்து அடக்கிவிடலாம் என்று அவர் நினைத்தார். கழகச் செயலாளர் ஒருவரிடம் போலீஸ் கமிஷனர் "சென்னை நகரில் 100 இடங்களில் பொதுக்

கூட்டங்கள் நடத்தினால் பொது அமைதிக்குப் பங்கம் ஏற்படும். எனவே ஒரு இடத்தில் மட்டும் பொதுக்கூட்டம் நடத்துங்கள்" என்று சொன்னதற்குக் கழகச் செயலாளர் இசைந்திருந்தார். அப்படியிருந்தும் முதலமைச்சர் அறிவித்தபடி போலீஸ் கமிஷனர் ஒரு இடத்தில் கூடப் பொதுக் கூட்டங்கள் நடத்த அனுமதிக்க வில்லை. மேலும் கனம் முதலமைச்சர் "கறுப்புக் கொடி கட்ட விரும்புகிறவர்கள் அவரவர்களுடைய வீடுகளில் வேண்டுமானால் கட்டிக்கொள்ளுங்கள்" என்று எங்களைக் கேலியோடு சட்ட மன்றத்தில் கூறினார். அவருடைய இத்தகைய பேச்சின் படியாவது காங்கிரசார் நடந்து கொண்டார்களா? இந்த நிலைமையில் சென்னை நகரத்தில் மட்டுமின்றி தமிழகம் முழுவதிலும் லட்சக்கணக்கான மக்கள் அவரவர்கள் வீடுகளில் கறுப்புக் கொடி கட்டினார்கள். 26-ம் நாள் கட்டுவதற்கு வைத்திருந்த பல கறுப்புக் கொடிகள் 25-ம் நாள் இரவே பறித்துச் செல்லப்பட்டன. கழக மன்றங்களில் உயர்த்திய கறுப்புக் கொடிகளை இறக்க காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சி செய்தார்கள். தாங்கள் நல்லவர்கள் என்று காங்கிரஸ்காரர்கள் வேண்டுமானால் சொல்லிக்கொள்ள லாம். காங்கிரஸ்காரர்களின் செயலை வைத்து உலகம் அப்படிக் கூறாது. குடியரசுதினத்தன்று காங்கிரஸ்காரர்கள் தாக்குதல் நடத்தினார்கள். சென்னை நகரத்தின் ஒவ்வொரு பேட்டையிலும் 7, 8 இடங்களில் கடுமையான தாக்குதல் நடந்தது. அவ்வாறு தாக்குதல் நடந்த இடங்களில் போலீஸார் தலையிடவில்லை. அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் வீட்டில் கறுப்புக் கொடி போலீஸாரால் இறக்கப்பட்டது. திரு. கருணாநிதியின் வீட்டில் கறுப்புக் கொடியை இறக்க கலவரம் செய்யப்பட்டது. ஆனால் அங்கே கழகத் தோழர்கள் பலர் இருந்ததால், கொடியை இறக்க முடிய வில்லை. அன்பகம் போன்ற இடங்களில் கறுப்புக் கொடியை இறக்க காங்கிரஸ்காரர்கள் முயற்சி செய்தனர். இவையெல்லாம் நடந்தபோது அந்த இடங்களில் போலீஸார் கழகத்தினருக்குப் பாதுகாப்பு அளிக்கவில்லை. அவர்களுக்கு எங்கள் மீது கெடுமதி ஏற்படக் காரணம் இல்லை. அவர்களுக்குக் கறுப்புக் கொடியோ, சிவப்புக் கொடியோ, எல்லாம் ஒன்றுதான். திருச்சியில் நான் தங்கியிருந்த அன்று—சென்னையில் நான் குடி இருந்த வீட்டில் கருப்புக்கொடி கட்டப்பட்டிருந்தது. சப்-இன்ஸ்பெக்டர் என்னு டைய மனைவியாரிடம் "தயவுசெய்து கறுப்புக்கொடியை இறக்கி விடுங்கள்; இல்லாவிட்டால் காலிகள் வந்து அதை இறக்கு வார்கள். நாங்கள் அதைத் தடுக்க மாட்டோம், பார்த்துக்கொண்டு தான் இருப்போம். நாங்கள் அப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று எங்களுக்கு ஆணையிடப் பட்டிருக்கிறது" என்று சொன்னார். "கறுப்புக் கொடியை நான் இறக்க மாட்டேன், நீங்கள் வேண்டுமானால் இறக்கிக்கொள்ளலாம்" என்று என் மனைவி சொன்னார். அதற்குப் பிறகு அந்தக் கொடி தப்பியது. கடந்த 26-அன்று சென்னையில் மட்டும் நூற்றுக்கணக்கான இடங்களில் கறுப்புக் கொடியை அகற்றும் பெயரால் வன்முறைச் செயல்கள் நிகழ்ந்திருக்கின்றன. அதற்குப் பிறகு போலீஸ் இலாகாத் தலைவர் "தனிப்பட்டவர்கள் வீடுகளில் எந்த விதமான கலவரம்

[திரு. க. அன்பழகன்] [4th March 1965

செய்தாலும் போலீசார் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார்கள்" என்று அறிக்கை விட்டார். ஆனால் ஜனவரி 26-ம் நாளன்று காவல் துறையினர் காக்கி உடையைக் கழற்றி கதர் உடையை அணிந்து கொண்டிருந்தனரா? அன்று இந்த அரசாங்கத்தின் எட்டு மந்திரிகளில் ஏழு பேர்கள் இல்லாமல் போய்விட்டார்களா? அன்று நடைமுறைச் சட்டங்கள் ஒத்திவைக்கப் பட்டிருந்தனவா? மற்ற நாட்களில் காவல் துறையினர் நடந்து கொள்ளும் முறைப் படி அன்று போலீசார் என் நடந்துகொள்ளவில்லை? 27-ம் நாள் தான் போலீசாருக்குப் புதிதாகப் பொறுப்பு வந்ததா? "இந்தக் குற்றச்சாட்டுக்கு பதில் சொல்லாமல் நான் இருக்க முடியும்" என்று கனம் அமைச்சர் கூறமாட்டார் என நம்புகிறேன். நாங்கள் சக்தியற்றவர்களாக இருக்கலாம்; எங்கள் கருத்து அடக்கப்பட்ட கருத்தாக இருக்கலாம். "கறுப்புக் கொடி காட்டும் கருத்து அடக்கப்படும்" என்று கனம் முதல் அமைச்சர் பேசிய கருத்தை மேடையிலேயே மற்றொருவர் பேசியிருக்கிறார். அமைதியை காக்க வேண்டிய பொறுப்பு உடைய கனம் அமைச்சர் முன்னிலையில் இவ்வாறு பேசியிருக்கிறார். அமைதியையும், சட்டத்தையும், ஒழுங்கையும் காப்பாற்றுவது அமைச்சர்களின் வேலை அல்ல என்று கனம் அமைச்சர் சொல்லாவிட்டால், நான் வருத்தப்பட மாட்டேன். மகாத்மா காந்தியின் பெயராலும், காங்கிரஸின் பெயராலும் அக்கிராமம் நடந்தால், போலீஸார் பாதுகாப்புத் தர வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர் கூறுகிறாரா? நடந்திருக்கும் ஒவ்வொரு பலாத்கார நிகழ்ச்சியையும் நான் எடுத்துக்காட்ட முடியும். "தினமணி" பத்திரிகையில் எழுதப் பட்டுள்ள சில வாக்கியங்களை நான் படித்துக்காட்ட விரும்பு கிறேன். நான் படிக்க விரும்புவது, திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டிருப்பது அல்ல; "தினமணி" பத்திரிகை தலையங்கத்தில் எழுதப்பட்டிருப்பது ஆகும். "சர்க்கார் அனுமதித்த ஒரு காரியத்தை எதிர்த்து ஒரு சாரார் திட்டமிட்டு எல்லாம் எப்படிச் செய்ய முடிந்தது? சர்க்காருக்கு ஆசியல் இருக்கும். ஆனால் போலீஸ் இவ்வளவு சம்பந்தப்பட்ட வரையில் அவர்கள் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள்." "இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டங்களைப் பலவந்தமாக ஒடுக்க வேண்டுமென்று முனைந்த கூட்டத்தின் செயல்களால்தான் நிலைமை முற்றியது. சட்ட விரோதமில்லாத ஒரு காரியத்தைச் செய்பவர்களை எதிர்ப்பவர் களுக்குப் பாதுகாப்பு அளிப்பது அல்லது துணை நிற்பது போலீ ஸாரின் வேலை யல்ல". ஆனால் எந்த நிலையிலும் குறிப்பிட்ட சாரரை அவர்கள் ஆதரிக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் எற்பட்டு விடக்கூடாது. இந்த இரண்டு மூன்று நாட்களில் அவர்கள் அப்படி நடந்து கொள்ளவில்லை என்றே பலர் நினைக்க இடமேற்பட்டிருக்கிறது.

போலீசார் அமைதியை பாதுகாப்பதற்குத் தவறி செய்தார் களா? அவர்களாக அப்படி நடந்திருக்கமாட்டார்கள். மாநகராட்சி உறுப்பினர் மைனர் மோசஸ் என்பவர் வீட்டில் இருக்கும் போது தாக்கப்பட்டார். அதைப் போலீசுக்குத் தெரிவித்த

4th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

போது, அவரைத்தான் கைது செய்தார்களே தவிர அவரை தாக்கியவர்களை கைது செய்யவில்லை. என் இது நடந்தது? முதலமைச்சர் அவர்கள் அந்த வகையான உணர்ச்சியைத் தூண்டிய காரணத்தால்தான் நடந்தது. இந்தக் குற்றச் சாட்டிற்கு அவர் விளக்கமான பதிலளிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் போராட்டம் அவர்களுடைய சொந்தப் பொறுப் பில் தொடங்கப்பட்ட போராட்டம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகப் போராட்டத்திற்கும் மாணவர்கள் போராட்டத்திற்கும் சம்பந்த மில்லை. அதற்கு அதில் ஈடுபட்ட மாணவர்களைப் பார்த்தாலே இது தெரியும். பட்டாக்காரரின் மகன், முன்னாள் போலீஸ் அதிகாரியின் மகன், தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் டி.எஸ்.பி.-யின் மகன். முன்னாள் ஐ.ஜி.-யின் மகன், ஓர் அமைச்சரின் மருமகன், இப்படிப் பலர் முன் வந்ததாக கூறப்படுகிறது. முதல் அமைச்சர் அவர்கள் வயதானவர்கள் என்பதால், அவர்களுடைய போல்கள் இருந்திருக்கலாம். மாணவர் காங்கிரஸ் இயக்கத்தி லிருந்த மாணவர்களைக்கூட திராவிட முன்னேற்றக் கழக இந்தி எதிர்ப்பு வெற்றிபெறவில்லை என்று கருதி இதில் உணர்ச்சியோடு குதித்திருக்கிறார்கள். காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ஓர் அம்மையார் பேசும்போது, இந்தி எதிர்ப்பு போராட்டத்தை நடத்திய கழகத்தினர் கோழைகள், மாணவர்கள்தான் இதில் வீரமாக முனைந்திருக்கிறார்கள், அவர்கள்தான் வெற்றிபெற முடியும் என்று பேசியிருக்கிறார். இளைஞர்களைப்பற்றி நன்றாக அறிந்தவர்கள்போல இளைஞர்தான் அதை நடத்த முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அந்த உணர்ச்சி அப்படியெல்லாம் கிளப்பி விடப்பட்டது.

முன்னாள் முதலமைச்சர் திரு. ஓ. பி. ராமசாமி ரெட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஆட்சியிலுள்ள அமைச்சர்கள் தட்டிக் கேட்கத் தயங்கும் கோழைகளாக இருந்தால் இந்தி வராமல் என்ன செய்யும் என்றார். செட்டி நாட்டரசர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் இந்தத் திணிப்பை எதிர்த்து நீங்கள் தீவிரமாகத்தான் போராடவேண்டுமென்றும் இல்லாவிட்டால் தக்க பலன் கிடைக் காது என்றும் சொன்னார். அதற்கு பதிலளித்த முதலமைச்சர் அவர்கள் இந்தி வரவில்லை, நேரு உறுதி மொழி இருக்கிறது என்று பேசினார். இந்தி எங்கே திணிக்கப்படுகிறது என்று கேள்வியும் எழுப்பினர், ஆங்கிலம்தானே இருக்கிறது, நாம்தான் ஆட்சி மொழிச் சட்டம் கொண்டுவந்துவிட்டோமே என்றார். மாணவர்கள் கிளர்ச்சிக்குப் பிறகு, மக்கள் உணர்ச்சி வெள்ளத்தைப் பார்த்த பிறகு இந்தி திணிப்பு முறையல்ல, அதை நானே தடுப்பேன், ஆங்கிலம் 'மே கன்டினியூ' என்று சட்டம் செய்தபோதே 'ஷேல் கன்டினியூ' என்று போடவேண்டுமென்று கேட்டேன்; இந்தத் தடையை போகும்போது அதை லற்புறுத்துவேன், அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தும்படி கேட்பேன் என்றெல்லாம் பேசமுற் பட்டார். டாக்டர் சி. பி. ராமசாமி ஐயர் அவர்கள் சில நாட் களுக்கு முன் சொன்னார்கள், பொதுமக்கள் உணர்ச்சி கொந்த ளித்து எழுகிறது. அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்துவதன் மூலம் ஆட்சி மொழி விதியைத் திருத்தும் வரை மக்களுக்கு நம்பிக்கை

கூட இங்கே வந்து நேரில் பார்த்த பிறகுதான் உண்மை தெரிந்தது என்றும் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் சொல்லியிருப்பது மறுக்க முடியாததாகும். இங்குள்ள அமைச்சர்களைவிட அவர் ஒன்றும் உண்மைக்குப் புறம்பாக நடப்பவர் அல்ல. அவர் தமிழ் மக்களின் உணர்ச்சியை மதித்து தன்மானத்தைக் காப்பாற்ற தனது பதவியையும் ராஜினமா செய்தார். அமைச்சர் ஓ. வி. அழகேசன் அவர்களும் இங்குள்ள உணர்ச்சியை எடுத்துக்காட்ட ராஜினமா செய்தார்கள். இந்த இரண்டு பேருடைய ராஜினமாவினால்தான் தமிழ்களுடைய கோபம் புணர்ச்சி அடங்கியது. தலைமை அமைச்சர் திரு. லால்பஹதூர் சாஸ்திரி அவர்கள் இப்படிப்பட்ட உணர்ச்சி படைத்தவர்களும் காங்கிரசில் இருக்கிறார்கள் என்பதையும் இதனால் தெரிந்து கொள்ள முடிந்தது. இந்த நிலைமையை உண்டாக்கிய அவர்களுக்கு நான் வணக்கம் செலுத்துகிறேன். நாட்டில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியின் நியாயத்தையும் அளவையும் எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். மொழி உணர்ச்சியால் ஏற்பட்ட இந்தக் கிளர்ச்சியில் மாணவர்களிடத்தில் நீதி, நியாயத்தை வைத்து முதலமைச்சர் அவர்கள் பொறுப்போடு நடவடிக்கை எடுப்பதற்கு வழிகோல வேண்டும் என்று வற்புறுத்த விரும்பி இந்தி ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தை முன் மொழிகிறேன். இந்தி ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின் மேல் அமைச்சர் தெரிவிக்கக் கூடிய கருத்துக்களுக்கு நான் பதில் அளிக்கக்கூடிய வாய்ப்பு பெற்றவன் அல்ல. வாய்ப்பு அளிக்க முன்வரமாட்டார்கள் என்பது தெரியும். எனவில் அமைச்சர் அவர்கள் நானே பேசி நேரத்தை முடித்து விடப்போகிறேன் என்று சொன்னர். நாடாளும் அமைச்சருக்கு இருக்கிற பெருந்தன்மை அவருக்கு இருக்குமானால் எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தால், அவர் எதேனும் குற்றச்சாட்டுகள் சொல்லுவார்களானால், பதில் அளிக்கக்கூடியவனாக இருப்பேன் என்று கூறி இந்தத் தீர்மானத்தை முன்மொழிந்து முடித்துக்கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

*திரு. எல். கே. சம்பந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இன்று துர்ப்பாக்கியமான ஒரு சம்பவத்திற்குப் பிறகு இதைக்குறித்து சபையில் பேச நிகழ்ந்தது இந்த சபையின் துர்ப்பாக்கியம் என்றுதான் சொல்லவேண்டும். விளக்கங்களில் இப்படி ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் ஆளும் கட்சியினர் எதிர்கட்சியினரைக் குறைப்பட்டுச் சொன்னதும் இது ஆளும் கட்சியினரைச் சார்ந்தது என்பதை நண்பர் அன்பழகன் அவர்கள் தெளிவாக எடுத்துச் சொன்னர்கள். என்போப் போன்றவர்கள் எந்தக் கட்சியோடும் சேராதவர்களும் எந்தவிதமான பாரபட்சத்தை எதிலேயும் வைக்காதவர்களும் தமிழன் என்ற உணர்ச்சி மட்டும் இருக்கின்ற தமிழ் நாட்டிலுள்ள பலரும் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள், ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் எல்லாம் லட்சக் கணக்கானவர்கள் எல்லாம் இந்த உணர்ச்சியைக் கொண்டவர்களாகத்தான் இருக்கிறார்கள். என்பதை இந்த மக்களின் பெயரால் ஆட்சி செய்யும் ஆட்சியாளர்களுக்கு நான் எடுத்துச் சொல்ல கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். மக்களுடைய உணர்ச்சியை உணர மறுத்தது தான் அல்லது உணர

விரும்பாததுதான் இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்பதை அமைச்சர் அவர்களுக்கு மேலும் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன். இந்தி நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக வந்தால், இந்த நாட்டினுடைய மத்திய அரசாங்க மொழியாகுமேயானால், தமிழ் நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொருவருடைய கதி, அதிலும் முக்கியமாக இளைஞர்களுடைய கதி, மாணவர்களுடைய கதி என்னாகும் என்று ஒரு நிமிடமேனும் உணர்ச்சியோடு உண்மையோடு சிந்தித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு அந்த உணர்ச்சி தான் ஏற்பட்டது. அந்த உணர்ச்சியை உடையவர்கள் எல்லா கட்சிகளிலும் இருக்கிறார்கள். கண்டிப்பாக காங்கிரசுக்காரர்களாக இருந்தாலும், அதே உணர்ச்சி இருக்கிறது. பல காங்கிரசுக்காரர்களோடு நான் விவாதித்திருக்கிறேன். பல காங்கிரசுக்காரர்கள் என்னிடத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். இந்தியால் மக்களுக்குத் தீங்குதான் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் கட்சியில் சொல்லுகிறார்களோ இல்லையோ என்னிடத்திலே சொல்லியது உண்மை என்று சொல்லுகிறேன். காங்கிரசுக்காரர்கள் உள்பட நாட்டிலுள்ள குறைந்தது 100-க்கு 99 பேருக்கு மேல் இந்த நிலவரத்தைப் புரிந்துகொண்டிருக்கிறவர்கள். இதை அரசாங்கம் புரிந்து கொள்ளாது, அதிலும் முதலமைச்சர் அவர்கள் புரிந்து கொள்ளமாட்டார்கள். தங்கள் வாய்க்கு வந்த படியெல்லாம் ஆட்சியில் இருக்கிறோம் என்ற காரணத்தினால், தங்களிடம் அதிகாரம் இருக்கிறது என்ற காரணத்தினால், அதிகார வெறியினாலே எதையும் செய்யலாம் என்ற காரணத்தினால் பேசி வந்தது தான் இந்த நிகழ்ச்சிகளுக்கெல்லாம் காரணம் என்பதை திரும்பத் திரும்ப நான் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லி, அவர்கள் இதற்கு வருத்தப்பட வேண்டுமே தவிர எதிர்க் கட்சிக்காரர்களைக் குற்றுவதற்கோ அல்லது மாற்று யோசனை செய்வதற்கோ இடமில்லை என்பதைத் தெள்ளத் தெளிய எடுத்துச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து மாணவர்களைப் பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். நான் குழந்தை உள்ளவன். எனக்கு நான்கு குழந்தைகள் உயிரோடு இருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி பல பெரியவர்கள் குழந்தை இல்லாமல் இருக்க மாட்டார்கள். குழந்தைகள் அல்லது இளைஞர்கள் என்ற அளவிலே ஒருவித உணர்ச்சி அவர்களிடத்திலே இருப்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியும். எனென்றால், அரசாங்கத்தார், காங்கிரசுக்காரர்கள் என்ற முறையில் விடுதலைக்கு கிளர்ச்சி நடத்தியபோது என்னைப் போன்றவர்களெல்லாம் மாணவர்களாக இருந்திருக்கிறோம். கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறோம். போலீசுக்காரர்களிடத்திலே அடியும் உதையும் வாங்கியிருக்கிறோம். அந்தக் காலத்திலே. இதே போல இப்போதிருக்கின்ற மாணவர்கள் உணர்ச்சிவசப்பட்டு எதாகிலும் செய்திருப்பார்களானால், தவறுகப் புரிந்து கொண்டு கண்மூடித்தனமாக நமது போலீசுக்கு உத்திரவிட்டு, அவர்களைப் பழி வாங்கச் செய்தது எனக்குத் தெரிந்த வரையிலே மன்னிக்க முடியாத குற்றம் என்று சொல்லத் தயாராய் இருக்கிறேன். அதிலும் குறிப்பாக கல்லூரிகளுக்குள்ளே

புகுந்து கல்லூரி விடுதிகளுக்குள்ளே புகுந்து இன்னும் சொல்ல கூசப்படுகிறேன்—கல்லூரிகளின் முதல்வர்கள் அல்லது வார்டனைப் போன்றவர்களிடத்திலே உத்தரவு பெறாமல், அனுமதி பெறாமல், கல்லூரிகளுக்குள்ளும் விடுதிகளுக்குள்ளும் சென்று போலீசுக்காரர்கள் அடித்தது, உதைத்தது, கண்ணீர்ப் புகைக் குண்டுகளை வீசியது இருக்கிறதே இவைகளை ஒவ்வொரு தமிழனும் கேட்டால் கண்ணீர் வடிக்கத்தான் செய்வான். அரசாங்கம் கண்ணீர் விட்டாலும் விடாமல் போனாலும் சரி, இப்போதாவது உணர வேண்டும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்படி உணராமல் சர்க்கார் இதை அடக்க போலீசுக்காரர்களை ஏவிவிட்டார்கள் என்றால், இந்த நிலை என்றுமே நிலைத்து விட முடியுமா என்பதை ஒரு நிமிட மாகிலும் நினைத்துப்பார்க்க நமது முதலமைச்சர் அவர்களும் அவருடைய சகாக்களும் தவறிவிட்டார்கள் என நினைக்கிறேன். இப்படியே எப்போதும் ஆட்சி நடத்திவிட முடியுமா? பஞ்சாப் முதன்மந்திரி கைரோன் அவர்களைப் பற்றிக் கேள்விப்பட் டிருக்கிறோம். அவர் நீடித்து ஆட்சி நடத்திவிடவில்லை, ஆட்சியை விட்டு வெளியே வந்த பிறகு அவர் நீடித்து உயிரோடு இருந்திடவில்லை. அதே மாதிரி மற்றொரு மாநிலத்திலே முதலமைச் சர்கள் இரண்டு பேர் அவர்களுடைய கட்சியின் உள்ளே நிலவிய நிலைமை காரணமாக ஆட்சியில் நீடித்து இருந்திடவில்லை. போலீசுக்காரர்களுடைய தைரியத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆட் சியை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு இப்படியே ஆட்சியில் இருந்து விட முடியும் என்பதை மட்டும் நினைத்துக் கொள்ளவேண்டாம். உண்மையை உணர்ந்து பார்க்கவேண்டும்.

திரு. கே. ராஜாராம்: உயிர் போருக்கும் சாசுவதம் இல்லை.

திரு. கே. ராமதாஸ்: கைரோனைப்பற்றிச் சொன்னது உறுப்பினர் எண்ணத்தை பிரதிபலிக்கிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: நான் உதாரணத்திற்குத்தான் சொன்னேன். என்னைப்போன்றவர்கள் என்றுமே அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள். உதாரணத்திற்குத் தான் சொன்னேன். எப்படி இருந்தாலும் சரி, இது மாதிரி நினைத்துக்கொண்டு போலீசை வைத்துக்கொண்டு, அதிகாரிகள் பலத்தை வைத்துக்கொண்டு ஆட்சி நடத்தலாம் என்ற நினைப்பினால் வருகின்ற விளைவு தான் இது. மேன்மேலும் அவர்களெல்லாம், இந்த நேரத்திலே வெந்த புண்ணிலே வேல் பாய்ச்சுவதுபோல் எவ்வளவுதான் நடந்திருந்த போதிலும், என்னதான் இருந்தாலும், மக்களுடைய உணர்ச்சியை அறியவில்லை. போலீசுக்காரர்கள் அவர்களுடைய கடமைகளைச் சரியாக செய்துவிட்டார்கள் என்று பாராட்டி பல ஆண்டுகாலமாக பலர் போலீசுக்காரர்களுக்கும் மற்ற அரசாங்க ஊழியர்களுக்கும் சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டபோதெல்லாம் சந்தர்ப்பம் இடம் தரவில்லை, பண நெருக்கடி என்று சொன்ன முதலமைச்சர், இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அவர்களுக்குச் சம்பள

உயர்வு கொடுத்தது—மிக மிகக் கேவலமான மனப்பான்மையை எடுத்துக் காட்டுகிறதே தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை என்பதை மட்டும் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றும் இந்த உணர்ச்சி வசத்தால் பல குழப்பங்கள் உயிர்த்தியாகங்கள் நடந்த போதிலும், கோடிக் கணக்கான பொதுச் சொத்துக்களுக்கு நாசம் ஏற்பட்டபோதிலும் அதற்கெல்லாம் காரணம் யார் என்று சிந்தித்து முதலமைச்சர் அவர்கள் வழி வகை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார்: நண்பர் சம்பந்தன் அவர்கள் பேசியதில் கைரோன் நிகழ்ச்சியைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதை இந்த சபை நிகழ்ச்சியிலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டும் என்பது என்னு டைய விருப்பம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: ஒன்றும் எடுக்கவேண்டிய தில்லை. நான் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். முன்னேயே எழுதி வைத்ததை இப்போது பேசுகிறார்கள். இது சம்பந்தன் அவர்கள் பேச்சிலிருந்து தெரிகிறது, உறுப்பினர் களுடைய தன்மை இப்படி இருக்கிறது என்று.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: மன்னிக்கவேண்டும். முதலமைச்சர் அவர்களும் காங்கிரஸ்காரர்களும் தவறுகப் புரிந்து கொண்டிருக் கிறார்கள். சர்வாதிகாரத்தில் நம்பிக்கை வைத்திருப்பவர்கள் ஆட்சி ஒன்றும் நிலைத்து விடவில்லை. ஆட்சியில் உள்ளவர்கள் அதனாலே போலீஸ் மேலும் சர்வாதிகாரத்தின் மேலும் நம்பிக்கை வைத்துக் கொள்ள வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொண்டேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: சாதாரண நேரத்திலே பேசினால் சரி. இப்போது அப்படி இல்லையே.

* திரு. என் ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, இந்த மாமன்றத்திலே கொண்டு வந்திருக்கிற தீர்மானத்தை அழுத்தந் திருத்தமாக ஆயிரம் முறை பத்தாயிரம் முறை எதிர்க்கிறேன். இது இந்த சபையிலே வரக் கூடாது என்பது எனது கருத்து.

இந்த நாட்டிலே சுதந்திரம் வருவதற்குப் போராடியவர்களிலே நான் ஒருவன். எனது 12-வது வயதிலே தேசியக் கொடியைத் தாங்கி சுதந்திரப் போராட்டத்தில் கலந்துகொண்டேன். 40 ஆண் டுகள் அதற்காகப் பாடுபட்டிருக்கிறேன். வாலிப வயதிலே 3 ஆண் டுகள் சிறைவாசம் செய்திருக்கிறேன். கஷ்டப்பட்டு அருமையாகக் கிடைத்த சுதந்திரத்தைக் கொண்டாட ஜனவரி 26-ம் தேதியைக் கொண்டாடினோம். அப்படிப்பட்ட நாளை எதிர்த்து அதை துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டும், அதற்கு எங்களுக்கு உரிமை இருக்க வேண்டும் என்று தோழர்கள் கேட்பதைக் கண்டு நான் வெட்கப்படுகிறேன். வேதனைப்படுகிறேன். வெட்கப்படாமல் இந்த நாட்டிலே யார்தான் என்ன செய்ய முடியும்? நாட்டின் சரித்திரத் திலே ஒரு கறை படிந்த சம்பவமாக இந்த துக்க நாள் மாறி விட்டது. வெளி நாட்டில் எள்ளி எனனம் செய்கிற வகையில்

[திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்] [4th March 1965

இருக்கிறது. ஏன் என்றால் துக்க தினமாக 26-ம் தேதியைக் கொண்டாட வேண்டாமென்று திரு. ஏ. எல். முதலியார் அவர்கள், சர்வ கலாசாலைத் தலைவர்கள் கேட்டுக்கொண்டார்கள். 25-ம் தேதி பேராசிரியர் அன்பழகனைப் பார்த்து, அவர் சொன்னார். "காமராஜர் அவர்களே உறுதி கொடுத்திருக்கிறார். இந்த மந்திரிகள் எல்லாம் அவருடைய சபார்டினேட்ஸ். எனவே அவர் சொல்வதை இவர்கள் கேட்பார்கள்" என்று. அதைக் கூட பொருட்படுத்தாமல் துக்க தினம் கொண்டாடப்பட்டிருக்கிறது. ஒரு பொறுப்பான சட்ட மன்ற அங்கத்தினர், துக்க தினமாகக் கொண்டாடியது மாத்திரம் அல்லாமல், லீவென்ஸ் இல்லாத துப்பாக்கியை வைத்துக்கொண்டு கருப்புக் கொடியை அகற்றுங்கள் என்று கேட்டுக் கொண்டபொழுது, துப்பாக்கியால் சுடுவேன் என்று மிரட்டியிருக்கிறார். அன்றே நான் சந்தேகப்பட்டேன். எவனோ வெளி ஜெர்மனியிலிருந்து துப்பாக்கிகள் கப்பல் கப்பலாக இங்கு இறக்குமதி செய்யப்படுகிறது என்று. இங்கு யார் பெயரையும் நாங்கள் சொல்ல விரும்பவில்லை. எதிர்கட்சிக்காரர்கள் வசம் அந்தத் துப்பாக்கி இருக்கிறதைக் கண்டதும் எனக்கு இப்போது அந்த சந்தேகம் ஊர்ஜிதம் ஆகிவிட்டது. சம்பந்தம் சொன்னதும் இன்னும் சரியாக ஊர்ஜிதம் ஆகிவிட்டது.

திரு. என். வி. நடராசன்: யாரிடம் இருக்கிறது என்பதை கனம் உறுப்பினர்கள் பொறுப்போடு சொல்ல வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: நண்பர் பேசும்போது கூடுமான அளவுக்கு தனிப்பட்ட யாரையும் தாக்காமல் இருந்தால் நன்றாக இருக்கும். சர்க்கார் மீதும் அது எடுத்துக் கொண்ட கொள்கைகளையும் குற்றம் சொன்னார்கள். அதற்கு பதில் வாதத்தைச் சொல்லலாம். நம் கவுன்சிலில் இதுமாதிரி உஷ்ணம் வரக்கூடிய விவகாரம் இது வரை நடந்து வழக்கம் இல்லை. அந்த வழக்கத்துக்கு மாறாக எதையும் நடத்த வேண்டாமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: உஷ்ணம் உண்டாக்கியது யார்?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: எதிர்கட்சி அங்கத்தினர் அன்பழகன் பேசுகிறபோது, புண்பட சில வார்த்தைகளைப் பேசினார் என்றாலும் யாரும் அதைத் தடுத்து எந்த விதமான ஆட்சேபனையும் செய்யவில்லை. தியாகராசன் அவர்கள் பேசும் போதும் அமைதியாக இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: மேடைப் பேச்சிலே அன்பழகனைப் போல் நானும் பேசுபவன்தான். எத்தனை குறுக்கீடுகள் வந்தாலும் சமாளிப்பேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: இங்கே யாரும் சவால்விட வரவில்லை. கோபம் வருகிறது என்றால் எனக்குக் கூடத் தான் சொம்பக் கோபம் வருகிறது.

4th March 1965]

மிஸ்டர் சேர்மன்: தயவுசெய்து இது சட்டமன்றம் என்று நினைத்துப் பேசுங்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: ஏதோ மாணவர்கள் கிளர்ச்சி என்றாலும் மாணவர்கள் போல் அக்கிரமங்கள் நடந்திருக்கின்றன. நானும் நூற்றுக்கணக்கான ஆதாரங்கள் வைத்திருக்கிறேன். (ஒரு பேப்பரைக்காட்டி) தலைவர் அவர்களுக்கு இதை சமர்ப்பிக்க விரும்புகிறேன். மதுரையில் காங்கிரஸ் ஆபீஸுக்கு நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்திய கூட்டத்திலே மாணவர்கள் இல்லை.

• • •

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, அந்த உறுப்பினர் தந்திருக்கிற பத்திரிக்கையைத் தாங்கள் ஏற்றுக் கொண்டு அவர்களே விட்டு அதை நிரூபிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். பத்திரிக்கையை அவர் சமர்ப்பிக்கவேண்டும், இல்லையெனில் அந்த வார்த்தையை அவர் வாபஸ் பெற வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள் சென்று அவர்கள் கொடியை எரித்தார்கள், தவறு செய்தார்கள் என்று தியாகராஜனும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக்காரர்கள் தவறு செய்தார்கள் என்று சொல்கிறார்கள். ஒன்றுக்கொன்று சரியாகத்தான் இருக்கிறது. அதைப் பற்றி மேற்கொண்டு விவாதத்துக்கு இடம் இல்லாமல் இருக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு. க. அன்பழகன்: நான் கேட்பது ஒழுங்குப் பிரச்னை காரணம் அது சட்ட மன்றத்தில் பதிவு செய்யப்படும். இந்தப் படத்தைக் காட்டி அவர் சொல்கிறார். "அன்பழகன் கூறினார், அதற்கு தியாராஜனும் சொன்னார், இரண்டுக்கும் சரியாகப் போய்விட்டது." என்று சொல்லுவது சரியில்லை. போலீஸ்காரர்கள் யாருக்கு உடந்தையாக இருந்தார்கள் என்பதை அமைச்சர் அவர்கள் தெரிந்துகொண்டிருப்பார்கள் என்று நினைக்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: இனி உஷ்ணம் வராமலிருக்க, இனிமேல் மாணவர், மாணவர் அல்லாதவர் என்று சொல்லி விடுங்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தமிழ் நாட்டில் இந்த மாதிரியான சம்பவங்களுக்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தார்கள்தான் என்பதை அழுத்தந் திருத்தமாகக் கூறுகிறேன். அவர்களால்தான் இந்த சம்பவங்கள் நடந்தன. ஜனவரி 26-ஐத் தொடர்ந்து நடந்த சம்பவங்களில் ஒன்றைக் கூற விரும்புகிறேன். எங்கள் ஜில்லாவில் ஒரு சட்ட மன்ற உறுப்பினர் தலைமையில் ஒரு பெரும் புரட்சி நடந்தது. ஆர்பாட்டக்காரர்கள் ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷனை அடித்து நொருக்கினர்கள். "உடல் மண்ணுக்கு, உயிர் தமிழுக்கு" என்று தி.மு. கழகத்தினர் சொல்கிறார்கள். அங்கே ஆர்பாட்டக்காரர்கள் தமிழில் எழுதப்பட்டிருந்த ஒரு போர்டையே நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தினர்கள். அவர்கள் இவ்வாறு ஒரு தமிழ் போர்டையே நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தினர்கள்.

*** Expunged as ordered by the Chair.

திரு. கே. ராஜாராம்: தமிழ் தெரியாதவர்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: ஆமாம். அவர்கள் தமிழ் தெரியாத தற்குறிகள். அங்கே ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் போஸ்ட் ஆபிசையும் கொளுத்தினார்கள். அவர்கள் இரண்டு போலீசாரை உயிருடன் நெருப்பு வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். இத்தலைய பலாத்காரச் சம்பவங்கள் எத்தனையோ நடந்திருக்கின்றன. இதற் கெல்லாம் பொறுப்பாளிகள் தி. மு. கழகத்தினர்தான் என்பது என் அபிப்பிராயம். இத்தகைய சம்பவங்களுக்குப் பொறுப்பாளி களாக அவர்கள் இருப்பதால், இங்கே இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர் மானத்தைக் கொண்டுவருவதற்குக் கூட அவர்களுக்கு உரிமை கிடையாது என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொல்லிக்கொள் கிறேன்.

*திரு. என். வி. நடராசன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின் மீது பேச முற்படும்போது, நான் நமது கனம் முதல் அமைச்சருக்கும், மற்ற கனம் அமைச்சர்களுக் கும், இந்த மன்றத்தினருக்கும் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். "இன்று அரசியல் துறையில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தி னிடம் மற்றவர்களுக்குக் கருத்து வேறுபாடு இருக்கலாம், ஆனால் இன்று தனிப்பட்ட முறையில் எந்த விதமான குரோதமும் விரோதமும் கொள்ளாது காந்தீய வழியில் ஒரு இயக்கம் இருக் கிறது என்றால், அது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தவிர வேறு கட்சி எதுவும் இல்லை." கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்களைக் கேய்ரோவுடன் இணைத்துப் பேசியதாக கனம் உறுப்பினர் திரு. சம்பத்தன் சில வார்த்தைகள் சொன்னதாக எண்ணி வருத்தப் பட்டார். அவர் அவ்வித எண்ணத்துடன் சொல்லவில்லை. கனம் முதல் அமைச்சராகினும் சரி, வேறு யாருடைய உயிருக்கு ஆபத்து வந்தாலும், சம்பந்தப்பட்ட குற்றவாளிகளைக் கண்டிக்க கழகம் தயங்காது என்று நான் உறுதியுடன் சொல்லிக் கொள்கிறேன். எங்களுக்கு பலாத்காரத்தில் சிறிதும் நம்பிக்கை இல்லை. நாங்கள் கனம் முதல் அமைச்சர் மீது மீண்டும் குற்றங்கள் அடுக்கிக் கொண்டு போக விரும்பவில்லை. ஆனால் ஒன்று சொல்வேன். அவர் ஜனவரி 27-ம் தேதி மாணவர்களை தயவோடு சந்தித்திருந் தால், நாட்டில் விபரீத நிலைமை ஏற்பட்டிருக்காது, இந்தச் சம்பவங்கள் ஓளவு குறைந்திருக்கும் என்பது என் அழுத்தமான அபிப்பிராயம். 28, 29-ம் தேதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்ட முயற்சிகள் 25, 26, 27-ம் தேதிகளில் மேற்கொள்ளப்பட்டிருந்தால், உலைமையிலேயே இந்த துர்பாக்கியமான சம்பவங்கள் நேர்ந்திருக் காது; இந்த சபையின் கௌரவத்தைக் குறைக்காதபடி விவாதம் நடத்த வேண்டும் என்று கனம் சர்க்கார் கட்சித் தலைவர், இன்று கூறியது போல் கூறுவதற்கு இடம் இருந்திருக்காது.

நேர்ந்ததெல்லாம் நேர்ந்து விட்டது. இறந்தவர்கள் போலீ சாராக இருந்தாலும் சரி, மற்ற யாராகயிருப்பினும் சரி, இறந்த வர்களின் குடும்பத்திற்கு அனுதாபம் காட்ட வேண்டியது மனித தர்மம் ஆகும்.

போலீஸாரின் சம்பளம் இப்போது உயர்த்தப்பட்டிருக்கிறது. பழுத்த அனுபவமுள்ள கனம் முதலமைச்சர் இப்போது போலீஸார் சம்பளத்தை உயர்த்தியிருக்கிறார். இப்படிச் செய்த தால் இந்த நாட்டின் காவலர்களாகிய போலீஸ்காரர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையே நிரந்தரமான விரோதத்தை அவர் உண்டாக்கியிருக்கிறார் என்று நான் சொல்லவில்லை யென்றாலும் இந்த நிலைமையில் அவர்களுடைய சம்பளம் உயர்த்தப் படுவதைப் பார்க்கும்போது, போலீஸாருக்கும் பொதுமக்களுக்குமிடையே என்றும் நல்லுறவு நிலவுமா என்ற ஐயப்பாடு எழுகிறது. அவர் களுடைய சம்பளத்தை உயர்த்திய நேரம் சரியான நேரமல்ல. மக்களைப் போலீஸார் சுட்டுத் தள்ளியது சரியா என்றுதான் மக்கள் கேட்கிறார்கள். மக்களைப் போலீஸார் சுட்டுத்தள்ளியது போலீஸாரின் திறமைக்கு எடுத்துக்காட்டு ஆகாது. இந்தியாவி லேயே தமிழ்நாட்டின் போலீஸார் தான் சிறந்தவர்கள் என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். இந்தப் பெயர் பெற்ற இந்த மாநிலப் போலீஸார் மிருகங்களை வேட்டையாடுவது போல் மக்களை வேட்டையாடுவதற்கு, துப்பாக்கி துளைத்தனம் நடத்துவதற்கு ஆட்சியாளர்கள் அனுமதி கொடுத்தது மக்களின் உணர்ச்சியை எவ்வளவு பாதித்துள்ளது என்பதை கவனிக்க வேண்டும். பலர் இறப்பதற்கு யார், யார் காரணஸ்தர்களாக இருந்தனர் என்றெல் லாம் நான் இங்கே பேச விரும்பவில்லை. இதற்கெல்லாம் பரிகார மாக கனம் முதல் அமைச்சர் ஒன்று செய்ய வேண்டும் என்று மட்டும் சொல்வேன். ஹிந்தித் திணிப்பிற்கு வகை செய்யும் ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்ற விஷயத்தில் உறுதியோடு இருந்து, அவர் திருத்தச் சட்டம் வரும்படி செய் தால் தமிழகம் அவரிடம் நன்றியுள்ளதாக இருக்கும். சட்டத் திருத்தத்தைக் கொண்டுவர வேண்டுமானால், முதல் அமைச்சர் களும், காங்கிரஸ் செயற்குழுக்களும், சட்ட நிபுணர்களும் சேர்ந்து ஆலோசித்த பிறகு தான் சட்டத் திருத்தம் வரக்கூடும் என்பதாகப் பாராளுமன்றத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. திருத் தச் சட்டத்தை உடனடியாகக் கொண்டுவராமல் இதுபற்றிப் பரி சீலனை செய்து கொண்டிருப்பதாகச் சொல்வது நாட்டு மக்கள் ஏற்கனவே ஏமாந்துவிட்ட நிலையை இன்னும் நீடிப்பதாக இருக் கிறது. அகில உலகம் சுற்றிவந்துள்ள சர்வகலாசாலைத் துணை வேந்தர் "டாக்டர் ஏ. எல். முதலியார் ஸ்ரீ. காமராஜர் கூறியுள்ள உறுதி மொழியை ஏன் நம்பக்கூடாது" என்று ஏற்கனவே சொன்னார். அப்போது நான் "ஸ்ரீ. காமராஜரையும், இந்த மந்திரிசபையையும், தமிழ்நாட்டுக் காங்கிரஸ்காரர்களையும் நாம் நம்பினாலும், டெல்லியிலுள்ள ஹிந்தி வெறியர்கள் நம்மை ஏமாற்றுகிறார்களே" என்று சொன்னேன். அவ்வாறு நான் சொன்னதற்குப் பிறகு அகில இந்திய காங்கிரஸ் தலைவர் ஸ்ரீ. காமராஜர் "ஹிந்தியில் உத்தரவு வந்தால் அதைத் தூக்கி எறிவேன்" என்று சொன்னதாகவும், அது பற்றி அவரிடம் பின்னர் கேட்கப்பட்ட போது, "ஹிந்தியில் வரும் உத்தரவை தூக்கி இன்னொரு இடத்தில் வைத்துவிடுவேன் என்று தான் நான் சொன் னேன்" என்று அவர் சொன்னதாகவும், பத்திரிகையில் செய்திகள்

வந்திருக்கின்றன. எனவே யாரை நம்புவது? ஆகையால் சட்டத் திருத்தத்தை சீக்கிரம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் முதலமைச்சருக்கு குழந்தைகள் போன்றவர்கள், பேரப் பிள்ளைகள் போன்றவர்கள். சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வருந்தத்தக்க நிலைமைக்குக் காரணம் இந்த சர்க்கார்தான், மாணவர்களில் 25-ம் தேதி வரை சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று சொல்லாதவர்கள் இந்தித் திணிப்புச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்று இப்போது சொல்கிறார்கள். நான் காங்கிரஸை யோ, கலப்பு மந்திரிசபைகளையோ கேலிபேசவில்லை. ஆந்திர மாநிலப் பிரிவினைக்கு சட்டபூர்வமாகப் போராட்டம் நடந்தபோது ஸ்ரீஜவஹர்லால் நேரு "பிரிக்க மாட்டேன். ஆறு ஆண்டுகள் பொறுத்திருக்க வேண்டும்" என்றார். பெருங்கிளர்ச்சிகள் நடந்த பிறகு ஆந்திரா பிரிவினையை சீக்கிரம் செய்தார்கள். எந்த விஷயத்தையும் நியாயமாகச் சொன்னால் அது கேட்கப்படுவ தில்லை. ஊருக்கு இளைத்தவன் பிள்ளையார் கோவில் ஆண்டி என்று சொல்வதுண்டு. அந்த முறையில் எங்கள் மீது குறைகூறப்படு கிறது. நாங்கள் ஓராண்டு காலம் போராட்டம் நடத்தியபோது, எங்கேயாவது ஒரு பலாத்கார நிகழ்ச்சியாவது நடந்ததா? எங்களுக்கு நாங்களே தொல்லை உண்டாக்கிக் கொண்டோம்.

தாய்மையான எண்ணத்துடன் பதவிய அமைச்சர்கள் ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அவர்களும், ஸ்ரீ. அனகேசன் அவர்களும் மிகப் பெரிய பொறுப்பிலிருந்து ராஜினாமா செய்து விலகியதை நினைக்கும்போது எனக்கு 1938-ல் ஆண்டி நடந்தது. ஹிந்தி எதிர்ப்பு ஆரம்பமான ஆண்டு அது. நாட்டு விடுதலைப் பணியில் காங்கிரஸ் இயக்கத்திற்கு ஒரு தனி பாரம்பரியம் இருப் பது போல், இந்தி பிரசாரசபாவிற்கு ஒரு பாரம்பரியம். தமிழ் மக்களை—தமிழகத்தை மீட்டும் பணியில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஒரு தனி பாரம்பரியம் உண்டு. இதை ஆட்சிபீடத் தில் இருப்பவர்கள் உணர்ந்திருந்தால் இந்த நிலைமை ஏற்பட்டிருக் காது. 1931-ல் நான் ஒரு சாதாரண காங்கிரஸ்காரன். பெத்து நாயக்கன்பேட்டை காங்கிரஸில் நான் செயலாளராகவும், சென்னை மாவட்ட காங்கிரஸ் உறுப்பினராகவும் இருந்தேன். அந்தக் காலத் தில் ராஜாஜி மந்திரியாக இருந்தார். அப்போது வந்த கட்டாய ஹிந்தியை எதிர்த்து சென்னை மாவட்ட காங்கிரஸ் கமிட்டியில் என்னால் கொண்டுவரப்பட்ட தீர்மானம் தோற்றதால், நான் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினேன். அன்று என்னைத் தொடர்ந்து சிலர் காங்கிரஸிலிருந்து விலகினார்கள். இப்போது ஹிந்தியை எதிர்த்து மிகப் பெரிய பதவியிலுள்ள அமைச்சர்களும் மற்றவர் களும் பதவியிலிருந்து விலகுகிறார்கள். அன்று எவ்வளவோ காங்கிரஸ் தோழர்கள் உயர்த்திய தாய்மையான ஹிந்தி எதிர்ப்புப் போர்க் கொடி இன்று தலை நிமிர்ந்து பறப்பதைப் பார்க்கும்போது நான் மிகவும் பெருமை அடைகிறேன்.

கனம் அமைச்சர்களுக்கு, குறிப்பாக கனம் முதல் அமைச் சருக்கு, ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். காங்கிரஸ் கட்சியினர் எங்கள் விரோதிகள் அல்லர். எங்களுக்குத் துன்பம் வந்தால்

காங்கிரஸ் கட்சியினர் வருத்தப்படவேண்டும். காங்கிரஸ் கட்சியி னருக்குத் துன்பம் வந்தால் நாங்கள் வருத்தப்பட வேண்டும். எனவே நாங்கள் கூறுவதைக் கேளுங்கள். மாணவர்கள் மீது தொடரப்பட்டுள்ள வழக்குகளை தயவுசெய்து எந்த விதமான நிபந்தனையும் இல்லாமல் அவர்கள் எதிர்காலத்தில் தேசப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டியவர்களாக இருப்பதால் வாபஸ் பெற வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். மதுரையில் மாணவர் களுக்கு ஆறு மாதக் கடுங்காவல் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருப்ப தாகச் செய்தி பத்திரிகையில் வந்திருக்கிறது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: ஆர்ப்பாட்டம் செய்தவர்கள் தி.மு. கழகத்தினர் இல்லை என்றால் கனம் அங்கத்தினர் ஏன் கவலைப்படவேண்டும்?

திரு. என். வி. நடராசன்: பெரும் பொறுப்பிலுள்ள காங்கிரஸ் காரர்களே அவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லி இருக்கிறார்கள். இவர்களெல்லாம் தி. மு. கழகத்தினரா?

இன்றைய தினம் கழகத்தின் தலைவர்களில் ஒருவராகிய தோழர் கருணாநிதியை விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று விண்ணப்பிக்க வில்லை. மற்ற தோழர்களை விடுதலை செய்யக் கேட்கவில்லை. மாணவர்களைத்தான் விடுதலை செய்யச் சொல்கிறேன். குறிப்பாக காங்கிரசிலிருந்த மாணவர்கள் எல்லாம் இந்தக் கிளர்ச்சியில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். எனவே மாணவர்களை விடுதலை செய்வதில் மேலும் வீம்பு காட்டவேண்டாம். அடுத்தபடியாக இந்தித் திணிப்பில் தற்போது எந்த அளவுக்கு உறுதி அளிக்கப்பட்டிருக் கிறதோ அதைச் சட்டமாக்குவதற்கு முயற்சித்து இந்தப் பாராளு மன்றக் கூட்டத் தொடரிலேயே அதைச் சட்டமாக்கினால் நாட்டில் மீண்டும் குழப்பமில்லாமல் இப்போது இருக்கிற பிரச்னையிலுள்ள வேகமும் விரோதமும் பகைமையும் குறையுமென்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். கடைசியாக நமது கனம் அங்கத்தினர் தியாக ராஜன் அவர்களுக்குச் சொல்வேன்: திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இந்த துக்க நாள் குறித்தது தான் பெரியாரிடமிருந்து பிரிந்தார். நாட்டுக்கு சுதந்திரம் வந்தபோது அதை துக்க நாளாகக் கொண்டாட வேண்டுமென்று பெரியார் அவர்கள் உத்தரவிட்டார்கள். அதற்கு அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் காங்கிரசுக்கும் நமக்கும் அபிப்பிராய பேதம் இருந்தாலும், வெள்ளையர் ஆதிக்கம் இந்த நாட்டிலிருந்து அகன்றது எல்லோருக்கும் பொதுவாக பெருமை தருவதாகும், ஆகையால் அதை துக்க நாளாகக் கொண்டாட நான் ஒப்புக் கொள்ள மாட்டேன் என்று தமது திராவிட நாடு பத்திரிகையில் எழுதினார்கள். பிறகு அது குறித்து வேறுபாடுகளைப் பார்த்து பெரியாரிடமிருந்து விலகினர். அவரோடு நாங்கள் எல்லோரும் விலகினோம். சுதந்திரத்திற்கு நாங்கள் விரோதிகள் அல்ல. காங்கிரஸ் தலைவர்கள் செய்த தியாகத்திற்கு நாங்கள் தலை வணங்கு கிறோம். நாங்கள் துக்க நாளாகக் கொண்டாடியதைப் பேசு கிறார்கள். அதே நேரத்தில் இந்திய பிரதமர் இந்தித் திணிப்பு நாளை பெரிய விழாவாகக் கொண்டாடும்போது, அதில் பேசினார்

[திரு. என் வி. நடராசன்] [4th March 1965

என்றால், அந்த உணர்ச்சி நமக்கு வராதா? காங்கிரசாக இருந்தாலும் கம்யூனிஸ்டாக இருந்தாலும், மொழிப் பிரச்னையில் அவர்கள் அங்கே ஒற்றுமையாக இருக்கிறார்கள். அந்த ஒற்றுமை ஏன் தமக்கில்லை? அந்த ஒற்றுமை நமக்கு இருக்கக்கூடாதா என்று காங்கிரசைச் சார்ந்த கனம் அங்கத்தினர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். எங்கள் தலைவர் அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் இல்லத்திலும், அறிவகம், அன்பகம், மற்றும் தோழர்கள் கருணாநிதி மதியழகன் இல்லத்திலும் என்னுடைய இல்லத்திலும் ஏற்றப்பட்டிருந்த கருப்புக் கொடியைக் கிழித்தெறிந்தும், கொளுத்தியிருக்கிறார்கள். போலீஸ் அதிகாரிகள் மற்றவை வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்கள். இது நியாயமா என்று முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்கிறேன். எங்கள் மீது வெறுப்பு உங்களுக்கு இல்லையென்றால் உங்கள் நிர்வாகம் அந்த அளவுக்கு மோசமாகிவிட்டது என்றுதானே அர்த்தம். இப்போது உள்ள அரசியலில் வலுத்தவர் கை ஓங்கினால்தான் நாட்டை ஆளமுடியும் என்ற நிலை வந்தால் எதிர் காலத்தில் மக்களுக்கு நல்ல வாழ்வு எப்படிக் கிடைக்குமென்று சிந்திக்குமாறு முதலமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நடை பெற்ற சம்பவங்கள் ஆட்சி பீடத்திலிருப்பவர்களுக்கு படிப்பினை யாக இருந்து எதிர்காலத்தில் இது போன்ற நிலை ஏற்படாதிருக்க வேண்டும். அதற்கு ஏற்ப ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும். கழகத்தைப் பொறுத்தவரை சொல்வேன், சட்டத்தைத் திருத்துவது மட்டும் போதாது. பதினைந்து மொழிகளும் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும். ஆனால் முதலமைச்சர் தந்துள்ள உறுதிப்படி ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தைத் திருத்துவதை விரைவில் செய்ய துணிவோடு போராடினால் மக்கள் ஓரளவு அமைதி பெறுவார்கள் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள் கிறேன்.

* **திரு. கே. ராமதாஸ்**: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த அவசிய மில்லாத ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத்தை என் நண்பர் நியாக ராஜன் சொல்லியதுபோல, பலமாக எதிர்க்கிறேன். இந்த ஒத்தி வைப்புத் தீர்மானத்தைப் பிரேரேபிக்க செய்த அன்பழகன் அவர்கள் பேசும்போதும் அவர் முன்பு பேசிய பேச்சையும் தொடர்ச்சியாகப் பார்க்கும்போது, மாணவர்கள் மீது பழி சுமத்த நாங்கள் தயாராக இல்லை. முழுக்க முழுக்க இந்தக் கலவரத்துக்குக் காரணம் தி.மு. கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்தான் என்பதை இந்தச் சமயத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன். எனக்கு முன் பேசிய கனம் நடராஜன் அவர்கள் குறிப் பிட்டார்கள். ஓராண்டு காலமாக இந்தித் திணிப்பை எதிர்த்து தான்கள் பல போராட்டங்களை நடத்தியிருக்கிறோம், முயல் செய்தி ருக்கிறோம். இந்திய அரசியல் சட்டத்தை எரித்திருக்கிறோம் என்றார்கள். இதிலிருந்து நமக்குத் தெரிவது என்னவென்றால், இல்லாத ஒன்றை இருப்பதாகப் பேசிக்கொண்டு மக்களிடம் பீதியைக் கிளப்புவது தி.மு.க. வின் கொள்கை ஒத்தி திணிக்கப் படுகிறது என்று பேசியதின் மூலம் எழுதியதின் மூலம் வெறியை உண்டாக்கியவர்கள் அவர்கள்தான். அவர்கள் தெரிந்தோ தெரியா மலோ நடத்திய போராட்டம் மக்கள் மத்தியில் செல்வாக்கிழந்து

4th March 1965] *[திரு. கே. ராமதாஸ்]*

விட்டது, தெரிந்தோ தெரியாமலோ இவர்கள் கையில் மாணவர்கள் அகப்பட்டார்கள். மாணவர்கள் காலித்தனம் செய்தார்கள் என்று முழுக்க முழுக்க அவர்கள் மீது பழி சொல்லத் தயாராக இல்லை. ஆனால் அது தி.மு. கழகத்தினால்தான் நடைபெற்றது என்று நிரூபிக்க முடியும். குடியரசு தின விழா என்று சொல்லியபோது, காந்தியடிகள் தலைமையில் லட்சக்கணக்கான மக்கள் தங்கள் உயிரை, உடமையை இழந்து இந்த தேசத்தினுடைய சுதந்திரத் தினை நமக்கு வாங்கிக் கொடுத்தார்கள். இந்த ஆண்டு வேண்டு மென்றே துக்க நாள் என்று முதன்முதலாக அறிவித்தவர்கள் யார்? தி.மு. கழகத்தார்தான். குடியரசு நாள் குடிகெடுக்கும் நாள் என்று பத்திரிகையில் எழுதப்பட்டது. இந்தி வருவதால் தமிழ் செத்து விட்டது என்றும் முதலமைச்சர் கையில் துப்பாக்கியைக் கொடுத்து விட்டது என்றும் முதலமைச்சர் தமிழ்த்தாயை அவர் சுடுவதுபோலவும் படம் போட்டு பத்திரி கையில் வந்திருக்கிறது. சாதாரண மக்களுக்கு என்ன தெரியும்? இதனால் இந்தி வருவதால் முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள் தமிழ்த் தாயைக் கட்டுக் கொல்வார்கள் போல இருக்கிறதே என்று எண்ண மாட்டார்களா? உண்மையாகவே தமிழ்த்தாய் செத்துவிடு வாளோ என்ற எண்ணம் அதைப் பார்க்கிற சாதாரண மக்களுக்கு ஏற்படுவது இயற்கைதான். அப்படிப் போட்டது தி.மு.க-வைச் சேர்ந்த பத்திரிகை அல்லவா? தீவிரவாதிகள் பத்திரிகை அல்லவா அது? அன்பழகன் அவர்கள் சொன்னார்கள், வீடுகளில் தான் கருப்புக் கொடியைக் கட்டச் சொல்லியதாக. ஆனால் தீவிரவாதி கள் என்று சொல்லிக்கொள்பவர்கள், என்ன எழுதினார்கள்? ஒகோஹோ, வானத்தை நோக்கினால் பார்க்குமிடமெல்லாம் கருப்புக் கொடி காட்சியளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லவில்லையா? எழுதவில்லையா? இது தூண்டிவிடுவது இல்லையா? கருப்புக் கொடி கட்ட முயன்றால், அதை இறக்கவும் உரிமை உண்டு இந்த நாட்டில். தமிழை அழிப்பது போல விஷப்பிரசாரம் செய்தவர் கள் தி.மு. கழகத்தார்கள்தான். மொழி உணர்ச்சி தெரிந்தோ தெரியாமலோ பரவலாக மக்களிடத்தில் தோன்றிவிட்டது. அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர்கள், அரசியலிலிருந்து விலக்கப் பட்டவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து பணமுதலைகள் கூடியாரை வைத்து காங்கிரஸ் சர்க்காரைக் கவிழ்ப்பது. பக்தவத்சலத்தை எப்படி கீழே இறக்குவது என்று யோசித்தார்கள். ஒரு பெரியவர் முன்பு சொல்லியிருக்கிறார். குரங்குப் படை என்னிடம் இருக்கிறது, அதை வைத்துக்கொண்டுதான் காரியத்தைச் செய்வேன் என்று முன்பு பேசியிருக்கிறார். அப்படி யார் திருச்சியில் கூடி பேசினார் கள்? அரசியலிலிருந்து ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் இப்போது மக்க ளிடம் செல்வாக்கற்று நடமாடிக் கொண்டிருக்கிற ஒரு பெரியவர் பேசினார்கள். அவர்கள் தான் மாணவர்களே, 25-ம் தேதி கல்லூரிக் குப் போகாதீர்கள், ஸ்கூலுக்குச் செல்லாதீர்கள் என்று திட்டம் போட்டு தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். 27-ம் தேதி நிகழ்ச்சி எல்லோருக்கும் தெரியும். இந்தித் திணிப்பைத் தடுக்கவேண்டு மென்றால் அதற்காக என்ன செய்வது? கூட்டமாகச் சேர்ந்து. கொண்டு படை எடுத்துவருவதைப் போல ஆர்ப்பாட்டம் செய்வதும், கல் எறிவதும் போலீசாரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு மறம் போடுவதுதான் முதலமைச்சரைச் சந்திக்க

வருகின்ற முறையா? இதுதானே தமிழர் நாகரிகம் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்? இந்த சபைக்கு வருகிற ஒரு உங்கத்தினர் கதர் குல்லாய் போட்டிருந்த காரணத் திற்காக பஸ்ஸிலிருந்து இறங்குங்கோது. சுதந்திரத்தின் ஆட்சியில் போலீசால் அடிபட்டு கால் முறந்த நொண்டியாக நடப்பதைப் பிடித்து அடித்தார்கள். இது முறையா? முதல் மந்திரி காரிலே வருகிறார்கள், புகைவண்டியில் நாம் போக வேண்டாமா? அதனால் அவர்கள் பலாத்காரத்தை விரும்புவார் இருக்கலாம். ஆட்சியின் தலைமையில் உள்ள போலீஸ் துறையினரும் ஆளுந்தரப்பு நடத்தலில் கையைக் கட்டிக்கொண்டு இருக்க வேண்டுமா? மாணவர்கள் போலீஸ்காரரைப் பிடித்து இரண்டு பைசா, பத்து பைசா என்று எலம் போட்டால் அதையும் பார்த்துக் கொண்டு போலீசாரால் சும்மா இருக்க முடியுமா? அப்படிச் செய்தவர்கள் மாணவர்களாக இருக்க முடியுமா? • • •

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, மாணவர்கள் நடத்திய ஊர்வலத்தில் போலீஸ் அதிகாரியைப் பிடித்து எலம் போட்டதாக • • காங்கிரஸ் கட்சியைச் சேர்ந்த ராமதாஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அப்படி எலம் போட்டிருந்தால், போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்காமல் என் இருந்தார்கள்?

• • • • •

திராவிட முன்னேற்றக் கழக நண்பர்கள் போலீஸ் அதிகாரியைப் பிடித்து எலம் போட்டார்கள் என்று சொல்கிற காரணத் தால் முன்பு எலம் போட்ட காரணத்திற்காக என்ன கைது செய்ய வில்லை என்று அவர்கள் தெரிவிப்பார்களா? அதற்கு வாய்க்கூற்றவர்கள் தான் போலீஸ் இலாகாவில் இருக்கிறார்களா?

திரு. கே. ராமதாஸ்: கனம் தலைவர் அவர்களே, இதை நான் சொல்லுவதற்கு முன்னால் கனம் உறுப்பினர் அவர்கள் அவசரப்படுவதிலே ஆத்திரப்படுவதிலே அர்த்தமில்லை. ஒரே காரணத்திற்காக போலீசார் அத்தனை பேரையும் கைது செய்யவில்லை. மாணவர்கள் வருகின்ற போது மாணவர்கள் கொந்தளிப்பாக இருந்தபோதும் ஒரிரண்டு இடங்களில் இருந்த காரணத்தினால் பொதுமக்களைக் கடைப் பிடிக்கும் என்று முதல் மந்திரியால் போலீசாருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உத்தரவு. சாதாரணமாகப் பொதுமக்கள் வரிசையாக எப்படி இருக்கிற காரணத்தினால் ஒரு மிஷன் தொழிலாளிகூட மாணவர் களைப்பார்த்து ஏளனம் அடித்து கொண்டிருப்பதால் மாணவர்கள் யார் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யார் என்று பார்ப்பதற்கு நேரம் இல்லை. அதன் காரணமாகத் தான் நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: அந்தக் கூட்டத்தில் காங்கிரஸ்காரர்களாகக்கூட இருக்கலாம்

*** Expunged as ordered by the Chair.

திரு. கே. ராமதாஸ்: இருக்கவே முடியாது.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: உங்களுக்கு நிச்சயமாகத் தெரியாது. அவர்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகக்காரர்கள் என்று தெரியாது.

திரு. கே. ராமதாஸ்: ஆகவே 25-ம் தேதி முடிந்து விட்டது. கூட்டமாக வந்த மாணவர்களை நம்முடைய அமைச்சர் வெங்கட் ராமன் அவர்கள் சமாதானப்படுத்தினார்கள். கலைந்து செல்கிற போது அமைதியாகக் கலைந்து சென்றார்களா? இல்லை. உத்தியோகம் செய்யக்கூடிய ஊழியர்கள் வீட்டிற்குப்போகும் போது அவர்களை அடித்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? 26-ம் தேதி காலையிலே குடியரசு தின விழா. எதிர்க்கிறவர்கள் அழுகிறவர்கள் வேண்டுமானால் துக்கம் கொண் டாடிக் கொள்ளட்டும். இந்த நாட்டினுடைய சுதந்திரத்தைக் காத்தவர்களுக்கு மரியாதை செலுத்துகிற வகையிலே கூட்டம் கூட்டுவது, ஊர்வலம் போவது இதை எதிர்க்க வந்தால் பொறுத் துக் கொள்ளுவார்களா? இதே சர்க்கார், அகிம்சை முறையில் இயங்குகிற சர்க்கார் வேண்டுமானால் பொறுத்துக் கொண்டிருக்க லாம். தேச பக்தி உள்ள பிரஜை ஒத்துக் கொள்வானா? சுதந்திர தினில் உற்சாகமாக உறுதியாக ஊர்வலம் செல்லுகிறான். கல் விழுந்தால், காலித்தனம் ஏற்பட்டால் கைகட்டிக்கொண்டிருப் பானா, காங்கிரஸ்காரர்கள் மட்டும் சென்றால் கைகட்டிக் கொண்டி ருக்க முடியுமா. ஊர்வலம் செல்லுகிறது எல்டாம்ஸ் ரோட்டிலே. முதன்முதலில் அந்தத் தெருவிலிருந்து அங்கு இருந்தவர்கள் இந்த ஊர்வலத்தின் மீது கல் வீசியதால் கருப்புக்கொடி அகற்றப் பட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அதற்கு மாறுகத் திரித்துக் கூறுகிறவர்கள் காங்கிரஸ்காரர்கள் காலித்தனம் செய்தார்கள், கருப்புக் கொடிகளை இறக்கினார்கள், கழகத்துக்காரர்களைத் தாக்கினார்கள் என்று பேசுவது நாகரிகம் அல்ல. தமிழர்களுடைய பண்பல்ல. நடைபெற்ற உண்மைகளை நினைக்காமல் பாபமல் பேசுவது தவறு. உண்மைகளை ஆராய்ந்து அறிந்து கொள்ளுவது தான் நியாயமே தவிர, தமிழர்களுடைய பண்பே தவிர வீண் புரளி கிளப்புவது நல்லது அல்ல. 26-ம் தேதி யன்று பச்சையப்பன் கல்லூரியில் உள்ள மாணவர்களில் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கலாம், காங்கிரசைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் இருக்கலாம், கம்யூனிஸ்டு களாகப் பலர் இருக்கலாம். அவர்களில் பலர் ஊர்வலமாகப் போவதை யார் தடுக்க முடியும்? தடுத்து நிறுத்த முடியும்? காங்கிரஸ் சார்பாக இருக்கிறவர்கள் அதிலும் தேச பக்தி உள்ள மாணவர்கள் மானத்தைக் காத்து சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்த பெரியவர்களுக்கு நன்றி செலுத்தக் கூடிய முறையில் அங்கு தேசியக் கொடி ஏற்றி வைக்கப்படுகின்றபோது தடுத்து நிறுத்துவது எரியா? எங்களுடைய கொள்கை பிடிக்கவில்லை யென்றால், கருப்புக்கொடி ஏற்றிக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் அது உங்களுடைய இடம். காங்கிரசுக் கட்சியினுடைய காரிய

தரிசியை அழைத்து இந்தத் தேசியத் திருநாளை நடத்த முற்பட்ட வர்களைத் தாக்கியிருக்கிறார்கள். காரியதரிசியைத் தாக்கி இருக் கிறார்கள். அவருடைய காரைச் சேதப்படுத்தினார்கள். அவரைப் பலாத்காரமாகப் பிடித்து இந்தி ஒழிக என்று அவரைச் சொல்லச் சொன்னார்கள். இவைகளையெல்லாம் செய்தபிறகும் அங்கு போலீசார் தலையிடவில்லை. காங்கிரஸ் காரியதரிசி தாக்கப் பட்டார். கார் உடைக்கப்பட்டது. அமைச்சர்கள் தலையிடவில்லை. அதன் பிறகு நடைபெற்றது என்ன? யார் விழா கொண்டாட ஏற்பாடு செய்தார்களோ அவர்களைத் தாக்கும்போதும் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். முதலமைச்சர் மாணவர்கள் அத்துமீறி நடந்துகொண்டாலும்கூட பொறுமையாக இருங்கள் என்று சொன்னதால் போலீசுக்காரர்கள் பொறுத்துக்கொண் டார்கள். அன்பழகன் அவர்கள் வீட்டில் கொலை நிகழ்ந்து அல்லது கொள்ளை அடித்தவன் புகுந்து கொள்ளுவானேயால் அவனைப் போலீசார் பிடிக்கக்கூடாதா?

திரு. க. அன்பழகன்: நண்பர் அவர்கள் பெயரைச் சொல்லி குறிப்பிட்ட காரணத்தினால் பேசுகிறேன். என் வீட்டில் கொலை செய்ய அல்லது கொள்ளை அடிக்க வருபவனைப் பிடிப்பதா அல்லது போலீசுக்காரர்கள் வீட்டில் இருப்பவர்களை அடிப்பதா?

திரு. கே. ராமதாஸ்: நான் மீண்டும் சொல்கிறேன். நான் ஒரு வார்த்தை பேசும்போது என்ன முடிக்கிறேன் என்று பொறுமை யாக இருந்து கேட்டால் புரிந்து கொள்ளுவது சாத்தியமாக இருக்கும். ஆத்திரப்பட்டு எழுந்து இந்தப் பேச்சை முடிப்பதற்கு முன்னால் பேசினால் புரிந்து கொள்ள முடியாது. இந்த மாணவர் களில் மூன்று பிரிவுகள். ஒன்று காங்கிரஸ் பிரிவு, ஒன்று தி.மு.க. முன்னேற்றக் கழகப் பிரிவு, ஒன்று ஏற்கெனவே புகுத்தப் பட்ட வெறி உணர்ச்சி கொண்ட குழு. இப்படிப் பிரிவுகள். தேசியக் கொடியை ஏற்றியதை இறக்கியே தீரவேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். அப்போதும் போலீசார் தலையிடவில்லை. அவர்கள் கட்டமாகப் புறப்பட்டு பூந்தமல்லி ஹைரோட்டில் சென்று கொண்டிருந்த சர்க்கார் பஸ்கள் ரெடியாக வைத்திருந்த பெட்ரோல், டிரோஜின் இவைகளால் கொளுத்தப்பட்டு உள்ளே சென்ற பிறகுதான் போலீசார் உள்ளே நுழைந்தார்கள். உள்ளே ஓடி ஒளிந்தவர்களை விட்டு விட முடியுமா? பொதுச் சொத்து, மக்களுடைய சொத்து அரசாங்க பஸ்களைக் கொளுத்தினால் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? நம்முடைய போலீஸ் அதிகாரிகள் அகிம்சாவாதிகளாக மாறிவிட்டார்கள். முதல் அமைச்சர் தலைமையில் நடக்கிற அரசாங்கம், அகிம்சை, காந்தியடிகள் இவைகளுக்குக் கட்டுப்பட்டு இருக்கலாம். ஆனால் அராஜகத்தை அடக்கவேண்டிய போலீசாரும் அகிம்சாவாதி களாக மாற வேண்டுமா? இந்த சென்னைப் போலீசுக்காரர்களைப் பொறுத்தவரையில் மிகமிக நல்ல முறையில் அகிம்சையைக் கடைப்பிடித்து இருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் என்ற பெயரால் பலர் பஸ்களைக் கொளுத்தினார்கள். போலீசார் மீது செருப்பு

வீசினார்கள், தடியால் அடித்தார்கள். போலீசார் மாணவர்களைப் பார்த்து கையெடுத்து கும்பிட்டு அவரவர்களுடைய சூழுக்குச் செல்லுங்கள் என்று சொன்னார்கள். ஆகவே இவ்வித காரியத் தனம் செய்தவர்கள் எப்படி மாணவர்களாக இருக்க முடியும்?

திரு. க. அன்பழகன்: வேறு யார்?

திரு. கே. ராமதாஸ்: வேறு யாராக இருக்க முடியும் என்று நான் சொல்லிவிட்டேன். அதே மாதிரி வெங்கடேஸ்வரா ஹாஸ்ட லில் மற்றொரு நிகழ்ச்சி நடைபெற்றதைச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். 25-ம் தேதி அன்று—தேசியத் திருவிழா மறு நாள். தேசியக் கொடி கட்டுவதற்கு பைகிராப்ட்ஸ் ரோட்டில் கட்டிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். ஏற்கெனவே 25-ம் தேதி அன்று எங்கே நம்மையெல்லாம் பிடித்து உள்ளே போட்டுவிடுவார்களோ என்று ஒளிந்து கொண்டிருந்த தி.மு.க. முன்னேற்றக் கழக நண்பர்கள் எல்லாம், மற்றும் மெரினா குப்பத்திலே இருக்கிறவர்கள் ஹாஸ்டலுக்குள்ளே புகுந்துவிட்டார்கள்.

திரு. க. அன்பழகன்: நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளைத் தொகுத்து உறுப்பினர் அவர்கள் பேசுகிற காரணத்தினால் அதற்குப் பொறுப்பு எடுத்துக்கொண்டு இந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி அமைச்சர் அவர்கள் நீதி விசாரணை நடத்த முன் வருவார்களா?

திரு. கே. ராமதாஸ்: தலைவர் அவர்களே, குறுகிய நேரம். நான் ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்தவனாக இருந்தாலும்கூட நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி விமர்சிக்க எனக்கு உரிமை உண்டு. முதலமைச்சர் அவர்கள் பதில் அளிப்பதற்கு நேரம் அளிக்கவேண்டும். எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் பேசக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

ரயில் நிறுத்தப்போராட்டத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். போராட்டம் என்று ஆரம்பிக்கப்பட்டு போராட்டம் எந்த நிலையில் நடத்தப்பட்டது? மாணவர்களால் இதைச் செய்ய முடியுமா? ஒரு ரயில் இன்ஜின் ஆள் இல்லாமலே திருகிவிடப்பட்டுத் தானாக ஓடுகிறது என்றால், எந்த மாணவர்களாலாவது இதைச் செய்ய முடியுமா? உங்களால் பயிற்சி செய்யப்பட்டு ரயிலில் உத்தியோகம் செய்கிற நண்பர்கள் தேர்ச்சிபெற்றுவிட்ட காரணத்தினால் அவர்கள் செய்திருக்கிறார்கள், இதை.

திரு. க. அன்பழகன்: சட்டமன்றத்திலே பேசுகிறபோது நேரடி யாக உங்களால் என்று சொல்லுவது சட்ட மன்ற முறைக்கே, பாராளுமன்ற முறைக்கே சரியில்லை. ஆகையால் அவைகளை யெல்லாம் சட்ட மன்ற நிகழ்ச்சியிலிருந்து விலக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: உங்களால் என்பதை மற்றவர்களால் என்று மாற்றி வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

[4th March 1965

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : நண்பர் நடராஜன் அவர்கள் பேசும்போது என்னைப்பார்த்து உங்கள் என்று 4, 5 தடவை சொன்னார்கள். அதையும் எடுத்துவிடவேண்டும் என்று சொல்லுகிறேன்.

திரு. கே. ராமதாஸ் : அதைப் போன்று ரயில் என்ஜின்கள் உடைக்கப்பட்டதுடன் ஒவ்வொரு ரயில் பெட்டியும் சேதப்படுத்தப் பட்டது என்று நான் சொல்லத் தேவையில்லை. மற்றொன்று, ரயில் நிறுத்தப் போராட்டம் பற்றி நண்பர் சம்பந்தன் சொன்னார்கள். அதுபோன்று ரயில் நிறுத்தி என்ன சாதித்தார்கள்? இந்தி ஒழிக, தமிழ் வாழ்க என்று? கோபால் வெட்டிக் கொல்லப்பட்டார். என் பக்தவத்சலத்தை வெட்டிக் கொல்லக் கூடாது என்று எழுதி இருந்தது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : நான் முன்னும் வெட்டிக் கொல் என்று சொல்லவில்லை. சர்வாதிகாரத்தில் நம்பிக்கை வைக்க வேண்டா மென்று தான் சொன்னேன்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நீங்கள் சொன்னதாகச் சொல்ல வில்லை.

திரு. கே. ராமதாஸ் : இப்படி ஆத்திரம் ஊட்டக் கூடிய அளவிலே எழுதி இருந்தார்கள். கலைஞர் நேற்றைய தினம் பூராவிலும் எழுதியிருந்திருக்கிறார்கள். "பக்தவத்சலம் மரணம், மாலை 4 மணிக்கு சவ ஊர்வலம் மயானம் செல்கிறது." இந்த அநாகரீக வார்த்தைகளை, பண்பற்ற வார்த்தைகளை எல்லாம் தமிழ் நாட்டிலே வாழ்கிற ஒவ்வொரு தமிழனும் கேட்டுப்போது வெட்கித் தலை குனியத்தான் வேண்டும். "6 மணிக்கு சவ அடக்கம். எல்லோரும் சேர்ந்து வாரீர். ஐ.ஜி. அருள் ஹெனல் அரெஸ்ட் செய்யப்பட்டார். பயமின்றி போராட்டத்தில் குதிக்க வாரீர். டிபுடி கமிஷனர் சேதுமாதவரை மாணவர்களால் கூட்டிக் கொல்லப் பட்டார்." இவ்வாறு எதிரியிலே எழுதியது யார்? இந்த அநாகரீக வார்த்தைகளை எழுதியது திருமகனார் என்று கூறுகியாகச் சொல்ல முடியும். இது கிட்டத்தட்ட ஆதியே தனி திதிலே எதோ மாணவர்கள் மட்டும் சம்பந்தப்பட்டிருப்பதாகச் சொல்வது சரி யில்லை. சம்பந்தப்பட்டவர்கள் யாராக இருப்பினும், சர்க்கார் மீண்டும் மீண்டும் சமாதானத்தைப் பற்றியே பேசிக் கொண்டி ராமல், இந்த விதமான காரியங்களில் ஈடுபடுகிற தலைவர்கள் யாராக இருப்பினும், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டு மென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகவே, இந்த நிர்வாகத்தை நான் எதிர்க்கிறேன் என்ற வகையிலே எதிர்ப்பதாகி முத லமைச்சர் அவர்கள் சமாதானத்தைக் கொஞ்சம் மறந்து துணிவாகக் காரியங்களை ஆற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, It is with feelings of extreme sorrow that I rise to speak on this occasion. I have been in this House for the past 18 years and I have participated in many discussions and debates but when in the Business Advisory Committee, I felt with the Hon. the Leader

4th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

of the House, or rather I told the Hon. the Leader of the House when this Motion was given notice of, let some steam be let off, it never occurred to me that on this occasion we would conduct ourselves in the manner which I am sorry, very sorry this House was ever guilty of. I profusely apologise to the Hon. the Chief Minister for the sentiments that have been expressed unconsciously perhaps by some members on this side of the House. I equally regret the amount of heat and passion that was displayed by members on the Treasury Bench which in my opinion was not at all necessary. I feel on an occasion like this, what is wanted is a little bit of circumspection, introspection and a little bit of charity to everybody concerned. I regret that that has not been present on this occasion. Let me say this, Sir, that there are occasions when unfortunately emotions do get better of us. It is a sign of weakness and not of strength. It is a sign which we of the medical profession always try to persuade our clients not to exhibit. We say, ' Don't get your blood pressure rise in your own interest and if you wish to live long '. I have heard the speeches made by hon. Members on both sides of the House and I cannot congratulate them on the very vehemence with which some of them spoke about the incidents as though they had personally come into contact with such incidents. That amount of passion was not necessary. We know many things are happening. I do not think, therefore, this is the occasion when we should speak in a tone which I venture to suggest that this House has never been guilty of. Let us all come back to the original mood, let us behave as we ought to as elders. I wish respectfully to apologise for the statement made by my hon. Friend Sri Sambandhan which on cooler consideration he would feel might have been very seriously misunderstod. I hope he will get up later and apologise for the statement that he has made.

Sir, I speak more on behalf of the students. It is true that the upsurge among the students was sudden and practically widespread throughout the State and in other parts of the country as a whole. It would not be correct to say that the upsurge was not the result of the spontaneous feeling among the student population, rightly or wrongly, of something which was detrimental to their interest and to their future. As to the causes of that I leave it to be dealt with at a later stage. But I do want to state this, that it was due in the main to the feeling of helplessness that the student community felt.

Blame has been lavishly laid on the Chief Minister. It is natural that people who had not the opportunity to meet the Chief Minister at different stages of this unfortunate episode should come to that conclusion. And while technically everything that goes on in the State may be laid at the door of the Government, there is also reason to consider whether it is justified and whether all the acts were such as warranted the steps that were taken. Certain incidents in regard to the steps taken in colleges and

hostels have been referred to and when responsible Principals have come forward to testify to these incidents, we cannot brush it aside.

Soon after those incidents came to my notice, as Vice-Chancellor I sought an interview with the Hon. the Chief Minister and requested him to issue instructions to the Police officials to observe the usual policy that had been observed on previous occasions that, within the colleges, the Principal or the Warden should be responsible and it is only when things get out of their control and they request the services of the police that the police should enter. The Chief Minister assured me that necessary instructions would be issued in this direction. I know also from the reports of the Principals and others that this was actually what happened.

When a statement was issued jointly by the Vice-Chancellor of the Annamalai University, Dr. C. P. Ramaswamy Iyer and myself, we realised at an early stage that unfortunately in the name of the students, unsocial elements were taking advantage and as always happens in such cases, created a state of lawlessness which if stern steps had not been taken might have led to greater amount of chaos and disorder. The tragic events that took place at Tiruppur which are too horrible to mention cannot be easily brushed aside by us. We can never but be ashamed that those incidents should have taken place. Let me state also this that several of the incidents that took place and the worst incidents that took place, took place where there were no colleges and therefore there is no question of the students having been involved in all these incidents. I want to make that very clear.

Sir, a delegation of the Syndicate of the Madras University met the Hon. the Chief Minister who gave a very courteous hearing and who also promised sympathetic consideration so far as the students were concerned. I do not wish, therefore, to refer further to this episode but my whole interest now is to see that some steps are taken to bring about normalcy and a peaceful atmosphere in the State.

Sir, this is not the occasion when members belonging to political parties should be vying with one another to create an atmosphere of greater confusion and fears. It is not for the good of the country and Tamilnad. I have been in touch with the student population for fifty years and I can assure all members that there is no State in which the student population have acted in a commendable manner through many periods of excitement as they have in this State. I hope I will not be mistaken when I say that not only have I been in touch for 50 years with the student population, as one associated with the University and in fact with many other Indian Universities, I have known students in many parts of the country and many parts of the world and it is no exaggeration to say that the students in this State have been well disciplined and exceedingly well behaved. Therefore, it is a matter of great

sorrow for me that their fair name should have been tarnished and particularly because unsocial elements took advantage of the situation.

Sir, I shall not now go into the causes which led to the sudden upheaval. That perhaps we shall consider at a later stage when this Government have voluntarily given us the opportunity to discuss the language policy. There is no need now to get excited over that policy. We can discuss it in a cool manner, and I hope in a very much cooler manner than unfortunately what has been seen to-day. It is indeed a very commendable thing, characteristic of this Government all these years, and I should like to say how much we appreciate this fact that they have readily agreed to the suggestion of the Business Advisory Committee that two days should be set apart for this purpose.

Sir, I am old—older than anybody else. I am the oldest man here. Speaking at this age, let me remind you that I have seen many aspects of public life in all these forty years. I remember the days in 1942 when the 'Quit India' movement was launched. I remember the many incidents that took place then and the fact that certain harsh treatment was meted out, which has left a permanent mark on some of these people who have now gone to the extent of hating the very language, not merely the administration. We remember those days, and we do not want that anything more should be talked about them. But people in Northern India have that view. I may say that even in those days when, as Vice-Chancellor, I pleaded with the Government of the day for a couple of students who were unfortunately mixed up with others and were about to be committed to prison, the Government of that day yielded to my request and released those two students. But I can give you a more important instance of disturbances which took place in the Hindu University at Banaras, and the Government of the day felt that all the disturbances in Banaras very wrongly of course should be attributed to the students of the University. At that time, there was a great Vice-Chancellor at Banaras—No less a person than the President of the Indian Republic to-day, Dr. S. Radhakrishnan. He will tell you better than I can that he had an interview with the Governor, and it was he that convinced the Governor that it was not right policy to prosecute the students and penalise them. Let me say this that the Governor yielded to his request in many respects and made suitable alterations.

Now, Sir, I want to say this quite frankly. We do not want a whole generation of students to turn bitter against our own Government. What has happened has happened. I do not want even those who feel aggrieved to think that they have a great grievance against the Government. Whatever grievances there may be in one party or other, in a democracy, as the Hon. the Leader of the House has always stated, there are ways and means of expressing those grievances and getting them redressed. Have we now become a different nation? Have we become individuals

unknown to each other just because we belong to different political parties? I do not want that these unfortunate events should darken the career of any of those students who, from an over-zealous or too enthusiastic an attitude, might have been considered as dangerous.

Prosecutions have been launched. We pleaded with the Chief Minister and his colleagues that they be kind enough to see that the Government did not pursue the cases. The Chief Minister had always a receptive mind in regard to the treatment that had to be meted out to the students. He gave us that assurance when we waited in deputation on him. I am sure that his attitude still continues to be the same because in all our interviews and discussions, we never found him unsympathetic to what we had to say—not even a word uttered in haste or in anger. Sir, there is always the possibility to err. To err is human and to forgive is divine. I would at this moment request the Chief Minister to kindly see that all the students arrested or sentenced are let out and an amnesty is given to the student community. I am strengthened in this hope by the statement made by the Prime Minister in the Lok Sabha in reply to the debate on the President's Address, where he has said that while he is prepared to take a lenient view of the students' emotional outburst, he could not overlook the role of the anti-social elements. I am sure, Sir, that there will not be wanting people who will say that this Government have not been firm. I have heard it said by very senior people that it is always the case with people to think that they can govern much better when they are not in office and that they will know how difficult it is to govern only when they are in office. To think that the Chief Minister is responsible for all that has happened is, in my opinion, as unnecessary and harmful as to think that the Vice-Chancellor is responsible for all the copying done by the students here and there and taking the Vice-Chancellor to task for that reason (laughter). This is not correct. Let us look at things in a fair and square manner. The Chief Minister is there. He had to be rooted to the desk. He could not go out. He could not see things. It is possible that things might have gone wrong here and there. Nobody need be ashamed of owning it. Nobody need be enraged or exasperated because things had happened here and there. It is worthwhile for us to go on discussing and discussing as if no peace can be established? We have our own future. I shall just give an instance. As a student in 1908, we heard at 8 o'clock one night that Bepin Chandra Pal was coming to Madras the next morning. This information was brought to us by Sri Chakkarai Chettiar, and we were all anxious to publicise the news. How is this to be done? How was the announcement to be made? A young student got hold of a brilliant idea. He thought of lighting a big torch on the 5th floor of the Caithness Hall in Linghi Chetty Street, where we were all resident. Fifty thousand people had gathered at that time to see what it was all about. The warden of that hostel was no other than Dr. Skinner, Principal of the Christian College. We had closed the doors of the hostel and

got on to the fifth floor, and the warden could not get admission to where we were. He waited for two hours till the torch had completely burnt out. When we announced the plan in our over-zealous excitement, he went home and did not sleep that night. Next morning he came to the hostel and we were called to assemble in the hall. He asked " Do you realise what you have done? Do you realise that what you have done would have resulted in the conflagration of the whole area? Do you realise that by our foolish conduct you yourself would have perished in the conflagration ?". Like this he admonished us till tears came down our eyes. It was he who went to the Commissioner of Police and pleaded that this was a foolish act, a childish act, and that it should be ended. Sir, let us now have a new chapter with the students. Because, who are the students? Are they not our own children and grand children? It is unnecessary to give the names of parents of these children. Many of them might be very young. It is not the names of the parents that we want now. What we want now is that the whole situation should be assuaged. We should bring about rational methods of dealing with the subject and we should so conduct ourselves that we shall once more be worthy of being legislators in an enlightened State such as Madras.

Sir, the future of our country rests not on us but on the young students of to-day. They are going to protect us and they will be the bastions to prevent any unholy hands being laid on this sacred soil. It is to them that we have to go, not to any of us—I speak with great respect to the whole gathering—because none of us will be in a position to fight the enemy. If anybody is prepared to rise here, he can rise. I know he cannot. Because it is not the spirit only. It is something better than spirit—physical being. I have known the most generous response that was forthcoming in October 1962 from the student population from every college, every school, and every hostel,—the girl students throwing jewels without consulting their parents and getting abuse at home. That was the state of affairs then. I remember that day in October 1962 when I addressed a great gathering of students, research workers and the staff in the University. It was an electric response that we had. It is those students that are going to save us. They are very generous in spite of their faults. As one associated with them for so many years I cannot but feel very sad that anything like this should have happened here.

Let me say this, Sir. I am making an appeal to this Government. Many things could be said and have been said. But I deeply regret that any statement should be made here or elsewhere which will directly react on what we know were the cruel days which we had to pass through. Such things have never happened in the State to any Chief Minister. I hope we had better drop the idea of having any direct attack on anybody. This is a divine event like the floods and tidal waves that struck Rameswaram. It was a divine act; other people might have taken advantage of it. Let us gather together and restore the good name of the State.

I thought these disturbances were only confined to the north, the east and the west. In the south we thought there was no disturbance and we were protected. But I have no reason to think that we are any more protected and out of the woods. Then you will realise that there is a great need for that unity that ought to prevail in the country. That unity, unfortunately, is lacking. It is not language that can bring us unity. Unfortunately, a few people have got that feeling. Of that we shall speak at a later stage. What is wanted is a unity of purpose once more to help ourselves, to come together, not for party advantage. No party can last for ever and after all, any party which places the interests of the country below the interests of the party and which considers the party more important than the country, cannot in a democracy succeed. My Friend opposite need not be too vehement in this matter. After all is said and done, vehemence does not lead us anywhere. Let us get at things. Let us forget this unfortunate chapter and I say that with all the humility that I can command. Let us forget it. Let us not discuss who did this, who did that and who did the other thing. My Friend spoke as if he had seen what had happened in a television set. But I do not know; I have only heard about it. I cannot speak with such vehemence on any matter of which I am not personally aware. There is no use of talking like that. You can get excited, but that is not what is wanted. What is wanted is calm, deliberate consideration as to how to cure the great wounds that have taken place in Tamil Nad. I beg of you, sitting there or here, not to get excited. My hon. Friend Sri Sambandhan in a moment of haste spoke what he would never have meant. I apologise on his behalf. Let us all gather together and see what could be done. I have been for many years in the public life of this country. Fortunately or unfortunately, I am the most senior Vice-Chancellor in the whole of this Country. I have been the Vice-Chancellor of the University for the past 25 years. Believe me when I say that I am not saying this to boast myself. I never expected in the last years of my service in the University that I would have to witness such things. I hope, therefore, we will all forgive and forget. In that spirit I would appeal to all of you, appeal to Sri K. Anbazhagan and his followers. "Let us forget and forgive, whoever it may be". Let us once more launch on our task, the great task of unifying ourselves and unifying our country and seeing that nothing is done to prevent that unity. I pray God's Grace may be showered on all of us. I pray that we may have the divine blessings to see once more that we close up our ranks and that we do not allow the tension to continue. It is in that belief and hope that I have said the many things which you may not relish.

Thank you, Sir.

(Deputy Chairman in the Chair.)

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தலைவர் அவர்களே, கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மிகவும் உருக்கமாகத் தெரிவித்த கருத்துகள், இந்த விவாதத்தில் எனக்கு விடை அளிக்கும் பணியை சுலபமாக ஆக்கிவிட்டது. இவ்வாறு இந்த சம்பவங்களைப் பற்றி அரசாங்கமே விளக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தை இரண்டு நாளைக்கு முன்பாக மற்றொரு மன்றத்திலே எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அது நேரவில்லை. ஆகவே இந்த அவசரப் பிரேரணை கொண்டு வரப்பட்ட வாய்ப்பை நான் வரவேற்றேன். ஆனால் நான் கூறப் போகிற சம்பவங்கள் மிகவும் துக்கத்தை அளிக்கும் சம்பவங்கள். இந்த சம்பவங்கள் நேர்ந்ததற்கு வருந்துவதோடு இதனாலே பாதிக்கப்பட்டவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களுக்கும் நான் என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த துக்கரமான சம்பவங்களையெல்லாம் எண்ணிப் பார்க்கும் பொழுது, இந்த துக்கரமான சம்பவங்கள் துக்க நாள் கொண்டாடியதனால் தான் என்ற முடிவுக்கு வரவேண்டியிருக்கும் என்பதைக் கூறிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். எனெனில், இந்த அவசரப் பிரேரணையினையே அவசரப் பிரேரணை கொண்டு வந்தவர்களாலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. துக்க நாளோடு சேர்த்து, மாணவர் கிளர்ச்சியோடு சேர்த்து இந்தி எதிர்ப்போடு சேர்த்து இவ்வாறு ஒன்றுக்கொன்று சம்பந்தம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது என்பதை அவர்களே ஒப்புக் கொண்டதால் என்னுடைய பணி மிகச் சுலபமாகி விட்டது. எனவே இதைப்பற்றி அதிகமாக நான் விளக்கிச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கூறியபடி போனது போய்விட்டது, மறந்து விடுவோம் என்பதுதான் என்னுடைய எண்ணம். இருந்தாலும் சில கருத்துக்கள் தெரிவிக்கப்பட்டதால் நான் அதற்கு விளக்கம் கூற வேண்டியவனாக இருக்கிறேன்.

சட்ட மன்றத்திலேயே எவ்வளவோ நான் கேட்டுக் கொண்டேன் "26-ம் தேதி புனிதமான நாள். சுதந்திரம் அடைவோம் என்று பிரதிக்ஞை எடுத்துக் கொண்ட நாள். 1931-ஆவது ஆண்டிலிருந்தே சுதந்திர நாளைக் கொண்டாடி வந்திருக்கிறோம்", என்று. சுதந்திரா கட்சித் தலைவர்கள் எடுத்துக் கூறினார்கள். "இவ்வாறு துக்க தினம் கொண்டாடினால் பக்கத்திலே இருக்கிற சிறுக்காரன் எல்லையில் இருக்கிறானே, அவன் என்ன நினைப்பான்? நாட்டிலே ஒற்றுமை குலைந்து பலஹீனம் ஏற்பட்டு விட்டது என்று நினைக்க மாட்டானா?" என்று அவர்கள் எடுத்துக் காட்டியதையும் எடுத்துச் சொன்னேன். 25-ம் தேதி வேண்டுமானாலும் கொண்டாடுங்கள் என்று கூறினேன். அதையும் கேட்கவில்லை. அதன் விளைவு என்ன? 26-ம் தேதி நடந்த கலவரங்களை உறுப்பினர் அவர்கள் அறிவாரா? சர்க்கார் பஸ்கள் கொளுத்தப்பட்டதை கனம் உறுப்பினர் அறிவாரா? பச்சையப்பா கல்லூரியில் இருந்து கொண்டு கல்லால் அடித்துக் கொண்டிருந்ததை உறுப்பினர் அறிவாரா? மறுபடியும் அந்த சம்பவங்களையெல்லாம் சொல்லி இந்த சபையில் ஒரு நெருக்கம் உண்டாக்க விரும்பவில்லை. 26-ம் தேதி நாம் மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாட வேண்டிய நாள். நாடு பூராவும் பாரதம் பூராவும் மகிழ்ச்சியோடு கொண்டாட வேண்டிய நாள். அப்படியிருக்கும் போது இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் எப்படி ஏற்பட்டன? சுதந்திர நாள் அன்று துக்க நாள் கொண்டாடுவது சொம்பத்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [4th March 1965

தவருனது என்பதையே இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. துக்க நாள் கொண்டாடுவது என்று முடிவு எடுத்த காரணத்தினாலேதான் இவ் வளவு நடந்து விட்டது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்பு கிறேன். இந்தி வருவதைப்பற்றி நான் சட்ட சபையிலே விளக் கினேன். இப்போது என்னுடைய போக்கை நான் மாற்றிக் கொள்ள வில்லை. அப்போது என்ன சொல்வேனோ அதே தான் இப்போதும். இந்தி பேசாத இடங்களில் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும். ஜனவரி 26-ம் தேதி இந்தி ஆட்சி மொழியாக வந்தாலும் அதனால், மாராக இருந்தாலும், மாணவர்களாக இருந்தாலும் உத்தியோகஸ்தர்களாக இருந்தாலும் அவர்கள் எந்த விதமாகவும் இதனால் பாதிக்கப்பட மாட்டார்கள், அவர்களை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்வோம் என்று உறுதி கூறியிருக்கிறேன். இன்னும் அதை மறுபடி எடுத்துச் சொல்லி வருகிறேன். ஆனால் இப்போது அதைப்பற்றி எல்லாம் பேசக்கூடாது. கான்ஸ்டிடியூஷனை மாற்ற வேண்டும் என்று விடாப்பிடியாகச் சொல்லிக் கொண்டு வந்தார்கள். மொழியைப் பற்றிப் பேசப் போகிறார்கள். 11, 12 தேதி களிலே நான் விளக்கமாக கூறலாம் என்று இருக்கிறேன். ஆனால் ஒன்று நாம் எதையும் பாரத நாடு என்ற அடிப்படையிலேயே சிந்திக்க வேண்டும். துண்டு போடலாம் என்று மனதிலே நினைத்துக் கொண்டு இருப்பவர்களுக்கு இது புரியாது. தனியே போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் உள்ளவர்கள் ஆங்கிலமே வேண்டும் என்றால், ஆங்கிலத்தை வேண்டாதவர்கள் மீது நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைத் திணிக்க முடியும்? ஆகவே அது சாத்தியப்படாது என்று சொல்லினேன். 25 பேர் வந்தார்கள். 2½ மணி நேரம் பேசி னார்கள். இரவு 11¾ மணி வரையில் பேசினார்கள். ஆனாலும் கேவிப் பின்னர் மாதிரி திருப்பித்திருப்பிச் சொல்கிறார்கள், கான்ஸ்டிடியூ ஷனைத் திருத்த வேண்டும், இந்தியே கூடாது என்று தான் சொன் னேன் "அது தல்லதில்லை. அது வேண்டாம். உங்களுக்கு நம்பிக்கை இல்லை யென்றால் இப்படிச் செய்யுங்கள். 2, 3 ஆண்டுகள் நீங்கள் நன்றாகப் படியுங்கள். பாலிடிக்ஸில் சேர்ந்து படியுங்கள். இதற்கு மேலே நான் என்ன சொல்வது" என்று சொன்னேன். ஆனால் இதுபற்றி நேரலி இருந்த வரையில் இது வரைக்கும் நடைமுறையில் நம்பினேன். ஆனால் இப்போது உண்மையிலேயே ஒரு அச்சம் ஏற்பட்டு இருக்கிறது. அதையும் உடனடியாகப் போக்க வேண்டும். கிளர்ச்சி செய்கிறவர்கள் ஒரு புறம் இருக்கட் டும். உண்மையிலேயே இந்தி திணிக்கப் படுமோ என்ற அச்சம் இருக்கிறது. அதை நீக்க வேண்டும். இதற்கு ஒரு சட்டத் திருத் தம் வேண்டுமென்று தெரிவித்தேன். அதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இந்தியைப் பற்றி இப்போது நான் அவ்வளவு தான் கூற விரும்புகிறேன். இந்தியுடன் ஆங்கிலமும் இருக்கும். "கான்ஸ்டிடியூஷன்படி." இந்திதான் நாட்டின் ஆட்சி மொழி. 'கான்ஸ்டிடியூஷன்'-ஐ மாற்ற வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை ஆனால் நான் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்கிற வரையில், எதாவது ஒரு மாநிலம் ஆங்கிலமும் வேண்டும் என்கிற வரையில், ஆங்கிலமும் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று தான் நானும் விரும்புகிறேன். அதற்குரிய முறையில் சட்டம் திருத்தப்பட

March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வேண்டும். ஆகவே என் போக்கில் ஒரு மாறுதலும் இல்லை. 'கான்ஸ்டிட்யூஷனை' மாற்ற வேண்டும் என்று நான் சொன்னேன் என்ற பேச்சுக்கே இடமில்லை. ஆனால் இங்கே இருந்த போக்கில் மாறுதல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த மாறுதல் குறித்து நான் மகிழ்ச்சியடைகிறேன் அதாவது நாட்டின் ஒருமைப்பாட்டுக்கு விரோதமாக இந்தப் போக்கு செயல்படாதபடி இதன் தீவிரம் கொஞ்சம் குறைந்திருக்கிறது; சம்பந்தப்பட்டவர்கள் இந்தப் போக்கின் தீவிரத் தன்மையைக் குறைத்துக் கொண்டதுபற்றி மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

மாணவர்களிடம் எனக்கும் பரிபூரண அனுதாபம் உண்டு. மாணவர்கள் தவருன முறையில் நடந்துகொண்டு விட்டது தான் எனக்கும் கவலையை உண்டுபண்ணுகிறது. அவர்கள் தவருக நடந்துகொண்டதற்காக அவர்கள் மீது பழிக்குப் பழி வாங்க வேண்டும் என்று நான் விரும்பவில்லை. அவர்கள் 6-ம் தேதி என்னை வந்து பார்த்தபோது, "மற்றவர்களிடம் கண்டிப்பாக இருப்பவன் நான். கோர்ட்டில் ஒரு வழக்குத் தொடர்ந்துவிட்டால், என் நடவடிக்கைகளை நான் கைவிட மாட்டேன். ஆனால் உங்கள் விஷயத்தில் பரிபூரண அனுதாபத்துடன் நடந்துகொள்ளத் தயாரா யிருக்கிறேன்" என்று அவர்களிடம் நான் சொன்னேன். வைஸ்-சான்ஸலர், ஸ்ரீ. பாலசுப்ரமணிய ஐயர் முதலியவர்கள் என்னை வந்து பார்த்தபோதும், இதையேதான் நான் அவர்களிடமும் சொன் னேன். மாணவர்களிடம் நான் கண்டிப்பாக இல்லை. அவர்களிடம் எனக்கு அனுதாபம் இருக்கிறது. தவறு செய்த மாணவர்களைத் தண்டித்துத் தான் ஆக வேண்டும் என்பது நியாயமில்லை. இருந் தாலும், அவர்களை எப்படித் திருத்துவது என்பதைப் பற்றிச் சிந்தித்துத்தானாக வேண்டும். அவர்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றியும், அவர்கள் இனிமேல் நல்லவிதமாக நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்பதைப் பற்றியும் சிந்தித்துத்தானாக வேண்டும். மாணவர்கள் பலாத்காரத்தில் ஈடுபட்டார்கள். ஆனால் அவர்களைத் தூண்டியவர்கள் வேறு சிலர். இந்த விவகாரத்தை இப்போது நான் வளர்க்க விரும்பவில்லை. சம்பவங்களுக்கு ஒரு கட்சியினர் 'ப்ளான்' போட்டார்கள். மற்றொரு கட்சியினர் 'ப்ளான்' போட் டார்கள். மற்றொரு கட்சினர் வெறுப்பை உண்டாக்கினர்கள். மாணவர்களுக்கும் எந்தெந்தக் கட்சியினருக்கும் தொடர்பு உண்டு என்று எனக்குப் பல தகவல்கள் வந்திருக்கின்றன. யார் யார் யாரிடம் தொடர்பு கொண்டனர் என்ற தகவல் என்னிடம் இருக் கிறது. இது எனக்கு மிகவும் வருத்தம் தருகிறது. அந்தக் கட்சி யினரால் மாணவர்கள் தூண்டிவிடப் பட்டார்கள். ஆனால் பிறகு

The students are let down by the very people who inspired and encouraged them to acts of violence and incendiarism.

திரு. க. அன்பழகன்; தூண்டி விட்டவர்கள் யார் என்ற தகவலை கனம் அமைச்சர் தரலாம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இதெல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். யார் யார் மாணவர்களைத் தூண்டிவிட்டார்கள் என்பது எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். தூண்டிவிடப்பட்ட மாணவர்கள்

பிறகு அவர்களிடம் சென்றபோது "இந்தப் பஸ்ஸில் மட்டும் வராதே, போ" என்று அந்த மாணவர்களிடம் அவர்கள் சொன்னார்கள். அப்போது, மாணவர்களின் கதி எப்படி வேண்டுமானால் ஆகட்டும் என்ற கெட்ட எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இது மட்டுமில்லை. இவர்கள் இளம் சிறார்களைத் தாக்கிவிட்டுப் பிறகு "என்னிடம் வராதே" என்று அவர்களிடம் சொன்னதுடன் நிற்கவில்லை. "மாணவர்களால்தான் இத்தகைய பலாத்கார சம்பவங்கள் நடந்தன" என்று அவர்களைத் தாக்கிவிட்டு நீங்களே சொல்கிறீர்கள். இவ்வாறு பலாத்காரத்திற்கு முழுப் பொறுப்பையும் மாணவர்கள் மீது சுமத்துவது சரியானதல்ல.

நான் கவலைப்படுவதெல்லாம், மாணவர்கள் மனதில் தவறான கருத்து ஏற்பட்டுவிட்டதே என்பதுதான். அவர்களே யார் தாக்கிவிட்டாலும் அவர்கள் மனதில் ஒரே மாதிரியான தாக்கு கொண்டியது: மனதில் தவறுதலாக கருத்து ஏற்பட்டது. ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி மாணவர் தன் ஆசிரியரைப் பார்த்து "அடுத்த ஆண்டிலிருந்து நாங்களெல்லாம் எல்லாத்தையும் இந்தியில்தான் படிக்க வேண்டுமாமே" என்று கேட்டதாம். இப்படிப்பட்ட தவறான கருத்து மாணவர்கள் மனதில் ஏற்பட்டது. அவர்கள் பலாத்காரத்திலும் இறங்கினார்கள். அவர்கள் 27-ம் தேதி பஸ்களைக் கொளுத்தினார்கள்; கற்களை எறிந்தனர்; இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் எல்லாம் நடந்தன.

மாணவர்களை நான் பார்க்கவில்லை என்று சொல்ல முடியாது. அவர்களை நான் பார்க்கவில்லை என்று குற்றம் சொல்வதற்கே இடமில்லை. 25-ம் தேதி அவர்கள் வந்தபோது நான் காரியாலயத்தில் இல்லை. நான் அகில இந்திய நிலையத்திற்குப் போய், என் நாட்டு அமைச்சரைப் பார்த்து விட்டு ஒரு விழாவிற்காக வேறொருக்குச் சென்றேன். 27-ம் தேதியைப் போன்று அன்றைக்கு சந்திக்கவே இல்லை. அன்று அவர்கள் செக்ரடேரியட்டுக்கு வரவில்லை. அதற்குப் பிறகு மாணவர்கள் வந்தபோது, அவர்களை நிலையத்திலேயே மெல்வதற்காக போலீஸாரே அவர்களை நிறுத்திவிட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு 6-ம் தேதி மாணவர்கள் என்னிடம் வந்து 1½ மணி நேரம் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மாணவர்கள் சென்னையில் பட்டுவின்றி மற்ற இடங்களிலும் கார்களை நிறுத்தி பெட்ரோல் வாங்க முயற்சித்தார்கள். "பெட்ரோல் எதற்கு வேண்டும்" என்று கேட்டால், 'கொளுத்த' என்று அவர்கள் பதில் சொன்னார்கள். இங்கே இருக்கும் அம்பையர் அவர்கள் பட்ட பாடு சாதாரணமானதல்ல. அவர்களுடைய நல்ல காரின் டயர் ஆணியினால் கெடுக்கப்பட்டது. இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் கேள்விமுறை இல்லாமல் செய்யப்பட்டதால் மாணவர்களுக்கு ஒரு ஆவேசம் வந்தது. அவர்களுக்கு ஒரு வெறுப்பு ஏற்பட்டது.

மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது, கவலை எற்படுகிறது. அவர்களுடைய எதிர்காலம் கருதி இருக்க வேண்டும் எதிர்க் கட்சித் தலைவரும், அதிர்ச்சி உபதேசமும் போல்பவர்களும், கல்வித் துறையில் அனுபவம்

பெற்றுள்ளவர்களும் இதுபற்றித் தீவிரமாகச் சிந்திக்க வேண்டும். மாணவர்கள் இத்தகைய தவறுகள் செய்யாதபடி எவ்வாறு பார்த்துக்கொள்வது என்றும், இவர்கள் கெட்ட இடமில்லாதபடி செய்வது எப்படி என்றும் பார்க்க வேண்டும். இந்த விஷயத்தில் பெற்றோர்களுக்கும் கடமை இருக்கிறது. "காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன் குஞ்சு" என்று சொல்வதுண்டு. "இவர்கள் நம் குழந்தைகளாயிற்றே, இவர்களுக்கு நல்லொழுக்கம் ஏற்பட வேண்டுமே" என்று பெற்றோர்கள் நினைத்து, அவர்கள் போகிய அக்கறை எடுத்துக் கொள்ளாத வரையில், மாணவர்களிடையே சீர்திருத்தம் ஏற்படாது.

திருநெல்வேலியில் மாணவர்கள் 'ஹிந்தி ஒழிக' என்று ஒரு காகிதத்தில் எழுதி, அந்தக் காகிதத்தை நாக்கால் தொட்டு, அதை ஒரு ஸப்-இன்ஸ்பெக்டரின் நெற்றியில் ஒட்டினார்கள். ஒரு டெபுடி-சூபரிண்டெண்ட் ஆப் போலீஸ் மீது சாணத்தைப் போட்டு, 'ஹிந்தி ஒழிக' என்று சொல் என்று அவரிடம் சொன்னார்கள். ஒரு போலீஸ் அதிகாரியின் முதுகில் 'ஹிந்தி ஒழிக' என்று மாணவர்கள் எழுதினார்கள்.

மாணவர்கள் பலாத்காரத்தில் இறங்கினார்கள். அந்த சந்தர்ப்பத்தில் சமூக விரோதிகள் சேர்ந்துகொண்டார்கள்; அரசியல் கட்சியினர் சேர்ந்துகொண்டனர்; அரசாங்கத்தின் மீது ஆத்திரம் கொண்டவர்கள் சேர்ந்துகொண்டார்கள். இந்த விதமாகத் தான் கொடிய சம்பவங்கள் நேர்ந்தன; நஷ்டமும் ஏற்பட்டது; மனித உயிர்களும் பறிக்கப்பட்டன.

போலீசாருக்குச் சன்மானம் அளித்தது பற்றிப் பேசப்பட்டது. போலீசாருடைய வேலை மிகவும் கஷ்டமான வேலை. இன்று மக்கள் "அவர்கள் நம்மைக் காப்பாற்றினார்கள்" என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் இல்லாவிட்டால் மக்கள் எவ்வளவோ கஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்திருக்கும்.

"27-ம் தேதி மாணவர்கள் என்னைக் காண வரும்போது, அவர்களைத் தொடாதீர்கள்" என்று போலீசாரிடம் சொல்லியிருந்தேன். மாணவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டவர்கள் பிறகு அவர்களை 'லெட் டவுன்' பண்ணிவிட்டார்களே என்றுதான் நான் வருத்தப்படுகிறேன்.

போலீசார் மிகவும் கஷ்டப்பட்டார்கள். அவர்களுடைய பொறுமைக்கு அளவே இல்லை. சென்னை நகர ஆசிரியர் ஒருவர் தின்ஸ்பெக்டர் ஜெனரலுக்கு எழுதியுள்ள ஒரு கடிதத்தை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன்.

It is very distressing to note that nowadays people seem to approve, justify and sometimes seek pleasure in expressing their opinions in a violent way, causing destruction to life, person and property. The role of the Police during these trying days in working hard to preserve the law and order and to protect the life and property against frenzied mob has been splendid and praiseworthy. Please convey hearfelt respects to those heroic police personnel

who fulfilled their duties with dauntless courage. I can humbly pray for their welfare and great glories. Also please convey my sincere and heartfelt sympathy and condolences to the relatives of those heroic souls, who died with their boots on.

போலீசாரின் பாதுகாப்பு யாருக்கு வேண்டாமென்று சொல்ல முடியும்? எல்லோருக்கும்தான் வேண்டும். பலாத்கார செயலிலே தொழிலாகக் கொண்டிருக்கிறவர்கள் குண்டர்கள் என்று சொல்பவர்களும் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக்கூட நாம் ஒரு சட்டம் செய்கிறோம். அதற்குக்கூட போலீசாரின் பாதுகாப்பு வேண்டியிருக்கிறது. போலீசார் கஷ்டப்பட்டுச் செய்தார்கள் என்றும் அவர்களுக்கு ஒரு இன்கிரிமெண்ட் கொடுத்தது தப்பா? போலீசார் மக்களைப் பாதுகாத்தார்கள். அது இல்லாமல் இருந்திருந்தால் மக்கள் அதிகக் கஷ்டப்பட்டிருப்பார்கள்.

திரு. என். வி. நடராசன்: போலீசாரின் சம்பள உயர்வு தவறு என்று சொல்லவில்லை. அதைக் கொடுத்த சந்தர்ப்பம் போலீசாருக்கும் பொதுமக்களுக்கும் உள்ள உறவைக் கெடுப்பதாக இருக்கிறது என்றுதான் சொன்னேன்.

(Mr. Chairman in the Chair)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: போலீசாருக்கும் பொது மக்களுக்கும் நல்ல உறவாகத்தான் இருக்கிறது. அந்த உறவு பெருகிவருகிறது. அதை மக்கள் நன்றாக உணர்கிறார்கள். அதையால் போலீசாருக்கு இந்த சபையின் மூலமாக பொதுமக்களின் சார்பாக அரசாங்கத்தின் சார்பிலும் பாராட்டைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். போலீசாரின் பாதுகாப்பு எப்போதும் இருக்கும். அவர்கள் உயிருக்குத் துணிந்தவர்கள். எப்படியும் மக்களைப் பாதுகாப்பார்கள். ஒரு போலீஸ் சப்-இன்ஸ்பெக்டர் கோரமாகக் கொல்லப்பட்டார். பல போலீசார் அடிபட்டார்கள், அவமானப் படுத்தப்பட்டார்கள். என்றாலும் அவர்கள் துணிவோடு பணியாற்றினார்கள். குமாரபாளையத்தில் சப்-இன்ஸ்பெக்டரின் துணியை அவிழ்த்துவிட்டு தெருத்தெருவாக இழுத்துச் சென்றார்கள். கொடைக்கானலில் என்ன நடந்தது? ஒரு கான்ஸ்டபிளை குளத்தில் முழுகடித்தார்கள். இங்கே ஒரு கான்ஸ்டபிள் தலையில் பெட்ரோலை வைத்துக் கொளுத்தினார்கள். போலீசாருக்கு நாம் பாராட்டைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். பொது மக்கள் சார்பாக நான் அதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கடைசியாக ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மாணவர்கள் இனி இதையெல்லாம் விட்டுவிட்டு ஒழுங்காகப் போவார்கள் என்ற நம்பிக்கை எனக்கிருக்கிறது. வருகிற 8-ம் தேதி கல்லூரிகள் திறக்கப்படும். சட்டக் கல்லூரி 10-ம் தேதி திறக்கப்படும். இன்னும் சில தாண்டிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதற்கு இணங்காமல் இருக்கவேண்டும். சில மாணவர்கள் என்னை வந்து பார்த்துக்கொண்டுதான் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு என்னிடத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. எவ்வளவுதான் வெறுப்பை ஊட்டிய

போதிலும் என்னிடத்தில் நம்பிக்கை இருக்கிறது. மாணவர்கள் நன்றாகப் படிக்கவேண்டுமென்றுதான் 37 கோடி ரூபாய் கல்விக்காக இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் ஒதுக்கியிருக்கிறோம். ஆகையால் மாணவர்கள் இனிமேல் இந்தப் போக்கையெல்லாம் விட்டுவிட்டு அவர்கள் எந்தவிதமான பயமும் இல்லாமல் இருக்க வேண்டும். இந்தத் திணிப்பு எப்போதும் நேரவில்லை. அப்படி ஒரு பிரமை ஏற்பட்டுவிட்டது. எந்த விதமான பாதகமும் இல்லாமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளலாம் என்ற நம்பிக்கை இருக்கிறது. யாரும் தவறான பாதைக்குச் செல்ல முற்பட்டால் அதற்கு இடம் கொடுக்காமல் படிப்பில் அக்கறை கொண்டு ஒழுக்கத்தோடு சீரிய மக்களாக ஆவதற்கு முயற்சி செய்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். மாணவர்கள் என்ன செய்தார்கள், எப்படித் தூண்டிவிடப்பட்டார்கள், எத்தகைய சூழ்நிலை இருந்தது என்பது எல்லாம் எனக்கு நன்றாகத் தெரியும். அவர்களைப் பழி வாங்க வேண்டுமென்பது இல்லை. தண்டிக்க வேண்டுமென்பதும் இல்லை. ஆகவே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள், வைஸ் சான்ஸலர் அவர்கள் கூறியபடி மாணவர்களிடத்தில் மிகுந்த அனுதாபத்துடன் நான் நடந்துகொள்வேன் என்பதை அவர்களே தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். மாணவர்களும் தெரிந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் இனிமேல் நல்லமுறையில் படித்து முன்னேற்றமடைய வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய அவா. இன்று சமூக விரோதிகள் பல கொடிய காரியங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். ஏராளமான நஷ்டத்தை உண்டுபண்ணி இருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் பின்னால் இருக்கிற அரசியல் கட்சிகள் அராஜகத்தை நாட்டில் உண்டாக்கவேண்டுமென்ற எண்ணத்தோடு இருந்ததுதான். அதுதான் அவர்களுடைய லட்சியம். அது சொம்பக் கேவலம். சொம்பத் தவறானது. நாட்டுப் பற்று இல்லாதவர்கள்தான் அதை விரும்புவார்கள். அவர்கள் அராஜகம் உண்டுபண்ணும் வகையில் தூண்டிவிட்டார்கள். மற்றவர்கள் அதைப் பயன்படுத்திக் கொண்டார்கள். கலவரம் வந்தால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ள சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லாம் சேர்ந்து இதில் ஈடுபட்டதால் தமிழ் நாட்டுச் சரித்திரத்தில் கெட்ட பெயரை இழுக்கை ஏற்படுத்தும் இத்தகைய சம்பவங்கள் நடந்துவிட்டன. ஆனால் நாம் பெற்ற அனுபவத்திலிருந்து இதையெல்லாம் சீக்கிரம் மறந்துவிடவேண்டும். எதிர்கால சந்ததிகள் இதுபோல இங்கு நடந்தது என்று நினைக்காமல் முடியாமல் தமிழ்நாட்டுப் பரம்பரையைப் பாதுகாக்கும் முறையில் நடந்துகொள்வார்கள் என்று நம்புகிறேன். இதற்குமேல் இந்த விவாதத்தில் காலத்தை எடுத்துக்கொள்ள விரும்பவில்லை. மொழிப் பிரச்னைபற்றி விளக்கமாகப் பேச சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. அப்போது எடுத்துக்கொள்ளலாம். மாணவர்கள் தாங்கள் நடந்து கொண்ட விதத்தை அவர்களே சிந்தித்துப் பார்க்கவேண்டும். பெற்றோர்கள் தங்கள் கடமையைச் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். ஆங்காங்கு பல ஸ்தாபனங்கள் அமைக்கப்படுகின்றன. எவ்வளவு தான் உயர்ந்த கல்லூரி, உயர்ந்த பள்ளிக்கூடங்கள் இருந்தாலும்,

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [4th March 1965

எவ்வளவுதான் அங்கே கட்டுப்பாடுகள் இருந்தாலும் பெற்றோர்கள் கண்காணிக்காவிட்டால், பிள்ளைகள் தவறித்தான் போவார்கள். இவ்வளவு ஆகியும் பெற்றோர்கள் அதைக் கவனிக்கவில்லை என்று தான் கவலைப்படுகிறேன். இதில் ஈடுபட்டவர்கள் கல்லூரி மாணவர்கள் மட்டுமல்ல. உயர்நிலைப் பள்ளிக் குழந்தைகள் சேர்ந்து விட்டன. அவர்களுக்கும் வேகம் வந்துவிட்டது. அதனால் அவர்களும் ஈடுபட்டார்கள். பாளையங்கோட்டையில் நடைபெற்றது என்ன? உயர்நிலைப் பள்ளி மாணவர்கள்தான் செய்தார்கள். ஒரு சில ஊர் ஊராகப் போனார்கள். மாணவர்களுக்கெல்லாம் என்ன எண்ணம் ஏற்பட்டதென்றால், அங்கே நடந்ததே இங்கேயும் நம் ஊரிலும் ஏதாவது நடந்தவில்லை என்றால் பிற்போக்கு வாதி என்று கேவலமாக நினைப்பார்களே என்று நினைத்தார்கள். தெரியாத குழந்தைகள் என்ன செய்யும்? நேற்று எங்கள் ஊரில் இப்படிச் செய்தோம் என்றால் அதைக் கேட்டுவிட்டு நாமும் அப்படிச் செய்யாவிட்டால் அவமானமாகப் போகும் என்று அவர்களும் கொளுத்தினார்கள். குழந்தைகள் நெருப்போடு விளையாடும்போது பெற்றோர்களும், ஆசிரியர்களும் அதைக் கவனிக்கவேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கும் பொறுப்பு இருக்கிறது. ஒரு சில தவறுகள் நடந்தது உண்டு. பொதுவாக ஆசிரியர்கள் எப்படிக் குழந்தைகள் விஷயத்தில் தாயைவிட அக்கறை கொண்டவர்கள். அவர்களுக்கும் பொறுப்பு உண்டு. எனவேதான் எச்சரிக்கை செய்கிறேன். அதுதான் முக்கியம். உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் படிக்கிற பிள்ளைகள் இப்படிக் கெட்டுப்போகிறார்கள் என்றால் இதையெல்லாம் ஆசிரியர்களும் பெற்றோர்களும் கவனித்து மாணவர்கள் சீரான முறையில் நடக்க வழிகாட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

(The Hon. Chairman sounded the gong and the Hon. th Chief Minister resumed his seat.)

MR. CHAIRMAN : It is now half past six of the clock. Under Rule 52 of the Council Rules, the debate shall automatically terminate at the end of two hours after the commencement of the debate.

So, the motion is talked out.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 142. *Notification issued with G.O. Ms. No. 179, Rural Development and Local Administration, dated 23rd January 1965 regarding amendment to the Conduct of Election of Members of Village Panchayats Rules, 1964.*

* Laid on the table of the House on 1st March 1965.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 5th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

District Educational Officers

* 105 *Q.*—SRI M. RAJAH IYER : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) the rules, if any, for the direct recruitment of District Educational Officers from teachers in non-Government service; and

(*b*) the number so directly recruited and the number promoted from Government service, since the framing of such rules ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) According to the special rules for Madras Educational Services, as reissued in November 1955, 25 per cent of the substantive posts in the category of District Educational Officer (viz., category 3 of Class II of the Madras Educational Service) have to be filled or reserved to be filled by direct recruitment from among teachers in recognised non-Government Secondary Schools, who possess the qualifications prescribed.

(*b*) 5 and 23 respectively.

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, when this recruitment of five from the non-Government service actually took place?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I am sorry, Sir. I do not have that information with me here.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, the percentage reserved for teachers from the non-Government schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : That is 25 per cent, Sir.

SRI M. RAJAH IYER : May I know, Sir, whether in view of the fact that nearly 23 from the Government service have been promoted and only five were recruited from non-Government service, this ratio is likely to be more favourably considered and further recruitment made only from non-Government service ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, this 25 per cent will be maintained.

Ball-point pens

* 106 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the Government have issued any instructions to the officers not to use ball-point pens in the official records; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No.

(*b*) It has been decided that signature on bills and other documents with money value should be made in ink only. The above decision of the Government of India has been communicated to all the Heads of Departments, etc., for nformation and guidance.

The objection to accepting signatures on documents by ball-point pens is that they are apt to be smudged and fade away after some time. There is also a possibility that such signatures could be forged and altered more easily.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, do the Government have any report from any specialist that the ink used in such ball-point pens, is fading away more quickly than the ordinary ink, and, if so, may I know who is the expert ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Myself.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not know who that expert is. But the Government of India told us that the ball-point pent should not be used, and we have accepted that recommendation.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : May I add, Sir, that in the files I have signed with the ball-point pen, my signature has been eaten away by moths, and it also fades away quicker. The result that in some of the files I found my signatures had been eaten away. Therefore, I have decided not to use the ball-point pens.

Narikoravars

* 107 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state the measures, if any, taken for the settlement of Nomadic Tribes like Narikoravars ?

THE HON. SRI P. KAKKAN : A statement is placed on the Table of the House.

அவை முன் வை அறிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I know the origin of the tribes, Sir ?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: ஆரிஜின் என்பது சரியாகத் தெரிய வில்லை. இப்போது ஷெடியூல் டிரைப்கள்-ஆதிவாசிகள் என்ற பிரிவில் அவர்களைச் சேர்க்க வேண்டுமென்று மத்திய அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்டு சேர்க்கச் சொல்லியிருக்கிறார்கள்.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : How many sorts of tribes are there in the State and may I know whether their wanderings are limited to our State or do they wander throughout India ?

THE HON SRI P. KAKKAN : The nomadic tribes in the State are 12 in number.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : அவர்களுக்கு வடஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் குடியிருக்க வீடுகளும் விவசாயத்திற்கு நிலமும் கொடுத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் அந்த வீடுகளில் குடியிருக்கிறார்களா? நிலத்தில் விவசாயம் செய்யாமலும் குடியிருக்காமலும் வெளியே சுற்றிக்கொண்டு வருகிறார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அங்கே குடிஇருந்து வருகிறார்கள் என்ற தகவல் வந்திருக்கிறது. 89 ஸ்காலர்ஷிப்புகள் அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால் அவர்களுடைய குழந்தைகள் உபகார சம்பளம் வாங்கிப் படிக்கும் அளவில் இருக்கிறார்கள் என்றுதான் தெரிகிறது.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சலுகைகள் அவர்களால் சரியாகப் பிரயோஜனப்படுத்தப்பட வில்லை என்று தென்னற்காட்டில் சொல்லப்படுகிறது. அவை சரியாகப் பயன்படுத்தப்படுகிறதா என்று அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அவர்கள் கொம்ப நாள் விவசாயம் செய்யவில்லை. இப்போது நிலம் கொடுத்தபிறகுதான் விவசாயம் செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறார்கள். எல்லாம் போகப்போக சரியாகி விடும்.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What is their main source of income?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : முன்பு ஊர்களில் ஊசி விற்றார்கள். அம்மி கல் கொத்தி ஜீவனம் செய்தார்கள். இப்போது விவசாயத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். இனிமேல் நல்ல வசதிக்கு வருவார்கள்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அவர்களுக்கு கட்டிக் கொடுத்த வீடு அவர்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை. அதனால் இரவிலும் பகலிலும் அவர்கள் வீட்டிற்குள் இருப்பதில்லை என்பது அரசாங்கத்திற்குத் தெரியுமா ?

மிஸ்டர் சேர்மன் : வீட்டில் இல்லையென்றால் காட்டில் இருப்பார்கள்.

[5th March 1965

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அவர்களுக்குக் கொடுத்த வீடு எங்களுக்குப் பிடிக்கவில்லை என்று சொல்கிறார்களே.

மிஸ்டர் சேர்மன்: மழை பெய்தால் வீட்டுக்கு வந்துவிடுவார்கள்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அரசாங்கத்திற்கு அது தெரியுமா? அவர்கள் மனப்பான்மையைப் புரிந்துகொள்வதுதான் முக்கியம்.

கனம் திரு. பி. சுக்கன்: கவர் நாடோடிகளின் கேள்வி புரியும்படியாக இல்லை.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What is the mother tongue of these nomadic tribes? Is it Tamil or some other language?

கனம் திரு. பி. சுக்கன்: ஒருவர் தமிழில் பேசுகிறார்கள். பலர் வேறு பாஷையும் பேசுகிறார்கள்.

Supply channel to the Rangasamudram Sakkilichi Kanmoi

*108 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the supply channel to the Rangasamudram Sakkilichi Kanmoi in Andipatti Panchayat Union limit, Madurai district, has been silted up; and

(b) if so, whether there is any proposal to desilt it?

THE HON. SRI P. KAKKAN: (a) Yes.

(b) This work has to be attended to by the Panchayat concerned. The Panchayat has been asked to take up the work immediately after improvements to the head sluice and scouring vents are carried out by the P.W.D. in the anicut from which the supply channel takes off, for which an estimate has been sanctioned by the Public Works Department.

(அ) ஆம்.

(இ) இப் பணியைச் சம்பந்தப்பட்ட பஞ்சாயத்து மேற் கொள்ள வேண்டும். இக் கண்மாயில் வாய்க்கால் எந்த அணைக் கட்டிலிருந்து பிரிகிறதோ அதன் தலை மதகுக்கு அடுத்திருக்கின் செய்து, மதகுக் கண்களைச் சுத்தப்படுத்தும் வேலையைப் பொதுப் பணித் துறையினர் நிறைவேற்றியவுடன், பஞ்சாயத்து மேற்படி வேலையை மேற்கொள்ளும்படிக் கேட்கப்பட்டுள்ளது. பொதுப் பணித் துறை நிறைவேற்ற வேண்டிய வேலைக்கான மதிப்பீட்டுத் தொகைக்கு அனுமதி வழங்கப்பட்டுவிட்டது.

திரு. கே. ராமதாஸ்: தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கேள்வியில் வந்த பெயர்களில் பல்கலைச்சித்தர் சக்கிலி கண்மாய் என்று இருக்கிறது. அது ஒரு பிரதேசத்தினர் பெயரை வைத்து படித்தவுடன் போல் இதுபோன்ற பெயர்கள் இருக்கின்றன. அவற்றை மாற்றி அமைக்க சர்க்கார் என்ன நடவடிக்கை எடுத்தது?

5th March 1965]

கனம் திரு. பி. சுக்கன்: ஏற்கனவே இதுபோல ஜாதிப் பெயரில் சில இடங்கள், கண்மாய்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன. அது நல்ல தல்ல என்பதுதான் என்னுடைய அபிப்பிராயம். கிராம மக்கள் அதுபோன்ற பெயர்களை மாற்றியமைக்க விரும்பினால் அதைப் பற்றி அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யும்.

Water for non-domestic purposes

*169 Q.—SRI A. K. THANGAVEL MUDALIAR: Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether it is a fact that municipalities are liable to pay 1/3 of the income deriver from the levy of charges for water supplied to industrial and other establishments, besides street and house connections;

(b) if so, the reasons therefor; and

(c) whether there is any proposal to relinquish this claim?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) Except a few old municipalities, which were drawing water from Government sources free of charge for a very long time, the other municipalities are liable to pay Rs. 1.50 per 1,000 cubic yards of water drawn for domestic purposes. If a local body which draws water from a Government source, either free or on payment of charge, sells the water for non-domestic purposes, it is liable to pay to the Government one-third of the total amount realised from such sales every year. No share of the revenue realised from supplies made to street taps, house connections, etc., need, however, be paid to Government.

(b) Because the municipalities sell water for non-demestic purposes at about Rs. 2 per 1,000 gallons which works out to Rs. 340 per 1,000 cubic yards as against Rs. 1.50 per 1,000 cubic yards which they pay to Government.

(c) No.

(அ) நீண்ட நாட்களாகக் கட்டணம் எதுவும் செலுத்தாமல் அரசாங்க நீர் நிலைகளிலிருந்து தண்ணீர் பெறும் சில பழைய நகராட்சிகளைத் தவிர மற்ற நகராட்சிகள் வீட்டு உபயோகத்திற் காகப் பயன்படுத்தும் பிரதி 1,000 கன கெஜம் நீருக்கு ரூ. 1-50 வீதம் அரசாங்கத்திற்குக் கட்டணம் செலுத்த வேண்டும். ஒரு தல அதிகார மன்றம் இலவசமாகவோ கட்டணம் செலுத்தியோ அரசாங்க நீர் நிலை ஒன்றிலிருந்து பெறும் தண்ணீரை வீட்டு உபயோகத்துக்கன்றி மற்ற காரியங்களுக்காக விற்பனை செய்தால், அவ்விற்பனை மூலம் அதற்கு ஒவ்வோர் ஆண்டும் கிடைக்கும் வருவாயில் மூன்றில் ஒரு பங்கினை அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்த வேண்டும். ஆயினும் தெருக்குழாய்கள், வீடுகள் இவற்றிற்கு வழங்கப்படும் தண்ணீர் வாயிலாகக் கிடைக்கும் வருவாயில் அரசாங்கத்துக்கு ஒரு பங்கு செலுத்த வேண்டிய அவசியம் இல்லை.

[5th March 1965

(இ) வீட்டு உபயோகத்திற்கு அல்லாத மற்றக் காரியங்களுக்காக நகராட்சிகள் தண்ணீரை 1,000 காலனுக்கு சுமார் 2 ரூபாய் விதம் விற்பனை செய்கின்றன. இதன்படி 1,000 கன கெஜம் தண்ணீர் ரூ 340 ஆகிறது. ஆனால் அவை அரசாங்கத்திற்குச் செலுத்தும் தொகை 1,000 கன கெஜத்திற்கு ரூ. 1-50 மட்டுமே. இவ்வாறு வருவாயில் மூன்றில் ஒரு பங்கினைச் செலுத்த வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கேட்பதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

(உ) இல்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார் : இதனால் முனிசிபாலிடியின் வருமானம் பாதிக்கப்படுகிறது. நாங்கள் தண்ணீர் வருகிற ஆறுகளில் பம்பு வைத்துத் தண்ணீர் கொண்டு வருகிறோம். இதனால் சர்க்காருக்கு நஷ்டமில்லை. இருந்தாலும் சர்க்கார் எதை எடுத்தாலும் வரிபோடவேண்டுமென்ற பிரமையில் இப்படிப் போடுகிறார்கள். கடன் வாங்கி எல்லாம் செய்து பவானியின் கரையில் பம்பு வைத்து தண்ணீர் எடுத்தால் அதை எதற்காகப் பயன்படுத்துகிறோம்? நாங்கள் ஏதாவது விற்று லாபம் சம்பாதிக்கிறோமா? பொதுக் காரியத்திற்குச் செய்யும் வேலைகளுக்கு எல்லாம் இப்படி வரி போடுவது தர்மமா? தர்மத்திற்கு விரோதமாக வாங்குவது நன்றாக இருக்கிறதா? மூன்றாவது போவழிக்குக் கொடுத்தால் அவன் அந்தப் பணத்தை சாதி கும்பிட்டு விட்டுப் போய்விடுவான். முனிசிபாலிடி செய்தால் என்ன? அதுபோல தர்மத்திற்கு விலக்களிக்க வேண்டுமென்று கோரிக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : என்னுடைய முந்திய பதிலிலே கூறினேன். தர்மத்திற்குக் கொடுப்பதில் நாங்களில்லை. விட்டு உபயோகத்திற்கும் இல்லை. தொழில் காரணங்களுக்காகவும் மற்ற லாபம் தரக்கூடிய காரியங்களுக்காகவும் விற்பனை செய்யக் கூடியவற்றிற்கு வருகிற வருமானத்தில் மூன்றில் ஒரு பங்கு கேட்கிறோம்.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, the total amount realised by way of this levy on the municipalities and also the expense involved in the collection of that amount?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I do not have the figures with me, as far as the amount realised is concerned. If he puts a separate question, I can give the answer. I do not think there is any heavy expense involved in collecting this amount.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, the Government are well aware that the resources of the municipalities are very, very limited and very meagre nowadays. Irrespective of the fact whether the amount collected by the municipality, is for demestic or non-domestic purpose, will the Government be pleased to forgo this amount in favour of the municipality ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The Government are very sympathetic towards the finances of the municipalities. Whenever required, the Government do give them liberal loans or grants

5th March 1965]

But here a question of principle is involved. When the municipality sells it for non-domestic purposes like industrial purposes, the Government feel that they can afford to pay one-third of the amount they collect.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I know the municipalities where this is levied?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : This is applicable to all municipalities.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, does this apply to Madras City Corporation?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A separate question may be put, Sir.

SRI M. SUBBIAH CHETTIAR : Sir, is this applicable only to the water drawn from the rivers or from even wells by the municipalities?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I said, 'Government sources'.

திரு. ஏ. கே தங்கவேல் முதலியார் : கடன் வாங்கியதைக் கொடுப்பதற்கும் வட்டி கொடுப்பதற்கும் சரியாக இருக்கிறது. ஆகையால் அதைக் கழித்துக் கொடுப்பதுதான் பெரிய தர்மம். அதைக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : நான் முன்பே அதற்குச் சொல்லி விட்டேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : முன்பு சொன்ன பதிலிலேயே சொல்லி விட்டாராம்.

Questions are over.

[Note.—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO SEIZURE OF FOODGRAINS AT CHECKPOSTS IN KANYAKUMARI DISTRICT

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் பல இடங்களில் உணவுப் பொருள் தடுப்பு சவுக்கைகள் ஏற்படுத்தி சிறிதளவு சாப்பாட்டிற்கு அரிசி, நெல் கொண்டு சென்றால் அரசாங்கத்தால் நியமிக்கப்பட்ட ரெவினியூ இன்ஸ்பெக்டர்கள் பறிமுதல் செய்கிறார்கள். எடுத்துக் காட்டாக, நான் நெல் குற்று வதற்காக, ரைஸ் மில்லுக்கு அனுப்பின சுமார் 45 பக்கா அவித்த நெல்லை (boiled) ஒழுகினசேரி சவுக்கையில் பறிமுதல் செய்தார்கள். பின்னர் நான் நோட்டீஸ் அனுப்பியதும் திருப்பிக் கொண்டு தந்தனர். இதனைப் போல தூற்றுக் கணக்கான எழை களிடமிருந்து பறிமுதல் செய்கிறார்கள். இந்த விஷயத்தை கனம் உணவு அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, the Government have decided to build a sizable buffer stock of rice out of the ensuing samba harvest in the State. The bulk of this quantity will be purchased from the Cauvery-Coleron delta area in the districts of Thanjavur, Tiruchirappalli and South Arcot

[Sri V. Ramaiah] [5th March 1965

They would be supplemented by limited procurement in other districts, the quantity to be procured in each district depending on the size of the harvest.

In this connection, the Government have considered that unless some restrictions are imposed on the free movement of paddy at least from selected areas in the State where all the procurement is undertaken, merchants will try to outbid Government and corner the stocks. Hence, for the success of this purchase programme, the Government have decided to regulate the movement of paddy and rice from place to place within the State under a system of permits. In exercise of the powers conferred by rule 125 of the Defence of India Rules, 1962, the Madras by rule 125 of the efence of India Rules, 1962, the Madras issued for this purpose and it has come into effect from 1—1—1965. As per this order, no person can transport one quintal or more of paddy or rice (including broken rice) from one district to another or from one notified area within the district to a place outside that notified area within the district except under a permit to be issued by an authorised officer.

There were complaints from almost all the Collectors that there is large-scale movement of paddy and rice. The Government have, therefore, amended the movement control order and tightened the movement restrictions further by reducing the quantitative limit for free movement of paddy and rice from one quintal to 10 litres, except in the case of Vilavancode taluk of Kanyakumari District. Since Vilavancode taluk is very near the border of the Kerala State and since there is every possibility for large scale smuggling, it has been decided that Vilavancode taluk of Kanyakumari District should be completely sealed from other taluks in Kanyakumari. Orders have been issued to the effect that no transport or movement of paddy or rice either into or from the Vilavancode taluk of Kanyakumari district will be allowed except under and in accordance with the conditions of a permit issued by the State Government or by an authorised officer.

If specified instances of hardship as alleged by the Member are brought to the notice of Government, suitable action will be taken wherever necessary.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965-66 e ml.

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Sri A. Subramanyam will complete his unfinished speech.

* திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: எனம் அவைத்தலைவர் அவர்களே, 1965--66-க்குரிய வரவுசெலவுத் திட்டத்தை நான் முழு மனதோடு வரவேற்கிறேன். நான் நேற்றையதினம் குறிப்பிட்டது போக தொடர்ச்சியாக சில விஷயங்களைக் கூற விரும்புகிறேன். நான் இந்த சட்டமன்றத்திலே 1937-ம் வருஷத்திலிருந்து இது வரையில்

5th March 1965] [திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்]

தொடர்ச்சியாக இருந்து வருகிறேன். கீழ்ச் சபையிலும் மேல் சபையிலும் சரி, தொடர்ச்சியாக இருந்து வருகிறேன். கீழ் சட்டசபைக்கு 1947-ம் வருடம் போட்டி இல்லாமலே பொது ஜனங்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறேன். சில அரசியல் அபிப்பிராய பேதங்களால் காங்கிரசிலிருந்து விலகியும்கூட நான் சில ஆண்டுகள் இருந்திருக்கிறேன். தொடர்ச்சியாக 4 முறை இந்த சட்டசபைக்குச் சுயேச்சையாக நின்று வெற்றி பெற்று வந்திருக்கிறேன். சென்ற ஆண்டில் தான் நான் காங்கிரஸ் உறுப்பினராக மறுபடியும் சேர்ந்து காங்கிரஸ் உறுப்பினராக நின்று வெற்றிபெற்று சேவை செய்யும்படியான நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது என்பதையும் இச் சபையில் நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஒரு முக்கியமான விஷயம். அதாவது சட்டசபை உறுப்பினர் என்ற ஒரு உரிமைக்குரிய விஷயத்தில் அவர்கள் செய்ய வேண்டிய கடமையைச் சரிவரச் செய்யவேண்டும். சென்ற 24 வருடங்களாக ஒவ்வொரு வரு பட்ஜெட்டிலும் நான் என்னுடைய கடமையைச் செய்து வந்திருக்கிறேன். அதாவது குறிப்பாக, கதர், தீண்டாமை, மதுவிலக்கு பிற்பட்டவர்களுடைய முன்னேற்றம் காந்திஜியின் திருமந்திரங்களாகக் கருதும் இவை களில் முன்னேற்றம் அடைவதற்கு என்ன வழிகள் உண்டோ அதைப்பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். காங்கிரஸ் கட்சி இந்த கொள்கைகளிலிருந்து விலகி இருந்தால் நான் காங்கிரசிலிருந்து விலகுவேன் என்று நான் போன சட்டசபை கூட்டத்தில் கூறியிருக்கிறேன். இதை யாவரும் மனதில் கொள்ளவேண்டும். இந்த பட்ஜெட்டில் ஒரு குறிப்பான விஷயத்தைக் கூற விரும்புகிறேன். நான் தீவிர தேசிய வாதி. காங்கிரல்காரன். இந்த தேசம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு பற்பல போராட்டங்கள் நடந்தன. அவைகள் அனைத்திலும் நான் தீவிரமாக ஈடுபட்டவன். ஈடுபட்டு பல முறை சிறைக்குச் சென்றிருக்கிறேன். தடியடி பட்டேன். சுட்டிமுனைக்கு ஆளானேன். துப்பாக்கி சூட்டுக்குக்கூட தவறி என்னுடைய உயிர் பிழைத்திருக்கிறது. பல முறை மாண்டு போனேன். 4, 5 முறை தூக்கியெறிந்துவிட்டார்கள். ஏன், அதிகம் கூறுவானேன் இந்த கோட்டைக்கு முன்பாக 1930-ம் வருஷத்தில் உப்பு சத்தியாக்ரக போராட்டம் நடக்கிறபோது திருமதி துர்க்காபாய் அம்மையின் தலைமையின்கீழ் ஊர்வலம் வருகிறபோது நான் தொண்டர் படை தலைவனாக இருந்தேன். அந்த அம்மையார் கையைப்பிடித்து கமிஷனர் கன்னிங்ஹாம் இழுத்துவிட்டவுடனே, எனக்கு ஆத்திரம் வந்தது. நம் நாட்டின் பெண்ணைக் கைப் பிடித்து இந்த வெள்ளையன் இழுக்கிறானே என்று முன் வந்தேன். அவ்வளவுதான். சார்ஜ் என்னும் கமிஷனர் வெள்ளைக்காரன் கூற, மற்ற வெள்ளைக்கார சார்ஜண்டுகள் அடி அடியென்று என்னை அடித்துப் போட்டார்கள். குதிரையை விட்டு மிதிக்கச் செய்தார்கள். மண்டையை உடைத்தார்கள். பைனட்டில் குத்தினார்கள். என் மேல் இருந்த துணிமணிகளையெல்லாம் கழற்றி என்னை தாயை அடிப்பதுபோல் அடித்து என் வாயிலிருந்து இரத்தம் வர இராத்திரி கம்பில் மாட்டிவிட்டும் போய்விட்டார்கள். இந்த மாதிரி பல சம்பவங்கள். இந்த தேசத்திற்காக படித்தாண்டாத தாரீமணிகளும், பால் மணம் மாறாத பாலகர்களும் விருத்தாபியர்களும்

[திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்] [5th March 1965

விடுதலைப்போராட்டத்தில் ஈடுபட்டுச் சிறை சென்றார்கள். கஷ்டப் பட்டார்கள். உத்தியோகத்தைக் கைவிட்டார்கள். தகப்பன் இறந்தார். மகனும் இறந்தான், என்றால் கூட ஜாமீன் கொடுத்து வெளிவரவில்லை. அத்தகைய நிலையிலிருந்து கஷ்டப்பட்டார்கள். சிறையில் கொஞ்சமான துன்பமா? சென்னை சிறையில் ஒன என்னும் ஜெயில் சூப்பரெண்டெண்ட் ஒருவன் இருந்தான். அவன் செய்த அட்டகாசங்கள், கொஞ்சமல்ல, தொண்டர்களை சித்ரவதை செய்தான். ஒரு தினம் தங்கட்கிழமை பைலில் நிற்கும்போது

. . .

மிஸ்டர் சேர்மன் : பட்ஜெட்டைப்பற்றிப் பேசவேண்டும்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: வன்முறை செயல்கள் பல நடந்து விட்டன. அரசாங்கச் சொத்துக்களுக்கும் நஷ்டம். வரவு-செலவுத் திட்டத்திற்கு வருகிறேன். இதைச் சொல்லுவதற்கு உரிமை கொடுக்கவேண்டும். பட்ஜெட்டைப்பற்றி வருஷாவருஷம் பேசு கிறோம். சமீபத்தில் நடந்த நிகழ்ச்சிகள் மறுபடியும் இந்த தேசத் திலே நடக்கக்கூடாது என்பதற்காகத் தான் நான் பேசுகிறேன். தலைவர் அவர்கள் மன்னிக்கவேண்டும்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: பேச்சு பட்ஜெட்டை ஒட்டி இருக்கவேண்டும்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: விஷயம் பட்ஜெட்டை ஒட்டியதுதான். சிறையில் பைலில் நிற்பார்கள் குறைகளைச் சொல்லுவதற்கு. அப்பொழுது ஜெயில் சூப்பரெண்டெண்ட் பைலில் நிற்பவர்களைப் பார்த்து "What do you want?" என்பான். "I want letter paper." என்றால், உதைப்பான். அடித்தபடியாக அடித்தவனைப் பார்த்து "What do you want?" என்பான், "I want Card" என்றால் உதைப்பான். முகத்திலே உமிழ்வான். வாய் வெந்து போயிருக்கிற காரணத்தால் பால் கேட்டால் அதற்கு வாய்மேல் அடிப்பான். சிறையில் இத்தகைய துன்பம் அடைந்து, கஷ்டப் பட்டு, இந்தப் போரில் ஈடுபட்டார்கள். சுதந்திரம் வந்தது. குடியரசு தினம் கொண்டாடப்பட்டது. வருடம் கொண்டாடப்பட்டுக்கொண்டு வருகிறது. அந்த தினத்தைத் துக்க தினமாகக் கொண்டாடவேண்டும் என்று ஒரு சில, அல்லது ஒரு கட்சிக்காரர்கள் கூறுவார்கள் என்றால், என்னைப் போன்றவர் கள் மனம் புண்படாதா? அதற்காக பாடுபட்டவர்கள் மனம் புண்படாதா? நாங்கள் செய்த சேவை என்ன? பிரிட்டிஷ்காரர்கள் சம்பளம் வாங்கிக்கொண்டு எங்களை அடித்தபோது நாங்கள் பட்ட கஷ்ட நஷ்டங்களின் அளவு என்னவு என்று தெரியுமா? சிறை, அடி, உதை, துப்பாக்கிச் சூடு, தூக்கு மேடை இத்தியாதிகள் இவ்வளவையும் பொருட்படுத்தாது சேவை செய்தோம். சுதந்திரம் கிடைத்தது. துயரமாக தினத்தைக் கொண்டாடு வதற்குப் பாக்கியம் கிடைத்தது. ஆனால் அந்த நிலைமையிலே எதோ வகுப்புவாதக்கட்சிகள் இந்தியைப் புகுத்துகிறார்கள் என்பதாக ஒரு கருத்தைக்கொண்டு அதற்காக துயரத் தினத்திலே எதோ தினம் கொண்டாட வேண்டும் என்று ஒரு யோசிக்கை விடுத்து துக்க தினம் கொண்டாடுவதால் என்ன பயன் புண்படாதா? தேச பக்தர்கள் மனம் புண்படாதா? எதற்காக இந்த தேசத்திற்குச் சேவை செய்தார்கள்? எதற்காக சட்டசபை இருக்கிறது?

எதற்காக வரவு-செலவு திட்டத்தைப்பற்றி வருஷாவருஷம் பேசு கிறார்கள்? எதற்காக பார்லிமெண்டு முறையை வைத்துப் பேசு கிறார்கள்? இந்த தேசத்தை யார் ஆளுகிறார்கள்? எந்தக் கட்சி ஆளுகிறது? பொது ஜனங்களுக்கு ஓட்டுரிமை கொடுத்து அவர்கள் சார்பாக உறுப்பினர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப்படவேண்டும். ஜனநாயக முறை நடக்கிறது என்று சொல்லிக்கொண்டு அதன் ஆட்சி நடக் கிற காலத்திலே ஒரு சிலர் துக்கதினம் கொண்டாடுவதை யாரா கிலும் ஒப்புக்கொள்ள முடியுமா, யோசனை செய்து பார்க்க வேண்டும். தலைவர் அவர்களே, உறுப்பினர்களே யோசனை செய்து பாருங்கள். இந்த துக்க தினத்தை வேறு தினத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று எங்கள் தலைவர் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறினார்கள். 25-ம் தேதி அல்லது 27-ம் தேதி வைத்துக் கொள்ளுங்கள் என்று மன்றாடினர். வேண்டினர். அதற்கு அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. சுதந்திரப் போராட்டத்தில் ஈடுபட்டு கஷ்ட நஷ்டம் அடைந்திருந்தால் அல்லவா அவர்களுக்கு புரியும். அவர்களுக்குப் புரியவில்லை. ஏதோ விளையாட்டுத் தனமாக வேடிக்கைத் தனமாக அதை துக்க தினமாக கொண்டாடியே தீர வேண்டும் என்று முன்வந்துவிட்டார்கள். இதனால் நான் தி.மு.க. கட்சியினரை வெறுக்கவில்லை. கொண்டாடட்டும். அந்த தினத்தில் கொண்டாடக்கூடாது. என் என்றால் உலகத்திலுள்ள எல்லா நாடுகளிலும் எதிர்பார்த்து வரவேற்கும்படியான சுதந்திர தினம்-குடியரசு தினம் அது. அந்த தினத்தை துக்க தினமாக கொண்டாடலாமா? அமெரிக்காக்காரர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? ரஷியக்காரர்கள் என்ன நினைப்பார்கள்? உலகத்தில் உள்ள எல்லோரும் கொண்டாடும் குடியரசு தினத்திலே துக்கக் நாள் கொண்டாடலாமா? அது போகட்டும். சிறந்த மேதை ராஜாஜி அவர்கள் கூறவில்லையா? அந்த தினத்திலே துக்க தினம் கொண்டாட வேண்டாம். இது தவறான செய்கை, பிரிவினைக்காக வித்திக்கிறேன் என்று சொல்லவில்லையா? அதையாகிலும் கேட்க வேண்டாமா? மதிப்பிற்குரிய கனம் லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்கள் எதிர்த்துக்கொண்டு மற்ற பெரியோர்களெல்லாம் சொல்ல வில்லையா? சுதந்திர நாள் தவிர்த்து மற்றொரு நாள் என்று இருந்தால் நானும் நிர்பாக்ஷமாக ஈடுபட்டிருப்பேன் பலாத்காரமற்ற செயலாய் இருந்தால். சிற்றரசு பேசினார். இந்தி திணிப்பு அந்த தினத்தில் ஏன் வைக்க வேண்டும்? போலீசாருக்கு இப்போது ஏன் சம்பள உயர்வு கொடுக்கவேண்டும்? இவ்வாறு பல விஷயங் களைக் கூறினார். ஏழைபோலீஸ்காரருக்கு சம்பள உயர்வு கொடுப்பது கூட தவறா? இதை எப்பொழுது கொடுத்தால் என்ன? நான் கூட 1925-ம் வருடம் சென்னையில் நடந்த பல பொதுக்கூட்டங்களில் பேசியிருக்கிறேன். அக்காலத்தில் பத்திரிக்கைகளைப் பார்த்தால் தெரியும். இந்தியும் வேண்டும் ஆங்கிலமும் வேண்டும் என்பதை வலியுறுத்தி நாங்களும் ஈடுபட்டி ருப்போம். ஆனால் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் கமிட்டியும் இந்தி யும் இருக்கும் ஆங்கிலமும் இருக்கும் என்று தீர்மானங்கள் செய்ய வில்லையா? மேலும் தாய்பாஷை தமிழ் பாஷை இருக்க வேண்டும். வட நாட்டாருக்கு அவர்களுடைய தாய் பாஷை இருக்கவேண்டுமென்று விரும்புவது அவர்களுடைய விருப்பம். பிரதேச பாஷையுடன் இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும் என்று

மும்மொழித் திட்டங்களை நாம் முன்பே ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா? பிரதேச பாஷையை இந்த சபைக்கு வேறு யார் கொண்டு வந்தது? கனம் பக்தவத்சலம் தானே? இந்த மேல் சபையில் கூட தமிழிலேயே இப்பொழுது நடவடிக்கைகள் நடந்து வருவதற்கு அவர் தானே காரணம். அவரை தூற்றலாமா? தமிழ் மொழி நமது நாட்டுக்கு உரியது. தெலுங்கர்கள் தமிழ் வேண்டாம் என்கிறார்களே. கன்னடியர்கள் அவர்கள் படுத்தி தமிழ் சினிமா காட்ட விடமாட்டேன் என்கிறார்களே. மலையாளிகள் தங்கள் பாஷைதான் வேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். ஆகவே பிரதேச பாஷையோடு ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும் என்று நாம் கூறுகிறோம். ஆங்கிலத்தை விட நாம் ஏற்றுக்கொள்ளவில்லையா என்பதற்காகச் சட்டத் திருத்தம் மூலம் நடத்த வில்லையா? இதற்காக ஒருவர் கூறிய உறுதி மொழி கடைபிடிக்கப்படும். எவ்வே இம்மாதிரியான காரியங்களிலே ஈடுபடலாமா? போலீஸ்காரர்கள் அசாதாரண நிதானத்தோடு நடந்து கொண்டதை நான் பாராட்டுகிறேன். எதோ சில இடங்களில் சமூக விரோதிகளின் தகாத காரணங்களினால் தவறு நடந்திருக்கலாம். போலீஸ் அதிகாரிகள் உத்தரவு போட்டு இருந்தார்கள். அந்த உத்தரவின் பிரகாரம் பொறுப்பான்மையான இடங்களில் கடுமையைக் கூட முதல் நாள் வரை போலீஸ்காரர்கள் வைத்துக்கொள்ளவில்லை. அதனால் அல்லவா நின்றார்கள். அதனுடைய கதி என்ன ஆயிற்று? அவர்களுடைய உயிர் போயிற்று. எனக்கென்ன கவலை என்பதாகவா நடந்து கொண்டது. நாலு பஸ்கள் கூடுகிற இடத்திலே ஒரு நல்ல பாம்பு இருந்து கொண்டு இருந்தது. பொதுமக்களோ அதை அசாதாரணமாக நடத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள்.

மிஸ்டர் சேர்மன்: நல்ல பாம்பு கடித்தால் இறந்து விடுவார்களா?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: அது நல்ல பாம்பு. அதைக் கடிக்காது. அதைத் தொந்தரவு செய்தவர்களைத்தான் அது கடிக்கும். மற்ற நேரங்களில் அது யாரையும் தொந்தரவு செய்யாது. அந்த நான்கு பஸ்கள் வழியே ஒரு சாமியார் வந்தார். அப்பொழுது அங்குள்ளவர்கள் பாம்பின் செயலைப்பற்றி முறையிட்டார்கள். சாமியாரும் பாம்பைப்பார்த்து, நீ யாரையும் தொந்தரவு செய்யாதே, நீ இது மாதிரி இருக்காதே என்று சொல்லி விட்டுப்போனார். பாம்பும் அதற்கு கட்டுப்பட்டது. அதற்கு அடுத்த நாள் ஒரு சிறுவன் அந்த பாம்பைக் கண்டு அதன் மேல் ஒரு கல்லை விட்டெறிந்தான். அந்தப் பாம்பு போகாமல் இருந்தது. மற்றொருவன் கடியால் அடித்தான். அதற்கும் போகாமல் இருந்தது. அதன் பிறகு ஒவ்வொருவராக அதற்குத் தொந்தரவு கொடுக்க ஆரம்பித்தார்கள். பாம்பு பாதி உயிரில் இருந்தது. சில நாள் கழித்து அந்த சாமியார் அங்கே அவ்வழியே திரும்பி வந்தார். அப்போது பாம்பு சாமியாரைப் பார்த்து சாமியாரே, நீங்கள் சொன்னீர்கள் என்று கடிக்காமல் இருந்தேன். இப்போது என் நிலைமையைப் பாருங்கள். என்னை எல்லோரும் தொல்லைப்படுத்துகிறார்களே என்றது. அதற்கு சாமியார், உன்னை கடிக்க வேண்டாம் என்றுதான் சொன்னேன். உன் சுபாவம் எங்கே போயிற்று. ஆனால் நீ உஸ் உஸ் என்று சீறிக் கொண்டு இருந்தால் உன் அருகில் யாரும் வந்திருக்க மாட்டார்களே என்றார். அதைப் போல நம்முடைய முதல மைச்சர் பக்தவத்சலம் அவர்கள், "போலீஸ்காரர்களே, யாரையும் தடியால் அடிக்கவேண்டாம். தடியை கையில் வைத்துக் கொள்ளவே வேண்டாம். அவர்களும் நம்மைப் போன்று இந்திய மக்கள் தான், நாளைக்கு மந்திரியாக வரக் கூடியவர்கள் தான், ஜனாதிபதியாக வரக் கூடியவர்கள் தான்" என்று சொன்னார்கள். போலீசார்களும் சும்மா இருந்தனர். என்ன ஆயிற்று? அந்தப் போலீஸ்காரர்களை கயிற்றிலே போட்டு கட்டி, ரோட்டிலே விட்டார்கள், பூட்டினர்கள் அடித்தார்கள். கட்டைவண்டியை விட்டு மேலே ஏற்றினர்கள். பெட்ரோலை ஊற்றினர்கள். வாயிலும் ஊற்றினர்கள். கொளுத்தினர்கள். உயிர் போச்சு. இதை யோசிக்க வேண்டும். மனதிலே நன்றாக நினைத்து பார்க்க வேண்டும். இது ஒவ்வொரு உறுப்பினரின் பொறுப்பும் கடமையும் ஆகும். இதைப் போன்றே மற்ற காரியங்களும் நடந்திருக்கின்றன. பஸ்கள் கொளுத்தப்பட்டது என்றால் யாருடைய பஸ்? யாருடைய வரிப்பணம்? இதிலே ஏறிப் போகிற உத்தியோஸ்தர்கள் பொதுஜனங்கள், பெண்கள், குழந்தைகள் இவர்கள் கதி என்ன? இதை எல்லாம் யோசிக்க வேண்டாமா? மறுபடியும் வரி போட்டால், வரி போடலாமா? ஐயோ வரி, தாங்க முடியவில்லையே என்று கத்துகிறார்கள். எத்தனை ரயில்வே ஸ்டேஷன்கள் சேதம் அடைந்தன. அது மட்டுமா? சேலத்தில் நடந்த ஒரு சம்பவத்தைச் சொல்கிறேன். இனிமேலாவது அப்படி நடக்கக்கூடாது என்பதற்காக அதைச்சொல்கிறேன். ஒரு முஸ்லீம் ஹோட்டல். அதில் ஒரு டெலிபோன். ரோட்டில் பல பேர்கள் நடமாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கூட்டமாகவும் மாணவர்கள் நிற்கிறார்கள். போனில் ஒவ்வொருவராகப் பேசுகிறார்கள். வீதியில் போகிறவர்கள் வருகிறவர்கள், காதில் விழும்படியாக, என்ன! திருப்பூரில் குழந்தைகளைச் சுட்டார்களா? 10 பேர் பெண்கள் சுடப்பட்டார்களா! குழந்தை கூடவா சுடப்பட்டது! இது என்ன அக்கிரமம்! இந்த ஆட்சியில் இப்படியா அக்கிரமம் நடப்பது? இம்மாதிரி வேண்டுமென்றே பேசுவது. இம்மாதிரி பீதியைக் கிளப்பி விட்டிருக்கிறார்கள். பல ஹோட்டல்களிலே பார்த்தேன். 136 பேர் கைது செய்யப்பட்டார்கள் என்றால், 136 பேர் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டார்கள் என்று பொய்யான தகவல்களை எழுதி வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்படித் தவறான செய்திகளைப் பரப்பினால், மக்களுக்குக் கோபம் வராதா? அவர்கள் மனதில் வெறுப்பு ஏற்படாதா? அவர்கள் உணர்ச்சி வசப்படமாட்டார்களா?

மிஸ்டர் சேர்மன்: இதை மீண்டும், மீண்டும் சொன்னால் வெறுப்பு ஏற்படாதா?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: அடுத்த குடியரசு தினத்தன்று இத்தகைய சம்பவங்கள் நடக்கக்கூடாது என்பதற்காகத்தான் அவ்வாறு பேசினேன். பட்ஜெட் கூட்டத்திற்கு நான் வர வேண்டும் என்று தலைவர் அவர்கள் சொன்னதால், இங்கே இப்போது வந்

இருக்கிறேன். (சிரிப்பு) சமீபத்தில் நடத்தலை போன்ற வருத்தந் தக்க சம்பவங்கள் இனிமேல் நடக்காதபடி எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நாங்கள், காங்கிரஸ்காரர்கள், ஆகஸ்டுப் போராட்டம் நடத்தினோம். அதுபோது மக்களைத் தூண்டி விடுகிறதாக நாம் பயன்படுத்தும் போராட்டம் வேறு, இப்போது நடக்கும் போராட்டம் வேறு. அப்போது வெள்ளையருக்கு எதிராக இருந்தது. இப்போது இது நம் நாடு, நமக்கு பெறுவது மக்கள் ஆட்சி. இப்போது இந்த நாட்டில் 21 வயதிற்கு மேற்பட்ட எல்லோருக்கும் ஓட்டுரிமை இருக்கிறது. எவரேனும் மக்களுக்கு இந்த ஆசாட்சி வேண்டாம் என்று எண்ணம் இருந்தால், அதைத் தெரிவிப்பதற்கு அவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் இருக்கிறது. தேர்தலில் வேறு கட்சியை தேர்ந்தெடுப்பதற்கு திரு. கழகத்தினர் வேண்டுமானாலும் ஆட்சிக்கு வரட்டும். இப்போது நடந்தது போன்ற தவறுகள் தங்கள் ஆட்சியின் போது நடந்தால், திரு. கழகத்தினர் அவைகளை ஆதரிப்பார்களா? ஆட்சியை அமைப்பதை ஜனங்களிடம் விட்டுவிடுவோம். அடுத்த தேர்தல் காலத்தில் உங்கள் கட்சியைப் பற்றிப் பேசுங்கள். காங்கிரஸ்காரர்கள் அவர்கள் செய்த நன்மைகளைப்பற்றி பேசட்டும். காங்கிரஸ் கட்சி தோற்றமடித்து விட்டது. அதை மீண்டும் தோற்தெடுக்க வேண்டாம் என்று ஜனங்களிடம் சொல்லுங்கள். அவர்கள் உங்களைத் தேர்ந்தெடுத்தால், மக்கள், நாங்கள், எல்லோரும் ஆதரிப்போம். அதைவிடுத்து ஒன்றுமறியாத பாமர மக்களிடத்தில் குழப்பத்தை ஏற்படுத்துவது பற்றி திரு. கழகத்தினரிடம் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். நம் நாட்டுக்கு சுதந்திரம் வழங்கிய இங்கிலாந்து பிரதமர், தொழிற்கட்சித் தலைவர் அட்லி பிரபு ஐந்தாறு வருடங்களுக்கு முன்பு இங்கு வந்தார். நாங்கள் அவரை வரவேற்றோம். நானும் நண்பர்களும், சமயமானும் அவரிடம் ஒரு கேள்வி கேட்டோம். உங்கள் நாட்டில் தேர்தலில் ஒரு முறை உங்கள் கட்சி வெற்றி பெறுகிறது. மற்றொரு முறை கன்சர்வேடிவ் கட்சி வெற்றி பெறுகிறது. தொழிலாளர்களுக்கும் பொதுமக்களுக்கும் நன்மை செய்யும்படியான உங்கள் கட்சி என்ன தேர்தியை பெறுவது. நீங்கள் நல்லது தானே செய்கிறீர்கள். நீங்கள் தொழிலாளர்களுக்கு நன்மை செய்வதில்லையா?" என்று நாங்கள் அவரிடம் கேட்டோம். அதற்கு அவர் "எங்கள் நாட்டில் தேர்தல் உங்கள் நாட்டில் நடப்பதைப் போல் நடப்பதில்லை. இங்கு ஒரு சில இடங்களில் நடப்பதைப் போன்று நாங்கள் உப்புமா அல்லது பணம் கொடுத்து ஓட்டு வாங்குவதில்லை. நாங்கள் காரில் சென்று ஜனங்களைப் பார்ப்போம். இன்ன கொள்கைக் காக நிற்கிறோம் என்று ஒலிபெருக்கியின் மூலம் நாங்கள் ஜனங்களிடம் சொல்வோம். எதிர்க் கட்சியினரும் தங்கள் கொள்கை என்ன என்பதை ஜனங்களிடம் சொல்வார்கள். மக்கள் தாங்கள் எந்தக் கொள்கையை விரும்புகின்றனரோ அந்தக் கொள்கையை உடைய கட்சிக்கு ஓட்டு போடுவார்கள். மக்களுக்கு என்ன நன்மைகள் செய்யப் போகிறோம் நாங்கள் சொல்கிறோமோ அதே நன்மைகளைத் தாங்களும் செய்யப் போவதாக எதிர்க் கட்சிக்

காரர்கள் சொன்னால், மக்கள் அவர்களை ஆதரிக்கக்கூடும்" என்று பதில் சொன்னார்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: தேர்தல் விஷயத்தில் அப்படிப்பட்ட நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படும்படி கனம் உறுப்பினர் திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம் செய்வாரா?

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: அப்படிப்பட்ட நல்ல சூழ்நிலை ஏற்படுவதற்காகத்தான், இனிமேலாவது நல்லமுறையில் எல்லோரும் நடந்துகொள்ளவேண்டும் என்று நான் சொல்கிறேன். தேர்தலில் மக்களிடம் நல்ல கொள்கைகளை சொல்லி வெற்றிபெற வேண்டும். மக்களிடம் குழப்பம் உண்டு பண்ணக்கூடாது.

மிஸ்டர் சேர்மன்: இன்னும் இரண்டு, மூன்று நிமிஷங்களுக்குள் உங்கள் பேச்சை முடிக்கவேண்டும்.

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: நான் இந்த சபையில் தொடர்ந்து பல ஆண்டுகளாக அங்கத்தினராக இருக்கிறேன். இந்த சபையில் நான் சமீபத்தில் ரொம்ப நாட்களாகப் பேசவில்லை. என் உடல் நலமும் இப்போது சரியாக இல்லை.

மிஸ்டர் சேர்மன்: உங்களுடைய உடல் நலம் இப்போது சரியாக இல்லாததால்தான் நீங்கள் சீக்கிரம் பேச்சை முடிக்க வேண்டும் என்று நான் சொல்கிறேன். (சிரிப்பு)

திரு. ஏ. சுப்பிரமணியம்: நான் பேசுவது நல்ல விஷயத்தைப் பற்றி. நல்ல விஷயத்தைப் பற்றி நல்ல முறையில் நான் பேசிக் கொண்டிருக்கும்போது உடல் நலக் குறைவு காரணமாக நான் இறந்து போய்விட்டாலும், கவலைப்பட மாட்டேன். கனம் அண்ணாதுரை அவர்கள் "அடைத்தால் திராவிட நாடு, இல்லாவிட்டால் சுடுகாடு" என்று சொன்னார்கள். கொஞ்ச நாட்களுக்கு முன்னால், அந்தக் கொள்கையை அவர் கைவிட்டார். அதுகுறித்து நான் ரொம்ப சந்தோஷப் பட்டேன். அந்தக் கொள்கை கைவிடப் பட்ட போது, இந்தக் கட்சி ஒரு படி முன்னேறிவிட்டது, என்று எண்ணி நான் சந்தோஷப்பட்டேன். இதே மாதிரி இந்தக் கட்சி இன்னும் பல விஷயங்களில் சீர்திருத்தினால் நன்றாக இருக்கும்.

அடுத்தபடியாக, போலீஸ்காரர்களுக்கு சம்பள உயர்வு தர வேண்டும் என்று 1926-ம் ஆண்டிலேயே நான் பேசினேன். அப்பொழுதிருந்த பத்திரிகைகளைப் பார்த்தால் தெரியவரும். சுயராஜ்ய சட்சிக்காலத்தில் அப்போது வெள்ளைக்காரன் ஆட்சி நடந்தது. இப்போது காங்கிரஸ் ஆட்சி நடக்கிறது. நமது கனம் அமைச்சர், அவர்களுக்குச் சம்பள உயர்வு தர வேண்டும் என்று மனது வைத்தார். அதுபற்றி ஏற்பாடுகளும் நடந்து வருகிறது. போலீஸாரின் உத்தியோகம் மிகவும் பொறுப்புள்ளதும், கஷ்டமானதுமான உத்தியோகம் ஆகும். அவர்களுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்று நான் பல ஆண்டுகளாக கொண்டிருந்த எண்ணத்தை கனம் அமைச்சர் பூர்த்தி செய்துவிட்டார். 3-40 p.m.

[திரு. எ. சுப்பிரமணியம்] [5th March 1965

மேலும் இப்போது என் ஜி ஓக்களுக்கு கனம் அமைச்சர் சம்பள உயர்வு கொடுத்திருக்கிறார். இதை மறக்க முடியுமா? மறுக்க முடியுமா? கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் என்ஜி ஓக்களுக்கு கண்டிப்பாக சொல்லியபடியே சம்பள உயர்வு கொடுப்பார் என்று சென்ற பட்ஜெட் கூட்டத்தில் போது சொன்னேன். அது இன்று நடந்திருக்கிறது. இவ்வாறு அவர் பல நல்ல காரியங்கள் செய்கிறார். அவரும் ஒரு தமிழர் தானே! அவர் தமிழர் இல்லை என்று யாராவது சொல்லமுடியுமா? அவருக்கு தமிழ் பற்று உண்டு. அவர் கருணை உள்ளம் படைத்தவர். கடவுள் பக்தி மிகுந்தவர். அவர் யாருக்கும் தீங்கு செய்யமாட்டார்.

ஆட்சியைக் கைப்பற்றுவதற்காக அரசியல் கட்சிகள் ஒன்றோடொன்று போட்டி போடலாம். ஆனால் அரசியல் கட்சிகள் தவறான நடவடிக்கைகளில் மக்களைத் தூண்டிவிடுவோ, ஒன்றுமறியாத மாணவர்களைக் கலவரம் செய்யத் தூண்டிவிடுவதோ, அவர்கள் படிப்பிற்கு இடைஞ்சல் உண்டுபண்ணுவதோ கூடாது.

பக்கத்தில் தலைவர் கனம் லட்சுமணன்அவர்கள் முதலியார் அவர்கள் சொன்னதுபோல மாணவர்கள் மீதான அத்தனை கேஸ்களையும் அரசாங்கம் வாபஸ் வாங்க வேண்டும் என்று நானும் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதனை உடனடியாக செய்யவேண்டும். இனிமேல் எல்லாக் கட்சியினரும் ஒன்று சேர்ந்து குடியரசு தினத்தைக் கொண்டாட வேண்டும். மைசூர் மேல் அடிக்கப்பட்ட குடியரசுதினத்தில் நிகழ்ந்த சம்பவங்களில் உயிர் நீத்த போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் மாணவர்களுக்கும் எனது வருத்தத்தையும் அன்னவர்களின் குடும்பத்தார்களுக்கு எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இன்னும் இரண்டே நிமிஷத்தில் என் பேச்சை முடித்து விடுகிறேன். சேலம் ஜில்லாவிற்குப் பயன் தரக்கூடிய ஹோகேனக்கல் அனல் மின்சாரத் திட்டம் இந்த வருஷம் எடுத்துக் கொள்ளப்படவில்லை. அடுத்த வருஷமாவது அதை எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும் என்று வேண்டுகோள் விடுத்துக் கொள்கிறேன்.

பிற்பட்ட வகுப்பைச் சேர்ந்த மாணவர்கள் உள்பட முன்னேற்றத்திற்கென சுமார் 484 லட்ச ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. பிற்பட்ட வகுப்பினர் பலருக்கு கல்வியில் சம்பளச் சலுகை தரப்பட்டது. மேலும் பிற்பட்ட இனத்தவர்களுக்கு இந்த விஷயத்தில் புதிதாக விண்ணப்பிப்பவர்களுக்கு இந்தச் சலுகை இல்லை என்ற நிலை இப்போது இருக்கிறது. சென்ற வருஷத்தில் சலுகை பெற்று வந்தவர்களுக்குத்தான் இந்த வருஷம் இடைக்கும். இப்படிச் செய்வது கூடாது. இப்படிச் செய்தால் இந்த வருஷம் எத்தனையோ ஏழை மாணவர்கள் பாதிக்கப்படுவார்கள். எனவே புதிதாக விண்ணப்பிப்பவர்களுக்கும் சலுகை தரவேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இவர்கள் விஷயத்தில் இன்னும் கொஞ்சம் தொகை அதிகரிக்க வேண்டும். தமிழ், இங்கிலீஷ், இரு ஆட்சி மொழி விஷயத்தில், உத்தியோக நியமனங்களைப் பொறுத்த வரையில்,

[5th March 1965 [திரு. எ. சுப்பிரமணியம்]

"கோட்டா" முறை வரும்படியாகச் செய்து தமிழர்களைப் பாதுகாக்க இந்த ராஜ்ய ஆட்சியாளர்கள் ஆவன செய்ய வேண்டும். மத்திய ஆட்சி மறுத்தால் இந்த விஷயத்தில் காங்கிரஸ் கட்சியும் மற்ற கட்சிகளும் சேர்ந்து நியாயமான பெரிய இளைச்சினையை நடத்தலாம்.

சமீபத்தில் நடந்தது போன்ற வருந்தத்தக்க சம்பவங்கள் இனிமேல் குடியரசு தினங்களில் ஏற்படக்கூடாது. இனிமேல் வரும் ஆண்டுகளில் நம் நாட்டில் குடியரசு தினத்தை எல்லாக் கட்சிக் காரர்களும் ஒருமனதாகக் கொண்டாட வேண்டும். அதற்குகந்த எண்ணம் எல்லாக் கட்சியினருக்கும் ஏற்பட வேண்டும். அந்த எண்ணத்தை எல்லாக் கட்சிக்காரர்களுக்கும் ஆண்டவன் கொடுக்க வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்துக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

ஜய் ஹிந்த்.

* SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV : Mr. Chairman, Sir, I rise to congratulate the Chief Minister and his Ministry on their fine achievement in the administration of this State and in excelling the Plan target. The implementation of this Plan is not only according to schedule but has even gone ahead. Madras State is amongst the few States in the Union that has fulfilled more than fulfilled, the target both by mobilisation of resources and by restraint in expenditure. High appreciation for the progress has come from every quarter, for opening more sectors for the growth of power, industries, transportation and agriculture.

Government have had to meet very serious emergencies during the year; the food shortage which almost came near to famine, the floods, the great disaster in Rameswaram and Dhanushkodi Island, and also the influx of a large number of repatriates from Burma and also refugees from East Pakistan, and, of course, not the least one, the language issue. Our Government have indeed done well in meeting the emergencies.

We are glad to know that there is no fresh taxation though we are almost one of the heavily taxed States in the country.

It is indeed very welcome to know that the dearness allowance of Government servants including teachers and local board employees has been increased.

The great Industrial Empire continues to expand and the uncrowned King of this Empire is the Hon. the Minister for Industries and Technical Education. The coming up of another large Industrial Estate and in the public sector the Heavy Vehicle Factory at Avadi with a capital outlay of Rs. 16 crores are all welcome. The first tank will be commissioned shortly. The Small Arms Factory in Tiruchirappalli, the Hindustan Tele-Printers, the Surgical Instrument Factory, the High Pressure Boiler Plant in Tiruchirappalli in the Central Sector, in the private

sector large-scale Sugar Factory, Cement Factory, Oxygen Plant, and also the setting up of the South India Shipping Corporation are no small achievements.

In the field of technical education, the admission capacity into the engineering colleges and polytechnics has been increased to 4,200. An engineering college will be coming up in Salem next year. Some more polytechnics are to be opened. An Institute of Textile Technology and an Institute of Commercial Practices are to be established in Madras. But, Sir, it is a great pity that no polytechnics, especially junior polytechnics, for women are entrusted to any voluntary agency.

The development of power in this State has almost been magical. The whole State is now filled with power. The third power house in Kundah will shortly be put into commission, and by the end of the Third Plan 20,500 villages will have been electrified in our State.

In the present Budget, Rs. 37 crores, that is, nearly 22 per cent of the total revenue has been set aside for education, and it is very gratifying to know that all children between the ages of 6 and 11 will be in schools by the end of Third Plan. In fact, 87 per cent are already in schools. There are 30,000 elementary schools in the State and sixteen lakhs of children will be benefited by the Free School Meal Programme.

With regard to Secondary Education, though the target has been 75,000, there will be 2.75 lakhs of pupils more in the secondary schools by the end of the Third Plan.

The opening of seven more Government Arts Colleges and of Evening Colleges is to be welcomed.

While dealing with colleges, I would like to refer to the Madras School of Social Work which represents the new spirit of social education. It has completed thirteen years of very useful social service. It has very well trained persons and also it has its affiliation with the national and other schools of social work. It has undertaken and undertakes number of in-service training courses on behalf of the Central Social Welfare Board and also training courses on Correctional Administration for the Upper Strata Personnel of the Approved Schools, Police and Jail Departments of the Government of Madras under the Third Five Year Plan. In view of these activities, I do hope that the Government will give us better and larger aids and grants.

Sir, the Government and the Hon. the Leader of the House have said during the presentation of the Budget that for social welfare services including education, medical relief, welfare of the backward classes, a large sum had been set apart. But, Sir, the amount allotted to social welfare is almost negligible except of course for some work for the backward classes. The Government have an amalgamated department of Women and Child Welfare which deals with welfare of women and children both in the urban

and rural areas. Besides social welfare administered under the Social Welfare Board, certain amounts are granted to social welfare agencies working on a voluntary basis. But I would say that these grants are very meagre, this kind of doling out of money. Voluntary agencies are hardpressed for funds for carrying on their useful work. Now to get aid from appeals to the public with the taxation to the hilt, the source of receiving aid for welfare agencies from the private sector is almost 'nil'. You have in this city some of the most outstanding, fine voluntary agencies. But Government support to them is most inadequate. Now they have to go from one department to another for getting even this small assistance. If it is put under one department, the Director of Social Welfare, these voluntary agencies need not have to spend weeks and weeks, months and months and even years and years to get aid. Now we are driven from one department to another to get the grant or aid. Of course, Sir, if it is for the backward community, it enables us to get some more aid. Otherwise, certainly it is very difficult.

Then, Sir, the Government want to take over most of the Welfare Organizations. Why should they not entrust some of them to these voluntary agencies to do many of the welfare schemes? In other States in our own country and in other countries, the Government entrust much of the work of social welfare to voluntary agencies. Not only that, Sir. They also bear the cost of administration, the running of the offices and the appointment of the staff, etc. I would like the Government to entrust the work to voluntary agencies at least some of the welfare activities and some of the new schemes, and I can assure you, Sir, that these will be done by the voluntary agencies very well and very well executed.

In this connection, Sir, I would like to quote from the programme of social work under the draft Fourth Plan that has been prepared by the Planning Commission.

'Voluntary organisations, working under favourable conditions can mobilise bands of devoted workers for undertaking numerous tasks at the level of the local community. They can make a more flexible approach than public agencies can and can deal with difficult social and human problems more effectively. Experience gained by the Social Welfare agencies and other organisations in mobilising public co-operation can be drawn upon for improving and extending efforts in several directions. Disciplined service on the part of individuals and groups does much to foster the growth of leadership at all levels and to strengthen the community as a whole. In securing public Co-operation the association of non-official representatives has invariably proved to be of great value. This association has to be extended by affording larger opportunities for practical participation in welfare programmes. In order to enable voluntary organisations to play their role more effectively, Government assistance should be so regulated as to lessen their continuing anxiety to raise funds from the public even for being

able to retain the minimum quantum of competent personnel. Apart from grants for social projects and programmes, voluntary organisations, as a rule, should be aided in maintaining and developing their organisational structure with the help of trained workers. For this purpose, grants have to be both more adequate and more continuous than has been possible in the past. This implies also that the institutions to be aided should be selected with care and should not be so numerous that the task itself becomes unmanageable. While local voluntary effort should be encouraged, it is desirable to avoid too many mushroom organisations, small and local organisations should be encouraged to affiliate themselves or federate in large organisations capable of providing higher level and more specialised guidance and competence in carrying out tasks taken up by or entrusted to them.'

You know, Sir, that there is a large group set up for drawing up social welfare schemes under the Fourth Five Year Plan.

Now, Sir, turning to our own institutions, we have got twenty approved schools in our State, five are governmental and 15 are run by voluntary agencies. These schools are very crowded as there are a large number of children needing protection and care. You have, Sir, over here a State remand home in Madras. That remand home is intended to take in children who come in distress or in conflict with the law or complete destitutes. The accommodation in the remand home is so inadequate. It can at a time take in only about 190 children but very often we find about 400 children put into the home. These remand homes are now housed in rented buildings. It is hoped that the Government would have its own buildings and that more of these homes would come up so that these helpless children could be adequately taken care of.

Then, Sir, there is only one senior and junior certified school for girls for the whole State run by the Government in the city. The Government have large extents of lands where this home is situated. There should at least be one senior school for the girls of upper age-limit. We hope that the Government will do this.

Sir, the private institutions taking care of these destitutes and homeless get a *per capita* grant of Rs. 30 per month per child, whereas the Government institutions get a *per capita* grant of Rs. 40 per month per child. The Government have their own buildings. The private institutions have to find their buildings, pay overhead charges and other incidentals. And with the cost of living increasing day by day, the grant of Rs. 30 per child per month is quite inadequate. I would plead with the Government to raise this grant to Rs. 40 in respect of private institutions also. We take care of thousands of children and we do hope that Government would consider the request of these voluntary agencies and come forward to give better aid to enable us to continue to do this useful work.

I would like to say, Sir, that there is a large increase in juvenile destitution and juvenile delinquency. During the year something like 2,638 children came into the juvenile courts. They are not all delinkuent children. A large number of them are destitute children. These children are brought before the courts because they need protection, and they have to be taken care of. The accommodation now provided for these children is very inadequate. I would, therefore, like the Government to have more institutions to house them and take care of them. Sir, the Police people also indiscriminately round up a lrage number of children and bring them to these courts for being sent to these homes. Then, Sir, there are a large number of children of repatriates from Burma. Even these children, if they are to be taken care of in these homes, have to come through these courts. Why should destitutes have to come through a court for care and protection? Therefore, Government should have more of these homes.

Then, Sir, for the care of the handicapped, very little money is allotted. The handicapped population in our State is very large. The allotment for the handicapped is only s. 4 lakhs. Of this, I do not think, even Rs. 50,000 would be spent on the service rendered to the handicapped. The number of mentally handicapped in our State is in the region of two to three lakhs. There is one per cent of handicapped in the population. We have a home here, the Bala Vihar for them in which we have got seventy boys and twenty girls. We need larger grants for providing sufficient accommodation in these institutions and we have gone to the Government again and again to give us some aid for housing expansion. We are going from Ministry to Ministry but we have not yet received any grants. Why are not the Government giving us money that is available for the work for the handicapped?

Then, Sir, I would like to speak about the land for housing our institutions. We do not get any lands for our institutions. There is an after-care home for male released prisoners from the jails. Under the Second Five-Year Plan, this home was situated in Meenambakkam near the aerodrome with a big workshop, with a hostel and training centre for these people who return after release from the jails. We have to give accommodation for these people. We go to the Government asking for land. The Government have been promising to make accommodation available. Now they are housed in some buildings that are on military land and the workshop is now in the open. We have been asking the Government to try to give us some land to house this workshop, and we do not get any help in this direction. The Government acquire so much of land for industrial purposes, housing societies, etc. But for social welfare agencies like ours, we have no land acquired and assigned to us. I would request the Government to give at least one compact area to the welfare agencies. Let us even buy the land and have our own buildings on them for our work.

Sir, Madras is called the City beautiful. But what has happened in recent years? The trees in our beautiful highways have been mutilated and cut, and pavements are all dug up and made unsafe to walk on. No path is without diversion of traffic. The city has become a city of stench. The city of Madras is now nothing but a sewage city. Everywhere one finds the stench. In places near Adyar there is stench. How long is this to be borne? This is also a breeding ground for diseases and mosquitoes. The Government should do something to solve this problem.

Then, there is the beggar nuisance in the city. How is this nuisance to be tackled? The whole of Mount Road in the City is the beggars' paradise. Begging goes on indiscriminately everywhere. There are diseased beggars, young beggars, child beggars, and so on, and the police also do not arrest them. They merely look on, and if one asks them, 'why do you not take them away', they tell them, '*Po, Po*'. This nuisance is not only in Mount Road, but everywhere throughout the City. The city is very much infested with begging, not excluding places like temples and tourist centres. I have one of my institutions in Kodambakkam, and the other day at the level-crossing I noticed two leper beggars. This level-crossing is infested with beggars. They go on practising begging, and one of the leper beggars tried to break the glass of our car to beg and get money. I had some foreign visitors in the car. Of course, the beggars try to get money from the foreign visitors by showing their diseased limbs. I asked one of the beggars, 'why do you not take treatment in the hospital'. Of course, the talking went on in Tamil. He turned to me, and said in English, 'I see; I see; I hope you also will get it'. Sir, we are supposed to have beggar homes. I have often said, 'Let us have hostels and small units for the beggar boys.' I have asked the Hon. Minister for Industries give us one unit in the industrial centre so that the beggar boys could be put into it for some vocational training. We have to do something to put a stop to this beggar nuisance, which is really terrible.

While Madras City is a city of stench, added to it is the marring by posters being affixed throughout the City. Every nook and corner, every private house and every wall is full of scaffolding and posters chiefly of cinema advertisements. Then, Sir, there are many, obscene and undesirable posters being put up in various places. Such posters are very unbecoming. I am told this is a law and order question. But the law does not seem to take any action on this, and the city is thoroughly spoiled by these posters.

Sir, it is good to note that funds are provided for Policemen's Housing and a theatre is being built in the Mansion House for them. Also the Madras City Police is to have their own Band. I commend the work of the police and the departments they have had to deal with in the line of law and order. They have carried out their duties with great efficiency. It is also very good to note that there is a Traffic Training School for the training of children

in developing road sense. This will greatly reduce the number of traffic accidents. Sir, in the city there are something like two lakhs of vehicles, and the traffic accidents last year numbered 3,308. Of these, 88 proved fatal, and three hundred were grievous injuries.

It is sad to note that a larger provision has not been made under Public Health and Medical. The allocation is rather small. But it is good to note that there is an increase in the bed strength in the hospitals. All our hospitals are overcrowded. Because of overcrowding, there is inadequate attention, care and nursing. Also the food is very poor in quantity and quality in our hospitals. As far as the out-patient department is concerned, it is fully overcrowded. The result is a patient has to wait for long hours to receive attention. The out-patient departments must be improved and greater attention should be paid to them.

One of the major diseases in our State is tuberculosis. Yet we have in our whole State a bed-strength of 2,347 in our Tuberculosis Sanatoria and hospitals. There are one hundred and thirty-one beds in private hospitals. The T.B. wards in the General Hospitals number 571. There are thirty-six Tuberculosis clinics. The number of persons suffering from Tuberculosis is something like ten lakhs. In the city alone there are 55,000 tuberculosis patients. Therefore, there should be much more centres and much more of aid for treating tuberculosis patients.

Sir, the Amrit Nagar ex-patients' colony is a colony for ex-tuberculosis patients in Tambaram. Those who are cured of their tuberculosis are given training in some trade so that they can go and be absorbed in some place. This colony has a sanctioned strength of 120 men. This has been functioning for the last twelve years. I am glad to see that there is a branch of the Government printing press in the Tuberculosis Sanatoria. I would request the Government to see that these patients after their cure are also taken in and employed in the Government Press.

I congratulate the Minister for Health on the rapid progress made in the State in family-planning. There is a widespread desire in parents for having small families only. Family Planning clinics have been opened in almost all Government Hospitals in the State. There are 1,088 contraceptive distribution centres. In Madras State there are 27 urban and 90 rural Family Planning Clinics. Up to October 3,549 have been trained in Family Planning. A total of 1,36,934 sterilisation operations have been performed in this State. Recently, Government have launched a crash programme and intensified the Family Planning programme.

Now, turning to tourism, I do not know why the Government of Madras are so indifferent to tourism. The Third Five-Year Plan provides a figure of Rs. 25 lakhs for tourism and for various buildings, sites and other amenities. But the provision made is hardly spent. I think this year only one Tourist Home is going to come up for low income group, and then a few bathers' huts

at various places—in Mahabalipuram and Elliots Beach. But this is a great and wonderful centre for tourists. Thousands of tourists come there. I am not talking just for the pleasure of tourists But this is a source for us to earn a great deal of money. Not only the hotels and business, but everything prospers. I would urge that something should be done and we should provide more amenities to the tourists. We have got very fine hotels in Madras, vegetarian hotels of the best type—the Woodlands, the Ashoka Hotel and the Dasaprakash. They are of the finest type. But we have only two or three Western type of hotels non-vegetarian hotels We should have top class, star class, A class hotels, whatever you may call them. Year after year the Hon. Minister has been saying that the Government intend to build a first-class State Hotel. But when is that State Hotel coming? So many delegations come. For putting them up, you have to beg accommodation in these various hotels of western type and I do not know if you know the aftermath. Many of these poor delegates suffer from stomach disorder afterwards. I should like to say we should have our own State Hotel. We should have our own State Department of Hospitality and Entertainments. I do hope the Government will consider this and have a first-class Hospitality department.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time has run out.

SRIMATHI MARY C. CLUBWALA JADHAV: One more minute, Sir.

We are very glad to note that the Legislature Hostel will be coming up and Rs. 12 lakhs has been earmarked for the same. I do hope that the Hostel will be a first-class Hostel with self-contained rooms and that we will have good conference halls and other halls in the Hostel. I hope there will also be recreational facilities in the Hostel, because 'All work and no play makes Jack a dull boy'.

Lastly, may I pay my tribute to you, Mr. Chairman? You are a great, fine and humorous Chairman (laughter) and you carry on the deliberations of this House with dignity. Thank you, Sir.

*SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, first of all, I must congratulate the Government on two things One is that in spite of the deficit, the Finance Minister has not come forward with fresh taxation proposals. The other thing is the Government have sanctioned enhanced dearness allowance to Government servants. These two things will, no doubt, receive the approbation of the public.

With regard to our finances, though the expenditure is going up day by day, the Central Government have not come forward to give us adequate help even though the lion's share is taken away by the Centre. Now that the Finance Commission is going to sit in Madras, I am sure the Government will put forth all the points

and see that we get more aid this time than what we have been hitherto received from the Centre. That is very important and I hope the Finance Minister will pay immediate attention to it.

With regard to food policy, we have introduced a separate department in the Madras City. We have introduced informal rationing. For procurement, prices have been fixed and a special machinery has been created. But I should say that the Civil Supplies Department is not functioning as rapidly as it should. There has been some duplication of machinery and there has been a lot of delay in so many things. One important thing I would like to emphasise is that a reasonable margin for the process of conversion of the paddy has not been so far fixed in spite of the many representations that have been made, and I am told that it is still under the active consideration of the Government. Now that the Samba crop harvest season is in full swing, I am sure that if the Government take it up in all seriousness and see what margin should be fixed up for the millers, a lot of paddy will be procured and our deficit will be covered to a very great extent.

The cross-movement of paddy is going to spell wastage. As Chairman of the Public Accounts Committee, I had occasion to pass through many accounts of previous years when there was rationing. On the last occasion we lost about Rs. 11 crores in State trading and I hope no such thing happens now. By cross-movement I mean movement of paddy from Chingleput to the Nilgiris, to Coimbatore and other places. Then we Chingleput district people are asked to import paddy from Thanjavur, South Arcot and other places. These things will cost the Exchequer a great deal. I am sure the Collectors will be consulted. As it is, I understand in certain places the Collectors are not consulted before the movements are made. Last time, during State trading, Tadepalligudam rice was brought to Coimbatore and Thanjavur rice was sent to Guntur. I do not want that there should be a repetition of such things. Government should estimate the requirements of each district and try to move paddy from the adjoining district as far as possible, and when there is no alternative, take it up from other surplus districts.

With regard to the agricultural production, I should say sufficient incentive has not been given to the ryots still. Even though the department has expanded manifold and many top officers have been appointed, still the technical aid, and that too in time, is not being given to the ryots, with a view to creating more incentive to step up food production. I have been repeatedly pointing this out on the floor of this Council and even in the Assembly I had been repeatedly pointing this out, but nothing has been done so far. My submission is that the Agricultural department, so far as the distribution of seeds and other things are concerned—even block development should have no control over there. This should be placed under the Director of Agriculture or the District Agricultural Officers so that red tapism, correspondence and cross-correspondence may be avoided and the

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar] [5th March 1965

ryots can be contacted directly by the Agricultural department as was done some years back and timely and adequate help given to the ryots.

With a view to stepping up food production, nitrogenous fertilisers should be subsidised and given to the ryots. They should be given on a barter system. It was done during the tenure of Sri Ramaswami Reddier's Chief Ministership. For so many bags of nitrogenous fertilisers the ryots should be asked to give so many bags of paddy. Like that sufficient incentive must be given to get more paddy from the ryots.

Under the well subsidy scheme, even though the subsidy is given, it is not given in time and what we give is not quite adequate. We must be in a position to give the ryots at least 50 per cent subsidy for sinking more wells. Last time also, if my memory serves me right, when we were a composite State, we gave subsidy at the rate of Rs. 1,000 for each well and nearly 10,000 wells were sunk. Even though you assume that one well irrigated only an extent of about an acre, these 10,000 wells brought under cultivation 10,000 acres of land during the summer and it was thus possible for the ryots to step up production.

Loans also must be given adequately and in time. The Co-operative department which has been entrusted with a part of this work is not giving the loans in time. Supposing a ryot wants a loan of Rs. 100, he is asked to take a share for Rs. 10, and also contribute to small savings a sum of Rs. 10 and so on. He gets not Rs. 100 but a very much reduced amount and that too not in time. And then if in a particular society, the whole society is in arrears, the ryot who has been regular in his payment is not given the loan.

Sir, the possibility of repealing the agricultural income-tax should also be examined by the Government in all earnestness. They should examine whether it is profitable or not after the fixation of ceilings on land holdings. If it is found profitable, it may be continued. Otherwise, I would request the Government to repeal the Act. That will go a long way in giving the necessary incentive to the ryots.

So far as movement of paddy within the district is concerned, I may mention that there should be free movement within the district. Now a taluk to taluk ban has been imposed and the Government must seriously consider whether such a thing is necessary.

Sir, our food habits also should be changed and for that sufficient propaganda should be done to educate people to take to wheat, ragi and other cereals. Wheat products should be made available at cheaper prices. Now we find children suffering for want of adequate supply of tinned food.

Sir, with regard to education, I am of the opinion that moral instruction should be introduced in the schools. By introducing and imparting moral education so many social evils could be

5th March 1965] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

avoided. Of course, it may be said that ours is a secular State. But still we find in many of the Christian schools, the Bible is taught. I do not know anything about the Muslim schools and whether Koran is being taught there. My submission is that at least in the elementary schools, moral instruction should be revived and taught.

Sir, so far as hospitals are concerned, even though the Government are spending large sums of money, the district headquarters hospitals have not been upgraded. It is my opinion that they should be upgraded and only post-graduate students should be posted to man the hospitals. Also all the facilities should be provided in the district headquarters hospitals to relieve the congestion in the General Hospital and the Stanley Hospital at Madras. Again, Sir, there is no use of blaming the doctors for the patients in these hospitals not receiving proper attention and treatment. Take, for instance, the case of the General Hospital. The bed-strength of the hospital in those days was 800 and the number of doctors sanctioned was only adequate to deal with that number of beds. But now the bed-strength has been increased nearly three times, without a corresponding increase in the number of doctors and hence the doctors are over-worked and the patients do not get the attention and treatment they ought to.

Regarding overcrowding in the city hospitals unless the bed-strength in the headquarters hospitals is increased, the overcrowding in the hospitals in the metropolitan area would continue.

With regard to the traffic problem, I would make a submission to the Government that they should have separate highways, or underground highways at important places at Teynampet Botanical Gardens, Gemini Corner and other places as they have in other countries. Unless this is done, the traffic problem will be there and grow in complexity and we cannot go even by cars. Therefore, some serious thought should be given to this problem.

With regard to the Legislature, Sir, we should have a better and larger building for our Council, for the Assembly and also for the offices of the Secretariat. We should have a building like the one they have in Bombay. The Government should seriously think of housing all the Government offices in the city in one building. I know many Government buildings are coming up but still there are many more Government offices housed in rented buildings. By paying rent we are losing our revenue. Not only that. People are put to hardship and inconvenience in running fom one office to another. My submission is that all the Government offices in the city should be housed in one big building.

Thank you, Sir.

DR. H. V. HANDE: Mr. Chairman, Sir, this year's Budget, we are not able to discuss very dispassionately because the whole state is clouded with the law and order situation. As was suggested

by the hon. the Leader of the Opposition, I will try my best to present my view of the law and order situation as was observed by me and as dispassionately as possible. Today we find in Tamilnad a tremendous anguish. A number of people succumbed to the firing opened by the police. More than that, a number of valuable police officers' lives have been lost, or many of them have been maimed. This has never happened in the history of Tamilnad. I take this opportunity to express my deepest sympathy and regrets especially to the officers—when I say police officers, I mean constables also. I express my deepest regret to the families of the police officers who have lost their lives. I am also very glad that this Government have made adequate provision for the financial security of the family of the police officers. But, Sir, I wish to state a very important point here. Along with the police officers a number of other people also have lost their lives. A number of relations of those people are also feeling extremely sorry and extremely frustrated and disgusted about the entire situation. I request this Government to examine and find out who are all the victims who lost their lives and who are their relations irrespective of the fact whether they belong to the police or the public. Only then I think a very calm atmosphere could be created in the State.

Now, Sir, let me go into the genesis of the entire situation. A careful and dispassionate analysis of the genesis of the problem might enable us to find the proper remedy for the catastrophe. It is true that passions were whipped up on the 25th of January 1965. It is true that there was a tremendous amount of discontentment among the public before that with regard to the imposition of Hindi. It is also true that a few political parties expressed their views against the imposition of Hindi thereby expressing the will of the people. All that was there. And the students had nothing to do with that. As a person who was involved in my own student days in the pre-Independence struggle, I know, usually the students formed their blocks. This time also the students formed their own blocks. They had a feeling that the imposition of Hindi on them would be detrimental to their future. So they marched to the Secretariat on the 25th January. Here I must compliment the Hon. the Leader of the House. He handled the situation to the best of his ability with all his calmness that he often displays in this House. But something happened on the 25th night. There was a sudden outburst of violence in a few hostels, especially in the Venkateswara Hostel. We were not able to find out what exactly was the trouble, and who was responsible for that. As the hon. the Leader of the Opposition said, unless we see we cannot understand, and we will not be in a position to form an opinion. The students in the Venkateswara Hostel felt that excessive use of force was displayed by the constabulary. That is the impression of the students. There were some others in the hostel who were not students. They were ordinary men who were residents in that hostel. These people also were involved and a few of them had injuries. A sudden outburst of violence was there and no one knew who was a student and who was not. The result was one very fine

basket ball player got his rib broken and tempers were frayed and the whole position was that it came to a pitch of unbearable limit. Then, again, Sir, on the 26th morning, opposite the Pachayappa's college, a bus was burnt. I totally condemn this action of the bus being burnt. It is an absurd thing to think of burning a bus to avoid the imposition of Hindi. But my question is, who are the persons that burnt the bus. It is very difficult to find this out. In the din and bustle of the confusion, we were not able to find out who burnt the bus. Immediately a large posse of policemen came and concluded that because this happened in front of the college the culprits must be from the college. So, they entered the college against the orders of the Principal, and in the resultant melee, even two or three senior lecturers who came to plead for mercy were brushed aside, absolutely disregarding all tenets of democracy. They were simply brushed aside. It is something which I do not think happened even during the British regime when we were struggling against their domination. In this melee a very unhappy thing happened. The sub-warden of the hostel got a severe hit. This upset the students considerably. Then, another series of accidents happened. I would request the Hon. the Leader of the House to persuade his cabinet to institute a judicial enquiry and calmly find out what were the causes for all these things. The whole trouble arose because the police lathi-charged to such a terrible extent. I was actually passing by that side then at 11-30 from my clinic. I had to make a detour as I could not proceed straight. That is why the whole picture is green in my memory. Tear gas shells were thrown, and they came as far as Harrington Road. I asked my driver to stop the car to see what it was all about. There was such a terrible lathi-charge. I have suffered this lathi-charge on two or three occasions during the British regime. I have withstood them. But I have never seen even in my student days a lathi-charge of this kind. The students were driven into the rooms practically and then tear gas shells were put into the rooms, which were locked. That is the whole trouble. I request the House not to think that I am whipping up passion. I am not in the least concerned with it. I am only trying to put before the House both sides of the question so that we will be able calmly to study and find out the real causes that led to these unhappy incidents. The boys had a number of injuries and some of them were bleeding. Some of them were mercilessly put into the van and taken to the hospitals. I know that it is not good to narrate the incidents further. It is these bleeding boys who actually walked towards the Secretariat on the 27th afternoon just to come and tell like small children how they had been ill-treated like this. They did not come for any other talks with the Chief Minister. What would have happened if the Chief Minister had seen them? This is something like a post-mortem examination by a doctor who thinks if a different injection had been given to the patient, he might have survived. The students came to plead mercy with the Chief Minister. They said, 'This is what happened to us'. When these bleeding boys had come, I think the Chief Minister for whom I have got the greatest respect, and

after whom I have named one of my brothers could have given an interview. I have absolutely nothing against the Chief Minister. All that I want to humbly place before the Chief Minister is—perhaps that was an administrative lapse—that if he had given an interview . . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Did any one come and tell the Chief Minister that the boys wanted to make a representation to him at that time on the 27th ?

DR. H. V. HANDE : They were not given an opportunity to make a representation. They were stopped at the War Memorial. That is only my point.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, I want to clear a factual error that has been circulating. At no time did the Chief Minister refuse to see any student. On the 25th, the Chief Minister was not here. I met them. On the 27th they came in such a huge number in defiance of the order promulgated under section 144 of the Cr.P.C. Therefore, they were stopped somewhere. The students did not send word to the Chief Minister that three or four of them or a few of them would come and make representations to him. If this step had been taken on the 25th, certainly the course of events would have been different.

DR. H. V. HANDE : My only point is that they had no method of communicating their thoughts. They wanted the police to go and tell the Chief Minister.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : My point now is how the hon. Member can then charge the Chief Minister with not having seen the students.

DR. H. V. HANDE : If we have a police constable who would not even care to convey the thoughts of the students to the Chief Minister, who is the head of the entire administration . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Had the students at the place at which they were stopped told the policemen, ' A few of us would like to see the Chief Minister ; please go and get his permission ', and if the Chief Minister did not meet the students, the fault could be squarely laid on the Government. On the other hand, no such representation was made according to the information given by the police. All of them wanted to march on in defiance of the order under section 141 of the Cr.P.C.

DR. H. V. HANDE : Sir, the boys wanted to meet the Chief Minister. The Government can even make enquiries. A few of the students wanted to meet the Chief Minister, but the Chief Minister, it appears, has stated—it has come even in the papers, that he refused to see the students. I am now very happy to hear what the Hon. the Leader of the House just now said. I am obliged to the Leader of the House. I think the cloud of wrong information can be completely dispelled if what he says is the correct position and not what the press reported. Actually it was reported in the

papers that the Chief Minister said, ' I am not going to meet the students '. Sir, I shall not waste the time of the House any more on this question. This particular aspect also would come out properly if a judicial enquiry is held. So, I would request the Chief Minister to order an impartial enquiry by very eminent people like educationists, retired judcial officers and others. If they all sit together and the whole thing is enquired into calmly, I think the entire misunderstanding can be cleared, and the State can go on in its own course smoothly.

Another important thing which occurred to me is this. I would request the Government not to indiscriminately use the Defence of India Rules. Let us evolve a democracy as in the Mother of Parliaments where all opposition parties and the Leaders sit together and discuss things cheerfully without animosity or bitterness. Let us stop the practice of arresting the opposition party. Let us all sit down and take decisions. Let us evolve our own democracy. Let us not indiscriminately use the Defence of India Rules. Actually they are to be used to see that the Chinese do not set their foot on this sacred soil. It was not with any other intention that the Defence of India Rules were issued. We want to see that the Chinese are driven out. Till the last drop of blood is in me, I will see that it is used in order to drive the Chinese out. I would request the Government to withhold using that and to see that whoever wants to express his opinion, he is allowed to express without any violence. That is all I request the Government to do. The suspension of the Defence of India Rules would be a wonderful gesture on the part of the Government and it will go a long way to solve this misunderstanding and to create sweeter understanding among the parties.

The last thing I would like to say on this subject is about the statement issued by the Chief Minister yesterday. He said that he did not shift from his original policy on official language. I would like this House to go through the entire proceedings up to the 25th January when Official Language Act was threadbare discussed or when there was a lot of controversy between the Leader of the House and the leader of the D.M.K. Then the Leader of the House who, I presume, represents the ideals of the Chief Minister in this House, emphatically said that the Official Language Act needed no amendment. He said, " Why do you get excited, Mr. Anbazhagan ? All that is going on hitherto shall continue even after the 26th of January ". That was the statement made. The Government thought that there was no shift in the policy and that no amendment of the Act was necessary. To-day I am very happy the Chief Minister has shifted his policy. Shifting of policy is a virtue. Yesterday we upheld a policy. To-day we are evolving a new policy. It is a continuous process of evolution. Even doctors shift in their prescriptions. Yesterday they would have said that a particular vaccine should be given. To-day they will say that another vaccine must be given. Shifting is a sign of advancement. Let us shift our policy. There is no harm

in that. Let us go out and say, " Formerly we thought there was no need for an amendment. But in the atmosphere created in the State we want now an amendment ". The Chief Minister himself said that we wanted not only an amendment. " If three-fourths of the States want this to be completely deleted, the whole Official Language Act should be repealed ". That is what the Northerners have said. The Chief Minister has said, " Not only that. Unless every State accepts it, we are not going to shift the language policy ". That is a wonderful thing and I think he has done a very wise thing.

The Leader of the Opposition has said that we shall all sit together and tell the boys, " Go to the colleges. We are here to look after your interests ". Before we do this, we must create the proper atmosphere. A number of boys have been badly beaten. My compounder was taken out of my clinic and he was rounded up by the Kilpauk Police. Then on my intervention he was let off. This is a fact. Let us completely leave all the boys right now. Let us straightway evolve a policy and let us say, " Let bygones be bygones ". Let us completely forget the past. We may let off all the boys and they must go to the colleges. If we say that, it will be a wonderful thing.

Coming to the budget proper, I wish to express my sincere and deepfelt gratitude to this Government for having increased the dearness allowance of the N.G.O's. It is a wonderful thing. I am very happy about it because this indirectly contributes to the pockets of the teachers also. Teachers have been having a grouse. I do not want to expatiate on that because my hon. Friends Sri Krishnamoorthy and Sri Rajah Iyer have already elaborately dealt with that point. Teachers were feeling frustrated that because of the introduction of free education, their salaries had been cut. To the extent these cuts have been restored, that is a wonderful thing. I would request the Chief Minister to extend this further and see that this extra amount is given to the teachers so that they are made to feel that there has been no cut at all because of the introduction of free education. This is possible only if a few more teachers who have not been completely brought under the benefit of this scheme are also benefited. I think then the entire teachers' problem could be solved and the teachers' unhappiness could be removed and we can have a fine band of teachers who will go on, not preaching frustration—frustration comes out involuntarily—if the Government can satisfy these teachers. I think they will do a better job in creating a better country and producing better boys.

Then, we have got nearly 2,000 employees in this Secretariat most of whom are N.G.Os. They are also having a grouse. A number of them think this City having been declared in 'A' Class city, they have not been given house rent allowance on a par with that of Central Government servants. This, I do not think will cost much. Of course, I am not an expert in working out figures. But if the Non-Gazetted Officers here can be pleased, we

can have a wonderful set of 2,000 employees in this campus who are working very well now and who will work still better. This is a thing I would like to impress upon the Government.

With regard to food policy, I am a little sorry to say that this food policy has been a complete mess. Please permit me to say that on account of this policy the farmer is not satisfied. I am prepared to go along with the Food Minister to any ten farmers at random and ask, " Are you satisfied ? " Nine out of ten will say, " I am not at all satisfied ". The food policy has not satisfied the farmer. What about the miller ? The hon. Member Sri Subbiah Chettiar has beautifully explained it. What he has said is enough. Let us go to the merchants. I come across so many people. Just out of curosity or out of impishness in me I ask them. Most of them say that their applications for rice-selling permits are pending in a huge file, probably in the Collector's office or in the Civil Supplies Department. I would request the Food Minister to clarify the point. Huge files have stuck up in regard to permits for selling rice. Merchants are very unhappy and very miserable. How fares the common man for whose sake the entire Government is run ? I am prepared to walk into the streets of Madras and see whether he is satisfied. The customer is not satisfied. If he wants anything, he has to go either here or there. If he goes and takes the rice offered by the Government, what happens ? I am purposely eating only the Government rice. I showed a sample of that rice last time. I do not want to take much time on it.

Only one point I want to make about the income-tax amount. In the year 1964-65, it was Rs. 8.8 crores and in the revised estimates it was Rs. 10.05 crores. This year it has come down to Rs. 9.98 crores. This is a very important source of revenue for the State Government. At the income-tax point Madras City earns much more money than what it was earning; in the previous years it was to the tune of Rs. 40 crores. Why instead of getting a bigger share are we getting a lesser share ? That is a technical point. Probably the Hon. the Leader of the House will explain it. I do not want to make a mistake about it.

The last point I want to make is this. We have set upon ourselves the task of spending Rs. 170 crores. But the pathetic situation is this. Half of the City's population lives without proper housing. You may walk opposite the Chitra Talkies. You will find people living on the banks of the Cooum. Are they not human beings ? They live in such squalor. Something must be done on a war footing. There is no use of saying that there is no cement. This housing problem we should take up in all seriousness. At least half of the City's population lives in a blast furnace. Those people suffer in winter, too. You can walk into any street in Triplicane, Mylapore, Chintadripet or anywhere else. I request the Government to take it up as a serious thing. It is something like the Chinese menace. Government must take it up on a war footing and see that at least barracks are created. These people must be enabled to have some sort of civilised living. First we must try to inculcate in them and make them understand what

[Dr. H. V. Hande.] [5th March 1965

life is. Some of these huts are so bad that if you enter into them and stand, your head will be hit. This is the situation. I want the Government to do something immediately.

I want to make only one point about public health. The revenue income from public health in the year 1964-65 was estimated to be Rs. 15·72 lakhs. The revised estimate is Rs. 29·65 lakhs. In the estimates for the coming year it is Rs. 15·21 lakhs. In 1964-65 from Rs. 15 lakhs it has gone up to Rs. 29 lakhs. Now there is a drop of Rs. 15 lakhs. What is the exact reason for this drop in the public health revenue ? This is a point I would like to be clarified by the Health Minister.

With these words, I resume my seat.

*திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: அன்புமிக்க தலைவர் அவர்களே, 1965-66ம் வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தைப்பற்றி என் அபிப்ராயத்தைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். இப்போது இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் எல்லோருக்கும் அதிக நோக்கமில்லை. நல்ல கருத்துக்களைச் சொல்வதற்கு சொம்ப மனம் குறைவாக இருக்கிறது. ஜனவரி, பிப்ரவரி வந்தபிறகு இந்தி மொழியில்தான் ஜாஸ்தி பேசி பொழுது போகிறது. ஆகையால் நானும் அதுமாதிரி அதே விஷயத்தைப்பற்றித் திரும்பத்திரும்பப் பேச விரும்பவில்லை. நேற்று நடந்த ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தில் எல்லா விஷயங்களும் தன்ராக எதிர்க்கட்சிக்காரர்களால் மனம்விட்டுப் பேசப்பட்டன. அதைப் பார்க்கிறபோது இந்தக் குழப்பம் யாரால் வந்தது என்று ஒவ்வொருவரும் பேசினார்களே தவிர, நடந்த காரியம் போனால் போகட்டும், இனிமேல் நடக்கவேண்டிய காரியம் என்ன என்று யாரும் சொல்லவில்லை.

மிஸ்டர் சேர்மன்: நீங்கள்தான் சொல்லுங்களேன்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: நான் சொல்கிறேன். அதாவது ஆட்சி மொழி விஷயத்தில் உடனடியாக தமிழ் நாட்டில் நம்பிக்கை உண்டாக்கக்கூடிய முடிவு காண்பதில் அக்கரை கொள்ள வேண்டும். முதலமைச்சர் அதிக அக்கரை எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அவர்களும் இதற்கு முன்னால் பேசியமாதிரி இப்போதில்லை. டில்லிக்கு போய்க் கொஞ்சம் தீவிரமாகத்தான் பேசியிருக்கிறார்கள். அதுவரை சரிபட்டதான். முதலமைச்சர் அவர்கள் பள்ளியைவிட்டு பிறகு கொஞ்சநாள்தான் உத்தியோகத்தில் இருந்தார். பிறகு சுமார் 30 வருடம் நாட்டு சேவைதான் செய்து வருகிறார். இது எனக்குத் தெரியும். இவ்வளவு நாள் நல்ல சேவை செய்து அவர் ஆட்சி காலத்தில் இந்த இந்தி விஷயம் அவருக்குக் களங்கத்தை உண்டுபண்ணிவிட்டது. கறை பட்டுவிட்டது. மொழிப்போர்ச்சி 1937-லிருந்து தொடர்ந்து நம் நாட்டில் இருந்து வந்தது. அப்போதுதான் காஞ்சிபுரத்தில் இந்தி எதிர்ப்பு மகாநாடு நடந்தது. அதில் நான் வரவேற்புக் கமிட்டித் தலைவராக இருந்து நடத்தினேன். ராஜாஜி முத்தையா செட்டியார்

வந்திருக்கிறார் அப்போது. அதிலிருந்தே அந்த விஷயம் எல்லோர் மனதிலும் ஊறியிருக்கிறது. திடீரென்று இன்று அது வந்துவிடவில்லை. கோடை காலத்தில் மழை வந்தால் காற்று இடியோடு வருவதுபோல் இப்போது இந்த இந்தி வந்து தமிழ்நாட்டை பாழ் செய்துவிட்டது. அதனால் ஜனங்கள் வெறுக்கும் காரியங்கள் நடந்துவிட்டன.

அடுத்தபடியாக, 1965-66ம் வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றிப் பேசுகிறேன். இத்திட்டத்தில் புதிய வரி ஒன்றுமில்லை. சொம்ப சந்தோஷம். இது வரையில் மூன்று ஐந்தாண்டுத் திட்டங் களோடு போய்க் கொண்டிருக்கிறோம். அதுவும் இந்த வருஷத்தோடு முடிகிறது. அதனால் யாருக்கு லாபம், யாருக்கு நஷ்டம் என்று நாம் கணக்குப் பார்க்கவேண்டும். வரவுசெலவுத் திட்டம் என்றால், வியாபாரத்தில் கடைசியில் லாபநஷ்டம் பார்ப்பதுபோல இதிலும் பார்க்கவேண்டும். யாருக்கு லாபம் என்று பார்த்தால் பெரிய முதலாளிக்கு பர்மிட், லைசன்சு, ஏற்றுமதி, இறக்குமதி செய்பவர்கள் ஆத்தோடு பிளாக் மார்க்கெட்காரர்கள் இவர்களுக்குத்தான் லாப மாக இருக்கிறது. மற்றபடி நடுத்தர மக்கள், குறிப்பிட்ட வருமானம் பெறுகிறவர்கள், குறைந்த வருமானமுள்ளவர்கள் எல்லார் சொம்பக் கஷ்டப்படும்படியாக ஆகிவிட்டது. எப்படித் திட்டம் போட்டு செய்தாலும், அதே பள்ளத்தில்தான் விழுகிறது. அதற்கு என்ன வழி? பெரியவர்கள்கூட இருந்து திட்டம் போட வேண்டும். இங்கே கனம் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் இருக்கிறார், டாக்டர் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் யார் கலந்து யோசிக்கிறார்கள்? இந்திய அரசாங்கத்திலுள்ளவர்கள் திட்டம் போடுகிறார்கள். எதோ செய்கிறார்கள். யாரைக் கேட்கிறார்கள் போடும்போது? முதலமைச்சர் அவர்கள் நேற்று பேசும்போது சொம்ப கஷ்டமாக இருந்தது. வீட்டிலுள்ளவர்கள் பிள்ளைகளைக் கண்டிக்கவேண்டுமென்று சொன்னார்கள். இந்தக் காலத்தில் எந்தப் பிள்ளைகள் யார் பேச்சைக் கேட்கிறார்கள்? வைஸ்-சான்சலர் பேசும்போது என்னை கேட்டுவிட்டது என்று பேர் வந்துவிடுமே என்று கஷ்டப்படுகிறார்கள். உங்கள் காலத்தில் இருந்ததுபோலவே இப்போதும் இருக்குமா? காலம் மாறுகிறது. நீங்கள் சொல்வது எல்லாம் பழைய கதை. அதுவும் இந்த மொழிக் கிளர்ச்சியில் யார் போய்ச் சொல்ல முடியும்? இப்போது எல்லாம் போய் வேறுவிதம் ஆகிவிட்டது. என்னைப் பார்த்தால் குப்பக்காட்டு ஆள் என்கிறார்கள். பழைய கர்நாடகத்து மனுஷன் என்கிறார்கள். இப்படியெல்லாம் பையன்கள் நம்மைப் பார்த்துக் கேலி செய்யும் போது, யார் பேச்சைக் கேட்பார்கள்? கனம் மந்திரி வெங்கட்ட ராமன் அவர்கள் சொன்னார்கள். அவர்கள்மீது நான் சொம்ப அபிமானம் வைத்திருக்கிறேன். அவர்கள்தான் ஆங்கிலம் இல்லா விட்டால் எப்படி என்மைப் பார்த்து யாரும் கடன் கொடுக்கமாட்டார்கள் என்றார். கடன் வாங்குகிற பேர்வழிகளாக நாம் இருக்கும்போது, இங்கிலீஷ் இல்லையென்றால், யார் கொடுப்பார்கள்? கடன் வாங்கி நமக்கு நஷ்டம் கண்டுவிட்டது.

திரு. கே. வி. ராமசாமி: அடுத்த வருஷம் அதிகமாகக் கடன் வாங்கும்படியாக இருக்கும்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: என்ன சொல்கிறார் என்று புரியவில்லை.

மிஸ்டர் சேர்மன்: ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இன்னும் ஜாஸ்தி யாக வாங்கும்படி இருக்குமென்கிறார்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: எப்போது கடன் வாங்கித் தரச் சொன்னோம் என்று வந்துவிட்டார். ஆக வேண்டும். வாங்கக்கூடாது என்ற மனப்பான்மை வந்தால்தான் [illegible] அப்படித் தான். கொடுக்கிறவன் கொடுக்கமாட்டேன் என்று சொல்லும் வரையில், வாங்கவேண்டியதுதான். கொடுக்கிறவர்களும் இவர்கள் எங்கே போய்விட்டுப் போகிறார்கள் என்றுதான் தாராளமாகக் கொடுக்கிறார்கள்.

ஆகையால் திட்டம் போடும்போது இங்கேயிருக்கிறவர்களையும் கேட்டு எல்லா விஷயங்களையும் எல்லாம் பார்த்துச் செய்ய வேண்டும். அதற்கு நமக்கு அதிகாரம் இல்லை. திட்டகணக்கில் ஆயிரம் பணம் ஒதுக்கினால்கூட இவர்கள் அந்த வேலை செய்வதில்லை. அந்தப் பணத்தை எடுத்து வேறு வேலைக்குச் செலவிடுகிறார்கள். ஐந்து வருஷம் போனபிறகு போய்ப் திட்டப் படி காரியம் முடிந்துவிட்டதா என்று பார்த்தால், அந்தப் பணம் வேறு வழியில் போய்விட்டது.

திட்டம் எப்படியோதான் எட்டிலே இருக்கிற திட்டம் பிரகாரம் நடக்கவில்லை. காஞ்சிபுரத்திற்கு ஒரு இரண்டு லட்சம் ஒதுக்கி இருக்கிறது. நிறைய செலவு கட்டி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தம்பு கொடுக்கலில்லை. கோடம்பாக்கத்தார் என்று வந்துவிட்டது என்று கொடுக்கலில்லை. பணம் வேண்டும் கஷ்டப்படுகிறவர்கள் [illegible] துடிப்பவர்கள். துடிப்பில் வருபவர் வருகிறவர்கள் கஷ்டப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு திட்டம் பயன்படச் செய்யவும்.

விவசாயத்தைப்பற்றிச் சொல்லவேண்டியதில்லை. விவசாயம் செய்கிறவர்களுக்கு நாளுக்கு நாள் நஷ்டம் உண்டாகி எல்லாம் குறைந்து போய்விட்டது. நாம் என்னவென்றால் மற்ற வியா பாரத்திலே வரும் லாபத்தைப்போல விவசாயத்திலே இல்லை. குறைந்த லாபம் வருகிறது. அந்த லாபம் கூடியதாகவில்லை. விவசாயிகள் இதை வைத்து வாழ்க்கை நடத்தவேண்டுமென்றால் [illegible] பாடு நமக்கு வேண்டாம். நீர் கொள்முதல் செலவு அதிகம் ஆனால் உற்பத்தி குறைந்து விடுகிறது. வேலைக்கூடைய வேலை கம்மி. வரவுக்கும் செலவுக்கும் விகிதாசாரம் இருக்கிறது. லாபம் அதிகம் இல்லை. ஆகையினாலே விவசாயிகளுக்கு மனம் இல்லை. இந்த எலெக்ட்ரிக் கரெண்டு விவசாயிகள் கழுத்தைப் பிடிக்கிறது. இரண்டு வருஷமாக பம்ப் செட்டு வைத்து விவசாயம் செய்கிறவர்களுக்கு லாபம் இல்லை. இரண்டு வருஷமாக

10 ஹார்ஸ் பவர் வைத்து பத்து ஏக்கர் பயிர் செய்கிறவர்களுக்கு முன்னே எலெக்ட்ரிக் கரெண்டு 100-125 கட்டுவான். இப்போது 325 ரூபாய் கட்ட வேண்டும். யூனிட் 1 (ஐந்து) நயா பைசா இருந்தது போய் இப்போது 8 நயா பைசா ஆகிவிட்டது. ஆக அவனுக்கு கட்டுப்படி இல்லை. யாருக்கு லாபம் எலெக்ட்ரிசிடி? இண்டஸ்ட்ரிக்கு லாபம். பெரிய பெரிய வியாபாரிகள் அவர்கள் தனி ட்ரான்ஸ்ஃபார்மர் வைத்துக்கொண்டால் ½ அணுவுக்குள்ளே செலவாகிறது. நான் சொல்கிறது கவர்ண்மெண்டு எலெக்ட்ரிசிடி போர்டிலிருந்து குறைந்த விலைக்கு வாங்கி விவசாயிக்குக் கொடுத்தால் நல்லது இருக்கும். விவசாயத்தைக் காப்பற்ற வேண்டுமென்றால், குறைந்த விலைக்குக் கொடுங்கள். நஷ்டமானால் பரவாயில்லை அதனால். எத்தனை செலவு நஷ்டமாகிறது? விவசாயத்தைக் காப்பாற்றுகிறோம் என்று அவர்கள் விவசாயி கள் கழுத்தைப் பிடித்துக் கொலை பண்ணுகிறார்கள். இப்போது கரண்டுக்கு 100-க்கு 100 ஜாஸ்தி தான்கட்டுகிறேன். 100-க்கு 200 ரூபாய் சொம்ப ஜாஸ்தியாய்ப் போய்விட்டது. 100-க்கு 200 ரூபாய் கட்டுகிறேன். அதிலே போன வருஷத்திலிருந்து இந்த வருஷம் சொம்ப ஜாஸ்தியாகப் போய்விட்டது. படிப்படி யாக ஜாஸ்தியாய்ப் போய்விட்டது.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடராமன்: ரேட்டு நாங்கள் அதிகம் பண்ணவில்லை. 8 நயா பைசா யூனிட்டுக்கு கன்சேஷனிலே கொடுக் கிறோம்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: என்னைக் கேட்டால்? [illegible] கேளுங்கள் உங்களை எமாற்றுகிறார்களோ என்னவோ? நீங்கள் ஏமாந்து தான் இருக்கிறீர்கள், போர்டு கிட்டே. நான் பணம் கட்டுகிறேன். எனக்குத் தெரிகிறது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: மீட்டரிலே ஏதாவது தகராறு இருக்கும்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: எனக்கு 10-15 மோட்டார் இருக்கிறது. என்ன மோட்டார்களில் மிட்டதுபோ கேட்டிருக்கும்? ஆக கரெண்டு விலை ஏறி இருக்கிறது.

நம் நாட்டிலே உரத்தைப்பற்றிப் பேசுகிறோம். கேரளத்திலே மீன் உரம் போடுகிறார்கள். மீன் உரத்தைப் பண்ணல் குறைந்த பேட்டிற்குச் செய்யலாம். போன தடவை சொன்னேன். நீங்கள் சொல்கிற பாஸ்போட்டு கந்தக சத்து தானிய சத்து எல்லாம் கலந் திருக்கிறது. கலக்கிறார்கள் மீன் உரத்திலே. கேரளாவிலே பல்லாயிரம் இங்கே கொண்டுவந்து விற்று பணம் அடித்துக்கொண்டு போகிறார்கள். நாங்கள் எத்தனை தடவை சொன்னாலும் செய் கிறது இல்லை. இந்த மாதிரி மீன் உரம் செய்தால் லாபம் இருக் கிறது. சில பண்களுக்குப் போட்டால் விளைச்சல் அதிகமாக இருக்கிறது. சுண்ணாம்புச் சத்து நிறைய இருக்கிற இடத்திலே மீன் உரத்தைப்போட்டால் கொழுப்புச் சத்து குறைந்து விடு கிறது, விளக்கெண்ணை தடவி தலை வாரினால் தலை ஜில் என்று ஆகிற மாதிரி.

மிண்டர் சேர்மன்: மீன உரமாக்கினால் மீன் குறைத்து போய் விடுமே!

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: கெட்டுப்போனதைத்தான் உரம் செய்யவேண்டும். பஞ்சாயத்து ஆக்டிலே என்ன இருக்கிறது என்றால், 1920 சென்னை ஜில்லா முனிசிபாலிடி ஆக்டுக்கும் இந்த பஞ்சாயத்து ஆக்ட்டுக்கும் ஒரு வினாவில் தான் வித்தியாசம். ஒரு வினாவில் தான் ஜால்தி. விவசாயத்தை அபிவிருத்தி பண்ண வேண்டியது ஒன்று தான் வித்தியாசம். நான் படித்துப் பார்த்து விட்டேன். குறை இருந்தால் சொல்லுங்கள் எது அதிகமாக இருக்கிறது என்று சொல்லுங்கள். விவசாயத்தை அபிவிருத்தி பண்ணுங்கள் என்று ஆக்ட் செய்து அவர்கள் கிட்டே கொடுத்த பிறகு என் அவர்களுக்கு உரம் கொடுக்கக்கூடாது? கிராமத் திலே எதற்காக கோடை கொள்ளையடிப்பதற்கு சொல்லை? உரத்தை என் இந்த சொஸைடி மூலம், தனிப்பட்டவர்கள் மூலம் கொடுக்க வேண்டும்? அந்தப் பஞ்சாயத்து மூலமாகக் கொடுத்தால் விவசாயி உரத்தை வாங்கிக்கொள்ள சௌகர்யமாக இருக்கும். பஞ்சாயத்திடம் உரத்தைக் கொடுத்து அவர்களே விட்டு விவசாயி களுக்குக் கொடுக்கச் சொல்கிறது தானே. அந்த ஆப்ஜெக்டுக் கும் இதுக்கும் நேர் விரோதம். விவசாயத்தை அபிவிருத்தி பண்ண வேண்டும் என்று சொல்லிவிட்டு சட்டத்தைச் செய்து கொடுத்துவிட்டு சாமான் கேட்டால் கொடுக்கமாட்டேன் என்றால் எப்படி? விவசாயி உரம் வாங்க 6 மைல் போகவேண்டும். உரம் காலத்தில் கொடுப்பது என்பது தான் நம் கிட்டே இல்லையே. அதைப்பற்றிப்பேச வேண்டியதில்லை. காலத்திலே உதவுவது இல்லை. எப்படியாவது வந்து தொலையட்டும் விட்டுத்தள்ளு கிட்டே விவசாயிக்குக் கிடைத்தால் நன்றாக இருக்குமே. இந்த அரிஜன வெல்ஃபேரிலே ஏழைகளுக்கு மாடு, விதை, கலப்பை இதெல்லாம் கொடுக்கிறார்கள். நான் பார்த்தேன் இப்போதுதான் எப்போது கொடுக்கிறது என்று தெரியாமல் கொடுக்கிறார்கள். விதை மாசி மாதத்திலே கொடுத்தால் லாபமாகுமா? ஆடி மாதத்திலே கொடுக் கவேண்டும். மாசி மாதத்திலே கொடுக்கிறார்கள். அவர்கள் வாங்கிக்கொண்டு போகும்போது பாதி செட்டு மைத்திருக்கிற தில்லாரர்களிடம் அதை விற்றுவிட்டுப் போய்விடுகிறார்கள். ஒரு நிச்சயமாக விதை அப்படி எனக்குக் கிடைத்தது நான் வாங்கி போட்டேன். மாடு கொடுத்திருக்கிறார்கள். யார் அதற்கு வைக்கோல் போடுவது? அதை எடுத்துக்கொண்டுபோய் விற்கிறேன். அவனுக்கு அதனால் ஒரு வேலையும் இல்லை. உதவி பண்ணுகிறேன் என்று ஏட்டிலே எழுதி பணத்தைச் செலவு பண்ணினால் அதை அப்படியே அடித்துச் சொல்கிறார்கள். புத்தகத் திலே போடுகிறார்கள். அதைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் என்ன லாபம்? அதை அடித்துச் சொல்கிறார்கள். புத்தகத்திலே போடு கிறார்கள். இந்த மாதிரி தூக்க முடியாத புத்தகத்தைக் கொடுக் கிறார்கள். அதைத் தூக்கிக் கொண்டு போய் என்ன லாபம்? மதிய உணவு பற்றிக் கேட்டால் அப்போது அந்த ஆரம்ப காலத் திலே ஒரு பள்ளிக்கூடத்தைத் தான் இந்த ஆண்டிலே இப்போது கணக்குப் போட்டு இப்போது 6 நயா பைசா ஒரு அணா ஆக்கி யிருக்கிறார்கள். அதிலேயும் சுங்கம் பிடிச்சுவிட்டார்கள். 16×6=96

ஒரு ரூபாயில் 6 நயாபைசா அதிலே சுங்கம் சர்க்காருக்கு. இப்போது ஒரு அணாவிற்கு எப்படி போடுவான்? அன்றைக்கு இருந்த அரிசி விலை என்ன? இப்போது என்ன விலை? நான் ஆயிரம் பேருக்கு காஞ்சிபுரத்தில் ஏழை மாணவர்கள் சங்கம் என்று வைத்துப் போடுகிறேன். நான் எப்படிப் போட முடியும்? நாங்கள் ஏதோ இங்கே அங்கே வாங்கிப் போடுகிறோம். நம் சக்திக்குத் தக்க மாதிரி. இன்று மிளகாய், பருப்பு என்ன விலை? 6 நயா பைசா கொடுத்தால் எப்படிப் போடுவான்? வருஷா வருஷம் இந்த விலை உயர்வு ஆகிறமாதிரி அதற்குத் தக்கபடி பணம் வைத்துக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்கும். தர்மம் செய்யக்கூட கணக்கு வரவில்லையே, மனம் வரவில்லையே. நான் கேட்கிறேன்? தர்மம் பண்ணுகிறோம் என்று பிராபகாண்டா பண்ணுகிறீர்கள். சரியா கொடுத்து சரியா விளம்பரம் பண்ணினால் நன்றாக இருக்கும். இந்த மதிய உணவில் பல இடங்களில் 100 பசங்கள் என்று சொல்லி விட்டு சாப்பாடு போடுவது சாப்பிடுகிற பசங்கள் 15-20 தான் இருக்கின்றனர். கணக்கிலே தினம் 100 பேர் என்று இருக் கிறது. சாப்பிடறபோது பாருங்கள். 15 பசங்கள் நிச்சயம் 85 பசங்கள் விலை வாருவிலே அடி பட்டுப்போய்விடுகிறது. எவ்வளவு செலவு ஆகிறது என்று பாருங்கள். வெறும் சாதத்தை யா இந்தப் பசங்களுக்கு வடித்து கொடுக்கிறோம்? குழம்பு எல்லாம் பண்ணுகிறோம். கடவுளுக்கு வெறும் சாதத்தை மூடிக் காட்டி விடுகிறோம். இந்த சாமிக்கு அப்படி இல்லையே.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கடாசலம்: இங்கே சாமி இல்லையே ஆசாமி அல்லவா இருக்கிறது.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: காஞ்சிபுரத்திலே பக்தவத்சலம் பாலிடெக்னிக் இருக்கிறது. பாலிடெக்னிக் இருக் கும் இடமெல்லாம் தொழிற்பேட்டை இருக்க வேண்டும். இல்லா விட்டால் டிரெயினிங் படித்த பையன் 8 மைல் 10 மைல் போய் என்ன பண்ண முடியும்? காஞ்சிபுரத்திலே தொழில்பேட்டை வேண்டும். பாலிடெக்னிக் கல்லூரி வேண்டும். ஹெட்குவார்ட் டர்ஸ் செங்கல்பட்டிலிருந்து காஞ்சிபுரத்திற்கு மாற்ற வேண்டும். தலைவர் அவர்களே, நீங்கள் டெல்லிக்குப் போய்விட்டீர்கள். நீங்கள் இருந்த வரைக்கும் அந்த ஜில்லா ஹெட்குவார்டர்ஸ் மாற்றம் பாரேன் இருந்தது. இப்போது இல்லை. ஏதோ முயற்சி பண்ணி காஞ்சிவரத்தில்வர ஏற்பாடு பண்ண வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்நேரம் பேச அனுமதி அளித்த தலைவருக்கு நன்றி கூறி முடித்துக் கொள் கிறேன்.

திரு. பி. வெங்கடாசலத் தேவர்: அவைத் தலைவர் அவர்களே, சமீபத்திலே நடந்த கலவரங்களிலே உயிர் நீத்த மாணவர் குடும்பத்துக்கு போலீஸ் அதிகாரிகளுக்கும் என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

மன்றத்திலே முதலமைச்சர் அவர்களால் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டமானது நல்ல முறையிலே அமைந்துள்ளது கண்டு நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். மேற்படி திட்டத்திலே

[திரு. பி. வெங்கடாசல தேவர்] [5th March 1965

விவசாயத்துக்கு முதலிடம் அளிக்கப்பட்டு இருக்கிறதைக் கண்டு பாராட்டுகிறேன். அந்தத் திட்டத்திலே தஞ்சை ஜில்லா உபரி ஜில்லாவாக இருந்தாலும் பாசனத்திற்குச் சரியான வசதியில்லை எனில் விவசாய உற்பத்தி பாதிக்கப்படும். இந்தத் திட்டத்திலே கண்ட பாசன நீர் அமைப்புத் திட்டத்தைத் தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் விரிவாக்கி, வடிகால்வாய்களை சீரமைத்து செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தத் திட்டத்திலே பாதான நீர் கண்டு பிடிப்புத் திட்டமும் சேர்க்கப்பட்டிருப்பதைக்கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். தஞ்சை ஜில்லாவிலே நாகப்பட்டினத்திலே இருந்து அதற்காக கடற்கரையிலே [illegible] அந்தப் பிரதேசத்திலே மழை பெய்வதால் அதிகமாக விளைகிறது. நல்ல மண் வளம் உள்ளதாக இருக்கிறது. அந்தப் பிரதேசத்திலே (பரியாவிலே) பாசன நீர் கண்டுபிடிப்பு திட்டத்தை இந்த ஆண்டே தொடங்க வேண்டுமென்று அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். விவசாயிகளுக்குத் தொழில் நுட்பத்தில் பயிற்சி தரும், பூச்சி மருந்து கிடைக்க வகை செய்ய வேண்டுமென்று அரசாங்கத்தை நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்தத் திட்டத்திலே கல்விக்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே மதிய உணவுத் திட்டமும் சேர்ந்து இருக்கிறது. மதிய உணவுத் திட்டமானது நல்ல முறையில் நடைபெற, அதைக் கண்காணிக்க அந்த அந்த [illegible] ஆய்வாளர்கள், அவர்களுடைய பல் அலுவல்களின் காரணத்தினால் இதைச் சரிவர கவனிக்க முடியாமல் போகிறது. இதற்காக ஜில்லா கல்வி அதிகாரி அலுவலகத்திலேயே தனியாக சில அதிகாரிகளை நியமித்து அவர்களை ஆங்காங்கே சென்று பள்ளியிலே செக் செய்வது போலச் செய்தால் இந்தக் குறையை நிவர்த்திச் செய்ய வழி ஏற்படும். இந்தத் திட்டத்திலே கல்விக்காக அதிகமான பணம் ஒதுக்கப்பட்டிருப்பது நல்ல பலன் தரவேண்டுமென்றால், அந்த அந்தப் பள்ளிகளில் உள்ள ஆசிரியர்கள் எந்த அரசியல் கட்சியிலும் சேராமல் இருக்க கண்காணிக்க வேண்டும். பள்ளியில் உள்ள மாணவர்கள் எந்த அரசியல் கட்சியிலும் சேராது செயல்பட்டால் நல்லது. ஆகவே அப்படிச் சேர்ந்து செயல்படாமல் இருக்க வகை செய்யவேண்டும். அப்போதுதான் திட்டத்தின் நல்ல பலனைக் காண முடியும். சமீபத்திலே நடந்த கலவரங்களுக்குக் காரணம் மாணவர்களை இந்த அரசியல் கட்சிகள் தூண்டியதுதான் என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. எப்படியிருக்க வேண்டுமோ அதைப் போல், மாணவர்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும். அந்த மாணவர்களின் மீது நாம் ஆத்திரம் கொள்ளத் தேவையில்லை. ஆனால் இதற்குக் காரணமாக இருந்து அவர்களை தூண்டிவிட்ட சக்திகளை, நிலை விசாரணை செய்து, யாரால் ஏற்பட்டதோ இந்த சதி, அவர்களைக் கண்டு பிடித்து சரியான தண்டனை கொடுக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை நான் மிகவும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையிலே படிக்கின்ற கிராமப்புற மாணவர்களுக்கு அந்த வாலிப வயதிலே படிக்க வேண்டுமென்ற கவலை இருப்பது இல்லை. பெற்றோர்களுடைய தொல்லைகளின் பேரிலேயே

5th March 1965] [திரு. பி. வெங்கடாசல தேவர்]

தான் அவர்கள் பள்ளிக்குச் செல்கிறார்கள். இது போன்று கிராமப் புற மாணவர்கள் படிக்காமல் ஒரே வகுப்பிலேயே 2, 3 ஆண்டுகள் தங்கி விடுகிறார்கள். இளம் வயதிலேயே ஆங்கிலம், தமிழ் இரண்டும் படிப்பதற்கே அவர்களுடைய மனமானது கல்வியிலே செல்வதில்லை. எஸ்.எஸ்.எல்.சி.-க்கு மேற்பட்டு கல்லூரிக்குப் போகிற நிலையிலேதான் அவர்களுக்குப் படிக்க வேண்டுமென்ற உணர்வு உண்டாகிறது. இப்போது மும் மொழிகள் படிக்க வேண்டுமென்று இருப்பதால் மாணவர்களுக்குக் கொஞ்சம் சிரமமாக இருக்கத் தான் செய்கிறது. ஒரு தாய் தன் குழந்தைக்கு அளவோடு ஒரு வாய் அன்னத்தை ஊட்டினால் அது சுலபமாக முழுங்க முடியும். இரண்டு வாய், மூன்று வாய் சேர்த்தாற்போல் முழுங்க முடியாது. இந்த நிலைமையில் மும்மொழிகளைக் கற்க வேண்டியிருக்கிறது. ஆனால் தேச ஒற்றுமையைக் கருதி மும்மொழிகளைப் படிக்க வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நாம் அதற்காக அதை வரவேற்கிறோம். அந்த முறையிலே எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரையில் அந்த பாலர்மாள குழந்தைகளுக்கு பரீட்சை வைக்காமல் அவர்களுக்குத் தேர்வு வைக்காமல் அவர்கள் அந்த அந்த வருஷம் படித்தால் அடுத்த வகுப்பிற்குச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. வரை பரீட்சையை எடுத்துவிடுவது நலம் என்று கருதுகிறேன். இதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

(டெபுடி சேர்மன் தலைமை வகித்தார்)

மாணவர்களின் கலவரம் ஏற்பட்டதற்குக் காரணம், குடியரசு தினத்தன்று துக்க நாள் கொண்டாடப்பட்டதுதான். துக்க நாள் கொண்டாடுவதை ஏன் 26-ம் தேதிக்கு முன்பே வைத்துக் கொண்டிருக்கக் கூடாது? 'திராவிட நாடு எங்கள் மூச்சு' என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் கூறினார்கள். ஒருவனுடைய மூச்சுப் போனால், அதன் பிறகு அவன் பிணம்தான். திராவிட நாடு தங்கள் மூச்சு என்று சொன்ன திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர், பின்னர் திராவிட நாடு பிரிவினைக் கொள்கையை கைவிடவில்லையா? அதே போல் இந்தக் குடியரசு தினத்தன்று துக்க நாள் கொண்டாட வேண்டும் என்று தீர்மானித்திருந்த முடிவை அவர்கள் மாற்றிக்கொண்டிருந்தால் சமீபத்தில் ஏற்பட்ட வருந்தத்தக்க சம்பவங்கள் ஏற்பட்டிருக்காது. "யானை வரும் பின்னே, மணியோசை வரும் முன்னே" என்று ஒரு பழமொழி உண்டு. அந்த மாதிரி துக்க தினம் வந்தது; அதைத் தொடர்ந்து கலவரமும் வந்தது. கலவரங்களில் மாணவர்கள் பலியானார்கள்.

அடுத்தபடியாக, இப்போது உணவு தானியக் கட்டுப்பாடு [illegible] தஞ்சாவூர் ஜில்லாவில் கிராமங்களில் விவசாயிகளிடமிருந்து உணவு தானியம் வாங்கப்படுகிறது. ஒரு மூட்டை எவ்வளவு கிலோ கொண்டது ஆகும். கிஸ்தி செலுத்துவதற்கும் மற்ற லெவிகள் செலுத்துவதற்கும் பணம் தேவைப்படுவதால், விவசாயிகள் உணவு தானியத்தை விற்கிறார்கள். வியாபாரிகள் அந்த உணவு தானியத்தை அவர்களிடமிருந்து வாங்குகிறார்கள். ஒரு இடத்தில் மூட்டை 58 கிலோ, இன்னொரு இடத்தில் மூட்டை 58½ கிலோ, இன்னொரு இடத்தில் மூட்டை 59 கிலோ என்ற முறையில் உணவு தானியம் வாங்கப்படுகிறது. ஆனால் விலை

[திரு. டி. வெங்கடாசல தேவர்] [5th March 1965

போடுவது நியாயமாகாது. இது விவசாயிகளுக்குப் பெரிய குறையாக இருக்கிறது. இதுபோன்ற தவறு நடக்காமல் இருக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சபாநாயகத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இங்கே பேசிய பலரும் மொழிப் பிரச்சினையைப் பற்றியே பேசினார்கள். மற்ற விஷயங்களைப்பற்றி அவர்கள் அதிகப் பேசவில்லை. "எல்லோரும் ஓர் குலம், எல்லோரும் ஓர் இனம், எல்லோரும் இந்நாட்டு மன்னர்" என்று பாரதியார் சொன்னார். அவர் சொன்னது போல நாம் எல்லோரும் ஒற்றுமை உணர்ச்சி இல்லாது நடந்துகொள்ள வேண்டும். நாம் எல்லோரும் ஜாதி, மத, மொழி வேற்றுமை உணர்ச்சிகள் இல்லாமல் ஒற்றுமையுடன் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று எல்லோரையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இங்கே இப்போது பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக் காகத் தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

*திரு. கே. வி. ராமசாமி: கனம் உப சபாநாயகர் அவர்களே, இந்த பட்ஜெட்டின் மீது நான் சில வார்த்தைகள் பேசுவதற்கு முன், இந்த நாட்டில் சமீபத்தில் நடந்த அநாகரீக, பலாத்காரச் செயல்களால், அடிபட்டோ, உதைபட்டோ, துன்புறுத்தப்பட்டோ இந்த உலகை விட்டுப் பிரிந்த ஒவ்வொருவருக்கும் மரியாதை செலுத்தும் வகையில் அவ்வாறு பிரிந்த ஒவ்வொருவரையும் நான் நினைக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். எனவே அவர்களுக்கு நான் இப்பொழுது அந்த முறையில் மரியாதை செலுத்துகிறேன். இந்த வருந்தத்தக்க சம்பவங்கள் ஏன் ஏற்பட்டன என்பதைப்பற்றிப் பல பெரியவர்கள் இங்கே பேசியுள்ளார்கள். இது சம்பந்தமாக நானும் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

இந்த பட்ஜெட் கூட்டத்திற்கு முதல் நாளாகப் பூஜையாக நான் ஆலை. இந்த நாடாளுமன்றத்தில் எனக்கு முன்னே மிஸ்டர் பூஜைக்கு ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் பலவந்தமாகத் தடுத்துக் கொண்டது இந்த சபையிலுள்ள அனைவருக்கும் தெரிந்திருக்கும். இந்த முன்தினம் கூட்டத்திற்கு வருவதற்காக நான் காரில் வந்து கொண்டிருந்தபோது ஆர்ப்பாட்டக்காரர்கள் நான் வந்த பஸ்ஸை நிறுத்தி, என்னை பஸ்ஸைவிட்டு இறங்கி நடந்து என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அவ்வாறும் செய்தார்கள். அவைகளை யெல்லாம் நான் பொறுத்தேன். காரணம், நான் காந்திஜீயால் தூண்டப்பட்டு தனிநபர் சத்தியாக்கிரகத்தில் கலந்துகொண்டவன். அந்த காரணத்தால் தான் கோபம் வரும்போது, பொறுத்து நின்றதற்கு அவர்களிடம் எனக்குக் கோபம் இல்லை. இந்த சபையிலுள்ள அறிவாளிகளே, நான் கேட்கிறேன். இவ்வாறு நடப்பது தமிழ்நாட்டில் பண்பா? இது தமிழ் மக்களின் பண்பா? இவ்வாறு நடப்பது எந்தக் கட்சியின் கொள்கை? ஏன்? "நீங்க எல்லாம் செய்ததைத் தானே அவர்கள் செய்கிறார்கள். நீங்கள் எல்லாம் பெரிய யோக்கியர்கள் ஆகிவிட்டீர்களா?" என்று

5th March 1965] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

காங்கிரஸ்காரர்களாகிய எங்களைப் பார்த்துக் கேட்கிறார்கள், நாங்கள் என்ன செய்தோம், எவ்வாறு செய்தோம் என்பது தெரியாமல் பேசுவது சரியல்ல. நான் பல இயக்கங்களில் கலந்து கொண்டிருக்கிறேன். 1942-ல் என் தலைமையில்தான் கோவையில் இயக்கம் நடந்தது. கள்ளுக்கடை, துணிக்கடை மறியல்கள் நடந்தன. நான் தொண்டனாகவும் தலைவனாகவும் பணியாற்றியிருக்கிறேன். மக்களுக்கு வருத்தமோ, தொல்லையோ ஏற்படாத வகையில் நாங்கள் போராட்டம் நடத்தினோம். மக்கள் குடியினால் அறிவை இழக்கிறார்கள் என்று சொன்னதால், கள்ளுக்கடைகளை நீக்கிரையாக்கினோம். அப்போது எந்த உயிர்களுக்கும் தீங்கு செய்யாதபடி அதைச் செய்தோம். கள்ளுக்கடைகளுக்கும் பனை மரங்களுக்கும் தீவைத்தோம். அப்போது கள்ளுக்கடையில் இருந்த காவல்காரரையும், அங்கே வளர்க்கப்பட்டு வந்த ஆட்டுக் கடாக்களையும் வெளியே வரச் செய்துவிட்டுத்தான் கடைக்குத் தீவைத்தோம். சமீபத்தில் நடந்த போராட்டம் அந்த மாதிரி நடந்திருந்தால் அது பெருமைக்குரிய போராட்டமாக இருந்திருக்கும். ஆனால் சமீபத்திய போராட்டம் ஆபாசமான முறையில் இருந்தது. அதன் ஆபாசத்தை வாயால் சொல்லக்கூட முடியவில்லை. 1942-ம் ஆண்டில் நாங்கள் ரெயிலை நிறுத்தினோம், ரெயிலைக் கவிழ்த்தோம்? ஊட்டி-அரவங்காடு பாதையில் 'பாம்ஸுடன்' (குண்டுகளுடன்) ரகசியமாக வந்துகொண்டிருந்த டபில் என்ஜின் குட்ஸ் வண்டியை நாங்கள் வெகு நுட்பமான முறையில் யாருக்கும் ஆபத்து ஏற்படாத முறையில் கவிழ்த்தோம். ஒரு பாலஞ்சர் வண்டியை அனுப்பிவிட்டு, அதற்குப் பிறகு 15 நிமிடங்களுக்கு பிறகு அந்த குட்ஸ் வண்டியை செயில்வே ஸ்தாபனத்தினர் அனுப்பினர்கள். மக்களுக்குத் தீங்கு செய்யக்கூடாது என்ற எண்ணம் எங்களுக்கு இருந்ததால் நாங்கள் பாலஞ்சர் வண்டியைக் கவிழ்த்தவில்லை. குட்ஸ் வண்டியை நாங்கள் எந்த இடத்தில் கவிழ்த்தோம்? 'பாம்ஸ்' வெடிக்க முடியாத இடத்தில் கவிழ்த்தோம். போதனூருக்கும், சிங்கநல்லூருக்கும் இடையில் இருந்த லைனில், இருப்பக்கங்களிலும் ஏரித்தண்ணீர் இருந்த இடத்தில் கண்ட வாளித்தை நீக்கி, அந்த குட்ஸ் வண்டி கவிழும்படி செய்தோம். அந்த குட்ஸ் வண்டி கவிழ்ந்தது. "பாம்ஸ்" வெடிக்கவில்லை. அந்த லைனில் இப்போது வண்டிகள் போவதில்லை.

டெபுடி சேர்மன்: இதையெல்லாம் ஏன் சொல்கிறீர்கள்? பட்ஜெட்டின் மீது பேசுங்கள்.

திரு. கே. வி. ராமசாமி: இதையெல்லாம் நான் ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், நான் அடிக்கப்பட்டேன்.

டெபுடி சேர்மன்: பட்ஜெட் மீது பேசுங்கள்.

திரு. கே. வி. ராமசாமி: சமீபத்திய போராட்டம் மாதிரி அந்தக் காலத்துப் போராட்டம் இருக்கவில்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: வயதாகிவிட்டாலே பழைய காலம் நினைவுக்கு வரும்.

[5th March 1965

திரு. கே. வி. ராமசாமி: நமக்கு சுதந்திரம் எப்படி வந்தது என்பது பிற்காலத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கக்கூடியவர்களுக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும். "இந்த நாட்டு மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு சுதந்திரம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி வாங்கியுள்ள சுதந்திரத்தை நல்லபடியாகக் காக்க வேண்டும்" என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இதையெல்லாம் சொல்லுகிறேன்.

என்னுடைய பெருமை என்னிடத்தில் இருந்தால் போதும், மக்களுக்குத் தெரியும், நான் என்ன செய்தேன் என்பது. நூலில் இப்போது நடந்த விஷயத்தை பற்றி எழுதியிருக்கும் உத்தம் இதைச் சொன்னால்தான் தெரியும் என்பதால் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். என்னென்ன சொன்னார்கள் அவர்கள் பையன்கள் தானே, மன்னிப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். மன்னிப்பு எப்படிக் கொடுக்கலாம்? அடித்துக் கண்டிக்கலாம். என் பிள்ளை பீடி குடித்தால், டேய் பீடி குடிப்பியா, குடிப்பாயாடா என்று நாலு வைத்து கண்டிப்பேன். என் தகப்பனார் என்னை விளக்குமாறை எடுத்து அடிப்பார்.

திரு. கே. பாலகுப்ரமணிய அய்யர்: அந்த நாளில்தான் அப்படி. இப்போது அவர்கள்தான் நமக்குக் கொடுப்பார்கள்.

திரு. கே. வி. ராமசாமி: இப்படிப் பேசித்தான் அவர்கள் நிலைமை மீறிவிட்டது. அவர்களைக் கண்டிக்காமல் விட்டதனால் தான் இப்படி ஏற்படுகிறது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நம் முன்னோர்கள் நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்றால் குற்றம் செய்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் தகுந்த முறையில் தண்டிக்க வேண்டும். அந்தத் தண்டனையாலும் அவர்கள் தங்கள் குற்றத்தை உணரவேண்டும். கோயமுத்தூரில் பெண்கள் டிரெயினிங் ஸ்கூல் இருக்கிறது. அதில் நடந்ததை நினைக்கும்போது ஆறறிவு படைத்த மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கண்களில் ரத்தத்தைச் சிந்தவேண்டுமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அந்த ஸ்கூலில் பெண் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். சில குழந்தைகளை அப்போது நிறுத்திப் போகச் சொல்லிவிட்டார்கள். சில குழந்தைகள் போக முடியவில்லை. கையில் காசு இல்லாத காரணத்தாலே பெற்றோர்கள் வந்து அழைத்துப் போகமுடியாததாலோ போகவில்லை. அந்த இடத்தில் புகுந்து அந்தக் கட்டடத்திற்கு நெருப்பை வைத்து, அந்த பிள்ளைகுட்டிகள் வைத்திருந்த புஸ்தகங்களை நெருப்பில் போட்டு பொசுக்கி, தாங்கி பேசுகிறார்கள். **அவைகளைச் சொல்வதற்கே** வாய் வரவில்லை. அங்கு நடந்தது அக்கிரமம், அநியாயம், அட்டூழியம். இதைச் செய்தது என்னமோ தெரியாத பிள்ளைகளா? சொன்னால் கேட்கமாட்டார்கள் என்றால் விட்டுவிடுவதா? யார் சொன்னால் கேட்கமாட்டார்கள்? சொல்கிறவர்கள் சொன்னால் கேட்காமல் போய்விடுவார்களா? அவர்களுக்கு என் பரிந்து பேசவேண்டுமென்று கேட்கிறேன்? பெண்களை மானபங்கம் செய்தார்கள் என்றால் அந்தப் பெற்றோர்கள் கேட்கும் போது என்ன சொல்ல முடியும்? இந்த நாட்டில் நடப்பது காங்கிரஸ் ஆட்சிதானே அய்யா? உங்கள் ஆட்சியில் இப்படி நடந்

5th March 1965] [திரு. கே. வி. ராமசாமி]

தால் எப்படி எங்கள் பிள்ளைகளை வெளியே தனியாக படிக்க அனுப்பமுடியும் என்று கேட்கிறார்களே, அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? இதையெல்லாம் பேசக்கூடாது என்கிறீர்களே தலீவர். பேசாமல் இருக்கமுடிகிறதா? இதையெல்லாம் நான் இங்கே சொல்லாமல் எங்கே போய்ச் சொல்லமுடியும்? இதை வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். எனக்கும் மாணவர்கள் மீது அன்பு உண்டு. அவர்கள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டு. நன்றாக வளரவேண்டுமென்ற ஆசை உண்டு. வாங்கிய சுதந்திரத்தை காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கடமையும் எனக்கு இருக்கிறது. ஆகையால்தான் என்னுடைய 'தியாகி' பத்திரிகையில் 25-1-1965-ல் சென்னையில் நடந்தது என்ன என்று தலையங்கத்தில் எழுதியிருக்கிறேன். இதை சொல்வதுகூட என்னுடைய பத்திரிகையை விளம்பரப்படுத்துவதாக இருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் நான் எழுதியதைச் சொல்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய நண்பர் ஒருவர்கூட அதைப் படித்துவிட்டுக் கேட்டார். என்னய்யா சொல்லம்பால் குத்தியிருக்கிறீர்களே என்றார். அப்படியும் நான் நடந்ததைக் குறைத்துத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். பூராவும் எழுதினால் படிக்கமாட்டார்கள் என்று ஓரளவுக்குத்தான் எழுதினேன். யாரையும் திட்டி எழுதவில்லை. நடந்த விஷயத்தைத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். இன்றைக்கு சட்ட மன்றத்தில் உள்ள நண்பர்கள், மாணவர்களுக்கும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் குடும்பத்திற்கும் உதவி தொகைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். போலீசாருக்கு அபசாங்கம் கொடுக்கிறது. தகுந்த சமயத்தில் போலீசார் மக்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்தார்கள். அதற்காக மக்கள் அவர்களைப் பாராட்டினார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தொகை கொடுக்கிறார்கள். அதைப்போல குற்றவாளிகளுக்கும் பணம் சேகரித்துக் கொடுத்தால் என்ன நியாயம்? அப்படிக் கொடுத்தால் எல்லோரும் குற்றம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடமாட்டார்களா? ஆகையால் அந்த முறை நல்லதல்ல என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். சோமனூர் என்ற ஊர் எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அங்கு ரயில்வே ஸ்டேஷன் இருக்கிறது. அங்கு பஞ்சு பேல்கள் நிறைய வந்திருந்தது. அதன் மதிப்பு, ஒவ்வொரு வர் ஒவ்வொரு மாதிரியாக ஆறு லட்சம், பத்து லட்சம் என்கிறார்கள். அந்தப் பஞ்சுப் பொதிகள் மட்டுமல்ல, அந்த ஸ்டேஷனையே கொளுத்தியிருக்கிறார்கள். எரிந்த பஞ்சு பொதிகளுக்கு யார் நஷ்டஈடு கொடுப்பது? யாரால் அது கொடுக்கப்பட வேண்டும்? இதையெல்லாம் உணரவேண்டாமா? வரி போட்டால் வரிபோட்டாரை, போட்டார்களே என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். இதையெல்லாம் சரி கட்டுவது எப்படி? அதனால்தான் கனம் தங்கவேல் முதலியார் அவர்கள் பேசும்போது அடுத்த வருஷம் அதிக வரி போடும்படி இருந்தாலும் குற்றமில்லை என்று சொன்னேன். இவ்வளவு சொத்துக்களை ஈடு செய்வது எப்படி? மந்திரத்தால் செய்ய முடியுமா? தபால் ஆபீசுகளில் என்ன நடந்தது? எத்தனை பெட்ரோல் பங்குகள் கொளுத்தப்பட்டன? இவற்றிற்குக் காரணமாக இருந்தவர்களிடம் அதை வசூல் செய்ய வேண்டாமா? தண்டவரி போட்டு வசூல் செய்வதா? யார் யார் எந்தக் காரியத்தைச் செய்

[5th March 1965

திரு. கே. வி. ராமசாமி: நமக்கு சுதந்திரம் எப்படி வந்தது என்பது பிற்காலத்தில் ஆட்சிப் பொறுப்பை ஏற்கக்கூடியவர்களுக்குத் தெரிந்தாக வேண்டும். "இந்த நாட்டு மக்கள் மிகவும் கஷ்டப்பட்டு சுதந்திரம் வாங்கியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் அப்படி வாங்கியுள்ள சுதந்திரத்தை நல்லபடியாகக் காக்க வேண்டும்" என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு ஏற்பட வேண்டும் என்பதற்காகத் தான் இதையெல்லாம் சொல்லுகிறேன்.

என்னுடைய பெருமை என்னித்தில் இருந்தால் போதும். மக்களுக்குத் தெரியும், நான் என்ன செய்தேன் என்பது. ஆனால் இப்போது நடந்த விஷயத்தை பற்றி எழுதியிருக்கும் உருக்கம் இதைச் சொல்லுவதால் தெரியும் என்பதால் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். எவ்வளவோ சொன்னார்கள். அவர்கள் பையன்கள் தானே, மன்னிப்புக் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொன்னேன். மன்னிப்பு எப்படிக் கொடுக்கலாம்? அடித்துக் கண்டிக்கலாம். என் பிள்ளை பீடி குடித்தால், டேய் பீடி குடிப்பியா, குடிப்பாயாடா என்று நாலு வைத்து கண்டிப்பேன். என் தகப்பனார் என்றால் விளக்குமாறை எடுத்து அடிப்பார்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர்: அந்த காலில்தான் அப்படி. இப்போது அவர்கள்தான் நமக்குக் கொடுப்பார்கள்.

திரு. கே. வி. ராமசாமி: இப்படிப் பேசித்தான் அவர்கள் நிலைமை மீறிவிட்டது. அவர்களைக் கண்டிக்காமல் விட்டதனால் தான் இப்படி ஏற்படுகிறது என்பது என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயம். நம்முடைய நாட்டில் எதிர்காலம் நன்றாக இருக்க வேண்டுமென்றால் குற்றம் செய்பவர்கள் யாராக இருந்தாலும் தகுந்த முறையில் தண்டிக்க வேண்டும். அந்தத் தண்டனையாலும் அவர்கள் தங்கள் குற்றத்தை உணரவேண்டும். கோயமுத்தூரில் பெண்கள் டிரெயினிங் ஸ்கூல் இருக்கிறது. அதில் நடந்ததை நினைக்கும்போது ஆறறிவு படைத்த மக்கள் ஒவ்வொருவரும் தங்களுடைய கண்களில் ரத்தத்தைத் தேந்தவேண்டுமே தவிர வேறு ஒன்றுமில்லை. அந்த ஸ்கூலில் பெண் குழந்தைகள் இருக்கிறார்கள். சில குழந்தைகளை அப்போது வீட்டிற்குப் போகச் சொல்லிவிட்டார்கள். சில குழந்தைகள் போக முடியாமல் கையில் காசு இல்லாத காரணத்தாலோ பெற்றோர்கள் வந்து அழைத்துப் போகமுடியாததாலோ போகவில்லை. அந்த இடத்தில் புகுந்து அந்தக் கட்டடத்திற்கு நெருப்பை வைத்து, அந்த பிள்ளைகுட்டிகள் வைத்திருந்த புஸ்தகங்களை நெருப்பில் போட்டு பொசுக்கி, நாசம் பண்ணியிருக்கிறார்கள். **அவைகளைச் சொல்வதற்கே** வாய் வரவில்லை. அங்கு நடந்தது அக்கிரமம், அநியாயம், அட்டூழியம். இதைச் செய்தது என்னமாய் தெரியாத பிள்ளைகளா? சொன்னால் கேட்காமல் பார்கள் என்றால் விட்டுவிடுவதா? யார் சொன்னால் கேட்கப்போகிறார்கள்? சொல்கிறவர்கள் சொன்னால் கேட்காமல் போய்விடுவார்களா? அவர்களுக்கு என் பரிந்து பேசவேண்டுமென்று கேட்கிறேன்? பெண்களை மானபங்கம் செய்தார்கள் என்றால் அந்தப் பெற்றோர்கள் கேட்கும் போது என்ன சொல்ல முடியும்? இந்த நாட்டில் நடப்பது காங்கிரஸ் ஆட்சிதானே அய்யா? உங்கள் ஆட்சியில் இப்படி நடந்

தால் எப்படி எங்கள் பிள்ளைகளை வெளியே தனியாக படிக்க அனுப்பமுடியும் என்று கேட்கிறார்களே, அவர்களுக்கு என்ன பதில் சொல்வது? இதையெல்லாம் பேசக்கூடாது என்கிறீரே தலைவர். பேசாமல் இருக்கமுடிகிறதா? இதையெல்லாம் நான் இங்கே சொல்லாமல் எங்கே போய்ச் சொல்லமுடியும்? இதை வருத்தத்தோடு சொல்கிறேன். எவருக்கும் மாணவர்கள் மீது அன்பு உண்டு. அவர்கள் நன்றாகப் படிக்க வேண்டுமென்ற ஆசை உண்டு. நன்றாக வளரவேண்டுமென்ற ஆசை உண்டு. வாங்கிய சுதந்திரத்தை காப்பாற்ற வேண்டுமென்ற கடமையும் எனக்கு இருக்கிறது. ஆகையால்தான் என்னுடைய 'தியாகி' பத்திரிகையில் 25-1-1965-ல் சென்னையில் நடந்தது என்ன என்று தலையங்கமே எழுதியிருக்கிறேன். இதை சொல்வதுகூட என்னுடைய பத்திரிகையை விளம்பரப்படுத்துவதாக இருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் நான் எழுதியதைச் சொல்கிறேன். மதிப்பிற்குரிய தலைவர் ஒருவர்கூட அதைப் படித்துவிட்டுக் கேட்டார். என்னய்யா சொல்லம்பால் குத்தியிருக்கிறீர்களே என்றார். அப்படியும் நான் நடந்ததைக் குறைத்துத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். பூராவும் எழுதினால் படிக்கமாட்டார்கள் என்று ஓரளவுக்குத்தான் எழுதினேன். யாரையும் திட்டி எழுதவில்லை. நடந்த விஷயத்தைத்தான் எழுதியிருக்கிறேன். இன்றைக்கு சட்ட மன்றத்தில் உள்ள நண்பர்கள், மாணவர்களுக்கும் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் குடும்பத்திற்கும் உதவி தொகைகள் கொடுக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். போலீசாருக்கு அசாசங்கம் கொடுக்கிறது. தகுந்த சமயத்தில் போலீசார் மக்களுக்கு பாதுகாப்பு கொடுத்தார்கள். அதற்காக மக்கள் அவர்களைப் பாராட்டினார்கள். ஆகையால் அவர்களுக்கும் ஒவ்வொரு இடத்திலும் தொகை கொடுக்கிறார்கள். அதைப்போல குற்றவாளிகளுக்கும் பணம் சேகரித்துக் கொடுத்தால் என்ன நியாயம்? அப்படிக் கொடுத்தால் எல்லோரும் குற்றம் செய்ய ஆரம்பித்துவிடமாட்டார்களா? ஆகையால் அந்த முறை நல்லதல்ல என்பது என் தாழ்மையான அபிப்பிராயம். சோமனூர் என்ற ஊர் எங்கள் ஊருக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிறது. அங்கு ரயில்வே ஸ்டேஷன் இருக்கிறது. அங்கு பஞ்சு பேல்கள் நிறைய வந்திருந்தது. அதன் மதிப்பு, ஒவ்வொரு வர் ஒவ்வொரு மாதிரியாக ஆறு லட்சம், பத்து லட்சம் என்கிறார்கள். அந்தப் பஞ்சுப் பொதிகள் மட்டுமல்ல, அந்த ஸ்டேஷனையே கொளுத்தியிருக்கிறார்கள். எரிந்த பஞ்சு பொதிகளுக்கு யார் நஷ்டஈடு கொடுப்பது? யாரால் அது கொடுக்கப்பட வேண்டும்? இதையெல்லாம் உணரவேண்டாமா? வரி போட்டால் வரிபோட்டானே, போட்டார்களே என்று கூச்சல் போடுகிறார்கள். இதையெல்லாம் சரி கட்டுவது எப்படி? அதனால்தான் கனம் தங்கவேல் முதலியார் அவர்கள் பேசும்போது அடுத்த வருஷம் அதிக வரி போடும்படி இருந்தாலும் குற்றமில்லை என்று சொன்னேன். இவ்வளவு சொத்துக்களை ஈடு செய்வது எப்படி? மந்திரத்தால் செய்ய முடியுமா? தபால் ஆபீசுகளில் என்ன நடந்தது? எத்தனை பெட்ரோல் பங்குகள் கொளுத்தப்பட்டன? இவற்றிற்குக் காரணமாக இருந்தவர்களிடம் அதை வசூல் செய்ய வேண்டாமா? தண்டவரி போட்டு வசூல் செய்வதா? யார் யார் எந்தக் காரியத்தைச் செய்

[திரு. கே. வி. ராமசாமி] [5th March 19

தார்களோ அவர்கள் ஏற்படுத்திய நஷ்டத்திற்கு அவர்களிட மிருந்தே அதை வசூல் செய்யவேண்டியதுதான் நியாயம். குற்றம் செய்வது சுலபம். அவர்களுக்கு மன்னிப்பு இல்லையா என்று கேட்கலாம். அவர்கள் திருந்தினால் மன்னிப்புக் கொடுக்க வேண்டியதுதான். ஒன்றுமில்லாமல் மன்னிப்பு கொடுக்கலா மென்றால் குற்றவாளி அதிகமாகக் குற்றம் செய்துகொண்டுதான் போவான்.

ஆகவே இந்த பட்ஜெட் விவாதத்திற்கு வருகிறேன். நாடு சுதந்திரம் பெறுவதற்கு எத்தனை பேர் எத்தனை கஷ்டப்பட்டார் கள், எத்தனை குடும்பங்களுக்கு நாம் இப்போது சலுகை கொடுத்திருக்கிறோம் என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். இன்றைக்கு போலீசாருக்கு எவ்வளவோ நாம் சலுகைகளைச் செய்கிறோம். வேண்டாமென்று சொல்லவில்லை. அவற்றை செய்ய வேண்டியதுதான். அதே போல நாட்டின் சுதந்திரத் திற்கு பாடுபட்ட உயிர் நீத்த குடும்பங்களுக்கு அடிபட்டவர் களுக்கு நாம் என்ன செய்திருக்கிறோம் என்று நன்றாகச் சிந்தித் துப்பார்க்கவேண்டும்.

இன்றைக்கு சர்க்காரை நாங்கள் திட்டுகிறோம். மற்றவர்களும் திட்டுகிறார்கள். எல்லோரும் திட்டிக்கொண்டு இருக்கிறோம். எங்களுக்கு ஒன்றும் செய்யவில்லையே, இவ்வளவு கஷ்டப்பட் டோமே என்று தியாகிகள் கேட்கிறார்கள். கஷ்டப்பட்டவர்களுக் கெல்லாம் ஒன்றும் செய்யவில்லையே என்று நாங்களும் சர்க்காரைத் திட்டிக் கொண்டிருக்கிறோம். மாணவர்களுக்கு சம்பளம் இல்லாமல் படிக்க வைக்கிறாயே, பள்ளிக்கூடங்கள் கட்டி என்று பலர் திட்டுகிறார்கள். என்.ஜி.ஓ. சம்பளம் போதாது என்று திட்டறாங்க. விவசாயிகளுக்கு உரம் செய்து கொடுக்கவில்லை என்று திட்டறாங்க. என் ஏரியாவில் தண்ணீர் வரவில்லை என்று விவசாயிகள் திட்டறாங்க. வாங்கக்கூடிய சாமான்களுக்கு விலை ஏறியிருக்கிறது ஒன்றும் கிடைக்கவில்லை பலரும் மக்கள் திட்டறாங்க. நாம் திட்டிக் கொண்டிருக்கிற வேகியில் இருக்கி றோம். எப்படி ஒழுங்கான முறையில் நடைபெறச் செய்வது என்று பார்க்கும்போது கஷ்டமாக இருக்கிறது. இந்த பட்ஜெட்டி லே நான் பல தடவை சொன்னது போல மழைகள் பொன்ற விவசாயிகளுக்கு இந்த இன்ஷூரன்ஸ் திட்டம் கொண்டு வராத தைப் பற்றி கவலை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதனைச் செய்ய வேண்டும். அவர்கள் சாந்தி அடையக்கூடிய வகையிலே நல்ல காரியங்கள் செய்து வைக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு வதுடன் இந்த பட்ஜெட்டை நல்ல முறையில் வரி இல்லாமல் கொண்டு வந்ததற்காக என்னுடைய பாராட்டைத் தெரிவித்து என்னுடைய பேச்சை முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம். ஜெய் ஹிந்த்.

திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்: கனம் உதவித் தலைவர் அவர்களே, 1965-66 பட்ஜெட்டை முழு மனதுடன் வரவேற்கிறேன். புதிய வரி ஒன்றும் இல்லாமல் இருப்பதும் ஊழியர்களுக்குக் கிராக் கிப்படியை உயர்த்தி இருப்பதும் இந்த நெருக்கடியான நேரத்தில் நாட்டின் அமைதியையும் மக்களுடைய பாதுகாப்பையும் உறுதி

th March 1965] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

செய்த போலீசுக்காரர்களுக்கு அதிகப்படி சம்பளம் கொடுத்திருப் பதையும் கருதியே நான் இதை வரவேற்கிறேன். நேற்று இந்தச் சபையில் பெரு மதிப்பிற்குரிய நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் இங்கு ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பை அவருடைய உருக்கமான பேச்சில் அமைதிப்படுத்தினர். பின்னர் நமது மதிப்பிற்குரிய முதலமைச்சர் அவர்களும் இந்தி இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக நாம் அதை விரும்புகிற வரையில் வராது என்றும் மாணவர்கள் பள்ளிகளுக்குத் திரும்பி வரலாம் என்றும் அன்புடன் பதிலளித்த பிற்பாடு மீண்டும் அந்தப் பழைய விஷயங்களில் புக நான் விரும்ப வில்லை. திருப்பூரில் நடந்த கோரமான நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி யெல்லாம் சொல்ல நான் எண்ணியிருந்தேன். அவைகளையெல்லாம் பற்றிக்கூட நான் இந்தச் சபையில் இப்போது சொல்ல விரும்ப வில்லை. எல்லாம் இனிது முடிந்தது. எனக்கு முன்னர் பேசிய ஒரு சில அங்கத்தினர்கள் வேண்டுகோள் விட்டது போல இந்த நாட்டிலுள்ள மாணவர்கள் நம்முடைய குழந்தைகள் பாதிக்கப் பட்டவர்களும் நம்முடையவர்கள். இதிலே கட்சிப் பாகுபாடு இல்லை. எல்லாக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களுடைய குழந்தைகளும் இருக்கிறார்கள். எல்லாக் கட்சிகளைச் சேர்ந்தவர்களுடைய மாண வர்களும் இருக்கிறார்கள். ஆகவே இதிலே யார் யாரால் என்ன கஷ்டம் வந்தது என்பதைப்பற்றி ஆராய்ந்துகொண்டிருப்பதில் பலன் இல்லை. எல்லோரும் ஒன்று சேர்ந்து தமிழ் நாட்டுக்கு ஏற்பட்ட இந்தக் குறையைப் போக்குவதற்குக் கட்சி வித்தியாசம் இன்றி பாடுபடவேண்டும் என்பது தான் என்னுடைய கோரிக்கை.

அதன் மேல் இந்த பட்ஜெட்டில், தம் நாட்டிலே விவசாயிகளைப் பற்றி எனக்கு முன்னர் பேசிய அங்கத்தினர் அவர்கள் குறிப்பிட் டார்கள். விவசாயிகள் அதிகப்படியாக உற்பத்தி செய்யவேண்டு மானால் அவர்களுக்குப் பல நல்ல உபகாரங்களை சர்க்கார் செய்து கொண்டிருக்கிறது என்பதிலே தவறு ஒன்றும் இல்லை. ஆனாலும் உதாரணத்திற்குச் சொல்லவேண்டுமானால், பருத்தி விதையின் விலை அதிகமாக ஏறிக்கொண்டு வருகிறது. இன்று மூட்டைக்கு 30—34 ரூபாய் வரைக்கும் போய்க் கொண்டிருக்கிறது. பால் சொரியும் பசுக்கள் என்று ஆண்டாள் பாசுரத்திலே தான் படித்துப் பார்க்க வேண்டியிருக்கிறது. நல்ல மாடுகளை வைத்து விவசாயம் செய்வது என்பது இன்று நடைமுறையில் நடவாத காரியமாக இருக்கிறது. இந்த பருத்தி விதைகள் எண்ணை எடுப்பதற்கு ஏற்றுமதி செய்யப்படுகின்றன. பருத்தி விதை ஏற்றுமதியைக் கட்டுப்பாடு செய்து, அதன் விலையைக் குறைக்க நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும். பருத்தி விதை விவசாயிகளுக்கு, முதுகெலும் பாக இருக்கிற மாடுகளுக்குத் தேவையாக இருக்கிறது. பருத்தி விதையில் நான் மாடுகளை நன்றாக வளர்க்க முடியும். மாடுகளுக்கு வேண்டிய பிண்ணாக்கின் விலையும் எகபோகமாக ஏறிக்கொண்டி ருக்கிறது. விவசாயிகள் சொல்லுகிறார்கள், "சர்க்கார் கொடுக்கும் பருத்தி விதையின் கண்ட்ரோல் விலையை விட இந்த நெல்லி மாட்டிற்கு வைத்துவிட்டால் சௌகரியமாக இருக்கும். எனெனில் பருத்தி விதையை அந்த விலையில் வாங்குவதை விட நெல் விலை எளிதாக இருக்கிறது" என்று. இந்த நிலைமை நீடிக்குமானால்

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்] [5th March 1965

பருத்தி விதைக்குப் பதிலாக நெல்லை மாட்டிற்கு வைக்க வேண்டி வந்துவிடும். இது இப்போது உள்ள உணவுப் பொருள்கள் இருக்கிற நெருக்கடி நிலைக்கு இன்னும் ஆபத்தானது என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. இதை உடனடியாகக் கவனிக்கும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். இது உடனடியாக கவனிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம். இதுவரையில் நாட்டில் ஒரு மூட்டை நெல் விலைக்குச் சரியாக பருத்தி விதை விலை இருந்து வந்தது. ஆனால் இப்போது சர்க்கார் கொடுக்கின்ற விலையைவிட பருத்தி விதையின் விலை அதிகமாக ஏறிவிட்டது. இதை உடனடியாக கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

விவசாயிகளுக்குக் கடன் கொடுப்பதைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் தெரிவித்துக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஃபுல் ஃபிளெண்ஸ் ஸ்கீம் என்று வந்திருக்கிறது. இதற்கு முன் ஐ.எம்.எஸ். கடன்கள் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலம் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. இந்த ஃபுல் ஃபைளெண்ஸ் ஸ்கீம் வந்தால் விவசாயிகளுக்குப் போதுமான கடன்கள் கிடைக்கும் என்று இருக்கிறது. இந்த ஃபுல் ஃபைளெண்ஸ் ஸ்கீமால் இந்த ஐ.எம்.எஸ்ஸில் லோன் கிடைத்ததை விட அதிகமாக இந்த முறையால் விவசாயிகளுக்கு உதவி ஒன்றும் கிடைப்பதில்லை. ஆகவே பழையபடி ஐ.எம்.எஸ். லோன்களை பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலமாகக் கொடுக்கவேண்டும் என்பது எனது அனுபவ பூர்வமான எண்ணம். விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய சாதாரணக் கடன்களை கூட்டுறவு சொசைடிகள் மூலம் கொடுக்க வேண்டும். கூட்டுறவு சொசைடிகள் மூலம் கொடுக்கப்படுகிற கடன்கள் விவசாயிகள் வேறு வகையில் அநியாய வட்டிக்கு ஊரில் வாங்காமல் 5 சதவீதம், 10 சதவீதம் மாதத்திற்கு இப்படி அநியாய வட்டியில் வாங்குகிற ஒரு விவசாயி இப்படி அநியாய வட்டி வாங்கி மூழ்கடித்துவிடாமல் காப்பாற்றுவதற்கு கூட்டுறவு சொசைடிகள் மூலம் கடன்களைக் கொடுக்கவேண்டும். விவசாயிகளுக்கு விவசாய அபிவிருத்திக்கு வேண்டிய கடன்கள் கொடுக்கப்படுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். எப்படி கொடுக்கப்படுகிறது? கடன்களிலே பாதி மருந்துகளாகவும் பாலிடால், மற்றும் மருந்துகள், விதை நாணயங்கள் இப்படி பாதியும் பாதி சொக்கமாகவும் கொடுக்கப்படுகிறது. இந்த நிலைமையிலே விவசாயிகளுக்குத் தங்களுக்குத் தேவைக்கு அதிகமான அளவு பாலிடால் சப்ளை செய்யப்படுகின்றன. மேலும் மருந்துகள் பயிருக்கு நோய் வந்தால் தான் உபயோகப்படுத்தப்பட வேண்டும். நோய் வருவதற்கு முன்பே மருந்துகள் லோன்களில் கொடுக்கப்படுகின்றன. அப்படி கடன்கள் கொடுக்கப்பட்டாலும் குறுகிய காலத்திலே திருப்பிக் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற நிபந்தனை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. கோவாபரேடிவ் சொசைடிகள் விவசாயிகளுக்கு மாடு வாங்குவதற்கோ, நிலம் கலியாணம் செய்வதற்கோ மற்ற வகையிலே அநியாய வட்டிக்கு வாங்காமல், வாங்கப் போகாமல் பாதுகாக்க கடன்கள் கொடுக்க சொசைடிகள் முன்வரவேண்டும். கடன்களை சொசைடிகள் கொடுக்கவேண்டும். விவசாய அபிவிருத்தி செய்கிற காரியத்தில் நேரடியாக

5th March 1965] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

அரசாங்கம் விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்யவேண்டும். இந்தக் காரியங்கள் எல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலம் நடைபெற வேண்டும் என்று தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். எனக்கு முன்னால் பேசிய மதிப்பிற்குரிய அங்கத்தினர் குறிப்பிட்டதுபோல நாம் பஞ்சாயத்து ராஜ்யம் ஏற்படுத்தி விட்டோம் பஞ்சாயத்தை நம்பியிருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறோம் என்றால் இந்த விவசாயிகளுக்குக் கொடுக்கப்படுகிற கடன்கள், மருந்துகள், விதைகள் முதலியவைகளை சொசைடிகள் செய்வதையெல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் செய்து விடலாம். இன்னொரு யோசனை கூட அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவிக்க நான் விரும்புகிறேன். பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் வசதி உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் நிறைய இருக்கின்றன. இந்த பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் லட்சக்கணக்கில் தங்கள் பணத்தை ஸ்டேட் பாங்கில் போட்டு வைத்திருக்கிறார்கள். வசதியுள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் தங்கள் சொந்தப் பணத்திலிருந்து விவசாயிகளுக்குக் கடன்கள் கொடுக்கச் செய்வதில் தப்பு ஒன்றும் இல்லை. 1½ சத வீதம் வட்டிகூட இல்லாமல் ஸ்டேட் பாங்கில் பஞ்சாயத்து யூனியன் பணம் இருப்பதை மக்களுக்கு எடுத்து உதவி செய்தால் தூங்கிக் கொண்டிருக்கிற பணத்தை சரியாக உபயோகப்படுத்தியதாய் இருக்கும். அதற்கு பஞ்சாயத்து யூனியனில் அப்படி ஒரு சட்டத்தை அமைக்கலாம். மோட்டார் லோன்கள், என்ஜின் லோன்கள் கொடுக்கப்படுகின்றன. இது வரவேற்கத் தகுந்த விஷயம். இதை பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர் செய்து கொண்டு வருகிறார். இந்தப் புதிய பொறுப்பை பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர் வசம் விட்டால் மிகுந்த உதவியாக இருக்கும். ஒவ்வொரு ஊரிலேயும் பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனர் இருக்கிறார்.

அந்த அந்த ஊரிலே உள்ளவர்கள், விவசாயிகள் சீக்கிரம் அந்த கடனை பெறுவதற்கும் வாய்ப்பாக இருக்கும். இதை அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்றும் நான் பணிவன்போடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். 5-50 p.m

மத்திய அரசாங்கத்திலே இப்போது நமது மதிப்பிற்குரிய சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் முன்னிலையில் ஒரு விஷயத்தை நினைவுபடுத்த விரும்புகிறேன்.

இப்போது பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்கள் ஏற்படுத்தப்பட்டிருப்பது எல்லோருக்கும் தெரியும். இப்போது அவைகள் அநாதை குழந்தைகளாக ஆகி வருகின்றன. இதற்கு யார் பொறுப்பு என்பது தெரியவில்லை. என்னுடைய தூக்கநாயக்கன் பாளையத்திலே உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியனில் இரண்டு பிரைமரி சென்டர்கள் இருக்கின்றன. அந்த கட்டடங்கள் படுமோசமாக இருக்கின்றன. ரிப்பேர் செய்ய வேண்டுமென்றால், ஆஸ்பத்திரி நிர்வாகம், அது எங்களுக்கு சம்பந்தம் இல்லை என்று சொல்கிறது. கட்டடம் கட்டிக் கொடுத்தது பி. டபிள்யு. டி. ஆனால் இப்போது அது எந்த வகையில் ரிப்பேர்களை செய்வது என்பது தெரியாமல் இருக்கிறது. அந்த

[திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்] [5th March 1965

விஷயமாக நானும் எழுதி இருக்கிறேன். பேப்பர்கள் போய் வந்து கொண்டு இருக்கின்றன. யார் பொறுப்பு என்பது தெரியவில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் வசம் சேர்த்து விட்டோமானால் அதனுடைய நிர்வாகம் சரியாக இருக்கும். கிணறு வெட்டக் கூட யாருடைய அனுமதி வாங்குவது என்று தெரியாமல் கிணறு கூட வெட்டாமல் அந்த ஹெல்த் சென்டர்கள் விடப்பட்டு இருக்கின்றன. என்னைக் கேட்டால் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் வசமே விட்டு விட்டால் நல்லது. இப்போது குழு ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து கமிஷனர், சேர்மன், மாநகர் நல அதிகாரி இவர்களைக் கொண்டு ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். அந்த குழுவே அந்த நிர்வாகத்தையெல்லாம் கவனித்து வரலாம்.

இன்னொன்று சர்க்கார் கவனத்திற்கு கொண்டு வர விரும்புகிறேன். கோவை ஜில்லாவிலே ரயில்வே செஸ் பண்டு என்று 18, 19 லட்ச ரூபாய் இருக்கிறது. அந்த பணத்தை என்ன செய்வது என்று சர்க்கார் முடிவு செய்யாமல் இருக்கிறது. சட்டப்படி அதற்கு சட்டபூர்வமான வாரிசுகள் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் என்று இருந்தால், அந்த பணம் ஜில்லா போர்டுக்குச் சொந்தமான பணம். கோவை மாவட்டத்திலே உள்ள 41 பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கும் சேர்த்து வரவேண்டும். ஆனால் அந்த தொகை இன்னும் பகிர்ந்து கொடுக்கப்படவில்லை. அதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அந்த பணத்தை வைத்து கோவையிலே ஒரு வைத்தியக் கல்லூரி ஆரம்பிக்கலாம் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அப்படி ஆரம்பிக்க முடியுமானால் நிறைய பண வசதி உள்ள யூனியன்களிடமிருந்து பணம் கிடைக்கும். அவர்கள் நன்கொடை கொடுப்பார்கள். அப்படி வைத்தியக் கல்லூரி ஆரம்பிக்க முடியாவிட்டால், அந்தப் பணத்தை 41 பஞ்சாயத்து யூனியன்களுக்கும் கொடுத்து, அந்த பணம் கல்விக்காக கட்டடம் கட்டுவதற்காக ஒதுக்கிவிடலாம் என்று நான் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஆசிரியர்கள் குடியிருப்புக்கு இப்போது பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் மிக சிறப்பாக ஏற்பாடுகள் செய்து வருகின்றன. அவர்களுக்கு வீடு கட்டிக் கொடுக்கும் ஒரு திட்டத்தை இப்போது பல பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் ஏற்படுத்தி விட்டன. ஆனால் கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முறை கோவை மாவட்டத்தில் சுற்றுப் பயணம் செய்து கொண்டு இருந்தபோது ஆசிரியர்கள் மீது மிக அன்பு கொண்டு எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் வீடு வசதி செய்து தர வேண்டுமென்று சொன்னார்கள்.

பஞ்சாயத்து யூனியன்களில் உள்ள எங்கள் சொந்த பணத்தைப் போட்டு நாங்கள் வீடுகள் கட்டிக் கொடுக்கிறோம் என்று சொன்னோம். நீங்கள் கட்டக் கூடாது என்று அரசாங்கம் சொல்லி விட்டது என்று அவரிடம் சொன்னேன். அதைப் பிறகு ஞாபகப் படுத்துங்கள் என்று சொன்னார்கள். இப்போது அதை ஞாபகப் படுத்துகிறேன். ஆசிரியர்களுக்கு வீடுகட்டிக் கொடுக்க வசதி இருக்குமானால் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் அதை நிறைவேற்ற

5th March 1965] [திரு. கே. கே. கோதண்டராமன்]

தடை இல்லை. இது அரசாங்கத்தில் பொது கொள்கை என்று இருந்தால் பல ஆசிரியர்களுக்கு வீட்டு வசதி ஏற்படும். பல கிராமங்களிலே ஆரம்ப ஆசிரியர்கள் நிலை சரியாக இருந்தால் எல்லாம் சரியாக முடியும். அவர்கள் வறுமையில் இருந்தால், மிக கஷ்டமான நிலையில் இருந்தால், தங்கள் தொழிலை அவர்கள் எப்படி நன்றாக செய்வார்கள்? இப்போது கிராமங்களில் வீடுகள் கட்டிக் கொடுப்பது மிகவும் சிரமமாக இருக்கிறது. திண்டாமை இன்னும் விட்டபாடில்லை. ஒரு ஹரிஜன ஆசிரியர் 'நல்ல வீடாக கிடைக்காமல் கஷ்டப்படுகிறேன்' என்றார். சுமார் 10 மைல், 8 மைல் தூரம் அவர் வீடு இருக்கிறது. அங்கிருந்து வர வேண்டி இருக்கிறது. இந்த மாதிரி சிக்கல்கள் எல்லாம் வீடுகள் நிறைய கட்டப்பட்டு விடுமானால் அவர்களுடைய குறைகளும் நீங்கி விடும். அதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டும்.

3-வது 5 ஆண்டு திட்டத்திலே மிக சிறப்பாக பல காரியங்கள் நடந்திருக்கின்றன. அதற்காக அரசாங்கத்தை நான் மிகவும் பாராட்டுகிறேன். குற்றம் நாடி, குணம் நாடி, அவற்றுள் மிகை நாடி, உண்மைகாண வேண்டுமென்றால், குணமே அதிகமாக இருக்கிறது. குற்றம் இல்லை என்று சொல்லவில்லை. நம்முடைய அனுபவம், மக்களுடைய ஒத்துழைப்பு, இந்த நாடு சிறந்த நாடாக ஆக வேண்டுமென்ற நல்ல எண்ணம் ஆகிய இந்த சிறப்புகளை வைத்து அரசாங்கம் மிக நன்றாக பணி புரிந்து வருகின்றது. இந்தியாவிலேயே மற்ற மாநிலங்களை விட நம் மாநிலம் தான் அதிக பணம் செலவழித்து, நல்ல திட்டங்களை நிறைவேற்றி வருகிறது என்பதை எண்ணிப் பார்க்கும் போது நாம் அனைவரும் பெருமை கொள்ளாமல் இருக்க முடியவில்லை. தொழில் துறையிலும், விவசாயத் துறையிலும் நாம் மிக வேகமாக முன்னேறிக் கொண்டிருக்கிறோம். செய்தது மலை அளவு இருந்தாலும் இன்னும் செய்ய வேண்டியது பெரிய பெரிய மலை அளவுகள் இருப்பதாலும், நமது மதிப்பிற்குரிய இந்த அரசாங்கம் அவைகளை மேலும் விடாமல், திறம்பட நடத்தித் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இப்படிப்பட்ட அரசாங்கத்திற்கு பேராற்றலைத் தரும் முதலமைச்சருக்கும், அவருடன் ஒத்துழைக்கும் மற்ற அமைச்சர்களுக்கும் என்னுடைய பாராட்டைத் தெரிவித்து அவர்கள் மேலும் நல்ல நல்ல பணி ஆற்ற வேண்டுமென்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை பிரார்த்தித்துக் கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

DEPUEY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV. PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 143. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1948, *Public (Services-A), dated 2nd December* 1964, *regarding amendment to the Madras Public Service Commission Regulations*, 1954.

* 144. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 3042, *Revenue, dated 24th December* 1964, *regarding certain provisions of the Madras Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act*, 1948 *come into force in Sembaiodai, Perichaliodai inam estates in Ramanathapuram district.*

APPENDIX.

(*Vide* answer to starred question No. 107 on page 2)

No specific scheme has been formulated for the Welfare of nomadic tribes as their numbers are insignificant. However measures have been taken in the following districts for their amelioration under the following heads :

Name of district.	Number of houses constructed.	Extent of lands assigned.	Number of scholarships granted.
(1)	(2)	(3)	(4)
		Acs.	
1. North Arcot	474 (From 1954–55 to 1962–63).	2,365·39	81 Scholarships
2. South Arcot	30	30·00	..
3. Thanjavur	30	..	..
4. Salem	25	..	..

The above particulars in respect of other districts are Nil. In addition three land farming colonies have been organised in the following villages of Tiruchirappalli district for settling the Narikoravars and other nomadic tribes.

1. Karai village in Perambalur taluk.
2. Manickamanipuram village in Perambalur Taluk.
3. Poolangudi village in Tiruchirappalli taluk.

The Government of India have since agreed to the inclusion of Narikoravars in the list of Scheduled Tribes and they will become eligible for all schemes applicable to Scheduled Tribes.

* Laid on the Table of the House on 1st March 1965.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 6th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. Sri M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Mid-day Meals Scheme

* 110 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) the number of teachers of Elementary Schools in Ramanathapuram District found fault with, in the maintenance of accounts for the Mid-day Meals Scheme during 1st January to 1st December, 1964;

(*b*) the details of flaws noted in such maintenance;

(*c*) the nature of punishment given in such cases;

(*d*) whether appeals have been received by the Government from the concerned teachers; and

(*e*) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Two.

(*b*) Concealment of one tin of excess stock of vegetable oil behind the almirah in the first case and failure to prepare the mid-day meals monthly return properly in the second.

(*c*) The increment of the teachers was stopped for a period of one year in both cases.

(*d*) No.

(*e*) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Who is the officer, Sir, that is empowered to award these punishments, and are there any definite rules as to the nature of punishment that has to be awarded?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There are rules prescribing the authority who can award these punishments in respect of disciplinary matters.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it a fact that public opinion regarding the well-established character of the teacher and the unblemished record of the teacher in previous years is not taken into consideration in these cases?

[6th March 1965

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, when there is an enquiry, they take into account all that is presented to them, and then only decide about the punishment or the guilt of the teacher. If the teacher is aggrieved against the punishment awarded, he can appeal against the order of punishment.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I know, Sir, whether there is any proposal before the Government to increase the rate given for the mid-day meals, in view of the increased cost of living?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, there is no such proposal before the Government. But this question relates to distribution of CARE articles.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, do the Government realise that the burden thrown upon the teachers brings all these risks upon them and, if so, will they revise their policy by entrusting this work to non-official Committees?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, if two teachers in the whole State committed some wrong and they were awarded punishment, that does not mean that the teachers in the whole State cannot attend to this work satisfactorily.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Cannot the Government think of leaving them with a warning, this being the first case and of a trivial nature?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have already stated that they could have appealed, but they did not.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister tell us whether any such reports have come from the other districts of the State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I have no such information, Sir.

Grade II Hindi Pandits

* 111 Q.—SRI M. RAJAH IYER AND SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether Grade II Hindi Pandits doing twelve periods of work in the Higher Standard of High Schools are eligible for a Special pay of Rs. 10 per mensem; and

(*b*) if so, whether the Government have instructed all Special District Educational Officers to implement them in Board High Schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes.

(*b*) Necessary instructions in this regard had already been issued to the Collectors who were in charge of District Board Schools, prior to 27—4—1963.

6th March 1965]

SRI M. RAJAH IYER : Sir, are the Government aware that in a few District Board High Schools they have not been paid the special pay nor have their appeals been entertained as the relevant rules are not there with the Special District Educational Officers, and, if so, will the Government recircularise their instructions?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir, the Director of Public Instruction has been asked to give suitable instructions to local bodies and the management schools in the matter.

District Board High Schools

* 112 Q.—SRI M. SANKARALINGAM PILLAI : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council question No. 123, on 30th July 1962, the stage at which the proposal to take over the former District Board High Schools in the State now stands ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இவ்விஷயம் இன்னும் அரசாங்கத்தின் ஆலோசனையில் இருந்து வருகிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, what is the difficulty in the Government taking over these schools as Government schools now that the Government bear the entire deficit of the District Board Schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This has been under the examinatin of the Government, Sir.

Agricultural pump sets

* 113 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) district-wise, the number of applications pending for service connection to agricultural pumpsets as on 1st May 1963; and

(*b*) district-wise, the date of first application pending for service connection to agricultural pumpsets?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (*a*) & (*b*) A statement is placed on the table of the House.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, from the statement we find that even applications preferred in 1955, 1956, 1957 and 1958, and so on, are still pending with the Electricity Department. Will the Hon. Minister tell us whether all these applications relate to non-remunerative schemes or have been shelved for some other resons?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There are several reasons. Now the main reason is the non-remunerative nature of the scheme; in the North Arcot district, it is due to the Palar Basin Rules. In each district there are some peculiar reasons. But mainly it is non-remunerative nature of the schemes. What

* Printed as Appendix I on page 34g.

happens is this. Peoplt merely file an application. They do not even buy the pump sets. I asked the department whether we could not cancel all these applications and ask them to renew them as and when they were ready. If that is done, it will cause a lot of inconvenience to the general public. If for a remunerative scheme a dozen pumpsets are required, and applications for seven or eight have been received, we wait till the other four applications are received, so that it may be made a remunerative scheme and implemented. But if my suggestion or the suggestion of the hon. Member were accepted, we would straightway reject all the pending applications and ask the applicants to file their applications again. But this will only cause inconvenience to the public. That is why we are carrying over all the applications, even though they might have been filed 10 years earlier, in the hope that we will be able to increase the number of sets and make them remunerative.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is it a fact that priorities are not adhered to in giving service connections and there is missuse of power in giving such connections? Have the Government received any such complaints, and do the Government propose to instruct the Department to adhere strictly to priority in the future?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, there are very strict instructions that the connections should be given, if the feasibility and other things are established, in the order of priority. We have received one or two complaints, and we have prosecuted the offenders. I may tell the hon. Member that in the last three or four years some people, who have not observed the rules or were guilty of receiving any gratification, have been punished and some of them even sentenced by the Court.

SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR : Sir, even in cases where it is found remunerative, in certain villages, if the ryot applies for one more pumpset, the application has to go through all the formalities. The Assistant Engineer, the Divisional Engineer, the Superintending Engineer, and the Chief Engineer, all of them, have to approve the application. The ryot has got to go to many people with the result that a lot of inconvenience is caused to him. In such cases will the Government consider the disirability of entrusting the work to the level of the Assistant Engineer himself?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, we cannot increase the number of pumpsets beyond the capacity of the transformer, and it has to be decided by a technically qualified person, preferably on a level higher than that of the Assistant Engineer. Very often people do not understand the technical difficulty, and say that we have given pumpsets to 16 people, and I want one more and they are not giving". But that one more may be beyond the capacity of the transformer in that area. It is better in technical matters relating to electricity that the proper authority gives the permission. However, I shall bear in mind the suggestion of the hon. Member that it should be expedited.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: மதுரை ஜில்லாவில் நீண்ட காலமாக மின்சார இலாகா சரியாக செயல்படவில்லை என்று குறைகூறுவது ஏற்றுக்கொள்ளும் வகையில் இருக்கிறது. பத்து ஆண்டுகளாக கவனிக்காத மனுக்களும் இருக்கின்றன. அதில் என்ன குறைகள் இருக்கின்றன, எதனால் கவனிக்காமல் இருக்கிறார்கள் என்பதை மனுதாரர்களுக்குத் தெரிவிக்கலாம். மொத்தத்திலுள்ள 25 ஆயிரம் பேருக்கும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால், உணவுப்பிரச்னை தீரும் என்பதால் அதை அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: மதுரை ஜில்லாவைப் பொறுத்தவரையில் தாமதங்களுக்குக் காரணங்கள் கீழ்க் கண்டவை :—

1. Parties applied but did not take action to purchase the pumpsets;

2. in the scheme sanctioned, a number of parties in the majority of cases did not come forward, and therefore, there was delay in taking up the work,

3. several applicants did not even have wells and they did not take action to dig the wells and purchase pumpsets,

4. defective ownership certificates; a[illegible]

5. schemes evolved for expanding a[illegible] becoming unremunerative and places requiring long extensi[illegible]

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: இந்தக் குறைகள் மனுதாரர்களுக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டனவா? குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டினால் அதைத் தீர்த்துக் கொள்ள வழி ஏற்படுமில்லவா? அலுவலியாளர் ஆபீசர்களிடத்தில் அலைந்துக்கொண்டிருக்கவேண்டிய அவசியம் ஏற்படாதல்லவா? இதை அரசாங்கம் கவனிக்குமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: கனம் அங்கத்தினரின் அபிப்ராயப்படி கேஸ்கள் ரிஜக்ட் செய்யவேண்டுமென்றால் அது சர்க்காருக்கு சுலபம். சர்க்கார் அப்படி ரிஜக்ட் செய்யக்கூடாது. ரெமியூனரேட்டிவ் செய்தோ, வேறு நிவர்த்திகளைச் செய்தோ மின்சாரம் கொடுக்கச் செய்யவேண்டுமென்ற காரணத்தால்தான், அவற்றைப் "பெண்டிங்" ல் வைத்துக்கொண்டு பரிசீலனை நடத்திக் கொண்டிருக்கிறோம். என்ன காரணத்திற்காகக் கொடுக்கவில்லை என்பது அந்தந்த மனுதாரர்கள் வரும்போது அங்கிருக்கிற ஆபீசர்கள் அவர்களுக்குச் சொல்வார்கள்.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, will the Hon. Minister tell us the figures given are that 25,000 applications are pending as on 1st May 1963 for the last many years—the probable number of applications that might have been found defective by way of faulty declarations, people not having pumpsets and so on out of these 25,000 applications pending?

[6th March 1965

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, these 25,000 include such cases also. Even this has been a costly exercise—getting all the information from the various electricity systems in all parts of the State, looking into the records, and tracing the old records for the past ten years. If further execise of this kind is to be embarked upon, I am afraid, it will entail enormous loss of time, money and energy.

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்: இந்த மின்சார கனெக்ஷன் கொடுக்கும் விஷயத்தில் ஒரு குறிப்பிட்ட கஷ்டத்தை சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர ஆசைப்படுகிறேன். ஒரு பட்டாதார் தன்னுடைய இணற்றில் மின்சார பம்பு போடவேண்டுமென்று மனு செய்திருக்கிறார். அதற்காக கியாரண்டி எழுதிக்கொடுத்தார். அதற்குப் பிறகு அந்த நிலத்தை ரிஜிஸ்டர் ஆபீசில் போய் பதிவு செய்யவில்லை. பிறகு அந்த நிலத்தை விற்றுவிட்டார். புதிதாக வாங்கியவர் பம்பு செட்டுக்கு மனுப்போடும்போது 'கியாரண்டி' கொடுத்த 'பாக்கியை' கொடுத்துவிட்டுத்தான் நிலத்தைப் பயன் படுத்தலாம் என்றும் பணத்தைக் கொடுக்கவேண்டுமென்றும் சொல்லும் நிலை இருக்கிறது. அதைப் பரிசீலனை செய்வதற்கு சர்க்கார் முற்படுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அந்த விதிகள் அப்படியே தான் இருக்கும். Transfer of Property Act பிரகாரம்— கனம் அங்கத்தினருக்கு அது தெரிந்திருக்கும்—நிலத்தில் எந்த விதமான 'லையபிலிட்டி' இருந்தாலும் அதை வாங்கியவர்கள் "லியபிலிட்டியை" சேர்த்துத்தான் வாங்குகிறார்கள். ஏனென்றால் இந்த கியாரண்டி கொடுக்கிற பணமானது நிலத்தினுடைய அடமானத்தின்பேரில்தான் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. யார் அதை வாங்கினாலும் கொடுக்கும்படியாகத்தான் இருக்கும்.

10 a.

Improvement of roads in Cuddalore Taluk

*114 Q.—SRI M. ETHIRAJULU : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) whether the Government have received any representation from Messrs. Parry and Company for the improvement of certain roads in Cuddalore taluk; and

(*b*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (*a*) No such representation has been received from the said company.

(*b*) Does not arise.

(*அ*) மேற்படி கம்பெனியிடமிருந்து முறையீடு எதுவும் வரவில்லை.

(*இ*) இக் கேள்விக்கு இடமில்லை.

6th March 1965]

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: அந்தக் குறிப்பிட்ட நிறுவனம் அரசாங்கத்திற்கு நேரடியாக எழுதுவதில்லை என்றும் மாவட்ட ஆட்சியாளர் மூலம்மாக அரசாங்கத்திற்கு எழுதியிருக்கலாமல்லவா என்று நான் அறிய விரும்புகிறேன். அப்படி எழுதியும் மாவட்ட ஆட்சியாளர்களுக்கு விண்ணப்பித்தும் அதன்பேரில் என்ன நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறார்கள் என்பதை அரசாங்கம் அறிவிக்குமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: நெல்லிக்குப்பம் வட்டாரத்தில் சில வேலைகள் செய்திருக்கிறோம். கம்பெனி எழுதிக்கொடுக்காவிட்டாலும், நாங்கள் ரோடுகளைச் செப்பனிட ஏற்பாடு செய்கிறோம்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு: கரும்பு செல் நிதியிலிருந்து அந்த ரோடுகளைப் போடுவதற்காவது அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: ரோடு போடவேண்டுமென்றால் அந்தப் பணத்திலிருந்துதான் போடவேண்டும்.

Emergency operation theatre in the General Hospital

*115 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to start an emergency operation theatre in the General Hospital for road accidents; and

(*b*) if so, the stage at which the matter stands now?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) Yes.

(*b*) The plans and estimates for the work are awaited from the Director of Medical Services.

DR. H. V. HANDE : Sir, where is the proposed operation theatre going to be located—the emergency operation theatre?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : There is a proposal to put up a cardiology block in the Government General Hospital. This emergency theatre will be included in that plan.

DR. H. V. HANDE : Was there any proposal two years ago on the recommendation of the Director of Medical Services to have it located even at that time and the Government also passed orders favourably? If so, may I know why there has been a delay of nearly two years?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I do not think there has been any such proposal.

DR. H. V. HANDE : Sir, have the road accident cases that are brought to the General Hospital increased immeasurably during the last one year?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : separate question may be put, Sir.

Fish farms

* 116 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) Whether any fish farms have been put up by the Panchayat Unions;

(*b*) if so, the number and names of Panchayat Unions that have put up fish farms during 1963-64; and

(*c*) the amount spent on the fish farms by each of the Panchayat Unions during the above period?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID : (*a*) Yes.

(*b*) & (*c*) Particulars are being collected.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: இந்த மீன் பண்ணைகளில் ஒரு சிலவற்றையாவது அமைச்சர் அவர்கள் பார்த்திருந்தால், குறிப்பிட்ட பண்ணைகளில் தண்ணீர் இருக்கிறதா என்று அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்திருக்கிறார்களா என்று இந்த சபைக்குச் சொல்வார்களா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: மீன் தண்ணீரில்தான் வளரும் கனம் அங்கத்தினர் இம்மாதிரி ஏதாவது பண்ணைகளிலே தண்ணீர் இல்லாத இடங்களிருந்தால், எவையாவது நல்ல முறையில் கவனிக்கப்படாமலிருந்தால், அவற்றைத் தெரிவித்தால் தகுந்த நடவடிக்கை எடுத்துத் திருத்தியமைக்கிறேம்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: பஞ்சாயத்துக்கள் நடத்துகின்ற பல மீன் குட்டைகளைப் பார்த்துவிட்டுத்தான், கேள்விப்பட்டுத் தான், சொல்கிறேன். இந்தக் கேள்வியை அனுப்பி ஓராண்டு கால மாகிறது. இன்னும் தகவல் சேகரிக்கவில்லை என்று அமைச்சர் அவர்கள் பதிலில் சொல்கிறார்கள். பஞ்சாயத்து யூனியன் குட்டைகள் இருக்குமிடங்களுக்குச் சென்று அங்கு தண்ணீர் இருக்கிறதா என்று அவர்கள் பார்த்தால் போதும். மீன்களை தண்ணீர் இல்லாமல் எப்படி வளர்க்கிறார்கள் என்பது அப்போது தான் அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரியும்.

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: கனம் அங்கத்தினர் அபிப் ராயத்திற்கு நன்றி. 1961லிருந்து 1964 வரையில் மொத்தம் 133 பண்ணைகள் இருக்கின்றன. குறிப்பிட்ட வருஷத்திற்கு குறிப்பிட்ட தேதியில் தகவல் சேகரித்து இருக்கிறது. இந்தத் திட்டம் நல்லமுறையில் செயல்படவேண்டுமென்றால் தேர்ந்தெடுக் கப்பட்ட மக்கள் பிரதிநிதிகளுக்குத் தான் அதில் ஊக்கம் அதிக மாக இருக்கவேண்டும். அங்கத்தினர்கள் அவற்றைக் கவனத்தில் வைத்துக்கொண்டு தங்களுடைய அபிப்பிராயங்களை சர்க்காருக்கு அவ்வப்போது கொண்டுவந்தால் நலமாக இருக்கும்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965-66—*cont.*

திரு. என். வி. நடராசன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, 1965-66-ஆம் ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையை ஆளுங்கட்சியைச் சார்ந்த உறுப்பினர்கள் வரவேற்றுப் பேசியிருக்கிறார்கள். அது மட்டும் அல்ல. புதிய வரி ஒன்றையும் விதிக்கவில்லை என்பதையும் பாராட் டியிருக்கிறார்கள். ஆனால் எந்த அளவுக்கு மக்கள் மீது வரிகளைச் சுமத்த முடியுமோ, அந்த அளவுக்கு வரிகளைச் சுமத்தி இருப்பதாலே, மேலும் புதிய வரிகளை விதித்தால் மிச்சம் மீதி உள்ள வாழ்வும் சீரழிந்து விடும் என்பது அனைவரும் உணர்ந் ததாகும். ஆகவே இப்போது சமர்ப்பிக்கப்பட்டுள்ள இந்தத் திட் டத்தில் ஏதாவது வரிகளைக் குறைக்கும் நிலைமை இருந்தால், அதை சர்க்கார் செய்ய முன் வருமானால் உள்ளபடியே எல்லோராலும் இந்த வரவுசெலவுத் திட்டம் பாராட்டப்படுவதாய் அமையலாம் என்பது என் கருத்தாகும். அப்படிக் குறைக்கப்படுவதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பம் இப்போது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

சென்ற ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையைச் சமர்ப்பித்த நமது தொழில் துறை அமைச்சர் அவர்கள் சென்னையிலே ஓடும்படியான பஸ் போக்குவரத்தில் ஆண்டு ஒன்றுக்கு ஏறத்தாழ 40 லட்சம் ரூபாய் இழப்பு ஏற்படுகிறது என்ற காரணத்தால், பஸ் கட்டணங் களை எல்லாம் உயர்த்தினார்கள். அப்படி உயர்த்துவது ஏழை நடுத் தர மக்களுடைய வாழ்வை, அவர்கள் தொல்லையை மேலும் அதிகப் படுத்துவது ஆகும் என்று சொல்லி, அந்தக் கட்டணத்தை உயர்த் தக்கூடாது என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சட்ட மன்றத் திலே அப்போது வலியுறுத்தியிருக்கிறது. சென்னையிலே பல அமைப்புகள் அதுபற்றி குரல் எழுப்பி உள்ளன. அன்று மேயராக இருந்த தோழர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் ஒரு குழுவை அமைத்து தொழில் துறை அமைச்சரைச் சந்தித்து இதுபற்றி எடுத்துக் காட்டியிருந்தார்கள். அவரும் அனுதாபத்தோடு இந்தக் கருத்துக் குக் கவனம் செலுத்துவதாக வாக்களித்தார்கள். அந்த அனுதாபம் இன்றளவும் இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். இந்த நிதி நிலை அறிக் கையில் கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் மிக உற்சாகத்தோடு குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள், பஸ் போக்குவரத்தில் ஏறத்தாழ 75 லட்ச ரூபாய் வருவாய் பெருகியிருப்பதாக. 40 லட்ச ரூபாய் இழப்பு ஏற்பட்டதனால் 2 கோடி ரூபாய் வருவாய் வரக்கூடிய அளவுக்குக் கட்டணத்தைக் குறைக்க வேண்டும். அரசாங்கம் அப்படிக் குறைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, அரசாங்க ஊழியர்களின் அகவிலைப் படியை உயர்த்தியிருப்பதை நான் எதிர்க்கவில்லை. அதை நான் உண் மையிலேயே வரவேற்கிறேன். ஆனால் இவ்வாறு ஊதியத்தை உயர் த்துவதை விட, விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்தினால் அவர்களுக்கு அது சௌகரியமாக இருக்கும். அவர்களுடைய அகவிலைப்படியை உயர்த்தியது வரவேற்கத்தக்கதுதான், பாராட்டத் தக்கதுதான். ஆனால் அவர்களுள் 89 ரூபாய் வரை சம்பளம் வாங்குபவர்களுக்கு

[திரு. என். வி. நடராசன்] [6th March 1965

ரூ. 7-50 அகவிலைப்படி உயர்வு கிடைத்திருக்கிறது என்றால், கடை விரிகளில் உணவு தானியங்களின் விலைகளும் மற்றப் பண்டங்களின் விலைகளும் ரூ. 15 அளவில் உயர்ந்து வருகிறது. எனவே சம்பள உயர்வு கொடுக்கப்பட்டாலும், அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு மன நிறைவு ஏற்படுவது சாத்தியமாயில்லை. விலைவாசிகளைக் கட்டுப் படுத்தினால், அரசாங்க ஊழியர்கள் மட்டுமின்றி ஏழை நடுத்தர மக்களும் அதனால் பயனடைவார்கள். இல்லாவிட்டால் இத்தகைய சம்பள உயர்வு அளிப்பது, யானைப் பசிக்கு சோளப் பொரி கொடுப் பது போலதான் இருக்கும். அரசாங்கம் அரிசியின் விலையைக் கட்டுப்படுத்தியது. உடனே அரிசி கிடைப்பதே கஷ்டமாகப் போய் விட்டது. அந்த மாதிரியான நஷ்டம் ஏற்படாதபடியும் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டும். இன்று பருப்பு, புளி முதலியவைகள் விலை உயர்ந்துகொண்டே போகின்றன. இந்த சந்தர்ப்பத்தில் அரசாங்க ஊழியர்களின் சங்கத்தின் தலைவர் அறிவித்துள்ளதை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன். "நகர அலவன்ஸ், வீட்டு வாடகை அல வன்ஸ் ஆகியவை அளிக்காதது ஏமாற்றமளிக்கிறது. வேகமாக ஏறிவரும் விலைவாசியையும் விட்டு வாடகை உயர்வையும் மேற் குறிப்பிட்டுள்ள அலவன்ஸுகள் இல்லாமல் சமாளிக்க இயலாது. பொது பிராவிடண்ட் நிதிக்கு 6 சதவிகிதம் பிடிப்பதை அரசாங்கம் விரைவில் நிறுத்தும் என்று நம்புகிறேன்" என்று அவர் அறிவித் திருக்கிறார். எனவே அரசாங்க ஊழியர்களும், ஏழை நடுத்தர மக்களும் என்றென்றும் நன்றாக வாழ்வதற்கு வகை செய்வதற்காக விலைவாசிகளைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள் கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, மத்திய சர்க்காரின் தங்கக் கட்டுப்பாடு உத் தரவு காரணமாக நகைத் தொழிலாளர்கள் வேலை இழந்து இன்று பிச்சைக்காரர்களாக வாழ்கிறார்கள். அவர்களுக்கு அரசாங்கம் கொடுக்கும் கூடங்களினால் அவர்கள் நிலை சீர்திருத்தி விடமுடியாது. கடன்களை அவர்கள் எப்படியோ செலவழித்து விடுகிறார்கள். எனவே அவர்கள் தங்கள் தொழிலை நடத்துவதற்கு அரசாங்கம் திட்டவட்டமான நிரந்தரமான வழி வகை செய்ய வேண்டும். அத்தொழிலில் அனுபவமுடையவர்களைக் கலந்து கொள்ள வேண்டும். நாட்டு மக்கள் நலமாக வாழ்வதற்காக கடமையாற்ற வேண்டும் என்பதற்கு அரசாங்கத்திற்கு எல்லாக் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பும் தேவை என்பதை நான் விளக்கத் தேவை இல்லை. இந்த ஒத்துழைப்பைப் பெற, ஆட்சியாளர்கள் எதிர்க் கட்சிகளை மதித்து நடக்க வேண்டும். இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது இது வரை பேசியவர்கள் பட்ஜெட்டின் மீது பேசுவதற்கு பதிலாக மொழிப் பிரச்னை பற்றியும் அண்மையில் நடந்த கலவரங்கள் பற்றியும் பேசியிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை குறித்து நான் வருந்துகிறேன். மதிப்பிற்குரிய உறுப்பினர் ஸ்ரீ கோபாலன் நேற்று நம் நாடு சுதந்திரம் அடைவதற்காக தலைவர்கள் என்ன கஷ்டப்பட்டார்கள் என்றெல்லாம் பேசியபோது நான் உண்மை யிலேயே கண் கலங்கினேன். அவர்கள் பட்ட கஷ்டத்தையும் அடைந்த நஷ்டங்களையும் நாங்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர், கொஞ்சமாவது குறைத்து மதிப்பிடவில்லை.

6th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

எங்களைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் மதித்தாலும் மதிக்காவிட்டாலும், அவர்கள் பட்ட கஷ்டங்களையும் அடைந்த நஷ்டங்களையும் நாங்கள் என்றென்றும் மதிப்போம். ஒரு நாட்டுக்கு விடுதலையும், மொழியும் இரு கண்கள் போல முக்கியமானவை. நாடு அன்னிய ஆட்சியிலிருந்து விடுதலை அடைந்தது போல, ஹிந்தி ஆதிக்கத்திலிருந்தும் நம் மொழி விடுதலை பெற வேண்டும். அதற்காக 1937-லிருந்து இன்றுவரை நாங்கள் தொடர்ந்து போராடி வந்திருப்பதைக் காங்கிரஸ்காரர்கள் மதிக்க வேண்டாமா? நாங் களும் எங்கள் கழகத் தலைவர் ஸ்ரீ அண்ணா அவர்களும் சாமானிய மானவர்களாக இருக்கலாம். ஆனால், காங்கிரஸ் என்பது நெய்யில் பொரித்த புண்டம், கழகம் வேறு சாதாரண எண்ணெயில் பொரித்த பண்டம் என்று நினைக்கக்கூடாது.

திரு. கே. ராஜாராம்: கனம் சபைத் தலைவரைப் பார்த்துப் பேசும்படி கனம் அங்கத்தினரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

திரு. என் வி. நடராசன்: எங்கள் கழகத்தைப்பற்றி கனம் அமைச்சர் என்னவெல்லாமோ பேசியிருந்தாலும், எங்களுடைய ஹிந்தி எதிர்ப்பை மதித்து அவர் என்றாவது பேசியிருக்கிறாரா? நேற்றுக் கூட துக்க தினத்தை 27-ம் தேதி வைத்துக் கொண்டிருக்க கூடாதா என்று கேட்கப்பட்டது. இதற்கு கனம் முதல் அமைச்சர் எடுத்துக்கொண்ட முயற்சி என்ன? ஸ்ரீ அண்ணாதுரையை அழைத்து இது சம்பந்தமாக அவருடன் கனம் முதலமைச்சர் பேசியிருக்கக்கூடாதா? ஸ்ரீ ராஜாஜிக்கும் காங்கிரஸ் கட்சிக்கும் எத்தனையோ விஷயங்களில் வேற்றுமைகள் இருந்தாலும், அவர் ஒரு எதிர்க்கட்சியின் தலைவராக இருப்பதால் கனம் முதலமைச்சர் அவரை அழைத்துப் பேசியிருக்கக்கூடாதா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: ஸ்ரீ ராஜாஜி கூட 26-ம் தேதியில் துக்க தினம் வேண்டாம் என்று சொன்னார். 26-ம் தேதியில் துக்க தினக் கொண்டாட்டத்தை வைத்துக்கொள்ள வேண்டாம் என்று சட்ட மன்றத்தில் சொன்னார், அவ்வாறு அந்த மன்றத்தின்மூலம் எல்லோரையும் கேட்டுக்கொண்டேன். என்னால் ஒரு குறையும் இல்லை.

திரு. என். வி. நடராசன்: கனம் முதலமைச்சர் சட்ட மன்றத்தில் அவ்வாறு கூறியதை நான் மறுக்கவில்லை. சட்ட மன்றத்திலுள்ள எங்கள் கழகத் தலைமைக்கு மேற்பட்ட வெளியில் உள்ள எங்கள் கழகத்தின் தலைவரையும் கலந்து பேச அழைத்திருந்தால், நாங்கள் வேறு தயாராயிருந்தோம். நான் கனம் முதலமைச்சரைக் குறைகூறவில்லை. இந்த நாட்டு மக்களின் வாழ்வு எதிர்காலத்தில் நலமாக இருக்க வேண்டுமானால், ஆட்சி யாளர்கள் எதிர்க் கட்சிகளை மதித்து நடக்க வேண்டும். அவர்கள் எங்கள் கொள்கைகளை ஏற்காவிட்டாலும் எங்களுடன் கலந்து பேசினால் அதனால் நன்மைகள் ஏற்படும். "27-ம் தேதி கனம் முதலமைச்சரை மாணவர்கள் சந்திக்கும் பிரச்னையே எழவில்லை. அவர்கள் அன்று திருப்பி அனுப்பப்பட்டு விட்டார்கள்" என்று கனம் உறுப்பினர் ஸ்ரீ ஹாண்டேவுக்கு சர்க்கார் தரப்பில் பதில் கூறப்பட்டது. நான் மிகவும் ஆதாரபூர்வமாக, திட்டவட்டமாகச்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [6th March 1965

சொல்வேன். முதலமைச்சர் அவர்களைச் சந்திப்பதற்காக ஆறு மாணவர்களைக் கொண்ட ஒரு குழு வந்தது. பெரிய கூட்டமாக வந்தார்கள். அங்கிருந்த போலீஸ் அதிகாரி ஒருவர் அவர்களைத் தடுத்து முதலமைச்சரைப் பார்க்க முடியாதபடி மறுத்து தடுத்து விட்டார்கள். முதலமைச்சர் உங்களைப் பார்க்க இடப்பாடில்லை என்று கூறிவிட்டார். கனம் போலீஸ் அமைச்சர் திரு. கக்கன் அவர்களையாவது நாங்கள் பார்க்கவேண்டுமென்று மாணவர்கள் கேட்டார்கள். அவர்களையும் பார்க்க முடியாது என்று சொல்லி விட்டார்கள். அதற்குப் பிறகு சீஃப் செக்ரட்டரியையாவது பார்க்கவேண்டுமென்றார்கள். அதையும் மறுத்துவிட்டார்கள். இதை ஏன் சொல்கிறேன் என்றால், முதலமைச்சர் அவர்களுக்கோ போலீஸ் அமைச்சர் அவர்களுக்கோ தெரியாமல் இருந்திருக்கலாம் இவை. பிறகு மாணவர்கள் போலீஸ் கமிஷனரைப் பார்த்து கேட்கிறோம் என்று மாலை 2½ மணியிலிருந்து 5½ மணி வரை வெளியே காத்து நின்றுகொண்டிருக்கிறார்கள். அதற்கு முதலமைச்சர் மாணவர்களைப் பார்க்க இடப்பாடில்லை என்று கூறியிருக்கிறார்கள். ஏன் இதைச் சொல்கிறேன் என்றால் போலீஸ் மந்திரிக்கோ முதலமைச்சருக்கோ தெரியாமல் போலீஸ் அதிகாரிகளே முடிவு கூறுமளவிற்கு ஆட்சிப் பொறுப்புகளைப் போலீஸ் இலாகாவினரே ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டார்களா என்று ஐயப்படுகிறேன். உள்ளபடியே அவர்கள் மாணவர்கள் விருப்பத்தை அமைச்சர்களுக்குத் தெரிவித்திருந்தால் இந்த நிலைமை உருவாகியிருக்காது என்று நம்புகிறேன். எதிர் காலத்தில் போலீஸ் அதிகாரிகள் இதுபோன்ற சிக்கலான பிரச்னையில் கண்ணும் கருத்துமாக இருக்கவேண்டும். வேண்டுமென்று சர்க்கார் விரும்பினால் ஆகாத்தைத் தடுத்திக்க வந்த மாணவர்கள் குழுவை அழைத்து வந்து நிலைமையை விளக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். இப்படி பாக விரித்துத்தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: மிஸ்டர் 6-ம் தேதி மாணவர்கள் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்க்கப் போகவில்லை. இந்த மாதிரி நாங்கள் 25-ம் தேதி உங்களைப் பார்க்க விரும்பினோம், அதற்கு அனுமதிக்கவில்லை என்று சொல்லவில்லை. எதற்காக இதை மீண்டும் மீண்டும் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது என்றால் மாணவர்களைப் பார்ப்பதற்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் மறுத்து விட்ட காரணத்தால்தான் இந்த விதமான கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது என்று பிரசாரம் வெளியே நடக்கிறது. அதற்குத்தான் சொல் கிறேன். 25-ம் தேதி பார்க்க முடியவில்லை என்பதற்கு ஆதாரமில்லை. 25-ம் தேதிகூட 144 தடை உத்தரவை மீறி அவர்கள் வந்தார்கள். அதைத் தடை செய்தார்கள். முதலமைச்சர் அவர்களைப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லி அவர் பார்க்க முடியாது என்று மறுத்துவிட்டதாகத் தகவல் கிடைத்தும் சம்பவம் நடக்கவில்லை. மாணவர்களை மீண்டும் முதலமைச்சர் அவர்கள் பார்த்தபோது அவர்களைப் பார்ப்பதற்கு அனுமதி அன்றைக்குக் கொடுக்கவில்லை என்றும் சொல்லவில்லை.

6th March 1965]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: 6-ம் தேதி மாணவர்கள் என்னிடம் வந்து இரண்டரை மணிநேரம் பேசிக்கொண்டிருந்தபோது நான் பிரஸ் கான்ஃபிரன்சுக்குத் தெரிவித்த அறிக்கையை ஒரு மாணவரிடமே கொடுத்து மற்றவர்களுக்குப் படித்துக் காட்டச் சொன்னேன். அவர்கள் தாய்கள் பார்க்க வந்ததாகவோ அதை அனுமதிக்கவில்லை என்றோ யாரும் என்னிடம் கூறவில்லை. கனம் அங்கத்தினர் சொல்வதைப் பற்றி தகக் கேள்விப்படுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: வெளியில் அப்படிச் சொல் கிறார்கள்.

திரு. என். வி. நடராசன்: சம்பந்தப்பட்ட மாணவர்கள் அமைச் சரைப் பார்க்க வேண்டுமென்று விரும்பி வந்தவர்கள் போலீஸ் அதிகாரியைப்பார்த்து இரண்டு மணி நேரம் பேசினார்கள் என் பதைத் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படு கிறேன். 144 தடை இருக்கும்போது அதை மீறி அவர்கள் வரு வதற்கு காரணம் என்ன? அமைச்சரைப் பார்க்கத்தான். அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு விளக்கம் கூறுவதால் நான் அதை மேலும் வளர்க்க விரும்பவில்லை.

ஒன்றை மிகவும் வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். முதலமைச்சர் இருக்கிறார்கள். போலீஸ் அமைச்சர் இருக்கிறார் கள். அவர்களுடைய அறிக்கையைக் காணவில்லை. போலீஸ் அதிகாரிகள் அடிக்கடி அரசியல் கட்சிகளுக்கு எச்சரிக்கை செய் வதுபோல அறிக்கை விடுவதும், அரசியல் கட்சிகளை மிரட்டுவது போல பேசுவதும் நமது மாநிலத்தின் அரசியல் தரத்தைக் குறைத்துவிடுமென்பதை வருத்தத்தோடு தெரிவித்துக்கொள் கிறேன். எதிர்காலத்தில் இது போன்று ஏற்படாதவாறு பார்த்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று சர்க்காருக்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். மொழிப் பிரச்னையைப்பற்றி அதிகம் இப் போது பேச விரும்பவில்லை. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அன்றைய தினம் எடுத்துக் கூறியது சிந்திக்கவேண்டியதாகும். நாங்கள் எல்லோரும் தேசத் துரோகிகள் அல்ல. மீண்டும் மீண்டும் வலி யுறுத்துகிறேன். தேசம் விடுதலை அடையும்போது எதிர்த்தவர்கள் இப்போது எங்கே இருக்கிறார்கள்? மகாத்மா காந்தியடிகளும் காங்கிரஸ்காரர்களும் வெள்ளையனே வெளியேறு போராடும் நிலையில் அதற்கு எதிராக இருந்தவர்கள் இப்போது ஆளும் கட்சிப்பக்கம் இருக்கிறார்கள். அதைப்போன்றவர்கள் எங்களில் யாராவது இருக் கிறோம் என்று நிரூபித்தால் அவர்களுக்கு நீங்கள் கொடுக்கும் தண்டனையை ஏற்றுக்கொள்ளத் தயாராக இருக்கிறோம். நாட்டை நாங்கள் எப்போதும் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை. அப்படிச் செய்ய மாட்டோம். விலைவாசிப் போராட்டத்தின்போது வெளியே கொந் தளிப்பு நடந்துகொண்டிருந்தபோது சிறையிலிருந்து வெளிவந்த அண்ணா அவர்கள் முதன் முதலாகவேலூரில் மேடையில் பேசும் போது இந்தக் கொந்தளிப்பைப்பற்றிப் பேசினார். சீன நாட் டினர் படை எடுக்கும்போது நமக்குள் ஆளுகிற காங்கிரஸ் கட்சிக் கும் எவ்வளவுதான் மனக்கசப்பு இருந்தாலும் நாட்டைக் காப்பதற் காக நாம் சர்க்காருடன் இதய பூர்வமாக ஒத்துழைக்கச் சொன்

[திரு. என். வி. நடராசன்] [6th March 1965

ஞர்கள். அதற்குப்பிறகு எங்களால் இயன்ற அளவு உதவிகளை அதற்காகச் செய்திருக்கிறோம். எந்த நோக்கில் பாதுகாப்புச் சட்டத்தைக் கொண்டுவந்தார்களோ அந்த நோக்கில் நேரடி திற்கும் சர்க்காருக்கும் துணையாக இருக்கவேண்டுமென்று விரும்பி நாங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து தொண்டு செய்தோம். அந்த இயக்கத்தின் தலைவர்களில் ஒருவனை தொழுநோய் கருணைநிதி இல்லை பாதுகாப்புச் சட்டப்படி சிறையில் தனிமையில் நெஞ்சுவலியோடு இருக்கிறார். யாரை அடக்கவேண்டுமோ அவர்களை அடக்காமல் நாட்டின் பாதுகாப்புக்குத் துணைபோகிறவர்களை அடக்கிவருகிறீர்கள். பத்திரிகைகளுக்குப் பரிந்து பேசவில்லை. உங்களுக்கு எவ்வளவு அதிகாரம் இருக்கிறது என்று எடுத்துக்காட்டுவதை விட அன்பால் திருத்துவதுதான் நாட்டுக்கு நன்மை அளிக்கும். அதனால் மதிப்பு ஏற்படும். சட்டம் இருக்கிறது, அதிகாரமிருக்கிறது என்று அவைகளை வரம்பு மீறி பிரயோகப் படுத்தினால் தீர்ந்த பிறகு எதைப்போய் துணைக்கு அழைப்பீர்கள்? சில பத்திரிகை களின்மீது பாதுகாப்புச் சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுத்திருக்கிறது. இது அவசியம்தானு, நியாயம்தானு என்று முதலமைச்சர் அவர்களை சிந்திக்குமாறு கேட்டுக்கொள்வேன். 8-ம் தேதி கல்லூரிகள், உயர்நிலைப் பள்ளிகள் திறந்து எல்லா மாணவர் களும் திரும்பச் சென்று கல்வியில் கவனம் செலுத்தவேண்டு மென்று மனப்பூர்வமாக விரும்புகிறோம். அதற்கு முன்னதாகவே மாணவர்களை விடுதலை செய்து வழக்குகளை வாபஸ் பெறவேண்டு கிறேன். அப்படிச் செய்வது பயந்து செய்வதாக ஆகுமென்று கருதக்கூடாது. பெரிய மனது வைத்து அவர்களை விடுதலைசெய் தோம் என்ற நிலைமையை உண்டாக்கினால் 8-ம் தேதி முதல் கல்லூரி மாணவர்கள் கட்டுப்பாட்டுடனும் கண்ணியத்துடனும் கல்வியில் ஒத்துழை செலுத்துவார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதைப் போலவே தான் பத்திரிகைகள் நிலைமையும். பத்திரிகைகள் அனைத்தும் எங்கள் கொள்கைகளை அப்படியே ஆதரிப்பவை அல்ல. சில சமயத்தில் தீவிரமாக எங்களை எதிர்ப்பனவாக இருந்தும் இருக் கின்றன. நாட்டில் ஏற்பட்டுள்ள கொந்தளிப்பை அடக்கவேண்டு மென்றால், எல்லாவற்றையும் மறந்துவிட்டு எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல வழக்குகளையெல்லாம் வாபஸ் பெற வேண்டுகிறேன். ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கும் முதலமைச்சர் அவர்களுக்கும் எனது மனம் விட்டுத் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்பு கிறேன். அறிஞர் அண்ணு அவர்களால் அரசியல் துறையில் ஏற் படுத்தப்பட்ட பண்பாட்டின்படி கட்சிகளுக்குள் எவ்வளவு கருத்து வேற்றுமை இருந்தாலும் நட்பு முறையில் அவை பரிமாறப்படுவனவாக இருக்கக்கூடாது. எங்களை எதுவேண்டுமானாலும் சொல்லுங்கள். ஆனால் தேசத் துரோகிகள் என்று சொல்வதைவிட எங்களைச் சுட்டுத் தள்ளிவிடுங்கள். அந்த வார்த்தையை மிகவும் வேதனை யோடு குறிப்பிடுகிறேன். நீங்கள் பழைய பாடத்தைத் தொடர்ந்தால் புரட்டிப் பார்க்கவேண்டாமா? எந்த வகையில் நாங்கள் நாட்டிற் குத் துரோகம் செய்திருக்கிறோம்? செய்தவர்கள் உங்கள் பக்கத் தில் உட்கார்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். காங்கிரசுக்கும் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கும் ஏற்பட்ட மனக்கசப்பின் காரணத்தால் ராஜாஜி அவர்கள் மந்திரி சபையைவிட்டு 1938-ல் வெளியேறியபோது சர்க்காரை ஏற்று நடத்தவேண்டுமென்று ஜஸ்டிஸ் கட்சியில்

6th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

இருந்த பெரிய தலைவர்கள் தீவிர முயற்சி செய்தார்கள். அப்போது திர்வாகக் குழுவில் ஒரு குரல் எழுந்தது. அந்தக் குரல் அறிஞர் அண்ணு அவர்களின் குரல்தான். வெள்ளையர்கள் வெளியேற வேண்டியவர்கள். அவர்களுக்குப் பதிலாக காங்கிரஸ் கட்சியோ வேறு கட்சியோ ஆளவேண்டுமேதவிர வெள்ளையர்கள் ஆளக் கூடாது. எவ்வளவு வேறுபாடு இருந்தாலும் மந்திரிசபை அமைப்பதில் ஈடுபடக்கூடாது என்றார்கள். அவர்களுடன் சேர்ந்து பேசியவர்கள் நாங்கள். அன்று சாமான்யமானவராக இருந்த அண்ணு அவர்களின் குரல் எல்லோராலும் ஒப்புக் கொள்ளப்பட்டு மந்திரி சபை அமைப்பதற்கு நீதிக்கட்சி ஒத்துழைப்பு தராது என்று நிர்மானம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அதற்குப் பிறகுதான் இடைக்கால மந்திரிசபை வந்தது. இதை யெல்லாம் ஆளும்கட்சியினர் ஆராய சிந்தித்துப் பார்த்தால் இந்த நாட்டில் மக்களுக்கு நல் வாழ்வு எற்பட எல்லாக் கட்சி களின் துணையையும் விரும்பி ஒத்துழைப்பைப் பெறுவதற்கு ஏற்ற வகையில் இனி நடப்பார்கள் என்று நம்புகிறேன். அதற்கு எங்கள் கழகம் தயாராக இருக்கிறது என்றும் தெரிவித்து என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* திரு. எம். எத்திராஜுலு: தலைவர் அவர்களே, இந்த 1964-65க்கு முதலமைச்சர் அவர்களால் கொண்டுவந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்து முதலாவதாக அரசுக்கு செயலில் ஈடுபட்டு உயிர் இழந்தவர்களுக்கு எனது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும் பொது மக்களின் சொத்துக்களுக்கு கோடானகோடி ரூபாய் நஷ்டத்தை ஏற்படுத்திய அரசுக்கு எனது ஆழ்ந்த மன வருத்தத் தையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். நமது முதலமைச்சர் அவர் கள் என்றைக்கு அரசியலில் காலடி எடுத்து வைத்தார்களோ அன்று முதல் இன்று வரை அவர்களால் தமிழ் நாட்டில் நிலையை நன்கு அறிந்து மக்களின் உள்ளத்தை நன்கு தெரிந்து நாட்டில் மக்கள் எப்படி வாழ்கிறார்கள் என்பதை உணர்ந்து அதற்கு ஏற்ற வாறு, தற்போது இருக்கிற நிலையையும், விலைவாசி உயர்வையும் தெரிந்து அதற்கொப்ப ஒரு நல்ல வரவு செலவு பட்ஜெட்டை இந்தத் தருணத்தில் கொண்டு வந்திருப்பதைப் பார்த்து நான் மிக மிக மகிழ்ச்சி அடை கிறேன். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பாராட்டிப் பாராட்டிப் பேசுகிற ஒரு வாய்ப்பு இந்த வருஷத்திலே கிடைத்திருக்கிற நேரத்திலே இந்த மொழிப்பிரச்னை குறுக்கே வந்து அதை மறைத்து விட்டது என்பதை வருத்தத்தோடு தெரி வித்துக்கொள்ளுகிறேன். இருப்பினும் அரசியல் தலைவர்கள் வாழ்நாளிலும் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பொது மக்களும் வியாபாரியும் மனமார வாழ்த்துகிறார்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். இருப்பினும் கூட காங்கிரஸ் கட்சி யைச் சேர்ந்தவர்கள் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பொது மக்களுக்கு மட்டுமல்ல, கிராமம் கிராமமாக எடுத்துச்சொல்லி, எப் போர்ப்பட்ட வரவு செலவுத் திட்டம், என்னென்ன முன்னேற்றம் அடங்கியிருக்கிறது, மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்து வதற்கு எப்படி இன்றைக்கு வழிகோலப்பட்டிருக்கிறது என்று எடுத்துச் சொல்ல தயாராக இருக்கிறோம் என்பதைத் தெரி வித்துக் கொள்கிறேன். முதலாவதாக நான் இந்த வரவு செலவுத்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [6th March 1965

திட்டத்தைப் பார்க்கும் போது 163 கோடி ரூபாய் வரை இருந்தாலும், செலவு 170 கோடியாக இருக்கிறது. நமக்குத் துண்டு விழுவது ஏறக்குறைய 7 கோடி ரூபாயாக இருந்தாலும் நாம் ஒரு மிகப் பெரிய பிரச்சினையை இந்த நேரத்தில் தீர்த்து வைத்திருக்கிறோம். நமது நாடு இயங்குவதற்கு உயிர் நாடியாக மேலே பார்க்கக்கூடிய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும், ஸ்தல ஸ்தாபனத்திலே வேலை செய்பவர்களுக்கும் நெடு நாள் இருந்த குறை இப்போது தீர்த்து வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. எனக்கு முன்பு பேசிய நண்பர் நடராசன் அவர்கள் சொன்னார்கள். இதுபற்றிக் குறை கூறுகிறார்கள் என்று கவலைப்பட்டார்கள் என்று சொன்னார்கள். இந்த செக்ரடேரியேட்டிலே இருக்கக்கூடிய அதாவது சர்க்கார் எம்.ஜி.ஓ. தலைவர் அவர்கள் சொன்னதைச் சொல்லுகிறேன். இந்த கிராக்கிப்படி எங்களுக்கு மன நிம்மதியை அளிக்கிறது என்று அவர் சொன்னதை நான் பத்திரிகையிலே பார்த்தேன். அப்படி இருக்க இவர் சொன்னது ஆச்சரியமாக இருக்கிறது. ஆகவே இந்த கிராக்கிப்படியைப் பார்த்து எல்லோரும் மனப்பூர்வமாக ஒத்துக்கொள்ளுகிறார்கள் என்பது எனக்கு மகிழ்ச்சியை அளிக்கிறது. ஆனால் இன்னும் சில குறைகள் இருக்கலாம். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் காலத்திலேயே மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்கள் எந்த விதத்தில் சலுகைகள் பெறுகிறார்களோ அந்த அளவிற்கு இவர்கள் நிச்சயமாகப் பெற முடியும் என்று இந்த மன்றத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். மற்றொன்று இந்த வரவு-செலவுத் திட்டத்திலே 3½ லட்சம் மெட்ரிக் டன் உரத்தை இறக்குமதி செய்ய ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்கிறது. இதை எல்லோருக்கும் விநியோகம் செய்ய வேண்டும். எந்த அளவிலே செய்யவேண்டும் என்று சொன்னால், பெரிய நிலச் சுவான்தார்கள், நடுத்தர நிலச்சுவான்தார்கள், சிறிய பட்டாதார்கள், ஒரு ஏக்கர் இரண்டு ஏக்கர் நிலம் வைத்திருப்பவர்களுக்குக்கூட தயவுசெய்து சிபாரிசுகள் இருந்தாலுங்கூட ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். எந்தக் கையிலே வேண்டுமானாலும் பார்த்துப் பார்மிட்டு கொடுத்தாலும் அவர்களிடம் கொண்டுக்கொள்ளுவதற்கு ஏற்பாடு செய்யும்வகையில் கார்டு முறைகொண்டு வருவது நல்லது என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அடுத்து சிறிய நிலச்சுவான்தார்கள் கவனத்துக்கு 3 ஆயிரம் ரூபாய் வரை வட்டி 37 லட்சம் ரூபாய் தள்ளுபடி செய்திருப்பதை வரவேற்கிறேன். இந்தக் கிராமங்களை வெட்டிக்கொண்டு போகும்போது, எல்லைக் கிராமங்கள் அதிகம் இல்லாமல் இருக்கிறதோ அதை அதிகம் இல்லாமல் இருக்கிறதோ அதை அதிகம் இல்லாமல் இருக்கிறதோ அந்த ஊர்களில் இந்த மாதிரியான கிராமங்களை வெட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்தால் அந்தப் பகுதிகளில் இருக்கும் விவசாயிகளை ஊக்குவித்து விவசாயத்தை நல்ல முறையில் பெருக்கலாம் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதோடு தென் ஆர்க்காடு ஜில்லாவிலே இன்னும் எந்த விதமான நீர்த்தேக்கத் திட்டமும் போட முடியாது. அதற்கான வாய்ப்புகளும் கிடையாது. ஆகவே அங்கே இருக்கிற பெரிய ஏரிகளை முன்னதாக வெள்ளக்காலம் காலத்தில் இருந்தது போல் எப்படியேனும் வெட்ட வேண்டும். இப்போதும் வெட்டிக்கொண்டுதான் வருகிறார்கள். இருந்தாலும் சரியாக

6th March 1965] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

ஆழப்படுத்துகின்ற முறையிலே வெட்டவேண்டும். அப்போது தான் மழை காலத்தில் வருகிற தண்ணீர் நிறைய ஏரியின் முழு அளவிற்கு தண்ணீர் பிடிக்க முடியும் என்று சொல்லி அந்தத் தண்ணீரை இரண்டு போகத்திற்கும் விவசாயம் செய்யலாம் எனத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அதோடு அங்கு இருக்கிற சப்ளை சேனல்களை குடிமராமத்து செய்து கொள்வார்கள் என்று விட்டு விட்டார்கள். அதைக் குடிமக்கள் யாருமே செய்வதில்லை. மராமத்து செய்யப்படாத காரணத்தினாலும் சப்ளை சேனல் எல்லாம் சீர்திருத்தாத காரணத்தாலும் மண் அடைத்துக்கொண்டு தண்ணீர் போகாது நின்றுவிடுகிறது. ஆகவே சேனலை அரசாங்கம் ஏற்று வருடா வருடம் சரிசெய்துகொடுக்கவேண்டும் என்று இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில் மராமத்து அமைச்சர் முன்னிலையில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

அடுத்து, மின்சாரத்தில் ஏறக்குறைய இதுவரை 100 கோடி ரூபாய் செலவு செய்து இந்த ஆண்டு மேலும் 20 கோடி ரூபாய் செலவு செய்வது என்று முடிவு செய்திருக்கிறோம். எந்த மாநிலத்திலும் இல்லாத அளவிற்கு 20,500 கிராமங்களுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கப்படுகிறது என்றால், தமிழ் நாட்டின் வளர்ச்சி எவ்வளவு தூரம் முன்னேறி இருக்கிறது என்று பார்க்கும்போது அதைவிட முன்னேற்றம் எந்த ராஜ்யத்திலும் ஏற்பட்டிருக்க முடியாது என்று தைரியமாக சவால் விடலாம். எந்த நாடும் மின்சாரத் துறையில் எவ்வளவு பெருகி இருக்கிறதோ அந்த நாடு தொழில் வளர்ச்சியில் ஓங்கி வளர்ந்து இருக்கும் என்பதைச் சொல்லாமலேயே மற்றவர்கள் மதிப்பிடுவார்கள். இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஹரிஜனங்கள் இருக்கிற கிராமங்களில் அந்த கிராமங்களுக்கெல்லாம் பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் மின்சார போர்டிலிருந்து மின்சாரம் வாங்கிக் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். சில ஊர்களில் ஹரிஜன மக்கள் நிலமும் என்று விட்டுவிடுகின்றார்கள். அப்படி விட்டுவிடக் கூடாது; கால தாமதம் செய்யக்கூடாது என்றும் அரசாங்கம் அறிவுறுத்த வேண்டும் என்று மின்துறை அமைச்சரைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பெரும் தொழில் வாய்ப்புகள் தமிழ் நாட்டிலே ஏற்பட்டிருக்கின்றன. இந்த வாய்ப்பானது எங்கு பார்த்தாலும் வளர்ந்திருக்கிறது. முதல் ஐந்தாண்டுத் திட்ட ஆரம்ப காலத்திலே எங்கேயோ ஒரு சிறு தொழில்களே இருந்தன. குறிப்பாக நெசவாலைகள் தான் இருந்தன. இன்றைக்கு வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிட்டது போல, மூன்றரை திட்டம் முடிவடைகிற நேரத்திலே, ஜில்லாவில் எங்கு பார்த்தாலும் பெரும் தொழில்கள், தொழிற்சாலைகள் இருக்கின்ற நிலையைப் பார்க்கிறோம். தொழில் சம்பந்தமாக மாபெரும் வளர்ச்சி அடைந்து இருக்கிறோம் என்பதில் சந்தேகம் இல்லை. தொழிற்சாலைகளை நமது சர்க்கார் வேண்டிய அளவிற்குக் கொண்டுவர ஏற்பாடு செய்திருப்பது வரவேற்கத்தக்கதாகும். இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் பொது மக்கள் முதலீடு போட முடியாத அளவுள்ள பெரிய தொழிற்சாலைகளை கார்ப்பரேஷன் முலமாக கொண்டுவருவதற்கு 8½ கோடி ரூபாய் ஒதுக்கி அரக்கோணத்தில் வார்ப்பட தொழிற்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [6th March 1965

சாலையையும் பாஜபாலையத்தில் பிலேண்டு தொழிற்சாலையையும் மற்படுத்துவதற்கு சர்க்கார் முன்வந்திருப்பதைப் பாராட்டு கிறேன். இந்த நேரத்திலே தொழில் அமைச்சரை ஒன்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எல்லா ஜில்லாக்களிலேயும் தொழில் பேட்டைகளை அமைத்துவிட்டார்கள். ஆனால் தென்னற்காடு ஜில்லாவில் மட்டிலும் இதுவரையிலும் தொழில் பேட்டை அமைக்கவில்லையே என்று சபை கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன். தென்னற் காடு ஜில்லாவிலே நெய்வேலியில் பெரிய தொழிற்சாலை இருக்கிறது என்று சொல்லிச் சொல்லி, தென்னற்காடு ஜில்லாவில் பெரிய தொழிற்சாலை அரசாங்கத்தின் மூலமாக வரவில்லையென்பதையும் நான் அமைச்சர் அவர்கள் கவனத்திற்குக் கொண்டு வர ஆசைப் படுகிறேன்.

இனிமேலாவது பெரிய தொழிற்சாலை ஒன்றை அரசியல் தென்னற்காடு ஜில்லாவில் ஏற்படுத்துவார் தொழில் அமைச்சரைப் பணிவுடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நெய்வேலி தொழிற்சாலை கார்ப்பரேஷனில் இருக்கிறது. ஆகையால் தென்னற்காடு ஜில்லாவி லுள்ள எல்லா மக்களுக்கும் பயனுள்ளதாக இருக்க முடியாது.

அடுத்து கடலூர் N.T. பிரிவுள்ள கொழுமம் பாலத்தை அகலப் படுத்த வேண்டும், போக்கு வரத்து அதிக இடையூறாக இருக் கிறது என்று அடிக்கடி இந்த மன்றத்தில் பேசியிருக்கிறேன். இதைப்பற்றிக் கேள்வி கூட கேட்டேன். அமைச்சர் பதில் சொல்லும்போது பக்கத்தில் ஒரு புதிய பாலம் போடுவதாக பதில் சொன்னார்கள். இரண்டு வருஷத்திற்கு முன்பு நாகை மாவட்டத்து அமைச்சரும் பார்க்கர் அதிகாரிகளும் கூடவே வந்தார்கள். பாலத்தைப் பார்த்தார்கள். அங்கு இருக்கிற நிலைமையை அவர்களே நேரில் பார்த்தார்கள். உண்மை யிலேயே அந்தப் பாலத்தை அகலப்படுத்த வேண்டுமென்று தான் ஒப்புக்கொண்டார்கள். நேரில் பார்த்தும் என் பாலத்தை விரிவுபடுத்த நடவடிக்கை எடுத்துக் கொள்ளவில்லை என்று கேட் கிறேன். இதுவரை சர்க்கார் எடுத்துக்கொள்ளாவிட்டாலும் இனியாவது பஸ் போக்கு வரத்து வசதிக்காக விரைவிலே விரிவு படுத்த ஏற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது நேற்று நான் பிரச்னை என்பதை அரசாங்கத்திற்கு அறிவுறுத்து கிறேன்.

அதற்கு அடுத்து, கல்விக்காக 37 கோடி ரூபாய் என்று ஒதுக் கப்பட்டிருக்கிறது. இவ்வளவு தொகை வேறு எந்த வாழ்க்கை லும் ஒதுக்கப்படவில்லை என்பதை எல்லோரும் தெரிந்துகொள்ள வேண்டும். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் மிகவும் தாராள மனப்பான்மையுடன் இன்றைக்கு கல்விக்காக அரும் பாடுபட்டு வருகிறார்கள். 30 ஆயிரம் பள்ளிக்கூடங்களில் மதிய உணவுத் திட்டம் இன்றைக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் 16 லட்சம் ஏழை மாணவர்களுக்கு மதிய உணவு போடுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். இதற்காக 1.16 கோடி ரூபாயை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். இது எதைக் காட்டுகிறது என்றால் எதிர்காலத்தில் இனிமேல் கட்டாயக் கல்வி இளைஞர்களுக்கு கொடுக்க வேண்டுமென்ற அடிப்படையில் எல்லா

6th March 1965] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

குழந்தைகளும் பள்ளிக்கூடத்திற்கு வரவேண்டுமென்று இந்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பது நன்றாகப் புலப்படுகிறது. அதோடு பின் தங்கிய வகுப்பாருக்கு 5 கோடி ரூபாய் கல்லூரி படிப்புக்கு சம்பள சலுகைக்காகவும், ஹாஸ்டல் வசதிக்காகவும் ஒதுக்கப்பட்டி ருப்பது பாராட்டத்தக்கது. மேலும் வேண்டும்போது அதிகப் படுத்துவார்கள் என நம்புகிறேன். என்னைப்போல் பின் தங்கிய வகுப்பினர்கள் எல்லாம் இந்தச் சலுகையை பெற்று ஏராளமான மாணவர்கள் பி.ஏ., எம்.ஏ. படித்துவருகிறார்கள் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். வெள்ளைக்காரன் காலத்தில் பின்தங்கிய வகுப்பாருக்கு 4,000 ரூபாய்கூட ஒதுக்கப் படவில்லை. ஆனால் சுதந்திரம் பெற்ற பிறகு பிரகாசம் மந்திரி சபை அமைத்த காலத்தில்தான் இந்தப் பின்தங்கிய வகுப்பின ருக்கு படிப்படியாக சலுகைகளையும், வசதிகளையும் கொடுத்து இன்று நம்முடைய முதலமைச்சர் காலத்தில் மலைபோல் வளர்ந்து 5 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த முன்னேற்றம் கண்டு நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

அதற்குப் பின், மீனவர்களுக்கு இந்த வரவு செலவுத் திட்டத் திலே கிட்டத்தட்ட ஒரு கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. மீன் துறை அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். மீன வர்கள் கடல் ஓரப்பகுதிகளில் வாழ்கிறார்கள். நகரப் பகுதி களுக்கு மீன்களைக் கொண்டு வருவதற்கு நல்ல ரோடுகளை அமைத் தர வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். பொருளா தாரத் துறையில் முன்னேற வேண்டுமானால் ரோடுகளை அவர் களுக்குப் போட்டுத்தரவேண்டியது மிக மிக அவசியம். ரோடு கள் இல்லாத காரணத்தினால் பிடித்த மீன்களை நகரப் பகுதிகளில் கொண்டு போய் விற்பனை செய்வதற்கு சரியான பாதையில்லை. பிடித்த மீன்களை தலையில் தூக்கிக்கொண்டு முழங்கால் அளவு மண்ணில் நீந்திக்கொண்டு வர முடியவில்லை. அவர்களுக்கு உட னடியாக ரோடு போட்டுக் கொடுக்கும்படி கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

இன்றைக்கு பிளீடிங் மெட்ராஸ் பற்றி இரண்டொரு விஷ யத்தை அரசாங்கத்தின் கவனத்திற்குக்கொண்டு வருகிறேன். எற்றுமதி அபிவிருத்தி கவுன்சிலில் சென்ற இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னதாக நடந்த கூட்டத்தில் நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் தலைவராக தேர்தெடுக்கப்பட்டதை அறிந்து மிக மகிழ்ச்சி அடை கிறேன். ஆனால் பிளீடிங் மெட்ராஸை 3 கோடி ரூபாய் அளவுக்கு ஏற்றுமதி செய்யவேண்டுமென்று இந்தக் கூட்டத்தில் தீர்மானித் திருப்பதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன். தமிழ் நாட்டில் இதற்குக் கிடைத்திருக்கிற கோட்டாவானது சுமார் 50 பேர் களுக்குத்தான் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அந்தத் தொழிலி லே ஈடுபடாதவர்களுக்கு கோட்டா இருந்தாலும் அவர்கள் இப் போது இன்றைக்கு சரக்கு வாங்க முடியாத நிலைமை ஏற்பட் டிருக்கிறது. காரணம் விலை அதிகமாகிவிட்டதால், போதிய சரக்கு கிடைக்கவில்லை.

இங்கு விலை உயர்வு அதிகமாக இருப்பதால் சரக்குகளை அமெரிக்காவிலுள்ள வியாபாரிகள் வாங்குவதற்குத் தயங்குகிறார்கள். இதைப் பார்க்கும்போது எதிர்காலத்தில் இந்தத் துணி வாங்கப்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [6th March 1965

படுமோ, வாங்கப்படாதோ என்ற பயம் தென்னவர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. இம்மாதிரியான சம்பவம் முன்னதாகவே ஒரு சமயம் ஏற்பட்டு பலர் நஷ்டம் அடைந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் ஒரு சிலர் நல்ல லாபம் அடைந்திருக்கிறார்கள். மற்றொரு காரணம், பம்பாயிலிருந்து இங்கு வருபவர்கள் பெரும்பாலும் சட்டைக்காக இந்த பிளீடிங் பெட்ரூல் துணியை அதிகவிலை கொடுத்து வாங்கிக் கொண்டு போய் விடுகிறார்கள். நான் சர்க்கார் இதையெல்லாம் மத்திய சர்க்காருக்கு எடுத்துச் சொல்லி விலையை முன்கூட்டி அறிவிக்கக்கூடாது என்று அவர்களிடம் சொல்ல வேண்டும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: அவ்வாறு முன்கூட்டி விலையை தெரிவிக்காவிட்டால் நெசவாளர்கள் கஷ்டப்படுவார்கள்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு: அந்தமாதத்தில் தெரிவிப்பதுதான் நல்லது. மேலும் இந்த சர்க்கை எற்றுமதி செய்வதற்கு சம்மந்தமில்லாதவர்களுக்குத்தான் தொழிலிலே நிறைய அனுபவம் இல்லாதவர்களுக்கும் கோட்டா கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏராளமான ஜாம்கள் வைத்திருப்பவர்களுக்குத்தான் நெசவுத் தொழிலில் ஈடுபட்டவர்களுக்கும் மலேயா தொழிலில் பாதிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் பர்மிட் கொடுக்கவில்லை. இதற்கு என்ன காரணம்? ஹேண்டி கிராப்ட்ஸ், எக்ஸ்போர்ட் கார்ப்பரேஷன் போல் உள்ளவர்களுக்கும் ஆந்திராவிலிருந்து வந்து இங்கு வியாபாரம் செய்பவர்களுக்கும் தான் அதிகச் சலுகை கொடுத்து மற்றவர்களை பாதிக்கும்படியான நிலைமை இங்கு ஏற்பட்டு வருகிறது. இதிலே பல விஷயங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன. இதை நன்றாகப் பரிசிலித்து புதியதாக பர்மிட் கொடுக்கும் விஷயத்தை இலாகாவில் ஏற்றுமதி ஆலோசனைக் குழுவிடம் ஒப்படைக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பின் தங்கிய இனத்தவர்களின் கல்விக்காக ரூ. 5 கோடி ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்று மந்திரி அவர்களே கூறினார். இந்த மன்றத்தில் தான் பத்து வருடங்களாக இருந்துக்கொண்டிருக்கிறேன். நான் தொடர்ந்து எல்லோரும் முழக்கும் சலவைத் தொழிலாளர்களைப் பற்றி இங்கே அடிக்கடி பேசியிருக்கிறேன். பேசாத நாளே இருந்திருக்க முடியாது. ஒரு சில நன்மைகள் செய்துள்ள கருணை வள்ளல் ஸ்ரீ காமராஜர் அவர்களையும், முதலமைச்சர் ஸ்ரீ பக்தவத்சலம் அவர்களையும் நான் மிகப் பாராட்டுகிறேன். மிகவும் தாழ்த்தப்பட்டவர்கள் சலவைத் தொழிலாளர்கள். தாழ்த்தப்பட்ட இனத்தவர்கள் பிரிவில் இந்த சமூகத்தினர்களை மற்ற மாநிலங்களில் சேர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோல் இவர்களை ஷெட்யூல்ட் காஸ்டில் இந்த மாநிலத்தில் சேர்க்காத காரணம் என்ன என்று எனக்குப் புரியவில்லை.

கனம் திரு. பி. கக்கன்: சலவைத் தொழிலாளர்கள் எல்லோரையும் ஹரிஜனங்கள் லிஸ்டில் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிறார். அது முடியாத காரியம். இவர்களை 'மோஸ்ட் பாக்வர்ட் இனாலுக்கு' அருகிலுள்ள பிரிவில் கொண்டு வரலாம்.

6th March 1965]

திரு. எம். எத்திராஜுலு: மோஸ்ட் பேக்வர்டுக்கு ஒரு சலுகையும் கிடையாது. அது வாயால் சொல்லிக்கொள்ளலாம். காரியத்தில் ஒன்றுமில்லை. கேரளா, டெல்லி, ராஜஸ்தான், மேற்கு வங்காளம், திரிபுரா, போபால் முதலிய வட ராஜ்யங்களில் இவர்களை அந்த லிஸ்டில் சேர்த்திருக்கிறார்கள். அப்படி தமிழ் நாட்டில் சேர்க்காவிட்டாலும், தாழ்த்தப்பட்ட மக்களுக்கு அளிக்கும் சமமான கல்வி உத்தியோகச் சலுகைகளையாவது இவர்களுக்கும் அளிக்க வேண்டும் என்று இந்த மன்றத்திலே பல தடவை கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறேன். அதைப் பார்த்துதான் கருணைவள்ளல் திரு. காமராஜர் அவர்கள் தைரியமாக இவர்களை தாழ்த்தப்பட்ட பட்டியலில் சேர்க்கும்படி மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதினார். அங்கும் புறக்கணிக்கப்பட்டு விட்டது. அதைப் பார்த்த காமராஜ் அவர்கள் மத்திய சர்க்கார் சேர்க்காவிட்டாலும் ஹரிஜனங்களுக்குக் கொடுக்கும் கல்விச் சலுகையை நான் தருகிறேன் என்று ஒரு ஜி. ஓ. போட்டார். அந்த ஜி.ஓ. வந்த பிறகுதான் சலவைத் தொழிலாளர்களும், சவரத்தொழிலாளர்களும் தைரியமாகப் படிக்க முன்வந்தார்கள். ஏறக்குறைய 200, 300 பட்டதாரிகளாவது இந்த சமூகங்களில் படித்திருக்கிறார்கள். அந்த ஜி.ஓ.வையும் பார்த்து சில அதிகாரிகள் வியாக்கியானம் செய்து நிறுத்தப் பார்க்கிறார்கள். இந்த சமூகத்தினர்களுக்குக் கல்விச் சலுகை அளித்துவிட்டால் மட்டிலும் போதுமா? இவர்கள் எப்போது உத்தியோகத்தில் வருவது? இப்போது உத்தியோகமே கிடைக்காது ஏராளமானவர்கள் சுற்றி வருகிறார்கள். இந்த சமூகத்தவர்களில் நன்றாக படித்தவர்களும் இருக்கிறார்கள் இவர்களை என்றைக்கு கலெக்டர்களாகவும், எஸ். பி. களாகவும் பார்க்கப்போகிறோமோ தெரியவில்லை. இதை அரசாங்கம் பரிசிலித்து நேரடி உத்தியோகம் கொடுக்க வேண்டும். திரு. காமராஜர் முதலமைச்சராக இருந்தபோது இவர்களுடைய வாழ்க்கை நிலையை பரிசீலித்து அரசாங்கத்திற்கு ரிப்போர்ட் சமர்ப்பிக்கும்படி அவர் ஒரு லேபர் ஆபீசரை நியமித்தார். அந்த அதிகாரி மாநிலம் பூராவும் சுற்றிப்பார்த்து சர்க்காருக்கு 11 கண்ணிக்கையுள்ள சிபாரிசுகளை அனுப்பியிருக்கிறார். அந்தச் சிபாரிசுகளில் சர்க்கார் இரண்டொரு சிபாரிசுகளை ஏற்றுக்கொண்டு மற்றவைகளையெல்லாம் பூரணமாகப் பரிசீலிக்காமல் அவைகளை சம்பந்தப்பட்ட இலாகாவிற்கு அனுப்பி விட்டதாகத் தெரிகிறது. அப்படி அனுப்பினால் அது தூங்கிக்கொண்டுதான் இருக்கும். அதன் மீது இரண்டு வருடகாலமாய் நடவடிக்கை எடுக்காமல் இனிமேலா எடுக்கப் போகிறார்கள்? இனி மேலும் அலட்சியப்படுத்தாமல் எல்லா சிபார்சுகளையும் உடனடி நடவடிக்கை எடுக்க முதலமைச்சரை பணிவுடன் மன்றாடி கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அடுத்து டோபிகானுக்கள் நகரசபைகளால் தான் கட்டப்பட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. பொதுமக்கள் அழுக்குகளை போக்க டோபிக்கானுக்கள்; சலவைத் தொழிலாளர்கள் வாழ்வதற்கல்ல. டோபிக்கானுக்கள், சுகாதாரத்திற்கும், தொத்து வியாதி பரவாமல் தடுப்பதற்கும் என்று அடிக்கடி இந்த மன்றத்தில் சொல்லியும் சுகாதார அதிகாரிகள் காதுகளில் விழவில்லை. டோபிக்கானுவைப் பற்றி அவர்களுக்கே தெரியாது. தெரியாதவர்களுக்கு குறை சொல்லி என்ன பயன்? சென்ற வருடம் டோபிக்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [6th March 1965

காளுக்கள் கட்டுவதற்கென சர்க்கார் 1 லட்சம் ரூபாய் கடனுகக் கொடுப்பதற்கு முன் வந்தும் மந்த நகரசபை இதைக் கேட்டது? இதிலிருந்து நகரசபையின் பலவீனம் அபிப்பிராயமாக இருப்பதை பார்க்க வேண்டும். அவர்களிடம் டோபிகாளுக்கள் விஷயத்தை மேலும் ஒப்படைத்தால் இடம் கிடைக்கவில்லை, பணம் இல்லை, சர்க்கார் கடன் கொடுக்கவில்லை, என்ற பல்லவியையே பாடிக் கொண்டே கை விட்டு விடுவார்கள். ஆகையால் இந்தப் பொறுப்பை சக்காரே எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். அல்லது சுகாதார அதிகாரிகளிடம் ஒப்படைக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, சலவையாளர்கள் தங்கள் வீடுகளில்தான் துணிகளுக்கு வெள்ளாவி வைப்பது என்று தொன்றுதொட்டு வரும் பழக்கம். அவர்கள் அவ்வாறு செய்தால் அவர்களை சுகாதார அதிகாரிகள், வெள்ளாவியினால் தொத்து வியாதி பரவுகிறது என்று கோர்ட்டுக்குக் கொண்டுபோய் தண்டிக்கிறார்கள். இது வருந்தத்தக்கது. இவ்விஷயத்தை நான் பிற்பாடு தனி கவிட்டியில் விரிவாக எடுத்து அமைச்சர் முன்னிலையில் பேசினேன். சுகாதார நிலாகா உதவி அதிகாரியும் அந்தக் கூட்டத்திற்கு வந்திருந்தார். அவருடனும் விவாதித்து அதைப்பற்றி மேலே பேச வேண்டாம், இனிமேல் அப்படிச் செய்ய மாட்டார்கள் என்று தீர்மானத்தை கைவிடும்படி சொன்னார்கள். தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற்றேன். மறுபடியும் விருத்தாஜலத்தில் சென்ற மாதம் ஒரு வரை கோர்ட்டுக்கு கொண்டு போய் இருக்கிறார்கள். பின்னர் நானே சென்று வக்கீலை வைத்து வாதாடி சில காரணத்திற்காகத் தள்ளுபடி செய்யப்பட்டது என்பதை முதலமைச்சருக்கு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அட்வைஸரி கமிட்டியில் இந்தப் பிரச்சினையை கனம் உறுப்பினர் குறிப்பிட்டார். வீடுகளில் வெள்ளாவி போட்டால் பக்கத்திலுள்ள வீடுகளுக்கு அந்தக் காற்று பரவி அங்குள்ளவர்களுக்கு நோய் வரும் என்றார். எனவே தள்ளி இருக்கும் இடத்தில் வெள்ளாவி போட வேண்டும் என்றும் கனம் உறுப்பினர் சொல்கிறார்.

திரு. எம். எத்திராஜுலு : பார்பரை பார்பரையாக அவர்கள் வெள்ளாவி போடும் இடம் விடும், தோட்டம் முதலான. அழுக்குத் துணிகளை காரமுள்ள சோடாவில் பிரியப்போது எல்லா விஷ கிருமிகளும் செத்துவிடுகிறது. எப்படி மற்றவர்களுக்குத் தொத்து நோய் பரவும் என்று கேட்க விரும்புகிறேன். இது 11 லட்சம் சலவைத் தொழிலாளர்களின் பிரச்சினை. வெள்ளாவி வைப்பு போடுவதற்கு இடம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா? பொதுவான இடங்களிலே பொதுமக்கள் துணிகளை வெள்ளாவியிலே போட வைத்துவிட்டு வீட்டுக்கு வந்து விடுகிறார்கள். தினமும் அருகில் இருக்கவேண்டும். வேறு இடத்தில் வெள்ளாவி வைப்பு போட்டு துணிகள் களவு போனால் யார் பொறுப்பாவார்? பாதிக்கப்பட்டவர்கள், சலவைத் தொழிலாளர்கள். இதனால் பல குடும்பங்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. இதை உடனே அதிகாரிகளைக்

6th March 1965] [திரு. எம். எத்திராஜுலு]

கூட்டி பரிசீலனை செய்து நிச்சயம் ஒரு முடிவுக்கு வரும்படி சுகாதார அமைச்சரையும், அரசாங்கத்தையும் பணிவோடு கேட்டுக் கொள்கிறேன். சலவைத் தொழிலாளர்களின் குடியிருக்கும் வீட்டு பிரச்னையிலும், சைதாப்பேட்டை சலவைத் தொழிலாளர்கள் கூட்டுறவு வீடு கட்டும் பிரச்னையிலும் சர்க்கார் உடனே கவனம் செலுத்த வேண்டும். அடுத்தபடியாக, சமீபத்தில் மாணவர்கள் கலவரம் நடந்தபோது நல்ல காலமாக கடலூர் பகுதியில் இருந்து வந்தேன். எந்தவிதமான அசம்பாவிதமும் அங்கு நடக்கவில்லை. இதற்காக அங்கேயுள்ள கலெக்டருக்கும் மற்றுமுள்ள சூப்பிரண்டு, டிப்டி சூப்பிரண்டு, இன்ஸ்பெக்டர் முதலியவர்களுக்கும் என் நன்றியைத் தெரிவிக்கக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். ஆனால் சிதம்பரத்தில் கலவரம் நடந்தது. அராஜகமும் நடந்தது. இவ்வளவு அராஜகம் நடந்தும் மாணவர்களை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்லப்படுகிறது. மாணவர்கள் மீண்டும் இத்தகைய செயல்கள் செய்யாமல் இருக்கவேண்டுமானால், இந்த நாட்டை நல்லமுக எதிர் காலத்தில் ஆளக்கூடியவர்களாக மாணவர்கள் ஆக வேண்டுமானால், நான் சொல்லுவதையும் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும். 1960-ம் ஆண்டுக்கு முன்பு ஒரு சமயம் நானும் அப்போதைய கல்வி அமைச்சர் திரு. சுப்பிரமணியம் அவர்களும் சிதம்பரத்திற்கு ஒரு கட்டிடத் திறப்பு விழாவிற்குச் சென்றிருந்தோம். இரவு ஒரு டியாமா நடந்தது. அதன் காரணமாக அப்போது அங்கே அண்ணாமலை சர்வகலாசாலை மாணவர்களுக்கும் வார்டனுக்கும் சச்சரவு ஏற்பட்டது. இதன் காரணமாக மாணவர்கள் கலவரத்தில் நெருங்குகிறார்கள். அதற்கும் அமைச்சருக்கும் சம்பந்தமில்லை. அப்படியிருந்தும் கல்வி அமைச்சரின் காரை அவர்கள் நிறுத்தினார்கள். காரில் நானும் உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தேன். அவர்கள் செறுப்புகளை வீசினார்கள், கல்லால் அடித்தார்கள். கல்லூரியின் கேட்டுக்களைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தினார்கள். கல்லூரியின் கண்ணாடி கதவுகளை உடைத்தார்கள். மரங்களை வெட்டி வழியின் குறுக்கே போட்டார்கள். கல்லூரிக்குப் பெரும் நஷ்டம் ஏற்படுத்தினார்கள். அந்த சம்பவத்தைக் கட்டிய அண்ணாமலை செட்டியாரின் உருவச் சிலைக்கு தீவைத்தார்கள். இப்படிப்பட்ட காரியங்கள் பரம்பரை பரம்பரையாகச் செய்யும் மாணவர்களுக்கு நல்லதொரு பாடம் கற்பித்துத்தான் அவர்களை விடுதலை செய்ய வேண்டும். மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக்கூடாது என்ற சட்டத்தையும் உடனடியாகக் கொண்டுவரவேண்டும். மேலும், குண்டர் கள் சட்டம் கொண்டு வந்து அவர்களை அந்தமானுக்கு அனுப்ப வேண்டும். ஒரு தரம், இரண்டு தரம், மூன்று தரம் மன்னிக்கலாம். நான்காவது தடவையும் குற்றம் செய்தால் குண்டர்களை அந்த மானுக்கு அனுப்புவது நல்லது என்று அரசாங்கத்திற்கு யோசனை கூறுகிறேன். நான்காவது தடவையும் குற்றம் செய்தால் இங்கே யுள்ள ஜெயிலுக்கு அனுப்பி பொதுமக்கள் பணத்தை விரயம் செய்வதில் பிரயோசனம் இல்லை. உடனே அந்தமானுக்கு அனுப்பி நிரந்தரமாக இருக்கும்படி செய்வது நல்லது. அங்கேயோ விவ சாயத்திற்கு ஆட்கள் வேண்டியிருக்கிறது. எனவே குண்டர்களை அந்தமானுக்கு அனுப்புவது நல்லது என்று அரசாங்கத்திற்கு யோசனை கூறுகிறேன். பொது சொத்துக்களுக்கு நஷ்டம் ஏற்

[திரு. எம். எத்திராஜுலு] [6th March 1965

பதித்தில் அவர்கள் சொத்துக்களை பறிமுதல் செய்ய சட்டம் செய்ய வேண்டும். மேலும், மாணவர்கள் அரசியலில் ஈடுபடக் கூடாதென்று உடனடியாகச் சட்டம் கொண்டுவர வேண்டும் என்று சபாநாயகர் அவர்களைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த இரண்டு யோசனைகளையும் சபாநாயகரும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர்களும் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு இத்துடன் என் உரையை முடிக்கிறேன்.

• SRI A. SRINIVASA RAGHAVAN : Mr. Chairman, Sir, I rise respectfully to congratulate the Hon. the Chief Minister on the budget for 1965-66. The budget, it can be seen has been framed with an eye kept steadily on the ways and means position. That position has been easier than was anticipated during the current year, in spite of the expenditure on revenue account having risen and the increase in the outlay on the Third Plan. That is because of an additional income through our share of income-tax, of additional grant from the Centre of a little more than a crore of rupees towards Plan outlay, and of additional revenue from State taxes and from non-tax sources. But the budget for 1965-66, Sir, is framed on the assumption that the ways and means position may become difficult and on the welcome basis that no attempt need be made on that score to make that position easier through additional taxes. It is good, Sir, that we realise now and then the truth of the paradox that in trying to make a Government solvent, we may succeed in making the people bankrupt. It is a cautious budget, but it is by no means a timorous one. It is framed with care, but it is certainly not a care-taker's budget. It takes into account rightly the impressive record of our State in fulfilling the Plan targets except in agricultural production and in exceeding, through our performance every year, the initial Plan outlay. It considers rightly that this tempo must be kept up so that we may face the stupendous responsibilities and secure the great possibilities of the Fourth Plan with the strength and the pace required to do it. The provision therefore of about Rs. 78½ crores of Plan outlay for the coming year is both proper and adequate. Judging by the experience of the first four years, Sir, this provision, I must say, is not overambitious.

All the resources from the State revenues and from Central grants are to be utilised, as the budget indicates, on a balanced programme of progress. Adequate provision, it seems to me, has been made for almost every sphere of public welfare—for agriculture, animal husbandry, major and minor irrigation, and fisheries. If I may venture a suggestion, Sir, in this context, I should like to recommend the extension of the facilities secured through the Indo-Norwegian Project at Mandapam to other coastal areas in the State, particularly to the southern reaches of the Gulf of Mannar which have a long and, from the point of view of public revenue, of food, of employment potential, of foreign exchange earning, and of experienced and enterprising works, a worthy and a noble tradition in fisheries and which have, in addition, special fields like conch and pearl fisheries.

6th March 1965] [Sri A. Srinivasa Raghavan]

In the field of industries and commerce, the proposal to institute an Industrial Development Corporation seems, at first sight, welcome. It is certainly necessary to set up more large-scale industrial undertakings in our State, like the proposed Casting Mill at Arkonam and cement plant near Rajapalayam. But whether these should be, all of them, necessarily in the public sector and whether they may not, with equal or better advantage, be started in the private sector under the auspices of Governmental help and guidance, may be carefully examined. The approach to the problem of mixed economy should, as all economic thinkers in India are now agreed, be pragmatic, practical and elastic, unless we commit ourselves to being socialistic as an end in itself instead of thinking as we ought to, that all socialistic patterns are for the immediate good of the people and should be practicable, and not for the satisfaction of an abstract idelogical pattern of socialism. I venture to say this because I notice that there have been considerable losses in Government Transport Department, in the Government Cinchona Department and in the Madras Dairy and Milk Project.

Sir, as one intimately connected with education and as a teacher by profession, it warms my heart to see that a sizable sum of Rs. 37 crores has been provided in the Budget for education. Apart from the amount itself, the fact that it represents 22 per cent of the total Revenue Budget is significant. It denotes the increasing recognition of the importance of education in any scheme of national development and in any effort on our part to maintain and strengthen our democratic way of life and Government. I do not wish to enter now into minute details regarding the Government proposals on education. I should like to welcome the proposed State Institute on Education which, I hope, will be a source of inspiration and strength to all the teacher training institutions in the State and also to private organisations like the South India Teacher's Union Council of Educational Research which are doing valuable field work in assessing and formulating educational standards and methods. Recently, we have risen from the centuries-old neglect of the welfare of the teacher, and this Government's measures to increase the pay of teachers and to provide pension for them are most welcome and commendable not merely in the interests of the teachers but in those of education and the welfare of the State. Our State has been a pioneer in many ways in education and bids fair to hold that enviable position. May I, therefore, plead for a little—a very little—extension of the generosity that the Government have shown already? I am grateful that the Government are thinking of ensuring a minimum pension of Rs. 20 for a teacher. I hope that the idea would materialise soon. The Government would earn the gratitude of all teachers and would be doing only what is fair in addition if they make the same scales of pension available to all the teachers who retired after 1955 instead of as at present having two castes of teacher—pensioners. Also, it would be just to have the same age of retirement, viz., sixty, for all grades of teachers. At present, a secondary grade teacher who retires from a high school (because

he is deemed to have retired in his 55th year gets about half the pension that a secondary grade teacher who retires from an elementary school gets, because the latter can retire at sixty as per rules and the basic salary he gets at 60 is taken into account for claculating the pension and that basic salary has had the push up which the salary revision of 1960 has given it. Sir, college teachers, to which category I have the honour to belong, have been given a pension. We are thankful to the Government for that. But a Government that had recognised the difficulties of those of their employees and also of teachers who are getting salaries from Rs. 600 to Rs. 1,200 (in this they have rightly gone beyond the recommendations of the Das Commission) and who recently have been good enough to grant them dearness allowance may well think of making the pension to collegiate teachers something more than the gesture that it now is.

Sir, I shall be failing in my duty if I do not refer, however briefly, to educational policies. Education for all should be our objective but not all kinds, nor all levels of education. To have the same kind of education for everyone would be a national disaster; to throw open all levels of education to everyone who merely asks for them without regard to his equipment and his aptitude would be a national waste. We learn that the University of Madras is considering—I hope other Universities will follow—ways and means of toning up standards by prescribing higher minima of achievement on the part of students who aspire for University education. At the level of secondary education also, standards have to be rigorously graded up; and in order that this may be done, better facilities in the way of accommodation and equipment are necessary. Also, to keep pace with the industrial advancement of the country, a scientific bias has to be given to our education. Our Government have provided for all this, I believe, in the Rs. 37 crores set apart for education. I welcome particularly the provision of Rs. 186 lakhs for mid-day meals, Rs. 40 lakhs for Panchayat Board elementary school buildings, Rs. 30 lakhs for high school buildings of the old district boards and a total allocation of Rs. 11.8 crores for Secondary Education and also adequate provision under another head for scholarships, residential and non-residential, for Scheduled Castes and Backward Class students. The proposed increase in the number of the Arts and Science Colleges sponsored by the Government and the proposed Engineering College at Salem are most welcome. The great and noble experiment of free education up to the end of the secondary school course is praiseworthy. I hope, however, that free education will be an education in freedom. An attempt to secure the same rigid pattern all over the State and perhaps all over India as some persons are suggesting is, I am afraid, not a step in the right direction. It may not develop education on right lines; for education like life should ever be ready to adapt itself to changing conditions. Its progress depends on continuous experiment and healthy variety. Besides, nationalising education in the hope of stream-lining it for the present may well result in a

monstrous steam-roller that may crush not merely initiative but even the atmosphere of educational freedom which is the bulwark of democracy.

A wise and carefully planned Budget, neither too cautious nor over-ambitious, on the whole balanced—this is what is before us. But to work the projects of welfare that it implies and states, we should have an atmosphere of order and peace among the people, a faith in the objectives proposed and a determination to reach them through willing and corporate work. That atmosphere has been sadly disturbed recently and it is with the apprehension what its continuance may lead to that I refer to it. I refer, of course, to the unhappy incidents that marred the peace of our State in the last week of January and the first week of February. All of us are agreed that whatever be the justification for the agitation, the violence that resulted from it is most deplorable. The question, has been asked here in this House: 'Who is responsible for it all'? Charges and counter-charges have been flung across the table and every political group here has tried to point to another as the villain of the piece and even individuals, high-placed individuals deserving of the greatest respect, have been mentioned carelessly in this connection and even threateningly. It would be good to assess what were the contributory causes of the violence, for that might help us to avoid a recurrence of it. But the basic cause, the root cause, which started the agitation, if not the violence, was the fear in the hearts of many in our State, that the coming of Hindi what they call the imposition of Hindi might lead step by step to Hindi imperialism. As an eminent professor of Political Science—I do not like to name him—in one of our oldest universities has put it, "The real heart of the problem is that the official language of the country is the language of the Government and of the rules; it cannot be understood by the common man in any other way". It is heartening that the leaders both at the Centre and the State, men of goodwill who know the people, are working out a solution that will dissolve the legitimate fears in the hearts of the people, and that, I hope, will be accepted by all in a true spirit of compromise, and, as the learned Vice-Chancellor of the University of Madras called on us in an uplifting speech the other day on the floor of this House, in a spirit of true harmony and in the realisation of the unity of our country. Hindi which was brought in as an instrument of that unity, is now seen by many as the means of discord and division. The collective wisdom of our leaders has recognised this unfortunate situation; and English will, I hope and trust—and no one need be unhappy or ashamed it—continue to serve us in the South both as a link language and, so far as we are concerned, as our official language at the Centre. There has been, I am afraid, a little too much of generalisation on insufficient data.

MR. CHAIRMAN: The hon. Member's time is up.

SRI A. SRINIVASA RAGHAVAN: I shall finish my speech in one or two minutes. The Police—that is to say, some members of the Police Force—have employed force in certain places. That

[Sri A. Srinivasa Raghavan] [6th March 1965

is true. Their argument is that but for that, they would not have been able to maintain law and order. Those who disagree with them condemn what they call Police excesses, as though all the Police in the State were guilty of going every time beyond the powers given to them on the plea of discharging their imaginary responsibilities. Similarly, while some persons argue that students have been guilty of planned violence, others say that anti-social elements—we should not call them rowdies—are entirely to blame, and that students are absolutely blameless. The truth of the matter is that some policemen in some places—let me even grant it in a good number of places for the sake of argument—used force. Whether it is excessive, is subject to enquiry. Let us even grant it, for argument's sake, that it was excessive force. But does that mean that the whole Police force should stand condemned ? Have they not by and large done their job taking the whole State, as well as any other section of the people ?

Sir, I have been a teacher these forty years, and I have devoted my life to the youth of the land. Never in my life have I been pained as I have been during the months of January and February this year. I know our young men. Till a few years ago, you cannot easily find a more intelligent, a more hard-working, a more restrained, and a more disciplined group of young men anywhere else in the world. Times unfortunately are not what they were. During the last few years, Sir, the reputation which the South Indian student had is slowly lessening in value and strength. Students were filled with fears and righteous indignation, and were feeling frustrated. This cannot be denied. Whether they were right in their attitude or not, is a different question. Their feelings were there. These rose as one man to express what they felt, and in the enthusiasm, the idealism, and the self-sacrifice that only the young know in full, and in the frenzy that immaturity unfortunately gives rise to, some students—a handful of them—might have broken the law here and there and might have been rushed by interested parties into acts of vandalism.

MR. CHAIRMAN : Two minutes have become four minutes.

SRI A. SRINIVASA RAGHAVAN : I am sorry, Sir. I will finish in a minute. I am a new Member and I hope you will show me some indulgence.

MR. CHAIRMAN : It is pleasing to hear the choice language The hon. Member will proceed.

SRI A. SRINIVASA RAGHAVAN : The students are still our own children. They are the pledges of our future. To bring them back to their old restraint and discipline is our immediate task. That task can be achieved not by punishing a few or destroying their future, but—and I speak as one who knows the hearts of students—only through forgiveness, through affection and through absolute faith in them, however erroneous they might have been. That is the only way to bring them back and foster their faith in us.

6th March 1965] [Sri A. Srinivasa Raghavan]

Violence ! Alas, who has been responsible for it, we ask. In this country the great Valluvar commanded :

"கன்றுள் பசி காண்பாளாயினும் செய்யற்க
சான்றோர் பழிக்கும் வினை."

Among a people with an age-long civilisation, the basis of which was summed up by the poet :

"பெயக்கண்டும் நஞ்சுண்டமைவர் நயத்தக்க
நாகரிகர் வேண்டு பவர்."

In this sacred soil of ours where his voice went forth 2,000 years ago.

"யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர்" what have we witnessed ? Tamils putting other Tamils cruelly to death in the name of Tamil, trying to paralyse civil life, and indulging in terrible acts to incendiarism on the one hand and self-immolation on the other. Schools and colleges are closed for more than one month. Some schools, the temples of learning, have been burnt. Men and women were dreading to walk in the streets. Let us feel thankful that all this nightmare has ended now. And when we ask the question, ' who is responsible for it ', let every one of us have the courage, the wisdom and humility to say, ' I am responsible ', for Sir, you and I and all the rest of us have each one a portion of the shame and a moiety of the blame. Let us say this. Let us feel it in a spirit of true sorrow and humility. Then, Sir, the atmosphere would be cleared. The budget would then be translated into a glorious piece of progress, the language question solved justly, and our State would then take its place, as a part of this land, in the van of its march forward.

I thank you, Mr. Chairman, for your indulgence.

திரு. எஸ். ஜெயராம ரெட்டியார் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த வரவு செலவுத் திட்ட விவாதத்தை, அதிக உணர்ச்சிவசப் படும்படி செய்யக்கூடிய நிகழ்ச்சிகளைத் தொடர்ந்து இந்த மன்றத்தில் நாம் நடத்தி வருகிறோம். யார் பேரிலும், அந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிட விடமுடியாதபடி இருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில் வரவு செலவுத் திட்டத்தை அந்த நிகழ்ச்சிகள் எவ்வாறு பாதிக்கின்றன என்பதையும் எல்லோரும் எடுத்துக்காட்டுகிறார்கள். ஆனால் நான் இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தைப் பற்றியே பேச வேண்டுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். நம் மாநிலத்தில் நம் சர்க்கார் பல வருஷங்களாக என்னென்ன நன்மைகள் செய்துவந்திருக்கிறார்கள் என்பதை இந்த சந்தர்ப்பத்தில் நாம் இங்கே சொல்லாமல் விட்டுவிட்டால், அது நாம் செய்ய வேண்டிய காரியத்தை நாம் செய்யாமல் விட்டுவிடுவது ஆகும் என்பது என் கருத்து. சர்க்கார் இந்த நிதி ஆண்டில் ரூ. 170 கோடி செலவுசெய்யத் திட்டமிட்டிருக்கிறார்கள்; ரூ. 164 கோடி வருமானம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள்; சுமார் 6 கோடி ரூபாய் துண்டுவிழும் என்று நினைக்கிறார்கள். இந்தத் துண்டுத் தொகையை எப்படியும் சமாளித்துவிடலாம் என்று சர்க்கார் எதிர்பார்க்கிறார்கள். சாதாரண வியாபார அனுபவம் கொண்ட

எனக்கு இந்த ரெகார்டு நமபரை, காண்டினூ என்று பல தொழில் களாகத்தான் கருதுகிறார் Sales Tax இலாகாவின் அமைச்சர் சமாளித்துவிடலாம் என்று நினைக்கிறது. இது ஒரு 'Elastic source'. நேரம் பல்வேறுவிதமான வளர்ச்சி அடைகிறதோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு இந்த இலாகாவிலிருந்து அதிகமான பெறமுடியும். சரியான காலத்தில் இந்த இலாகாவைத் தாங்கள் பலமும் செய்யலாம் என்பது போல நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் வர்த்தகர்களுக்குத் தோன்றக்கூடிய நிலைமை ஏற்பட்டது. எனவே வர்த்தகர்கள் சார்பாகப் பிரதிநிதிகள் இந்த இலாகா சம்பந்தமாகப் பலதடவை சென்றனர். என் கையிலேயே ஒரு நாள் பூராவும் விற்பனை வரி அதிகாரிகளை பேட்டி காண்பதற்காக சரியாகத் திட்டமிட்டு ஒரு அட்டவணை தயாரிப்பதற்காக என் கையிலே அந்த அட்டவணையைக் கொண்டு வந்தார். நான் அந்தப் பக்கம் வந்தபோது, அவர் சொன்னபடி தான் வந்திருப்பதாகச் சொல்லி என்னிடம் சில விவரங்களைக் கேட்டார். அவர் ஒரு வண்டி வைத்திருப்பதாகக் கூட நான் கேள்விப்பட்டேன். இந்த மாதிரி பேதங்களுக்காகச் சென்னை மாகாணங்களில் தற்காப்புக்காக அவர் அதை வைத்திருப்பதாக அறிந்தேன். வர்த்தகர்கள் தப்பும் பண்ணுகிறார்கள் என்று இந்த சபையில் அடிக்கடி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. தப்புப் பண்ணுபவர்கள் அதற்கென்று கணக்குகள் வைத்துக்கொள்வது கஷ்டமாக இருக்கிறது என்று கூட இந்தச்சபையில் பல தடவை சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்போது எடுத்திருக்கிற நடவடிக்கைகளினால் நூற்றுக்கு நூறு பேர்கள் தவறை விழிக்குப் போவதில்லை என்ற பயத்தை உண்டாக்கியிருக்கிறார்கள். அதைக் கடுமையாக இல்லாமல் கவனமாக அணுகுகிற முறையில் அதிகாரிகள் அணுகினால் நல்லது. அதுபற்றி டிபார்ட்மெண்டிற்கு ரகசியமாகச் சொல்லி வைத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அதுமாதிரி இல்லாவிட்டால் அவர்களை எல்லாம் திருடர்கள் என்று நினைப்பதுபோல நடந்துகொள்கிறார்கள். எப்போதும் டிபார்ட்மெண்ட் விழிப்புடனே இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். திடீரென்று சோதனை போடுகிறார்கள். அது கொஞ்சநாள் நின்றுவிட்டாலும் எப்போது அதிகாரிகள் என்று நிருடுகிறவர்கள் பார்த்துக்கொண்டிருப்பார்கள். அதனால் அந்த டிபார்ட்மெண்ட் எப்போதும் கண்காணிப்பாக இருந்தால் ஏய்ப்பது கடினம் கொள்கிறவர்களுக்கு சௌகரியமாக இருக்கும். வரியைப் போட்டால் விற்கிறவர்களுக்குத் தெரியும் அதை எப்படிக் கட்டவேண்டுமென்று Consumer தலையில் வைத்து அதை வசூல் செய்து கொடுத்து விடுவார்கள். கஷ்டம் ஒன்றும் இல்லை. அதனால் இந்த டிபார்ட்மெண்ட் நடத்தும் விதங்களிலெல்லாம் வர்த்தகர்கள் சங்கடப்படுகிறார்கள். அதை நாகரீகமாக கஷ்டமில்லாமல் நடத்த வேண்டுமென்று சொல்வார்களே அதுபோல சுலபமான முறையில் வேலை செய்யும்படி அமைச்சர் அவர்கள் ஏற்பாடு செய்வார்கள் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவுப் பிரச்னையைப்பற்றி ஒன்றிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். நம் மாகாணத்தில் சமீப காலமாக பல திட்டங்களைப் போட்டு ஏற்பாடு Grash

programme வேறு போட்டிருக்கிறோம். ஏராளமான முயற்சிகள் நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. இந்த வருஷம் நம்முடைய முதலமைச்சர் கொடுத்திருக்கிற அறிக்கையில் சர்க்கார் எவ்வளவு செய்தாலும் கூட மக்கள் ஆதரவு இல்லாவிட்டால் அந்த ஸ்கீம் சரியாக நடப்பதில்லை என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். மக்கள் எந்த முறையில் ஆதரவு கொடுக்கவில்லை, எந்தமுறையில் ஒத்துழைப்பை அவர்களிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறார்கள் என்று விளக்கவேண்டும். நம் உபதலைவர் அவர்கள் உட்பட ஒரு கமிட்டியை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள், உணவு உற்பத்தியை அதிகம் செய்வதற்காக. அப்படி ஆராய்ச்சி செய்தால் நல்லது. பத்து பதினைந்து வருஷங்களாக விவசாயத்தில் முன்னேற்றம் காணவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். வெளி நாடுகளுக்கு எவ்வளவோ பேர்கள் போய் வருகிறார்கள். வெளிநாடுகளில் நாம் நினைத்துப் பார்க்கமுடியாத அளவில் விவசாய உற்பத்தி செய்கிறார்கள். நாம் எல்லாரிதமான முயற்சிகளை எடுத்தும் கூட்டுறவு மூலமாக கடன் முதலான வசதிகளைச் செய்தும்கூட ஓரளவுக்குமேல் உற்பத்தி செய்ய முடியவில்லை. நாம் என்னதான் திரும்பத் திரும்ப செய்தாலும் ஏக்கருக்கு ஐயாயிரம் பவுண்டுக்கு மேல் உற்பத்தி செய்யமுடியவில்லை. வெளிநாடுகளில் பத்தாயிரம் பதினாயிரம் என்று சொல்கிறார்கள் என்று கூறப்படுகிறது. அதை எப்படி அவர்கள் செய்ய முடிகிறது என்று நம் மக்களுக்குத் தெரிவிக்கும் முறையில் அந்த டிபார்ட்மெண்ட் கவனம் செலுத்தவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணவு அமைச்சர் அவர்கள் அதற்கு வேண்டிய வழிமுறைகளைச் சொல்வதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். உணவு எவ்வளவு உற்பத்தி செய்தாலும் சேமிப்பில் கண்காணிப்பாக இருக்கவேண்டியிருக்கிறது. எங்கள் ஊரில் உணவை சேமித்து வைப்பதற்காக கிடங்கு கட்டுவதற்கு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். புரொகியூர்மெண்ட் செய்யும் பொருளை நல்லமுறையில் வாங்கிச் சேகரிக்கவேண்டும். காய்ந்த பக்காக வாங்கி சேமித்தால்தான் அவை கெடாமல் இருக்கும். இல்லாவிட்டால் அடுத்தடுத்த பயிரை பாதிக்கும் நிலைமை ஏற்பட்டுவிடும். நகையால் கொள்முதல் செய்யும் போது கண்காணிப்பு அவசியமென்று கருதுகிறேன்.

கோயில் துறை சம்பந்தமாக நம்முடைய மாகாணத்தில் சென்னையைத்தவிர ஏராளமாக தொழில்கள் பெருகி வருகின்றன. சிறிய தொழில்களானாலும் பெரிய தொழில்கள் ஆனாலும் கண்காணிப்பாக இருந்தால் நம்முடைய வியாபாரம் வர்த்தகர்களிடம் நல்லபடியாக வைக்கவில்லை. சமீபத்தில் அறிக்கையில் சொல்லியிருக்கிற மாதிரி அலுமினியம் பிளாண்ட் புதிதாக வருகிறது. ராஜபாளையத்தில் சிமெண்ட் தொழிற்சாலை கட்டப்போகிறார்கள். கப்பலிங் கார்ப்பரேஷன் வைத்து ஐந்து கப்பல்களைக் கொண்டு ஆரம்பிக்கப்பட இருக்கிறது. இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன் கேள்விப்பட்டேன் மிகப்பெரிய சிமெண்ட் தொழிற்சாலை வரப்போவதாக. ஐயாயிரம் டன் உற்பத்தி செய்வதற்கான மூலதனம் கொடுக்க மத்திய அரசாங்கம் முன்வந்திருப்பதாக அறிந்தேன். நம்முடைய மத்திய நிதி அமைச்

[திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்] [6th March 1965

சரும், தொழில் அமைச்சரும் நம் மாகாணத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருப்பதால் எவ்வளவு தொழில் வளம் இங்கு உண்டாக்க முடியுமோ அதற்கு வேண்டிய ஊக்கத்தைக் கொடுத்து வருகிறார்கள். அடுத்து ஸ்பின்னிங் மில்கள் கொடுத்தார்கள். தனியார் துறைக்கும் ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். அதில் பாதிப்பேருக்கு மேல் நல்லமுறையில் செய்யமாட்டார்கள் என்று நான் நினைக்கிறேன். தொழில் துறை அமைச்சருக்கு அந்த இன்பர்மேஷன் வந்திருக்குமென்று நினைக்கிறேன். விசேஷமான பிரயத்தனத்தில் அது நடப்பதாக நினைக்கிறேன். நம் நண்பர் பொன்னுசாமி செட்டியார் அவர்கள் எல்லாம் இருக்கிறார்கள். அவர்களைப் போன்றவர்களிடத்தில் அது போன்ற தொழில்களை ஒப்படைத்தால் நிச்சயமாகவே அந்தத் தொழில் வளருவதற்கு ஏதுவாக இருக்கும். அதே சமயத்தில் ராஜா முத்தையா செட்டியார் அவர்கள்கூட சொல்லியதாக கேள்விப்பட்டேன். ஸ்பைன்னிங் காம்பரேஷனுக்கு இன்னும் கொஞ்சம் பணம் கொடுத்தால் உபயோகமாக இருக்குமென்று அவர்கள் சொல்லியதாக அறிந்தேன். இப்போது காண்டி சர்டிபிகேட் கொடுப்பதைமட்டும் வைத்திருக்கிறார்கள். பணத்தை அவர்கள் முன்னாகவே கொடுக்க எற்பாடு செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். நம் முன்னாள் மாகாணத்திலுள்ள சோடு வசதிகள் எப்படியிருக்கிறதென்பதைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றால் கொஞ்சம் பாதிரிகுப்பத்துக்குச் சென்று பார்க்கவேண்டும். வெளியில் போகாமலிருப்பவர்களுக்கு அது தெரியாது. வெளியில் போயிருந்தால் நிறையில் அருமை தெரியும். பங்கள் வளரிலிருந்து பத்து மைலுக்குள் சென்னை நகரத்தின் நடுவில் வந்தாலும் இப்படி மழை சட்டைகளை வருவதற்குள் மாற்றியாக வேண்டியதிருக்கும். இப்போது காளில் அங்கிருந்து வந்தால் இங்கு வந்ததும் விட்டிலிருந்து வந்ததுபோல இருக்கிறது. அவ்வளவு வசதியான சோடுகள் அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன. போக்குவரத்து வசதிக்காக மண் சோடுகள் அமைக்கும்போது அவை மழைநீரால் அரித்துக் கொண்டு போகாத அளவுக்கு அமைக்கப்பட வேண்டியது அவசியம். அவை சரியான பராமரிப்பு இல்லாமல் சிதைக்கப் போகுபவர்களிடத்தில் ஒப்படைக்கப்படுகின்றன. அவற்றைப் பார்க்க நம் முடைய மந்திரியை அனுப்பி அவர்கள் கவனம் செலுத்துவார்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அதைத் தீவிரமாக ஆலோசித்து பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் சோடு போடுவதற்கு பத்து சோடுகள் போட வேண்டுமானால் அந்த சோடுகளை நல்ல முறையில் போட எற்பாடு செய்வதற்கு ஏதுவாக சோடு போடும்படியான எற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

மின்சார வசதியைப்பற்றி சொல்லவேண்டியதில்லை. நகர முடைய மாதிரித்திலே ஏராளமான மின்சாரம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. எவ்வளவு கொடுத்தாலும்கூட நிறைத்திலே இருக்கிறவர்கள் "மின்சார மைண்டி" என்னும் அளவில் மின்சாரம் இல்லாவிட்டால் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று நினைக்கத் தவறிவிட்டார்கள். எல்லோரும் மின்சாரம் கேட்கிறார்கள். டிரான்ஸ்பார்மர் 10 இணைப்புகளுக்குக் கொடுத்திருந்தால், இன்னும் 5 இணைப்புகளுக்கு கேட்கிறார்கள். கொஞ்சம் டிரான்ஸ்பார்மர் பவர் ஜாஸ்தியாக வேண்டியிருக்கிறது. டிரான்ஸ்பார்மர் கிடைக்கவில்லை. அதனாலே கிராம மக்களிடத்திலே அதிருப்தி இருந்து வருகிறது. 20-25 ஆயிரம் பெட்டிஷன்கள் கொடுத்தும் காலதாமதம் ஆகியிருக்கிறது. விசேஷ மாகக் கொடுத்தால் நன்றாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். மானாவாரியாக இருக்கிற பிரதேசங்களிலே கிணறுகள் கட்டி மின்சாரம் வருகிறதனாலே விவசாயம் அதிகமாக இருக்கிறது. அங்கெல்லாம் கவலைப் போட்டால் கட்டுப்படியாகவில்லை. மின்சாரம் வேண்டும் என்கிறார்கள். துரிதமாக நடவடிக்கை எடுக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன்.

கல்வியைப்பற்றி ஓரிரண்டு வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப் படுகிறேன். சீனிவாசசாகவன் அவர்கள் சொன்ன மாதிரி, ஏராளமாக 22 சதவிகிதம் என்னவோ சொன்னார்கள், கால் பாகம் கல்வி இலாகாவிற்காகச் செலவழிக்கப்படுகிறது. இங்கு முதல் அமைச்சர் அவர்கள் இல்லையே, கல்வி மந்திரி இல்லையே என்று கவலைப்படுகிறேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: கவலை வேண்டாம். அவர் கேட்டுக்கொண்டிருப்பார்.

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்: ஹைஸ் ஸ்கூல்ஸ் ஏராளமாக ஏற்படுத்திவிட்டோம். கிராமத்திலே எங்கே வேண்டுமானாலும் 10 ஆயிரம் ரூபாய், 5 ஏக்கரா நிலம் கொடுத்த இடத்திலே எல்லாம் ஹைஸ்கூல் ஆரம்பித்து விட்டோம். ராஜா அய்யர் அவர்கள் இதைப்பற்றி ஏற்கெனவே சில அபிப்பிராயங்கள் இந்த மன்றத்திலே சொல்லியிருக்கிறார்கள். சில இடங்களில் கல்வி அதிகாரிகளிடத்திலே கேட்டால் பல பள்ளிகளில் பிள்ளைகளின் Strength இல்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி இருக்கக் காரணம் பக்கத்துப் பக்கத்திலே பள்ளிகள் இருப்பதுதான். எக்யூப்மெண்ட்டு இல்லாமல் ரொம்ப மட்ட ரகமான பள்ளிக்கூடங்களாக இவைகள் போய்க்கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் நல்ல முறையில் நடக்க, பிள்ளைகள் இரண்டு மைல் நடக்க வேண்டி வந்தாலும், எகனமிக் ஸ்கூலாக இருக்கிற மாதிரி அமல்கமேட் பண்ண நல்ல சூழ்நிலை இருந்தால் நல்லது. தயவு தாட்சண்யம் இல்லாமல் செய்யவேண்டும். சில பள்ளிகளில் 8 பிள்ளைகள், 7 பிள்ளைகள், சில பள்ளிகளுக்குக் கட்டிடம் இல்லாமலும், சில பள்ளிகளுக்கு சயன்ஸ் எக்யூப்மெண்டு இல்லாமல் வைத்திருப்பதைவிட இரண்டு பள்ளிகளைச் சேர்த்து ஒரு நல்ல பள்ளிக்கூடமாக இருந்தால் (அட்மாஸ்பியர்) சூழ்நிலை நன்றாக இருக்கும். சாதாரணமாக 10-20 பேர் ஒரு வகுப்பில் இருந்தால் அது சோபிக்காமல் போகிறது. நான் பல கல்வி அதிகாரிகளின் அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டு இதைச் சொல்லுகிறேன். இதையும் கொண்டுவரவேண்டும். எட்டாவது படித்தவர்களுக்கு டிசையினிங் கொடுக்கிறார்கள். இப்போது 10-வது படித்தவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். பத்தாவது படித்தவர்களை மட்டும்தான் வாத்தியார் வேலைக்கு எடுத்துக்கொள்ளுவது என்பதாக சர்க்கார் முடிவு எடுக்க வரவேண்டும். ஹையர் டிசையினிங்கைத் தவிட்டு செகண்டரி டிசையினிங் கோர்ஸைக் கொண்டுவர வேண்டும் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

6th March 1965] [திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்]

இந்த டயர்கள் அலவன்ஸைப்பற்றி ஒரு சில வார்த்தைகள். நாம் நிதி ஒதுக்கி கொடுக்கவேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். இது பெரிய பொருளாதார விஷயம். விலைவாசியைக் கட்டுப் படுத்தவேண்டும் என்று சொல்கிறார்கள். எனக்குக்கூட இந்த லிஸ்டைப் பார்க்கும்போது சங்கடமாக இருக்கிறது. இந்த பொரிகடலே சட்டினி பண்ணுவதற்கு உபயோகப்படுகிறது, இது 3 ரூபாயாகப் போய்விட்டது. உணவு அமைச்சர் 2 ஆயிரம் டன்னே பஞ்சாப் மாகாணத்திலிருந்து கொண்டுவந்து விநியோகம் பண்ண ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். பருப்பு விலை, உளுந்து விலை ரொம்ப ஜாஸ்தியாகத்தான் இருக்கிறது. எவ்வளவு ரூபாய் கொடுத்தாலும் கட்டுப்படியாகாமல் இருக்கிறது. உளுந்து ஒரு லிட்டர் 58 நயே பைசே விற்கிறது. துவரம் பருப்பு இந்த மாதிரி எந்தக் காலத்திலேயும் விற்கவில்லை. இப்போது குறைந்திருக்கிறது. 65 நயே பைசே ஒரு லிட்டர் துவரை. இந்த மாதிரி நிலையில் இருந்தால் எவ்வளவு பணம் கொடுத்தாலும் விலைவாசி உயர்வால் அது காணவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். 150 ரூபாய் சம்பாதிக்கிற மில்லில் வேலை பார்க்கிறவர்கள் காணவில்லை என்கிறார்கள். நல்லெண்ணெய் 6 ரூபாய் விற்கிறது. எல்லோரும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். விலைகள் குறைந்தபாடில்லை. இந்த நிலையில் நிற்கிறதற்கு ஏதாவது செய்தால், கொடுத்த டியர்னஸ் அலவன்ஸை திரும்பியே பண்ணுவார்கள். புண்ணியவான்கள் கொடுத்தார்கள் என்று சொல்லுவார்கள்.

கடைசியாக, எவ்வளவு செய்தாலும் கூட நெல்லை மாவட்டங்கள் சொன்ன மாதிரி அமைதி இல்லை என்று சொன்னால், எந்த பட்ஜெட்டும் சரிவரப் போடாத பட்ஜெட்டு மாதிரி ஆகிவிடும். நம் மாகாணத்திலே ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட்டு பஸ்கள் 10-15 நாட்கள் ஓடாததால் எவ்வளவு நஷ்டம் என்று பார்த்தால், கஷ்டமாக இருக்கிறது. பஸ்களை உடைத்ததைப் பார்த்தால் சங்கடமாக இருக்கிறது. ஆர்.டி.ஓ. உட்கார்ந்து கொண்டு பேசினார். ஸ்டேட் டிரான்ஸ்போர்ட்டு பஸ் ராமநாத புரத்திற்கு 11½ மணிக்கு வருகிறது, அதன்மேல் கல் அடிக்கப் போகிறார்கள் என்று செய்தி வந்திருக்கிறது என்று சொன்னார்கள். அவர்கள் அந்த இடத்திற்குப் போவதற்கு முன்னால் பஸ்களை உடைத்துவிட்டார்கள். இந்த மாதிரிக் காரியத்தைப் பண்ணுவதினால் என்ன லாபம் என்று வியாக்கியானம் பண்ணுவதில் பிரயோசனம் கிடையாது. இந்த மாதிரிச்செய்தால் உணர்ச்சியைக் காட்டிய மாதிரி இருக்கும் என்ற பைத்தியக்கார உணர்ச்சி வந்திருக்கிறது. நம் தலைவர்கள் எல்லோரும் அதை ஊக்கிவைத்துவிட்டோம். இப்படிச் செய்வதனால் எந்தக் காரியமும் நடக்காது என்ற எண்ணத்தை பையன்களிடத்திலே, இப்படி இயக்கத்தை நடத்துகிறவர்களிடத்திலே ஏற்படுத்த வேண்டும். எதற்கும் பணிய மாட்டோம் என்ற சர்க்கார் முடிவிற்கு வந்துவிடவேண்டும். நான் கோயமுத்தூருக்குப் போனேன். பல்லடம் வழியிலே போய்க்கொண்டிருந்தபோது கோயமுத்தூர் போகாதீங்க என்று அங்கே சொன்னார்கள். ஏனய்யா என்று போலீஸை. கோயமுத்தூர் போய்ச் சேருவதற்கு முன்னாலே வழியிலே இரண்டு மூன்று இடத்திலே நிறுத்தி ராத்திரி—இந்தி ஒழிக என்று

சொல்லுங்க என்று சொல்லச் சொன்னார்கள். நான் உடனே சொல்லிவிட்டேன். 'இந்தி ஒழிக' என்று உட்னே நான் சொல்லி விட்டேன். பக்கத்தில் இருந்தவர்கள் சொன்னார்கள், 'என்ன அவ்வளவு சீக்கிரமாகச் சொல்லிவிட்டீர்கள்' என்று. முதலில் கார் போக வேண்டும், பைத்தியக்காரர்களோடு என்ன பண்ணுவது என்று சொன்னேன். கோயமுத்தூருக்குப் போனேன். அங்கே விட்டுக்காரர் 'இந்தி ஒழிக' 'தமிழ் வாழ்க' என்று பெரிய அட்டையிலே எழுதி அதை என் காரில் ஒட்டிவிட்டார்கள், அது நல்லது என்று. நான் காரியம் முடிந்து திரும்பி வரும் வழியில் என் காரை நிறுத்தி இரண்டு ரூபாய் கொடுங்கள் என்று உண்டியல் வைத்துக் கேட்டார்கள். எதற்கு என்று அவனைக் கேட்டால் பெட்ரோல் வாங்க என்று, ஓப்பனாக சொன்னார்கள். கொடுத்து வந்தோம் என்று வையுங்கள் (சிரிப்பு) எதற்குச் சொல்கிறேன் என்றால், இவ்வளவும் நடக்கிறது. மூன்று இடங்களில் கொடுத்து தாராபுரம் வருகிற போது சங்கட மாகப் போய்விட்டது வழியில் மடக்கி இந்த டெக்காய்ட்ஸ் மாதிரி கேட்கிறார்கள். இப்படிக் காலாகாலத்திலே ஊருக்குத் திரும்பி வந்துவிட்டோம். எத்தனையோ காரணங்கள் இருக்கின்றன. இந்த நிலைமை ஒன்றிரண்டு தினங்களிலே எப்படி ஏற்பட்டது என்று ஒருவருக்கும் புரியவில்லை. எனக்கு ஒன்றும் சொல்லத் தெரியவில்லை. பல சம்பவங்கள் நடந்து விட்டன. பெரியவர்கள் சொன்ன மாதிரி இனிமேல் எதிர்காலத்திலே நல்ல நிலையிலே பையன்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து காரியங்கள் நடத்துவதற்கு அமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும், நம்முடைய Leader of the House தொழில் அமைச்சர் அவர்களும், எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும் சேர்ந்து ஒத்துழைக்கவேண்டும். எல்லோரும் மன்னித்துவிடுங்கள் என்று மட்டும் சொல்லிப் பிரயோசனம் இல்லை. இப்படி இனிமேல் வராமல் இருக்குமா என்ற காரண்டி இருக்க வேண்டும். மன்னித்து விடுங்கள் என்று எல்லோரும் சொல்லலாம். ஜெயராம செட்டியார்கூட மன்னித்து விடுங்கள் என்று சொன்னார் என்று சொல்லலாம். இனிமேல் இந்த மாதிரி பலாத்காரத்தில் ஈடு படமாட்டார்கள் என்ற காரண்டியை, உறுதியை ஏற்படுத்திக் கொண்டு இந்த விஷயங்களை எல்லாம் சிந்தித்து நல்ல சூழ்நிலை உண்டாக்குவதற்கு பெரியவர்கள் முயற்சிக்கவேண்டும். பெரிய வர்கள் ஸீபர்கெட்டு அண்டு ஸீபர்கிவ் என்று சொன்னார்கள். அந்த மாதிரியான சூழ்நிலையை ஏற்படுத்தவேண்டும் என்று கேட்டு முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, 1965-66 ஆவது ஆண்டு பட்ஜெட்டை நான் மனப்பூர்வ மாக வரவேற்கிறேன். நான்கு, 5 நாட்களாக இந்த சபையிலே மிக முக்கியமான இந்த பட்ஜெட் விவாதத்திலே, பட்ஜெட் வாதத்தை மறந்து, சமீபத்திலே நடந்த நிகழ்ச்சிகளிலேதான் எல்லோரும் முழு கவனம் செலுத்தி வந்தார்கள். ஆனால் இன் றைய தினம் ஒரு முக்கிய மாற்றம் காண்கிறீர்கள். பல மெம்பர்கள் உண்மையில் பட்ஜெட் விவாதத்தைப்பற்றிப் பேசினார்கள். இது கண்டு நான் சந்தோஷப்படுகிறேன். ஆனால் அதே சந்தர்ப்பத்திலே

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்] [6th March 1965

நடந்த நிகழ்ச்சிகளை யாருமே மறக்க முடியாது தான். சமீபத்திலே நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகள் நமது தமிழ் நாட்டின் சரித்திரத்திற்கே ஒரு பெரிய களங்கத்தை ஏற்படுத்திவிட்டது. இன்னும் 100, 200 வருஷங்கள் போனால் கூட இந்தக் களங்கம் மறையாது என்பது தான் என்னுடைய எண்ணம். இதற்கு யார் காரணம் என்கிற பிரச்னையை எல்லாம் விட்டு விட்டு மேற்கொண்டு அது போன்ற நிகழ்ச்சிகள் இனி தமிழ் நாட்டில் நடக்கக்கூடாது என்ற அளவுக்கு நாம் எல்லோரும் பொறுப்பு எடுத்துக் கொள்ள வேண்டும். வினை விதைத்தவன் தினையா அறுப்பான் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். சமீபத்திலே நமது நாட்டிலே நடந்தது எதாக இருந்தாலும் சரி, அவர்கள் தங்கள் பொறுப்புகளை உணராமல் கட்சிக்கு சாதகமாகவும் மற்ற கட்சிகளுக்கு பாதகமாகவும் பேசினதனால் தான் இவ்வளவு நடந்திருக்கிறது என்பது என்னுடைய எண்ணம். நான் யார் மீதும் குற்றம் சுமத்த விரும்பவில்லை. இந்த நிலை அடியோடு மாற வேண்டும். அது மாறவில்லையென்றால் சனநாயகம் என்று சொல்லிக் கொண்டே தான் இருக்க வேண்டுமே தவிர, உண்மையில் சனநாயகத்திற்கு என்ன அர்த்தமோ அது இருக்காது, நிர்வாகமும் நடத்த முடியாது. நாட்டினுடைய பொறுப்பை ஒவ்வொருவரும் நன்றாக உணர வேண்டும். அந்த அளவுக்கு சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களான நாம் முழுப்பொறுப்புடன் அமைதியான சூழ்நிலை வர பாடு பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு ஒத்தி வைப்புப் பிரேரணையிலேயே எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கனம் லட்சுமணசாமி முதலியார் அவர்களும் அதற்குப் பதில் கூறுகிற முறையிலே முதலமைச்சர் அவர்களும் பேசிய பேச்சுக்களின் கருத்துக்களில், இந்த நாட்டு மக்களானாலும் சரி, மாணவ சமுதாயமாக இருந்தாலும் சரி, யாருமே கவலை கொள்ளத் தேவை இல்லை. மாணவர்கள் உரிமை பறிபோகாமல் அவர்கள் உரிமைகள் அமைதியான முறையில் காக்கப்படும் என்பதாக முதலமைச்சர் வாக்களித்திருக்கிறார்கள். பிரச்னையை எல்லாம் நன்றாகக் கவனித்து வருகிறார்கள். பிள்ளைகளும் பள்ளிகளுக்குச் சென்று தங்களுடைய கௌரவத்தைக் காப்பாற்ற வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, பட்ஜெட் என்று வரும்போது நான் ஒன்று நினைவு படுத்த விரும்புகிறேன். இந்த மன்றத்திலே 3 ஆவது, 5 ஆண்டுத் திட்டம் வருகிற நேரத்திலே அன்று அந்த மெம்பர்கள் குறை சொல்லியும் விடாமல் 350 கோடி ரூபாய்க்கு திட்டமிட்டு இருந்தோம். மத்திய ஆசிலே உள்ள பிளானிங் கமிஷன் 291 கோடி ரூபாய்தான் என்று குறைத்து விட்டார்கள். ஆனால் இன்றைய தினம் 3 வது 5 ஆண்டுத் திட்டம் 250 கோடி ரூபாய்க்குத் தான் திட்டம் தீட்டியது, ஆனால் திட்ட முடிவிலே திட்டத்துக்கு மேல் 50 கோடி ரூபாய் அதிகமாகச் செலவு செய்யக் கூடிய நிலையில் இருக்கிறோம். இதற்காக உண்மையில் அரசாங்கத்தை நான் பாராட்டுகிறேன். தீட்டிய திட்டப்படி அந்தத் திட்டத் தொகைக்கு மேலாக, ஒழுங்கான முறையிலே அமைதியாக காரியங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டிருக்கின்றன. அப்படிப்பட்ட சில ராஜ்யங்களிலே சென்னை முன் அணியில் நிற்கிறது என்பதைக் காண தமிழ் நாட்டை

6th March 1965] [திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்]

டைச் சேர்ந்த நாம் அனைவரும் உண்மையிலேயே மிகவும் மகிழ்ச்சி அடையவேண்டும். அதை யாரும் மறுக்க முடியாது. இன்றைய தினம் அகில இந்திய ரீதியிலே எடுத்துப் பார்த்தால் தேசத்தின் எந்தப் பகுதியிலேயும் சென்று பார்த்தால், தமிழ் நாட்டினைச் சேர்ந்தவன் என்று சொன்னால், ஒரு தனிப்பட்ட மரியாதையோடு கேட்கிறார்கள். "உங்கள் ராஜ்யம் ஒழுங்காக, அமைதியான முறையிலே செயல்படுகிறது" என்று. எல்லாத் துறையிலும் வேகமாக முன்னேறி வருகிறோம். எனக்கு முன்பு பேசிய ஜெயராம் செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். தொழில் துறையிலே நம் நாடு வெகு வேகமாக முன்னேறி வருகிறது என்று. உண்மை. யாரும் அதை மறுக்க முடியாது. 10, 15 வருஷங்களுக்கு முன்பு தமிழ் நாட்டிலே எதாவது தொழில் ஆரம்பிக்க வேண்டுமென்றால் அதற்கு மூலப் பொருள் எங்கே இருக்கிறது என்று கேட்டு வந்தார்கள். மின்சார வெட்டு வருஷா வருஷம் இருக்கிறதே எப்படி தொழில் செய்ய முடியும் என்றெல்லாம் கேட்டார்கள். அந்த நிலை எல்லாம் இப்போது மாறிவிட்டது. இத்தகைய பெரிய முன்னேற்றத்திற்குக் காரணமாக இருப்பவர் நமது மதிப்பிற்குரிய தொழில் அமைச்சர் கனம் வெங்கட்டராமன் அவர்கள். அவர்களுக்கு வெளி நாடுகளில் எல்லாம் நல்ல மதிப்பு இருக்கிறது. "ஏதாவது கூட்டுச் சேர்ந்து தொழில்கள் நடத்த தகுந்த இடம் எது என்று இந்தியா பூராவிலும் சுற்றிப் பார்த்தால் சென்னைக்குத் தான் வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் எங்களுக்குத் தோன்றுகிறது" என்று வெளி ராஜ்யங்களில் உள்ளவர்கள் சொல்வதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். இந்த ராஜ்யம் தொழில் துறையில் சிறந்த முறையில் முன்னேறியிருக்கிறது. இந்தத் துறையில் ராஜ்யத்தில் சில பகுதிகள் மாத்திரம் வளர்ச்சி அடைந்துவிட்டால் போதாது, எல்லாப் பகுதிகளும் வளர்ச்சி அடைய வேண்டும். இந்த வளர்ச்சியினால் அந்தந்தப் பகுதி மக்களுக்கு நிறைய வேலை வாய்ப்புக்கள் கிடைக்க வேண்டும், வாழ்க்கை வசதிகள் பெருக வேண்டும். இன்று எல்லாப் பகுதிகளிலும் தொழில்கள் பரவலாக வளர்ந்து வருகின்றன. இதே வளர்ச்சி தொடர்ந்து நீடிக்க வேண்டுமென்று நான் நாமெல்லோரும் விரும்புகிறோம். தொழில் துறையில் நாம் அகில இந்திய ரீதியில் ஆன்றாவது ஸ்தானத்தில் இருக்கிறோம். இன்னும் 10-15 ஆண்டுகளில் நம் ராஜ்யம் மற்ற எல்லா ராஜ்யங்களையும் விட முதன்மையான ஸ்தானத்தைப் பெற்றுவிடும் என்பதில் சந்தேகமில்லை. இப்போது ஓரிரண்டு ராஜ்யங்கள் நம் ராஜ்யத்தைவிட அதிக வளர்ச்சி பெற்றதாக இருக்கிறதென்றால், அந்த வளர்ச்சி ஆங்கிலேயர்கள் காலத்திலிருந்தே ஏற்பட்டது ஆகும். எனவே தான் அவை முதலாவது அல்லது இரண்டாவது ஸ்தானத்தில் இருக்கின்றன. இன்னும் பத்து ஆண்டுகளில் தமிழ்நாடு தான் அகில இந்திய ரீதியில் தலை நிமிர்ந்து நிற்க முடியும் என்று நான் சந்தேகமில்லாமல் சொல்ல முடியும். தொழில் வளர்ச்சியை ஊக்குவிக்கக்கூடிய முறையில் இண்டஸ்ட்ரியல் டெவலப்மெண்ட் கார்ப்பொரேஷன் அமைந்திருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். கலியார் துறையில் இருப்பவர்கள் அரசாங்கத் துறையில் தொழில்கள் அமைவதை விரும்புவதில்லை

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: நான் பேச வேண்டிய 'பாயிண்டுகள்' இன்னும் பல இருக்கின்றன.

டெபுடி சேர்மன்: சீக்கிரம் பேசுங்கள். ஒரே பாயிண்டைப் பற்றி மீண்டும் மீண்டும் பேச வேண்டாம்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: மக்களுக்கு வேலை வாய்ப்புகளுக்கு வகை செய்ய பல தொழில்களை வளர்க்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, அடுத்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டக் காலத்தில் 1,040 மெகவாட் மின்சாரம் உற்பத்தித் திறனைப் பெற வேண்டும் என்பது நமது குறிக்கோளாகும் என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லப்பட்டுள்ளதை நான் வரவேற்கிறேன். நான்காவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திற்குத் திட்டக்குழு 5 லட்சம் டன் இலோவாட் மின்சாரம் தேவைப்படும். இப்போது உற்பத்தி குறைவாக இருப்பதால், இப்போதிருந்தே திட்டமிட்டு புதிய தொழில் நிலையங்களை அமைக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இந்த விஷயத்தில் உடனடியாகத் திட்டமிட்டால் தான் தொழில் வளர்ச்சி பெருகும்.

உணவுப் பிரச்னை மிகவும் முக்கியமான பிரச்னை. சென்ற அக்டோபர் மாதத்தில் இருந்த எதிர்பாராத உணவுப் பற்றாக்குறை நிலைமையை யாரும் மறக்க முடியாது. அப்போது மிகவும் கஷ்டப்பட்டோம். அந்தக் கஷ்டம் போய் இப்போது எவ்வளவோ நல்ல நிலையில் இருக்கிறோம். மறுபடியும் 'லீன் மந்த்ஸ்' ஆகிய அக்டோபர், நவம்பர் வரும். அரசாங்கம் முன்பு ஏற்பட்ட பற்றாக்குறை நிலைமையை மனதில் கொண்டு செய்ய வேண்டியதை யெல்லாம் ஜாக்கிரதையாகச் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இருந்தாலும், இன்னும் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டுமென்று சர்க்காரை வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். இந்த வருஷம் நாம் 60 லட்சம் டன் உணவு உற்பத்தி எதிர்பார்க்கிறோம். இந்த 60 லட்சம் டன்னில் உபரி கிடைக்கும் என்று நான் நினைக்கிறேன். அந்த உபரியை 'லீன் மந்த்ஸை' சமாளிப்பதற்காக 'பஃபர் ஸ்டாக்காக' வைத்திருக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். முன்பு போல பற்றாக்குறை ஏற்பட்டால் இருப்பதற்காக அப்படிச் செய்ய வேண்டும். நெருக்கடி காலங்களில் குறைந்த விலையில் உணவு தானியம் வாங்க விரும்புகிறவர்களுக்கு நியாய விலைக் கடைகள் மூலம் அந்த உபரி தானியத்தைக் கொடுக்கலாம். பாக்கியுள்ள கட்டுப்பாடுகளை நீக்க முடியுமா என்று பரிசீலனை செய்யும்படி அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். நீக்குவதால் கஷ்டம் வருமானாலும் கண்மூடிக்கொண்டு நீக்கிவிட வேண்டும் என்று நான் சொல்லவில்லை. கண்மூடிக்கண் இல்லாவிட்டாலும் நிலைமையைச் சமாளிக்க முடியும் என்ற நம்பிக்கை சர்க்காருக்கு இருக்குமானால், கண்மூடிக்கண் திறந்திட வேண்டும் என்றுதான் நான் சொல்கிறேன். எப்படியாவது, நாம் கண்மூடிக்கண் திறப்பதற்குள் மக்கள் பிழைத்துக் கொள்ள வேண்டும். சில இடங்களில் பற்றாக்குறை விரும்புகிறவர்களுக்கு முழுங்கல் அரிசியும், வேறு சில இடங்களில் முழுங்கல் அரிசியை

விரும்புபவர்களுக்கு பச்சரிசியும் கிடைக்கிறது என்று மக்கள் சொல்லுகிறார்கள். மக்கள் கட்டுத்திட்டத்தை விரும்பவில்லை என்பதைத் தான் இது காட்டுகிறது. எனவே கண்ட்ரோல்களை எடுப்பதற்கான பரிசீலனையை அரசாங்கம் செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, இரண்டு நாட்களுக்கு முன், கேள்வி நேரத்தில் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு எந்த வகையிலும் பாதகமில்லாதபடி தான் விசைத் தறிகள் கொண்டு வரப்படும் என்று கனம் தொழில் அமைச்சர் சொன்னார். அதை நான் மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். எத்தக் காரணத்தாலும் கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு பாதகம் செய்யக்கூடாது. அகில இந்திய ரீதியில் ஜனத்தொகை விகிதப்படி நமக்கு விசைத்தறிகளில் பங்கு கிடைக்கும் என்று அவர் சொன்னார். இதுபற்றி கொஞ்சம் புனராலோசனை செய்ய வேண்டும் என்று நான் சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இப்போது ஏற்கெனவே பல இடங்களில் விசைத்தறிகள் அதிகமாகி இருக்கின்றன. அகில இந்திய ரீதியில் தமிழ்நாட்டில்தான் கைத்தறிகள் அதிகம் என்று அசோக் மேத்தா கமிட்டி ரிப்போர்ட்டில் திட்டவட்டமாகக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. கைத்தறிகளை மாற்றுவதற்காகவே விசைத் தறிகள் கொண்டுவரப்படுவதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால் கைத்தறியாளர்களுக்குத்தான் இதில் முதல் உரிமை உண்டு. மேலும் தமிழ்நாட்டிலுள்ள விசைக் கைத்தறிகள் அடிப்படையில் விசைத்தறிகள் கொடுக்கப்பட்டால் தமிழ் நாட்டுக்கு விசைத்தறிகள் இன்னும் அதிகமாக வரும். இதைத் தான் நான் விரும்புகிறேன். கனம் அமைச்சருக்கு இதுபற்றிய நிலைமை நன்றாகத் தெரியும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: இன்னும் ஜாஸ்தி விசைத் தறிகள் வருகின்றன என்றால் ஒருவேளை கைத்தறியாளர்கள் பயப்படுவார்களோ என்னவோ.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்: கைத்தறி நெசவாளர்களுக்கு எந்த வகையிலும் பாதகம் ஏற்படாதபடி விசைத் தறிகள் வர வேண்டும் என்று நான் முதலிலேயே சொன்னேன். முழு விசைத்தறி வேண்டாம் என்று சொன்னவர்கள் கூட இப்போது விசைத்தறி வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். இப்போதுள்ள நிலைமையைப் பார்த்தால், நான்காவது அல்லது ஐந்தாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில்தான் இங்கே அதிகமான விசைத்தறிகள் வரக்கூடும் என்று தோன்றுகிறது. நான் பேசுகிற கணக்கு இருபதாயிரம் வரும். அது நான்கைந்து வருஷங்களுக்குத் தொடர்ந்து வரும். அதனால் அந்தத் தொழில் பாதிக்குமென்று நினைக்கவில்லை. பலருக்கு முன்பு பெரிய நண்பர்கள் விலைவாசி ஏற்றத்தால் வாழ்க்கை வசதிகள் குறைந்துவிட்டன என்று குறிப்பிட்டார்கள். கைத்தறி நெசவாளர்கள் எவ்வளவு காலத்திற்குக் குறைந்த வருமானத்தை வைத்துக்கொண்டு வாழமுடியும்? அவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் உயரவேண்டாமா? விசைத்தறிகள் வந்தால் தானே அவர்கள் வாழ்க்கையை ஓரளவு உயர்த்திக் கொள்ள முடியும்? ஆகையால் விசைத்தறி வருவது தவறு இல்லை என்று கருதுகிறேன். இந்த பட்ஜெட்டில் திட்டவட்டமாகக் குறிப்

[திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார்] [6th March 1965

பிட்டிருக்கிறார்கள். நகரப் புறங்களில் இருக்கிற பருத்திகளுக்குக் குடிநீர் வசதிக்குப் பணம் ஒதுக்கி இருக்கிறார்கள். பொதுவாக இந்த சபையில் பலமுறையில் பேசியிருக்கிறேன். நான் பேசியது மாத்திரம் அல்ல. ராஜ்யத்தில் எந்தப் பகுதியில் இருக்கிறவர்களைக் கேட்டாலும் கோயமுத்தூர்காரன் என்று சொன்னாலே தண்ணீர் இல்லே என்று பிரச்னை வந்துவிடும். அவ்வளவுதான் அவர்களும் அமைச்சர் அவர்களும் சிரிக்கிறார்கள். சிரிப்பதில் தவறில்லே. பலகாலமாக சிறுவாணியைக் கட்டி முடிக்கவேண்டுமென்று முயற்சி செய்து வருகிறோம். பக்கத்தில் வரும்போல இருந்தது. சென்ற ஜூலை, பிப்ரவரி மாதத்தில் அடிக்கல் நாட்டி விழா நடந்து அந்த வருஷமே திட்டம் முடியுமென்று நினைத்தோம். அதையும் காணவில்லே. வளருகிற நகரம் கோயமுத்தூர். தொழில் துறையில் வேகமாக வளருகிற நகரம். ஒரு லட்சமாக இருந்த மக்கள் தொகை நான்கு லட்சமாக வளர்ந்து விட்டது. இன்னும் காணவில்லே.

டெபுடி சேர்மன் : கோவை எலக்ஷன் முடிந்துவிட்டது. இனி மேல் வரும்.

திரு. எஸ். ஆர். பி. பொன்னுசாமி செட்டியார் : எப்போதும் வெயில் காலத்தில் கொஞ்சம் கஷ்டமாக இருந்தாலும் கூட சென்ற வருஷத்தைப்போல கஷ்டம் கோவை நகரம் என்றுமே கண்டதில்லே. தாய்மார்கள் குடங்களே வைத்துக்கொண்டு விதி விதியாக அலைந்ததை என் வாழ்க்கையில் பார்த்ததேயில்லே. Peak summer வந்தால் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கும். சென்ற வருஷம் இரண்டரை மாதங்கள் அந்தக் கஷ்டம் பொறுக்கமுடியாமல் இருந்தது. அதனால் அரசாங்கத்தை மிகவும் மன்றுடிக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். உடனடியாக அந்தக் கஷ்டத்தை நிவர்த்தி செய்யவேண்டுமென்று வற்புறுத்திச்சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். பொதுவாக இந்த பட்ஜெட்டைப் பொறுத்தவரையில், மனப்பூர்வமாக வரவேற்கிறேன். அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு, போலீசாருக்கு டி.ஏ. உயர்த்திக் கொடுத்திருக்கிறோம். அதை வரவேற்கிறேன். சிலபேர்கள் கொஞ்சம் பொறுத்துக் கொடுத்திருக்கலாமென்று சொல்கிறார்கள். உடனடியாகச் செய்வதுதான் நல்லது. அரசாங்கம் அப்படி உடனடியாகச் செய்ததை நான் வரவேற்கிறேன். கடைசியாக முதலமைச்சர் அவர்களுடைய அறிக்கையில் உள்ளதை நாம் பாராட்டி, தமிழ்நாட்டின் வளர்ச்சிக்கு மீண்டும் நம்மை அர்ப்பணம் செய்யக்கூடிய மனோதிடத்தை ஊட்டுகிற தொன்றுவதற்கு நாம் அனைவரும் பாடுபட வேண்டுமென்று சொல்லிக் கொண்டு என் வார்த்தைகளே முடித்துக்கொள்கிறேன்.

*** திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளே** : கனம் தலைவர் அவர்களே, இம்மன்றத்தில் சமர்ப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் 1965-66-ம் ஆண்டு வரவு-செலவுத்திட்டம் புதிய வரி விதிப்பு இல்லாத புதுமையுடையது. ஆசிரியர்கள் உட்பட அரசு ஊழியர்கள் அனைவருக்கும் படி உயர்வும் அளிக்கப் பட்டிருக்கிறது. இந்த இரண்டு அம்சங்களும் வரவேற்கத் தக்கன. முதல் அம்சத்தைப் பொறுத்தவரையில் இனி எந்த வரியும் போடமுடியாததால் ஏற்பட்டது. போடவேண்டிய

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளே] [6th March 1965

வரிகள் எல்லாம் மத்திய அரசினுல் போட்டாகிவிட்டது. இருந்தாலும் பொருளாதார நிபுணர்கள் நினைத்தால் இன்னும் போட்டு விடுவார்கள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். முடியாது என்று இப்போது சொல்லிவிட்டோம். போட்டுப்பாருங்கள் என்றால் அவர்கள் போட்டுவிடுவார்கள். அதற்கு முனையாமல் இருந்ததற்கு நான் நன்றி செலுத்தவேண்டியதுதான்.

திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் : எதையாவது குறைக்கச் சொல்லுங்களேன்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளே : அடுத்தாற்போல, கல்வித் துறைக்கு பெரிய இனச் செலவில் 22 சத விகிதம், அதாவது 37 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அது வரவேற்கத் தக்கது. அவ்வாறு பெரும் தொகை கல்வித் துறைக்கு ஒதுக்கப்பட்டிருந்தும் ஆசிரியர்கள் முழுவதும் குறிப்பாக கன்னியாகுமரி மாவட்ட ஆசிரியர்கள் இன்னும் பெரும் தொல்லேக்கு ஆளாக்கப் பட்டிருப்பது வருந்தத்தக்கது. 37 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருந்தும் அவர்களுடைய குறைகள் தீர்க்கப்பட வேண்டுமென்று இந்த மன்றத்தில் அமைச்சர் அவர்களேக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். அவற்றிற்கு எடுத்துக்காட்டாக கன்னியாகுமரி மாவட்டம் தமிழகத்தோடு இணைந்து எட்டு ஆண்டுகள் முடிந்து ஒன்பதாம் ஆண்டு ஆரம்பித்துவிட்டது. அங்கே உள்ள ஆசிரியர்களில் பெரும் பகுதியினர் சம்பளத்தில் அதிகமாகப் பெற்றுவிட்டதாகவும் அதை திரும்பப் பெற அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுத்து அதுபற்றி அவர்கள் அரசாங்கத்திடம் முறையிட்டு தற்காலிகத் தடையை வேண்டிக்கொண்டிருக்கின்ற நிலேயில் இருக்கிறார்கள். அவைகளில் உள்ள குறைகளே ஒவ்வொன்றாகச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். 1960-ம் வருஷம் ஜூன் 1-ந் தேதியில் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட சம்பள விகிதப்படி திருவிதாங்கூர் கொச்சி நாட்டிலிருந்து தமிழகத்திற்கு மாற்றப்பட்ட ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர் 1960-ல் பத்து வருஷ அனுபவம் உடையவர் என்று வைத்துக் கொண்டால் அவர்களுடைய சம்பளம் ரூ. 160 ஆக நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. அதே நேரத்தில் மற்ற மாவட்டங்களில் அதே கல்வி யோக்யதாம்சம் உள்ள ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர் 1960-ம் வருஷம் ஜூன் 1-ந் தேதியில் பத்து வருஷம் சர்வீஸ் உள்ளவருக்கு ரூ. 200 நிர்ணயம் செய்யப்பட்டது. அவ்வாறு ரூ. 40 வேறுபாட்டில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள ஆசிரியர்கள், திருவிதாங்கூர் கொச்சியிலிருந்து மாற்றப்பட்டதால் நூற்றுக்கணக்கானவர்கள் குறைவான சம்பள விகித நிர்ணயத்திற்கு உள்ளானார்கள். அதனால் ஏற்பட்ட விளைவு என்னவென்றால் 1964-ம் வருஷம் ஜூன் 1-ந் தேதியில் கொடுக்கப்பட்ட படி உயர்வில்—சம்பள உயர்வு அல்ல—ரூ. 160 நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 5 கிடைத்தது. அதே வேலே, அதே கல்வி, அதே சர்வீஸ் உள்ள மற்ற மாவட்டத்திலுள்ளவர்களுக்கு ரூ. 200 என்று நிர்ணயம் செய்யப்பட்டு அவர்களுக்கு ரூ. 10 சம்பள உயர்வு கிடைத்தது. எடுத்துக் காட்டாக 1960-ல் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட பத்து வருட வேலே அனுபவமுள்ள பட்டதாரி ஆசிரியரைச் சொன்னேன். 1960-ல் சம்பள நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட y revision கமிஷன் படி சம்பளம்

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [6th March 1965

நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட 5 முதல் 20 வருஷ அனுபவமுள்ள கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள நாற்றுக்கணக்கான ஆசிரியர்கள் திருவிதாங்கூர்-கொச்சியிலிருந்து மாற்றப்பட்டதால் தாம் தாழ்ந்த நிர்ணயம் செய்யப்பட்டார்கள். இதனை நானும் பல தடவை கூறியிருக்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள மக்கள் பிரதிநிதிகள், ஆசிரியர் சங்கங்கள் இதை முறையிட்டதுமுண்டு. கடந்த இரண்டு மூன்று திங்களாக அவர்கள் அதிகாரிகளை சம்பளம் வாங்கிவிட்டார்கள் என்றும் அதை வசூல் செய்யப் போகிறோம் என்றும் நடவடிக்கையைத் தெரிவித்தியிருக்கிறார்கள். அதற்குப் பிறகு 1964-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 8-ந் தேதியில் மிகத் தெளிவாக இக்குறை களைக் குறிப்பிட்டு அது தர்மம் ஆகுமா? சட்டப்படி நியாயமாகுமா? என்று கேட்டு ஆறு பக்கங்கள் கொண்ட மகஜர் ஒன்றைத் தயாரித்து அமைச்சருக்கு அனுப்பிவைத்தேன். 1964-ம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் 14-ந் தேதி வரை ஒன்றும் பதிலில்லாததால் அப்போது நினைவூட்டல் ஒன்று அனுப்பிவைத்தேன். இன்னும் அதற்கு நடவடிக்கை நடந்துகொண்டிருக்கிறது. ஆசிரியர்கள் கொதிப்படைந்து இருக்கிறார்கள். அரசாங்கத்தினுடைய அமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்கு அதைக்கொண்டு வர விரும்புகிறேன். அடுத்தாற் போல சென்னைக் கல்விச் சட்டம் எர்.டி.ஆர். என்று சொல்வார்களே அதில் உள்ள விதிகள் 13, 138 படி ஒரு பட்டதாரி ஆசிரியர், பி.ஏ., பி.எஸ்.சி., பி.டி., படித்திருந்தால் பட்டதாரி ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுவார்கள். குறித்த காலத்திற்குப் பிறகு அந்த வேலை உறுதி செய்யப்படும். அதற்குப் பிறகு அவர்களுக்கு சம்பள உயர்வு (increments) சென்றுகொண்டே யிருக்கலாம். இது தனியார் பள்ளிகளிலும் கழகப் பள்ளிகளிலும் நடைபெறுகிறது. இந்தச் சூழ்நிலையில் கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலுள்ள எழாயிரம் ஆசிரியர்களில் பெரும்பாலோர் அரசாங்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். கன்னியாகுமரி மாவட்டம் 1956 நவம்பர் 1-ம் தேதி இணைந்தபோது எற்படுத்திய ராஜ்ய புனரமைப்புச் சட்டப்படி அங்கிருந்து மாற்றப்படும் ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் அரசாங்க ஊழியர்களாக இருந்தாலும் என்ன தகுதியில், சம்பளத்தில், இருந்தாலும் எந்தக் கல்வி யோக்கியதாம்சம் வைத்துக்கொள்ளப்பட்டதோ அதே நிலையில் வைத்துக்கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றுதான் ராஜ்ய புனரமைப்புச் சட்டத்தின் விதியில் இருக்கிறது என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அந்த நிலையில் இங்கே சலுகைகளைப் பெற்ற கடமைப்பட்டவர்கள் அவர்கள். ஆனால் 1956-ல் இந்தப் பகுதியில் இணைக்கிறபோது கோள பய்லிச் சர்வீஸ் கமிஷனில் 56 ஆசிரியர்களை அரசாங்க பட்டதாரி ஆசிரியர்களாக நியமிக்க ஒரு பட்டியல் தயாரிக்கப்பட்டது. அந்த நேரத்தில் உடனடியாக ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டியதாக இருந்தது. அதிலிருந்து சென்னை அரசாங்கம் ஆசிரியர்களை நியமித்தது.

இந்த ஆசிரியர்கள் அங்கிருந்து மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள். T.C. அனுப்புவது, டிஸ்டேட்டிலிருந்து மாற்றப்பட்டவர்கள். அவர்களுக்கு அங்குள்ள சலுகையோடு அவர்கள் 1956-இல் இங்கு

6th March 1965] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

நியமிக்கப்பட்டார்கள். நியமிக்கப்பட்டு இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் ஒன்றிரண்டு இன்க்ரிமெண்டு-சம்பள உயர்வும் பெற்றார்கள். பிறகு 1962-ம் வருஷம் செப்டம்பர் மாதம் 25-ந் தேதியில் அவர்களுக்கு இந்த அரசாங்கத்திலிருந்து ஒரு உத்திரவு வருகிறது. உங்களை இதுவரை உறுதிப்படுத்தவில்லை, கன்ஃபர்ம் பண்ணவில்லை என்று 6 ஆண்டுகளுக்கு அப்பால் வருகிறது. பி.ஏ., பி.எஸ்.சி., படித்தவர்கள் இவர்கள் தேர்வுகள் பாஸாகவில்லை, அதனால் உறுதிப்படுத்தவில்லை என்று அவர்களுக்கு அறிவிக்கப்பட்டது. அதோடு 25-9-1964-க்குள் தேர்வுகளிலே வெற்றி பெறுவிட்டால் வேலையிலிருந்து நிறுத்து விடப்படுவீர்கள் என்று அறிவிக்கப்பட்டது. நான் கூறுகிறேன். அவர்கள் டி.எஸ்.ஸலாட்டில் என்பதை 18-8-1960-இல் வெளியான சென்னை 1315 ஜி.ஓ. விலே, அந்த அரசாங்கச் சட்டத்திலே 56 ஆசிரியர்களும் உள்ளனர். அலாட்டில் என்று குறிப்பிட்டிருந்தது. டிஸ்டேட்டிலே இந்தத் தேர்வுகள் தேர்ச்சி வேண்டிய தேவையில்லை. ஆசிரியராக நியமிக்கப்படுவதற்கோ அல்லது உறுதிப்படுத்துவதற்கோ தேவையில்லை. இந்த நிலையில் அவர்களுக்கு இது தேவையில்லை என்பதைத்தான் நாம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். அதற்கு மாறாக அவர்களுக்கு உத்திரவு வந்திருக்கிறது. உத்திரவு வந்தது மட்டுமல்ல. இந்த மாதிரி அடிக்கடி வரும். இதெல்லாம் சாதாரணம் என்று அவர்கள் இருந்தார்கள். இப்போது என்ன நடக்கிறது என்றால் நீங்கள் வாங்கிய சம்பள உயர்வையெல்லாம் சர்க்கார் பிடிக்க இருக்கிறது என்று மீண்டும் உத்திரவு வந்து அதிகச் சம்பளங்களை வசூல் செய்கின்ற நடவடிக்கை எடுக்கப் பட்டிருக்கிறது. இது வருந்தத் தக்க செய்தி என்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். அங்குள்ள கனியார் பள்ளிகளிலே ஒரு ஆசிரியருக்கு ஹெட்மாஸ்டராக மற்ற டிபார்ட்மெண்டு டெஸ்டு கோருகிறார்கள் என்றும் ஆசிரியர்களை கன்ஃபர்ம் செய்ய டிபார்ட்மெண்டு டெஸ்டு தேவையில்லை, வேலையை உறுதிப்படுத்துவதற்கு டிபார்ட்மெண்டு டெஸ்டு தேவையில்லை, என்று கூறுகிறார்போது இவர்கள் வேலைகளை உறுதிப்படுத்துவதற்கு இவர்களுக்கு டெஸ்டு தேவை என்ற அவல நிலைமைக்கு இவர்கள் உள்ளாக்கப் பட்டிருக்கிறார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்திலே டி.எஸ்.ஸ்டேட்டிலிருந்து மாற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள் அதாவது 19-20 ஆண்டு வேலை அனுபவம் உடையவர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றிவருகிறார்கள். ஆயிரம் மாணவர்களுக்குமேல் இருக்கின்ற உயர் நிலைப்பள்ளிகளிலே அவர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாக இருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களுக்குள்ள சம்பளத்தைப் பெறவில்லை. அவர்கள் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக 140-250 கிரேடில் தான் அந்த வேலையைப் பார்க்கிறார்கள். கனியார் பள்ளிகளிலே கழகப் பள்ளிகளிலே, 5 ஆண்டு அனுபவம் பெற்ற ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாகவும் 250-350 சம்பள விகிதத்திலே தலைமை ஆசிரியர்களாக நியமிக்கப்படுகிறார்கள். அவர்கள் இந்த 20 ஆண்டு அனுபவம் உள்ள தலைமை ஆசிரியர்களோடு ஒப்பிடும் 140-250 சம்பள விகிதத்தில் தலைமை ஆசிரியர்களாகப் பணியாற்றிக் கொண்டிருக்கிற அவல நிலைமையைச் சுட்டிக்காட்ட ஆசைப்படுகிறேன். அரசாங்கப் பள்ளி ஆசிரியர்கள் இடையே

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [6th March 1965

2 : 1 என்ற ரேஷியோவிலே முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களாக மாற்றும் முறை உண்டு. தலைமை ஆசிரியர்களாக இருந்தாலும் இவ்வளவு இவர்கள் 250-550 ரூபாய் ஸ்கேலில் இருப்பார்கள் என்ற விதி இருக்கிறது. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் இந்த விதி அமுல் நடத்தப்படவில்லை. அவ்வாறு முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களாக்கப்பட்டால், இந்த மாதிரி தலைமை ஆசிரியர்களாக இருக்கிறவர்கள் முதல் கிரேடு ஆசிரியர்களில் எத்துவிடுவார்கள். கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் டிஎல். பிஎஸ்ஸி படித்திருந்து வந்த பல தமிழ் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். இவர்கள் அங்கு வித்துவான் எஸ்எஸ்எல்சி. ஆசிரியர் பயிற்சி பெற்றிருக்கிறார்கள். இவர்களைத் தனி சம்பள விகிதத்திலே வைக்கிறார்கள். அதற்குரிய காரணம் "நீங்கள் கேரளப் பல்கலைக் கழக வித்துவான்களோடு சேர்ந்தவர்கள். சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான்களோடு சேர்ந்தவர்களுக்குத் தான் முதல் தர தமிழ் ஆசிரியர் சம்பள விகிதம்" என்று கூறுகிறார்கள். அதாவது கேரள பல்கலைக் கழக வித்துவானை சேர்ந்த முதல் கிரேடு தமிழ் ஆசிரியர்களுக்கு ரூ. 125-175. சென்னைப் பல்கலைக் கழக வித்துவான் முதல் கிரேடு தமிழ் ஆசிரியர் களுக்கு ரூ. 140-250. அது மட்டுமல்ல; இவர்கள் கூடுதல் சம்பளம் வாங்கியவர்கள் என்ற நிலையிலே பலரிடமிருந்து சம்பளம் திருப்பி வசூலிக்கப்படுகிறது. இரண்டாவது ஆண்டுகள் அந்தப் பகுதியிலே வேலை பார்த்தவர்கள் இங்கு இணைவதற்கு முன்னால் 10 ஆண்டுகள் தமிழ் ஆசிரியர்களாக இருந்தவர்கள் அந்த கிரேடில் சம்பளம் பெற்றவர்கள் அவர்களிடமிருந்து சம்பளம் திருப்பிப் பெற நடவடிக்கை எடுக்கப்படுகிறது. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்பு கல்வி இலாகா துணை டைரக்டர் ஒரு ஆசிரியரை அழைத்துக் கொண்டு சென்று அவரிடமிருந்து தவறுகளை எடுத்துச் சொல்லச் சொல்லி அவர் மூலம் விண்ணப்பமும் கொடுத்திருக்கிறேன். இந்த நிலை இருக்கிறது. கிறிஸ்தவ பல்கலைக்கழகப் பட்டத்தையும், முகம்மதிய பல்கலைக்கழகப் பட்டத்தையும் எடுத்துக்கொள்ளுகிற இந்தப் பல்கலைக்கழகப் பட்டத்திற்கு மதிப்பு இழப்பு என்ன வந்துவிட்டது என்றால், அவர்கள் மதவாரியாகப் பார்த்தவர்கள். இப்போது நான் தமிழ் மொழிக் கல்வி என்று சொல்லுகிறார். அங்கு கேரளாவில் இயற்கையிலேயே கூட தமிழ் மொழி படிக்க வைத்திருக்கிறார்கள். ஒரு மொழி கூடுதலாகப் படிப்பதற்கு கூடுதலாகச் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால் கேரளஜி கெளிக்கார்கள் இதனை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். இன்னொரு காரணம் சொல்லுகிறார்கள். அங்கிருக்கிற வித்துவானுக்கு இரண்டாண்டு படிப்பு என்று இங்கிருக்கிற வித்துவானுக்கு நான்கு ஆண்டுகள் என்று. கேரளப் பல்கலைக் கழகத்திலே வித்துவான் வகுப்பு கிடையாது. அங்கு ஆசிரியர்களாக இருக்கிறவர்கள் க்ளியாக எழுதி வெற்றி பெற்றுக் கொள்ளலாம். கேரளத்தில் இரண்டு ஆண்டுகள் தான் படிக்கிறார்கள் என்பதற்காக இந்த நிலையைத் தளர்த்துவிடக் கூடாது என்று அரசாங்கத்தை வேண்டிக்கொள்ளுகிறேன். நாங்கள் கேரளத்துடன் இருக்கிறபோது அங்கே தமிழ் மொழியில் தமிழ் மையர் என்ற வகுப்பு இருந்தது. 9-வது வகுப்பு என்று சொல்லுவார்கள். தமிழின் மேல் எவ்வளவு அக்கறை அவர்கள் வைத்திருந்தார்கள் என்பதை இந்தச் சட்டமன்றம் தெரிந்து கொள்ளவேண்டும். நாங்கள் கேரளத்தோடு இருந்தும் தாயகத்தோடு இணைய வேண்டும், தமிழகத்தோடு ஒன்றுக இருக்க வேண்டும் என்று போராடி வந்தவர்கள் நாங்கள். நீங்கள் படை யெடுத்துப் பிடித்தவர்கள் அல்ல என்று இந்தச் சபையிலே சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நாங்கள் போராடி வந்து சேர்ந்தவர்கள். தமிழ் வையர் என்று வகுப்பு வைத்தார்கள். அவர்களை செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர் பயிற்சிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். செகண்டரி ஆசிரியராகவும், தலைமை ஆசிரியராகவும் வேலை பார்த்தார்கள். இங்கே இணைந்த பிறகு அவர்களுக்கு செகண்டரி கிரேடு தர முடியாது. 9-வது வகுப்பு இங்குள்ள முன்றாவது பாரத்திற்குச் சமம். ஆதலால் எலிமெண்டரி கிரேடு தான் தர முடியும். எலிமெண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாகத் தான் கருத முடியும் என்பார்கள். சட்டத்திலே என்ன விதி என்றால் அவர்கள் அங்கு எந்த அந்தஸ்தோடு இருந்தார்களோ அந்த அந்தஸ்தை இங்கே அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்பது. இதை இங்கே சர்க்கார் சம்பளம் வாங்கும் அதிகாரிகள் புரிந்து கொள்ளவில்லை. அதனால் 4 பேர் சென்னை உயர்நீதி மன்றத்திலே தொடர்ந்து, வழக்கு தொடுத்து, பாதவன் பிள்ளை இவர்கள் நால்வரும் கட்டப் போட்டு வெற்றி பெற்று அந்த நிலையிலே இருக்கிறார்கள். இந்த வெற்றிக்குப் பிறகும் ஆசிரியர்களுக்கு இந்த அதிகாரிகள் அந்த நிலையைக் கொடுக்க மறுக்கிறார்கள். கேட்டால் நீயும் கட்டுக்குப்போ என்று அதிகாரிகள் சொல்லுகிறார்கள். கட்டுக்குப்போய் ஆயிரம் ரூபாய் கொடுத்துத்தான் வழக்கை அமுல் நடத்த வேண்டிய நிலைக்கு சில அதிகாரிகள் தள்ளுகிறார்கள். இது என்ன ஆட்சி என்று கேட்டுக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். டிஎல்லிலே இருக்கிறபோது எஸ்எஸ்எல்சி. வெற்றி பெற்றவருக்கு அந்த 35 மார்க்கு ஆங்கிலத்தில் இருந்தால் பட்டம் சர்டிபிகேட் தேர்வு எழுதலாம். இங்கு 40 மார்க்கு வேண்டும் என்று இருக்கிறது. T.C. S.S.L.C. தேர்வு பெற்ற செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களாக இருக்கிறவர்களை இந்த 40 மார்க்குப் பெறுவதற்கு கல்வியில் பண்ணுமல் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் டிஎல்-இல் பட்டம் சர்டிபிகேட் தேர்வு எழுதுவதற்கு என்ன அனுமதி கொடுக்கிறார்களோ அதை இவர்கள் விஷயத்தில் நாம் அமுல் நடத்த வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர்கள் பிரச்சினை இன்னும் நிறைய இருக்கிறது. நேரம் இல்லாததால் விட்டு விடுகிறேன்.

அடுத்தாற்போல, இந்த பட்ஜெட்டில் உணவு உற்பத்திக்கு அதிகத் தொகை ஒதுக்கியிருக்கிறார்கள். விவசாயிகளுக்கெல்லாம் உரம் கொடுப்பது, புது ரக விதைகள் கொடுப்பது என்றெல்லாம் இருக்கிறது. எல்லாம் இருந்தும் உணவு உற்பத்தி செய்கிற விவசாயிகள் உற்பத்தி செய்கிற மனநிலைக்கு வசதி இருக்கிறதா என்றால் இல்லை என்பது என்னுடைய கருத்து. உற்பத்திச் செய்தவன் தான் உற்பத்தி செய்த நெல்லைக் கொண்டு போக முடியாது. இந்த சர்க்காரின் அலட்சியத்திற்கு நான் இரண்டறியும் ஒரு தீர்மானம் கொண்டு வந்தேன். அந்த நெல்லை குத்திக் கொண்டு போகும்போது பறிமுதல், 25 பக்கா 20 பக்கா நெல்லை Notified.

6th March 1965] [திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை]

[திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை] [6th March 1965

ரியாவுக்குள் கொண்டுபோகும்போது பறி முதல். அங்குள்ள அதிகாரிகள் காரியம் உங்கள் கவனத்திற்கு வராமல் தடக்குமென்றால் இது என்ன ஆட்சி என்று எனக்குத் தெரியவில்லை. யார் தவறு செய்தாலும், அதற்கு நீங்கள்தான் பொறுப்பு. நாங்கள் இல்லை என்று சொல்லுவதில் பயன் இல்லை. நீங்கள் பொறுப்பை ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும். செக் போஸ்டிலே தடை செய்யும் தடியில் மோதுண்டு படுகாயம் பட்ட தகவல் ஏதும் வரவில்லை என்று சொன்னார்கள். அப்படியானால் ஃபாதர் மில்லாடி அவர்கள் எப்படி ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறார்கள்? இந்த விவரத்தை வைத்து சித்தித்துத் தெரிந்துகொள்ளுமாறு கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்.

என்னைப்பற்றி குறிப்பிட்டதால் என்னைப்பற்றி ஒரு வார்த்தை குறிப்பிடுகிறேன். நான் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டது சுயேச்சையாகத் தான். பிறகு காங்கிரஸில் சேர்ந்து சட்டசபை கட்சியில் சேரமலும் போட்டேன். இரண்டு மாதங்களுக்கு முன் நடந்த கட்சி கூட்டத்திற்கு அழைப்பு வந்தது. எனவே கட்சியில் சேர்ந்ததாக நினைத்து அதிலிருந்து ராஜினாமா செய்தேன். காங்கிரஸில் சேராமல் விலகிவிட்டேன் என்று இந்த சபையில் அம்மையார் அவர்கள் சொன்னார்கள். இது வரையில் சேர்க்காமல் இருப்பதற்கு என் நன்றி இதனை சபையில் தெரிவித்த அம்மையார் அவர்களுக்கு நன்றி.

***திரு. எஸ். பி. கே. ஏ. இலட்சுமணன் செட்டியார்** : தலைவர் அவர்களே, 1965-66-ம் ஆண்டு பட்ஜெட்டை ஆதரிக்கும் முகத்தான் சில விஷயங்களைச் சொல்ல நான் ஆசைப்படுகிறேன்.

முக்கியமாக நாம் இப்போது கவனிப்பது அதிக உணவு உற்பத்தியையும் விவசாயத்தையும்தான். இதற்காக நமது சர்க்கார் எவ்வளவோ செய்து வருகிறது. இருப்பினும் நாம் அதில் இன்னும் சேர்த்துக் கொள்ள வேண்டிய சில யோசனைகள் இருக்கின்றன.

நாட்டிலே உணவு விலை, உணவு தானிய விலைகள் பற்றி இருப்பதன் காரணமாக எங்கு பார்த்தாலும் விலைபொருள் தானியத்துக்குத் தருந்த விலை கொடுக்க அஞ்சுகிறார்கள். லேபர் அண்ட் வேஜஸ் என்ற அடிப்படையிலே பார்த்தால் இப்போது கொடுக்கும் விலை அதிகம் என்று சொல்வதற்கு இல்லை. அது விவசாயம் பண்ணிப் பார்த்தாலே புரியும். வேஜஸ் அடிப்படையில் பார்த்தால் மூட்டைக்கு சுமார் 5 முதல் 6 ரூபாய் வரை நஷ்டம் வரக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. காபிடல், லேபர் அண்டு வேஜஸ் என்ற அடிப் படையில் சொல்லவில்லை. லேபர், வேஜஸ் அடிப்படையிலேயே சொல்கிறேன். கட்டுப்படியாகவில்லை.

விவசாயத்திற்கு முக்கியமானது நீர்ப்பாசனம். ஒரு போகத்தை இரு போகமாக்க மதுரை ராமநாதபுரம் ஜில்லாவிலே பெரியார் நீர்ப்பாசன உதவியைக் கொண்டு முயற்சி செய்கிறார்கள். நான் ஒன்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். இரு போக நீர்ப்பாசன

6th March 1965]

[திரு. எஸ். பி. கே. ஏ. இலட்சுமணன் செட்டியார்]

வசதியினால் உற்பத்தி அதிகம் பெருகி விடாது. மதுரை ஜில்லா வுக்குப் பக்கத்திலே உள்ள ஒரு போகத்திற்கு தண்ணீர் பற்றாக் குறையாக இருக்கக் கூடிய நிலங்கள் இருக்கின்றன. நீர்ப்பாசன வசதி கிடைக்கக்கூடிய நிலைமை இருப்பதால், ஒரு போக நீர்ப் பாசன வசதி பூர்த்தியாக கிட்டும் முறையிலே பெரியார் நீர்ப் பாசன வசதியை அண்மையில் இருக்கிற நிலங்களுக்கு விஸ்தரிப்பது நல்லது என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

குறிப்பாக ராமநாதபுரம் சிவகெங்கை சீமைகளிலே பெரியார் நீர்ப்பாசனம் விஸ்தரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. சுமார் 6,000 ஏக்கர் களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதிலே ஷில்டு மூலம் சுமார் 2,500 ஏக்கர் நீர்ப்பாசனம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்த நீர்ப்பாசன வசதி குறிப்பாக குறிச்சி கண்மாய் தலைப்பிலிருந்து மடை வைத்து அந்த ஷில்டுக்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அந்தக் கண்மாய் சுமார் 350 ஏக்கர் நீர்ப்பாசனத்துக்கு உரியது. ஆகவே அதை பெருக்கப்பட்டு தண்ணீர் வழிந்து போக கால காமதமாகுவதால் ஷில்டு கால்வாய்க்கு குறிப்பிட்ட காலத்தில் தண்ணீர் விடுவது வழக்கமாக பின் தங்கி விடுகிறது. இந்த இடைஞ்சலைத் தவிர்க்க சுமார் 150 அடி மேற்கேயுள்ள மேல நந்தினி சுமார் பத்து பதினைந்து ஏக்கர் வேளாண்மை செய்யக் கூடிய கண்மாய். இதை நீர்ப்பாசன ஹெட்டாக வைத்துக் கொண்டால், சுமார் 5, 6 மணி நேரத்தில் அந்தக் கண்மாய்க்கு பெருகி தண்ணீர் போக வசதி இருக்கிறது. அதைச் செய்ய வேண்டுமென்ற திட்டம் சுமார் 3, 4 வருஷங்களுக்கு முன்னாலேயே எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. இந்த விவரத்தை கனம் உணவு அமைச்சருக்கு லெட்டர் மூலம் தெரிவித்திருந்ததில், அதை கவனிப்பதாக பதில் வந்து இருக் கிறது. எனவே இந்த மேல நந்தினி கண்மாய் மூலம் தண்ணீர் பாய்ச்சும் ஏற்பாடு செய்தால் அது விவசாயத்திற்கு காலா காலத்தில் உதவியாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

தண்ணீர் பாய்ச்சுகிற விஷயத்திலே கடந்த 1962-63, 1963-64 வருடங்களிலே, அதைப் பற்றிக் கலந்து பேசுவதற்காக ஜில்லா வளவிலே நீர்ப்பாசன வசதியை கவனிக்க ஒரு இர்ரிகேஷன் கமிட்டி இருந்தது. 1963-64, 1964-65-யிலே கமிட்டி கலைந்து விட்ட தனால் அது செயல்படவில்லை. அந்தக் கமிட்டி இருக்கிற வரை யிலே எந்த விதமான தடங்கலும் இல்லாமல் தண்ணீர் சேதம் இல்லாமல் இருந்தது என்பதைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். இந்த ஆண்டிலாவது அந்த இர்ரிகேஷன் கமிட்டியை செயல் பட வைக்க வேண்டுமென்று நான் உணவு அமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன். சிவகெங்கை தாலுகாவில் மழை அவ் வப்போது இரண்டொரு நாட்கள் தான் பெய்கிறது. எனவே நாம் இருக்கும்போதே விதைக்கவோ உழவோ செய்ய வசதி இல்லை. அதன் காரணமாக கடந்த இரண்டு, மூன்று ஆண்டு களாக அங்கே புஞ்சை வெள்ளாமையே இல்லாததால் அரிசி யல்லாத மற்ற தானியங்களின் விலைகள் மிக அதிகமாக உயர்ந்து வருகின்றன. 15 ரூபாய்க்கு அரிசி வாங்கி விருந்து வைக்க

[திரு. எஸ். பி. கே. எ. இலட்சுமணன் செட்டியார்]

முற்படும்போது, காய்கறி, பருப்பு ஆகியவைகளுக்கு ஆகும் செலவையெல்லாம் பார்த்தால் மொத்தச் செலவு சுமார் 100 ரூபாய் ஆகிறது. எனவே உழவை காலா காலத்தில் தட்டிக் கழிக்காமல் விவசாய இலாகாவில் 2-3 மிஷைக் கலப்பைகள் வைத்திருந்தால் நன்றாக இருக்கும். பொலி காளைக்கு மேல்வைரவ பஞ்சாயத்து யூனியனிலும் ஒரு ஐந்தாண்டு திட்ட காலத்துக்கு 25 ரூபாய் செலவழிக்கப்படுகிறது. இப்போது செயற்கைக் கருத்தரிப்பு முறையில் பால் தரும் கன்றுகள் பிறக்க வழிவகை செய்வதால், பொதி மாடுகளுக்குச் செலவழிக்கும் தொகையை டிராக்டர் கருக்குப் பயன்படுத்தலாம். இதைப் பஞ்சாயத்து யூனியன் மூலம் செய்யலாம். உரம் போடப்பட்ட நிலங்களில் சொம்ப நன்றாக 25-30 சதவிகிதம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய முடிகிறது. உரத்தை கலையெடுத்தவுடன் போட்டால் தான் பலன் இருக்கும். அந்தக் காலத்தில் உரம் கொடுக்கும்படி செய்ய வேண்டும். இதற்கு எற்பாடு செய்யும் முறையில் இந்த ஆண்டு காலுகாக்களில் உரத்தை ஸ்டோர் பண்ணி வைத்தால் இந்த ஆண்டு நல்ல பலன் கிடைக்கும்.

மின்சாரத்தைப் பொறுத்த வரையில், விவசாயத்திற்கு இடைஞ்சல் இல்லாதபடி மின்சார சப்ளை கிடைக்கிறது. ஆனால் ஒரு நாள் அதிகமாக மின்சாரம் உபயோகித்தால் கூட அதிக டெபாஸிட் கேட்கப்படுகிறது. எப்போதாவது ஒரு நாள் தான் கல்யாணம் வரும். அப்போது அதிக மின்சாரம் உபயோகிக்கப் படும். அதேபோல வெயில் காலங்களில் எப்போதாவது சில நாட்கள் தான் அதிகம் தண்ணீர் இறைக்க வேண்டியதிருக்கும். இந்த மாதிரி சமயங்களில் அதிக டெபாஸிட் கேட்பது சரியல்ல. வருவ சராசரியாக எவ்வளவு மின்சாரம் உபயோகிக்கப்படுகிறது என்பதை கவனிக்க வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, ஷோரவேய்ஸ் இலாகா சம்பந்தமாக ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். காளையார்கோவிலிருந்து பக்கத்தில் மறவர்-தெரண்டி ரோடு மிகவும் மோசமான நிலையில் இருக்கிறது. ஆகவே அந்த ரோடை இந்த வருஷம் அவசியம் 'பிளாக் டாப்' செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கல்வி துறையில் சர்க்கார் கோடிக்கணக்கான ரூபாய்கள் செலவழித்து வருகிறார்கள். கிராமந்தோறும் பைஸ்கூல்கள் ஏற்பட்டு வருகின்றன. அவசியமான விஞ்ஞானக் கருவிகளைப் பள்ளிக் கூடங்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டிய அவசியத்தைப்பற்றி கல்வித் துறையில் நல்ல அனுபவமுள்ளவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அந்தக் கருவிகளைப் புதிதாக அமைக்கப்பட்ட பள்ளிகளுக்கு உடனடியாகக் கொடுக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொண்டு என் உரையை முடிக்கிறேன்.

*** திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி** : கனம் உப தலைவர் அவர்களே, அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு சம்பள உயர்வு கொடுப்பதுடன் புது வரிகளும் எதுவுமில்லாமல் தயாரிக்கப்பட்டிருக்கும் இந்த

பட்ஜெட்டை நாம் பாராட்டாமல் இருக்க முடியாது. இப்படிப் பட்ட பட்ஜெட்டைத் தயாரித்துள்ள கனம் மந்திரி அவர்களை மனப்பூர்வமாக பாராட்டுகிறேன். சமீபத்தில் பல தீய சக்திகள் தமிழ்நாட்டைப் பெருமளவில் பாதித்திருக்கின்றன. அதன் காரணமாக தமிழ்நாடு பெருமளவில் சேதமடைந்திருக்கிறது. இந்தச் சேதங்களை விளைவித்தவர்கள் தமிழ்நாட்டின் பண்பையும் தமிழ் நாட்டுக்கு திருத்துவந்த பெரும் பெருமையையும் கெடுத்து விட்டார்கள் என்றே சொல்லலாம். இதை நினைக்க, நினைக்க மனம் மிருந்த வேதனை அடைகிறது. இனிமேல் எப்போர்ப்பட்ட கஷ்டங்கள் வந்தாலும் இப்படிப்பட்ட காரியங்களைச் செய்யாமல் திருப்பதற்காவ நல்ல புத்தியையும் நல்ல உள்ளத்தையும் மக்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டும் என்று எல்லாம் வல்ல இறைவனை நாம் வேண்ட வேண்டும். கல்விக்காக நமது கனம் முதல் அமைச்சர் ரூ. 37 கோடி தாராளமாக ஒதுக்கியிருக்கிறார். நம் இந்திய நாட்டு மக்கள் நன்றாகப் படித்தவர்களாக இருக்க வேண்டும் என்ற பரந்த நோக்கத்துடன் அவர் அவ்வாறு செய்திருக்கிறார். சமீபத்தில் ஏற்பட்ட கலவரங்கள் காரணமாக, அந்தப் பணத்தைச் சரியா உபயோகப்படுத்த முடியுமா என்ற சந்தேகம் எற்பட்டிருக்கிறது. மறைந்துவிட்ட நமது நேருஜி அவர்கள் தமது பிறந்த நாளை குழந்தைகள் தினமாகக் கொண்டாட வேண்டும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். வருங் காலத்தில் நாட்டை ஆளக்கூடிய இன்றையக் குழந்தைகள் நல்ல பண்பு உள்ளவர்களாகவும் உன்னதமான உள்ளமுள்ளவர்களாகவும் ஆக வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் அவர் அவ்வாறு சொல்லியிருக்கிறார். நம் நாட்டு மாணவர்கள் நேருஜி அவர்களின் எண்ணத்திற்கேற்றவாறு பணியைச் செய்யாமல் அதற்குமாறுக செய்திருக்கிறார்கள் என்று கூற ஆசைப்படுகிறேன். ஏனெனில் அவர்கள்தான் வருங்காலத்தை உருவாக்கக்கூடியவர்கள். அவர்கள் நல்ல முறையில் இருக்கவேண்டும் என்னதான் நமக்கு பெரிய கல்வி வந்தாலும் பெருமை வேண்டும். பெரியவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் பார்த்துக்கொள்ளட்டும் என்று இருந்திருக்கவேண்டும். முடியாவிட்டால் என்றாவது ஒரு சாந்தமான முறையில் நடந்திருக்கலாம். மகாத்மா காந்தி அடிகள் பெரிய சுதந்திரத்தை வாங்கிக் கொடுத்தார்களா என்றால் அவர்கள் எதைக் கொடுத்திருக்கிறார்கள்? எந்த ஒரு சிறிய உயிருக்கும் கூட ஒரு விதமான கஷ்டமில்லாமல் வெள்ளைக்காரரை விரட்டியடித்தார் என்றால் அந்த சுதந்திர நாட்டில் வாழ்கிற நாம் அதைக் கடைப் பிடித்து நடக்கவேண்டும். உண்ணாவிரதம் இருக்கலாம். சாந்த மான முறையில் ஊர்வலம் வரலாம். இதையெல்லாம் கடைப் பிடித்து இருந்தால் இவ்வளவு பெரிய கஷ்டமெல்லாம் வந்திருக்காது. எனக்கு முன்பு பேசிய சகோதரர் ஜெயராம செட்டியார் அவர்கள் பேசினார்கள். மாணவர்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். மாணவர்கள் மட்டும் அல்ல. எதோ ஒரு சக்தி அவர்களை தூண்டிவிட்டது. இப்போது குண்டர்கள் என்று சொல்கிறார்களே அவர்கள் சேர்ந்து அனைத்தையும் செய்துவிட்டார்கள். மாணவர்கள் நன்றாக யோசனை செய்திருக்கவேண்டும். இப் போது யாருக்கு நஷ்டம்? நாங்கள் வெளியூர் நகரில் இருக்கிறோம்.

[திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி] [6th March 1965

அமிஞ்சிக்கரைக்குப் பக்கம் பச்சையப்பன் கல்லூரிக்கு எதிரில் பல்லைக் கொளுத்தினார்கள். பல லட்சம் நமக்குத்தான் நஷ்டம். போல்ட் ஆபீசைக் கொளுத்தினார்கள். மறுநாள் போய் நாம் தானே அங்கே கார்டு கொடுங்கள் என்று கேட்கிறோம். அவர்கள் எங்கே இருந்து கார்டு கொடுப்பார்கள்? ரயிலே சேதப்படுத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது ஒரு மைலுக்கு ரூபாய்க்கு பத்து காசு அதிகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். யார் கொடுப்பது? மந்திரிகளா அவர்கள் வீட்டிலிருந்து கொண்டுவந்து கொடுக்கமுடியும்? பொது மக்களிடமிருந்துதான் அதையெல்லாம் வாங்கவேண்டும். இதையெல்லாம் மாணவர்கள் நினைத்துப் பார்க்காமல் தவறான முறையில் நடந்து விட்டார்கள். இனிமேல் 8-ம் தேதி கல்லூரிகளும் பள்ளிகளும் திறந்தால், மாணவர்கள் நல்லமுறையில் போய் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

ஆஸ்பத்திரிகளைப்பற்றிக் கொஞ்சம் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆஸ்பத்திரியில் ஏழைகளுக்குத்தான் நான் எல்லாம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். ஆனால் ஏழைகளுக்கு மருந்து கொடுப்பதோ ஆபரேஷன் செய்வதோ நல்லமுறையில் நடப்பதில்லை. பணம் கொடுத்தால் தான் நல்லமுறையில் சிகிச்சை அளிக்கிறார்கள். அந்த நிலைமை மாற வேண்டும். நாம் செலவு செய்து ஏழைகளுக்கு ஆஸ்பத்திரி கட்டி வைத்திருக்கிறோம். அதை சரியாகக் கவனிக்க அரசாங்கம் கண்காணிப்பாக இருக்க வேண்டும். அதுமட்டுமல்ல, வெளியிலிருந்து சில பேர் கொஞ்சம் டேஞ்சரான நிலையில் சென்னைக்குப்போய் ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தால் நல்லது என்ற நினைப்பில் வருகிறார்கள். சிலர் விவரம் தெரிந்தவர்கள் வரும்போது அங்குள்ள காசில்தாரிடம் ஒருமானம் குறித்து வாங்கி வருகிறார்கள். சிலபேர் தெரியாமல் அவசரத்தில் வருகிறார்கள். வந்தால் அங்கு இருக்கிறவர்கள் நீங்கள் போய் சர்டிபிகேட் வாங்கி வாருங்கள், இல்லாவிட்டால் சேர்க்கமுடியாது என்று சொல்லிவிடுகிறார்கள். அவசரமான நிலையில் இருக்கிற நோயாளியை விட்டுவிட்டு அவர் கூட வந்திருக்கும் தந்தையோ, தாயாரையோ, மகனையோ, கணவனையோ ஊருக்குத் திரும்பப் போய் வாங்கி வருவதற்கு முடியுமா என்பதை சிந்திக்கவேண்டும். ஏதாவது ஒன்று போனதில் இப்படியாகிவிட்டதே என்று அவர்கள் மனம் எவ்வளவு பாடுபடும்? அதற்கு விடக்கூடாது.

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: சார், அந்த மாதிரி செய்வது இல்லை. முதலில் அட்மிட் செய்துவிட்டு பிறகு வரானத்தைச் சொல்லும்போது அதன்பேரில் ஏதாவது சந்தேகம் ஏற்பட்டால் சர்டிபிகேட் கேட்பார்கள். வருகிறவர்கள் ஏழைகளாக இருந்தாலும் பணக்காரர்களாக இருந்தாலும் முதலில் அட்மிட் செய்து விடுவார்கள்.

As a general principle, instructions have already been issued that at the time of admission no doctor shall insist on the income certificate.

6th March 1965]

திருமதி டி. எல். திருபுரசுந்தரி: அப்படிச் செய்தால் அதைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறேன். இது மாதிரி செய்வதாகக் கேள்விப்பட்டேன். அதுதான் கேட்டேன்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: இதுமாதிரி தப்பாக வெல்லாம் சொல்லிவிடுவார்கள்.

திருமதி டி.எல். திருபுரசுந்தரி: பஸ் ஸ்டாண்டைப்பற்றிச் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஷெனாய் நகரில் பஸ் ஸ்டாண்டு மிகவும் அவசியம். குழந்தைகள் பள்ளிக்குப் போகிறார்கள். செகரட்டேரியட்டிற்கும் ஊழியர்கள் வருகிறார்கள். பஸ் ஸ்டாண்டு அங்கிருப்பது நல்லது. கார்ப்பரேஷனுக்கு எவ்வளவோ செய்கிறோம். அரசாங்கத்திற்கு எவ்வளவோ விசேஷமான அதிகாரம் இருக்கின்றது. அந்த மனையை நாம் வாங்கி மாம்பலம், மந்தவெளி போன்ற இடங்களிலுள்ள பஸ் ஸ்டாண்டைப்போல நல்லமுறையில் அங்கு அமைக்கவேண்டுமென்று தாழ்மையுடன் கேட்டுக் கொள்கிறேன். ஷெனாய் நகரிலிருந்து அமிஞ்சிக்கரைக்கு 10 பைசா, அதற்குப் பக்கத்தில் கொஞ்ச தூரம் போவதற்கு 10 காசு கூடுதலாக இருக்கிறது. தாசப்பிரகாசாவிலிருந்து சென்ட்ரல் வரையில் 10 காசு. அதைத் தாங்கள் போய்பார்த்து ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு எனக்குக் கடைசியிலாவது இந்த சந்தர்ப்பம் பேசுவதற்கு அளித்ததற்கு வணக்கம் செலுத்தி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Monday, the 8th March 1965.

The House then adjourned.

III.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 145. *Notification issued with G.O. Ms. No. 5570, Industries, Labour and Co-operation, dated 10th December 1964 regarding amendments to the Madras Warehouses Rules, 1953.*

* 146. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3553, Home, dated 17th November 1964 regarding amendments to the Madras Rectified Spirit Rules, 1959.*

* Laid on the table of the House on 1st March 1965.

APPENDIX.

[*Vide* answer to starred question No. 113 on page 299.]

(*a*) & (*b*) The district-wise particulars regarding the number of applications pending for service connection to agricultural pumpsets as on 1st May 1963 and the date of first application are given below :—

Serial number and name of district.	Number of applications pending service connection for agricultural pumpsets as on 1st May 1963.	Date of first application pending service connection for agricultural pumpsets.	Reasons for pendency.
(1)	(2)	(3)	(4)
1 Chingleput	1,356	12— 9—57	Failure to dig wells and purchase pumpsets by the parties, defective ownership certificates, scheme evolved becoming unremunerative, supplies requiring long extensions, non-feasibility to evolve remunerative scheme for want of sufficient loads, etc., are some of the reasons for pendency. Pending applications are not rejected for reasons of unremunerativeness of the scheme. The applications in such cases are kept pending so that sufficient load (Parties) would come in course of time to evolve a remunerative proposal. This process is continued though it involves taking time in certain cases, as otherwise there would not be any co-ordination in the matter of building up loads in the concerned areas.
2 Coimbatore	4,005	26— 7—57	
3 Madurai	5,196	12— 9—55	
4 North Arcot ..	1,996	6 –2 —59	
5 The Nilgiris ..	4	21—11—61	
6 Ramanathapuram ..	3,714	19— 1—58	
7 Salem	7,498	19— 2—59	
8 South Arcot ..	1,814	23— 8—59	
9 Tirunelveli	381	10— 8—60	
10 Tiruchirappalli ..	509	24—11—59	
11 Thanjavur	12	3—12—60	
12 Kanyakumari ..	3	2—10—62	

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Monday, the 8th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

S.S.L.C. Examinations

* 117. *Q.*—SRI J. PONNUSWAMY VILLAVARAYAR : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to award prize to the student who stands first in the S.S.L.C. examinations; and

(*b*) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

Pesticides

* 118 *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(*a*) the agencies through whom the pesticides are sold to agriculturists;

(*b*) the number of deaths caused to agriculturists in the State during 1st January 1964 to 1st December 1964 while spraying pesticides;

(*c*) the names of pesticides that caused such deaths; and

(*d*) the steps taken by the Government to educate agriculturists to prevent such recurrence?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (*a*) Pesticides are sold to agriculturists through all Agricultural Depots at Block Headquarters. Such of these co-operative as are willing to take up sale of less poisonous pesticides like D.D.T. and B.M.C. are also permitted to sell them to agriculturists at subsidisd rates. Besides these, private agents of the formulating firms also are selling pesticides at full cost.

(*b* No reports on deaths during the period 1st January 1964 to 31st December 1964 due to the use of plant protection chemicals while spraying have come to the notice of the Agricultural Department.

(*c*) Does not arise.

(*d*) All precautions are taken to impress on the ryots about the precautions to be adopted by them while handling poisonous pesticides. Caution notices are read out and explained in person

[8th March 1965

to every ryot who purchases such pesticides at the time of sale and his signature or thumb-impression is obtained in a register in token of his having heard the precautions read out to him.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி :1964-ம் ஆண்டில் இல்லாவிட்டாலும், அதற்கு முன்பாவது பின்பாவது 'பாலிடால்' தெளிக்கும்போது எந்த விவசாயியாவது இறந்திருக்கிறாரா?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: 1961-ம் ஆண்டில் ஒருவர் இறந்திருக்கிறார்.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : பாலிடால் எந்தப் பயிருக்குத் தெளிக்கப்படுகிறது? அது விவசாயத்தில் எந்த கட்டத்தில் தெளிக்கப்படுகிறது?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : பூச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்ட நெற் பயிருக்கும் இதர பயிர்களுக்கும் இது தெளிக்கப்படுகிறது. அவை பூச்சிகளால் தாக்கப்படும்போது பூச்சிகளைக் கொல்லுவதற்காக இது தெளிக்கப்படுகிறது.

திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் : பயிர்களுக்குப் பூச்சிகள் நிறைய வந்த பிறகு இப்போது விவசாயிகள் பயிர்களை பூச்சிகளிலிருந்து காக்க பூச்சி மருந்துகளை உபயோகிக்க நன்முகத் தெரிந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்போது இந்த மருந்துகள் விவசாயிகளுக்கு பூச்சிகள் பயிர்களை அரித்தவுடன் கிடைப்பதில்லை. அவைகள் கிராமசேவக்குகள் மூலம் கொடுக்கப்படுவதால் காலதாமதம் ஏற்படுகிறது. இந்தக் காலதாமதத்தைத் தவிர்க்க அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்குமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: கனம் அங்கத்தினர் சொன்னது போல, இந்த மருந்துகளை உபயோகிக்க எல்லோருக்கும் நன்முகத் தெரிந்திருக்கிறது. இந்த மருந்துகளைத் தெரிந்தவர்கள் மூலமே கொடுத்தால் ஆபத்து வராது என்பதால் இவை கிராம சேவக்குகள் மூலம் கொடுக்கப்படுகின்றன. காலதாமதத்தை எவ்வாறு தடுக்கமுடியும் என்பது சம்பந்தமாக அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்துவருகிறது.

DR. H. V. HANDE : What are the common pesticides used?

THE HON. SRI P. KAKKAN : Follidol, Endrin, Basudin, Paramar, Zinc Phosphide, Diazinon, etc.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : இந்தப் பூச்சி மருந்துகள் கொடிய விஷமுள்ளவையாக இருக்கின்றன. இவை எப்படியோ தானியங்களில் பதுங்கி மனிதனின் உடலுக்குள்ளும் போய்விடுகின்றன. எனவே பழைய காலத்தில் போல வேப்பம் புண்ணாக்கை உபயோகிப்பது சம்பந்தமாக சர்க்கார் பரிசீலனை செய்துவருகிறார்களா?

கனம் திரு. பி. கக்கன்: வேப்பம் புண்ணாக்கு கிடைக்கும் இடங்களில் அதை உபயோகிக்க ஏற்பாடு செய்யலாம்.

th March 1965]

DR. H. V. HANDE : Whenever crops are affected by insects, pesticides have to be used. Who decides that the crops are affected by the insects? Is it the Block Development Office Surveyor or the ryot who is a novice in the subject? How can he decide whether a crop needs pesticides or not?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : செடிகளுக்கு வியாதி வந்திருக்கும் போது நிலச்சொந்தக்காரர்கள் ப்ளாக் டெவலப்மெண்ட் அதிகாரியை அணுகுவார்கள். அவர் என்ன மருந்து தெளிக்க வேண்டும் என்று சொல்வார்.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : பூச்சிகளால் பாதிக்கப்பட்ட செடிகளுக்கு மருந்து தெளிக்க ஸப்ஸிடி கொடுக்கப்படுவதாக கனம் அமைச்சர் சொன்னார். இந்த ஸப்ஸிடி உணவுப் பயிர்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கப்படுகிறது? இது வியாபாரப் பயிர்களுக்கு எவ்வளவு கொடுக்கப்படுகிறது?

THE HON. SRI P. KAKKAN : Foodgrains, betel vines, arecanut, tobacco, chillies, spices and pulses—25 per cent.

Cash crops, oilseeds, cotton, sugarcane, coconut, sprayers and dusters—50 per cent.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : உணவு நெருக்கடி காலத்தில் உணவுப் பயிருக்கு 25 சதவிகிதமும் வியாபாரப் பயிருக்கு 50 சதவிகிதமும் ஸப்ஸிடி கொடுக்கப்படும் என்று கனம் அமைச்சரின் பதிலிலிருந்து தெரிகிறது. முன்னாள் உணவு அமைச்சர் கனம் ஸ்ரீ. மன்றடியார் கன்னியாகுமரிக்கு வந்தபோது மாவட்டக் கலெக்டர் முன்னிலையில் "கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தில் நிறைய பயிர்கள் பூச்சியால் பாதிக்கப்பட்டிருப்பதால் இங்கே உணவுப் பயிருக்கு 50 சதவிகிதமாவது ஸப்ஸிடி கொடுக்க வேண்டும் என்று தற்காலிகமாகவாவது ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும்" என்று நான் சொன்னேன். அது இப்போது நடைமுறையில் இல்லை. இந்த யோசனையில் இனிமேலாவது கனம் செலுத்தப்படுமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : நெல் போல இதர பயிர்கள் ஜாஸ்தி உற்பத்தி ஆவதில்லை. இதற்கு ஜாஸ்தி ஸப்ஸிடி கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கு 50 சதவிகிதம் ஸப்ஸிடி கொடுக்க வேண்டும் என்று மத்திய சர்க்காரிடம் நாங்கள் சொன்னோம். மத்திய சர்க்கார் அதற்கு ஒத்துக்கொள்ளாததால் இப்போது இந்த அளவில் கொடுக்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : பூச்சிகள் முன் காலத்தில் இருந்ததைவிட இப்போது ஜாஸ்தியாக இருப்பதால், இவை 'ஃபெர்டிலைஸரின்' மூலம் வந்தனவா என்று அரசாங்கம் ஆராய்ச்சி செய்ததா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : விவசாயத் துறையில் ஆராய்ச்சிகள் நடக்கின்றன. உரங்களினால் இந்தப் பூச்சிகள் அதிகமானதா என்று தெரியவில்லை. இருந்தாலும் இது சம்பந்தமாகவும் ஆராய்ச்சி நடத்தலாம்.

[8th March 1965

Land revenue

* 119 Q.—SRI N. V. NATARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state whether there is any proposal to abolish land revenue in the case of agriculturists owning five acres and below?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : No.

திரு. என். வி. நடராசன் : உணவு உற்பத்திப் பெருக்கத்திற்காக விவசாயிகளுக்கு ஊக்கமளிப்பதின் பொருட்டு இத்தகைய விதி விலக்கை அவர்களுக்கு அளிப்பதற்கான யோசனையை அரசாங்கம் பரிசீலிக்குமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்பிற்காக குடியானவர்களுக்கு, ஊக்கம் கொடுக்க வேண்டிய எல்லாத் துறை களிலும் சர்க்கார் ஊக்கம் அளிக்கிறார்கள். ஐந்து ஏக்கர்களுக்குட் பட்ட நிலம் உடையவர்களுக்கு நில வரியிலிருந்து விலக்களித்து விட்டால் உணவு உற்பத்தி பெருகிவிடும் என்று சொல்ல முடியாது. விவசாயம் செய்பவர்களுக்கு, தாங்கள் பயிர் செய்யும் நிலம் தங்களைச் சேர்ந்தது, அதில் விளையும் உணவு தானியத்தில் தங்களுக்குக் கணிசமான பங்கு கிடைக்கும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட வேண்டும். இத்தகைய நிலை ஏற்படுவதற்கு வகை செய்யும் பாதுகாப்புகளை அரசாங்கம் அவர்களுக்குக் கொடுக்கிறது.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us the reasons for the Government neglecting the abolition of the land tax on small land holdings?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Lack of funds.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Is it that this Government consider that it will be quite contrary to their socialistic pattern if they abolish the land tax on small holdings?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Government do feel that everyone who holds land must feel a sense of responsibility that he should make his own contribution to the welfare of society.

DR. H. V. HANDE : What will be the net loss to the Government if they do not levy the land tax on persons having less than five acres?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I have not worked out the figure.

SRI R. VENKATACHALAM : What is the total loss to the Madras State from land revenue?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The hon. Member may refer to the budget documents.

திரு. என். வி. நடராசன் : சாதாரணமாக உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி செய்யும் விவசாயிகளுக்கு சர்க்கார் எவ்வளவோ வசதி கள் செய்து வந்தாலும், மிகவும் குறைந்த அளவு நிலம் உடைய ஏழைவர் பெருமக்கள் விஷயத்தில் வரி வஜா செய்தால் அவர்களுக்கு உற்சாகம் ஏற்படுமென்பதால், இந்த விஷயத்தை அரசாங்கம் மீண்டும் பரிசீலனை செய்யுமா?

8th March 1965]

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இந்த விஷயத்தில் முழு விவரங்களை வஜா இந்த சபையில் நான் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறேன். தீர்வை கொடுப்பது சம்பந்தமாக சர்க்காருக்கு எந்த விதமான ஆட்சேபணையும் இல்லை. அது தன் உரிமை என்று கூட அரசாங்கம் நினைக்கிறது. உணவு உற்பத்தி அதிகரிப்புக்கு இந்த சொற்ப வரியை நீக்குவது மட்டும் போதாது. அதற்கு அரசாங்கம் இன்னும் பல கோடி ரூபாய்கள் செலவழிக்க வேண்டும். குடியானவர்களுக்கு நிரந்தர நிலப் பாதுகாப்பு கொடுக்க வேண்டும். மற்ற வசதிகளையும் அவர்களுக்கு அளிக்க வேண்டும். மற்ற நாடுகள் போல அவர்களுக்கு இன்னும் பல நன்மைகள் செய்ய வேண்டும்.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: வரியை நெல்லாக வசூலிக்க சர்க்காரிடம் ஏதாவது திட்டம் இருக்கிறதா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இப்போது அப்படி ஒன்றும் திட்டம் இல்லை.

Theni Co-operative Dairy Farm

* 120 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council Question No. 194 on 20th July 1964—

(*a*) whether there has been any misappropriation of funds in the Theni Co-operative Dairy Farm; and

(*b*) if so, th action taken or proposed to be taken thereon ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) & (*b*) There is no Co-operative Dairy Farm at Theni in Madurai district. Presumably, the Member refers to a Co-operative Milk Supply Society which was functioning at Theni. The society was registered on the 31st March 1946 and started its work on 15th June 1946. It had 186 the members became time-barred and irrecoverable. A sum of members on its roll with a paid-up share capital of Rs. 6,200. It has been dormant from the year 1951–52. The loans advanced to Rs. 3,464 was overdue to the Madurai Co-operative Central Bank. But there is no amount due to the Government from the society. The realisable assets amounted to Rs. 200.29 as against the dischargeable liabilities for Rs. 3,464 as shown below :—

	Rs.
1. *Dischargeable liabilities*—	
Central Bank loan	3,464.00
2. *Realisable assets*—	
Cash on hand	0.04
Reserve Fund in Madurai District Co-operative Central Bank.	0.25
Share in Madurai District Co-operative Central Bank.	200.00
Total ...	200.29

[8th March 1965

3. The possibilities of reviving the society were explored and it was found that the society could not be revived. The society was, therefore, liquidated in the year 1960. The Co-operative Sub-Registrar under the control of the Special Deputy Registrar, Madurai Milk Project, Madurai, has been appointed as liquidator and he is taking steps to finally close the society. It has been stated that, while the state of affairs of the society would indicate lack of proper management, no misappropriation of funds has been established.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : இது சம்பந்தமாக நான் கோ-ஆபரேடிவ் டெபுடி ரெஜிஸ்ட்ராருக்கு எழுதிய கடிதத்திற்கு அவர் பின்வருமாறு பதில் வந்த கோ-ஆபரேடிவ் பால் பண்ணையில் ஒருவர் பணத்தை மோசடி செய்துவிட்டதால், மீண்டும் பால் பண்ணை வைக்க அனுமதி கொடுக்க முடியாது" என்று எனக்கு பதில் எழுதியிருக்கிறார். அப்படியானால், **கனம்** அமைச்சர் கூறுவது சரியா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இது சம்பந்தமான தகவல்கள் முழுவதையும் நான் கொடுத்தேன். **கனம்** அங்கத்தினருக்கு இன்னும் வேறு ஏதாவது தகவல்கள் வேண்டுமானால், அவர் எனக்கு அதுபற்றி எழுதியனுப்பினால், வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுப்பேன்.

Co-operative Farming Societies

* 121 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(*a*) the number of agricultural co-operative farms functioning in the State; and

(*b*) the nature of help rendered by the Government to start such farms?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றுடியார் : (அ) இம் மாநிலத்தில் பற்பல வகைக் கூட்டுறவுப் பண்ணைச் சங்கங்கள் 285 (இருநூற்று எண்பத்தைந்து) உள்ளன.

(இ) அச்சங்கங்களுக்குப் பின்வரும் நோக்கங்களுக்காக கடன்களாகவும் உதவித் தொகைகளாகவும் அங்கிகார முறையில் நிதி உதவி அளிக்கப்படுகிறது.

(1) பங்கு மூலதனத் தொகை.
(2) விதைகளும் உரமும்.
(3) உழவு மாடுகள்.
(4) வண்டிகளும் கருவிகளும்.
(5) பாசனக் கிணறுகள்.
(6) பம்பு செட்டுகளை வாங்குதல்.
(7) கிடங்குகளையும் கால்நடைத் தொழுவங்களையும் கட்டுதல்.
(8) நிலத்தை சாகுபடிக்கேற்றதாகச் செய்தல்.
(9) குடிசைத் தொழில்களைத் தொடங்குதல்.
(10) நிர்வாக உதவி.
(11) சங்கங்கள் வாங்கிய குறுகிய காலக்கடன்களைத் திருப்பித் செலுத்துவதற்காக மத்திய பாங்குகளுக்கு உத்திரவாதம் அளித்தல்.

8th March 1965]

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, the total acreage brought under the co-operative farming and the total yield? May I also know whether this co-operative farming has increased the yield?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : I want a separate question for that, Sir.

Panchayats

* 122 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) the number of panchayats for which no elections have been held so far; and

(*b*) the names of such panchayats and the reason therefor?

THE HON. SRI S. M. A. MAJID : (*a*) & (*b*) The term of office of members of panchayats was to expire in a large number of cases in 1963. Normally elections should have been held to panchayats for which the term had expired; but due to the National Emergency, the Government extended the term of office of members of local authorities (including panchayats) and postponed the elections. The ordinary elections have since been held in January-February 1965 to all the panchayats in this State except in respect of panchayats in the Mandapam Panchayat Union in the Ramanathapuram district and to those where the elections have been stayed by the High Court, Madras. In a few panchayats, the elections could not be conducted due to certain administrative difficulties.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us what are these administrative defects or difficulties in conducting the elections to these panchayats?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : இந்தக் கேள்வி non-panchayat ஏரியாவைப்' பொறுத்தது. சில இடங்களில் இன்னும் பஞ்சாயத்துக்களே அமைக்கப்படவில்லை. மேலும் சில 'அட்மினிஸ்ட்ரேடிவ்' சங்கடங்கள் இருக்கின்றன.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: பஞ்சாயத்துத் தலைவர் தேர்தல்கள் நடத்துவதற்கு முன்பு ஒத்திவைக்கப்பட்டிருக்கும் பஞ்சாயத்துக்கள் தேர்தல்களை நடத்த அரசாங்கம் உத்தேசிக்குமா?

கனம் திரு. எஸ். எம். மஜீத் : ஹைகோர்ட்டில் கேஸ் இருக்கும் பஞ்சாயத்துக்கள் தவிர மற்ற பஞ்சாயத்துக்களில் காலி இடங்களை பூர்த்தி செய்வதில் அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும்.

திரு. ஆர். வெங்கடாசலம் : பஞ்சாயத்துத் தேர்தல்களை எப்போது நடத்த சர்க்கார் உத்தேசித்திருக்கிறது?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : பஞ்சாயத்துக்களின் தலைவர்கள் தேர்தல்கள் ஏப்ரல் மாதம் 17, 19-ம் தேதிகளிலும், பஞ்சாயத்து யூனியன் தலைவர்கள் தேர்தல்கள் ஏப்ரல் மாதம் 28, 29, 30-ம் தேதிகளிலும் நடக்கும்.

Panchayat Unions

* 123. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of Sri M. Rajah Iyer) : Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(*a*) whether panchayat unions are permitted to sanction any contribution from out of their funds towards the cost of the construction of buildings for District Board High Schools :

(*b*) if so, the conditions attached thereto;

(*c*) the number of Panchayat Unions that had asked for such a permission during 1963–64; and

(*d*) the number of Panchayat Unions permitted to make such a contribution?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : (அ) ஆம்.

(இ) ஒவ்வொரு கட்டிடத்திற்கும், அதிக அளவு ரூ. 12,500 வரையில் அரசாங்கம் 50 சதவிகிதம் மானியம் அளிக்கிறது. ஆனால் அத்தொகைக்குச் சமமாக உள்ளூரில் பணமாகவோ பிற பண்டங்களாகவோ வசூலிக்கப்படவேண்டுமென்றும் நிபந்தனைக்கு இது உட்பட்டதாகும். உள்ளூரில் வசூலாக வேண்டிய தொகையை பஞ்சாயத்து அல்லது பஞ்சாயத்து யூனியன் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் தன் நிதியிலிருந்து அதிக அளவு ரூ. 10,000 வரையில் கொடுக்கலாம். இந்த உதவித் தொகை அளிப்பதற்கான அனுமதியை, பஞ்சாயத்துக்களைப் பொறுத்தவரையில் தலைக்டரும், பஞ்சாயத்து யூனியன்களைப் பொறுத்த வரையில் கூட்டு அபிவிருத்திக் கமிஷனரும் வழங்குவர்.

(உ) ஏழ்பத்தாறு.

(ஊ) முப்பத்திரண்டு.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—ANNOUNCEMENTS.

(1) DECISION OF THE BUSINESS ADVISORY COMMITTEE.

MR. CHAIRMAN : At a meeting of the Business Advisory Committee held at 2-30 p.m. today the following programme of business has been decided

The Council will adjourn on the 13th March and meet again on the 25th March 1965 :—

March 25th	..	1. Presentation of Final Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65. . Official business.
March 26th	..	Discussion on the Final Supplementary Statement of Expenditure for 1964–65.
March 27th	..	Non-official business.
March 28th	..	Holiday (Sunday).

March 29th	..	No meeting.
March 30th	..	Consideration of Appropriation Bills and other official Bills, if any.

The Council will meet daily at 3 p.m.

II.—ADJOURNMENT MOTION.

MR. CHAIRMAN : I have received now a notice of an adjournment motion from the hon. Member Sri S. K. Sambandhan. The notice of the motion has been handed to me just a few minutes ago. I will go through it and take it up tomorrow.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965—66—*cont.*

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Mr. Chairman, Sir, at the outset, we have to express our heartfelt gratitude to the Hon. the Chief Minister for having withdrawn all the cases against the students. I think this will and must set a very proper atmosphere for the students to get into their usual mood of concentrating on their studies and pursuing them in a calm and quite atmosphere. It is very good of the Hon. the Chief Minister to have heard our appeals and responded to them with that magnanimity which I have always associated with him in all his administrative acts. The Government are very responsive to appeals. In the words of the poet, the quality of mercy is not strained : it blesses him that gives and also him that takes. The student community are really blessed, and I hope and trust that they will respond in the same spirit in which the Chief Minister and the Government have responded, and that they would pursue their studies. I think our ancients were very wise in making the students study in a place quite far away " from the maddening crowds of ignoble strife " and do their research as the nature of God and man. Nowadays the students study in the heart of the towns, and therefore the difficulty arises. Let us all go to a more calm place hereafter for academic studies, and for establishing centres of learning.

Unfortunately, Sir, I feel the students have got the mentality of forming Student Councils of Action, Working Committees and so on, all on political pattern. There are student leaders. Students are working more on the lines of a political party in our State. I do not think it would conduce to the prosperity of the student community and of the State. Calm and peace should reign in the student world. Otherwise, the education they receive will not be beneficial to them. With these words, Sir, I shall proceed to the budget.

Sir, this year has been an extraordinarily bad year, as its Tamil name " Krodhi " indicates. It saw the passing away of our beloved Neruji, whose constructive genius held the diffeding elements in our country together and who strove ceaselessly for peace and amity

in the world. The national calamity was followed by the abnormal rise in prices and the scarcity of food, and we suffered acute distress. Later occurred a greater disaster at Rameswaram and Dhanushkodi. Recently we had the unprecedented havoc created by the agitation accompanied by violence and incendiarism. I am told that the conjunction of stars also forbodes further evil. We have to pray to God that there should be no further disasters. At any rate, we should be careful to avoid the recurrence of any man-made calamity to add to our already heavy burden of sorrow.

The present budget, I am glad to say, gives us a ray of hope for prosperity and happiness amidst the encircling gloom. We seem to have the prospect of a bright future. But this is entirely dependent on how we are able to solve the objectives of our realisation of self-sufficiency in food and upon our finding ways and means to arrest any further rise in prices and, if possible, to reduce them especially for foodstuffs and other consumer goods. We have, therefore, necessarily to work to achieve this end in a calm and peaceful atmosphere, which we should make every effort to ensure. I am sure and certain that all will agree that the promotion of the real welfare of our community lies in the affording of food, clothing, and shelter, which will be within the means of the poorest section of our people. All of us can realise that even if our industrial expansion may be marked and our electrical power schemes are in full progress, still our people will not feel happy, unless they are able to get sufficient food at easy prices and accommodation and other conveniences for living. I am glad, Sir, however, that one source of discontent among the Government employees has been removed by the bold policy adopted by the Government by giving increased dearness allowance, though it costs the Exchequer more than Rs. 22 crores, and has caused a large portion of the deficit of Rs. 697 lakhs. I hope, without minding the further cost, the village officers' emoluments also will be increased.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : They have been increased.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : The Government are not alarmed at the large deficit of Rs. 697 lakhs for two reasons. One is on account of the past experience for the year 1963-64, when, though the revised estimates envisaged a revenue deficit of Rs. 302 lakhs, the actuals revealed only Rs. 23 lakhs owing to the improvement in the collection of State taxes as well as to larger grants-in-aid from the Government of India for the Planned Schemes. Secondly, there is the hope that, as the increased dearness allowances were due to the action of the Government of India in giving increased dearness allowance to their employees, the Fourth Finance Commission will take this into consideration and give relief to cover the cost of the increased dearness allowance for the Government employees here. We will support the Government if they place before the Finance Commission this aspect of the matter strongly.

Sir, I have to congratulate the Leader of the House on the method he has adopted in presenting the budget to this House. Instead of repeating what the Chief Minister has said in the Assembly in presenting the budget, he has sought to explain the salient aspects of the policies underlying the budget and the Plan. Both the speeches together afford delightful and profitable reading to us. In my speech on the Governor's address, I said that the plan framed by the budget proposals should be largely agriculture-oriented. In the budget proposals the demand for expenditure for agricultural improvements is only Rs. 725 lakhs, showing an increase of Rs. 70 lakhs over the revised estimates. This, according to me, is not sufficient, if we desire to realise quickly the targets for increased agricultural production. The basis of production of foodgrains at the end of the Third Plan is only about 65 lakhs of tons and it is not certain whether even this will be surely reached. Under the circumstances, I feel that an all-out effort should be made with a bold and challenging change of policy in regard to it. Sri Punjab Rao Deshmukh, former Union Minister, is reported to have said the other day that most of the holdings in our country are uneconomic. Therefore, effort should be made immediately to ascertain, after studying the conditions of our holdings, what an economic holding should be. Uptill now that has not been ascertained even in our state. Though in all the budget speeches the Government are emphasising the need for the increased use of chemical fertilisers to step up yield, it is found in actual working that the use of chemical fertilisers alone is not always the most effective remedy. That is probably the reason for the thenomenon referred to in the Third Five-Year Plan mid-term review on page 11 where it is said that the slow rate of consumption of chemical fertilisers is causing them concern. In the Governor's address of 16th June 1964, it is stated that the off-take of fertilisers is not up to the mark, and reference is made there also to the institutional and other bottlenecks in the flow of fertilisers to the field. The present budget speech recognises in paragraph 5 on page 5 that the present strains of paddy do not effectively absorb the increased dosage of chemical fertilisers. We lose, therefore, the grain. It is said that an improved strain of paddy called A.D.T. 27, has been discovered. It remains to be seen whether there will be fixed prices. In the budget speech of 1962, on page 3, it was stated that in spite of scarcity of chemical fertilisers, there was an increased yield of 9 lakhs of tons in the second plan period. That shows that fertilisers alone are not responsible for the increase in yield. On the whole, we find that, though many schemes are adumbrated and implemented, they have not been effective as yet to achieve our targets. In fact, the Union Minister stated that the food position is still not satisfactory.

Mention was made in former years of the Japanese method of cultivation which gives an increased yield. I do not find any mention of in in the mid-term review or in the budget speech of 1964-65. Perhaps it has not been as effective as was expected.

Then, a scheme for the increased production of vegetables in and around urban areas was adumbrated, and sanction was given

for an expenditure of Rs. 13.7 lakhs. It was mentioned in the Budget speech of 1963 at page 8, paragraph 10. But I find that in Madras State the prices of vegetables are the highest. It is very difficult to get them at low prices. Probably the scheme has not been effective.

Emphasis was frequently made on the necessity of Seed Farms to supply improved seeds. All these have not been able to help us to achieve satisfactory results. I feel, Sir, that a Statutory Board of Agriculture should be established, consisting of agricultural experts, officials and non-officials, and representatives of small farmers and farmers of bigger holdings. This Board should be entrusted with the duty of distributing the fertilisers to whatever agencies they might desire satisfactorily by removing all the bottlenecks, referred to in the Budget speech, of attending to the increased supply of fertilisers, to compile agricultural statistics accurately and in a practical manner, to ascertain the extent of economic holding, to be in charge also of the results of agricultural research, and to ascertain and be in charge of the co-ordination of all the activities of the various departments for increased production. Similar Boards have been constituted for Housing and for electric power in our State. Making the Panchayat Unions or the Co-operative Societies alone responsible for some of these things will not, in my opinion yield decisive results. I may also suggest for the consideration of the Government—this was also discussed and I find the Government were not in favour of considering it, anyhow I shall mention it—that the present land revenue system may be abolished. We have not revised the land revenue assessment for the last so many years and the system has now become outmoded. There has been no periodical revision of the land revenue assessment at all as it has not been found practicable. The present system is a mere theory. It is an old, old theory of the days of Baden Powell. Therefore, it is a matter for serious consideration whether agricultural income-tax with exemption for the small farmers may replace the present land revenue system. To some extent, it has been done in the Travancore area and it is already in force.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That has been upset by the Supreme Court.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: All of us are supreme. 142 Acts have been validated. There is no difficulty about it. At this rate we need not be in difficult about the fundamental rights. All the Acts have been validated by the Constitution (Amendment) Act.

The system that I suggest, I feel, will give the necessary fillip to the farmers taking more interest in agricultural production. Agricultural income-tax will work much better and the small landholders will get relief. Therefore it is that I am mentioning this for the consideration of the Government.

The problem of the rise in prices has not also been solved satisfactorily to any extent. The price of food stuffs has not abated in the least. The prices of other articles also are very high. There is scarcity also in respect of cereals and pulses. We have to depend on other States for pulses. They have to be imported from other States. Even in spite of the Foodgrains Corporation that has been established, I am afraid the problem may not be solved as quickly as we desire.

The next question is the heavy taxation that is obtaining in this country. Government will feel glad that there has been substantial increase in the State revenues. The phenomenon of tax evasion to which a reference is made in the Budget speech and also by the Union Finance Minister itself, according to me, shows that the taxation is felt heavy by those who have to pay these taxes and hence they evade paying these taxes. In the report of the Economic and Scientific Association of Calcutta sponsored by the Indian Chamber of Commerce published recently it is stated: "In India combined income-tax and super tax on incomes exceeding Rs. 70,000 a year works out at 88 per cent on the other hand for similar income in Britain 69 per cent is taken and in the United States only 39 per cent. I have come to the conclusion that personal taxation in India is far higher than in the United States and Britain. In India besides income-tax, there is wealth tax, expenditure tax and gift tax, the combined effect of which, the sum-total of the actual taxation comes to more than 120 per cent." This was mentioned also in Lokanathan's speeches. The Association further says, "Companies also suffer heavy taxation which amounts to 60 to 70 per cent of the profit. In the United States it is only 48 per cent" Sri N. K. Palkiwala in his book. "The Highest taxed Nation" says, "India is the highest taxed nation in the world as far as direct taxes are concerned so that tax evasion has been largely resorted to by the people." I am glad that this Budget purposes to levy no additional taxation. The recent Urban Land Tax itself is a heavy burden. On the whole, it is expected to yield Rs. 45 lakhs. But I am almost sure that considering the market rates of the values fixed for the lands in the notifications published in the Gazette, the amount should be much larger. Also, in addition to this, I find that the Union Government propose to impose an additional property tax from 1 to 4 per cent. This additional tax along with the urban land tax and property tax on unearned incomes is sure to swallow the income of a person who may get from an urban property. The relief of income-tax proposed in the Union Budget will be found, on a careful consideration, to be slight and nominal. I feel that the middle class people, the fixed income group and the higher income group will feel happy only if the incidents of taxation is reduced and no additional taxation is levied for the purpose of mobolising resources for the Fourth Plan. For the whole country the outlay on the Fourth Plan is proposed to be Rs. 225 hundred crores. This figure is very high. It will seriously promote, according to me, the inflationary trends and push up the prices of commodities still higher. Already the 10 per cent of import duty on steel and other

commodities, proposed in the Union Finance Minister's speech, will increase the cost of house construction and the cost of production of other articles for which steel is used.

The provision of Rs. 27 lakhs for development proposals of the Medical Department is not at all sufficient. I agree with Raja Muthian Chettiar of Chettinad that the General Hospital is overcrowded. The General Hospital and most other hospitals in our State are overcrowded and I am sure the Leader of the Opposition will support me when I say that they are poorly equipped. They have not costly medicine supplied to them. Many costly medicines you will not find in any other place outside Madras. Just as education has been allotted a sum of Rs. 37 crores, health and medical schemes deserve better treatment in the budget. I think our Health Minister should have been more vigilant about this matter and pressed on the Finance Minister to provide many more lakhs of rupees for the purpose of increasing the accommodation in our hospitals.

I am glad that we are to have a new Legislators Hostel. But we have no Legislators Hospital. For construction of the Hostel Rs. 12 lakhs has been allotted. I am glad that many of our Members will have better accommodation than at present.

We should congratulate the Government on the rapid progress they have made in industrial development. The establishment of the Industrial Development Corporation is certainly welcome. I hope facilities by way of substantial loans will be afforded to industries.

(Deputy Chairman in the Chair.)

Sir, I have to make a special complaint that our Government have neglected our indigenous medicine, the system of indigenous medicine al-together. Sir, It was our Government which was the first Government in the whole of our country which started schemes for the promotion of this indigenous system of medicine as early as 1924 when the Rajah of Panagal was our Chief Minister. Afterwards, a series of errors were committed, one, two and three and so on by their integrated medicine Acts and other things and slowly the whole thing was curroded and all the students who were reading for this indigenous medicine course, started or wanted to read the allopathic system of medicine and not the indigenous medicine. That is the sorry state of affairs now and only tardy and hesitant steps are being taken for establishing a College of Indian Medicine at Palayamkottai which is to be transferred to Courtallam afterwards, probably with a view that they may have a cooler bath in that place to act as a cure. I submit these halting steps taken by the Government do not touch the fringe of the problem. Sir, more than Rs. 6 crores have been allotted by the Union Government for the promotion of the study of this system of medicine and for research. But our State has not asked for any contribution, or for any allotment out of this allotment of Rs. 6 crores. Some two years ago, I think, I pleaded with the Government and sharp came

the reply from the Government that on account of the emergency they were not in a position to do anything for this purpose. Still the national emergency is there today and, therefore, I appeal to the Government and also the Hon. the Minister for Public Health to see that the indigenous system of medicine is also promoted in our country. Why I am pleading for this is that it can also afford as much medical relief to the poor as the allopathic.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: There should be no more mixture of one system with the other, the mixture of the indigenous system with the allopathic system.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: That is why I mention all this. It is my firm conviction that the progress of the system of indigenous medicine will substantially contribute to the affording of relief to the poor people by providing cheap treatment. And most of the people are willing to take these medicines. I know very well, many patients after going to the allopathic doctors have gone to the doctors practising indigenous system of medicine and sometimes they have got cured, to the surprise of the allopathic doctors though these doctors have not admitted that this indigenous system had effected the cure but that the medicines they took formerly, the allopathic medicine, has had its effect only then.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Sir, on a point of personal explanation, I must say that it has always been recognised that indigenous systems of medicine can cure some diseases.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I am glad my leader has always taken a sympathetic view. But it does not apply to others who have always taken a different view and are dead opposed to the promotion of the indigenous system of medicine on the floor of the Senate and other places and bodies. They have mentioned that it is only an empirical system which has not a scientific basis and all that. If I may mention it here, once I remember when Dr. Mudaliar was Chairman of a Committee, he said: 'Even we who administer the medicine under the allopathic system, are also doing it empirically, we do not discuss the scientific aspects before we administer the medicine'.

Sir, while I am glad that a large amount of Rs. 37 crores forming 22 per cent of the total demand has been allotted for educational expansion, for establishment of new schools and colleges and meeting the increasing demands of the students, I have to emphasise that mere quantitative expansion alone will not be desirable. The qualitative expansion and improvement, of the standard of education of the teaching institutions, the teaching personnel, the qualifications of the teaching personnel and the equipment of the educational institutions is absolutely necessary if this expansion of education is to be fruitful of results. In achieving this, a modification of the educational systems in all its stages, primary, secondary and collegiate has to be effected.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th March 1965

I am glad, Sir, that an Educational Commission consisting of experts has been appointed by the Government of India to go in to the whole matter. I understand that the Commission is likely to visit Madras in the near future. The South Indian Teachers' Union, the South Indian Educational Council are sitting for the last so many weeks for the purpose of evolving and presenting a beautiful scheme for the purpose of evolving the standards of education. The other day Dr. Boyd while speaking on education said that the Matriculation examination of some of the English Universities is equal to our degree standards of our Universities. Sri M. A. Muthiah Chettiar: Our graduates have to appear separately for the Matriculation of the London Universities).

Sir, I understand there is great demand for education from our boys and girls especially, I believe, after we have stated that secondary education will be free to all. There is now a great demand for education. About 1,20,000 students sat for the last S.S.L.C. examination. It will be something like 1,50,000 next year and 2 lakhs the year after. Surely there will be a great demand for seats in all colleges, and there will be considerable increase in the work involved in the administration, superintendence, inspection and distribution of grants, holding of examinations. Now we have one examination for 1,20,000 boys at the same time. They say it is only a test to find out the efficiency of the students. The whole work is now put in charge of the single department under the Director of Public Instruction. Only recently a Directorate of Technical Education has been created and technical education transferred to him. The department under the Director of Public Instruction conducts examination for more than 1½ lakhs of students. Even if we have the best man in charge of the Department, it will not be possible for him to undertake that huge task and do it efficiently and in time. Therefore I crave leave to suggest for the consideration of the Government that a Board of Education under the Ministry of Education should be set up consisting of officials and educational exports, non-official representatives of educational institutions. Such a Board for teacher training has already been recommended in the General Inspection Report for training colleges. To this Board may be entrusted the task of distribution of grant on sound principles, vigilant supervision of educational institutions, evolving a sound system of judging the merits of students apart from the one public examination for all. This Board also will do educational research and conduct surveys on the condition of education in our schools and colleges from time to time. This survey is absolutely necessary as many of our ordinary notions have been exploded, when we see the results in the examinations.

Sir, the Home Guards Organisation should be strengthened and expanded. They did a very fine job when they were entrusted with the distribution of family cards. Whenever the Home Guards men came, they were very courteous, did their work intelligently. I am saying this from the experience I had these two months. For the first time our young men have shown how, if they are

trained properly and disciplined, they can do the work instead of stopping and breaking the doors of cars. In this connection, I am reminded of an incident narrated to me by an European during the period we had this trouble in the city. He and his wife were travelling on the Royapettah High Road. When they saw a large number of students—it was stated there were also others in the crowd and I do not know about it—coming opposite, he put a bold label on his car 'Hindi Ozhiga' and he was allowed to go on safely. He was a very intelligent man, a very, very clever man.

Now, Sir, I find at page 4 of the Budget memorandum that a sum of Rs. 23 lakhs has been reduced from the allotment for the N.C.C. and Auxilary Corps. I do not know the reason why this cut has been imposed. They have not stated the reason. Still I would wish that this corps should be expanded. It is not very popular if it is made very compulsory. They want so many certificates, and all that. But still it is absoluely necessary for our young men at the present juncture. We see all round there is threatening of the peace of our country. It is only our young men who have to fight our battles and defend our country and not any of us, old people. We cannot do it, and we won't also be called upon to do it. Therefore it is I find it is upon our young men that we have to rely for the safety of our country and for the protection of our country. And for this discipline should be given to our students in their spare hours. Their spare hours should be utilized for the proper training. Then, if their spare hours are utilized thus, they may not have time to discuss other matters which are not germane to them at all. I hope and trust that hereafter our students will not take part in any active politics. I would appeal to them not to take active part in politics. It has been the wisdom of all our elders up till now that students should not take part in active politics. Of course, they may discuss questions in their own colleges academically but they should not take interest in active politics. Even though they originally thought that their demonstration will be peaceful, once they got into the street, many sorts of people joined them, others joined them and did many things for which students alone are made responsible because the thing started in the beginning with the students. Unfortunately, they did not think of the consequences when they resolved on putting up an active demonstration. Therefore, I wish wisdom should prevail with them and I would appeal to them to leave the matter to elders. Sir, I have sons, grandsons. All my grandsons never touched their books in all these 1½ months. They were discussing about who was hit, who was shot and who had done all these and all that. Even now, to-day, they go on discussing cricket. Even I do not know what are the names of the players, who is the Captain and all that. I do not look into the papers. But my grandchildren learn all of them by heart, Patudi's age, the place from where he hails, the runs scored by him and such particulars about many others. Every one of my grandchildren repeats these details by heart. Somehow this cricket has taken hold of our people. Even old ladies go there. (Laughter) I have seen them going to the cricket match. But I

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [8th March 1965

have made up my mind for the last few years not to go to cricket matches. At least by my conduct I think, I can prevent my grandchildren from going to the match. Therefore, I have not gone to the cricket match for the past many years though I know how to play cricket and I have played cricket in my day. It was a very popular game in the Hindu High School and in the Presidency College. In the Presidency College we had a very fine team then. As I said, I myself played cricket. You will be surprised to know this. But still I have not yielded to this passion, the unnecessary passion for some other things than reading text-books. I have mentioned these to students but they do not hear. But that is a different matter. Anyhow, our duty is there to the younger generation, to tell them that that is not the way to work for our country, that is not the way to work efficiently for our country or for their own future about which they say they are so worried and for the protection of which they held this demonstration. They said they were afraid of their future careers Having given way to these passions, will their future careers be bright? Not at all. It will not be bright unless they are efficient. I may tell you, Sir, our Tamil people can learn any language. I am not saying this in answer to anybody who says that Hindi should not be the Official Language. But even assuming that by tyrannical and other means they impose Hindi on us, do you mean to say that our students, students of Tamilnad will lag behind in getting a command over the language? It is spoken already by many people here. Sir, the Secretary of the Dakshina Bharat Hindi Prachar Sabah, Sri Satyanarayanan speaks better Hindi than was spoken by our great leader Rajendra Prasad who has laboured for it more (Interruption) I won't talk about it now. That is the danger in Hindi translation. For the Gazette of India, they say, ' Bharat Rajaprathi '. Immediately a writ petition was filed in the Calcutta High Court. Rajaprathi means sovereignty, empire, ruler. Therefore, they should select the correct word. For necktie they say, ' *Kantalankoti* ' (laughter). These are all the difficulties in translations. This is the difficulty with reference to translations in any language for that matter —not Hindi alone.

Again, Sir, they should select the proper time for giving N.C.C. training to officers and others in the educational institutions. There is a complaint from the Principals that sometimes they choose the wrong time for the purpose of giving training. The trainees find this very difficult, as it interferes with their studies. The Government can certainly help in this matter by ensuring co-operation between the two. This training seems to be most necessary especially for the student population at the present juncture.

With these remarks, I welcome the budget proposals and I hope the year 1965-66 which, according to our Tamil calendar, in Subakrithu, will bring in peace, prosperity and plenty. This budget certainly, according to me, shows that it will ensure that peace and prosperity in our country provided we keep calm and a peaceful atmosphere, and all the parties in our country co-operate

8th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

with each other to make the State the model State, which reputation it is having up till now. The other day Mr. S. K. Patil and Mr. Naik both made a lavish contribution to the press on the way in which our State was holding almost the first place in all the States of India. Therefore, let us work together towards that end.

With these words, Sir, I welcome the budget.

* **டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்** : கனம் தலைவர் அவர்களே, நம் முன் வைக்கப்பட்டிருக்கிற 1965-66 வரவு செலவு திட்ட மதிப்பீட்டின் பேரில் நடக்கும் இந்த விவாதத்தில் கலந்து கொள்ளுகிற போது முதலாவது எதிர்க்கட்சி டெபுடி தலைவர் அவர்கள் கூறியது போல நானும் நம்முடைய அரசாங்கத்தை அது அண்மையில் செய்த ஒரு நல்ல செயலுக்காகப் பாராட்டுகிறேன். மாணவர்களுடைய சமுதாயத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் படிப்பிற்கும் கல்லூரிகளுக்குச் செல்லுவதற்கும் சாய்ப்பாக ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை உருவாக்கித் தரவேண்டும் என்று இந்தப் பகுதித் தலைவர் கனம் டாக்டர் முதலியார் அவர்கள் அன்று கேட்டுக்கொண்டதற்கு இணங்க சென்னை அரசாங்கம் முன்வந்து அவ்வாறு செய்திருப்பது மிகவும் பாராட்டுதற்குரியது. மாணவர்களை மன்னிக்கவேண்டும், மாணவர்கள் செய்த பிழைகளை மறக்க வேண்டும் என்று கேட்பது அரிது, பெரிது. அதற்கு மேல் அரிது பெரிது, மறந்தோம், மன்னித்தோம் என்று சொல்லுவது. அம் மாதிரி மாண்போடு இந்த அரசாங்கம் செய்தது குறித்து நான் பாராட்டுகிறேன். அதனை நினைவில் வைத்து மாணவர்கள் சமுதாயம் படிப்பில் நல்ல கவனமாக ஈடுபட்டு வருகின்ற தேர்வுகளிலே எல்லாம் வெற்றி காண விழைவார்கள். மற்ற வகையிலே வெற்றி காண்பதைப் பிறகு அவர்கள் வாக்காளர்களாகப் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்களாக, சட்ட மன்ற உறுப்பினர்களாக ஆகிற வரையில் ஒதுக்கி வைத்திருப்பார்கள் என விழைகிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, இப்போது இந்தத் திட்டத்திலே ஏறத்தாழ 7 கோடி ரூபாய் துண்டு விழும் என்று மதிப்பிட்டிருந்தாலும், புது வரிகள் இல்லை என்பது மிகவும் பாராட்டத் தக்கது. காரணம் ஃபைனான்ஸ் கமிஷன் மூலமாகக் கிடைக்கக்கூடிய உதவி போன்றவை எல்லாம் இருக்கின்றன. அல்லாமலும் அடுத்து வருகின்ற ஆண்டிலே நில வருமானம் அதிகமாக வசூலிக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. நிறைய இந்த ரெவின்யூ பாக்கி அதிகமாக இருக்கிறது. நிலுவை 7, 8 ஆண்டுகளாக இருக்கின்றன. சென்ற ஆண்டிலே நிலுவை நன்றாக வசூலிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆதலினாலே அடுத்த ஆண்டிலே நிலுவையெல்லாம் வசூலிக்கப் படுமானால் அரியர்ஸ் ஆஃப் லேண்டு டாக்ஸ் வசூலிக்கப்படுமானால் அதனை ஈடு கட்ட முடியும். விற்பனை வரியால் மாத்திரம் முடியாது, திரு. ஜெயராம் செட்டியார் அவர்கள் அந்த வழியில் செய்து கொள்ளலாம் என்று சொன்னார்கள். அவர் சொல்லி இருப்பது இந்த ஆண்டுக்குப் பொருந்தும் என்று நான் கருதவில்லை. நாம் எதிர் பார்த்தது 1964-65 வருஷத்தில் விற்பனை வரிச் சிறப்பு நடவடிக்கை மூலம் கிடைத்து விடவில்லை. இதைப் பிற வழிகளிலே ஈடு செய்ய முடியும் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [8th March 1965

கல்விக்காக இந்த அரசாங்கம் வருகின்ற ஆண்டிலே ஏறத்தாழ ஐந்திலே ஒரு பாகம் செலவினத்திலே ஒதுக்கியிருப்பது இருக்கிறதே அதுவும் பாராட்டத்தக்கது. வருகின்ற ஆண்டுகளிலே புதிய பொறியியற் கல்லூரிகள் சேலத்திலேயும் இன்னும் 4, 5 இடங்களிலே தொழில் நுணுக்கப்பள்ளிகளும் ஏற்பாடு செய்திருப்பது பாராட்டத் தக்க செய்தி. அதே மாதிரி ஆர்ட்ஸ் காலேஜ் பல இடங்களில் வர இருக்கிறது. இந்த அரசாங்கம் கொண்டிருக்கின்ற நல்ல சூழிக்கோள் என்னவென்றால் நகரத்திலே புதுக் கல்லூரி களைத் திறந்து விடாமல் முன்னாலே இருக்கிற கல்லூரியோடு போட்டி போடாமல் பின்தங்கிய முன்னுக்கு வராத இடங்களில் கல்லூரி திறப்பது என்று சொல்லியிருப்பது. இந்த மாதிரித்தில் ஹையர் செகண்டரி ஸ்கூல் வருமாறால் இந்த இடங்களிலே தரா மங்களிலே திறக்கப்பட இருக்கின்ற கல்லூரிகள் முன்னுக்கு வந்து அவற்றிற்கு லெபாரெடரீஸ் முதலியவைகள் ஏற்பட உதவு வதற்கு வழிவகை செய்வதாகும். என்னுடைய பிறகு மேல் உயர் தரப் பள்ளி (Higher Elementary Schools) நாம் இந்த மாநிலத் திலே திறவு முனைந்தால் அப்போது இந்த வட்டத்திலும் தரா மப்பகுதிகளிலே உண்டாக்கப்படுகிற கல்லூரிகள் நல்ல பயனளிக் கும் என்று நான் எதிர்பார்க்கிறேன். எனென்றால் அவை சிறந்த வாய்ப்புகள் உள்ள நல்ல பள்ளிகளாகத் தக்க இடைவெளிகளாக முடி யும். அல்லது பின்னால் நகரத்திலே உள்ள கல்லூரிகளோடு இந்தப் புதுக் கல்லூரிகள் போட்டி போடாமலிருப்பதற்கு 3, 4 ஆண்டு களுக்கு முன்னால் ஒரு வழியாக நான் எஜுகேஷன் கன்சல்டேடிவ் கமிட்டியிலே கூறியது உண்டு. ஆகவே இந்த அரசாங்கம் கொள் கையாகப் பற்றி நிற்பது குறித்து மகிழ்கிறேன், பாராட்டு கிறேன்.

இனி இந்த உயர்நிலைப்பள்ளிகளிலே படிக்கக்கூடிய மாணவர் கள் எல்லோரும் இந்த ஆண்டிலேகாக இல்லாமல் கொடுக்கிற கல்வி இலவசமாகக் கல்வி கிடைக்கிறது என்று சொல்லி, அதன் காரணமாக ஏறத்தாழ 50 லட்சம் செலவு செய்யவேண்டும் என்று அன்று திட்டத்தில் போட்டிருந்ததைப்பற்றி நான் நேற்றைய தினமே அன்று பேசினேன். இந்தத் திட்டம் போனித் திட்டம் என்று நான் நேற்றைய தினமே அன்று பேசினேன். இப்போது நடைமுறை யிலே என்ன பார்த்தோம் என்றால், திட்டம் இட்டதற்கு மேலே ஒரு கோடியே முப்பத்தாறு லட்சம் ரூபாய் செலவிடப்படவேண் டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது. என்னைப் போலவே தோழர் ஜி. கிருட்டிணமூர்த்தி அவர்கள்கூட அன்று திட்டமிட்டது சரியல்ல, இரண்டு கோடிக்கு அதிகம் வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொண் டிருந்தார். ஒரு செலவினத்திற்கு திட்டம் வருகின்றபோது இவ்வாறு நன்றாக ஆராயாமல் இவ்வளவுதான் செலவாகும் என்று திட்டம் தீட்டாமல் தோராயமாக அப்ராக்சிமேட்டாக இல்லாமல் குருட் டாம் போக்காகப் போடுவது பொருந்துமா என்று அரசாங்கம் சிந்திக்கவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இதைச் சொல்லுகிற போது இன்னொன்று என் நினைவிற்கு வருகிறது. நம் முடைய பப்ளிக் அக்கௌண்ட்ஸ் கமிட்டியிலே கவர்மெண்டு கணக்குக் கமிட்டியிலே பப்ளிக் ஹெல்த் சம்பந்தமாக ஒரு செய்தி. அந்த இலாகா அமைச்சர் அவர்களும் இங்கே இருக்கிறார்கள். அந்

8th March 1965] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

தாறையில் சென்ற ஆண்டு என்ன பண்ணியிருக்கிறார்கள்? பஞ்சா பத்து யூனியன்களுக்கெல்லாம் ஒரு லட்சம் ரூபாய் மானியம் கொடுப்பது என்று ஒதுக்கி வைத்திருந்தார்கள். இப்போது திருத்திய மதிப்பீட்டில் ரிவைஸ்டு எஸ்டிமேட்டிலே 18 லட்சம் ஆகியிருக்கிறது. அப்போது 1 லட்சம் என்று தோராயமாகப் போட்டிருக்கிறது. அன்று 100 ரூபாய் டோகன் கிராண்டு வேண்டும் என்று கேட்டிருக்கலாம். இல்லை என்றால், எங்களுக்கு 15 லட்சம் கேட்டு 18 லட்சமாக ஆக்கியிருக்கலாம். அதற்கு மாறாக ஒரு லட்சம் கேட்டு 18 லட்சம் என்று திருத்திய மதிப்பீட் டில் செய்வது எவ்வளவு பொருத்தம் என்று அரசாங்கம் சிந்திக்க வேண்டும் என்று நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன். பப்ளிக் அக் கௌண்ட்ஸ் கமிட்டி சொல்லியிருக்கிறது. நாம் எதிர்பாக்கிற செலவிற்குமேல் அதிகமாகச் செலவுசெய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டால் நாம் பட்ஜெட்டு மெமோரேண்டத்திலே குறிப்பிட்டுக் கொடுத்து விட வேண்டும் என்று தெரிவித்திருக்கிறது. கமிட்டி என்ன எதிர்பார்த்தது என்றால் 100 சத விகிதம் வேண்டுமானால் ஆகட்டும். அதைத் தெரிவித்தால் போதும் என்று: 1,800 சத விகிதம் ஆகட்டும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. இதைப் புதுப் பணியாக ஒப்புக்கொண்டு லெஜிஸ்லேச்சருக்கு கொண்டுவந்திருக்க வேண்டிய செய்தி என்று நான் வற்புறுத்த விரும்புகிறேன்.

அரசாங்கம் வருகின்ற ஆண்டிலே 50 லட்சம் ரூபாய் கட்டிடங் களுக்கு பள்ளிக் கூட கட்டிடங்கள் சம்பந்தமாக ஒரு வகையாக திட்ட மதிப்பீடு செய்திருக்க வேண்டும். ஏனென்றால் இடிந்து போய் இருக்கின்ற கட்டிடங்கள் பல. இன்னும் வளமுறுத கட்டி டங்கள் பல. சீர்பெறுத, சீர்குலைந்த கட்டிடங்கள் பலப்பல. அவற்றையெல்லாம் புதுப்பிக்கவும், அமைக்கவும் 50 லட்சம் தேவை. 30 லட்சம் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அவசியமானால் பிறகு ஒருவேளை ஒரு கோடி ரூபாயாக துணை மதிப்பீட்டிலே கொண்டு வந்தாலும் கொண்டுவரலாம். அவசியமான செலவானால் கொண்டு வரட்டும் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன்.

தலைவர் அவர்களே, நம்முடைய மாநிலத்திலே தொடக்க நிலைக் கல்வியைப் பொறுத்த வரையில் நல்ல முன்னேற்றம் கண்டு வரு கிறது. ஆறு முதல் 11 வயது உள்ள மாணவர்களெல்லாம் படித் தாக வேண்டுமென்ற ஒரு செய்தி சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு மற்ற மாநிலங்களை விட அதிகமாக நம்முடைய மாநிலம் செயல்படு கிறது என்பது வெளிப்படை. அவ்வாறு அகலமாகக் கொடுக்கப் படுவது இன்னும் ஆழமாகவும் கொடுக்கப்பட வேண்டும் என்ப தைத்தான் நான் அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மற்ற மாநிலங்களிலெல்லாம் 100-க்கு 88 விழுக்காடு தான். அடுத்த 4-ஆவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்திலே 100-க்கு 100 விழுக்காடு. இந்த 6 முதல் 11 வயது வரை உள்ள பிள்ளைகள் கல்வி பெற்று விட்டனர். அது மிகவும் மகிழக் கூடிய ஒன்று ஆகும். இன்னும் அந்த நிலையிலே திருப்தி தன்மை கொண்டுவிடக் கூடாது என்று நான் சொல்கிறேன். Complacent attitude என்று சொல் வார்கள். அந்த மாதிரி போக்கு கொண்டு விடாமல் இருக்க

[டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்] [8th March 1965

வேண்டும். நம்முடைய அரசியல் சட்டத்திலே 11 வயது வரை அவரவருக்கும். கட்டாயக் கல்வி என்பது டார்ஜெட். 11 வயது வரைக்கும் நாம் அமைத்துக் கொண்டு வருகிறோம். எதிர் பார்த்த இலக்கு என்னவென்றால் 14 வயது வரைக்கும் எல்லோரும் படிக்க வேண்டும். இதை நாம் இன்னும் செய்யவில்லை. ஆக 4-ஆவது திட்டத்திலே செய்ய வேண்டியது இன்னும் இருக்கிறது என்பதை நினைவில் கொள்ள வேண்டும்.

உயர்நிலை பள்ளிக் கூடங்களிலே உள்ள சில ஆசிரியர் குறைகளையும் இந்த நேரத்திலே சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஆசிரியர் களுக்கு எப்போதும் உள்ள சம்பளக் குறையை அல்ல. அதைப் பற்றி, திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி நன்றாகச் சொல்லிவிட்டார். நான் சொல்லுவது, தென் ஆற்காடு, வட ஆற்காடு மாவட்டங்களில் பல ஆசிரியர்கள், 7, 8 ஆண்டுகள் ஊழியம் செய்தும் தங்க ளுடைய நிலையிலே உறுதி (பர்மெனன்ட்) செய்யப்படாமல் இருக் கிறார்கள். இன்கிரிமென்ட்களும் கொடுக்கப்படவில்லை. கல்வி அதிகாரிகள் ஏன் இப்படிக் கஞ்சத்தனமாக இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குப் புரிய வில்லை. கேட்டால் எங்கள் கிட்ட பணம் இல்லை என்கிறார்கள். இது பஞ்சாயத்து போர்டு இல்லை. அரசாங்கத்திலே எங்கும் பொதுப்பணம் தான். உடனடியாக கல்வி டைரக்டரிட மிருந்து பணம் பெறலாம். ஆகவே பணம் இல்லை என்று சொல் வது பொறுப்பற்ற ஒரு செய்தி. அம்மாதிரிச் சொல்வது பொருந் தாது. ஆகவே இதை உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும்.

வட ஆற்காடு மாவட்டத்தில் ஒரு அவசர சூழ்நிலை ஏற்பட் டிருக்கிறது. சில ஆசிரியர்களைப் பொறுத்த வரையில் ஹையர் செகண்டரி ஸ்கூல்களில் பணி ஆற்றிய இரண்டாம் நிலை தமிழ் ஆசிரியர்கள் மார்ச் 10-ஆம் தேதியோடு விட்டுக்குப் போகும்படி கட்டளையிடப் பட்டிருக்கிறார்கள். காரணம் அவர்கள் பண்டிதர் பயிற்சி பெறவில்லையாம். நேற்று முந்தாநாள் ஆசிரியர்கள் என் றால் அவசரத்திற்கு வைத்துக் கொண்டோம் நீங்கள் போகலாம் என்று சொல்லலாம். ஆனால் 15 ஆண்டுகள் இருந்தவர்களை போங்கள் என்று சொல்லி இருப்பதை அரசாங்கம் உடனடியாகக் கவனிக்க வேண்டும். அது மாதிரி ஆணை தவறுதலாகப் பிறப் பிக்கப்பட்டிருக்கலாம். 1960-க்கு முன்னாலே வேலையில் இருந்தார் கள் என்றால் அவர்களையெல்லாம் நீக்கக் கூடாது என்று அரசாங்க ஆணை இருக்கிறது. புரிந்து கொள்ளாமல் ஆணையிட்டிருக்கிறார் கள் என்று நினைக்கிறேன். இதை அரசாங்கம் உடனடியாக கவனிக்க வேண்டும்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டம் அடுத்த 4-ஆவது 5-ஆவது திட்டங் களுக்கு நல்ல வகையிலே எடுத்துக்காட்டாக அமைந்து இருக் கிறது என்பதனாலே இதை பாராட்டுகிறேன். வரவேற்கிறேன்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: தலைவர் அவர்களே, நேற்று பத்திரிகையிலே இந்தி எதிர்ப்பிலே சம்பந்தப்பட்ட மாணவர்கள் மீது இருந்த வழக்குகள் வாபஸ் பெற்று, அவர்கள் அனைவரையும் விடுதலை செய்திருப்பதாக வந்த செய்திகண்டு நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நமது எதிர்க் கட்சித் தலைவர் திரு. லட்சுமண

8th March 1965] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

சுவாமி முதலியார் அவர்களுடைய வேண்டுகோளினால் தான் இது ஏற்பட்டது கண்டு நான் அவரை மிகவும் பாராட்டுகிறேன். ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள்: A stitch in time save nine என்று. மாணவர்கள் 8-ஆம் தேதி அன்று பள்ளிக்கூடம் போவ தற்கு முன்பு வெளியிடப்பட்டு இருப்பது நல்ல சந்தர்ப்பத்தில் எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கை என்பதால் அதை நான் பாராட்டு கிறேன்.

இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தைப் பொறுத்த வரையில் இரண்டு வகையில் வாதங்கள் இந்த மன்றத்தில் பேசப்பட்டதை நான் பார்த்தேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர்கள் தூண்டிவிட்ட காரணமாகத்தான் பலாத்காரங்கள் உருவாயின என்று குற்றம் சுமத்தப்பட்டிருக்கிறது. அதைப் போல் அர சாங்கம் தான் தன் பிடிவாதப் போக்கின் காரணமாக இந்த பலாத்காரத்தை உருவாக்க வகை செய்தது என்று அரசாங்கத் தின் மீது குறிப்பாக முதலமைச்சர் மீது குற்றம் சாட்டப்பட் டிருப்பதையும் நாம் கேட்டோம். என்னைப் பொறுத்த வரையில் இந்த இரண்டு வாதங்களையும் நான் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை. அம்பு எறியப்பட்ட ஒருவன் அம்பின் மீது கோபம் கொள்ளக் கூடாது. அந்த நிலையில் அம்பு எறிபவர்கள் கனம் லால் பகதூர் சாஸ்திரி அவர்களும் நந்தாஜியும் தான். அம்பு போன்ற நிலை நமது முதலமைச்சருக்கு ஏற்பட்டிருக்கிறது. ஆத்திரப் பட வேண்டியது எல்லாம் இந்தியைத் திணித்தவர்கள் மீது. இந்தி யைத் திணித்தவர்கள் நமது முதலமைச்சர் அல்ல.. மத்திய அர சாங்கத் தலைவர்கள் என்பதே என்னுடைய கருத்து.

இன்றைக்கு பத்திரிகையில் பார்த்தால் ஒவ்வொரு நாளைக்கு ஒவ்வொரு பத்திராதிபர் கைது செய்யப்படுவதை நாம் காண் கிறோம். கிளர்ச்சி அடங்கி விட்டது. மழை விட்டும் தூவானம் விடவில்லை என்பது போல் கிளர்ச்சி அடங்கியும் அடக்குமுறை அடங்கவில்லை. அதில் பங்குகொண்டவர்கள் சிலர் தவறான போக்குகளைக் கையாண்டார்கள். அவர்கள் செய்த செய்கை யெல்லாம் சரியோ தவறோ, ஆனால் அவர்கள் எந்த உணர்ச்சியோடு செய்தார்கள் என்பதை நாம் கவனிக்கவேண்டும். மக்கள் உணர்ச்சியுள்ளவர்கள். உணர்ச்சியற்ற மரக்கட்டைகள் அல்ல. தாய்மொழிக்கு ஆபத்து வருகிறதென்று கொந்தளித்து எழு கிறார்கள். அவர்கள் அது சரியென்று நினைத்து போராட்டத்தில் ஈடுபடுகிறார்கள். அவர்களுடைய அந்தத் தியாக மனப்பான்மை யை நாம் பாராட்டக் கடமைப்பட்டவர்கள். அவர்கள் செய்தது தவறோ சரியோ அவர்களது நல்ல உணர்ச்சிக்குத் தக்க மதிப்புக் கொடுத்தாக வேண்டும். அரசாங்கமும் தியாக மனப்பான்மைக்குத் தலைபணிந்துதான் ஆகவேண்டும் என்ற முறையிலாவது அரசாங் கம் இந்தி எதிர்ப்புப் போராட்டத்தில் கைது செய்யப்பட்டிருக்கும் எல்லோரையும் விடுதலை செய்யவேண்டுமென்று பணிவாகக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இங்கு நடத்தப்பட்ட துப்பாக்கிப் பிரயோ கங்களின் எதிரொலிதான் நாம் கேரளத் தேர்தலில் பார்க்கிறோம். கேரளாவில் காங்கிரஸ் படுதோல்வி அடைந்தது என்றால் இங்கு

[திரு. கே. எஸ். அப்துல்வகாப்] [8th March 1965

நடைபெற்ற துப்பாக்கிப் பிரயோகத்தின் எதிரொலிதான் காரணம். அதுமட்டுமல்ல. காங்கிரஸ் கட்சியில் தன்னுடைய கூட்டாளியுடன் . . .

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: நம்முடைய ராஜ்யத்தில் நிறைய இருக்கிறது எதற்காக இன்னொரு ராஜ்யத்தைப் பற்றி இழுக்கவேண்டும், இந்த பட்ஜெட்டில்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: அங்கேதான் முஸ்லிம் லீக் என்ன ஆயிற்று?

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: காங்கிரஸ்தான் கூட்டாளியுடன் முறைதவறி துரோக மனப்பான்மையுடன் நடந்துகொண்டதன் பலனை அங்கு காங்கிரசுக்குப் படுதோல்வி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அது மட்டுமல்ல, தேர்தல் நேரத்தில் பிரதான எதிர்க் கட்சியினர் சிறையில் வைக்கப்பட்டதும் ஒரு காரணமாகும்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: நடைமுறையில் அது பற்றி இங்கு பேசக்கூடாது என்று வேண்டிக்கொள்கிறேன். அவர்கள் அதைக் கேட்பதாகத் தெரியவில்லை. எந்த ஒரு குற்றச்சாட்டும் வேறு ஒரு ஸ்தாபனத்தைப் பற்றியோ வேறு ஒரு கட்சியைப் பற்றியோ விவாதத்தில் குறிப்பிட்டால் அதை இங்கு இல்லாததால் பதில் சொல்வது முடியாமல் போகும். அதுமாதிரி விஷயத்தை இங்கு எழுப்ப முடியாது என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

டெபுடி சேர்மன்: ஆமாம். அதைப் பற்றியே பேசாமல் விட்டு விடுங்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: நமது ராகாலத்தைப் பொறுத்தவரையில் நடந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களைத் தொடர்ந்து இந்த பட்ஜெட் விவாதத்தை நடத்தக் கூடிய சூழ்நிலையில் சில தலைவர்கள் சட்ட மன்ற உறுப்பினர்கள், சட்டமன்றத்தில் கொஞ்சம் வேகமாகப் பேசக்கூடியவர்கள் என்று அரசாங்கம் கருதக் கூடியவர்கள் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைதுசெய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் போக்கானது மற்ற உறுப்பினர்களை மறைமுகமாக பயமுறுத்துவதாக ஆகுமென்பது எல்லோருடைய கருத்து. வில்லுப் பட்டு சாகாதபோது கல்லடியால் சாகுமா என்று சொல்வார்கள். அது போன்று துப்பாக்கிப் பிரயோகங்களைக் கண்டு பயப்படாத உறுப்பினர்கள் கைது செய்வதைக்கண்டு பயந்து விடுவார்கள் என்று அரசாங்கம் நினைத்தால் அது தவருன கருத்து என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். கைது செய்யப்பட்டவர்கள் உடனடியாக விடுதலை செய்யப்பட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். Justice delayed is justice denied என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். அவர்களை உடனடியாக விடுதலை செய்ய முடியவில்லை என்றால் உடனடியாக அவர்கள் மீது விசாரணை நடத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். இந்த மாகாணத்தில் நடந்த துப்பாக்கிப் பிரயோகங்கள் நமது இந்திய நாட்டிலே ஒரு புதிய ரிகார்டை ஏற்படுத்தியிருக்கிறது. பிப்பிரவரி 12-ம் தேதி 15 ஊர்களில் ஒரே நாளில் துப்பாக்கிப்பிரயோகம் நடந்திருக்கிறது.

8th March 1965] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்]

இதற்கு முன்பு இந்த நாட்டில் எந்த மாகாணத்திலேயும் இவ்வளவு விரிவான போக்கிலே இந்த மாதிரி சம்பவம் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆங்கிலத்தில் சொல்வார்கள். It is good to possess giant's strength but it is tyrannical to use it like a giant. அந்தப் போக்கில் அதிகாரத்தைப் பிரயோகித்து வருவதாகத்தான் மக்கள் பேசிக் கொள்கிறார்கள். சரித்திரத்திலே நமது முதலமைச்சர் ஒரு புது ரிகார்டு ஏற்படுத்தியதால் தனக்கு ஒரு நிரந்தரமான இடத்தைத் தேடிக்கொண்டு இருக்கிறார் இந்த நாட்டு சரித்திரத்தில். ஜாலியன்வாலாபாக் என்று சொல்லக் கூடிய பிரிட்டிஷ் ஆட்சியில் டையர் என்பவன் சுட்ட சம்பவத்தையும் மங்கவைத்துவிட்டது இந்த நிகழ்ச்சி என்று மக்கள் கருதுகிறார்கள். துக்க தினம் 26-ம் தேதி அமைதியாகக் கொண்டாடுவதாக திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தினர் சொன்னார்கள். அமைதியாக கொண்டாடவிட்டு இருந்தால் அதனால் ஒன்றும் குடி முழுகிப் போய்விடாது என்பது என் அபிப்பிராயம். முன்கூட்டியே கைது செய்தது சரியானதல்ல என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். அவர்கள் துக்க தினம் கொண்டாடக்கூடாது என்ற நோக்கத்தோடு கைது செய்யப்பட்டார்கள். 26-ம் தேதி துக்க தினம் கொண்டாடாத நிலை ஏற்பட்டது. அந்த நாள் கழிந்த பிறகு 27-ம் தேதி அவர்களை விடுதலை செய்திருக்கவேண்டும். மேற்கொண்டும் அவர்களை உள்ளே வைத்தது அரசாங்கம் செய்த இரண்டாவது தவருகும் என்பது என்னுடைய கருத்து. 26-ம் தேதி சில உறுப்பினர்கள் அவரவர்கள் வீடுகளில் கருப்புக் கொடிகளை உயர்த்துவதை பலாத்காரமாக வீட்டிற்குள் புகுந்து கொடிகளை இறக்க சில புண்ணியவான்கள் முற்பட்டதும் அதற்கு அரசாங்கம் ஆதரவு அளித்ததும் மூன்றாவது தவறு. இவைதான் இந்தக் கிளர்ச்சி பெருகியதற்கு காரணமாக அமைந்தது.

டெபுடி சேர்மன்: The Hon. Member's time is up.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: சரி சார். நான் முடித்துக் கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்: மாண்புமிக்க துணைத் தலைவர் அவர்களே, கடந்த நாற்பது ஆண்டுகளாக பாரத சுதந்திரத்திற்கும் தமிழகத்தின் புது மலர்ச்சிக்கும் சேவை செய்துவரும் அனுபவமும் மிக்க ஆற்றலும் மிக்க முதல் அமைச்சர் அவர்கள் சமர்ப்பித்துள்ள நிதிநிலை அறிக்கையைபற்றி இந்த மாமன்றத்தில் பேசிய முதுபெரும் அறிஞர்கள் யாவரும் வரவேற்றிருக்கிறார்கள். ஆண்டுதோறும் பெருகிவரும் வரவு செலவு மக்களின் வாழ்க்கை உயர்வையும் பெருகிவரும் பொறுப்புக்களையும் காட்டுகின்றன. உயர்ந்து கொண்டே வரும் நிதிநிலையை 17 ஆண்டுகளாகப் பெருகிக் கொண்டே வரும் ஒரு நிலையை நாம் உருவதற்கான ஒரு நல்ல சூழ்நிலையை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கும் நம்முடைய அரசாங்கத்திற்கு நன்றி தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அதுமாத்திரமல்ல, இத்தகைய லட்சிய பூர்வமான நிதிநிலை அறிக்கையை சமர்ப்பிப்பதற்கு லட்சிய வளங்கள் எல்லாம் நிறைந்து இருக்க வேண்டும். நாட்டிலே லட்சிய நாட்டைப்பற்றி நம்முடைய பொதுமறை, "பல்குழுவும் பாழ் செய்யும் உட்பகையும் வேந்தலைக்குங் கொல்குறும்பும் இல்லது நாடு" என்று இலக்கணம் வகுத்தி

ருக்கிறது. அந்த இலக்கணமெல்லாம் ஏதோபல காரணங்களால் குன்றியிருக்கும் இந்த சூழ்நிலையிலும் ஒரு லட்சிய நிதிநிலையை சமர்ப்பித்த நம்முடைய ஆட்சியை யாராலும் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. இந்த நிதிநிலை அறிக்கையிலே மக்கள் பிரதிநிதி களாக இருக்கும் முதுபெரும் அறிஞர்கள் பாராட்டுவது மட்டு மல்ல. அரசாங்க இயந்திரத்தை இயக்கும் ஆயிரக்கணக்கான அரசாங்க ஊழியர்களுடைய அகமும் முகமும் மலரும்படியாக சம்பளத்தை உயர்த்தியிருப்பதற்காகவும் அவர்களுடைய சார்பிலே நம்முடைய மகழ்ச்சியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம்.

கடந்த ஆறு வாரங்களாக தமிழகத்தில் இருந்த சோக சூழ் நிலை மாறியுள்ள இந்த நல்லநாளில் இங்கு பேச வாய்ப்பு கிடைத்த தற்கும் நன்றி செலுத்தவேண்டும். ஏதோ ஒரு கெட்ட சகுனத் தின் அறிகுறியாக மனதில் இருள் சூழ்ந்து கிடந்தது. குழந்தைக்கு வியாதிகண்டால் அதற்காக தாய் மருந்துண்ணும் இயற்கை உணர்ச்சியை நாம் கண்டதுண்டு. ஆனால் இன்று தாய்க்கு வந்த நோய்க்காக நம் குழந்தைகள் மருந்து சாப்பிடும் வித்தையைக் கண்டோம். பெரியவர்கள் தீர்வு காணவேண்டிய ஆட்சி மொழி பிரச்னைக்கு, நம்முடைய குழந்தைகள் தெருவிலே இயக்கம் நடத்தி துயர மருந்து சாப்பிட்ட சோக சூழ்நிலையை நாம் கண்டோம். இன்று தாய்மார்கள் (பொருப்புள்ள தலைவர்கள்) மருந்துண்ண ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அவர்கள் உண்ணும் மருந் திலும் நம் குழந்தைகளாகிய மாணவர்களுடைய மனோவியாதி தீரவேண்டும். திருமென்று எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்த நிதி அறிக்கையின் முதல் அறிவிப்பாக உணவு உற்பத்தி யைப் பற்றி குறிப்பிட்டிருக்கிறது. உணவு உற்பத்திக்கு மட்டும் தனது சக்திகளைப் பயன்படுத்திய சர்க்காருக்கு கடந்த இரண்டு ஆண்டுகளாக உணவை வாங்கவும் விநியோகம் செய்யவும் ஆன பொறுப்பும் சூழ்நிலையும் சேர்ந்துவிட்டது. வியாபாரத்தில் மிக அனுபவம் வாய்ந்த, வியாபார நலத்துக்காகவே உயிர் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும், அதற்காகவே பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்துவரும் வியாபார சமூகத்தினர் கொஞ்சம் நல்ல வியாபார உணர்ச்சியோடும் தேசிய உணர்ச்சியோடும் இந்தப் பெரும் பணியை ஏற்றுக்கொண்டிருந்தால், சர்க்காருக்கு உணவுப்பொருளை வாங்கி விநியோகம் செய்யும் பொறுப்பு குறைந்திருக்கும்; உணவுப் பொருள்கள் உற்பத்தி விஷயத்திலேயே சர்க்கார் தங்கள் ஆற்றல் முழுவதையும் செலவழிக்கும் நல்லதொரு வாய்ப்பு நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கும். சர்க்காரின் தலையீட்டினாலேயே தங்களுக்கு இன்னல் ஏற்படுவதாக வியாபார சமூகத்தினரில் பலர் கருது கிறார்கள். "அரிசி வியாபாரத்தில் மாத்திரம்தானே சர்க்கார் தலையிட்டது? இன்னும், மற்ற பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவைகள் விஷயத்தில் உங்கள் தேசிய உணர்ச்சியையும் சேவா உணர்ச்சியையும் காட்டுங்கள்" என்றுதான் மக்கள் வியாபார சமூகத்தினரை அடிபணிந்து கேட்டுக்கொள்கிறார்கள். சில மாதங் களுக்கு முன் நேர்ந்த அந்தச் சோகச் சூழ்நிலையில் அரிசிக்குக் கார்டு வந்திருக்காவிட்டால் நிலைமை எப்பேர்பட்டதாக இருந்தி ருக்கும் என்று நினைத்தால் இன்னும் நமக்குக் கவலை ஏற்படுகிறது.

அந்தச் சூழ்நிலையில் அத்தகைய கவலையை நீக்க அரசாங்கம் முன் வந்தமைக்கு அரசாங்கத்திற்கு நம் பாராட்டுதலைத் தெரிவிக்க வேண்டும். அரிசியைத்தவிர மற்ற அவசியமான பொருள்கள் இருக்கின்றன. அவைகளின் விலைகளும் ஏறிக்கொண்டிருக் கின்றன. அந்த விலைகள் ஏறுதபடி செய்து அரசினருக்கே நல்வழி காட்டும்படி வியாபாரப் பொதுமக்களை இந்த மன்றத்தின் மூலம் நான் கேட்டுக்கொள்வது முரணாகாது என்று நினைக்கிறேன்.

உணவு உற்பத்திக்காக அரசாங்கம் எவ்வளவோ காரியங்கள் செய்துவந்தாலும், அதற்காக இன்னுமுள்ள பல தரிசு நிலங்களை மக்களுக்கு வழங்குவதிலும், அவர்களுக்கு வேண்டிய உதவிகளைச் செய்வதிலும் அரசாங்கம் இன்னும் கொஞ்சம் தீவிரமாக இருக்க வேண்டும். எல்லா நிலங்களும் காவேரி டெல்டா நிலங்களாக இருக்க முடியாது. சேலம் மாவட்டத்தில் சில தாலூகாக்களில் மிகவும் பயன்படக்கூடிய தரிசு நிலங்கள் இருக்கின்றன. அந்தத் தரிசு நிலங்களை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்துவதற்காகக் கொடுக்கும்படி வேண்டி மக்கள் நிறைய மனுக்களைப் போட்டிருக் கிறார்கள். அந்த மனுக்களைப் போட்டுள்ளவர்களுக்கு அவைகளை வழங்கி அவர்களுக்கு வேண்டிய விவசாய உதவிகளை அளித்தால், வருடத்தில் இரண்டு முறை நெல் விளையும் பூமியாக அவை மாறு விட்டாலும், அவைகளில் ஏதோ புஞ்சைப் பயிராவது நிச்சயமாக விளையும்; பாலைவனமாக இருக்கும் அந்தப் பிரதேசம் பசுஞ் சோலையாக செழிக்கும். உணவு இலாகாவோ, ரெவின்யூ இலாகாவோ நிலங்களை வழங்கும் அதிகாரம் படைத்த துறைகள்— அந்த மனுக்களுக்கு உடனடியாக நல்முடிவு செய்து அவர்களுக்கு நிலங்களை வழங்க வேண்டும்.

அடுத்தது, தொழில் துறை சம்பந்தமாகப் பேச விரும்புகிறேன். நமது ராஜ்யத்தில் தொழிலைப்பற்றிப் பேசுவதே இன்று ஒரு பெரும் தொழிலாகிவிட்டது. நாடு வரவேற்கத்தக்க வளர்ச்சியை நம் தொழில்கள் இப்போது பெற்றுவருகின்றன. நாம் சுதந்திர மடைந்த பிறகு உலகில் பிற நாடுகளின் ஒத்துழைப்புடன் தொழில் துறையில் முன்னேறி வருகிறோம். யாதும் ஊரே யாவரும் கேளிர் என்று நாம் படித்திருக்கிறோம். இந்த பரந்த மனப்பான்மை யுடன் இருந்தால் நாம் எவ்வளவு பயன்பெற முடியும் என்பதை தமிழகத்தில் நாம் கண்ணாரக் கண்டு மனமாரப் போற்றும் தொழில் இயக்கங்கள் காட்டுகின்றன. தொழில் இயக்கத்தை மிகவும் சுறு சுறுப்பாக நடத்திவரும் தொழில் துறைக்கும் அமைச்சர் அவர் களுக்கும் நமது நன்றியைத் தெரிவிக்க வேண்டும்.

தொழிலுக்கு அடுத்தபடியாக உள்ளது மின் இயக்கம். தொழில் களுக்கு அத்தியாவசியமாக உள்ளது மின்சாரம். இத் துறையில் மற்றெந்த மாநிலமும் முன்னேறுதல் அளவில் நம் ராஜ்யம் முன்னேறியிருக்கிறது. நம் ராஜ்யத்திலுள்ள சுமார் 18,000 கிராமங்களில் 16,000-க்கு மேற்பட்டவைகளில் இன்று மின்சார விளக்கு எரிகிறது. இதற்கு முன் அவைகளில் மின்சார விளக்குகள் இல்லாதபோது மக்கள் மாலை 6 மணிக்கே இரவுச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொள்ள வேண்டிய நிலையில் இருந்தனர். இப்போது அந்த நிலை மாறியிருக்கிறது. வீட்டில் விளக்கு வசதி இல்லாத

[திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்] [8th March 1965

சிலர் இரவில் ரோடு விளக்கை படிப்பிற்காக உபயோகித்ததாக அறிந்திருக்கிறோம். ரோடு விளக்கில் புத்தகம் படித்த ஜட்ஜ் ஸ்ரீ முத்துஸ்வாமி ஐயரின் ஞாபகம் இப்போது எனக்கு வருகிறது. இப்போது தமிழ்நாட்டில் 17,000-க்கு மேற்பட்ட கிராமங்களில் மின்சார விளக்கு எரிவது மகிழ்ச்சிக்குரிய விஷயம். எங்கும் மின் விளக்கு பிரகாசமாக எரிகிறது. ஆனால் முயற்சிமிக்க முத்துசாமி அய்யர்களைத்தான் அதிகமாகக் காணமுடியவில்லை.

அடுத்தபடியாக, கல்வி. இதற்குமுன் குறிப்பிட்ட எல்லா விஷயங்களுக்கும் ஆதார மூச்சாக விளங்குவது கல்வி. கல்வியானது வருங்கால சந்ததிகளை நல்ல முறையில் உருவாக்கக் கூடியது. கல்விக்கென இந்த பட்ஜெட்டில் 37 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. தமிழக அரசாட்சியின் மகிமைகுடமாக விளங்குவது கல்வித் திட்டமாகும். நல்லொழுக்கம், தொழில் வளர்ச்சி முதலியனவெல்லாம் கல்வியைப் பொறுத்திருக்கிறது, நம் சந்ததிகள் வாழையடி வாழையாக வாழ்ந்து நல்ல கல்வியறிவு உள்ளவர்களாகவும், தொழில் நுணுக்கத்தில் சிறந்த தேர்ச்சி உள்ளவர்களாகவும் சிறந்த எஞ்ஜினியர்களாகவும் திகழ வேண்டும். அவர்கள் உலகம் போற்றும் மேதைகளாகத் திகழ வேண்டும். நமது மாநிலக் கல்வித் திட்டம் இதற்கு உகந்த வகையில் இருக்க வேண்டும். கல்விக்காக நமது அரசாங்கத்தார் நிறைய பணம் செலவழிக்கிறார்கள். இவ்வளவு செலவழிக்கும் போது மாணவர்களுக்கு கல்வியால் நல்லொழுக்கம் நன்முறையும் ஏற்பட்டிருக்கின்றனவா என்று பார்க்க வேண்டும். மேலும் திருவள்ளுவர் கூறியுள்ள இலக்கணத்தின்படி மாணவர்கள் ஒழுக்கம் பெற்றிருக்கிறார்களா என்று பார்க்க வேண்டும். இந்தக் கேள்விகளுக்கெல்லாம் 'இல்லை' என்று பதில் சொல்ல வேண்டிய நிலையில்தான் இன்று நாம் இருக்கிறோம். விவேகானந்தர் ஓரே வாக்கியத்தில் கல்விக்கு விளக்கம் தருகிறார். அதேபோல மதத்திற்கும் அவர் ஓரே வாக்கியத்தில் விளக்கம் தருகிறார்.

Education is the manifestation of perfection already in man.

Religion is the manifestation of Divinity already in man.

என்றும் விவேகானந்தர் சொல்லுகிறார். ஏற்கெனவே மனிதன் மனத்தில் இருக்கும் பூரணத்துவத்தை வெளிப்படுத்துவதுதான் கல்வி என்று விவேகானந்தர் சொல்கிறார். "இப்படிப்பட்ட கல்வி பள்ளியில் போதிக்கப்படவில்லையாதலால் நாங்கள் பள்ளிக்குப் போகமாட்டோம்" என்று மாணவர்கள் அஞ்சும் நிலைமை இன்று இல்லை. "இப்போதுள்ள கல்வி முறையால் எங்களுக்கு நல்ல உத்தியோகம் கிடைக்காமல் போய்விடக்கூடும்" என்று மாணவர்கள் சொல்லும் நிலைதான் இப்போது நிலவுகிறது. இதுகுறித்து நான் மிகவும் மன வருத்தம் அடைகிறோம். கனம் அங்கத்தினர் திரு. பாமசாமி முதலியார் மாணவர்களுக்கு 'மார்ல் இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்'—அற நெறி போதனை—அளிக்கவேண்டும் என்று சொன்னார். அதற்கு ஏற்ற சூழ்நிலையும் இன்று இல்லை. காரணம் மாணவர்கள் ஆசிரியர்களிடம் ஒரு நாளில் சில மணிநேரம் தான் பழகுகிறார்கள். மீதி நேரத்தில் அவர்கள் வேண்டாத சூழ்நிலையில் இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய உள்ளங்கள் வேறு விஷயங்களில் செல்கின்றன. இந்தச் சூழ்நிலையை மாற்றினாலொழிய இளம் உள்ளங்கள்

8th March 1965] [திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்]

கல்வியிலேயே ஊக்கமாக ஈடுபடுவதற்கான மார்க்கத்தை நாம் கண்டு பிடிக்க முடியாது என்பதை நாம் நன்றாக உணர வேண்டும். சில பத்திரிகைகள், அரசியல் மேடைகள், சினிமா, சிகரெட் கடைகள் ஆகிய நான்கும் மாணவர்களின் மனதை மிகவும் வேகமாகக் கவர்ந்து அவர்கள் மனதைக் கெடுத்துவிடுகின்றன. இங்குள்ள கனம் அங்கத்தினர்கள் சினிமாவுக்கு அடிக்கடி போவார்கள் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அவர்களுக்கு அதற்கு நேரம் இல்லை. இந்த நாட்டில் சுமார் 950 சினிமாத் தியேட்டர்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் 9 லட்சம் பேர் சினிமா பார்க்கிறார்கள். இவர்களில் சுமார் கால் பங்கு மாணவர்கள். இந்த சினிமாக்கள் மாணவர்களின் மனதை எவ்வளவு ஆழம் கவரக் கூடியவையவைகளாக இருக்கின்றன என்பது வெளிவரும் படங்களைப் பார்த்தால் தெரியும்.

நாம் கட்டாயம் இந்த சினிமாக்களைப் பொருட்படுத்தி பொறுப்புடன் கவனித்து ஆவன செய்ய வேண்டும். நல்ல சினிமாக்கள் வரும்படி செய்யவேண்டும். வரும்படி செய்ய முடியும், செய்ய வேண்டும். இதைத்தான் சில மாதங்களுக்கு முன்பு ராஜாஜி அவர்கள் நடந்த அன்னையர் மாநாட்டில் நிர்மாணம் நிறைவேற்றி தெரிவித்தார்கள். வெளியே வராமலிருக்கவே, ஆபாசமான போஸ்டர்களும், சினிமா போஸ்டர்களும் இருக்கின்றன என்பதைத் தெரிவிக்க தீர்மானம் நிறைவேற்றினார்கள். அன்னைமார்கள் வெளியேவர முடியாத அளவிற்கு சினிமா போஸ்டர்கள் வருகின்றன என்றால் அத்தகைய சூழ்நிலையில் நாம் என்னதான் கல்வி கற்றாலும் கல்விக்காக எவ்வளவு கோடி ரூபாய் செலவழித்தாலும் என்ன பயனும் கட்டாயமாக இருக்க முடியாது. மற்ற அதிகாரம் இல்லாவிட்டாலும் ஜனநாயகத்திலே சில அதிகாரம் இருக்கிறது. சினிமா சென்சார் போர்டு அதற்குரிய வரையறுப்பு, இருக்கும் வரையறைகளை ஒழுங்காக நடத்தினால் நல்ல சூழ்நிலைவளரச் செய்ய வதற்கு அதிகாரங்கள் இருக்கின்றன. நான் வருத்தத்தோடு சொல்லிக்கொள்ளுகிறேன், இன்னமும் சென்சார் போர்டு தன்னுடைய கடமையைச் சரியாக ஆற்றவதில்லை. நாட்டிற்குச் செய்ய வேண்டிய கடமையுணர்ச்சியோடும் பொது நோக்கத்தோடும் இயங்கவில்லை என்ற குற்றத்தைப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சமீபத்தில் நடந்த இயக்கத்தின்போது சில பத்திரிகைகள் எப்படி நடந்தன என்பதை நாம் கண்டோம். இறந்து உயிர்போன, உடம்பைக்கூட தீயில் இடக் கூடாது என்று சொன்ன ராமலிங்க அடிகள் பிறந்த தமிழ் மண்ணில் ஒரு தமிழன் உயிரோடு தீக்குளித்தான் என்ற செய்தியை பெரிய பெரிய படங்கள் போட்டு பத்திரிகைகளில் போட்டார்கள். இதென்ன உற்சாகம் ஊட்டும் பெரிய நிகழ்ச்சியா? இதை மகிழ்ச்சிக்குரியது போல் போட்டு பத்திரிகையால் இந்த நாட்டில் பணம் பண்ணுகிறவர்கள் கூறுகிறார்களே, இந்த நிகழ்ச்சியை இம்மாதிரி வெளியிட்டால் மக்களுடைய மனம் அவல உணர்ச்சியால் அசந்து போய்விடும். பலவீனமாகப் போய்விடும். இதைப் போன்ற பத்திரிகைகளை ஜனநாயக அரசாங்கத்தில் கட்டுப்படுத்த

[திரு. எஸ். டி. சுந்தரம்] [8th March 1965

இடமில்லை என்ருல் இடம் செய்து கொள்ளுங்கள். இப்போது பத்திரிகை படிக்கிறவர்கள் அதிகமாக ஆயிருக்கிறார்கள். பத்திரிகை ஆசிரியர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். பத்திரிகை முதலாளிகளைக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீங்கள் கோடிக் கணக்காக சம்பாதியுங்கள். ஆனால் தமிழர்களின் பண்பாட்டைக் காப்பாற்ற முடியாத காரியத்தைச் செய்யாதீர்கள் என்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். காலம் அதிகமாகிவிட்டதால் சிற்றுரையை இத்துடன் முடித்துக் கொள்ளுகிறேன். வணக்கம்.

திரு. கே. கமலக்கண்ணன்: கனம் துணைத்தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு நிதி நிலை அறிக்கையை ஆதரித்துச் சில வார்த்தைகள் பேச விரும்புகிறேன். இயற்கையின் கொடுமையால் சூறைவளியின் காரணமாக கனுஷ்கோடி, ராமேஸ்வரத்தில் பலரு டைய சொத்துக்களும், பல உயிர்களும் சேதம் அடைய நேர்ந்தது. அவர்களுக்கு என்னுடைய ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுவதோடு செயற்கையின் கொடுமையால், மொழிப் பிரச்சினையின் விளைவாக சில மாணவர்கள், மாணவர்களின் நிழலிலே இருந்து கொண்டு பல லட்சக்கணக்கில் அரசாங்க சொத்துக்களுக்கும் பல தனிப்பட்டோர் சொத்துக்களுக்கும் நஷ்டத்தை உண்டாக்கியது மட்டுமல்லாமல் பல உயிர் சேதத்திற் கும் காரணமாக இருந்த சமுதாய விரோதிகளை நாம் என்ன என்றுதான் கூற முடியும்? அப்பேர்ப்பட்ட சேதத்திற்கும், பலர் மடிய நேர்ந்து மடிந்தார்களே அவர்களுக்கும் என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அவர்களுடைய ஆன்மா இறைவன் திருவடி அடைய பிராத்தனை செய்கிறேன்.

இந்த ஆண்டு அறிக்கை 291 கோடி ரூபாய் செலவில் உருவாக்கப் பட்டிருக்கிறது. நல்ல முறையில் உயர்ந்த லட்சிய அடிப்படை யிலே ஜனநாயக அடிப்படையிலே ஏழை மக்களுடைய வாழ்க்கை உயரவும் விவசாயம் நல்ல முறையிலே வளருவதற்காகவும், மக்கள் நல்ல முறையிலே சுகாதாரத்தோடு வாழ்வதற்காகவும் பல திட்டங்கள் வகுத்து இந்தத் திட்டங்கள் வெற்றி அடையும் அளவிலே நல்ல முறையிலே செலவு செய்யப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு நான் மகிழ்கிறேன். அதற்கு நான் என்னுடைய பாராட்டுகளையும் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். சென்ற 3 ஆண்டுகளாக ஒதுக்கிய தொகையினை விட அதிகமாக கணிசமான தொகை செலவு செய்து ஒரு நல்ல காரியத் தைச் செய்ய உத்தேசித்திருக்கிறார்கள். நடந்து வரும் மூன்றாவது திட்டத்தில் விவசாயத்தில் அறிக்கையில் குறிப்பிட்ட மாதிரி அவ்வளவு திருப்திகரமான அளவுக்கு வெற்றி காண முடியாமல் போனாலும், அரசாங்கம் விவசாயத்திற்கு நல்ல முறையிலே அதிகமாக பணம் ஒதுக்கி விவசாய மக்கள் நல்வாழ்வு வாழ வேண்டும் என்று நல்ல முறையிலே விவசாயத்தை வளர்ப்பதற்கு திட்டமிட்டிருப்பதைப் பாராட்டுகிறேன். நவீன முறைகளைக் கையாண்டு ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர் உள்ள கிராம மக்களுக்கும் பொறுக்கு விதைகளும் மற்ற சாதனங்களும் தாராளமாக வழங்கும் ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி, அவர்களுக்குக் கடன் வசதியும்

8th March 1965] [திரு. கே. கமலக்கண்ணன்]

செய்து கொடுத்தால்தான் கிராமத்திலே இருக்கிற விவசாய மக்கள் ஓரளவுக்கு விவசாயத்தில் அதிக உற்பத்தி செய்வதற்கு ஒரு சந்தர்ப்பம் ஏற்படும். அப்படிச் செய்வதன் மூலம் உணவு தானிய உற்பத்தியைப் பெருக்க முடியும் என்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். தஞ்சையிலே மட்டும் சுற்று வண்டி மூலமாக விவசாய உற்பத்தியைப் பெருக்குவதற்குப் பல விளம்பரங்களைச் செய்வதற்கு ஒரு திட்டம் இருக்கிறது என்று இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்தில் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தத் திட்டத்தை மற்ற ஜில்லாக்களுக்கும் உருவாக்கினால் நன்மையாக இருக்கும் என்று நினைக்கிறேன். அன்னிய அரசாங்கங்கள், ஜப்பான், ரஷ்யா போன்ற நாடுகளிலே சிறிய டிராக்டர்களை உற்பத்தி செய் திருக்கள். 3,500, 4000 ரூபாயுக்கு மேல் அதிகமாகப் போகாது அவைகளுடைய விலை என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். அப்பேர்ப் பட்ட சிறிய டிராக்டர்களைச் செய்யும் ஒரு தொழிற்சாலையை நம் நாட்டிலே ஏற்படுத்தி சாதாரண விவசாயிகளும்கூட இந்த டிராக்டரை விவசாயத்திற்குப் பயன்படுத்தினால் உணவு உற்பத்தி யில் இன்னும் நல்ல பலனை அடையலாம் என்று நான் என்னுடைய தாழ்மையான அபிப்பிராயத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன். சில சமயத்திலே பருவ மழை இல்லாத காரணத்தினால் ஒரு ஏக்கர், இரண்டு ஏக்கர், 4 ஏக்கர், 10 ஏக்கர் வைத்திருக்கின்ற விவசாயிகளுக்கு விவசாய உற்பத்தி குறைந்து விடுகின்றது. அதனால் சொம்பவும் கஷ்டப்படுகிறார்கள். ஆகவே பொதுவாக ஒரு "கிராப் இன்ஷூரன்ஸ்" திட்டத்தை உருவாக்கினால் அது விவசாய மக்களுக்கு ஓரளவிற்கு நன்மை தரும் என்று நான் தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

ஏ.டி.டி. 27 என்ற குருவை ரக நெல் விதையை சமீபத்தில் கண்டுபிடித்திருக்கிறார்கள். சாதாரணமாக ஏக்கருக்கு 2,000 பவுண்டு சாதாரண நெல் விதையால் உற்பத்தி ஆகிறதை விட 4,000 பவுண்டு உற்பத்தி இந்த விதையால் ஆகிறது என்று குறிப் பிட்டிருக்கிறார்கள். அப்பேர்ப்பட்ட ஒரு நல்ல நெல் வகையை மற்ற எல்லா ஜில்லாக்களுக்கும் எல்லா விவசாயிகளுக்கும் கொடுக்க ஏற்பாடு செய்தால் அது நல்ல உற்பத்தியை உருவாக்கும் என்று நான் கூறிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சாதாரணமாக நம்முடைய அரசாங்கம் கிராமங்களிலே கிணறுகள் வெட்டு வதற்குக் கடனுதவும், மற்றப்படி இலவசமாகவும் பணம் கொடுத்துக் கொண்டு வருகிறார்கள். அவர்கள் ஏதோ பணம் கிடைப்பதற்கு ஓரளவிற்கு கிணற்றை வெட்டுகிறார்களே தவிர, அதிலே நல்ல பலன் அடைய முடியவில்லை. செலவு செய்தது போக மற்றதைத் தங்களுக்கு அவர்கள் வைத்துக்கொள்ளுகிறார்கள். அப்படி இல்லாமல் கிணறுகள் இன்னும் வெட்டுவதோடு இல்லாமல் புதிய கிணறுகள் ஆழமாகத் தோண்டுவதன் மூலமாக நல்ல தண்ணீர் காண பரிசோதனை செய்து அரசாங்கம் இதற்கு ஒரு கடன் உதவி செய்தால் அது மிகவும் நன்றாக இருக்கும் என்று தெரிவித்துக் கொள்ளுகிறேன்.

சென்னை நகரில் லீசென்ஸ் இல்லாத மாடுகள், மாடுகள் ரோடு களிலே திரிவதால் போக்கு வரத்துக்கு மிகவும் இடைஞ்சலாக இருக்கிறது. அதனால் பல விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. அதைத்

[திரு. கே. கமலக்கண்ணன்] [8th March 1965

தடுக்க நமது போலீஸ் இலாகாவினர், அந்தக் கால்நடைகளின் சொந்தக்காரர்களைக் கண்டுபிடித்து அவர்கள் மேல் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும். அது பெருமளவுக்கு விபத்துக்களைத் தடுக்கு மென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஆண்டுதோறும் 25 லட்ச ரூபாய் பெட்ரோலிய சுத்திகரிப்புக்கு 2 லட்சம் டன் நைட்ரஜன் உரம் தயாரிக்க நல்ல தொழிற்சாலைகளை நிறுவ அரசாங்கம் திட்டமிட்டிருப்பது குறித்து நான் அரசாங்கத்தைப்பாராட்டுகிறேன். பின்தங்கிய செங்கல்பட்டு ஜில்லாவில், இந்தத் தொழிற்சாலைகள் நிறுவப்படுவது அதற்கு எவ்வளவோ முன்னேற்றத்தைக் கொடுக்கும் என்று நம்புகிறேன்.

ஆங்கில மாதாந்திர பத்திரிகைகள், ரீடர்ஸ் டைஜெஸ்ட்களில் கீழ்க்கண்ட குறிப்புகள் இருக்கின்றன—

"The World's Wild Youth: Why is it that countries with rapidly improving standards of living are harvesting a tragic crop of restless, violent, anti-social rebels among the younger generation?

• • • •

"A crowd of half-drunken Swedish teenagers, some only 13 arrived at an ancient church near Stockholm at 4 a.m. for an early Christmas Day service. When told it was delayed for 90 minutes, they threw fireworks, desecrated graves and smashed the church windows.

In England, boys from an exclusive public school cut signal wires on a mainline railway; in the same week, two Scot lads removed a 60 foot length of track and derailed a passenger train."

இந்த மாதிரி வெளியிடுகளிலிருந்து பொதுவாக டீன் ஏஜர்ஸ் என்று சொல்லப்படுகிற 13-லிருந்து 18-வயது வரை உள்ள மாணவர்கள், மாணவிகள் எப்படி பொறுப்பற்ற முறையில் நடந்து கொள்கிறார்கள் என்பதை நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது, இதனுடைய காரணம் என்னவென்றால், நம்முடைய முன்னோர்கள் வகுத்த குருகுலத்தில் சொல்லிக் கொடுத்தது போல், 3-லிருந்து 10 வயது வரை உள்ள குழந்தைகளுக்கு அடிப்படையிலேயே நல்ல உயர்ந்த பண்புகளையும் நல்ல ஒழுக்கங்களையும் நாம் கற்றுக் கொடுக்காததுதான். அரசாங்கம் இப்படிப்பட்ட குறைகளை நீக்க, தக்க நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சென்னையிலே இன்னும் பிச்சைக்காரர்கள் தொல்லை அதிகமாக இருக்கிறது. பஸ் நிலையங்களிலும், ரெயில் நிலையங்களிலும், இன்னும் பல பொது இடங்களிலும் அவர்கள் கூட்டம் கூட்டமாக வருகிறார்கள். பிச்சைக்காரர்கள் விடுதிகள் பல கட்டி அவற்றில் 5 ஆயிரம் 6 ஆயிரம் பிச்சைக்காரர்களை அனுமதிக்க இடமிருந்தும் இன்னமும் அதிக பிச்சைக்காரர்கள் வெளியில் திரிகிறார்கள். வெளி நாட்டிலிருந்து வருபவர்கள் நம் நாட்டைப்பற்றிக் கொஞ்சம் தாழ்வாக மதிப்பிட இது இடமளிக்கிறது. ஆகவே, பிச்சைக்காரர் விடுதிகளை அதிகப்படுத்த வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

8th March 1965] [திரு. கே. கமலக்கண்ணன்]

நமது தொழிலமைச்சர் அவர்களுடைய சிறந்த முயற்சி காரணமாக ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் தொழிற்பேட்டைகள் அதிகமாகிக் கொண்டு வருகின்றன. அரசாங்கத்தின் உதவியைப் பெற்று தொழில்பேட்டை அமைக்கும் முதலாளிகள் ஒவ்வொரு தொழிற் பேட்டையிலும் ஒவ்வொரு தொழிற்கல்வி நிலையம் அமைத்து, அத்தத் தொழிற்கல்விக்கு ஆகும் செலவை அந்த முதலாளிகளே ஏற்றுக் கொண்டால் பெருமளவுக்கு தொழிற் கல்வியை பரப்பும் வாய்ப்பு இருக்கும். எனவே இதையும் அரசாங்கம் கவனிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

வெயில் காலம் வந்து விட்டது. கூவம் ஆற்றில் நாற்றம் இனி அதிகமாகி விடும். தொழில் அமைச்சர் அவர்களே அந்த நாற்றம் சகிக்க முடியவில்லை என்று சொல்லி வேதனைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார். எனவே, கூவம் ஆற்றில் தூர் எடுத்து, கடல் தண்ணீர் அதிலே வரும்படி செய்து அந்த நதியை நாவிகேஷனுக்கு ஏற்றதாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அதன் மூலமாகப் போக்கு வரத்து நெரிசல் குறைந்து பிரயாணிகளுக்கு ரோடு, ரெயில்கள் தவிர, கால்வாய் மூலமாகவும் பிரயாணம் செய்ய வசதி உண்டாகும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்ததாக, செவ்வையில் வட பகுதியில் ஒரு தொத்து நோய் ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறது. தென்பகுதி மக்கள் இங்கிருந்து அங்கு போக வேண்டி இருக்கிறது. எனவே, தென் பகுதியிலும் ஒரு தொத்து நோய் ஆஸ்பத்திரி கட்ட வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

சென்னையிலே நாளுக்கு நாள் ஜன நெரிசல் அதிகமாகிக் கொண்டே வருகிறது. அவர்களுக்குக் குடியிருக்க வசதியில்லை. மிருகக்காட்சி சாலை, பைத்தியக்கார ஆஸ்பத்திரி போன்ற சில ஸ்தாபனங்களை நகருக்குச் சற்று தள்ளி அமைப்பதிலே ஒன்றும் தவறு இல்லை என்று மக்கள் கருதுகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட கட்டடங்களை நகர்த்திவிட்டால், இடம் அதிகமாகக் கிடைக்கும். அந்த இடங்களில் பொது மக்களுக்குத் தேவையான ஆஸ்பத்திரி விஸ்தரிப்புகள் செய்வதற்கோ, மற்ற அவசியமான காரியங்களுக்கோ, பயன்படும்படியான கட்டடங்களைக் கட்டலாம் என்று அரசாங்கத்திற்குத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

(Mr. Chairman in the chair)

திரு. எஸ். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, இந்த 1965-66-ம் வருஷத்திய நிதி நிலை அறிக்கையை ஆதரித்து ஒரு சிறிது பேசுகிறேன். முதலமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டிப் பேசவேண்டுமென்று முந்தா நாள் பேசும்போது நினைத்தேன் முடியவில்லை. ஏனெனில் அவர்கள் எதிரிலேயே உட்கார்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது பேசினால் அது முகஸ்துதியாக இருக்குமென்று கருதி விட்டுவிட்டேன். இப்போது அவர்கள் இங்கு இல்லாதது எனக்குப் பாராட்டிப் பேசுவதற்கு எளிதாகவும், கஷ்டமில்லாமலும் சுலபமாகவும் இருக்கிறது. இந்த ராஜ்யத்தில் இவ்வளவு பெரிய தொகை கொண்ட ஒரு பட்ஜெட் வந்ததில்லை. பெரிய பட்ஜெட் இது. நான்காவது திட்டத்திற்கு இந்த ராஜ்யத்திற்கு ஒதுக்கப் பட்ட தொகை, போட்டிருக்கும் திட்டங்கள் எல்லாம் மிகப்

[திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்] [8th March 1965

பெரியவை. ஆகவே இந்த ராஜ்ய சரித்திரத்தில் இந்த இரண்டும் முன்பு எப்போதும் நடந்திராத பெரிய சாதனை என்று அவர்களைப் போற்றிப் புகழ்கிறேன். சென்ற தடவை இங்கு கூட்டம் நடந்த போது இலங்கைத் தமிழர்கள் பிரச்னையில் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் விட்டுக்கொடுத்துவிட்டார்கள் என்று பேசினார்கள். இந்தப் பிரச்னை நான் சிறு பிள்ளையாக இருந்த பொழுதிலிருந்து நீண்ட நாட்களாக இருந்து வருவது. காலஞ்சென்ற கல்கி ஆசிரியர் கிருஷ்ணமூர்த்தி அந்தக் காலத்தில் ஆனந்த விகடன் ஆசிரியராக இருந்தபோது இலங்கை சென்றிருந்தார். அப்போது அங்குள்ள இலங்கை அமைச்சர் ஒருவர், ஐயா இலங்கைத் தமிழர் களை நீங்கள் அழைத்துப்போக வேண்டுமென்றார். அதற்கு கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள், ஐயா, இலங்கை ராமபிரானுல் விபீஷ ணனுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. விபீஷணனுல் தமிழர்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. ராமன் விபீஷணனுக்குக் கொடுத்து பட்டாபி ஷேகம் செய்து வைத்து, ஈரேழு உலகம் உள்ளமட்டும் உங்கள் சந்ததிகள் இருக்குமட்டும் இந்த இலங்கையை நீங்களே வைத்து ஆளவேண்டுமென்று சொல்லிக் கொடுத்தார். அதனுல் எப்படி அழைத்துப்போவது என்று கேட்டார். அப்போது இலங்கைச் சட்டத்தில் அங்குள்ளவர்களின் பாட்டனுர் அங்கு பிறந்திருந்தால் தான் அங்கிருக்க உரிமை உண்டு என்று சட்டம் செய்திருந்தார் கள். அதைக் கூறி ஆகையால் அந்த விபீஷணன் உங்களை அழைத்துக்கொண்டிருந்தாலும் சரி, எப்படியும் உங்களை அனுப்பி விடுவோம் என்றார்கள். அந்த இலங்கைப் பிரச்னைபற்றி எதிர்க் கட்சிப் பத்திரிக்கைகள் என்னவெல்லாமோ எழுதினார்கள், "அந்தோ இலங்கைத் தமிழர்களே, உங்கள் தாயகத்தில் நாங்களே வட வருக்கு அடிமைப்பட்டிருக்கிறோம். உங்களை வாருங்கள் என்று அழைத்துக் கொள்ள முடியாமல் கண்ணீர் விடுகிறோம். வேறு என்ன செய்வது" என்று முறையிட்டார்கள். "நேரு பண்டிதர் உங்களை இந்தியர் அல்ல என்கிறார். இலங்கையிலோ உங்களை இலங்கையர் அல்ல என்று சொல்கிறார்கள். இரண்டும் கெட்ட திரிசங்கு நிலையில் இருக்கிறீர்கள், என்ன செய்வோம்" என்று எழுதினார்கள். கிட்ட தட்ட ஐந்து லட்சம் பேர்களை ஆண்டு ஒன் றுக்கு 25 ஆயிரம் என்ற அளவில் நாம் அழைத்துக்கொள்வது என்று இப்போது முடிவு செய்திருக்கிறோம். இதைப் பார்க்கிற போது நேரு காலத்தில்கூட தீர்க்கமுடியாத பெரிய பிரச்னையை, லால்பகதூர் சாஸ்திரியாரும், பக்தவத்சலம் அவர்களும் செய்து முடித்து விட்டார்கள் என்பதைப் பத்திரிக்கையில் பார்த்து மிகவும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். இங்கே எதிர்க்கட்சிகள் இப்போது சொல்வதைப் பார்த்தால், "நீங்கள் ஏன் அழைத்துக்கொண் டீர்கள்? அங்கேயே இருந்து அவர்கள் வாழ உரிமையில்லை என்றால் அங்கேயே கடலிலே விழுந்து சாகட்டும்" என்ற முறையில் ஆணித்தரமாக பேசிவருவதைக் கேட்கிறேன். ஆகை யால் இந்த பட்ஜெட் சாதனை மாத்திரமல்ல. இலங்கை இந்தியர் பிரச்னை தீர்க்கப்பட்டதானது இந்திய சரித்திரத்திலே பொறிக்கப் படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: நம்மைப் பொறுத்தவரையில் இப்போதுதான் ஆரம்பித்திருக்கிறது.

8th March 1965]

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: உணவுப் பிரச்னைதான் மிகப் பெரிய பிரச்னை செப்டம்பர் அக்டோபர் மாத கட்டத்தில் இந்த ராஜ்யத்தில் மூன்றரை கோடி மக்கள் உணவில்லாமல் மடிந்து போகப்போகிறார்களே, அதற்கு என்ன செய்யப்போகிறீர்கள் என்று எதிர்க்கட்சியினர் கேட்டார்கள். அந்த உணவுப் பிரச்னை யைப்பற்றி யாரும் இப்போது பேசுவதில்லை. அது முடிந்து விட்டது. அவர்களே அதைப் பேசுவதில்லை என்றாலும் என் மனதில் இருப்பது உணவுப் பிரச்னைதான். இருந்தாலும் எதிர்க் கட்சியினர் இப்போது அதைவிட்டு விட்டு ஐயாயிரம் பேருக்கு உத்தியோகம் கிடைக்கக்கூடிய பிரச்னையில் இறங்கிவிட்டார்கள். இந்தி கட்டாயப் பாடமாக இருந்தால்கூட நமக்கு ஐயாயிரம் பேருக்குத்தான் உத்தியோகம் வரும். அதை வைத்துக்கொண்டு மூன்றரை கோடி மக்களைப் பெரிய குழப்படி செய்துவிட்டார்கள். அதற்குக்கூட தனியாக ஒரு நாள் விவாதத்திற்காக வைத்துப் பேசினார்கள். இப்போது முதலமைச்சர் அவர்கள் அதிலும் கெட்டிக்காரத்தனமாக மாணவர்கள் அத்தனை பேரையும் விடுதலை செய்துவிட்டார்கள் என்ற நல்ல செய்தியைப் பார்க்கிறோம். சிறு பிள்ளைகள்மீது கோபம் கொள்வதில் பிரயோஜனமில்லை என்று கருதி ஒரு குடும்பத் தலைவர் நடந்து கொள்வது போல செய்து இந்தப் பிரச்னையிலும் முதலமைச்சர் அவர்கள் வெற்றிபெற்று விட்டார்கள். தனுஷ்கோடியில் பெரும் புயல் வந்தது. அன்று என்னுடைய ஓஜிலாவில் தான்கு இடங்களில் நம் உள் துறை அமைச்சர், உணவு அமைச்சர் இவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போய் உணவுப் பிரச்சினை பற்றி கூட்டம் கூடி மகா நாடு நடத்த ஏற்பாடு செய்து வைத்திருந்தோம். அதற்குச் செல்லும்போது தனுஷ்கோடியில் புயல் வந்துவிட்டது என்று செய்தி வந்தது. உடனே அங்கு பதினையாயிரம் ரூபாய் செலவில் ஏற்பாடு செய்து நடத்த இருந்த அந்த மகா நாட்டை நிறுத்தி விட்டு எல்லோரும் தனுஷ்கோடிக்கு விரைந்து விட்டார்கள். அப்போது பாம்பன் பாலத்தை இனி பார்க்க முடியுமா என்ற சந்தேகம் வந்தது. மதில் சுவர்கள் கைகளாமே என்றார்கள். முப்பது ராவண என்ற மன்னன் இருந்தானாம். அந்த மன்னர் கடல் அலைகளுக்குக் கூட தான்தான் அரசன் என்று நினைத்து கடல் அலைகளே நில்லுங்கள் என்று உத்தரவு போட்டாராம்

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: கிங் கான்யூட்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: சாலமன் என்ற மன்னன் அல்ல. யாரோ ஒரு மன்னன் என்று சொல்லலாம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: நாம் இப்போது சட்ட மன்றத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டிருக்கும்போது வெளியே பார்த்தால் கடல் தெரிகிறது. பெரிய மதில் சுவர் ஒன்று கடலிலே கட்டிவிட்டால் சட்ட மன்றத்தில் கடல் புகுந்துவிடுமே என்று சொல்லலாமே. இப்படிப் பார்த்தால் கரையோரமாக எல்லா இடங்களிலும் மதில் சுவர் கட்டவேண்டுமென்றால் அதற்கு எவ்வளவு ரூபாய் ஆகுமோ தெரியாது. சீன தேசத்தில் நீண்ட சுவர் கட்டினார்கள். அதனால் என்ன பலன் கிடைத்தது? மங்கோலியர்கள் படையெடுக்காமலா இருந்தார்கள்? ஆகவே

[திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்] [8th March 1965

இப்போது பாம்பன் பாலத்தை 45 தினங்களில் கட்டி முடித்திருக்கிறார்கள் என்பது மனித சாதனை என்று சொல்ல முடியாது. அது தேவ சாதனை என்றுதான் கூற முடியும். அதற்காகவும் முதலமைச்சர் அவர்களைப் பாராட்டக் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம்.

அதைத் தவிர இந்த பட்ஜெட் மீது பேசும்போது கீழ் சட்ட மன்றத்திலென்ருல் சப்ஜெக்ட் வாரியாகப் பேசி விவாதிக்க முடியும். ஒவ்வொரு சப்ஜெக்டிலும் பேச வாய்ப்பிருக்கும். மேல் சபையில் பொது விவாதம்தான் நடத்த முடியும். சுகாதார அமைச்சர் அவர்கள் வெளியே சென்றுவிட்டார்கள். இருந்தாலும் மற்ற அமைச்சர்கள் இருக்கிறார்கள். குறிப்பாக முன்பு சுகாதார இலாகாவை எற்றிருந்த கனம் சேர்மன் இருப்பதால் அதிலுள்ள சில குறைகளைச் சொல்ல விரும்புகிறேன். எங்கள் ஊரில் தேவியில் முனிசிபாலிடியில் ஒரு சர்க்கார் ஆஸ்பத்திரி வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். முனிசிபாலிடி அல்லாமல் பஞ்சாயத்து யூனியன் லிமிட்டில் ஒரு ஆஸ்பத்திரி இருக்கிறதா என்றால் இல்லை. அதுபற்றிகூட ஒரு கேள்வி போட்டேன். இன்னும் பதில் வரவில்லை. அது ஆபீசில் தங்கிவிட்டது என்று நினைக்கிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : நல்ல பதில் சொல்லவேண்டுமென்று காத்திருக்கலாம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : பட்ஜெட்டில் தேனிக்கு ஆஸ்பத்திரி வருவதற்கு ஏதாவது அலாட்மெண்ட் இருக்கிறதா என்று நான்கு இரண்டு நான் கண்விழித்து தேடிப் பார்த்தேன். எதுவும் காணப்படவில்லை. பஞ்சாயத்து யூனியன் லிமிட்டிலும் ஆஸ்பத்திரி இல்லை. 1965 ஆண்டு சரித்திரத்திலேயே என்னுடைய முனிசிபாலிடியில்தான் ஆஸ்பத்திரி இல்லாமல் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன் சரித்திரத்திலும் எங்கள் யூனியனுக்குத் தான் ஆஸ்பத்திரி இல்லாமல் இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். ஏழெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கீழ்சபையில் இருந்தபோது கூட சொன்னேன். இன்னும் ஒன்றும் வரவில்லை.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன் : அங்கே லியாதியஸ்தர்கள் இல்லையென்று நினைக்கிறேன். தேனியில் இருக்கிறவர்கள் எல்லாம் தியாகராஜனைப் போல திடகாத்திரமாக இருப்பார்கள் போலிருக்கிறது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : நான் திடகாத்திரத்துடன் இருக்கிறேனென்பது. டாக்டர் வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறேன்.

என் ஊரில் பெரியாறுத் தண்ணீரினால் பாசன் வசதியுள்ள நிலங்கள் இருக்கின்றன. வெங்கடாஜலபுரம் முதலிய ஐம்பது கிராமங்கள் பாலைவனமாகிவிட்டன. அதற்கு பெரியாறிலிருந்து ஒரு வாய்க்கால் வெட்டுவதற்கான திட்டம் ஒன்று இருக்கிறது. அந்தத் திட்டம் இன்னும் அமலுக்கு வரவில்லை. அந்தத் திட்டத்தினால் 4,000 எக்கர் நிலங்கள் பயனடைய முடியும் என்று

8th March 1965] [திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்]

என்ஜினியர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். நான் இருக்கும் பகுதி வாண்டை பகுதி. அங்கே இப்போது 60 முதல் 120 அடிக்கும் கீழே தான் தண்ணீர் கிடைக்கிறது; 18 குளங்கள் வரண்டு போய் விட்டன. நான் குறிப்பிட்ட திட்டம் கலெக்டராலும் செவின்யூ போர்டாலும் அங்கீகரிக்கப்பட்டு விட்டது. நாங்கள் செய்த ஒரு சிறிய தவறில் காரணமாக நின்றுவிட்டது. ஏக்கருக்கு ரூ. 1,000 கொடுக்கவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அதற்குப் பிறகு 'பெட்டர்மெண்ட் லெவி' போடலாம் என்று நாங்கள் சொன்னோம். திட்டம் அமல் நடத்தப்பட வேண்டாம் என்று தள்ளி வைக்கப்பட்டிருந்தது. பிறகு திட்டத்தை கனம் உணவு அமைச்சர் உயிர்ப்பித்தார். இந்தத் திட்டம் பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்றும், கவனிக்கப்படும் என்றும் கனம் தொழில் அமைச்சர் இந்த சபையில் கூறினர். ஐம்பது கிராமங்கள் இந்தத் திட்டம் வந்தால் தான் வாழ முடியும் என்ற நிலையில் இருக்கின்றன. எனவே இந்தத் திட்டத்தை சீக்கிரம் நிறைவேற்ற வேண்டுமென்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, சனிக்கிழமையன்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. நடராசன் நிமுகழகம் ஒருபோதும் தேச விரோதமாக நடந்துகொள்ளவில்லை என்று இந்த மன்றத்தில் சொன்னர். நான் இப்போது கூடாக பேசப் போவதில்லை. சாதாரணமாகத்தான் பேசப்போகிறேன். எனவே கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. நடராஜன் பயப்பட வேண்டாம். (சிரிப்பு.) மதுரை ஜில்லாவில் காங்கிரஸ் கட்சியை வளர்க்கும் இயக்கத்தில் நான் மிகுந்த ஈடுபாடு உடையவன். இந்தப் பணியில் நான் முழு நேர ஊழியன். என்னிடம் வரும் காங்கிரஸ் ஊழியர்களிடம் "நீங்கள் முதலில் நம் கட்சியைப்பற்றிய விவரங்களையெல்லாம் தெரிந்துகொள்ளுங்கள். பிறகு தலைவர்களாக ஆகலாம்" என்று நான் சொல்வது உண்டு. ஸ்ரீ. அண்ணாதுரை கீழ் சபையில் அங்கத்தினராக இருந்தபோது அமைச்சர் சி. என். அவர்கள் திமு. கழகத்தினர் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கு தாசர்கள் என்று கூறினர். அதற்கு ஆதாரமாக அவர் சேலத்தில் நடந்த ஒரு மகாநாட்டில் ஸ்ரீ. அண்ணாதுரை அவர்களால் போடப்பட்ட தீர்மானத்தை எடுத்துக் காட்டினர்.

திரு. என். வி. நடராசன் : அன்று நாங்கள் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருக்கு எதிராக இருந்திருந்தாலும், பிரிட்டிஷார் நாட்டை விட்டு வெளியேற வேண்டாம் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை என்பதை கனம் அங்கத்தினருக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : அந்தத் தீர்மானத்தை நான் இங்கே படிக்கிறேன் :—

"கால நிலைமையையும், உலகப் போக்கையும், சர்க்கார் நிலையையும், நம் மக்கள் தன்மையையும், இதுவரை நாம் நடந்து வந்ததன் மூலம் ஏற்பட்ட அனுபவத்தையும், அதனால் உண்டான பலனையும், மற்ற விஷயங்களுக்கும் சர்க்காருக்கும் இருந்துவரும் நிலைமையையும், அதனால் அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலனையும் நன்றாக ஜாக்கிரதையாக ஆலோசித்துப் பார்த்ததில் நம்

[திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்] [8th March 1965

சமுதாயத்தின் எதிர்கால நலனைக் கோரியும், நம் கட்சியின் தன் மானத்தைக் கோரியும் நம் கட்சியின் போரால் இதுவரை நடக்கும் சர்க்காருக்கும் இருந்தவரும் போக்கை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு நாம் தள்ளிக்கொண்டு போகப் பட்டு விட்டோம்"—கட்சியின் தன்மானத்தைப்பற்றி இங்கே குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். "அதாவது, நம் கட்சி தோன்றிய காலம் முதல் இதுவரை நாம் பிரிட்டிஷ் சர்க்காருடன் ஒத்துழைத்து வந்தோம், சர்க்காருடன் ஒத்துழையாமை செய்து சர்க்காருக்கு தொல்லை கொடுத்துவந்த ஸ்தாபனங்களையும் எதிர்த்துப் போராடி சர்க்காருக்கு அனுகூலமான நிலைமையை உண்டாக்க உதவி செய்து வந்ததும், குறிப்பாக சென்ற ஐந்து வருட காலமாக நடந்து வரும் உலக யுத்தத்தில் நல்ல நெருக்கடியில், நேச நாடுகளின் வெற்றிக்குக் கேடு உண்டாக்கும் நிலையில் நம் நாட்டில் பல ஸ்தாபனங்கள் செய்து வந்த பெருங் கிளர்ச்சி களையும் நாச வேலைகளையும் எதிர்த்து அடக்குவதிலும், நேச நாடு களுக்கு வெற்றி உண்டாக்க பணம், ஆள், பிரசாரம் முதலியவை கள் நிபந்தனையின்றி சர்க்காருக்கு உதவி வந்ததும்"—இப் பொழுது சொல்லப்போவது மிகவும் முக்கியமானது—"சர்க்கா ராலும், பாமர மக்களாலும் நம் கட்சியை இழிவாகக் கருதப்படத் தக்க நிலை ஏற்படுவதற்குப் பயன்பட்டு விட்டது"—அப் பொழுதே சர்க்காராலும், பாமர மக்களாலும் அவர்கள் கட்சியை இழிவாகக் கருதக்கூடிய நிலை ஏற்பட்டிவிட்டது. மேலும் என்ன சொல்லுகிறார்கள் என்று பார்ப்போம். "இந்திய அரசியல் சமூக இயல் சம்பந்தமான பேச்சு வார்த்தைகளில் சர்க்கார் நம் கட்சி யையும், நம் தலைவியாகிய திருவிடர் பிரினிதியையும் அலட்சியம் செய்து வருகிறார்கள். இந்திய மக்களின் அரசியல், சமுதாய இயல் சம்பந்தமான ஸ்தாபனங்களில் நம் ஸ்தாபனம் தனிப்பிடத்தக்க தாகவும், தீர்மானமாக இருந்து ஓழுங்கு முறைக்குக் கட்டுப்பட்டு சர்க்கார் பொறுப்பு நடந்து வந்தும் நம் ஸ்தாபனம் சர்க்காரால் மற்ற சாதாரண ஸ்தாபனங்களோடு ஒன்றாகக்கூட சேர்த்துப் பேசுவதற்கில்லாததாக அலட்சியப்படுத்தப்பட்டது." இதுதான் ஸ்ரீ. அண்ணாதுரையின் புகழ்பெற்ற தீர்மானம். வந்தது கோபம் அவர்களுக்கு.

பிரிட்டிஷ் சர்க்கார் இந்தியாவிலிருந்து போவதும் ஆகஸ்டிழி கத்தில் நீடுழி இருக்க வேண்டும் என்று அவர் பிரசாரம் போட் டிருக்கிறார். 1934ம் ஆண்டில் நாங்கள் குழந்தைகள் என்றார் அண்ணாதுரை. அப்போது ஸ்ரீ அண்ணாதுரைக்குப் அதிக வயது ஆகவில்லை. அப்போது என்போன்ற வாலிபர்கள் ஆயிரக் கணக் கானவர்கள் சிறை சென்றிருந்தோம். அன்று சட்ட சபையில் ஸ்ரீ. அண்ணாதுரை "நீங்கள்கூட ஒரு காலத்தில் வெள்ளைக்காரர் களுக்கு மனுப் போட்டீர்கள்" என்று காங்கிரஸ்காரர்களைப் பார்த் துக் கூறினார். "நாங்கள் மனுப் போட்டது சென்ற நூற்றாண்டில். அப்படி நாங்கள் மனுப் போட்டதுகூட, விடுதலை வேண்டும் என்ற தான்" என்று ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அப்போது பதில் சொன்னார். "இப்போது திரு. கழகத்தினர் அந்த 17-ம் நூற்றாண்டுக் காலத் திற்குப் போவதைப் பார்த்து நான் மிகவும் வெட்கப்படுகிறேன், வேதனைப்படுகிறேன்" என்றும் ஸ்ரீ. சுப்பிரமணியம் அப்போது

8th March 1965] [திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்

சொல்லியிருக்கிறார். ஒரு கட்சியைப்பற்றிப் பேசுவதற்கு முன் அந்தக் கட்சியின் கொள்கையைத் தெரிந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். சனிக் கிழமையன்று கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. நட ராஜன் ஆஸ்பத்திரியிலிருந்துவிட்டு இங்கே வந்திருந்ததால், அவருக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கக் கூடாது என்பதற்காக அன்று நான் இதுபற்றிப் பேசவில்லை.

திரு. என். வி. நடராசன்: காங்கிரஸ் இயக்கத்தை நான் குறை கூறுவதாகக் கனம் அங்கத்தினர் கருதுகிறார் போலிருக்கிறது. காங்கிரஸ்கூட தன் குறைகளை மாற்றிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது. அன்று நான் பேசிய போது இந்த நாட்டைக் காட்டிக்கொடுக்கும் மனப்பான்மை தி. மு. கழகத்திற்கு இல்லை என்று இங்கே கூறினேன். முன் காலத்தில் பெரியார் திரு. ராமசாமி அவர் களுடைய இயக்கத்தில் திரு. அண்ணா அவர்களுடைய பங்கு என்ன என்று கூறினேன். எங்கள் கட்சியின் கொள்கை என்ன என்பது எங்களுக்குத் தெரியும். அது எங்களுக்குத் தெரியா விட்டாலும் எங்கள் தலைவர்களைக் கேட்டு நாங்கள் அதைத் தெரிந்துகொள்வோம். அந்தத் தீர்மானத்திற்குக் காரணமாக இருந்த பெரியார் திரு. ராமசாமி அவர்களை இப்போது காங்கிரஸ் காரர்கள் தங்கள் பக்கம் வைத்துக்கொண்டு, அவர்கள் எங்களை தேசத் துரோகிகள் என்று கூறுகிறார்கள்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: அவர்கள் பெரியாரைத் தெரிந்துகொண்டிருந்தாலும் இன்னும் அவரைப் பின்பற்று கிறார்கள். பெரியாருக்கு 86 வயதில் புத்தி தெளிவு ஏற்பட்டு எங்களை ஆதரிக்கிறார். உங்களுக்கு அந்த வயதில்தான் புத்தி வரும்போல தெரிகிறது.

* திரு. கே. ஆர். ராமசாமி: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, சமீபத்தில் நடந்து முடிந்துவிட்ட சோக நிகழ்ச்சிகளால் உள்ளபடியே யாரும் வருத்தப் படாமலிருக்க முடியாதுதான். மாணவர்கள் நடத்திய கிளர்ச்சியில் இடையிலே தீயவர்கள் சேர்ந்ததால் அது திசை திருப்பிவிடப்பட்டதன் காரணமாகத் தான் அது மிகக் கிளர்ச்சியாக மாறியது. மற்றப்படி, ஆகஸ்டுப் புரட்சியில் எவ்வளவு உண்மையும் நியாயமும் பொதிந்து கிடந்தனவோ அவ்வளவு உண்மையும் நியாயமும் இந்த மாணவர் கள் கிளர்ச்சியிலும் பொதிந்து கிடந்தன என்று சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்தக் கிளர்ச்சியின்போது மாணவர்களும் போலீஸ் அதிகாரிகளும் போலீஸ்காரர்களும் பொதுஜனங்களும் இறந்தனர். அவர்கள் இறந்ததால் தவிக்கும் குடும்பங்களுக்கு என் ஆழ்ந்த அனுதாபத்தையும் வருத்தத்தையும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இரண்டு மூன்று தினங்களுக்கு முன்பு டாக்டர் முதலியார் அவர்களும் முதலமைச்சர் அவர்களும் அவற்றைப்பற்றி யெல்லாம் அதிகமாகப் பேசி ஒருவருக்கொருவர் புன் படுத்திக் கொள்ளும் நிலையை ஏற்படுத்தக்கூடாது என்ற நல்ல முறையிலே பேசி அதைச் சுமுகமாகத் தீர்த்து முடித்தார்கள்.

[திரு. கே. ஆர். ராமசாமி] [8th March 1965

ஆனல் ஆளும் கட்சியில் உள்ள ஒரு சில அங்கத்தினர்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தை இன்னமும் குறை கூறிக்கொண்டு நடத்த நிகழ்ச்சிகளின் பழியை எங்கள் மீது எப்படியாவது போடலாம் என்று நினைக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு மட்டும் நான் பதில் சொல்ல வேண்டியவனுக இருக்கிறேன். திருச்சியிலே இந்தி எதிர்ப்பு மாநாட்டை நடத்தியவர்கள் அரசியல் விதவைகள், ஒதுக்கப்பட்டவர்கள், ஏதும் அறியாதவர்கள் என்று நம்முடைய கனம் அங்கத்தினர் ராமதாஸ் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். நான் சொல்லுவேன். திருச்சியிலே மாநாடு கூட்டியவர்கள், கனம் அங்கத்தினருடைய பாணியிலே பேச வேண்டுமானல், அங்கே மாநாடு கூட்டியவர்கள் அரசியல் விதவைகள் அல்ல, அரசியல் அடிவருடிகள் அல்ல, அரசியல் அனுமதேயங்கள் அல்ல. காலமெல்லாம் காங்கிரசுக்காகப் பாடுபட்டு, சுதந்திரம் வாங்குவதற்கு தன்னையே அர்ப்பணித்துக்கொண்டு, சுதந்திரம் கிடைத்ததும் காங்கிரஸ் ஸ்தாபனத்திலே அரசாங்கத்தில் எந்தெந்தப் பதவிகள் உண்டோ அத்தனைப் பதவிகளிலும் இருந்து பார்த்த அந்த உத்தமர் ராஜாஜி அவர்களும் அதிலே கலந்து கொண்டார். முன்னாள் அமைச்சராக இருந்தவரும், இப்போது வழக்கறிஞராக இருப்பவரும், இதே மாமன்றத்தில் பல ஆண்டுக் காலமாக அங்கத்தினராக இருந்து நமக்கெல்லாம் நல்ல பல அறிவுரைகளை அளித்தவருமான தமிழ் வேள் பி. டி. ராஜன் அவர்களும் அந்த மாநாட்டிலே கலந்து கொண்டார்கள். அடுத்து சாதாரண ஏழைக் குடும்பத்திலே பிறந்து, பட்டம் பதவிகளைப் பெற்று, தன்னுடைய வாழ்க்கையை வளப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமின்றி, நாட்டு மக்களுக்காக பல ஊர்களுக்கெல்லாம் சென்று பிரச்சாரம் செய்யும் போது, "சொல்லடிகளையும், கல்லடிகளையும்" வாங்கி இன்றைய தினம் சட்ட மன்றத்திலே எதிர்க்கட்சித் தலைவராக இருக்கும் நாவலர் நெடுஞ்செழியன் அவர்களும் அந்தக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டார். அடுத்துத் தொழில் அதிபர் ஜி. டி. நாயுடு அவர்களும் அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். அடுத்துப் பல தொழில் நிறுவனங்களையும், பல கல்லூரிகளையும் நடத்தி வரும வருமான கருமுத்துத் தியாகராஜ செட்டியார் அவர்களும், முத்தமிழ்க் காவலர் என சிறப்புப் பட்டம் பெற்றுத் தமிழ்த் தொண்டு செய்து வரும் விசுவநாதம் அவர்களும் அந்த மாநாட்டில் கலந்து கொண்டார்கள். பல நல்ல அறிவாளிகளெல்லாம் மாநாட்டில் கலந்துகொண்டு நாட்டிற்கு வரக் கூடிய ஆபத்தை எடுத்துச் சொன்னர்களே தவிர அவர்கள் எல்லாம் ஒதுக்கப்பட்டவர்கள் அல்ல. அப்படிப்பட்ட அறிவாளிகளுடைய எண்ணங்களையெல்லாம் நாம் கேட்டிருந்தால், இப்படிப்பட்ட ஒரு நிகழ்ச்சியைக்கூட நாம் நடவாமல் செய்திருக்க முடியும். சுதந்திரத்தைப்பற்றிப் பேசும்போது உண்மையாக நான் சொல்லுவேன். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப்பற்றிச் சொல்ல இருக்கிற விஷயத்தில் என்னை நானே விளம்பரப்படுத்திக் கொள்ளக்கூடிய நிலை உண்டு என்று நினைக்கக்கூடும். ஒரு காலத்திலே ஒரு இடத்திலே இருந்தோம். பிறகு அந்த இடம் சரியில்லை என்று அந்தக் ககழத்தைவிட்டுப் பிரிந்து நாங்கள் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வளருவதற்கும் நாட்டிலே நல்ல பணி செய்வதற்கும் நான் அந்த ஸ்தாபனத்திலே முக்கியமான உறுப்பினனாக

8th March 1965] [திரு. கே. ஆர். ராமசாமி]

இருந்து வருகிறேன் என்பதை மிக மகிழ்ச்சியோடு தெரிவித்துக் கொள்கிறேன். அண்ணு அவர்களுடைய அறிவுரைகளையும் நல்ல ஒரு பணியையும் எண்ணிப் பார்த்து நாம் செயல்பட வேண்டுமே தவிர மேன்மேலும் புண்படக்கூடிய விஷயங்களையெல்லாம் பேசுவதிலே அர்த்தம் கிடையாது என்பதைத் தலைவர் அவர்களுக்கு மிகப் பணிவன்போடு தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். உண்மையாக தியாகம் செய்தவர்களை நாங்கள் என்றென்றும் போற்றக் கூடியவர்கள். ஒரு புலவர்—இன்னும் அவர் உயிரோடு இருக்கிறார், அவர் காங்கிரசின் போராட்டக் காலத்திலே உப்புச் சத்தியாகிரகத்திலே தடியடிபட்டு சிறைக்கெல்லாம் சென்றவர்—அவர் என்னிடத்தில் ஒரு கவிதை எழுதிக்கொடுத்தார். சுதந்திரம் வாங்கினேம் என்று சொல்லுபவர்கள் கூட சரியாக அனுபவித்திருக்க முடியாது. நான் அனுபவித்திருக்கிறேன் என்று அந்தப் பெருமையைச் சொன்னர்.

தலை நிமிர்ந்தோர் காலம் வாழ்ந்திருந்தோம். தரணியெல்லாம் நமது கொடி பறக்கவிட்டோம். விலையற்ற மாணிக்கமும் மண், பொன் வாழ்வில் வேண்டுகின்ற ஆடையணி உலகம் மெச்சும் கலைகள் பல கண்டவர் நாம் வரியோர் சிந்தும் கண்ணீரைத் துடைப்பதிலே மகிழ்ச்சி கொண்டோம். நிலைகெட்டுப் போனதே அந்த வாழ்க்கை. நீங்கள் அதனை எனென்று நினைத்ததுண்டா?

வெள்ளையர் நம் நாட்டில் வளத்தைக்கண்டார். வியாபாரம் என்னும் நோக்கால் உள்ளே வந்தார். உள்ளழைத்தோம். ஒன்று பத்துக்கோடியென்றே உள்ள பொருள் அத்தனையும் சொந்தம் செய்தார். பிள்ளைப்பிராயத்திலே இருந்த நம்மை பெரும்பாம்பு நிலையினிலே வளைத்துக்கொண்டார். உள்ளபடி நமதடிமைத்தனையறுப்போம்; உணர்ச்சிபெற்று விழுத்தெழுங்களென்றார் காந்தி மகான்; சேர்ந்திருந்த மக்களெல்லாம் ஒன்று சேர்ந்தார்கள். காங்கிரசில் ரத்தம், ஆவி சிந்திடுவோமென முழுக்கினர்கள். கூர்ந்த மதியாளர்கள் பலர் வந்தார். நல்ல கொள்கைகளை மக்களுக்கே காட்டி நின்றார். அதன்பின், பரங்கியரோ நமக்கிந்த நாடு வேண்டாம் பாரதத்தை அவர்களுக்கே சொந்தமாக்க. கொள்கையிலே பிடிப்பு வைத்து கொதிக்கின்ற நெருப்புள்ளம், நிறைய உண்டு நெருங்குவது இனி நமக்காபத்தென்றார், நேரமிது சரியென்றார் ஓடிப்போனர்.

அதன் பின்னர் என்ன ஏற்பட்டது என்று மேற்கொண்டு சொல்ல ஆசைப்படவில்லை. நடந்து முடிந்து விட்ட நிகழ்ச்சிகள் இனிமேல் நல்ல முறையில் அமைய வேண்டும் என்ற எண்ணம் இந்த மன்றத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் இருக்கிறது. அது போலவே எனக்கும் இருக்கிறது நான் சொல்லுவேன். எங்கள் கட்சியைச் சேர்ந்த அங்கத்தினர் என். வி. நடராசன் அவர்கள் கூட சொன்னர்கள். முதலமைச்சர் அவர்கள் விரும்பி இருந்தால், நான் இன்னமும் சொல்லுவேன். இந்த மன்றத்திலே அமைச்சர்களைப்பற்றிப் பேசும்போதெல்லாம் பெருமையாக உரிமையோடு நான் பேசியிருக்கிறேன். குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்களையும் தொழில் அமைச்சர் அவர்களையும் நான் பெருமைப்படுத்திப்

[திரு. கே. ஆர். ராமசாமி] [8th March 1965

பேசியே வந்திருக்கிறேன். ஏனைனில் ஒருவருக்கொருவர் நல்ல முறையில் பேசவேண்டும் என்ற எண்ணமே தவிர வேறு இல்லை. ஒரு கட்சியைப்பற்றிப் பேசுவதை கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாகப் பேசவேண்டும். அரசியல் சட்டத்திலே எவ்வளவோ பிரச்சினைகளை வைத்துக்கொண்டு அங்கத்தினர் தியாகராஜன் அவர்கள் விவாதித்தார்கள். இந்த விவாதம் எல்லாம் மனதைப் புண்படுத்தக்கூடிய விஷயமாக இருக்கிறதே தவிர அவை ஆராய்தல் அமைக்காது. இந்த மன்றத்தில் இப்படிப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் நிகழ்ந்ததில்லை.

முதலமைச்சர் அவர்கள் விரும்பியிருந்தால் அண்ணா அவர்களைப் பார்த்து நேரில் பார்த்து நீங்கள் உங்கள் போராட்டத்தை அந்தத் தேதியில் வேண்டாம், தள்ளி, ஒத்திக் வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்று சொல்லியிருந்தால் அண்ணா மாட்டேன் என்று சொல்லி விடுவாரா? நிச்சயமாக கேட்பார். மற்றவர்கள் ஏதேதோ செய்யும்போது நேர்மைக்காக பாடுபடக்கூடிய தலைவர். அவரிடம் தள்ளி வையுங்கள், அந்தத் தேதி வேண்டாம் என்றால் கேட்க்காமல் வைத்திருப்பாரா? அந்தத் தேதியில் வேண்டாம் என்றால், அன்றைக்கு நம்மை இண்டாந் குடிமக்களாகக்கூடிய மொழி இந்தி மொழி குடியாக தினத்தைத் தூண்டி கொண்டு அந்த நாளில் வருகிறது. நாம் இரண்டாந்தரக் குடி மக்களாக ஆக்கப்பட்டுவிடுவோம். அந்த நாள் துக்கமான நாள். அந்த நாளில் துக்கத்தைக் கொண்டாட எங்கள் இல்லங்களிலே கருப்புக் கொடி கட்டிக் கொண்டு அழுகிறோம் என்று சொல்லுவோம். குடியரசு தினத்தன்று நீங்கள் சிரிக்கிறீர்கள். நாங்கள் இரண்டாந்தர குடிமக்களாகப் போகிறோம் என்று அழுகிறோம். ஆனால் நீங்கள் சிரிப்பது ஓப்புக்காக சிரிக்கிறீர்கள். நாங்கள் உங்களுக்கும் சேர்த்து உண்மையாக அழுகிறோம் என்பதை வரக்கூடிய காலம் உங்களுக்குப் பதில் சொல்லியே திரும். இன்றைய தினம் எங்களுடைய கழகத்திலே முக்கியமான தலைவர்கள் எல்லாம் சிறைப்படுத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். கருணாநிதியின் உடல் நலம் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஏற்கெனவே கண் ஆப்பரேஷன் செய்து கொண்டார். நெஞ்சு வலிக்கு மருத்துவம் செய்துகொண்டார். இப்போது நெஞ்சு வலியுடன் அவரை 400 மைலுக்கு அப்பால் கொண்டுபோய் சிறையில் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர் அவ்வளவு பயங்கர வாதியல்ல. நீங்களாகப் பார்த்து கருணாநிதி அவர்களிடம் இன்ன தேதி இத்தனை மணிக்கு இந்த ஜெயில் வாசலில் நீற்க வேண்டும் என்று சொன்னால் தானாக நிற்பார். கருணாநிதி அவர்கள் தியாகத் தழும்புகளை ஏற்றுக்கொள்ளக்கூடிய ஒரு நல்ல உள்ளம் படைத்தவர். ஆகவே அவரைப்பற்றி தப்பாகப் பேச வேண்டாமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

ஜனவரி 26-ம் தேதிக்கு 10 நாட்களுக்கு முன் நடந்த பொதுக் கூட்டத்திலே பேசிய பேச்சுக்கள் எல்லாம் சகிக்க முடியவில்லை. இப்படிப் பேசுவது முறையல்ல. ஆகவே இனிமேலாவது நல்ல முறையில் பேச்சுக்கள் அமைய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். நாட்டு மக்கள் நிம்மதியாக வாழவேண்டுமென்று நான் ஆசைப்படுகிறேன். இப்போதாவது இந்தி திணிக்கப்படுவதால் உள்ள தீமைகளை, அதனால், நாம் இரண்டாந்தர குடிமக்களாக

8th March 1965] [திரு. கே. ஆர். ராமசாமி]

ஆவதைப்பற்றி நமது அமைச்சர்களுக்கு எடுத்துச்சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். வடவர்களிடம் சொல்லி நாம் எந்த உரிமை வாங்க வேண்டுமோ அந்த உரிமையை வாங்கித்தரவேண்டுமென்று அமைச்சர்களைக் கேட்டுக்கொண்டு முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

* திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி: கனம் தலைவர் அவர்களே, இந்த 1965-66 வருஷ வரவு செலவுத் திட்டத்தை வரவேற்று ஒரு சில வார்த்தைகளைப் பேச ஆசைப்படுகிறேன். இயற்கையின் சீற்றத்தாலும் எதிர்பாராத கஷ்ட நஷ்டங்களாலும் செயற்கையின் தூண்டுதலாலும் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் அனைத்தையும் சமாளித்து இந்நாட்டு மக்களைப் பாதுகாத்த நமது சர்க்காருக்கும் குறிப்பாக நமது முதலமைச்சருக்கும் எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இப்பொழுது நாட்டிலே மிக முக்கியமான பிரச்சினை உணவுப் பிரச்சினையாகும். உணவுப் பிரச்சினை சோம்பக் கவலை தரத்தக்கதாக இருந்த நேரத்தில், அதை நல்லமுறையில் சமாளித்தது நமது அரசாங்கம். ஆனாலும் உணவு அதிகாரிகள் இதிலே முக்கியமான சிலவற்றைக் கவனிக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். குடும்பக் கார்டுகளுக்கு கிராமங்களில் கொடுக்கப்படும் அரிசி மிக மிக மோசமாக இருக்கிறது. காரணம், அதை நல்ல முறையில் பாதுகாத்துக் கொடுக்காததுதான். இரண்டாவதாக ஆங்காங்கே கொள்முதல் செய்கிற நெல்லில் முதலாளிகள், நங்கள் சொந்த லாபம் கருதி அரிசியை ஈரமாக வைத்து விற்று விடுகிறார்கள். மற்றும் ஆங்காங்கே இருக்கிற கூட்டுறவு ஸ்தாபனங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருக்கிற மில்லில் இருந்து அரிசியைக் கொடுக்காமல் எங்கோ தொலை தூரத்தில் இருக்கிற மில்லிலுள்ள அரிசியை வாங்க உத்தரவு கொடுக்கிறார்கள். இதற்காக கூட்டுறவு சங்கங்கள் செலான்படி பேங்கில் ரூபாயைக் கட்டிவிட்டு மில்லுக்குச் சென்றால் அவர்கள் இன்று வேறு கொடுக்கவேண்டியிருக்கிறது. அடுத்த நாள் வாருங்கள் என்று இரண்டு நாட்களை அலைக்கிறார்கள். அதன் பின் அவர்கள் நாய்வு இல்லாத அரிசியைக் கொடுக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு உடனடியாக சிலவாகிவிட்டால் நல்லது. இல்லாவிடில் அது கட்டிப்பிடித்து வாடையும் எற்படுகிறது. இதை மக்கள் வாங்க மறுக்கிறார்கள். இதைவிட கிராமங்களில் நெல்லாகக் கொடுப்பது நல்லது. இதை உணவு அமைச்சர் அவர்கள் கவனித்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்க வேண்டுமெனில் சர்க்கார் நல்ல பொறுக்கு விதைகளைக் கொடுக்கவேண்டும். உரம் முதலியவற்றைக் கொடுக்க வேண்டும். பொறுக்கு விதைகள் சில இடங்களிலே சமயத்துக்குக் கிடைப்பதில்லை.

சென்ற நவம்பர், டிசம்பர் மாதத்தில் கூட கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் நாஞ்சில் நாட்டில் சமயத்துக்கு உரம் கிடைக்காமலும், பொறுக்கு விதைகள் கிடைக்காமலும் விவசாயிகள் சொம்ப கஷ்டப்பட்டார்கள். எனக்குத் தெரிந்த விவசாயிகள் எட்டு மைல் பத்து மைல் தூரத்திலுள்ள கூட்டுறவு சொசைடிகளிலாவது

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ணா ஆச்சாரி] [8th March 1965

கிடைக்குமா என்று விசாரித்துப் பார்த்ததில் கிடைக்க வில்லை. எனவே, சமயத்துக்கு இல்லாமல் மிகவும் அவதிப் பட்டார்கள். தஞ்சை ஜில்லாவில் சுற்று வண்டி மூலமாக எல்லா இடங்களுக்கும் உரம் வினியோகிக்க ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருப்பதாக இந்த பட்ஜெட்டில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அப்படி ஏற்பாடு செய்யா விட்டாலும், இதற்கென்று ஆங்காங்கே வசதியான இடங்களில் முன்னதாக சேமித்து வைத்து தக்க சமயத் தில் கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இதன்மேல் வாக்கடிய சம்பா பயிரானது ஒரே சமயத்திலே எல்லா இடங்களிலும் பயிரிடப்படும். அந்த இடங்களில் பங்குனி சித்திரையில் மழை பெய்தால் நல்ல பொறு விதை விதைப்பார்கள். அது நன்றாகக் காய்ந்து ஒரு மாதமானபிறகு தண்ணீர் பாய்ச்சு வார்கள். அதற்கு சமயம் தவறாமல் உரத்தையும் கொடுக்க அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன். இது உணவு உற்பத்தி அதிகரிக்க வகை செய்யும் என்று கூறி முடித்துக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவதாக சிறு நீர்ப் பாசனத் திட்டமெல்லாம் இன்னும் நிறைய செய்யவேண்டியிருக்கிறது. களம் பார்த்திய நிதி அமைச் சரும் நமது உணவு மந்திரி அவர்களும் சமீபத்தில் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் சுற்றுப்பயணம் செய்கிறபோது, எங்கள் தொகுதியான ஆரல்வாய்மொழியில் வரவேற்பு நிகழ்ந்தது. நான் அவர்களுக்கு நன்றி கூறும்போது இந்தப் பொய்கை நீர்ப்பாசனத் திட்டத் தையும் சொல்லி தோவாளை தாலுகாவில் ஆரல்வாய்மொழியில் பொய்கை அணை என்ற திட்டமிருக்கிறது. அதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும், அப்படிச் செய்தால் அதிகப்படியான நிலங் களுக்கு விவசாயம் செய்ய சாத்தியமாயிருக்குமென்றும் சொன் னேன். உணவு அமைச்சர் அப்போது அருகாமையிலே இருந்த திரு. டாக்டர் ப. நடராசன், எம்.எல்.ஏ. அவர்களிடத்தில் இது என்ன விஷயம் என்று கேட்டார். விஷயத்தைத் தெரிந்து கொண்டதும், சரி இதைச் செய்துவிடலாம் என்று சொன்னார். ஆனால் இந்த பட்ஜெட்டில் அதைப் பற்றிக் காணவில்லை. என்ற லும் நம் அரசாங்கம் இதை உடனடியாகக் கவனித்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்த அணைக்கு முன் வேலையாக பொய்கை மலையில் சுமார் ஒரு லட்ச ரூபாய்க்கு மேல் செலவு செய்து தடுப்புச் சுவர் கட்டி முடித்திருக்கிறது. மழைகாலங்களில் தண்ணீர் அதிகம் வரும் சமயங்களில் தண்ணீர் பாயும் கால்வாய்களின் கரைகள் நல்ல முறையில் இல்லாததால் தண்ணீர் வீணாக வெளியில் போகிறது. இதைப் பல முறை அபிவிருத்தி கவுன்சில் தெரிவித்தும் சரி செய்யப்படவில்லை. இவ் விதம் தண்ணீர் வீணாவதால் இந்த வருஷம் விவசாயம் செய்து மேல் மழை இல்லாமலும் கிடைத்த தண்ணீரைப் பயன்படுத்த 'கலுங்கள்' சரியில்லாததால் பயிர்கள் வெளுக்காமல் போகுக்க நேர்ந்தது. உற்பத்தி முயற்சியில் இந்த மாதிரி சின்ன சின்னவைகளை கொம்ப துரிதமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக நமது பொற்கொல்லர் பிரச்னை இருக்கிறது. தங்கக் கட்டுப்பாடு வந்து சுமார் இரண்டு ஆண்டுகள் ஆகிவிட்டன. இதற்கு முன்பு இந்த மன்றத்திலே அவர்களுடைய குறைகளைப்

8th March 1965] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ணா ஆச்சாரி]

பற்றிப் பேசியிருக்கிறேன். நமது அரசாங்கம் கோடி ரூபாய்க்கு மேலே கடன் உதவி செய்திருக்கிறது. நமது சர்க்கார் மாஜி பொற்கொல்லர்களுக்கு ராணுவ வீரர்களுக்கு அளிக்கும் சலுகை களுக்கு அடுத்த படியாக விவசாயத்திற்கு நிலம் கொடுப்பது, வேலை தேடித் தரும் ஸ்தாபனங்களில் வயது, கல்வி இவைகளைத் தளர்த்தி வேலை கொடுப்பது, மாணவர்களுக்கு முதல் வகுப்பி லிருந்து புத்தக மானியம் வழங்குவது முதலிய உத்தரவுகள் பிறப் பித்திருந்தும் நடைமுறையில் யாருக்காவது எங்காவது விவசாயத்துக்காவது நிலம் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறதா என்றால் இது வரைக்கும் ஒன்றும் கொடுக்கப்படவில்லை. அவர்களுக்குக் கொடுக்கக்கூடிய தொகையையும் சரியாகக் கொடுக்கவில்லை. இந்த சமுதாயம் என்ன செய்யும்? நமது அமைச்சர் அவர்கள் ரூபாய் இரண்டாயிரம் வரை கடன் கொடுக்கலாம் என்று அறிவித்திருக் கிறார்கள். இதற்கு வியாக்கியானம் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் ஒவ்வொரு மாதிரிச் சொல்கிறார்கள். அந்த அதிகாரிகள் சொல்வது என்னவென்றால், ரூபாய் இரண்டாயிரம் வரை என்றால் ரூபாய் 200 கூட கொடுக்கலாம். ரூபாய் இரண்டாயிரம்தான் கொடுத்துத் தீரவேண்டுமென்றில்லை என்பதாகவெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஒரே முறையில் பணம் கொடுத்தால்தான் ஏதாவது தொழில் செய்து பிழைக்க முடியும். அல்லாமல் 200, 300 கொடுத் தால் அது அவர்களுக்குத் தற்காலிகக் கடன்தான் அடைக்கத்தான் பயன்படும், அந்தப் பணம் வீணாகப் போகிறது. ஆகையினால் அந்தப் பணத்தினால் அவர்களுக்கு எந்த விதமான பலனும் இல்லாமல்போகிறது. அத்தோடு சில இடங்களில் கடன் வாங்கியவர்கள் ஒரே தெருவில் இரண்டு மூன்று சைக்கிள் கடைகள் வைத்துவிட்டார்கள். இந்த ஷாப்புக்கள் வைத்தவுடன் முன்னேடியாக வைத்த சைக்கிள் ஷாப் புக்காரன் மணிக்கு 15 காசு வாங்கிக்கொண்டிருந்தவன் இவர்கள் வந்தவுடன் 7 பைசாவாக ஆக்கிவிட்டான். இவர்கள் சைக்கிள்கள் எல்லாம் டயர் தேயாமல் இருந்து வருகிறது. அதனால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை கூண்டைந்து வருகிறது. வெற்றிலை பாக்குக் கடை வைத்தால் பக்கத்துக் கடைக்காரர்கள் எல்லாம் தட்டார்கள் எல்லாம் இந்த மாதிரி வியாபாரத்திற்கு வந்துவிட்டார்கள் என்று அவர்களுக்கு முதல் தேறினால் போது மென்ற முறையில் வியாபாரம் நடத்துகிறார்கள். ஆகையால் கடன் வாங்கியவர்கள் பணத்தைக் கொண்டு வியாபாரம் நடத்த முடியவில்லை. ஜவுளிக்கடை, செடிமேடு துணிகள் கடை வைப்ப தற்காக வெளியிலும் கடன் வாங்கி வியாபாரம் செய்யும் ஆட் களுக்கு ஐயாயிரம் ரூபாய் வரையிலும் கடன் கொடுத்து அவர் களுடைய வாழ்க்கையை வளம்பெறச் செய்யவேண்டும். பல இடங்களில் கடன் வாங்கியவர்கள் ஏராளமாக இருக்கிறார்கள். அவர்களுடைய கடன்களை நல்ல முறையில் வினியோகம் செய் யாததால் அவர்களது லட்சம் நிறைவேறவில்லை. இதைப்பற்றி முன் கூட்டத்தொடரிலேயே சொல்லியிருக்கிறேன். நல்ல முறை யில் ஒரு குழு அமைத்து சட்டமன்றத்திலுள்ள உறுப்பினர்களை அதில் சேர்த்து அவர்களைக் கொண்டு ஆராய்ந்து நல்ல தொழில் களை பொற்கொல்லர்கள் பெற ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். தங்கக் கட்டுப்பாடு வெற்றி பெறவேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய

[திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி] **[8th March 1965**

வேண்டும். அமைச்சர் அவர்கள், இந்தக் குழு அமைக்கும் விஷயத்தைக் கவனத்தில் கொண்டு அந்தக் குழு மூலமாக என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இரண்டாவது இன்னும் அவர்களுக்கு மிஷினரி சாமான்களான ஸ்பேர் பார்ட்டுகள் செய்யச் செய்யலாம். டைம் பீஸ்கள் செய்ய தொழிற்சாலைகளை அமைக்க வேண்டும். இந்துஸ்தான் டூல்ஸ் கம்பெனி பெங்களூரில், கேரளாவில் இருக்கிறது. ஐதராபாத்தில் ஸ்தாபிக்கப் போகிறார்கள். தமிழ்நாட்டில் கூட ஒன்று ஸ்தாபிக்கலாம். அதில் பாதிக்கப்பட்ட பொற்கொல்லர்களையும் கூட்டுறவு முறையில் பங்காளிகளாகச் சேர்த்து கொடுக்கும் கடனை பங்கு தொகையில் ஈடு செய்து ஆறு மாதம் பயிற்சி கொடுத்து அவர்களைப் பயன்படுத்திக்கொண்டால் சௌகரியமாக இருக்கும். அவர்களது கஷ்டங்கள் ஓளவு குறையும். அதனால் நமது லட்சியமும் நிறைவேறும் என்று எண்ணுகிறேன். பொற்கொல்லர்களுடைய பையன்கள் ஏதோ குறைந்த அளவில் உத்தியோகத்தில் இருக்கிறார்கள். அந்த சமூகத்தில் அதிகமான அளவில் உத்தியோகஸ்தர்கள் இல்லை. இருந்தாலும் அங்காங்கு நமது தமிழ்நாட்டில் பல இடங்களிலே பல ஜில்லாக்களிலே உத்தியோகம் வகிக்கிறார்கள். மாஜி பொற்கொல்லர் குழந்தைகளை அவரவர்கள் விருப்பப்படி அவரவர் ஜில்லாக்களிலே வேலைபார்த்தால். போட்டால் அவர்களுடைய வாழ்க்கை அவர்கள் வருமானத்தைக் கொண்டு நடைபெறவேண்டியிருக்கும், குடும்ப நிலை கொஞ்சம் கஷ்டமில்லாமல் இருக்க வசதியாக இருக்குமென்று நினைக்கிறேன். அவர்களுடைய அபேட்சையைக் கொடுத்தால் அங்கங்கே அவர்களுக்கு வேலை கொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன். அப்படி அவர்களை மாற்றவேண்டுமென்று அதிகாரிகளைக் கேட்டால் அதைப் பற்றி அதிகாரிகள் கவனிப்பதில்லை. கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் சென்னையில் வேலை பார்த்தால் அவர்களது வாழ்க்கையை நடத்த முடியாமல் கஷ்டப்படவேண்டியிருக்கிறது. அந்த முறையில் சௌகரியத்தைச் செய்தால் அவர்களது வறுமை ஒருவாறு திருமென்று அமைச்சர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

இந்தப் பொற்கொல்லர்கள் வேலை செய்ய முடியாத நிலையிலும் வயதானவர்களாயும் இருப்பவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. என்னைப் போன்றவர்களுக்கு அதிக வயதாகி விட்டது என்பதால் நீங்கள் லோன் வாங்கினால் திருப்பிக் கொடுக்க முடியாது என்று அனுப்பிவிடுகிறார்கள். இந்த மாதிரி இரண்டும் கெட்டான் நிலையில் இருக்கிறவர்களுக்குப் பணம் வாங்க முடியவில்லை. தொழில் செய்யவும் முடியவில்லை. அவர்கள் சோம்பக் கிடப்படுகிறார்கள். அவர்களுக்கு வயதானவர்கள் பெறும் பென்ஷன் திட்டத்தை வைத்துக் கொடுத்தால் நல்லது. வயது வந்த பிள்ளைகள் இருந்தால் கொடுக்க முடியாது என்ற விதி விலக்கை இவர்கள் விஷயத்தில் மாற்றிக்கொடுக்க வேண்டும். தகப்பனும் பிள்ளையும் தொழில் இல்லாமல் இருக்கிறார்கள். என்ன செய்யமுடியும்? படிக்கிற பிள்ளைகளுக்கு ஸ்காலர்ஷிப்புகளை சரியான முறையில் கொடுக்கவேண்டும். காலேஜ் அட்மிஷனுக்கும்

8th March 1965] [திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி]

தனியான முறையில் சலுகை அளித்தால், அவர்கள் இந்தத் தொழிலையே விட்டுவிட்டு வேறு தொழில்களில் புகுந்து நல்ல முறையில் வாழ்க்கை நடத்துவார்கள். அவர்களுக்கு தனியாக சீட்டுகள் ஒதுக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். அத்தோடு திருநெல்வேலியிலிருந்து நாகர்கோவில், நாகர்கோவில்-கன்னியாகுமரிக்கு ரயில்வே லைன் போட சர்வே நடந்து கொஞ்ச நாட்கள் ஆகிவிட்டன. இந்த ரயில் பாதையை நடத்த ரயில்வே இலாகாவுக்கு அதிகக் கஷ்டமில்லை. சம நிலப்பரப்பு உள்ள பூமி இருக்கிறது, அதிக கஷ்டம் இல்லை. ஆகையால் இந்த மூன்றாவது திட்டத்தில் ஆரம்பிக்க சிபாரிசு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு ஆசிரியர்கள் உள்பட எல்லா ஊழியர்களுக்கும் இப்போது பஞ்சப்படியை உயர்த்தியதற்காக நான் மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். கன்னியாகுமரி ஜில்லா இணைப்பிற்குப் பின்னால் இருக்கிற சர்வீஸ்கள் சரியான முறையில் இணைக்காமல் பல உத்தியோகஸ்தர்கள் கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்போதுமே ஆசிரியர்கள் பிரச்னை கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் பெரிய பிரச்னையாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இங்குள்ள ஆசிரியர்களுக்கு ஒரு சம்பளமும் கன்னியாகுமரி ஜில்லாவில் இருக்கிறவர்களுக்கு ஒருவிதமான சம்பளம் என்று இருக்கிறது. இதையெல்லாம் நல்லமுறையில் செய்துகொடுக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN.: The House will now adjourn and meet again at 3-00 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 147. *Short review of the activities of the Tuticorin Port for the first half of* 1964–65 *ending* 30*th September* 1964.

† 148. *Resume of work transacted by the Madras Legislative Council during the period from* 18*th to* 25*th January* 1965.

* Kept in the Legislature Library for reference.

† Circulated to all M.L.Cs. on 27th February 1965.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Tuesday, the 9th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Pension applications of Teachers

*** 124. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—**

(*a*) whether there is any provision that applications for pension from teachers can be submitted six months in advance of actual retirement from service; and

(*b*) if so, whether instructions have been issued to all managements of schools to such effect?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes.

(*b*) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : In the absence of enforcement of such a provision, as there is delay—the delay seems to be with the managements—are the District Educational Officers calling for lists of teachers retiring during the year in advance from the managements?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think it is necessary.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What is the procedure obtaining in the case of Government servants?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What harm is there in just issuing such orders as many pension applications can be expedited and a lot of delay avoided ?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I cannot say that it is necessary. Unless it is absolutely necessary, it need not be done.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Have the Government at least circularised the managements that the submission of lists is obligatory on their part?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Government have no information about the delays caused. I have answered that there is a provision that applications for pensions from teachers should be submitted six months in advance. That is insisted upon Nothing more need be done.

[9th March 1965

* 125 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of applications for pension from teachers pending sanction by District Educational Officers for over a year (district-wise) as on 1st December 1964 ; and

(b) the reasons for such delay in granting the pension?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) & (b) The particulars have been called for from the Director of Public Instruction, and his report is awaited.

* 126 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) the number of applications for pension from Elementary School Teachers pending in the office of the District Educational Officer, Coimbatore, for over four years as on 1st December 1964; and

(b) the reasons for such delay in the grant of pension?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Nil.

(b) Does not arise.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : As in a number of cases the delay is attributed to the non-traceability of the service registers and as especially in the district board high schools Service Registers have been transferred from the taluk board to the district board and then from the district board to the Panchayat Union offices and, therefore, they are said to be untraceable, can the Government examine the possibility of just issuing orders that the acquittance roll in the case of such teachers may be taken into account and their services verified?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would suggest to the hon. Member to write to me. If he writes to me, I shall look into it.

Package scheme for groundnut cultivation

* 127 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the number of acres brought under Package Scheme for groundnut cultivation in South Arcot district in different Panchayat Unions for summer and winter crops during 1963;

(b) the average production of groundnut per acre in these areas during the above year ; and

(c) the average production of groundnut per acre in these places prior to the introduction of the package scheme?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) to (c) A statement is placed on the table of the House.

(அ) to (இ) சபைமுன் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

* Printed as Appendix on pages 51-52

9th March 1965]

SRI S. K. SAMBANDHAN : From the statement it is seen that no appreciable improvement is there due to the package scheme. Have the Government taken this into consideration and asked the Agricultural department for futher action in this matter ?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : சார், இந்த புள்ளி விவரத்தைப் பார்த்தாலே தெரியும். புள்ளிவிவரத் துறை தெரியாளரின் கணக்கின் படி ஏக்கருக்கு 316 பவுண்டு அதிக விளைச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதிகமாகவில்லை என்று எப்படி சொல்லமுடியும் ?

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : குறிப்பிட்ட அளவுக்கு அதிகமாக இல்லை. பாக்கேஜ் ஸ்கீம் வைத்துக்கொண்டு அதற்காக செலவாகிற பணத்தை எடுத்துக்கொண்டாலும் சிரமத்தை எடுத்துக் கொண்டாலும் குறிப்பிட்ட அளவுக்கு உற்பத்தி அதிகமாகவில்லை என்பதால் மேற்கொண்டு அரசாங்கம் சித்தை எடுத்துக் கொள்ளுமா என்பது என்னுடைய கேள்வி.

கனம் திரு. பி. கக்கன் : நம்முடைய தேசத்திற்கு வெளிநாட்டு செலாவணி வேண்டியிருப்பதால் கொக்கடலை அதிகமாக உற்பத்தி செய்ய வேண்டுமென்று பாடுபடுகிறோம். அதற்காகத் தான் அரசாங்கம் சப்சிடி கொடுக்க ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. விதைகள் வாங்கும்போது கூடுதலாக வந்தாலும்கூட மார்க்கெட் ரேட்டுக்கு விவசாயிகளுக்கு கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறது. இதிலிருந்து எவ்வளவு அதிகமாக உற்பத்தி செய்யவேண்டுமென்று ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டு இருக்கின்றன என்பதை கனம் அங்கத்தினர் அறிவார்கள் என்று நம்புகிறேன்.

Production of paddy

* 128 Q.—SRI N. V. NATARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) the quantity of paddy produced in the State during 1963-64; and

(b) the quantity exported to the Kerala State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) 37·50 lakh tonnes of rice (excluding seed requirements).

(b) Quantity of paddy and rice exported to Kerala State—

Year.	Paddy.	Rice.
	(IN METRIC TONNES)	
1963	20,120	426,184
1964 (up to September)	15,246	438,129
Stocks moved after imposition of ban on Government to Government basis.	..	10,000

[9th March 1965

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : நமது மாநிலத்தில் மார்ஜினலி சர்ப்ளஸ் நிலை இருக்கிறது.

திரு. என். வி. நடராசன் : நெல் அல்லது அரிசியை மாநிலத்திற்கு மாநிலம் கொண்டுபோவதில் சில கட்டுப்பாடுகள் இருக்க வேண்டியது அவசியமென்றுஎர் மாவட்டத்திற்கு மாவட்டம் விலக்க முன்வருமா ?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இப்போதிருக்கிற நிலையை நீக்குவதாக இல்லை.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, தஞ்சாஜர் மாவட்டத்தில் உற்பத்தியாகும் குறுவை அரிசியை தமிழ்நாட்டு மக்கள் அதிகமாக விரும்புவதில்லை. கோளத்திற்குத் தான் போய்க் கொண்டிருந்தது. ஆகையால் அதை அங்கேயே அனுப்பிவிட்டு மத்திய சர்க்கார் கோளாவிற்குக் கொடுக்கும் நல்ல அரிசியை இங்கே மாற்றிக் கொடுக்கும் ஏற்பாடு செய்யப்படுமா ?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : கவர் அங்கத்தினர் அவர்கள் ஒரு வருஷத்திற்கு முன்னால் இந்த யோசனையை சொல்லியிருந்தால் சென்னை நகர மக்கள் ஒப்புக்கொண்டு இருப்பார்கள். சென்ற அக்டோபர், நவம்பர் மாதத்தில் பெற்ற அனுபவத்தில் இப்போது குறுவை அரிசியாக இருந்தாலும் சரி, நல்ல அரிசியாக இருந்தாலும் சரி பிடித்தமாக இருக்கிறார்கள். அதோடு நல்ல அரிசி நமக்கும் மற்ற அரிசி மற்ற இடங்களுக்கும் செல்லவேண்டுமென்பதை ஒப்புக்கொள்ள முடியாது. அப்படியிருந்தாலும் கூட நமது அரசாங்கம் முதலமைச்சர் மகாநாட்டில் ஒப்புக்கொண்டபடி ஆந்திராவிலிருந்து ஒரு லட்சம் டன் வரவழைத்து ஏழைகளோ அல்லது தொழிலாளிகளோ நமது மாநிலத்திலிருந்து இரண்டு லட்சம் டன் வேறு அரிசி கொடுப்பதாகவும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறோம். சென்னை நகர மக்கள் விரும்புகிறபடி அவர்களுக்காக அந்த ஒப்பந்தத்தை செய்கிறோம்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : It is said that the movement within a district is banned from a specified area to another specified area. May I know on what basis the Government decide this specified area?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : It is left entirely to the District Collector to fix up areas to help procurement.

DR. H. V. HANDE : Is it a fact that a good deal of paddy is lying idle in the Thanjavur district and that the Government are not able to move that easily?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If the hon. Member knows or has taken the trouble to study the position in Thanjavur, he will agree that at this part of the year, just for a few days, when the entire produce comes for marketing, it is not humanly possible for anybody to lift the entire quantity. There was some difficulty a few weeks back when the agents whom we appointed, due to lack

9th March 1965]

of resources, could not lift the entire quantity, and to ensure the support price to the producer, Government themselves came foward to buy such rice as was offered to Government. Now there is no difficulty at all.

திரு. எஸ். டி. சுந்தரம் : சர்க்கார் கொண்டுவரலாம் என்று அனுமதிக்கப்பட்டிருக்கும் சிறு அளவு அரிசியைக் கூட ஏழை மக்கள் கொண்டுவரும்போது செக் போஸ்டில் சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் பிடித்துக்கொள்கிறார்கள் என்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா ?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இப்போதிருக்கிற முடிவின்படி பத்து லிட்டர் வரையில் எந்தவிதமான அத்தாட்சியும் இல்லாமல் கொண்டுவரலாம். அப்படிக் கொண்டுவருவதில் சிரமம் இருந்தால் அங்கத்தினர் குறிப்பிட்ட சம்பவத்தைப் பற்றி எழுதி அனுப்பினால் அதைப்பற்றிக் கவனிக்கலாம்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : What are the reasons for restricting the quantity recently to ten litres from one quintal?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Earlier we had permitted the movement of one quintal without any sort of permit. I do not like to make any accusation, but I am only stating a fact. This was taken as an opportunity for trade to move in the name of poor ordinary people paddy in large quantities in wagon loads. Instead of one merchant exporting to another merchant, say, 100 tonnes, he exported, in the name of one quintal, in the names of hundreds of persons, the same quantity without any sort of prevention. So, in order to put down that movement, Government have decided that it could only be ten litres.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : May I kow, Sir, the quantity sent to Kerala in the year 1963–64 by the Government and the quantity sent by private merchants?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There was no restriction on movement and the movement was done by private people then.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : May I know, Sir, what harm is there in transporting paddy even in larger quantities so long as the paddy does not go out of the State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If the hon. Member will only go into the details of these movements and knows the points of loading and the places to which they are loaded, he will agree that the ban on the quantity of free movement which we have imposed is correct. The movement is not purely within the State. It is an organized attempt to see that paddy goes outside the State.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Why should not Government take severe steps to stop such flow of rice and paddy outside the State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : This is one of such steps, Sir.

[9th March 1965

Valkaradu forest

* 129 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(*a*) the number of persons to whom forest lands were assigned in Theni, Allinagaram, and Valkardu forest during 1963-64;

(*b*) the persons to whom such forest lands are proposed to be assigned; and

(*c*) whether any representation has been received recently for the assignment of lands for constructing hospital and industrial school at Theni?

THE HON. SRI N. S. S. MANRADIAR : (*a*) to (*c*) Particulars are being collected.

Theni Bus stand

* 130 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Local Administraton be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to shift the Theni Bus stand in Madurai district to any other place; and

(*b*) if so, what it is and the stage at which the matter now stands?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத் : (அ) & (இ) தேனி நகராட்சி பஸ் நிலையத்தை தற்போதுள்ள இடத்திலிருந்து வேறொரு இடத்திற்கு மாற்றுவதற்கான முடிவு எதுவும் இருக்கிறது. ஆனால் இது தொடர்பான விண்ணப்பம் தற்போது எதுவும் மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[Note.— An astorisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member]

II. ANNOUNCEMENTS.

(1) *Election of nine Members to the Committee of Privileges.*

MR. CHAIRMAN : I have to inform the House that the following candidates have been validly nominated for election of nine members to the Committee of Privileges for the financial year 1965–66 :—

1. Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar.
2. The Hon. Sri R. Venkataraman.
3. Sri K. Anbazhagan.
4. Sri M. Rajah Iyer.
5. Sri K. Balasubramanya Ayyar.
6. Sri Mohanlal Mehta.
7. Srimathi Lakshmi Krishnamoorthy.
8. Sri K. Rajaram.
9. Sri S. K. Sambandhan.

9th March 1965] [Mr. Chairman]

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, nine, I hereby declare them to have been duly elected to the Committee of Privileges. The Deputy Chairman is ex-officio a Member.

Under Rule 156 (4) of the Council Rules, I have nominated Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar to be the Chairman of the Committee.

(2) *Election of six Members to the House Committee.*

MR. CHAIRMAN : I have also to inform the House that the following six candidates have been validly nominated for election to the House Committee for the financial year 1965–66 :—

Sri M. Rajah Iyer.

Sri K. S. Abdul Wahab.

Sri A. Subramanyam.

Sri K. Ramadass.

Srimathi T. L. Thirupurasundari.

Sri S. D. Sundaram.

As the number of candidates nominated is equal to the number of vacancies to be filled, namely, six, I hereby declare them to have been duly elected to the House Committee.

In addition to the above, under Rule 173 (1) of the Council Rules, I nominate the following two members to be the members of the said Committee :—

Sri K. Rajaram.

Sri S. K. Sambandhan.

The Deputy Chairman of the Council shall be *ex-officio* the Chairman of the Committee.

III. ADJOURNMENT MOTION re. APPOINTMENT OF TEMPORARY PRESIDENTS OF PANCHAYATS.

MR. CHAIRMAN : I have received notice of an adjournment motion from the hon. Member Sri S. K. Sambandhan. It reads as follows :

'To discuss a definite matter of urgent public importance, namely, the appointment of temporary Presidents of Panchayats, which itself is unconstitutional and the further postponement of the election of the Panchayat Presidents which may lead to a collapse of the entire Panchayat administration in the State and which may lead to innumerable legal consequences due to the action which the temporary Presidents may take.'

Prima facie, the matter does not seem to come under the rules prescribed for moving adjournment motions. The appointment of temporary Presidents has not suddenly taken place. These appointments were there even when we began the current sittings of the Council. If it is such an urgent matter, the hon. Member ought to have brought the matter to my notice even on the first day of the sitting of the Council. I feel this is a matter for the

courts to decide whether there is provision or not for appointment of these temporary Presidents and it is not for the House to decide on the legality or the illegality of the action taken by the Government. So I am of opinion that the matter does not involve more than the ordinary day-to-day administration and therefore I withhold my consent for the matter being raised in the House.

(Sri S. K. Sambandhan rose.)

MR. CHAIRMAN : It is all over. However, the hon. Member can move his motion under Rule 42.

IV.—CALLING ATTENTION TO THE EXECUTIVE OFFICE OF THE KURINCHIPADI PANCHAYAT UNION, SOUTH ARCOT DISTRICT.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, with your permission, I wish to call the attention of the Hon. the Minister for Local Administration to a matter of urgent public importance, namely, the absence of the Executive Officer of the Kurinchipadi Panchayat in South Arcot district, in consequence of which the work of the Panchayat has not been attended to properly and even the employees were not paid their monthly salaries. So it is necessary on the part of the Government to take steps to see that such long absence of the Executive Officers to Panchayats without substitutes being posted does not recur.

THE HON. SRI S. M. A. MAJID : Mr. Chairman, Sir, the Executive Officer of the Kurinchipadi Panchayat applied for casual leave for two days from the 20th February 1965 and stayed away from duty. Thereafter he applied for regular leave for three weeks. No prior intimation of his intention to proceed on leave was given either to the Joint Development Commissioner or the Government.

The Collector of South Arcot has addressed the Joint Development Commissioner recently for posting a substitute. In reply, the Collector is being informed that he may fill up the vacancy immediately by transferring a Grade I Gramasevak. It is hoped that an Executive Officer will be in position in the course of a week.

As regards payment of salaries due to the employees, the Collector is being told that he may give instructions to the local officers to draw and disburse the salaries immediately. It is expected that this will be done in a day or two.

In respect of the suggestion that the Government should see to it that the Executive Officers do not take leave without substitutes being posted, I may point out that this is the normal procedure. As already explained, the Executive Officer had stayed away of his own accord and urgent steps are being taken to meet the situation. Suitable action will be taken against the Executive Officer for his unauthorised absence, unless he has a valid explanation for taking leave and absenting himself suddenly.

V.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965-66—*cont*

*திரு. க. அன்பழகன்: சட்ட மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த ஆண்டு வழங்கப்பட்டிருக்கிற நிதி நிலை அறிக்கை மீது பொருளியல் வழியிலே கருத்துக்களைத் தெரிவிப்பதற்கு விரும்பி னாலுங்கூட என் சித்தமோ நாட்டிலே நடைபெற்ற பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளையொட்டி அவசரங்கத்துக்கு வந்திருக்கின்ற பொறுப்புகளையும், மக்களுக்கு வந்திருக்கிற பாதங்களையும் கற்றிச் சுழல்கிறது என்பதை நான் முதற்கண் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன்.

இந்த மன்றத்தில் ஒத்திவைப்புத் தீர்மானம் ஒன்று தரப்பட்டு அந்தத் தீர்மானத்தின் மீது நம்முடைய மதிப்புக்குரிய எதிர்க் கட்சித் தலைவர் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி அவர்கள் ஆழ்ந்த உணர்ச்சியோடு கூடிய கருத்துரை ஒன்று வழங்கி, அதிலே பெரும்பான்மையான கருத்துக்களை அவசரங்கம் ஏற்றுக் கொண்டு, பல்கலைக்கழக மாணவர்கள் கல்லூரி மாணவர்கள் அனை வரையும் சிறைகளினின்றும் விடுவித்து, அவர்கள் மீது தொடரப் பட்ட வழக்குகளையும் முதலமைச்சர் அவர்கள் இன்றைய தினம் கைவிட்டு இருக்கின்றார். அந்த வழக்குகளைக் கைவிட்டு மாணவர் களெல்லோரும் கல்லூரிகளுக்குச் செல்வதற்கான நல்லதொரு சூழ்நிலையைத் தோற்றுவித்து இருப்பதற்காக நான் உளமார்ந்த நன்றியை முதற்கண் தெரிவித்துகொள்ள விரும்புகிறேன். மாணவர்களுக்கு அரசாங்கம் காட்டுகிற நல்லெண்ணத்தின் அடிப் படையை முதன்மையாகக் கொண்டு அவர்களும் கல்லூரிக்குச் செல்வதற்குத் தலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். அவர்களிலே பலர் வெளியூர்களிலே இருக்கிற காரணத்தாலே கல்லூரிக்கு நேற்றும் இன்றும் திரும்பாமல் இருந்தாலும் நாளையோ பின்னையோ நிச்ச யமாகத் திரும்புவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

நான் சார்ந்திருக்கிற கழகத்தின் தலைவர் அண்ணா அவர்கள் 15 நாட்களுக்கு முன்னரே மாணவர்களுக்கு எலெனியிட்ட வேண்டுகோளின் அடிப்படையில் தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்பு கிறேன். மாணவர்கள் இத்தகைய கொள்கை அடிப்படையிலே ஒரு அரசியல் தொடர்புள்ள போராட்ட சூழ் நிலையிலே சிக்கிக் கொள்வதாலே, கல்வியிலே பெறவேண்டிய தகுதியை இழந்துவிடக் கூடாது. கல்வியில் நல்ல தகுதி பெற முடியாத துர்ப்பாக்கிய நிலைக்கு தங்களை ஆளாக்கிக் கொள்ளாமல் தாங்களே காத்துக் கொள்ள வேண்டும், இத்தகையப் போராட்டங்களிலேயிருந்து தங்களை விடுவித்துக் கொள்ள வேண்டும். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் (முன்னரே இவ்வாறு) கேட்டுக் கொண்டுள்ளார்.

இந்த மாநிலத்தின் முதலமைச்சருக்கு தெரிவித்துக் கொள்ள விரும்புகிறேன். இவைகளையெல்லாம் என்னைப் போன்ற எதிர்க் கட்சியினர் தெரிவித்தாலே முதலமைச்சர் அவர்கள் பெரும்பாலும் அவற்றை நம்புவதில்லை. நம்பினாலும் நம்பியதை வெளியிடுவதில்லை. உண்மையாகவே மாணவர்கள் இந்தப் போராட்டத்திலே நிதி மாக ஈடுபட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டதற்கான மிக முக்கிய

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th March 1965

காரணம் எது என்பதை அறியவேண்டும். மாணவர்கள் இந்தப் பிரச்னையைப் பற்றி—இந்தி ஆதிக்கம் ஏற்பட்டு விடுமானால் அதிலேயிருந்து மீள முடியாது என்ற முடிவுக்கு வந்தார்கள். அவர்கள் பல்வேறு கட்சியைச் சார்ந்து நிற்பவர்களும்—வெவ் வேறு கருத்து கொண்டவர்களும் ஆகக்கூடி இந்தி ஆதிக்கத்தை எதிர்க்கவேண்டும். அதைக் கண்டித்து அமைச்சரிடத்திலே தெரிவிக்கவேண்டும் என்ற எண்ணத்தால் தூண்டப்பெற்று ஜனவரி 25ம் தேதி அல்லு முதல் முதலாக முதல் அமைச்சர் அவர்களைக் காண ஊர்வலமாக வந்தார்கள். அதற்குப் பின்னர் கிளர்ச்சி சூழ்நிலையில் மாணவர்கள் வெளியிலே வந்து பலகாரியங்களிலே சுற்றுபடக்கூடாது என்ற எண்ணத்தாலோ அல்லது வேறு எந்தக் காரணத்தாலோ மாணவர்கள் இருந்த விடுதிகளிலே போலீசார் புகுந்து தாக்கியதால் காரணமாக, அவர்கள் 27-ம் தேதி மறு முறையும் முதலமைச்சர் அவர்களை கண்டு முறையிட ஊர்வலமாக வந்தார்கள். அதையொட்டி ஏற்பட்ட நிலைமையை எதிர்க் கட்சியிலே உள்ள நண்பர்கள் சொல்கிறபோது முதலமைச்சர் அவர்கள் கூட "அன்றையத் தினம் மாணவர்களைப் பார்க்க முடியாது என்று நான் சொல்லவில்லை" என்று தான் மறுப்பு தெரிவிக்கிறார். இப்படி அவர்கள் தெரிவித்தாலும்கூட ஆளுங் கட்சித் தலைவராக இருக்கிற உயர்திரு வெங்கட்டாமன் அவர்கள் முதலமைச்சரிடம்—அதுபற்றி அன்று யாரும் கேட்டகவில்லை எனவும் அதனால் அந்தக் கேள்வியே பறவில்லை என்றும் கூறுகிறார். இதனை நாங்கள் சொல்கிற காரணத்தால் அது ஏதோ தூண்டி விடுகிற, வேண்டுமென்று அமைச்சர் மீது பழிபோடுகிற நோக்கம் என்று எண்ணிக் கொண்டு 27-ம் தேதி அன்று நடைபெற்ற நிகழ்ச்சியை மறுப்பதிலே அளவு கடந்த அக்கறை காட்டுகிறார் கள். நான் இதற்காக வருத்தப்படுகிறேன். கோபப்படவில்லை. எனக்கு அந்த உரிமை இல்லை என்று கருத்தில் கொள்கிறேன். வருத்தப்படுவதற்கு காரணம் 27-ம் தேதி வந்த மாணவர்கள் கோட்டைக்கு முன்னாலே வர வேண்டுமென்றால் அமைச்சர்களைப் பார்ப்பது தவிர வேறு எந்தக் காரணத்துக்கும் இங்கு வரமாட் டார்கள், வரவேண்டிய அவசியமுமில்லை. முதலமைச்சரவர்களைப் பார்க்க வேண்டும் என்ற காரணம் அவர்கள் தாங்கள் முறை கடந்து தாக்கப்பட்டதைத் தெரிவிக்க வேண்டுமென்பது. அப் பொழுது மாணவர்களை முதலமைச்சர் பார்க்க மாட்டேன் என்று மிக திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்து விட்டார் என்ற கருத்து மையில் பத்திரிகையிலேயே இருக்கிறது.

The Chief Minister had made it clear he would not meet the students' representatives as the arrests were a matter of law and order for the police to deal with.

என்று தெரிவித்தார் என்ற கருத்து இருக்கிறது. இதைச் சென்னை, உடனே பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் மற்றவர் களும் என்னை தவறுகப் புரிந்து கொண்டு வெளியிட்டுவிட்டார் கள். எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் அதையே திரும்பத் திரும்ப வற்புறுத்திக் குற்றம் சுமத்துகிறார்கள் என்று அமைச்சரவர்கள் கண்டிக்கிறார்கள். அதற்கு மறுநாள் 28-ம் தேதி முதலமைச்சர்

9th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

பக்தவத்சலம் அவர்களை செய்தித்தாள் நிருபர்கள் சந்தித்துப் பேசினார்கள். அந்த நிருபர்கள் பல கேள்விகளைக் கேட்டார்கள். அந்தக் கேள்விகளுக்கு முதலமைச்சர் அவர்கள் பல பதில்களை தெரி வித்தார்கள். அதிலே ஒரு கேள்வி மாணவர்கள் தாது கோஷ்டி உங்களைச் சந்திக்க விரும்பினால் சந்திப்பீர்களா? என்பது அதற்கு முதலமைச்சர் பக்தவத்சலம் அழகாகச் சொல்லியிருக் கிறார். "மாணவர்களை சந்தித்துப் பேச நான் என்றைக்குமே தயாராயிருக்கிறேன்" என்றார். அதிலே உள்ள நல்லெண்ணத் தைப் பாராட்டுகிறேன். அதோடு சொல்கிறார்" அவர்களை நேற்று சந்திக்க மறுத்தது எந்தச் சூழ்நிலையில் என்பதைச் சிந்திக்க வேண்டும். வகுப்புக்குப் போகாமல் வந்தவர்களைச் சந்திக்க மறுத்தேன். நாளை விடு முறை நாள். மாணவர்கள் நாளை என்னை சந்திக்க வந்தால் அவர்களை சந்தித்துப் பேசுவேன்" என்று அமைச்சரவர்கள் தான் பார்க்க மறுத்ததை மறுநாள் ஒப்புக் கொண்டு தெரிவித்திருக்கிறார்கள். நான் இதற்காகக்கூட அவர் களைக் குற்றம் சாட்டவில்லை. அந்த நேரம் இருந்த சூழ்நிலையில் அவர்கள் அப்படிச் சொன்னது ஒரு வேளை "இவர்கள் எல்லாம் ஒழுங்கு மீறி வருகிறார்கள். இவர்களையெல்லாம் மதித்துப் பெரிது படுத்திவிட்டால் கிளர்ச்சியிலே ஈடுபட்டுவிடுவார்கள் என்று எண்ணிக்கொண்டு பேசியிருக்கலாம்". ஆனால் அதனாலேயே மாணவர்கள் மேலும் கிளர்ச்சி செய்யும் வழியிலே போயிருக்க லாம். கிளர்ச்சி நடத்தினால்தான் நியாயம் பிறக்குமென்று எண்ணியிருக்கலாம். இதை எதிர்கட்சிகாரர்கள் சொல்லும் போது ஆளும் கட்சியைச் சார்ந்த பொறுப்பிலே இருக்கிற அமைச்சரவர்கள், ஏதோ புனைந்து சொல்கிறார்கள் என்று கொள்ளாமல் அவர்கள் கண்டு உண்மைகளைத்தான் சொல்கிறார் கள். அவைகளுக்கெல்லாம் பரிகாரம் தேடவேண்டும். இவை கள் எல்லாம் நடந்து முடிந்து விட்டது, எனவே இவற்றைக் குற்றமாக எடுத்துக் கொள்ளாதீர்கள் என்று சொல்வார்களானால் நான் ஏற்றுக் கொள்வேன். ஆனால் வேண்டுமென்றே எதிர் கட்சிக்காரர்களோ, பத்திரிகைக்காரர்களோ இவற்றை புனைந்து சொல்கிறார்கள் என்று கொண்டால் அது நமக்கிடையிலே ஏற்ப் படவேண்டிய மனப்பூர்வமான நல்லெண்ணத்தை உருவாக்காது என்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன்.

அடுத்து இந்த மாணவர்கள் போராட்டத்திலே மதுரையிலே ஏற்பட்ட நிகழ்ச்சியைப்பற்றி சிந்திக்கவேண்டும். முதல் நாள் அங்கு ஏற்பட்ட கலவரம்பற்றியும் அதிலே யார் குற்றவாளிகள் என்றும் நான் கூற முன்வரவில்லை. அந்த உரிமையை நான் மேற் கொள்ளவில்லை. ஆனால் மதுரை கலெக்டரின் அறிக்கையிலே மாணவர் ஊர்வலம் அந்தத் தெரு வழியாக வந்தபோது ஒரு கட்சியைச் சார்ந்தவர்கள் தங்கள் அலுவலகத்திலே இருந்து ஓடிவந்து தாக்கியதால் தான் கலவரம் ஏற்பட்டது என்றும் குறிப்பிட்டுள்ளது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: காங்கிரஸ் ஆபிசிலே இருந்து வந்ததாக கலெக்டர் சொல்லவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: கலெக்டர் அறிக்கையின் கருத்தை முதலமைச்சர் ஏற்றுக் கொண்டால் போதும். அது எந்த இடத்திலே நடைபெற்றது, குற்றவாளிகள் யார் என்பது அங்குள்ள கலெக்டரோ அல்லது நீதி விசாரணை செய்பவர்களோதான் தீர்மானிக்க வேண்டும். அந்த அறிக்கையின் கருத்தை முதலமைச்சர் அவர்கள் ஒதுக்கி வைத்து விட்டு கிளர்ச்சிகளைப் பற்றி மற்றக் கருத்துக்களை மட்டும் எடுத்துச் சொல்லுவது முறை பொருத்தமாகாது. இன்னுமொன்று, கல்லக்குடி விடுதிகளுக்குள்ளே போலீசார் சென்று தாக்கியதாக நான் என்ன சொல்லும் போது அது நியாயமா அல்லவா என்பதை எந்த ஆளும் கட்சிகாரர்களும் தீர்மானிக்கக் கூடாது. நாமும் தீர்மானிக்க முடியாது. ஆளும் கட்சியின் தலைவர் அவர்களும், கட்சி அடிப்படையிலே தீர்மானிக்கக் கூடாது. அதைப் பற்றி நீதிபதி ஒருவர் தீர்மானித்தால்தான் நியாயம் கிடைக்கும். மாணவர்கள் கிளர்ச்சியை நிறுத்தி கல்லூரிக்குத் திரும்ப வேண்டும் என்ற இந்த சூழ்நிலையில் நான் அதைக் கிளற விரும்பவில்லை. ஆனால் அந்த நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி நீதி விசாரணை நடத்தவதே அனைவருக்கும் திருப்தியளிப்பதாகும்.

இந்த மாணவர்கள் மேற்கொண்ட போராட்டத்தைப்பற்றி நமது மதிப்புக்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் இங்கே ஒரு கருத்தை வெளியிட்ட நேரத்தில் அவர்கள் தெளிவாகத் தெரிவித்தது இது. இந்த நிகழ்ச்சி மிக வருந்தத்தக்கது. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை தமிழ் நாட்டுப் பெயருக்கே கூட ஒரு தீமையாக அமைந்து விட்டது. இவைகளெல்லாம் மாணவர்களிடத்திலே எதிர்பாராமல் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியின் காரணமாக என்பதை விடவே தனிப்பட்ட இதற்கு வேறு ஏதாவது காரணமிருந்தால் என்ன நினைக்க இடமில்லை. தங்களுடைய கவனக்குறைவு எதிர்கால வாழ்க்கைப் பாதகமாகவே இந்தப் பிரச்சினை ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதனாலோ மாணவர்களிடையே ஏற்பட்ட உணர்ச்சியின் விளைவு இந்த கிளர்ச்சி என்று அந்தக் கருத்தை மாணவர்கள் ஏற்பதாக சொல்லப்பட்டிருப்பதாக நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். ஆனால் அப்படிப்பட்ட மாணவர்கள் கிளர்ச்சியைப் பற்றி ஒரு தகவலை பொறுப்பிலே உள்ள முதலமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்தபோது எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் தான் தூண்டிவிட்டார்கள் என்று சுட்டிக் காட்டுவதன் பலன் என்ன என்று கேட்க விரும்புகிறேன்.

தி.மு. கழகத்தைப் பொறுத்த வரை இந்த மாதிரி கருத்துக்கள் அடிப்படையானவை. எந்த ஒரு போராட்டத்தையும் தி.மு. கழகம் கழகத்தில் பொறுப்பு வகிப்பவர்களைக் கொண்டுதான் நடத்துமே தவிர கழகத்திலே தொடர்பு இல்லாதவர்களைக் கொண்டு ஒரு போராட்டத்தை நடத்த தி.மு.கழகம் இசைவதில்லை.

இரண்டாவது, எந்தப் போராட்டமாக இருந்தாலும் அது பயனுள்ளதின் வழியிலே செல்வதை தி.மு. கழகம் ஏற்றுக் கொள்வதில்லை.

மூன்றாவது, மாணவர்கள் அரசியல் கிளர்ச்சிகளிலே ஈடுபடுவதை தி.மு. கழகம் ஆதரிப்பதில்லை.

எனவே முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தாண்டிவிட்டது என்ற கருத்துப்படி முதலமைச்சர் அவர்களோ, மற்றவர்களோ சொல்வார்களானால், அப்படி சொல்வதற்கான சரியான சான்று முகாந்தரம் இருக்குமானால் அதை அவர்கள் வெளியிட வேண்டும்.

நான் என் இதைக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால் மாணவர்களுடைய கிளர்ச்சியின் நோக்கமும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் நடத்திய கிளர்ச்சியின் நோக்கமும் ஒன்றாக இருக்கலாம். அந்த கிளர்ச்சிகளின் நோக்கம் ஒன்றாக இருப்பதால் முறைகளும் வழிகளும் செயல்களும் முதலான எல்லாம் ஒன்று என்றோ அல்லது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இப்படிப்பட்ட குற்றத்திற்கு உடந்தையாக இருந்தது என்றோ பொறுப்பிலுள்ள அமைச்சர்கள் குற்றச்சாட்டு கூறுவார்களேயானால் அப்படிப்பட்ட நிலையில் அவர்கள் இந்தக் குற்றச்சாட்டைச் சொல்லுவதற்கு முன் நாட்டில் நடைபெற்ற எல்லா நிகழ்ச்சிகளையும் விசாரித்து குற்றவாளிகளைக் கண்டறிய ஒரு நீதிபதியைக் கொண்டு நியாய விசாரணை (Judicial enquiry) நடத்தவதற்கு முன்வர வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். அந்த விசாரணையின் மூலமாக ஒரு குற்றச்சாட்டு திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் மீது அதன் தலைமை மீது வெளிப்படுமானால் தலைவணங்கி மன்னிப்பு கேட்டுக் கொள்ள தயாராய் இருக்கிறேன். அதற்கு வழிசெய்யாமல் ஒரு பழியை ஒரு கட்சி அமைப்பின் மீது போட்டு விடுவதால் நாட்டில் நடை பெற்ற பல்வேறு நிகழ்ச்சிகளைப் பற்றி மக்கள் சிந்திக்கும்பொழுது இது எதோ திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தால் தூண்டப்பட்டது என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டு மக்கள் கோபம் வேறு பக்கம் திரும்பும் என்று எண்ணிக்கொண்டு பேசினால், அது வேறுக்கத் தக்கது. ஒரு வேளை ஆங்காங்கு நடைபெற்ற கலவரங்களுக்கு காரணமாக இன்றைய தினம் பலர் கைது செய்யப்பட்டிருக்கலாம். அப்படி கைது செய்யப்பட்டவர்களின் பட்டியலை வைத்துக் கொண்டு யார் யார் இன்னென்ன காரியங்களுக்காக என்று ஆராய்ச்சி படித்துக்காட்டலாம். அது ஒன்றும் கஷ்டம் அல்ல. நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற்ற பொழுது கைது செய்யப்படாமல், 10, 15, நாட்களுக்கு பிறகு கைது செய்யப்பட்டவர்களைப் பற்றி அது எந்த அளவு உண்மையானது என்பதும், அதில் என்ன நியாயம் நீதி இருக்கிறது என்பதும் வழக்கு மன்றத்தில்தான் தீர்மானம் செய்யப்பட வேண்டும். அது மட்டுமல்ல. இப்படிப்பட்ட சூழ்நிலை ஏற்பட்டதற்குக் காரணம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் இந்திய சென்னியை எதிர்க்க ஆதரிக்க வருந்தி தெரிவிக்க நாள் கொண்டாடியது தான் என்று அமைச்சர் தெரிவித்திருக்கிறார். அதற்கு நாள் கொண்டாட வேண்டிய நிலைமை திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தீர்மானத்தின்படி திகவும் இன்றியமையாத ஒன்று. அப்படி அதற்கு நாள் கொண்டாடுவதில் தவறுகள் தலைவர்கள் அல்லது நாட்டு மக்கள் நடுவராக நாமே கொண்டாடுவதற்கு

எந்த குந்தகமும் குறையும் ஏற்படுத்த கழகம் விரும்பவில்லை. அது மட்டுமல்ல. ஜனவரி 24-ம் தேதி வெளிவந்த அறிஞர் அண்ணு அறிக்கையில் தெளிவாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இப்படிப்பட்ட துக்க நாள் நிகழ்ச்சியினுல் பொது இடங்களில் கருப்புக்கொடி கட்டினுல் ஒருவேளை ஆளும் கட்சியினரும் அமைச்சர்களும் கண்டிக்கின்ற சூழ்நிலை ஏற்படுகிறது என்றும், அமைச்சர் அவர்கள் தெரிவித்ததுபோல் அமைதிக்கு பங்கம் ஏற்படும் என்று தெரிவதால் அவர் அவர்கள் வீடுகளில் மட்டும் கறுப்புக்கொடி உயர்த்துங்கள் வேறு எங்கும் உயர்த்த வேண்டாம் என்று அறிவித்தார்.

திரு. எஸ். ஆர். தியாகராஜன் : சுதந்திரம் கிடைத்த பிறகு ஒரு நாளாவது சந்தோஷ நாள் கொண்டாடி இருக்கிறீர்களா சொல்லுங்கள் பார்க்கலாம்.

திரு. க. அன்பழகன் : நாங்கள் சந்தோஷ நாள் கொண்டாடுகிற அளவுக்கு நீங்கள் எங்களை வாழவிடவில்லை, வாழவைக்கவில்லை என்பதைத் தாழ்மையுடன் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஆர். தியாகராஜன் : அழுதுகொண்டே இருங்கள்.

திரு. க. அன்பழகன் : அந்த வருத்தத்தைக் கூட தெரிவிக்க உரிமையில்லை என்று எண்ணுவீர்களேயானால் அதை ஒட்டி இரண்டொரு கருத்து தெரிவிப்பது அவசியமாக இருக்கிறது. இதே குடியரசு நாள் போன்று மகிழ்ச்சிப்படும் நாள் தான் சுதந்திர நாளைக் குறிப்பிடக் காரணம் 1959-ம் ஆண்டு ஆகஸ்டு என்று கருதுகிறேன். அன்றைய தினம் வங்காளத்தில் முதலமைச்சராக இருந்த காலம் சென்ற டாக்டர் B.C. ராய் அவர்கள் அப்போது இருந்த சூழ்நிலையில் அசாமில் ஏற்பட்ட மொழிக் கலவரம் இனவெறி கலவரமாக வளர்ந்ததால் பாதிக்கப்பட்ட வங்காள மக்களுக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கவில்லை என்று அதை துக்க நாள் என்று அறிவித்தார். அதற்கு காங்கிரஸ் பெரும் தலைவர்களான டில்லி அரசினர் கூடக் கண்டனம் கூட தெரிவிக்கவில்லை. யாரும் கண்டிக்கவில்லை. அன்று கவர்னர் அவர்கள் மாளிகையில் நடைபெற வேண்டிய விருந்து நிறுத்தப்பட்டிருந்தது. தகராறு மன்னங்கள் கொண்டாடும் சுதந்திர நாள் கொண்டாட்டம் நிறுத்தப்பட்டது. காங்கிரஸ் தலைவர் அறிவிப்பின்படி வங்கப் பிரதேசத்தில் சுதந்திர நாள் விழா நடத்தப்படவில்லை. இதை தெரிவிக்க காரணம் டாக்டர் B.C. ராய்க்கு இருந்த பெருமையும் தாழ்மையும் எங்களுக்கு இல்லை என்பதை ஒப்புக் கொண்டாலும் நாங்கள் நிகழ்ச்சி அளவில் ஒன்றுதான் என்பதற்கே.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: 17 வருஷங்களில் ஒரு நாள் எனக்கு உடம்பு சரியில்லை. நானும் கொண்டாடவில்லை.

திரு. க. அன்பழகன்: அவ்வாறு டாக்டர் B.C. ராய் துக்க நாள் நடத்த அவர் பெற்றிருந்த உரிமை இல்லையாக் கட்சியினர் பிற முடியாது என்று சொல்லுவீர்களேயானால் அந்த நியாயம் பற்றி பொது மக்கள் முடிந்து கொள்ளட்டும். மேலும் இந்தி திணிப்பை எதிர்த்து சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே

பண்டித நேருவிடம் பல முறை வேண்டுகோள் விடப்பட்டது. அந்தக்காலங்களில் டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாத் குடியரசு தலைவராக இருந்தார். 1959-ல் குடியரசு தலைவர் என்ற முறையில் இந்தி எந்த எந்த வகையில் பரப்பப்பட வேண்டும் புகுத்தப்பட வேண்டும் என்று அவர் ஒரு அறிக்கையை வெளியிட்டார். அப்படிப்பட்ட அறிக்கை எங்களுக்கு வேதனையைத் தந்தது. உடனே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் சார்பில் குடியரசு தலைவர் தமிழ் நாட்டுக்கு வருகிற நேரத்தில் கண்டனத்தை தெரிவிக்க கருப்புக் கொடி பிடிப்போம் என்று அறிவித்தோம். ஒரு வேளை அது காங்கிரஸ்காரர்களுக்கு வருத்தமாக இருந்திருக்கலாம். ஆனால் எங்கள் கொள்கையின்படி அப்படித் தீர்மானம் செய்தோம் வருத்தத்தை தெரிவிக்க. அதற்குப் பின்னர் குடியரசு தலைவர் டாக்டர் ராஜேந்திர பிரசாதும், பண்டித நேருவும் அந்த பிரச்னை பற்றி கலந்து பேசியதன்பலனுக இந்தி திணிப்பு பற்றி உண்மையாகவே தென்னாட்டுக்காரர்கள் அச்சமுறுவதால் அதனை நீக்க வேண்டுமென்று பண்டித நேரு ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார்கள். அதே போல் குடியரசு தலைவர் டாக்டர் பிரசாத் அவர்களும் ஹைதராபாத்துக்கு வந்திருந்த தாளில் ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார். "நங்கள் எடுக்கும் நடவடிக்கைகள் இந்தி வளர்ச்சிக்காகவே தவிர பிற மொழியினர்மீது திணிப்பதற்காக அல்ல, தென்னாட்டுக்காரர்கள் அச்சமுறுகின்ற வகையில் என்றும் திணிக்க மாட்டோம் என்ற கருத்துப்பட ஒரு அறிக்கை வெளியிட்டார். அதைப் படித்துக்காட்ட நேரம் இடம் தராது. எதற்காக இதை குறிப்பிடுகிறேன் என்றுல் ஒரு அரசியல் கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள் தமிழக சட்ட மன்றத்தில் இன்று இடம் பெற்றிருக்கிற அளவுகூட அன்று இடம் பெறுத நிலையில். சட்ட மன்றத்தில் 15 பேர் பாராளு மன்றத்தில் 2 பேர் என்ற நிலையில் குடியரசு தலைவருடைய பெருமைக்கு இழுக்கு குந்தகம் ஏற்பட்டு விடும் கறுப்புக் கொடி காட்டினுல் என்று கருதியவுடன் பிரச்னையை உடனடியாக தீர்க்கவேண்டும் என்ற நல்லெண்ணம் பண்டித நேருவுக்கு இருந்தது. ஆகுதல் அளிக்கவேண்டும், புண்படுத்துகிற நிலையை வளரக் கூடாது என்று எண்ணியதால் அவரிடமிருந்து கழகத்தலைவர் அறிஞர் அண்ணு அவர்களுக்கு பாராளுமன்றத்திலுள்ள உறுப்பினர் மூலம் கடிதம் கிடைத்தது. நாங்கள் கறுப்புக்கொடி பிடிப்பதைக் கூட பண்டித நேரு அவர்களின் ஆகுதல் வார்த்தை, உறுதிமொழிகளைக் கேட்டு கைவிட நேரிட்டது. அதை ஒத்ததே இன்றைய நிலை.

திரு. கே. வி. ராமசாமி: பாயிண்ட் ஆப் ஆர்டர், ஸார். நாங்கள் இந்த விஷயத்தைப் பற்றி கூறும் பொழுது பேசக்கூடாது, விஷயத்திற்கு வாருங்கள் என்று கூறப்பட்டது. ஆனால் தற்சமயம் நண்பர் பேசும்பொழுது அது அனுமதிக்கப்படுகிறது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : பட்ஜெட்டைப்பற்றி பேச வேண்டும் என்று சொல்லுகிறார்.

திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, எவரே இந்தச்செய்தி பற்றி எதற்காகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றுல் ஆளும் கட்சிக்கும் எதிர்க்கட்சிக்கும் கொள்கைகள் ஒன்றுக இருப்பதும் இல்லை.

நிலைமைகள் பற்றிய கருத்துக்கள் வேறுபடுகின்றன. அந்நிலையில் எதிர்க்கட்சியினர் இயங்குவதற்கு வேண்டிய உரிமைகள் முறைகள் இவைகளை எல்லாம் ஆளும் கட்சியினரே திர்மானம் செய்து விட முடியாது. ஆளும் கட்சித்தலைவர்களும் பிறரும் பெருகிய உரிமையை எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் பெற முடியாத நிலை இன்றுள்ளது. சட்ட மன்ற ஒழுங்கு, நாட்டில் இடம் பெற வேண்டிய ஒழுங்கு, எதிர்க்கட்சிக்காரர்கள் தமது கடமைகளைக் காட்டிலும் இன்ன அளவுக்கு கிளர்ச்சிகள் நடத்தலாம். எவ்வளவு உரிமைகளை ஆளும் கட்சி அமைச்சர்கள் அனுபவிக்க முன்வர வேண்டும். அது முடியாது என்றால் சட்டப்படி எதையும் தடுக்க வேண்டும். இவ்வளவையும் குறிப்பிட்டுக் காரணம் 65 ஜூலையில் 26-ம் நாள் துக்க நாள் என்று தீர்மானம் முன்வைத்தும் கருணாநிதி அறிவித்து அன்று கறுப்புக் கொடிகள் பறக்கவிடப் பெறுமென்றும் என்று தெரிவிக்கப்பட்டது. பின்னர் கார்யவாஹர் போலீஸ் கூட்டம் ஒரு இடத்தில் நடத்தலாம் என்றும் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருந்தது. ஆனால் அதற்குள் தலைவர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். பேச்சாளர்கள் தனி வேறு யாரும் இந்தத் தலைப் பட்டத்தை மறுகிற நிலைமை கூடாது என்று அறிவிக்கப்பட்டிருந்தும் தலைவர்களும் பேச்சாளர்களும் கைது செய்யப்பட்டனர். பொது இடங்களில் கறுப்புக் கொடி பறக்கவிடாதிருக்கவும், அவரவர்கள் இல்லங்களில் பறக்கவிட்டுக் கொள்ளலாம் என்றும் கலைமுதலமைச்சர் சட்டசபையில் தெரிவித்திருந்தார். ஆனால் அப்படி அவரவர்கள் வீடுகளில் ஏற்றப்பட்ட கொடிகளும் பலாத்காரமாக இறக்கப் பட்டன.

திரு. கே. ராமதாஸ்: [illegible] வற்கனவே ஒத்திவைப்புத் தீர்மானத்தின்மீது நண்பர் அன்பழகன் அந்தக் கருத்தையே திருப்பித் திருப்பிப் பேசினார்கள். பேச முடிக்கப் பட்டது. இருபது நிமிஷம் ஆகியும் இந்த வாழ்த்தைக்கூட இல்லாமல் கடந்த விஷயத்தை திருப்பிப் பேசிக்கொண்டிருக்கிறதை சட்ட மன்றத்தில் அனுமதிக்கலாமா?

MR. CHAIRMAN: The hon. Member will please be brief.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, it is for the Hon. Chairman to say that. It is not open to an hon. Member to say that the hon. Member may speak on the Governor's Address or on the Budget. There is nothing specific.

MR. CHAIRMAN: This is brought to my notice. The Hon. Member will please be brief.

திரு. க. அன்பழகன்: இந்த விஷயத்தில் நான் கட்சி அடிப்படையில் பேசவில்லை. அமைதி, ஒழுங்கு, சட்டம் ஆகிய மூன்று பிரச்னைகள் இதில் தொக்கி நிற்கின்றன. பொது அமைதிகூட வேண்டாம் என்ற நோக்கத்துடன்தான் ஒரு நாள் நாட்டில் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளின்போது அரசினரால் சட்டம் காப்பாற்றப்படவில்லை என்பதை நான் திட்டவட்டமாகத் தெரிவிக்கக் கடமை பட்டிருக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: Even that can be referred to briefly.

திரு. க. அன்பழகன்: நீதிபதி விசாரணை நடத்த கனம் அமைச்சர் தயாராயிருந்தால், 26-அன்று அரசினர் நடந்து கொண்டது பற்றிய குற்றச்சாட்டுகளை நிரூபிக்க நான் தயாராக இருக்கிறேன் என்று பணிவோடு தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். நீதிபதி விசாரணை வேண்டாம் என்றால், தக்க வகையில் திருப்தியடையும் வண்ணம் சான்றுகள் வேண்டும் என்றும் கனம் அமைச்சர் கூறினால், சான்றுகள் கொடுக்கவும் நான் தயாராயிருக்கிறேன். ஜனவரி 25-லிருந்து 27 வரையில் நடை பெற்ற எந்த வன்முறை சம்பவங்களிலாவது போலீசார் தலையிடக்கை எடுக்க வில்லை. நான் ஆளும் கட்சியினரைப் பற்றிக் குறை கொல்லவில்லை. ஆளும் கட்சிக்குத் தவறு செய்ய உரிமைகள் இருக்கலாம். நடுநிலை யோடு நடந்து கொள்ள வேண்டிய போலீசார் நூற்றுக்கணக்கான நிகழ்ச்சிகளின்போது ஒரு தலைபக்கமாய் நடந்துகொண்டனர் என்றால், இது குறித்து, கனம் அமைச்சர் கான் ஒரு காங்கிரஸ்காரர் என்ற நினைப்பில் பேசுகிறார் என்று நான் நினைக்கிறேன். நிர்வாக பொறுப்பில் இருக்கிற நாம் ஆளும் கட்சியினர் என்ற முறையில், போலீஸார் இவ்வாறு நடந்துகொண்டது நியாயமானதுதான் என்று அவர் கருதுகிறாரா என்று கேட்க விரும்புகிறேன். ஒரு நாள் துக்க நாள் என்றால், அன்று சட்டபூர்வ முறைகளும் கள்ளி வைக்கப்படும் என்று எதிர்பார்க்கிறார்கள் இருக்கிறதா? சட்டப்படி நடவடிக்கை எடுக்க இந்த முறைகளை ஆளுங்கத்தார் பயன்படுத்தினார்களா, போலீசாரால் மக்களுக்குத்தர வேண்டிய பாதுகாப்பு கொடுக்கப்பட்டதா என்பனவெல்லாம் தெரிய வேண்டுமென்பதற்காகத்தான் நீதி விசாரணை கேட்கப்படுகிறது.

திருச்சி பின்னர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு முக்கியமான தலைவர் மு. கருணாநிதி அவர்கள் பாதுகாப்புச் சட்டப்படி கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்கள் மேற்கொண்ட நிலைக்கு காரணமாக அமைந்து வைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள் என்று ஆரம்பக் கூறமுடியுமானால் நான் வருந்தியவனாவேன். ஆனால் அவர்கள் இந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் கலந்துகொண்டார்கள் என்பதற்காக ஆட்சியாளர்கள் அதற்கு இந்தப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை ஏன் பயன்படுத்த வேண்டும்? வேறு சட்டங்களைப் பயன்படுத்தியிருக்கலாம். வேறு சட்டங்களின்படி அவர்கள் மீது வழக்குத் தொடர வாய்ப்பு இருக்கிறது. அப்படி இருக்க, ஏன் பாதுகாப்புச் சட்டத்தை இதற்குப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

இன்றைய தினம் போலீஸ் காவலில் இருக்கும் ஒரு சட்ட மன்ற உறுப்பினர் திரு. இராசாங்கம் அவர்கள் துன்புறுத்தப்படுவதாக எனக்குச் செய்தி வந்திருக்கிறது. அந்தச் செய்தி உண்மையா, பொய்யா என்று விசாரித்தறியக் கூடிய முழுவாய்ப்பு எனக்கு இல்லை. அந்தப் பொறுப்பு கனம் அமைச்சருடையது. ஒரு சட்ட சபை உறுப்பினர் காவலில் வைக்கப்பட்டிருக்கும்போது, அவர் செய்த தவறுக்காகவோ செய்யாத தவறுக்காகவோ அவரிட[illegible] மிருந்து வாக்குமூலம் பெறுவதற்காக அவர் துன்புறுத்தப் பட்டால்—எந்த வகையில் துன்புறுத்தப்பட்டாலும்—[illegible]

நாட்டில் ஜனநாயக முறைக்கு உகந்ததா என்று கவர் அமைச்சர் கள் சிந்தித்துப்பார்க்க வேண்டும். இது சம்பந்தமாக கனம் அமைச்சர் உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும்.

சமீபத்தில் நிகழ்ச்சிகளின்போது பல இடங்களில் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது. பாதுகாப்புக்காக துப்பாக்கியைப் பயன் படுத்த வேண்டிய அவசியம் அரசாங்கத்துக்குப் போலீஸாருக் கும் இருக்கத்தான் செய்யும். தங்களைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளவும் தங்கள் மீது கொடுமை விளைவிப்பவர்கள் மீது பிரயோகிக்க வும் துப்பாக்கி அவர்களுக்கு வேண்டியதுதான். ஆனால் சமீபத்தில் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தபோது, எல்லா இடங்களிலும் ஒரே மாதிரியாக, தேவைப்பட்டதனால்தான் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்யப்பட்டது என்று கனம் அமைச்சர் சொல்ல முடியுமா? எல்லா இடங்களிலும் பொது மக்கள் தவறு செய்வதால்தான் துப்பாக்கிப் பிரயோகம் நடந்தது என்று கனம் அமைச்சர் கூறுவாரேயானால், எனக்கு வந்திருக்கும் தகவல்களிலே இருந்து தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். போலீஸாரும் பல இடங் களில் தாக்குதல் நடத்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்றும், முன் எச்சரிக்கை எதுவும் இல்லாமல் பொதுமக்களைச் சுட்டிருக்கிறார் கள் என்றும், அப்படிப்பட்ட அக்கிரமங்கள் பல நடந்திருக்கின்றன என்றும் கனம் அமைச்சருக்குத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். மேலும், ஆர். டி. ஓ., கலெக்டர் ஆகியவர்களுடைய விசாரணை நடந்து முடிந்த பிறகு திருச்செங்கோடு பகுதியில் எந்தக் கிளர்ச்சியிலும் சேராத பொதுமக்கள் பலர் பலவித தொல்லை களுக்கு ஆளாகியிருக்கிறார்கள் என்ற தகவல் எனக்கு வந்திருக் கிறது. நிகழ்ச்சிகள் முடிந்தபின் போலீசார் நடவடிக்கையால் நிரபராதி என்று தெரிந்த கழகத்தவர்கள் பலரும், இயக்கங்களில் சேராதவர்கள் பலரும், அனைத்தையும் இழந்தவர்களும்கூட போலீசார் தொல்லையால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமை நிடிக்குமானால், ஆட்சியாளர்களுக்கு எப்படி பெருமை தருவதாகும்? போலீஸார் தவறு செய்தால் எதிர் கட்சிக் காரர்கள் அதைத் தடுக்க முடியாது. எதிர்க் கட்சிக்காரர்கள் உண்மைகளை விசாரித்தறியத்தான் முயற்சிக்கலாம். தவறு நிகழ்வதை அமைச்சர்களால்தான் தவிர்க்க முடியும். நடை பெற்ற நிகழ்ச்சிகளில் யாரோ சிலர் தங்களைத் தாக்கியிருந் தால், அதனால், ஏற்பட்ட வெறுப்பு உணர்ச்சியை, போலீசார் [illegible] தும்மக்களிடத்தில் காட்டினால், அதை அமைச்சர்கள்தான் கவனிக்க வேண்டும். திருச்செங்கோட்டில் இப்படிப்பட்ட செயல்கள் பல கிராமங்களில் நடந்திருக்கின்றன. இந்த கிராமங் களின் பெயர்கள் கூட எனக்கு எழுதித் தரப்பட்டிருக்கின்றன. அந்த கிராமங்களில் ஜனவரி மாதம் 17-ம் தேதி முதல் 30- வரையில் இப்படிப்பட்ட செயல்கள் நடந்துள்ளன. சட்டையம்புதூர், இடையார் பாளையம், சூரன்பாளையம், ராஜாகொளண்டன் பாளையம், புள்ளி பாளையம் ஆகிய இடங்களில் மக்கள் பீதிக்கு ஆளாக வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது. நீதி வேண்டும் என்கிறபோது, குற்றவாளிகள் என்று நிட்டவர்கள் மாதத் தெரிந் தவர்களை கண்டித்தால், அதுகுறித்து நான் கவலைப்படவில்லை,

ஆனால் குற்றவாளிகள் அல்லாத பொது மக்கள் பாதிக்கப்பட்டால், அவர்களைப் பாதுகாக்க வேண்டிய பொறுப்பு இச்சட்ட மன்றத் துக்கும் உண்டு.

அடுத்தபடியாக, தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டம் பயன்படுத்தப் பட்டு பல பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டிருக் கிறார்கள். பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் மீது அதன்படியான குற்றச் சாட்டுகள் எவை என்று ஆட்சியாளர்கள் தெரிவிக்க வேண்டும். தேசிய பாதுகாப்புச் சட்டப்படி பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் கைது செய்யப்பட வேண்டுமானால், இது சம்பந்தமாக அகில இந்திய பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் சங்கத்தின் தலைவர் கூறியுள்ளதை கவனிக்க வேண்டும். தேசிய பாதுகாப்புச் சட்ட அடிப்படையில் பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் மீது வழக்குத் தொடரப் படுவதானால், அந்த விஷயம் அந்தச் சங்கத்திற்குத் தெரிவிக்கப் பட்டு, சங்கத்தின் கருத்தறியப்பட வேண்டும் என்ற ஒரு உடன் பாடு மத்திய உள்துறை அமைச்சருடன் செய்து கொள்ளப்பட் டிருப்பதால் அவர்கட்கு தெரிவிக்கப்பட்ட பிறகு தான் அந்தச் சட்டம் பிரயோகிக்கப்பட வேண்டும் என்று கூறியிருக்கிறார். இது ஏற்கெனவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட்ட கருத்து. எனவே பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் மீது எடுக்கப்பட்டிருக்கும் நடவடிக்கை கள் விஷயமாக அரசாங்கம் மறு பரிசீலனை செய்ய வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

மேலும், எந்த பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் மீதெல்லாம் நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அவர்கள் எல்லோருமே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தவர்கள் என்றோ, எதிர்க்கட்சியினர் என்றோ, சொல்ல முடியாது. அவர்களில் பலர் ஆளும் கட்சியுடன் மாறு பட்டவர்களாகவும் இருக்கிறார்கள். அதே சமயத்தில், ஆளும் கட்சிக்கு ஆதரவாக தேர்தல் காலத்தில் ஆளும் கட்சியினருக் காகப் போகவதையே தொழிலாகக் கொண்டவர்கள் எவ்வளவோ பலாத்காரத்தைத் தாண்டி முறையில் பேசியிருந்தார். அவர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுக்கப்படவில்லை என்பதைக் குறிப்பிட விரும்பு கிறேன். "கைகளை வெட்டவேண்டும்" என்றும், "காஞ்சிபுரத்தில் இருக்கும் தலைவரின் தலையை அறுத்துக் கொண்டுவந்து உங்கள் காலடியில் வைப்போம்" என்றும் பேசியவர்கள் மீது எந்தவித மான நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படவில்லை. இதுகூட பின்ன விஷயம் என்று பதில் அளிக்கக்கூடும். ஒரு பெரிய தலைவர் "பெட் ரோலும் நீப்பந்தமும் வைத்துக்கொண்டிருங்கள். நான் குறிப் பிடும் நாளில் குறிப்பிடும் ஆட்களின் வீடுகளில் அவற்றை உப யோகப்படுத்துங்கள்" என்று அறிக்கை விடுத்தார். அவ்வாறு அறிக்கை விடுத்தவர் யாராக இருந்தாலும், அவர் மீது நட வடிக்கை எடுத்திருக்க வேண்டும். ஒரு நியாயமான அரசாங்கம் அப்படிச் செய்யாமல் அவ்வாறு அறிக்கை விடுத்தவர் பின்னர் வருத்தப்படுவதாகத் தெரிவதால் அவர் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வில்லை என்று ஆட்சியாளர்கள் சொல்லிவிட்டு சாதாரண பின்ன மனிதர்கள் மீது நடவடிக்கை எடுத்தால், மக்களுக்கு ஜன நாயகத்தில் நம்பிக்கை ஏற்படுமா?

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th March 1965

அதற்கடுத்தபடியாக கனம் முதல் அமைச்சர் ராஜினமா செய்ய வேண்டும் என்ற கருத்து பல வட்டாரங்களில் எழுந்தது. அதன் காரணமாக எங்களுக்கு கனம் முதலமைச்சரிடம் பகை என்று எண்ணிப் பேசுகின்றனர். மக்களுக்கு அரசாங்கத்தினிடம் நம்பிக்கை இல்லை என்றால், அவர்கள் வழக்கமாகச் சொல்லும் சொற்றொடர் "முதல் அமைச்சர் மாற வேண்டும்" என்பது ஆகும். "முதல் அமைச்சர் மாற வேண்டும்" என்றால், வேறு மந்திரிசபை வர வேண்டும் என்று அர்த்தம். எனவே கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள்மீது சிலரிடம் ஏன்னேற்றக் காரணத்திற்குத் தவிர்க்கப்பட்ட முடியாத பகை இருக்கும் என்று எண்ணுகிறேன். பக்தவத்சலம் அவர்கள் மாற வேண்டும் என்பது அல்ல. மக்கள் நம்பிக்கை இழந்ததற்குப் பின்னர் ஆட்சி அமைச்சரவை விலகவேண்டும் என்பதுதான். 137 ஸ்தானங்களை சட்ட சபையில் பெற்றுள்ள ஆளும் கட்சி உறுப்பினர்களுக்கு அவநம்பிக்கையில் இன்னொரு வர வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஒரு வேளை இருக்கலாம். எங்களுக்கு கனம் திரு. வெங்கட்டசுப்பாமலும் ஒன்று தான். கனம் திரு. பக்தவத்சலமும் ஒன்றுதான். இவர்கள் எல்லோரும் எங்களுக்கு ஒரே காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் தான். "முதல் அமைச்சர் மாற வேண்டும்" என்று சொல்லும்போது, முதல் அமைச்சர் ஆளுங்கட்சியின் பிரதிநிதி என்ற முறையில் தான், "முதல் அமைச்சர் என்ற சொல்" பயன்படுத்தப்படுகின்றதே தவிர, தனிப்பட்ட விருப்பு வெறுப்பால் அல்ல.

அதற்கடுத்து நான் தெரிவிக்க விரும்புவது சென்ற முறை பேசும்போதும் குறிப்பிட்டதாகும்—இந்த ஆண்டு தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்தவரை துக்ககரமான ஆண்டாக அமைந்துவிட்டது. இலங்கைத் தமிழர்கள் நிலைமை மிகவும் பரிதாபகரமான நிலையை அன்றும் நிலவியிருந்தது. ஆனால் இன்று அங்கிருந்து வந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். அது ஒன்றும் நிலைமையல்ல. அவர்களை வாவென்றுக் கூப்பிடுகிறோம். வாவென்று இப்போது சொல்லுகிறோம் என்று. அவர்களை வாழவைக்கிறோம் என்றால் நாங்கள் இருக்கிறதா என்று எண்ணிப்பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும். தாமாகவந்து சேர்ந்து விட்டவர்கள் எத்தனை லட்சம் பேராக இருந்தாலும் வாழவைக்க நாம் கடமைப்பட்டிருக்கிறோம். நாமே வாவென்கிறோம் என்று சொல்லும்போது ஐந்து லட்சம் பேருக்கு 'அட்வான்ஸ்' கொடுத்து அழைக்கிறோம். ஆண்டு ஒன்றுக்கு 33 ஆயிரம் என்ற அளவில் அவர்கள் வருகிற நிலையில் அவர்களை இருப்பிடம் வருகவென்று அழைத்தால் அவர்களை வாழவைக்க வேண்டிய பரந்த அந்தக்கான நிலப்பரப்பு நம்மிடம் இருக்க வேண்டும். தமிழக அரசாங்கம் நிறைவாகவே இருக்கிறது என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னாலும்கூட இங்குள்ள மக்கள் பெருக்கத்தையும், இடவசதிக் குறைவையும், தொழில் துறை வாய்ப்பு போதாத நிலையையும் கணக்கிட்டு வருகிறவர்களுக்கு வாழ்வளிக்க இடம்தருமா என்பதைக் கருத வேண்டும். அவர்கள் வருகை பெரிதிட்டு வாழுவதற்கு விரும்பினால் அதற்கேற்ற நிலம் கிடைக்குமா என்பதையும். அல்லது மலேசியத் தோட்டங்கள் உள்ளனவா என்பதையும் பார்க்க வேண்டும். இங்கே இல்லாவிட்டால் என்ன, மத்தியப் பிரதேசம் இல்லையா, உத்தரப் பிரதேசம் இல்லையா அங்கு இடம் கொடுத்து வாழ வைக்க முடியும் என்று சொல்வார்களானால், வங்காளத்திலிருந்து தமிழகத்துக்கு வந்த அகதிகள் இங்கிருந்து வாழ முடியாத நிலையில் எந்த ரயில் வண்டிகளில் திரும்பிப் போனார்களோ அதே பெட்டிகள் காலியாக இருக்குமானால் அதிலேயேதான் இவர்களும் வருவார்கள். திரும்பி ஒரு பகுதியில் உள்ள சூழ்நிலையில் வாழ்க்கை முறையில் வாழ்ந்த மக்கள் இன்னொரு மாறுபட்ட சூழ்நிலையில் வாழுவது எவ்வளவு முடியாத காரியம் என்பதை ஊகித்து உணரவேண்டும். நூறுண்டு காலம் ஆனாலும் அவர்கள் மாறுபட்ட சூழ்நிலையில் வடக்கே போய் வாழ முற்பட மாட்டார்கள்.

காவிரிநாட்டில் புயலால் பாதிக்கப்பட்ட இராமேசுவரம் தனுஷ்கோடி பகுதியில் புயலடித்த ரயில் இன்னும் நீங்கியபாடில்லை. அந்த நிலையை மாற்றத் தொடர்ந்து பல முயற்சிகள் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டும். சேதுக்கால்வாய்த் திட்டம் எப்போது வருகிறதோ அத்திட்டம் எப்போது தொடங்கப்படுகிறதோ அப்போதுதான் அந்த வட்டார மக்கள் ஓரளவு நிம்மதி அடைய முடியும் அதைத் தொடங்குவது இன்னும் பரிசீல நிலையில் தான் தாமதப்படுவதாக காணப்படுகிறது. சேதுக்கால்வாய்த் திட்டம் மேற்கொள்ளப் படாத காரணத்தால், புயலால் ஏற்பட்ட நிலைமை மாறுவது கடினமாக இருக்குமென்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். சேது கால்வாய்த் திட்டமும், சேலம் இரும்பு உருக்குத் தொழிற்சாலையும் வந்தால்தான் தமிழகம் ஓரளவு முன்னேற முடியும் என்று பல ஆண்டுகளாகத் தெரிவிக்கப்பட்டு வருகிறது. அமைச்சர் அவர்கள் அவற்றை நிறைவேற்றிய திருவோம் என்று அறிவித்தாலும்கூட அந்தத் திட்டங்கள் இன்னும் பரிசீலனையில்தான் இருக்கின்றன. காவிரிநாட்டில் ஏற்படுத்துவதற்கு பகிலாம் கோவா பகுதியிலோ அல்லது ஹாஸ்பெட் போன்ற இடத்திலோ அது ஏற்படுத்தப்படலாமென்றும் அதற்கு முயற்சிகள் நடந்து வருகின்றன என்றும் மத்திய அரசுதான் அதற்குத் தீர்ப்பு அளிக்க வேண்டுமென்ற சூழ்நிலைதான் இன்றைக்கும் நீடிக்கிறது, என்பதை குறிப்பிடாமல் இருக்க முடியாது. அந்த இரும்பு உருக்குத்தொழில் வந்தால் தான் காவிரிநாட்டில் ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைக் கட்டப்பட்டு நிறைவேற்றி இருக்கிறோம் என்று சொல்லுகிறவர்கள் தக்க பலனை இந்த நாட்டில் எற்படுத்த முடியும். ஐந்தாண்டுத் திட்டங்களைப் பற்றிச் சொல்கிறபோதுகூட நாங்கள் போட்ட திட்டங்களை விட ஏறத்தாழ 40 கோடி ரூபாயிக்கு அதிகமாகத் திட்டங்களை நிறைவேற்றியிருக்கிறோம் என்று அமைச்சர் அவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். புள்ளி விவரத்தைப் பார்க்கும்போது நானும் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். எடுக்கப்பட்ட முயற்சிகளைக் குறைகூறுவதாக நினைக்க வேண்டாம். புள்ளி விவரத்தில் தெரிகிற அந்தக் கோடிகள் நாட்டு நிலவரத்தில் உண்டா என்று எண்ணிப் பார்க்கவேண்டும். எனென்றால் பண வீக்கம் இந்த நாட்டில் ஏற்பட்டு வருவதைப்

9th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th March 1965

பற்றிய புள்ளி விவரம் தரப்படுகிறது. பணவீக்கத்தின் விளைவாக இந்த நாட்டில் பணத்தின் மதிப்பு குறைந்து விட்டது. ஏறத்தாழ இருபது ஆண்டுகளுக்கு முன் இருந்த பணத்தின் மதிப்பு இன்று 17 சதவிகிதமாக குறைந்திருக்கிறது என்று தெரிவிக்கப் படுகிறது. பொருளாதார நிலை பற்றிய புள்ளி விவரத்தை அமைச்சர் அவர்கள் மறுத்துச் சொல்லக்கூடும். ஆயினும் ஓரளவில் ஒரு பங்காக இல்லாவிட்டாலும் பெரும்பகுதி பண மதிப்பு குறைந்துவிட்டது என்பதை விளைவாதி ஏற்றுக்கொள்ள முடியும். அரிசி விலை ஏறிய அளவிலிருந்து கூடத் தெரிந்துகொள்ள முடியும். அது பொருளாதாரப் பெருக்கத்துக்கும் அடையாளமாக இருக்கலாமென்றால் பொருளாதாரப் பெருக்கம் மட்டும் இந்த நிலையை உண்டாக்கிவிட முடியாது. நோட்டுக்கள் வெளியிட்டதால் பணவீக்கம் விரைவாக ஏற்பட்டு இந்த நிலைமை வந்தது என்று நிபுணர்கள் எடுத்துச் சொல்லி வருகிறார்கள். அந்த அடிப்படையில் மார்ஷிகை வைத்தால் 291 கோடி என்று ஒரு ஆண்டுகட்கு முன் குறிப்பிட்ட அளவு பணவீக்க நிலையில் சரிக்கட்டப்படுமானால் 340 கோடியாக வேண்டும். போட்ட திட்டங்களை நிறைவேற்றுகிறார்கள் என்பதற்காக பாராட்டுகிறோம். அமைச்சர் அவர்கள் நிறமையைப் பாராட்டினாலும்கூட தமிழ் நாட்டிலுள்ள பல்வேறு துறைகளில் அதிகாரிகளாக இருப்பவர்கள் நீண்டகால பயிற்சி பெற்று வந்திருக்கிற காரணத்தால் தான் போட்ட திட்டம் குறைபாடில்லாமல் நிறைவேற்றப்படுகின்றது என்று குறிப்பிடுவது மிகவும் அவசியம். இன்று எற்பட்டுள்ள பணவீக்கத்தால் அவை மறைந்துவிடுகின்றன. இந்த நாட்டில் கருப்புப் பணத்தைப்பற்றி கருப்பு செல்வமாக மறைந்திருக்கிற செல்வம் ஏறத்தாழ ஏழாயிரம் கோடி ரூபாய் என்று தெரிவிக்கப்படுகிறது. ஏழாயிரம் கோடியும் பணமாக இல்லாவிட்டாலும் கருப்புப் பணமாக மக்களின் புழக்கத்தில் உள்ளது ஐயிரம் கோடி என்று அகில இந்திய காங்கிரஸ் மகாநாட்டிலேயே ஒரு குழுவின் அறிக்கை தரப்பட்டது. அப்படியிருந்தால் ஐயிரம் கோடி ரூபாய் மறைவானப் பரக்கத்தில் இருக்கும்போது திட்டத்தால் திரட்டக்கூடிய பலன் கிடைக்க வழியிருக்கிறதா? பணவீக்கத்தால் வருகிற விளைவுகள் மக்கள் வாழ்க்கையைப் பாதிக்கத்தான் செய்யும். அப்படிப்பட்ட நிலையில்தான் இன்றைய நிலைமை இருக்கிறது. எனவே பல பண்டங்கள் கருப்பு மார்க்கெட்டில் வாங்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. மக்கள் பாதிக்கப்படுகிறார்கள். இன்று சிமெண்டுக்கு மவுசு போய்விட்டாலும் அதைக் காலத்தில் பெற முடியவில்லை. அலுமினியத்தை சிமெண்டையும் தருவதற்கு காலம் தாழ்த்து அலைக்கிறார்கள். இந்த மாதம் இவ்வளவு, அடுத்த மாதம் இவ்வளவு என்று கட்டிய கட்டிடத்தை பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொள்ளச் செய்கிறார்கள். வெளியே சிமெண்டு பிளாக் மார்க்கெட்டில் விற்றுக் கொண்டுதான் இருக்கிறது. பண்டங்கள் தாராளமாக வெளிநாடுகளில் விற்கப்படுகிற நிலைமை பல வகையிலும் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் அதிகமாக உற்பத்தி செய்யப்பட்டால்தான் அந்த நிலை நீங்கும் என்று அமைச்சர் திரு. வெங்கட்டராமன் அவர்கள் தமது அறிக்கையில் எட்டாம் பக்கத்தில் எடுத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். உற்பத்தி மிகப் பெரிய அளவில் பெருகி, தமிழ்நாட்டில் உற்பத்தி செய்யப்படுபவை தமிழ் நாட்டிலேயே பங்கீடு செய்யும் அளவிற்கு நிலை வந்தால் தவிர இந்தச் சூழ்நிலையைத் தடுக்க முடியாது.

9th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

உணவு உற்பத்தியைப் பொறுத்தவரையில் அமைச்சர் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். திட்டமிட்ட அளவுக்கு நாம் தொட்டுக்காட்ட முடியவில்லை என்றாலும் முயற்சிக்கு பலன் கிடைத்திருக்கிறது என்று சொல்கிறார்கள். பற்றாக்குறையுள்ள நாட்டில் மக்களுக்கு உணவுப் பண்டங்களே கிடைக்கவில்லை என்று இருக்கும் நிலையில் அந்த நிலையைப்போக்க பெருமுயற்சி எடுத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்த முயற்சியை விட்டு உணவு உற்பத்திக்கான முயற்சியில் ஈடுபட்டிருக்கும் இலாக்காக்கள் யாவும் தோடர்பு கொண்டு ஒவ்வொன்றும் இணைந்து செயலாற்ற வேண்டும். உணவு உற்பத்தி பெருக்கினால் தவிர வேறு வழியில்லை என்றாலும் அதற்கு முடியாத கட்டத்தில் நிச்சயமாக வெளிநாட்டிலிருந்து அந்தக் குறையை நிக்க உணவுப் பொருள்களை வாவழைக்கும் திட்டங்களை மேற்கொள்ளவேண்டும். டெல்லி சர்க்காரை அதற்கு இணங்கச் செய்து தமிழ்நாட்டுக்கு எவ்வளவு தேவையோ அவ்வளவு ஆண்டுதோறும் ஒப்படைக்கவேண்டுமென்று மத்திய அரசைக் கேட்கவேண்டும். இல்லாவிட்டால் மறுபடியும் உணவு நெருக்கடி எற்படுவதைத் தவிர்க்க முடியாது. உணவுப் பொருள்களை அரசாங்கமே வாங்கி வினியோகம் செய்வதால் ஒரு பக்கத்தில் எல்லா மக்களுக்கும் உணவுப் பொருள் கிடைக்கிறது என்ற நிலை இருந்தாலும் பல வியாபாரிகள் அந்தத் துறையில் பழக்கப்பட்டவர்கள், தாங்கள் விற்கிற விலை அளவைவிட அதன் விலை ஐந்து, பத்து காசுகள் அதிகமாகத்தான் இருக்கிறது, குறைவாக இல்லை என்று தெரிவிக்கிறார்கள். குற்றம் சாட்டுகிறார்கள். நான் வியாபாரி அல்ல. அந்தக் குற்றச்சாட்டை நிருபிக்கவும் முடியாது. ஆனால் வியாபாரிகளை அழைத்து அவர்கள் பண்டங்களை எப்படிக் குறைந்த விலையில் தரமுடிகிறது என்றும் அரசாங்கம் என் அதிக விலைக்குக் கொடுக்கும் நிலை ஏற்படுகிறது என்றும் அறிந்து அந்த நிலையை மாற்றுவதற்கு அரசாங்கம் முயற்சி எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும்.

அதே போல கிராமங்களிலே உள்ளவர்கள் தாங்கள் உற்பத்தி செய்த உணவுப் பொருள்களை அதிகாரிகளிடத்திலே கொடுத்து விட்டு அதற்குக் கிடைக்கவேண்டிய விலையான தொகை நீண்ட நாள் வரையிலே கிடைக்காமல் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற புகார்கள் எனக்கு அடிக்கடி வருகிறது. அப்படி கிராம மக்களின் பண்டத்தை அரசாங்கத்திடம் ஒப்படைத்துவிட்டு உரிய தொகை கிடைக்காத காரணத்தாலே நேரிடுகின்ற குறையைப் போக்குவதற்கு பொருள்களுக்கு உரிய விலையை வியாபாரிகள் கொடுத்து வாங்குவதைப்போல் அரசாங்கம் உடனுக்குடன் விலை கொடுத்து வாங்க வேண்டும் என்று தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

[திரு. க. அன்பழகன்] [9th March 1965

அமைத்து நான் தெரிவிக்க விரும்புவது இது இன்றையத் தினம் கல்வி இலாகாவுக்கு ஒதுக்கப்பட்ட மானியத் தொகை மிகப்பெரிய தொகை. நாட்டின் வளர்ச்சியிலே மிக இன்றியமையாத பங்கு பெறுகிற கல்விக்கு ஒதுக்கி இருப்பதை நான் வரவேற்கிறேன். ஆனால் அந்தத் தொகை முழுதும், ஏறக்குறைய 35 கோடி ரூபாய் "Industrial School, Polytechnic" போன்ற பல் தொழில் பயிற்சிக் கல்லூரிகளுக்காக ஒதுக்கப் படுகின்ற தொகையைத் தவிர பல்கலைக் கழகங்களுக்கு வழங்கப்படுகிற மானியத்தொகையைத் தவிர, ஒரே இலாகாவின் பொறுப்பிலே உள்ளது. ஆரம்ப கல்விக்கு 15 கோடி,—புள்ளி விபரத்தைக் கொடுக்க எனக்கு நேரமில்லை—உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு 10 கோடி, 12 கோடி, கல்லூரிகளுக்கு 5 கோடி, 7 கோடி என்று இவ்வளவு தொகையும் ஒரே இலாகா, ஒரே டைரக்டர் மூலம் செலவழிக்கப்பட வேண்டிய நிலைமை இருக்கிற காரணத்தாலே இன்றையதினம் கல்வித் துறை நிர்வாகம் பல வகையிலும் பாழ்பட்டு போய்விட்டது என்று குற்றம் சாட்ட விரும்புகிறேன். அந்த இலாகாவிலே நடைபெற வேண்டிய எந்தக் காரியமும் காலா காலத்திலே நடைபெறவில்லை. எவ்வளவு வேண்டுகோள் அனுப்பினாலும் அந்த வேண்டுகோளை யாரும் மதிப்பதில்லை. எந்த ஆசிரியர் எவ்வளவு அழுகுரலே எழுப்பினாலும் அவைகளுக்கு பதில் கிடைப்பதில்லை. ஆரம்பக் கல்வியின் தரத்தை கவனிக்க அவர்களுக்கு நேரமில்லை. உயர்நிலைப் பள்ளியின் தரத்தைக் காப்பாற்ற அவருக்கு நேரமில்லை. அங்கே இருக்கின்ற பள்ளிக்கூட ஆசிரியர்கள் பாடம் நடத்துகிற முறையைக் கவனிப்பதிலே அவ்வளவு அக்கறையில்லை. இன்னும் சொல்லப் போனால், கல்வி இலாகாவின் தரம் உயர்த்தப்படுவது (Supervising method) மேற்பார்வையிடும் முறையிலேதான். இன்றைக்கு மேற்பார்வையிடும் முறை கல்வி இலாகாவிலே முற்றும் அற்றுப் போய்விட்டது. எனவேதான் பல்லாயிரம் பள்ளிக்கூடங்களும் முறையாக மேற்பார்வையிடச் செய்ய பாவம், நேரமில்லை, பகல் உணவைக் கவனிக்க, பாராட்டுப் பத்திரங்கள் வாங்கத்தான் நேரமிருக்கிறது. தன்னுடைய புகழைச் சொல்லத்தான் நேரமிருக்கிறது. இன்னும் சொல்லப் போனால் காங்கிரஸ் கட்சிக்கு நல்ல பிரசாரகராக இன்றைய கல்வி இலாகா டைரக்டர் இருக்கிறாரே தவிர கல்வி இலாகாவின் நோக்கத்தை நிறைவேற்றும் காரியத்தை கவனிக்கவில்லை. அவர் மீது எனக்குத் தனிப்பட்ட குறையில்லை. அமைச்சர்களுக்கு யாரோ எதையோ எப்படியோ கவனித்துக் கொண்டால் போதும் என்ற மனப்பான்மை இருக்கிற காரணத்தால்தான் இந்த நிலைமை ஏற்படுகிறது. 1961-லே சட்ட மன்றத்தின் மதிப்பீட்டுக் குழு Estimates Committee அளித்த ஒரு கருத்துரையிலே இதைத் தெளிவாகத் தெளித்திருக்கிறார்கள். இவ்வளவு பெரிய தொகை செலவழிக்கப்படுகின்ற காரணத்தாலேயும், நிர்வாக இயந்திரம் பெருகிவிட்ட காரணத்தாலேயும், இந்தக் கல்வி இலாகாவிலே ஆரம்ப—தொடக்கக் கல்விக்கு தனி இயக்குனர், அதைப் போல மத்திய கல்வி அல்லது உயர் நிலைக் கல்விக்கு ஒரு தனி இயக்குனர், கல்லூரிக் கல்வி நிர்வாகத்துக்கு தொடர்பு கொள்ள ஒரு தனி டைரக்டர் இருக்க

9th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

வேண்டும் என்று வேண்டுமானால் பகல் உணவுத் துறைக்கு ஒரு டைரக்டரோ, ஜாயிண்ட் இயக்குனரோ இருந்தால்கூட இருக்கட்டும். அந்த முறையிலே கல்வி இலாக்கா வகைப்படுத்தப் பட்டாலொழிய இந்த இலாகாவினுலே கல்வித் தரம் உயராது. பல்கலைக் கழக புகுமுக வகுப்பிலே படிக்கின்ற மாணவர்கள் பலர் Selection அளிக்கப்படாமல் நிறுத்தப்பட்டதுபற்றி தெரிவித்த போது, கல்லூரி முதல்வர்கள் தெரிவிக்கிறார்கள், மாணவர்கள் நடத்தப்படும் பாடத்தைப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. நாங்கள் இதில் தேர்ச்சி அளித்துவிட்டால் புகுமுக வகுப்பு தேர்வை நன்றாக எழுத முடியாது என்கிறார்கள். மாணவர்கள் சார்பிலே தெரிவிக்கப்படுகிறது, கல்லூரிக்கு வந்த நான்கு ஐந்து திங்களே ஆகும் போது அதற்குள்ளாக ஒரு பரீட்சை வைத்து தடுத்து நிறுத்தி விட்டால் வாழ்க்கையே பாழாய் விடுகிறது என்று. அப்படிப்பட்ட தரம் குறைந்த மாணவர்களை கல்லூரிக்கு, பல்கலைக் கழகத்துக்கு அனுப்ப வேண்டிய நிலையிலே உயர் நிலைப் பள்ளிக் கல்வி நிலை தாழ்ந்து கொண்டு வருவதற்குக் காரணம் கல்வி இலாகா டைரக்டர்தான்.

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: கல்வி அமைச்சர் என்று சொல்ல வேண்டும். இலாகா தலைவர் என்று சொல்லக் கூடாது.

திரு. க. அன்பழகன்: கல்வி அமைச்சர் அதிலே கவனம் செலுத்துகிறார் என்பதையே என்னால் ஏற்கமுடியவில்லை வேறு பல பிரச்சினைகள் அவருக்கு. மேலும் வேறு பல நோக்கங்கள் அந்த இலாகாவிலே புகுந்து விடுகிற காரணத்தாலே இந்த கல்வித் தரத்தைக் காப்பாற்ற அவரால் முடியவில்லை. அதைப்பற்றி உடனடியாக பரிசீலித்து, இந்த 35 கோடி ரூபாயை செலவழிக்க முன்வரும் போதாவது அந்த இலாகாவைச் சீர்திருத்தி அமைக்க வேண்டும். எதிர்கட்சித் துணைத்தலைவர் உயர் திரு. பாலசுப்பிரமணிய ஐயர் எடுத்துச் சொன்னார்கள், கல்வி இலாகா நிர்வாகத்தைப்பற்றி ஒரு கல்விக்குழு போட்டு அமைக்க வேண்டும் என்றார். அதற்காவது முன்வரவேண்டும். அல்லது வெவ்வேறு இயக்குனர்கள் தனி பொறுப்பிலே இயங்க அமைச்சரவர்கள் உடனடியாக வழி செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கல்வித் திட்டத்திலே—பாடங்களிலே, அதிலே விடுதலை இயக்க வரலாறுகள், கருத்துக்கள் எல்லாம் பயிற்றுவிக்கப்பட வேண்டும் என்பதை வரவேற்கிறேன். அதிலே விடுதலை வரலாறு பயிற்றுவிக்கப்பட்டால் மாணவர்களுக்கு வேண்டிய எழுச்சியூட்டும். ஆனால் இப்படிப்பட்ட இலாகா தலைவர்கள் இருக்கிற காரணத்தாலே அவர்கள் ஆளும் கட்சிக்கு மிகப் பெரிய சேவை செய்து விட்டார்கள் என்ற நம்பிக்கை இருக்குமானால் அது கல்விக்கே ஒரு பெரிய இழுக்கை உண்டாக்கிவிடும் என்பதை மட்டும் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த நிதி நிலை அறிக்கை மீது நிதி நிலைக்கு சம்பந்தப்படாத ஆனால் நாடு நிலைக்கு சம்பந்தப்பட்ட பல்வேறு கருத்துக்களைத் தெரிவித்துள்ளேன். அவற்றை நான் தெரிவிக்கக் கடமைப்

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [9th March 1965

பட்டவன். அமைச்சரவர்கள் அவற்றை ஆராயக்கடமைப்பட்டவர் என்று கூறி என் உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன். வணக்கம்.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, let me first of all express my grateful thanks to the Chief Minister and his colleagues for the generous manner in which they have appreciated the position that some of us took and given the general amnesty for all students. I am equally grateful to the Leaders of all parties in this House who have also expressed the same feelings of thankfulness to the Chief Minister.

I was reluctantly compelled to consider whether on this occasion it is worthwhile for me to participate in this discussion, and at one time I even thought of apologising and not taking any part. It seems to me that few of us have realised the grave situation in our country at present. We are all thiking of many other things. I quite agree that those things are very important, but in the overall picture that one sees of our country, I do appeal, Sir, to all Members of this House, as far as possible, to keep the interests of the country above other accidental circumstances and to see that this conutry does not in any way deteriorate as unfortunately it has deteriorated. I do not want to refer to things that have occurred in other places. But I do want to mention this. Never have we felt the absence of our great Leader Pandit Jawaharlal Nehru as we feel to-day. Never have we realised what a great part he has played in the evolution of this country's progress in all these 18 years. In spite of all his resources, in spite of his tact, and in spite of his philanthropic mind, I am afraid he had not had the support that he should have had from his colleagues. I say that with a certain amount of personal knowledge of the things that are happening. But since the demise of the great Prime Minister, things have taken such a shape that I must confess that, as one who is a little conversant with the image of India as we see it in other parts of the country and the world, that image is not what we have anticipated it should be. It has been tarnished, and to a certain extent, it has been tarnished, because we ourselves are responsible for it. We ourselves have unfortunately given the impression that there is something wrong in the State of Denmark. I make no reflection on any Minister in any sense. But the way in which the problems have been tackled and the way in which the circumstances lead to different conclusions with regard to different persons, have undoubtedly given the foreign visitor and even the public in other countries the impression there is something which needs re-thinking so far as this country is concerned. I am not concerned with the methods that are adopted to prevent corruption and to prevent the various unfortunate things that are occurring. But I say this and I say this with the firm conviction that self-government is no substitute for good Government. What we want is good Government, good Government in every sphere of activity, whether it be at the Centre or in the State. Unless, therefore, we are in a position to say that we have good Government in our country at all levels, we shall not be in a position to

9th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

question the circumstances under which different nationalities or different visitors think of us. I speak with a great deal of emotion when I say that the manner in which the President of the Republic of India has been treated by those who are supposed to be the representatives of the people, is a thing which we cannot possibly underestimate or forget. Let us remember that he is the President of the Indian Republic, chosen by all of us, and, fortunately for us, is a person whose international reputation, whose great scholarship, and whose gentle manners of conduct, cannot possibly be imitated by many others. I have had the good fortune of associating myself in a little manner at least with the President, and when I see people talking about him in a manner that one must necessarily feel heartrending, and when we hear of these incidents, I must say that it would be better, in spite of all the troubles that one may have, that the ruling party takes note of it and takes note of it with a very definite understanding. I am glad that we here have stopped any practices of showing discourtesy to the Governor of the State, and I hope it will never recur not only here but anywhere else. How how much more should we think of it when it concerns the President of the Republic of India? Is it necessary that so many members should keep out and that there should also be a threat that if they made demonstrations they might be rusticated for the rest of the session? I want to ask these questions, because few in the party would have the temerity to put these questions. I go further. Acharya Kripalani is not a juvenile politician. He is a very, very seasonal politician. I know him. I have had the privilege of knowing him. When he suddenly discovers that the paraphernalia that is supposed to be used now is unbecoming, what was he doing all these years? I do not want to answer this question, because I do not want to inflame anybody's feelings. But I want to say this to the State Government. Often and often I have begged of them to see that they maintain their position irrespective of the frowns of the Centre, and the only person who strongly supported me in this was my friend (who is not here at present) Mr. Ramaswami Reddiar. Do not allow yourself to become a second grade municipality or a district board, because you gentlemen sitting on the front bench are as good as any that I have seen in the Centre, if not better. I am not complimenting the Leader of the House, but I wish he was in the Centre, although it would be a great disappointment for us, if he is not here, and he will tell the people how to behave.

Sir, I have said that and I will not say further about it.

Now, we are always in this season looking forward Micawberlike for some relief or other in the taxation proposals of the Central Government or the State Government. Let me heartily thank this State Government for not having added to our headache in the shape of taxation. But that thanks is shortlived because in spite of the alluring prospects of some favours here and there, I think the Finance Minister with, shall I say, adroitness, if it is not misunderstood, has imposed a heavy burden. The urban tax that he has

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [9th March 1965

claimed is a thing that will ruin all those who have got any sort of stake in a city. I am sorry, I wish I had been in Tiruvengadu or in some other place leading a quet life.

SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHI: Land ceiling.

டாக்டர் ஏ. லக்ஷ்மணசாமி முதலியார்: 'லாண்ட்' இருக்கிறவர் களுக்குத்தான் 'சீலிங்' இருக்கும். 'லாண்ட்' இல்லாதவர்களுக்கு ஒன்றுமில்லை. ஆனல் வீடு இல்லாதவர் எவரும் வரியாக இருக்க முடியாது.

What I am saying is this. I can quite understand your paying that price when the land is sold and when you get all the profits. I do not mind that, but when I am living in the same house and you increase the taxation on the urban property progressively from year to year, because I cannot control others selling their land at higher prices, what will be the result?

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Unearned income.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR: The unearned income can be taxed when it becomes earned income. I have absolutely no objection to that, and it should be so and people are paying that in the tax that they have to pay when they sell their properties.

Then, Sir, it seems to me that this idea of the Central Government looking after their own servants is contrary to the provisions of the Constitution. They are not supposed to discriminate between person and person and when they give the periodical increase in the dearness allowance which I welcome wholeheartedly, they are not doing the right thing; they are trying to make out that there are several classes of citizens—the Central Government citizens, the State Government citizens, the citizens that are working in industries and the citizens who are working in poor Universities where we have nothing to give for our employees. Municipalities at least can immediately raise the taxation and the Government will approve of it. If I increase the amount of fee that a student has to pay,—and we in the University have not increased during the last twenty-five years the fee by a single naya paisa because I know what sort of students come to us now, they can ill afford to pay what they are doing and shall I increase their burdens—what happens to so many other interests? All that I say is and I have said before, "Consider the whole thing on a policy which is based on equitable distribution of favours for everybody." I am not at all saying that this grant should not be given. Let me not be misunderstood. Whether it should be in the form of money or whether it should be in the form of provisions is another thing. A great economist has said that one rupee is worth seventeen naya paise. We need not dispute that. But the point remains that whenever the Government give the dearness allowance, that profit goes to the middleman, whether he be a person who sells you provisions or whether he be a person who entertains you with a

9th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

cinema or whether he be a person who gives other forms of service—textiles or nice saris, of course, we have all to please the womenfolk. Why not give it in kind? The dearness allowance does not at all serve the cause of the person who gets it. I shall not say more about it. But to this is added further the announcement of the Minister in charge of the Posts and Telegraphs, quite contrary to the Constitutional provisions. I have read the Constitution from part to part—you can see how badly it is kept. When the Minister in charge of Posts and Telegraphs announces that the children of the officials of the Posts and Telegraphs Department will be given scholarships, I ask under what provisions of the Constitution he has claimed to do that. Are the Ministers in the Centre depots? Should we not see whether constitutionally he is in a position to do that when we have been categorically told that equality of treatment shall be the basis of good Government? Here again I do not at all question the concession that may be given. But the Government must have a method by which such concessions are given to any category of persons. The Constitution provides for concessions to be given to backward communities, to the Depressed Classes. It also provides and I am very glad of it that concessions can be given to women and children. Unless you twist the meaning and say that the children of employees of the Post and Telegraph Department alone are children, I cannot see in what manner he feels. Even then it must be for a whole group. In that respect let me congratulate this Government and particularly the Hon. the Minister for Education who made all students to join schools without any fee whatsoever. There was no discrimination at all. With one hand he said, "We will not take any fees." It is a great act, and we should also remember some of the great act of this Government. I feel grateful to them. If in a similar manner people deal with this subject, there will not be that rancour that is now prevalent in a single area. I have got a University, I have got a Government of India Technological Institute, I have got a Government of India Leather Technology Institute, I have got a Postal Department. What is the result? All the four are getting treatment quite unequal to the work that they do. It this the sort of Government that was expected? To-day we speak only of crores of rupees. Nothing else will satisfy us. The Fourth Five-Year Plan contemplates an outlay of Rs. 22,000 crores. Nobody dare say that it is too much because they will at once say. "Are you looking after the poor?" What is the result of all the three Plans?

In every city—and I have seen many cities—at the conclusion of the Third Plan I see more slums, more overcrowding, more ill-health, more of contagious diseases and more of dissatisfaction. I am afraid of this dissatisfaction. That is the one thing that ought to be avoided in all circumstances. That is why whenever hon. Members speak, I beg of them to be a little more considerate in the expressions that they give, whether it be on this side or, I do not see friends there, whether it be on the other side. Let us remember that we are not speaking just for to-day. We are

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [9th March 1965

speaking with a definite object of improving the condition of all people in our country. And what is the best method of doing that? There should be more and more contact, more and more methods of proving that better things can be done.

I will only refer briefly to a few points in this budget. People have spoken about education. To me it almost appears that the only people who do not want education are those who are connected with schools and colleges and Universities. I make that statement with apologies. Because education is a subject which is vital to the best interests of the country and unless sound education is given to our boys, any amount of concessions given will not give benefit. Often and often I have heard it said that standards have fallen in University education. I agree. But why? Because the States had no definite policy in regard to education. There was a Minister of Education who said—I do not say that it was a wrong policy to have said that—that by 1963 all education would be given wholly in Tamil. I myself studied Telugu in my academic career. But that was a fateful error for which I apologise. Otherwise, I could have eclipsed several friends. But let me say this. It is well known that unless you take care of the youngsters in the early stages, no education will be profitable. What is the position today in the schools? In every school you have got more than four divisions in each class. Somebody said we had nearly 2,000 high schools. When I was asked, how many high schools we had, I said we had at least 8,000 high schools because as I said we had four divisions in each class. One teacher has to manage more than four divisions at times. I am sorry to say this. I do not want to cast any aspersions on the teachers. They are doing their very best. But the teaching profession today has not attracted the best talent that it attracted in my days. Therefore it is there is a great deal of slump now. In this connection I make bold to offer one suggestion. Teachers colleges are being started everywhere. Let the Government select a certain number, at least 25 per cent of those who are sent for teacher training who are first class graduates in any subject and give them training by giving them stipends throughout the period of their training and when they come back after training let the Government show them some consideration if they have done well. How do you expect the teachers to be in a position to understand the great changes that are taking place in science? How do you expect them to train these students in laboratory technics. Shall I tell you—I hope you will not think that I am exaggerating—we have about a score of Matriculation schools amidst your 20,000 or 8,000 high schools. I would like you to go and see these schools. I would like you to read the report that has been given by an impartial Commission. The reason for that is, first that no candidate can be admitted in excess of 40 to any class. The school will be disenfranchised by the University if it did. The parents may blame us for it but that is the rule. Secondly, you must have well qualified teachers and not merely licenciates in teaching but also people who have graduated. Then thirdly every school should

9th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

have a laboratory so that the IV, V and VI form students can go and work for a period in the laboratory. How many laboratories are there in our schools? Why not set about in an organised manner to see that these schools are properly equipped. I know something is being done but I think in the large number of schools there is nothing of the kind.

Then, Sir, I think there must be devolution of responsibility so far as the department of education is concerned and that different people should be assigned different tasks for this enormous amount of money that we are now spending on education. I am grateful to the Hon. the Minister for Education for having given some support to the University. I do not want to take this occasion Micawberlike to ask for more. I am sure when the occasion arises it will be met with the sympathetic response.

Now, Sir, the Hon. the Leader of the House asked me on what points I proposed to speak. I will take up only two points and I will not extend it further. One is local self Government and the other is Public Health and Medical Education.

Now, Sir, local self-government was supposed to train us to do our duties in this larger assemblies. How far it has done that I do not know (Sri K. Balasubramanya Iyer: The other way about). Not having been a member of the local self-governing body I accept what the hon. Member says but this much I can say—how far these things have come to the knowledge of the Hon. Minister for Local Administration, I cannot say—that local self-government whether it be the municipalities or whether it be the Panchayats, I make bold to say that they are at the lowest level of efficiency. Let me also add that it is not due to the councillors or the Panchayats men. It would be creating a wrong impression if I said so. I have always bewailed of the fact that in local self-government politics should have been associated. I still maintain that it would be good for the country if politics did not creep into that sphere.

Let me take the example of the great Corporation. I have also lived in the city for over 55 years and I know what the Corporation was and what it is today. One sees hardly any demonstrative effort on the part of the people in the Corporation, I mean the employees of the Corporation, to show that they are zealous of the city's good name in regard to sanitation, public health, roads, engineering works, etc. The Revenue Department of the Corporation is a great department. Sir, I do not want to speak of myself but I will give four instances. I was immediately asked to send professional tax for such and such years which I had not paid and to take notice that penalty will be imposed if I did not do so I got flabber-gasted. Fortunately for me, I send all the professional tax by way of cheques because I did not believe in sending money to any of our well conducted corporation. When I looked up the records later, I found that I had already paid all these taxes. But because the notice said I would be guillotined—that was the order of the day—if I did not pay the tax within a week,

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [9th March 1965

without the knowledge that I had paid the tax already, I sent a cheque for the amount demanded. When somehow memory came to my relief I found that I had already paid these taxes. Then I sent a particular individual to go and show them the records. They accepted it and said : ' It is a pity we did not note it in the other book and so on.'.

MR. CHAIRMAN : I was also a victim to a similar instance. (Laughter).

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Not that I wish to pursue the matter but that there are dozens and dozens of people who are victims to such things. You might have sent cheques in settlement of the tax dues but what about the unfortunate people, poor people who cannot send them by cheques. They go and pay it in cash. It is not registered immediately the cash is taken.

Then take the case of the House tax. Generally it used to be said that it should be paid before the end of the half-year. That has been my practice all these years. But a lady gets a threatening letter that unless she paid it immediately—it is the very wording of the letter and I am sorry to take up these things—and let me read the words ' if the aforesaid tax is not paid within a week a warrant of cause will issue against you under Rule 24, Schedule IV of the City Municipalities Act (Act IV of 1919) as amended by the Act of 1936 without any further notice '. She was threatened that action would be taken straightway. But who knows these Acts and other things? Could they not have told us what these things are? All this time they did not ask but suddenly they come up and make this threatening demand. Supposing that lady had not been in Madras, the process of law would have taken its course. Is this the way the citizens are to be treated? This treatment could be meted out to persons who have the means to protest and represent. They can ask for the necessary acts and rulings because the demand of the Corporation is contrary to what had been done for many many years. I say this because it seems to me in every department of the Corporation there is complete chaos and anarchy. Look at the roads. Every time I move about on the roads I do not know whether I will fall into the pit on this side or on that side. To my knowledge if a road was dug up at any time, red lines used to be put all over. I will request the Hon. Minister in charge of Local Administration to go and see these roads, the Poonamallee High Road or the Mount Road. There is nothing of that kind. I do not know who is responsible for it. The Corporation may say the Highways are responsible. The Highways may say that the Corporation is responsible, or somebody else. Of course, now I have realised what ' Vanamahotsava ' means. It means the felling of the biggest trees that have grown and were there giving some protection from the sun. If any of you wish to know what it is, you can go through Poonamallee High Road and see what it means. I pleaded for a different way of approach but it was not available.

9th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Many of us are interested in some buildings or other either for the public or for ourselves. What happens six months or one year after the plans are sent? At the end of six months, they are returned saying, ' This should be changed in this way ' the plans prepared by well-known architects with a reputation far beyond the confines of the State of Madras, let alone the City, are returned. Who are these people? What are their qualifications? Are they architects? Are they third class engineers to deal with these things? There should be something done to prevent this sort of tendency and to protect the people. A lady had a house and she requested the Rent Controller to give her some time for carrying out the necessary repairs and giving it a modern appearance, because nobody will occupy it without such modern appearance and unless amenities are also given. The application was made. The thing was seen by well-known architects. Nothing happened. Three months after, the contractor, who was waiting, asked, ' Shall I start the work with a little digging ', and the architect said, ' You may go on and in the meantime I hope it will come '. But one fine morning the great officers of the Corporation came, disconnected the water connections, took away some of the things that were being used for construction and I had to beg of them to give them back and pay the amount for restarting the water-works. If this can be done to a person who still has got a little place here and who can voice forth these things here, what about the thousands of poor people all over the City? Is this the way it ought to be done?

As far as the Health Department is concerned, I sometimes wonder whether there is a Health Department in the Corporation, because I see very little evidence of it. Smallpox is raging in the City. There were three cases of haemorrhage in one family within about ten days. Are there statistics of these? Do the Health Officers go from house to house? What is being done? I suggested long ago the mobilisation of all the medical men for a week (and the medical men are willing) and get everybody vaccinated. The Corporation should see that people who come from outside this State have the vaccination certificates. The Hon. the Leader of the House will tell you, Sir, that whenever we have got to go out, we will have to show, ' Here are the vaccination marks '. Not once or twice, but every six months we have got to vaccinate. We of the medical profession have got to mix with everybody and we know also those people who come to our houses for our votes. We know the people better, because the rich and the poor come to us and tell us what is happening.

Are there not people to sweep the streets? I have not seen anything done for many, many days. This is the state of the Health Department. My suggestion is that a committee of enquiry be appointed to go into the working of the Corporation of Madras and that report be a sort of thing for all other Corporations to be adopted. Do not start blaming the parties in power. This has gone on too long. The result is the actual people who work in these municipalities and in these Corporations are benefited by

the interchange of compliments as between the opposing parties. Let us look to the people's welfare first and foremost. So far as the Health Department is concerned, there have been some trends at improving things. But I do feel that a great deal more is required in this direction.

Sir, we had one meeting some time ago. I forget the day or the year. It is not that I want to forget, but I have no time to remember and I excuse myself. It seems to me that some of the old hospitals are hopelessly neglected. It is always the case that the new bride gets all the ornaments and the old wife is neglected to some corner. Even when a lady Minister is there, this is happening. In the General Hospital, there is hardly a single X-ray plant that is working satisfactorily. If the number of patients in the hospital is taken into account, you will see that it has gone to 1,800 or 2,000. The accommodation in the hospital is only for 1,100 or 1,000. We are blaming the doctors. We blame them saying that they have no conscience. Once a patient gets into the hospital, he wants the doctor to pay all his attention to him. It is right. If I am sick, I want somebody to look after me. But how can the nurse attend to 80 or 100 patients day and night? That they are doing it, we have to realise. But the amenities are not there. To-day we are having the most complicated operations being performed in the General Hospital. I say this because I know what we were doing 25 years ago and what they are doing to-day. Precious lives are saved because of the great advance that has taken place in the field of medical science. Bio-chemical examination is the most important not at one particular time. Bio-chemical examination should be available all through the day and night. What is the position? We have got the bio-chemist in the college. He is supposed to look after the General Hospital. In olden days, when the value of bio-chemistry was unknown, he was able to do it. But to-day for everything bio-chemical investigation is absolutely necessary. There is no bio-chemical department in the hospital itself. In the reports we have submitted, these points have been raised. There is no pathology or bacteriology unit for the hospital. Why do the Government use the teaching centre for this? Not only do the Government use it, but the same bio-chemical department has got to serve many other hospitals including some of the mofussil hospitals. Is this possible? Is it in this way the Government are going to improve the health of the people? Fortunately, medical science has given some discoveries of a very potent nature. If the longevity of life has been ensured, it is due to these things, and not to the way in which we are doing things. Let the Government see the Cooum and the Buckingham canal on either side. I can bear a certain amount of stench, because a medical man has to. There is no question about it. But look at the miserable conditions there. Are they not a menace to the health of the whole State, not to speak of the City? I have said on previous occasions that there are certain rodents and certain other things which are breeding in these places.

Sir, slum clearance was the slogan in 1952. My hon. Friend will remember that the then Chief Minister introduced a Bill for slum clearance and he said 'I will not allow slums to be located anywhere', and he forcibly took hold of those persons who had allowed their lands for use as slums. To-day, thirteen years later, not only in the City of Madras but in all big cities, more slums have cropped up. We have to see what can be done. I do not say that a miracle can be done overnight. But let us think of these problems and act in such a manner that we will safeguard the interests of the slum dwellers and indirectly safeguard our own interests. I agree we are selfish, but if anything happens to them, we suffer. If anything happens to us, they will suffer. Now it is not in one or the other area that this happens.

Sir, recently I was very glad and happy to participate in the opening of a big hospital—I would not say a big hospital, but an up-to-date hospital in Chingleput, which is being utilised for teaching purposes. On that occasion I said that the policy of the Government should be to open such hospitals in every district and use them as teaching centres for a smaller number of people, say, 60 to 75, at the most. What is being done now? We want more doctors. So we increase the number to 200. The University is commanded to increase the number to 150. To save endless correspondence and friction between the Government and the University and in spite of the fact that my conscience was dead against it because the Director of Medical Services there with me doing *dharana*, I begged of my colleagues in the Syndicate to agree to the proposal. Sir, is this the way of improving medical education? I said further that if we had in every district a teaching centre, all the facilities would be offered to that centre so that the people in that district need not fly to other places. A few who have money may go to Madras to see the famous doctors or go to Bombay or perhaps to Delhi or Vellore. I do not mind them. They can afford to spend. But the large proportion of the people, who want medical care, must be given that care in their own districts. I went so far as to say that this could be a centre for diffusing medical care round about 15 to 20 miles, and the Government need not bother about the family health centres which were an absolutely hopeless affair.

Sir, one swallow does not make a summer. The doctors cannot carry out an operation without Assistants. They cannot attend to a delivery case unless there is a midwife also. Therefore, I do not say that this principle will apply to all States, but this will apply with hundred per cent success so far as Madras State is concerned for two or three reasons. First and foremost, we have got a good number of well-trained doctors. Secondly, if the hospitals are located there, we have easy means of communication by road. Our roads are excellent. More and more roads are being provided. Jeeps can go to any village and we have also a telephone and communications through wireless. Any person seriously ill can be approached within a period of four to six hours. The team

can always go there in relays. I have, therefore, advocated a method of medical relief of having in every district one centre. Let us not fight about where it is located—whether it should be in Salem or somewhere else in that district. That is not the important thing. In this connection, let me say this. In spite of all the reports that were given to the Government which are safely deposited in the Secretariat, little or no action was taken in many cases. So much so Coimbatore which was expected to be a teaching centre finds it a problem to make that a teaching centre. Time is lost. Fortunately, in Chingleput they had a good area for locating a hospital. It should never be in the thick of a town. When the Thanjavur hospital was to be constructed, the idea at that time—I am not referring to you, Sir, because you were in charge of that department at that time—the idea of the Director of Medical Services was that it must be in the Raja Choultry of Thanjavur, the most congested and most ill-equipped place. I pleaded with him for days and days. I did not dare to come to you.

MR. CHAIRMAN : Afraid?

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Because the Director of Medical Services ruled the day and I won't be listened to.

MR. CHAIRMAN : That is no compliment to me. (Laughter).

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : That is a fact, whether you like it or not. I do not think I could serve from that position. I am sorry if I had mistaken. What happened? Rs. 86 lakhs was to be spent on demolishing huts and construction of more huts. Fortunately for the people of Thanjavur, we had a college located three miles away, the Raja Sarfoji College, and an extensive piece of land which was gifted by the Rotary Club—200 acres. I had to go there for the inaugural function and then they said, " This is a beautiful place ". I said then, " If only the Medical College could be somewhere here, it would be good ". I asked them, " Have you any objection to give about 70 or 80 acres?" They said, " Not at all, we have no objection ". Fortunately for the people of Thanjavur, the Hon. the Chief Minister, Sri Kamaraj went there next week. While he was talking about it and complimenting the people on the beautiful site they had secured, he said, " The Vice-Chancellor was here the other day. He also felt that this was an excellent site. He further said that the Medical College ought to be located here ". Immediately—that is what I appreciated on more than one occasion on the part of the Hon. the Chief Minister—he called the people concerned—you know when the Chief Minister comes, the whole retinue of officials and non-officials and various other categories of people come—and asked the Collector, the Engineer and the Medical Officer about it. They told him that the plans had been prepared. There was only one order that he could give : " Scrap these plans. Go and see him ". And within a week they came running up to me and said, " The

Chief Minister has asked us to draw up plans for locating the Medical College on this big site ". That is why the Thanjavur hospital is now one of the best hospitals in the State of Madras. I wish the Hon. the Health Minister will have similar hospitals. (Sri K. Balasubramanya Ayyar : In the same quick manner). Yes, in the same quick manner. I would also like to say that we need not spend too much money. We do not want multi-storeyed buildings.

I am sorry, Sir, I have taken up a lot of your time. With this I want to conclude. As I said before, self-government is no substitute for good Government. I must honestly tell the Hon. Members on the Treasury Benches and those behind that there is a good deal of dissatisfaction with many things that are being done which are ascribed to them, but not really due to them. People are taking advantage of it. We have gained a reputation in this State that we can be not merely efficient but also honest. I have said this and I repeat that no State in the whole of India can claim the same honesty and the same impartiality in regard to many matters as this State can. I have been in many other States. There has never been a breath of suspicion against this State. I then said, " We do not want Sadhus to come and preach to us. We do not want Sadachar Samithis to come here at all. Let them all be confined to the good gentleman who is in charge of Home Affairs of whom I will speak more on another occasion. Leave things to us. Let the Treasury Benches assert themselves in all matters." I said I did not want any All-India Services for our State. You do not realise what it will lead to. It may be a very polite gesture to say ' yes ' to the Central Government. This is not what I am saying to-day. I said, " Education must never be a Concurrent subject." I am very happy that the Hon. Mr. Chagla has now realised that it cannot be. He has not realised that it should not be. But at least he has realised that it cannot be a concurrent subject. To that extent, I wish to congratulate him. The more you show that you have an independence of your own to do good things for the State, the more stable the Government will be. Do not worry about opposing parties and all the rest. The future rests on that, not on angry exchange between this side and that side, but on solid, substantial work by everyone. In that hope, because I want a stable Government in this country, I beg of the Treasury Bench and the persons there to take note of these things.

Thank you, Sir.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, Sir, I must thank you for giving me some time to place before the hon. Members the steps taken in regard to meeting the food situation in the Madras State. A number of hon. Members did speak on the food situation, much more about distribution and procurement that is going on now. I am really fortunate that many Members including the Deputy Leader of the Opposition cautioned me that

I should not be carried away by the situation which appeared to me to be easy just now. A number of Members including Sri Ponnuswami Chettiar and others were very much anxious that the situation which developed last year in the months of September, October and November should not repeat itself. I would not like to go into details as to how and why that situation arose, because I consider it is not an isolated act of any particular Ministry of the State Government of Madras. That was purely due to the constant change of All-India policies. Madras State was linked to other States and it was known as a region in which there were States which were considered to be surplus, Madras State which was considered to be marginally surplus, Kerala State which was and is a heavily deficit State and again Mysore which is a marginally deficit State. When movement was over this large region we had all sorts of difficulties and we were not able to control the movement. During the question hours, Sir, today, when I was answering a supplementary question put by the hon. Member Sri N. V. Natarajan, I brought to the notice of the House the quantity of foodgrains that left the Madras State to Kerala in the year 1962-63, 1963-64 and for a period in 1964-65. The figures indicated that it was to the tune of 4.5 lakhs of tonnes. Those who depended on us were not people of Kerala alone but also people of Mysore. Well, as far as rice movement was concerned, it might have been Kerala and Mysore. Our population do not completely depend on rice alone. Though we produce a sizeable quantity of rice, we do produce a greater quantity of coarser grain like millet, ragi and such other food grains. Large quantities of these grains were moved to far distant States like Maharashtra and Gujarat when there was no control of movement of grains. We took it that all these movements would amount to only a small quantity and therefore we did not have control over movement of foodgrains. Therefore the difficulties of last September and October overtook us and everybody realised the situation and along with it many good things also came.

(Deputy Chairman in the Chair.)

It was for the first time that the Government of India decided that the farmer will get what is known as a support price and also the maximum price. Again Madras State was made a region by itself. We also entered into certain arrangements by which movements to other States would be on Government account. Whatever Madras State used to receive it would be on Government account. Whatever the Madras State sent out, it will also be on Government account. So also private trade had to operate through Government only.

So far as Madras State was concerned, bearing in mind the difficulties which we faced towards the end of last year, we came to know the size of the problem and when the problem will be acute also. Many people suggest that during the harvest period when the situation is easy, I should not sit tight. I also feel unhappy when people ask suddenly I should restrict free movement and

allow only 10 litres instead of one quintal. I have not taken this step to harass the people. I would like the hon. Members to bear in mind the problem which we are facing. We have to face problem for the whole and not for a few months. The harvest of the short-term crop will be over by the end of this month. In Salem, North Arcot, Chingleput, South Arcot and Thanjavur where they grow large acreage under the short-term crops, because of the good rains, we hope the yield will be better and we can get a sizeable quantity than what we got last year. If we did effective buying and exercised effective control over movement of foodgrains, I do hope that we will not be faced with a situation similar to the one that we had to face last year. I am confident we can tide over. Now it is towards that end to solve the problem that we will have to purchase on Government account and also control movement. If I leave everything open and do not take any interest in what is happening, it is not only that I will be losing that which is just now available but it would mean a problem to the producer. Let me just mention to you what is happening particularly at the peak harvesting period in the Thanjavur district. From the papers you would have noticed that there was a big slump created in Thanjavur market. How was that created though the entire quantity was to be bought on Government account. We had appointed agents and they had to buy at the support price. Hon. Members advocate that I should leave everything to private trade and also at the same time they want that the interests of the producer and the consumer should be protected. I shall narrate what happened in Thanjavur district. I am not blaming anybody. When the paddy was coming to the market, the recent disturbances took place and therefore there was no movement either by road or by rail. The merchants whom we had asked to buy were not able to buy over a limited quantity for lack of sufficient capital with them. But the farmer in his anxiety to sell was prepared to dispose of the paddy at slump prices. Normally when the assured price or the support price was ranging from Rs. 22 to Rs. 23, it was brought down to Rs. 17 or Rs. 18. Now in the interests of the producers and to act as an incentive the Government had guaranteed a support price but if the buyers whom we have nominated, take advantage of a particular difficult opportunity and slump down or bring down prices where is the incentive to the producer as such? The Government have come forward by buying straight from the producer or through their agents if necessary to give a support price to the producers in order to ensure them a sufficient return. That is why we have taken over to buying paddy. So far as Thanjavur is concerned we will be able to buy whatever is a surplus in that district. I am referring to Thanjavur in particular because of all the districts if there is going to be a surplus in any district, it is the Thanjavur district that can have a surplus and to some extent Tiruchirappalli and South Arcot. I do not mean to say that there may not be any surplus in other districts. But our maximum surplus has to be in these areas known as the Cauvery delta areas. We have to depend on this surplus to meet the demands made on us by people in the rural and urban areas who

are not directly engaged in food production. As far as present calculations go, we have to buy to the extent of 7.5 lakhs of tonnes. All this has to be bought during the main harvest season which is just going on. In the marginally surplus districts such as the Ramanathapuram district where only small quantities come to the open market, the prices may vary. But so far as the producers in the Thanjavur district is concerned, the Cauvery delta area is concerned, we give the assurance to the producers that a fair price wanted by them had been fixed and that price will rule throughout the year and that there will not be any change in the price in the middle of the year.

Another assurance they wanted was that whatever control over movement we imposed, that control should be observed througout the year. I have assured the farmers and I should like to reiterate my assurance here in this Hon. House that whatever price we fix for the foodgrains will be maintained till the Price Commission makes its recommendation in the course of either this year or the next year. As far as the movement control is concerned, I will again reiterate the assurance which I have given to the Thanjavur farmers a couple of weeks ago that we are positive in continuing this movement control. Because, there is a feeling in the minds of certain people connected with the trade—not all in the trade—that Government at a weaker moment may lift the ban and enable them to rush whatever quantity of paddy they may have to the neighbouring State as such and make an exorbitant profit. I am not against any sort of normal profit. But what happened in the last few months in the Kuruvai purchase season has made me impose this ban on movement without any withdrawal throughout the year. Many of us know the amount of difficulty we had during the months of October and November. The Government had imposed a ban on movement of grain from Thanjavur district. The Government had at that moment only one hundred thousand tons of paddy. The Government then decided that whatever was left over was absolutely necessary for the Thanjavur citizens as such both the producer and the worker. We thought the movement would be checked. It is with that expectation the Government lifted the ban on movement. Within a few hours of the lifting of the ban, what happened was that a large quantity started to move not to places within the Madras State—I would have been very happy if that were so—but to stations in Kerala. So, the Government have to be more careful at this part of the year. With all the step which we have taken, I am confident the Government will be able to buy the quantity required for the lean moths without at the same time draining away every ounce of the grain. Our policy to-day is to buy what is known as the marketable surplus. This quantity is fixed at anything between six and seven lakhs of tons in a State where the production is 40 lakhs tons. So, the remaining quantity is going to be with the farmers for their own consumption as well as for the consumption of those dependent on them. That is our approach. We have been buying not directly, but have authorised the District Collectors to appoint a large number of

agents in each one of whom the Collector has confidence. High priority is also given to the co-opeative movement, as such. By all these arrangements, we will ensure that we buy the quantity we want and at the same time see that no difficulty is caused to the people. No doubt in working out such a huge programme, difficulties might arise here and there. I know the difficulty which the hon. Member Sri M. Sankaralingam Pillai faced in his own case in his own town. When Government decided that no free movement will be allowed except 10 litres, he found difficulty when he had to move 24 litres.

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : அதாவது 15—2—1965-லே 40 படிக்கா கொண்டு போனேன் என்றுதான் சொன்னேன்.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : If the hon. Member had taken it earlier, then there must have been some mistake, and if he brings it to my notice, I will look into it. After imposing the ban, free movement is only up to 10 litres and no more. It is not the intention of the Government to create any difficulty for the genuine user as such. All that he should have done was to get a permit stating that he wanted a certain quantity for his own consumption. Then there would have been no difficulty. We are anxious that we should know what is actually happening to the produce with the farmers. Last year when the situation arose, we did not have control and we did not know what was happening to the produce which came into the State and where it went out. We did not know whether it was cornered or sold. So, in order to avoid any repetition of that type, we will have to take these measures.

I was attacked much by one of the hon. Members regarding the cross movement, and I was told that I should try to avoid them. Particularly Mr. V. K. Ramaswami Mudaliar mentioned it. There is a feeling that if the entire thing is left to private trade, everything will be normal. I do accept it when things are normal. If the hon. Member Sri G. Krishnamoorthi, Dr. Hande, and everybody says that the problem of October, November or December will not be repeated and that we are going to be better this year than we were before, then there will be no problem. The Government do observe a pattern which should normally make people happy. But what happened in October? I do not think we can so easily forget it. It is not merely a policy matter I am trying to discuss. When large quantities were there to be bought by private trade, I was trying to understand the behaviour of the private trade during a normal year when Government did not interfere at all. I paid some attention to understand the rice trade as such. The quantity that is produced here for this year is going to be 39.2 lakhs tons. We require a particular milling capacity. If any one takes the trouble to understand how the trade behaves and how the milling industry is located, he will understand why we should be more cautious. Sir, Thanjavur is the largest producing district. The minimum surplus in the State is in Thanjavur district. But, what is the position of the milling industry there?

[Sri V. Ramaiah] [9th March 1965

I do not think they are able to mill more than 10 per cent of their production. So, it goes to the neighbouring district. Here the hon. Member Sri Subbiah Chettiar has stated that private industry would be able to take what all is the surplus of Thanjavur district. Well, I have studied that also. I have taken into account mills of comparatively bigger size and of better capacity. The Manachanallur Mill can buy and hold nothing more than 10,000 tonnes. I met them and had a talk with them. Where are the next set of mills? At Athur. Then it will be Tiruppur, Coimbatore and Pollachi. The size and volume and the buying fervour of the millowners increase as it goes to the west. If we study that particular trade, we will find that none of them will be able to hold on this marketable surplus of nearly seven to eight lakhs of tonnes for any period more than even a week. They have been able to do it only because of a complete chain of movement. None of them has capital resources to hold it for more than a week or ten days or a month. That is why as soon as the harvest season comes, the emphasis is not on godowns. If we have read that report which appeared in one of the dailies about fifteen days back, we will find that it is the bottleneck of waggon movement. That only shows that there is a tendency for every ounce of grain to move away from Thanjavur district and Madras State. Furthermore, if we look into the financial capacity of those who are involved in the trade—I am not blaming anybody because of the pattern which we are changing—I can assure the hon. Members here that they do not have that capacity to buy over what is the marketable surplus and hold it and give us back in the lean season. If hon. Members look into the Budget documents, they will find that to buy this we had to provide between Rs. 24 crores and Rs. 26 crores. It is not as if I am interested in locking up that money. When a small quantity came over to the Thanjavur market, when the movement was restricted, when the small businessman was not interested in keeping it for a month or two because he had not got the power to do it since his profit depended upon the turnover in a month—in the changed situation. I do not expect him to sink that little money he has and hold it for two or three months and give me during the lean period—Government had to step in. More than that, what was the position as far as godown facilities were concerned? When we wanted to buy 100,000 tonnes, in the months of October-November, we did not know where to store the entire quantity. Whatever godown facility was available in the State, it was definitely of a small size. The godowns were spread all over. We did not know where to store. In order to have proper storage facilities Government had to build at maximum speed godowns to hold at least 200,000 tonnes. But that is not going to solve our problem. Greater godown capacity has to be built in other districts. Steps are also being taken in this regard.

Now, it is not a question purely of buying and meeting the demands of the consumer. Even in the interests of the producer himself, to see that he is not hit below the belt and that he gets his fair price, Government will have to go a long way to see that

9th March 1965] [Sri V. Ramaiah]

a proper milling industry is organised and proper godown facilities are arranged. Otherwise, what is the position of the Thanjavur farmer? In the months of October-November during the peak monsoon period, when the kuruvai harvest comes, he is prepared to dispose of whatever he gets merely because he has not got the storage capacity to dry it and hold it on. That is taken advantage of by people who want to produce sub-standard rice. What I have noticed in a number of areas is a competition not to produce the best quality rice but sub-standard rice. This pertains not only to Madras State but also to other States. A number of hon. Members would have gone through a very bad period in getting bad rice. That was not rice produced by any Government agency. We had to buy whatever rice was available because the demand was such. That was taken advantage of. Now to plead, "Give me everything, private trade will look after everything" is not reasonable. I do not know what type of rice they will deal in. They are interested only in producing sub-standard rice. If you go to many of the milling areas, you will find that they specialise only in producing sub-standard rice. That has to be broken. We will have to see whether it goes to Kerala or whether it goes to Madras or to Andhra Pradesh or to Mysore. Whatever quantity we produce, it should be of a standard quality.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Can the Government assure the public that good quality rice will be supplied through the fair price shops because the experience of the people not only in this State but wherever State Trading is in operation is that the goods supplied to the consumer are far below the standard than the goods supplied by the merchants?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I just now said that the hon. Member only received the rice which was supplied by the merchant, not by Government, in the months of November, December and January. My only hope and attempt is to see that I do not give the same type of rice again. If the hon. Member has any mental reservation that only the private merchant can do it, I do not think I can meet the argument.

Now, if in America they can store wheat and send it to India after several months, I do not see any reason why if we approach the problem on the same lines we cannot have the paddy stored, stocked and given to the consumer at the required quality. That should be our attempt. It is not a question of whether I am giving it or the private merchant is giving it.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is the storage in the godown in the form of paddy or rice?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : When rice is to be consumed after six months, I do not think I will mill it and store it. So, it will be stored only in the form of paddy. We mill it whenever there is demand and just the quantity which will be required. So, the milling industry will be going on throughout the year. As

[Sri V. Ramaiah] [9th March 1965

for the question of buying and storing, I have just now stated that we do not have storage facilities. This is the first time when Government have gone into large scale transactions. We have four places. We have got 50,000 tonnes capacity godowns—one in Thanjavur, one in Mannargudi, one in Tiruchirappalli and the other one in Chingleput.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is there any proposal to try any special equipment for dryage before storing?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Now we are immediately going in for godown construction. That has to be provided for the kuruvai crop. Otherwise, we may not be able to store for a long time the produce which we are getting during the north-east monsoon period. It all has to be a continuous process. My only anxiety is that we should keep the tempo to solve these problems with the same speed and pace with which we started in the months of November-December last year. If every hon. Member thinks that by what we are doing we are not going to meet the problem, it also slackens my pace and I do not think at any point we will be able to solve this problem. I am interested not merely in the distribution. I have just now stated that I am interested also in the producer. I should be able to get the maximum and by proper storing see that the consumer gets rice at a constant price at least for a period of two or three years. That we can do. I do not see any difficulty. With the price at the purchasing point constant and other facilites added, we can also meet the demand of the people, at a constant price. It is with that aim that we are tackling the problem. So whatever small inconveniences that might be felt, I assure the hon. Members, could be set right. But so far as our buying is concerned, so far as our food policy is concerned, that is, buying surplus produce, I have full faith that we are going to succeed, definitely. If we succeed in Thanjavur and assure the farmer that he is going to get a support price without any difficulty and if he is anxious to hand over whatever surplus, he has, then the problem is solved. The quantity which we expect to procure from other districts is not so large as we propose to procure in Thanjavur. The price which we have offered, everybody agrees, is a fair price. But they seem to feel, if under the present conditions, they could get more, why not try to get more. There are temptations for holding on the produce and for two reasons. One is, there is a feeling in the minds of the merchants that the Government will not be very strict as far as movement is concerned say after May or June. So they have a feeling that they can move the stocks to other destinations then and make a very big profit. Well, if there is any such lingering hope in their minds, I would like to take this opportunity and tell them that the Government are going to be very strict in the enforcement of the control over movements as it is now in vogue. The other reason why prices shoot up in certain cases in isolated places is because of the experience they had last year. Now during the harvest period everybody feels that he should buy whatever is

9th March 1965] [Sri V. Ramaiah]

available and stock it. Every family is now overstocking. They try to purchase a week's stock or a month's stock or even three months' stock. In Madras city also they buy whatever we offer through our Government retail shops. As far as movement in that quantity is concerned, there is no appreciable reduction. Whenever good rice is offered in the retail shops, people go to it. At other times they depend on what they had stocked already. I do not quarrel over that. To that extent I feel people are satisfied and they are able to manage for some time. But I am not going to close my eyes and say Government need not bother about the food problem because people have some stock. So far as the Government's duty of meetng the demand of the people is concerned, we to the cardholders. I am also going to be very severe with the dealers who indulge in malpractices. If such malpractices are brought to my notice, my only decision will be to cancel straightway are going to be vigilant and meet their demands. But the only appeal I would like to make to the cardholders in the Madras city is concerned is this. If the cardholders do not take the quantity for which they are eligible, they should see that the dealers do not misuse that quantity. I am not going to rest content with making an appeal the licence. The Government cannot be lenient in regard to this matter, when problems are created by the dealers whom the Government had permitted to run the business. So we have to keep a greater watch during the next few weeks and months. Therefore I feel the approach which we have taken, the amount of control which we have imposed will help us to solve this problem.

One of the representations now made by millers from Mannachanallur, the place from which Sri Subbiah Chettiar comes, Tiruppur and Coimbatore is that their mills are idle. Not that I want to be very harsh on them, not that I want to paralise their business but I would ask them at least to realise that they will not be in a position to operate at their own sweet will and pleasure and move the foodgrains beyond the Madras borders at the expense of the Madras citizens. We know the difficulties of the other States. That is why at the Chief Minister's Conference they have agreed that Madras will import 10 thousand tonnes of rice of that variety which is the consumers perference in Madras city and we will be in a position to send that variety which is accepted in Kerala to the tune of 200 thousand tons. But if Andhra is going to send us that variety which is known as 'Akkulu' of which hon. Members living in Madras have had experience, well I would tell them that they can straightway send that 'Akkulu' to Kerala and leave us alone. Not that I do not want to take that rice during times of emergency but it is not necessary that I should take the bad rice and send away other quality of rice to the oher parts. So my main interest is to see that we get the best rice for the Madras city and at the same time not cause unnecessary hardship to others. Our intention is not to paralise the milling industry as such as many do feel. All our attempt is to see that our people get the best. This is a standing problem. It is not a problem for a couple of days and doing something and taking credit for what we have done and forgetting it for the rest of the year. This food problem is

almost an everyday problem. It is not a problem of the lean months alone or when the kuruvai crops come in. It is an everyday problem and my only attempt is to see that we keep a constant watch and solve the problem. So whatever the other difficulties which the hon. Members have pointed out, will be looked into.

Thank you very much, Sir.

*திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்: தலைவர் அவர்களே, பட்ஜெட்டை எல்லோரும் வரவேற்று பேசி இருக்கிறார்கள். நேரமும் அதிகமாகிறது. ஆக நான் இரண்டொரு வார்த்தை மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மேலும் மேலும் வரிகளை விதிக்காமல் இருக்க இது ஒரு பெரிய உதாரணமாக இருக்கிறது.

இரண்டாவதாக நாம் நல்ல வருவாயை கண்டுபிடிக்க புதுப் புது திட்டங்களை வகுத்து விட்டால், நம்மிடத்திலே இருக்கிற வளங்களை பெருக்கிவிட்டால் அதுவே நாம் எந்த விதமான வரி களையும் போடக்கூடிய வாய்ப்பை ஏற்படுத்தாது. இந்த Sales-tax வகையில் ஏராளமான வரிப் பதுக்கல்களை நாம் பிடித்து இருக் கிறோம். சுமார் 10, 12 கோடி ரூபாய்க்கு மேலான வரிப் பதுக்கல்களை கண்டுபிடித்து, அவற்றைக் கொண்டு 291 கோடி ரூபாய்க்கு ஒரு பெரிய நிதி நிலை அறிக்கையை தயாரித்து இருக்கிறோம். இது போல் நாம் அநேக கடன்களை வசூலித்தாலே போதுமானது. இன்னும் அநேகமான காரியங்களில் நாம் கண்ணும் கருத்துமாக இருந்து வரவேண்டிய வரிகளை வசூலித்து விட்டால் போதுமான செலவினங்களை தாங்கக் கூடிய பணம் சென்னை மாநிலத்தில் இருக்கிறது.

மேலும் நாம் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டியது வேண்டாத ஸ்தாபனங்களை நாம் குறைத்துக் கொள்வது. தேவையான திட்டங்களை மட்டுமே நிறைவேற்றிக்கொள்ள வேண்டும். தேவை இல்லாத திட்டங்களைப் போடுவதால், நிறைவேற முடியாமல் நின்றுபோய் விடுகிறது. ஒரு நல்ல ஆராய்ச்சிக் குழுவை வைத்து எது நல்ல திட்டம், எப்படியெல்லாம் நம் வருவாய் பெருகும் என்று பார்த்து அதை மட்டும் நிறைவேற்ற முடிந்தால் இன்னும் இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு நாம் எந்த விதமான வரியும் போடும் நிலை ஏற்படாது.

மேலும், முனிசிபல், பஞ்சாயத்து கோர்தல்களை மூன்று ஆண்டு களுக்கு ஒரு முறை வைத்திருக்கிறோம். ஆனால் எம்.எல்.ஏ. தேர்தலை 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை வைத்திருக்கிறோம். எனவே முனிசிபல் பஞ்சாயத்து கோர்தல்களை 5 ஆண்டுகளுக்கு ஒரு முறை வைத்து இந்த கவுன்சிலில் எம்.எல்.சி.-யாக இருப்பவர் களுக்கு 6 ஆண்டுகள் இருப்பதுபோல், எம்.எல்.ஏ.-க்களுக்கு ஆறு ஆண்டுக்கொரு முறை தேர்தலை வைத்துவிட்டால் இன்னும் செலவினங்கள் குறையும். தேர்தலைப் போன்ற செலவுகளை குறைத்துக் கொள்ள வேண்டும். அப்படி குறைத்து அதில் நாம் பெருவாரியாக நல்ல நிதியை திரட்டலாம்.

மலேயாவிலே எடுத்துக்கொண்டால் அங்கே அரசாங்கமே ராபிள் நடத்துகிறார்கள். ஒரு ராபிளுக்கு 80 லட்சம், 90 லட்சம் வசூலாகிறது. 15 லட்சத்தை அந்த ராபிளுக்கு பிரைஸ் கொடுத்து விட்டு 65 லட்சத்தை அரசாங்கத்தின் நல்ல பணிக்காக, நல்ல திட்டங்களுக்காக, சுகாதார திட்டம், கல்வித் திட்டம் போன்ற திட்டங்களுக்காக அவர்கள் செலவிடுகின்றார்கள். அது போன்ற திட்டங்களுக்கு அவர்கள் செலவிடுகின்றார்கள். அது போன்ற ராபிள்களை நாம் நடத்த வேண்டும். ஒரிசா போன்ற மாகாணத் திலிருந்து இங்கே வந்து ராபிள்கள் நடத்துகிறார்கள். ஆனால் நமது மாநிலத்தில் எந்த விதமான ராபிளும், லாட்டரி சீட்டும் நடத்தக் கூடாது என்று தடை விதித்து இருக்கிறார்கள். அவர்கள் நடத்துகிற லாட்டரி சீட்டை நீங்கள் பார்த்திருப்பீர்கள். இந்த ஆண்டுகூட 1 லட்சம், 2 லட்சம் என்று தமிழ் நாட்டில் விழுந்து இருக்கிறது. அந்த மாதிரி நல்ல திட்டங்களை வகுத்துவிட்டால் அதுவே போதும். அப்படிப்பட்ட திட்டங்களை வகுத்து வரிகளைப் போடாமல் தன் நிறைவு பெற்றுக் கொள்ளக்கூடிய நிலை இருக்கிறது.

அடுத்தபடியாக, உணவு பற்றாக் குறையை முன்னுள் அமைச் சரும், தற்போதைய அமைச்சரும் நன்றாக சமாளித்து இருக்கிறார் கள். இருந்தாலும் சில முக்கிய காரியங்களை கவனித்துக் கொள்ள வேண்டும். திருநெல்வேலியில் இருக்கிற உணவு, திருநெல்வேலியில் வினியோகிக்கப்பட வேண்டும். நமது மாநிலத்தில் இருக்கிற நெல்லை நமது மாநிலத்தில் வைத்துக்கொண்டால் நல்லது. அதற் காக கேரளாவுக்கு கொடுக்கக் கூடாது என்று சொல்லவில்லை. கேரளாவுக்கு கொடுக்க வேண்டும் அதுவும் முறையோடு கொடுக்க வேண்டும். திருநெல்வேலியில் அறுவடையானதும் அதைக் கட்டுப்படுத்தாமல் அத்தனை நெல்லும் கேரளாவுக்குப் போய் விட்டது. திருநெல்வேலியில் பெரிய பஞ்ச நிலை ஏற்பட்டது. படி 2½ ரூபாய்க்கு கூட விற்கப்பட்டது. அப்போது தூத்துக் குடியில் கோதுமைக் கப்பல் வந்தது. அதனுடைய Movement வெகு வேகமாக அரசாங்க லாரிகளின் மூலம் எல்லா மாவட்டங் களுக்கும் கொடுக்கப்பட்டது. அப்போது ரெயில்வேக்காரர்கள் ஒத்துழைப்பு இல்லை. மேலும் தூத்துக்குடியில் ஏகப்பட்ட உரம் தூத்து வினியோகம் இல்லாமல் அப்படியே கிடக்கிறது. விவசாயி களுக்கு உரம் அவசியமாக தேவைப்படுகிறது. சுமார் 10 ஆயிரம் டன் உரம் வந்து ரெயில்வே ஒத்துழைப்பு இல்லாமல் தேங்கி கிடக்கிறது. இதை உடனடியாக நடவடிக்கை எடுத்து அனுப்பிவிட வேண்டும். அடுத்து போக்குவரத்துபற்றி சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். Coastal road நிர்மாணம் பண்ணி அநேக ஆண்டுகள் ஆகிறது. அதை சரியான முறையில் பயன் உள்ளதாகச் செய்ய வேண்டும். முக்கியமாக defence தற்காப்புக்குதே வண்டியா? ரோடு. இலங்கையில் சைனுக்காரர்கள் நிறைய வந்துவிட்டார்கள். அது மாதிரி நிலைமையில் கரைத் துறையில் இருக்கிறவர்கள் மிகவும் பயங்கரமான நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். Coastal road ஐ தற்காப்பு என்ற முறையில் எடுத்து உடனடியாக முடித்து கொடுக்க வேண்டும். அதுமட்டு மல்லாமல் கரைத்துறையில் இருக்கிற சிறிய கிராமங்களுக்கும் கோஸ்டல் ரோடுக்கும் இணைப்பு இருக்க வேண்டும். கரைத்

[திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்] [9th March 1965

துறையில் உள்ள கிராமங்களில் உற்பத்தியாகும் பொருள்களை உள் நாட்டுக்கு கொண்டு வருவதற்கு இணைப்பு கொடுக்க வேண்டும். நிலங்களைப்பற்றி தூத்துக்குடியில் நடக்கிறதைப்பற்றி முக்கிய மாக சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். தூத்துக்குடியில் Harbour க்காக சில நிலங்களை எடுத்து இருக்கிறோம், விட்டிருக்கிறோம். எடுத்திருக்கிற நிலங்களை விடாமல், பெரிய பணக்காரர் நிலங்களை விட்டுவிட்டு சிறிய ஏழைகள் நிலங்களை எடுப்பது கூடாது. எடுத்து இருக்கிற நிலத்தை சொந்த உபயோகத்துக்கு வைத்துக் கொண்டால் நன்றாக இருக்கும். எடுத்த இடத்தை நமக்காக உபயோகப்படுத்த வேண்டும். இரண்டாவதாக இருக்கிற நெருக் கடிகளை நன்றாக கவனிக்க வேண்டும். தொழில்கள் எல்லாம் சென்னையைச் சுற்றியே இருக்கிறது. சென்னையில் பெரிய நெருக் கடி இருக்கிறது. இட வசதி குறைவு, தண்ணீர், மின்சார வசதி யின்மை இருக்கிறது. தொழில்கள் நடத்த எங்கு லைசென்சு கொடுக்கப்படுகிறதோ அங்கே தொழில்களை வைக்கச் சொல்ல வேண்டும். கோதாரி அவர்கள் ஒரு உரத் தொழிற்சாலை வைக்க லைசென்சு வாங்கினார். ஆனால் அந்த இடத்தில் வைக்கவில்லை. நிறுத்திவிட்டார்கள். அப்படி அவர்கள் தொழில்களை செய்யா விட்டால் பொதுத் துறையில் எடுத்து அரசாங்கம் நடத்த வேண்டும். சேலம் உருக்காலையை நாமே செய்ய உறுதி கொடுப் பதுபோல் உரத்தொழிற்சாலைகளை நாம் செவ்வனே செய்ய ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும். தொழில்கள் எங்கே அதிகமாக இருக் கிறதோ அவ்வளவு நெருக்கடி இருக்கும். விலைவாசி உயர்வு, உணவுப்பற்றாக் குறை சென்னையில்தான் தெரிகிறது, மற்ற ஊர்களில் அவ்வளவாகத் தெரியவில்லை. காய்கறி உற்பத்தியை நன்கு ஊக்குவிக்க வேண்டும். Crash programme என்று சொல்லு கிறோமே அதுபோல் வீட்டுக்கு வீடு காய்கறி கனிப்பொருள்களை உற்பத்தி செய்ய அரசாங்கம் உதவி செய்தால் உணவுப் பற்றாக் குறை தீர்ந்துவிடும் என்று நினைக்கிறேன்.

இரண்டாவது மொழியைப்பற்றி இரண்டொரு வார்த்தை சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். ஏதோ தவறுதலாக நமது நாட்டில் பெரும் குழப்பம் ஏற்பட்டுவிட்டது. ஆனாலும், நமது முதலமைச்சரின் வீரச்செயல் என்று தான் சொல்ல வேண்டும். எதற்கும் அஞ்சாமல் நியாயத்தையும் நீதியையும் நிலைநாட்டியிருக்கிறார். எங்கு எங்கு குழப்பம் நடந்ததோ நியாயத்தை மீறி குழப்பம் செய்தார்களோ அவர்களை உடனடியாக கண்டு பிடித்து தண்டனை கொடுத்திருக்கிறார்கள். தப்பிதமாக சிலர் நினைக்கிறார்கள். ஒன்று மட்டும் நினைத்துக் கொள்ள வேண்டும். யாருடைய பொருளை யார் சேதப்படுத்து கிறார்கள். தமிழ் நாட்டில் தமிழன் பொருள்களை சேதப்படுத்த நாம் ஒத்துழைக்கக் கூடாது. அவர்கள் உடனடியாக எந்த எதிர் கட்சியாக இருந்தாலும் சரி நாம் கண்டித்தே ஆக வேண்டும். ஏதோ சில பத்திரிகைகள், சொந்த சுயநல வியாபாரத்துக்காக கிளப்பி விடுகிறார்கள். அவர்கள்தான் கிளப்பி விடுகிறார்கள் என்றால் பெரியவர்களும் கூட இதைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள்.

9th March 1965] [திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர்]

இவர்களை தயவு தாக்ஷண்யம் இன்றி கட்டாயமாக தண்டித்து ஆக வேண்டும். அதில் தாக்ஷண்யம் பார்த்தால் பின்னால் வரக்கூடிய ஒரு பெரிய ஆபத்தை நாம் முன்பே வரவழைத்துக்கொள்ளுகிறோம் என்றுதான் சொல்ல முடியும். அடுத்து முனிசிபாலிட்டியைப்பற்றி கார்ப்பரேஷனைப்பற்றி கனம் ஏ. எல். முதலியார் அவர்கள் சொன் னார்கள். உண்மையாக சில முனிசிபாலிட்டிகள் ரொம்ப கேவலமாக இருக்கிறது. தூத்துக்குடியில் ஒரு உதாரணம். வரிப்பணத்தை எடுத்துக்கொண்டு போய்விட்டார்கள். வசூல் செய்தவர்களை தண்டித்துவிட்டு பெரிய அதிகாரிகளை விட்டு விட்டார்கள். அது பற்றி அரசாங்கத்துக்கு எழுதியிருக்கிறேன். தண்டித்தால் தலை முதல் கால் வரை தண்டிக்க வேண்டும். சிறியவர்களை தண்டித்து விட்டு பெரியவர்களை விட்டுவிடக்கூடாது. இங்கே கவுன்சில் மெம்பர்களுக்கு ஒரு பெரிய குறை இருக்கிறது. கனம் அமைச்சரவர்கள் கவனிக்க வேண்டும். இருக்க இடமில்லை. லேவட்டரி கிடையாது. அமைச்சர்கள் வீட்டிலிருந்து நேராக ஆபீசுக்கு வந்து விடுகிறார்கள். உபதலைவர் இடத்தை உபயோ கித்துக்கொண்டிருந்தோம். ரொம்ப வசதியாக இருந்தது. இப்பொழுது நிறுத்தப்பட்டுவிட்டது. நல்ல இடம் வேண்டும். பிளேட் கழுவுகிற இடத்தை லவுஞ் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். ரொம்ப கேவலமான நிலைமையில் இருக்கிறோம். ஒரு டிக்கெட் வாங்க வேண்டுமென்றால் மெம்பரைப் போய் வாங்கச் சொல்லு கிறார்கள். பிறகு கவுன்சிலர்களுக்கு மரியாதை இருக்குமா. டிக்கெட் வாங்கி அதற்கு பிறகு Priority பார்த்து நாங்கள் எப்படி அயலாருக்குப் போகிறது.

அடுத்தபடியாக, கோவில்பட்டியில் சுமார் 2,000 அரிசி மூட்டைகள் வந்து இறங்கியிருக்கின்றனவாம். அவைகள் யாருடைய கள் வந்து இறங்கியிருக்கின்றனவாம். அவைகள் யாருடைய அரிசி மூட்டைகள் என்று தெரியவில்லையாம். அப்படி இருக்கும் போது, 5 படி அல்லது 10 படி அரிசி கொண்டு வருபவர்களை போலீசார் பிடிக்கிறார்கள். கோவில்பட்டியில் வந்திருக்கும் இந்த 2,000 மூட்டை அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு போக அங்கே யாரோ சுற்றிச் சுற்றி வருகிறார்களாம். உணவு நெருக்கடியை கனம் உணவு அமைச்சர் ரொம்ப நன்றாக சமாளித்தார்; எங்களுக்கு உணவுக் கஷ்டம் போனது. கோவில்பட்டியில் இந்த 2,000 மூட்டை கள் எப்படி கள்ளத்தனமாக வந்திறங்கின என்று எனக்கு ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது. மதுரையிலிருந்து வெளியூருக்கு 10 படி அரிசி கொண்டு போனால் போலீசார் பிடித்துவிடுகிறார்கள். இப்படி 5 படி, 10 படி அரிசி கொண்டு செல்பவர்கள் மூலம் பலருடைய அரிசிக் கஷ்டம் தீர்கிறது. எனவே இவர்கள் சட்டத்திற்கு அப்பாற்பட்டு நடந்துகொண்டாலும், இவ்வாறு இவர்கள் அரிசி கொண்டு வருவது அரசாங்கத்துக்கே உதவிசெய்கிற மாதிரி தான்; அதாவது மக்களின் உணவுக் கஷ்டத்தைத் தீர்க்கும் விஷயத்தில் இவர்கள் அரசாங்கத்திற்கு உதவி செய்கிறார்கள். இப்போர்ப்பட்ட வர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டும்.

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : யாருக்கு உதவி செய்ய வேண்டும்? 2,000 மூட்டை அரிசி கொண்டுவந்தவர்களுக்கா அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டும்?

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : 5 படி, 10 படி அரிசி கொண்டு வருபவர்களுக்கு அரசாங்கம் உதவி செய்ய வேண்டும். அவர்கள்தான் நமக்கு பெரிய உதவி செய்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு செய்வதை, பார்த்தும் பார்க்காதது போல் விட்டுவிட வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, கலெக்டர்களை முழுவதும் நம்பிவிடக்கூடாது. இப்பொழுது திருநெல்வேலியில் கலெக்டராக இருந்தவர், திருநெல்வேலியில் நெல் நிறைய இருக்கிறது என்று தப்புக் கணக்குக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டார். அங்கே நல்ல முறையில் ஒரு எக்கருக்குக் கூட நெல் விளையவில்லை. விளைந்த நெல்லில் பெரும் பகுதி கேரளாவிற்குப் போய்விட்டது. அப்புறம் கனம் உணவு அமைச்சரும் மற்றவர்களும் மூன்வந்து, ஆயிரக் கணக்கில் உணவு தானிய மூட்டைகள் கொண்டுவந்து எங்களைக் காப்பாற்றினார்கள். எனவே பூராக் கணக்கையும் பார்க்க வேண்டும்.

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : பூராக் கணக்கையும் பார்த்தால் தப்பு இருக்காது என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்கிறாரா?

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : கணக்கு முழுவதையும், எல்லா விவரங்களையும் பார்க்க வேண்டும். கனம் அமைச்சருக்கு எல்லாம் நன்றாகத் தெரிந்திருக்கும்.

எல்லா இடங்களிலும் நல்ல மழை பெய்திருப்பதாகவும், நல்ல விளைச்சல் வந்திருப்பதாகவும் கனம் அமைச்சர் சொன்னார். எங்கள் பகுதியைப் பொறுத்தவரையில், அங்கே நல்ல விளைச்சல் இல்லை. மணிமுத்தாறிலிருந்து அம்பாசமுத்திரத்திற்குத் தண்ணீர் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறோம். எங்கள் பகுதியில் இப்போது தண்ணீர் இல்லாமல் பயிர்கள் வாடியிருக்கின்றன. அங்கே உடனடியாக பஞ்ச நிவாரண வேலைகள் செய்ய வேண்டும்.

அடுத்தபடியாக, தூத்துக்குடி போலீஸ் அதிகாரிகளை நாங்கள் பாராட்டமல் இருக்க முடியாது. எல்லா ஊர்களிலும் 144 தடையுத்தரவு போடப்பட்டாலும் அந்த ஊரில் போலீஸ் அதிகாரி அந்தத் தடையுத்தரவைப் போடவில்லை. அங்கேயும் 144 தடை உத்தரவு போடும்படி அரசாங்கம் சொன்னதும், அங்குள்ள போலீஸ் அதிகாரி அந்த உத்தரவைப் போட மறுத்துவிட்டார். அந்த தடை உத்தரவு இல்லாமல் அவர் மொழிக் கிளர்ச்சி காலத்தில் அங்கே நிலைமையை வெற்றிகரமாகச் சமாளித்தார்.

திரு. கே. ராஜாராம் : நாளைக்கே அங்கே போய் யாராவது கலாட்டா பண்ணிவிடப் போகிறார்கள்.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : அங்குள்ளவர்கள் தைரியமானவர்கள். அங்கே கலாட்டா நடக்காது.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member's time is up.

திரு. ஜே. பொன்னுசாமி வில்லவராயர் : எனக்கு இன்னும் ஒரு நிமிஷம் வேண்டும்.

கல்வி விஷயமாக கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அரசாங்கத்தை பாராட்டினார். இந்த இலாகாவில் பல டைரக்டர்கள் போட வேண்டும் என்று அவர் சொன்னார். இப்போதுள்ள டைரக்டர் சொம்பவும் கெட்டிக்காரராக இருப்பதால், நம் ராஜ்யம் கல்வித் துறையில் நன்றாக முன்னேறியிருக்கிறது. இந்த விஷயத்தில் மாறுதல் செய்தால் சொம்ப சிரமம் ஏற்படும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். பேசுவதற்கு எனக்கு வாய்ப்பு அளித்தமைக்கு தங்களுக்கு என் நன்றியைத் தெரிவித்துக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

DEPUTY CHAIRMAN : The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

V.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 149. *Resolutions passed at the first conference convened by the Madras State Panchayat Officer's Association.*

* 150. *Administration Report of the Madras State Electricity Board for* 1961–62.

* Laid on the table of the House on 3rd March 1965.

APPENDIX.

[*Vide* answer to Starred Question No. 127 on page 3.]

The details required are furnished below seriatim :—

(*a*) The number of acres brought under package scheme for groundnut cultivation in South Arcot district during 1963 is as under :—

	Cuddalore Firka of Cuddalore Block (in acres).	Panruti Union (in acres).	Kurinjipadi Union (in acres).	Total (in acres).
	(1)	(2)	(3)	(4)
Summer (Irrigated)	504	1,537	1,759	3,800
Winter crop (Rainfed)	501	1,437	632	2,570
Total	1,005	2,974	2,391	6,370

(*b*) Average production per acre in the above areas during 1963–64 :—

	In the package area
Rainfed season	1129
Irrigated season	2018

(*c*) The average production of groundnut per acre in these places prior to the introduction of the package scheme.

The average production per acre in these places before the introduction of the Scheme has been estimated at 1,702 lb. of unshelled pods for summer or irrigated crop by the Statistical Department and hence an increase of yield of 316 lb. ofunshelled pods has been achieved according to the statistical analysis by the Director of Statistics. In the case of winter or dry crop the exact yield is being worked out by the Statistical Department and the results are awaited. A modest increase in yield by 200 lb. of unshelled pods per acre is estimated in respect of this crop.

கேட்கப்படும் விவரங்கள் கீழே ஒன்றுக்குப் பின் ஒன்றாகக் கொடுக்கப்படுகின்றன:—

(அ) தென் ஆர்க்காடு மாவட்டத்தில் நிலக்கடலைச் சாகுபடி சம்பந்தமான தீவிரத் திட்டத்தின் பேர் 1963-ல் சாகுபடி செய்யப்பட்ட நிலப்பரப்பு கீழே கொடுக்கப்பட்டுள்ளது.

	கடலூர் வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த கடலூர் பிர்க்கா (எக்கரில்).	பண்ருட்டி யூனியன் (எக்கரில்.)	குறிஞ்சிப்பாடி யூனியன் (எக்கரில்.)	மொத்தம் (எக்கரில்).
கோடைப்பயிர் (பாசனம் பெற்றது).	504	1,537	1,759	3,800
மாரிகாலப் பயிர் (மானவாரி).	501	1,467	632	2,570
மொத்தம் ..	1,005	2,974	2,391	6,370

9th March 1965]

(ஆ) மேற்சொன்ன பகுதிகளில் 1963–64-ல் எக்கர் ஒன்றுக்குச் சராசரி விளைச்சல்—.

தீவிர சாகுபடி பகுதியில்.

மானவாரிப் பருவம்	1129
பாசனப் பருவம்	2018

(இ) தீவிர சாகுபடித் திட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டு வரப்பட்டதற்கு முன் இவ்விடங்களில் எக்கர் ஒன்றுக்குச் சராசரி விளைச்சல்.—இந்தத் திட்டம் அமுலுக்குக் கொண்டுவரப்படுவதற்கு முன் இவ்விடங்களில் எக்கர் ஒன்றுக்குச் சராசரி விளைச்சல் (கோடைப்பயிர் அல்லது பாசனப் பயிர்) (தோலுடன் கூடிய) நிலக்கடலை 1,702 பவுண்டு என்று புள்ளி விவரத்துறை மதிப்பிட்டிருக்கிறது. எனவே, புள்ளிவிவரத்துறை நெறியாளரின் கணக்குப்படி எக்கர் ஒன்றுக்கு 316 பவுண்டு அதிக விளைச்சல் ஏற்பட்டிருக்கிறது. மாரிக்காலப்பயிர் அல்லது புன்செய் நிலப்பயிர் சம்பந்தமாக, புள்ளிவிவரத் துறையினர் சரியான விளைச்சல் எவ்வளவு என்பதைக் கணக்கிட்டு வருகிறார்கள். அவர்களது முடிவுகள் இன்னும் கிடைக்கவில்லை. இந்தப் பயிர் சம்பந்தமாக எக்கர் ஒன்றுக்கு, குறைந்த அளவு 200 பவுண்டாவது அதிக விளைச்சல் கிடைக்குமென்று கருதப்படுகிறது.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Wednesday, the 10th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS

STARRED QUESTIONS.

Language Pandits

* 131. Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the First and Second Grade Language Pandits serving in Secondary Schools under the control of the Special District Educational Officer, Thanjavur District, have not been granted increments for more than two years; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) 29 Grade II Pandits promoted to Grade I in 1962 have not been sanctioned two increments due to each of them and 8 Grade II Pandits promoted in 1963 have not been sanctioned one increment due to each of them. The other Pandits have been sanctioned the increments due to them.

(*b*) The delay was due to the difficulty in fixing their seniority and regularising their services. The Director of Public Instruction has since issued necessary instructions in the matter and the Special District Educational Officer is taking steps to sanction the increments.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : ஐயா, இந்த எட்டுப் பண்டிதர்களுக்குக் கொடுக்கப்படவில்லை என்று கூறப்பட்டிருக்கிற உயர்நிலை ஆண்டு உயர்வு விரைவில் அளிக்கப்படுமா ?

கனம் திரு. எம் பக்தவத்சலம் : இப்போது சாங்ஷன் ஆகி விட்டது. இனிமேல் கிடைத்துவிடும்.

Craft Instructors

* 132. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether it is a fact that craft instructors in Board High Schools in Tirunelveli District have not been given increments from 1st June 1960; and

(*b*) if so, the reasons therefor?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

[10th March 1965.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, am I to understand that these increments are sanctioned in the period as between the despatch of my question and to-day?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, out of the eighty craft instructors working in the various Board High Schools in Tirunelveli District, 61 craft instructors have been given their increments up to date. In the case of 19 craft instructors, excess payments have been made on account of the refixation of pay by the then Special Officer and there was, therefore, delay in sanctioning the increments. However, these 19 craft instructors have also since been sanctioned the increments due to them.

Grade I Tamil Pandits

* 133. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of Board High Schools in Tiruchirappalli district without Grade I Tamil Pandits?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Eight.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Government give information as to the total number of schools and the total number of qualified first grade pandits?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : All the qualified pandits have been employed. Fifty-one Grade II Tamil Pandits who were fully qualified for Grade I have been promoted and posted to work as Grade I pandits in 51 Board High Schools. The other eight posts were kept vacant for want of qualified hands.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is it not the policy of Government to see that each high schools is provided with at least one Grade I Pandit?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Yes, Sir.

Sanskrit in High Schools.

* 134. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether there is any proposal to attach a section to each High School in the State with syllabus on the lines of the Oriental High School for Sanskrit?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, in order to give an impetus to Sanskrit learning, what is the difficulty in considering the scheme which will just attract students and also, at the same time, be cheaper to Government?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, there are five oriental high schools and there are five oriental middle schools in the State. Now under the revised curriculam, which is under examination, there is a proposal to make Sanskrit an elective subject. In the circumstances, the Government do not think it necessary to accept the proposal of the hon. Member.

10th March 1965]

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Am I to understand that Sanskrit will be an alternative to Tamil in Part II of the language?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No, Sir. It will be an alternative to some other subject and not to any other language.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, in how many high schools is Sanskrit taught in our State?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I would like to have notice, Sir.

Multi-metals Industrial Co-operative Societies

• 135. *Q.*—SRI K. RAMAKRISHNA ACHARI : Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(*a*) the names of places where there are Multi-metal Industrial Co-operative Societies for the employment of goldsmiths; and

(*b*) the number of persons employed in these societies as on 1st January 1965?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (*a*) Madras, Madurai, Tiruchirappalli and Coimbatore.

(*b*) Twenty-one persons are employed and ten persons are undergoing training in these societies.

திரு. கே. ராமகிருஷ்ண ஆச்சாரி: ஐயா, நான்கு சொசைடிகளில் வேலை பார்க்கும் ஆட்கள் மிகவும் குறைவாக இருக்கிறது. கூடுதலாக ஆயிரக்கணக்கான பொற்கொல்லர்கள் இருக்கிற இடத்தில் ரொம்பக் குறைந்த தொகையில் வேலை பெற்றிருக்கிறார்கள். குறைந்தது நூற்றுக்கு மேலாக ஆட்கள் தொழில் பெறும்படி வாய்ப்பு அளிக்கப்படுமா?

கனம் திரு. ஆர். வெங்கட்டராமன்: எங்களுக்கு திருச்சி கூட்டுறவு சொசைடிக்கு ஆட்கள் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் தாங்கள் தனியாக வேலை செய்கிறோம் என்று அதற்கான லிசென்ஸ் பெற்றிருந்தால் இதில் வேலை செய்கிறோம் என்று கடன் வாங்கியிருந்தாலும் வேலை கிடையாது. அந்த மாதிரிப் பார்க்கிறபோது தேவையான ஆட்கள் கிடைப்பதில்லை என்ற நிலைமை ஏற்பட்டிருக்கிறது.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Are these multi-metal Industrial Co-operative Societies intended only for the goldsmiths who have lost their jobs because of the Gold Control Order or for others also?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : These are reserved only for the displaced goldsmiths.

[10th March 1965

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Was there a proposal to have a factory at Tiruchirappalli on Government account for the benefit of the goldsmiths? If so, what has happened to that proposal?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : It is now started as a Co-operative society. They are manufacturing articles and gold ornaments of fourteen carat. They are selling very well. It is therefore, I said that we were not able to get goldsmiths who were eligible for appointment.

Folidol

* 136. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether folidol is used in agricultural operations in the State;

(b) if so, the crops on which it is permitted to be used; and

(c) the nature of control, if any, in the sale of folidol to agriculturists?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) Yes.

(b) It is permitted to be used for certain specific posts for almost all crops such as Paddy, Ragi, Sugarcane, Cotton, Oil-seeds, Arecanut, Cashew, Tapioca and Tobacco.

(c) Folidol is supplied to ryots only on a certificate issued by the department after inspection of the crops.

(அ) ஆம்.

(இ) நெல், கேழ்வரகு, கரும்பு, பருத்தி, எண்ணெய் வித்துக்கள், பாக்கு, முந்திரி, மரவள்ளி கிழங்கு, புகையிலை போன்ற பெரும்பாலும் எல்லாவிதமான பயிர்களையும் பாதிக்கிற குறிப்பிட்ட சில கொள்ளை நோய்களுக்குப் 'ஃபாலிடாலைப்' பயன்படுத்த அனுமதிக்கப்பட்டுள்ளது.

(உ) பயிர்களைப் பார்வையிட்டபின் வேளாண்மைத் துறையினர் குடியானவர்களுக்கு அளிக்கும் ஒரு சான்றிதழின் பேரில் மட்டுமே 'ஃபாலிடால்' வழங்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : எல்லா பூச்சி மருந்துகளைக் காட்டிலும் பாலிடால் என்பது கொடிய விஷ மருந்து என்பது சர்க்காருக்குத் தெரியுமா? அப்படியிருந்தும் அரிசி முதலிய முக்கிய உணவுப் பண்டங்களில் அதை உபயோகிக்க அனுமதி தரலாமா?

கனம் திரு. பி. கக்கன் : அரிசிக்கு உபயோகிப்பதில்லை. நெல்லுக்குத்தான், உபயோகிக்கப்படுகிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : நெல் பயிர்களுக்கு அந்த விஷ மருந்து ஏன் அனுமதிக்கப்படுகிறது?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : நெல்பயிருக்கு அதை உபயோகிப்பதால் அரிசிக்கு விஷம் ஏறுது. கறிகாய்களுக்கு பாலிடால் போட்டால் விஷம் காய்கறிகளில் வந்துவிடும், என்று சொல்கிறார்கள். அரிசிக்கு அது வந்துவிடுமென்று கவலைப்பட

10th March 1965]

வேண்டாம். அது நெற்பயிர்களுக்கு effective-வேலை செய்து பூச்சிகளைக் கொல்லுகிறது. அதனால்தான் நெல்லுக்கு பாலிடால் உபயோகிக்கப்படுகிறது.

DR. H. V. HANDE : Sir, there is what is known as the minimum toxic residue for all these plants on which these folidol and other pesticides are used. Whenever they are used, these plants should be kept away for some days so that the toxic residue is reduced to the minimum. In western countries, they have got a method to find out whether a particular plant has got the minimum toxic residue. If it exceeds the minimum, then the plants are likely to produce food poison. The number of cases that occurred in public restaurants are attributed to this food poison. May I know whether the Government have got any method by which they can assess the minimum toxic residue for cabbage and other vegetables?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, I am afraid we will have to requisition the services of a Research Assistant to answer this question.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : நெல்லுக்கு என்று வாங்கிக்கொண்டு போய் காய்கறிகளுக்கு அதை உபயோகிக்காமல் பார்த்துக்கொள்ள சர்க்கார் நடவடிக்கை எடுத்தார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அது விவசாயிகளுக்கு எல்லாம் தெரிவிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : பாலிடால் உபயோகிப்பதால் நெல் பயிர் ஜால்தி கொடுக்கிறது என்று சர்க்கார் நினைத்தால்கூட, சர்க்கார் கொள்கை நல்ல அரிசி கொடுக்க வேண்டுமென்று இருக்கும்போது, விஷம் தெளித்த பொருள்களை அல்லாமல் வேறு கொடுக்க என்ன ஏற்பாடு செய்வார்கள்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : பாலிடால் உபயோகிப்பது இருக்கிற பூச்சிகளை கொல்வதற்காகத்தான். இதனால் அரிசி அதிகமாகாது. இதனால் யாரும் பயப்படத் தேவையில்லை.

DR. H. V. HANDE : Have this Government any agency by which they can assess the minimum toxic residue? 3-10 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : We have got very fine Research Assistants and they are looking into all these.

Villaga Munsif of Tappugundu village.

*137. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) whether any amount was collected from the people by the issue of false receipts by the Village Munsif of Tappugundu village within the limits of the Theni Estate Manager's Office in Madurai district; and

[10th March 1965

(b) if so, the amount collected and the action taken in the matter?

THE HON. SRI V. RAMAIAH: (a) & (b): A sum of Rs. 157·01 was collected by Sri Perumalswamy, village headman, in 1962. The village headman confessed the guilt. The amount was recovered from him and he was suspended for 20 months as a punishment. Sri Narayanaswamy who acted as village headman from February 1963 to July 1964 also collected a sum of Rs. 163·68 by issuing false receipts. The amount has been recovered from him and, as he is not in the post now, action is pursued for prosecuting him.

திரு. எஸ். ஆர். தியாகராஜன்: இதில் சம்பந்தப்பட்ட கிராம முனிசீப் பல்லாயிரக்கணக்கான ரூபாய்களை மோசடி செய்திருக்கிறார். அவர் திருடிய ரூபாய்களின் மதிப்பு என்னிடத்தில் கிடைத்துள்ள ரசீதுகள் படி ரூ. 179-க்கு இருந்தது. அதை R.D.O. விடம் கொடுத்தேன். அதற்குப் பிறகு 20 மாதம் சஸ்பென்ஷன் செய்திருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். அவர் மீண்டும் இப்போது அப்பீல்செய்து உத்தியோகத்திற்கு வந்திருந்தார். அவர் இனியும் தவறு செய்வார். ஆகையால் அதை விசாரித்து மோசடி செய்தவரை ஜெயிலுக்கு அனுப்ப அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: ஜெயிலுக்கு நேராக அனுப்ப எங்களால் முடியாது. அது கோர்ட் செய்யவேண்டும். அங்கத்தினரைப் போன்றவர்கள் காட்டியதுபோல் ஆதாரம் காட்டவேண்டும். அதற்குப் பிறகு கோர்ட்டுக்குப்போய் அவர்கள் தண்டிக்கப்பட வேண்டிய விஷயம் அது. நேரடியாக நாம் செய்வது அல்ல அது. பிராசிகியூஷன் நடந்துகொண்டிருக்கிறது.

Portonovo port

*138. Q.—SRI M. ETHIRAJULU: Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to improve Portonovo port; and

(b) if so, the stage at which the matter now stand?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றுடியார்:

(அ) & (இ) பரங்கிப்பேட்டை சிறிய துறைமுகத்தை அபிவிருத்தி செய்வதற்கான திட்டம் எதுவும் இல்லை. எனினும், ரூ. 2.90 லட்சம் செலவு மதிப்பீட்டில் பரங்கிப்பேட்டைப் பகுதியில் கப்பல்கள் நிற்பதற்கும் சரக்குகள் இறக்குவதற்குமான வசதிகளை ஏற்படுத்திக்கொடுக்கும் திட்டத்தை மீனவத்துறை தயாரித்துள்ளது. இவ்வேலையை "விரைவுத் திட்டத்தின் கீழ்" Crash Programme சேர்க்கும்படி மத்திய அரசாங்கத்திற்கு எழுதப்பட்டிருக்கிறது.

திரு. எம். எத்திராஜுலு: துறைமுகத்தின் வேலை எப்போது ஆரம்பிக்கப்படும் என்று சொல்லமுடியுமா?

10th March 1965]

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றுடியார்: நான் சொல்லியது போல, மீன் துறை மூலமாகச் செய்வதற்கு மத்திய சர்க்காருக்கு எழுதியிருக்கிறோம். பதில் வருவதை எதிர் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறோம்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்: கனம் அமைச்சர் அவர்கள் இந்தத் துறைமுகம் சிறிய துறைமுகமாக இருப்பதால், இதை மைனர் போர்ட்ஸ் லிஸ்டில் ஏன் கொண்டு வரவில்லை? அரசாங்கம் அதை அந்த லிஸ்டில் கொண்டுவர ஏதாகிலும் நடவடிக்கை எடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார்களா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: கனம் சேர்மன் அவர்களே, போங்கிப் பேட்டைத் துறைமுகம் ஒரு காலத்தில் முக்கியமான சிறிய துறைமுகமாக இருந்து மற்ற ஊர்களுக்கு அங்கிருந்து கப்பல் போக்குவரத்து இருந்தது. அது இரண்டாவது யுத்தகாலத்தில் நின்றுவிட்டது. அதற்குப் பிறகு இப்போது அந்தத் துறை முகத்தை எப்படியாவது பயன்படுத்தவேண்டுமென்று ஒரு சில மாதங்களுக்கு முன்பு போய்ப் பார்த்து அதைக் கொஞ்சம் சீர்படுத்தினால் அதை மீன்பிடித் துறைமுகமாகக்கூட ஆக்கிவிட முடியும் என்று மீன் துறை இலாகா ஒரு திட்டத்தை உருவாக்கி அரசாங்கத்திற்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள். அதனால் மீண்டும் அந்தத் துறைமுகத்தைப் பயன்படுத்தவேண்டுமென்பதுதான் அரசாங்கத்தின் நோக்கம்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: ஒரு வருஷத்தில் எத்தனை கப்பல்கள் அந்தத் துறைமுகத்திற்கு வருகின்றன?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா: இப்போது ஒரு கப்பலும் வரவில்லை. அந்தக் காலத்தில் வந்தது.

Theni Co-operative Marketing Society

* 139. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Co-operation be pleased to state with reference to the answer given to Legislative Council Question No. 14 on 22nd October 1964—

(a) in which trade the loss was incurred and the reasons therefor;

(b) the action taken or proposed to be taken to make good the loss;

(c) the total monthly salary given to the staff of the Marketing Society; and

(d) the income realised by way of rent from the Society Building?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ். மன்றுடியார்: (அ) மின்சார மோட்டார்கள், பம்பு செட்டுகள், தெளிப்பான்கள், துடைப்பான்கள் முதலியன போன்ற வேளாண்மைக் கருவிகளை உறுப்பினர்களுக்கு விற்பனை செய்வதற்காக ஏராளமாக வாங்கியதால் நஷ்டம் ஏற்பட்டது.

[10th March 1965

இக்கருவிகள் உடனடியாக விற்பனையாகவில்லை. இக்கருவிகளின் விற்பனை விலை மீது சேர்த்துக்கொண்ட லாபம், இவற்றை வாங்குவதற்கான அசல் தொகைக்குச் செலுத்திய வட்டிக்கு ஈடாகவில்லை. மற்றும் இவ்வியாபாரம் சம்பந்தமான நிறுவனச் செலவுகளுக்கும் சில்லறைச் செலவுகளுக்கும் அது கட்டவில்லை. எனவே, இவ்வியாபாரத்தில் இச்சங்கத்திற்கு ஆண்டு தோறும் அதிக நஷ்டம் ஏற்பட்டுவந்தது. மேலும், கூட்டுறவு மத்திய பாங்கியிடமிருந்து பெற்ற கடன் தொகையிலிருந்து இச்சங்கம் 48,000 ரூபாயைக் கொண்டு (ரூபாய் நாற்பத்தெட்டு ஆயிரம்) கட்டிடங்கள் கட்டுவதற்குப் பயன்படுத்திக் கொண்டது. இக் கடன்தொகைக்கு அது வட்டி செலுத்தவும் வேண்டியதாயிற்று.

(இ) ஏற்படும் நஷ்டம் குறைந்துவருவதாகத் தெரிவிக்கப் பட்டுள்ளது. மத்திய பாங்கியின் உதவியுடன் இச்சங்கம் பம்பு செட்டுகளை விற்பனை செய்து வருகிறது. பஞ்சாயத்து யூனியன்கள் மூலமும் வேளாண்மைக் கருவிகளை விற்பனை செய்ய ஏற்பாடு செய்து வருகிறது. ரசாயன உரங்களை மொத்த விற்பனையாளராக நியோகிக்கும் பொறுப்பை இச்சங்கத்திடம் ஒப்படைக்க உத்தேசிக்கப்பட்டுள்ளது. இதனால் இதன் வியாபாரம் பெருகி அதன் வருமானமும் அதிகரிக்கும். இத்துடன் விற்பனை, வியாபாரம் வளர்ச்சியடையச் செய்வதற்கான நடவடிக்கைகளும் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. விற்பனை வசதியுடன் கடன் வசதியை இணைப்பதற்காக இப்பகுதியில் உறுப்பினர் வாரியாகத் திட்டம் வகுக்கப்பட்டுள்ளன. இத்திட்டம் செயல்பட ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டுள்ளன.

(உ) ரூ. 3,800 (ரூபாய் மூவாயிரத்து எண்ணூறு).

(எ) ரூ. 7,480 (ரூபாய் ஏழாயிரத்து நானூற்று எண்பது).

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, இந்தக் கூட்டுறவு சங்கத்தில் நடக்கும் வியாபாரத்தில் லாபம் சம்பாதிக்க வேண்டுமென்ற நோக்கமில்லை. லாபமும் நஷ்டமும் இல்லாமல் இருக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான் கூட்டுறவு இலாகா நடை பெறுகிறது. அதற்கு மாதாந்திரம் கொடுக்கும் வாடகை மூலம் வேலைக்காரர்களுக்கு சம்பளம் கொடுக்கும் வகையில் வருமானம் இருக்கவேண்டுமென்று கடைகள் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. வாங்கிய விலைக்கு அதிகமாக விற்றுக் கொண்டிருந்தும் நஷ்டம் வந்ததற்குக் காரணம் என்ன என்று டிபார்ட்மெண்டில் தகுந்த நபரைக் கொண்டு விசாரிக்கப்படுமா?

கனம் திரு. என். எஸ். எஸ் மன்றுடியார்: இந்த பதிலில் விளக்கங்கள் அதிகமாகவே கொடுத்திருக்கிறேன். பம்பு செட்டுகள் எல்லாம் மத்திய அரசாங்க உதவி கொண்டுதான் விற்பனை செய்து வருகிறார்கள். ஓரளவுக்கு நஷ்டமில்லாமல் அவற்றை நிவர்த்தி செய்யமுடியும் என்பது தான் நம்பிக்கை.

10th March 1965]

Stalls in the Market at Theni

*140 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) the number of resolutions passed in recent times at the Panchayat Union meeting regarding the stalls in the market at Theni, Madurai district;

(b) whether the resolutions differ in the matter of rent for the stalls; and

(c) if so, the action taken or proposed to be taken by the Government in this regard?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) ஆறு தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றப்பட்டன.

(இ) ஆம்.

(உ) இந்த மார்க்கெட்டிலுள்ள கடைகளுக்கு நிச்சயிக்கப் பட்ட வாடகை குறித்து மனுக்களும் எதிர் மனுக்களும் வந்தமையால், தேனி பஞ்சாயத்து யூனியன் மன்றம், 1962-63, 1963-64-ம் ஆண்டுகளுக்காக (நெடுஞ்சாலை கிராமப் பணிகள் துறை) உதவிப் பொறியாளர் நிச்சயித்திருந்த வாடகை வீதங்களை அனுசரிக்க வேண்டுமென்று முடிவு செய்தது. 1962-63-ம் ஆண்டுக்காக மேற் படி மார்க்கெட் கடைகளுக்கு உதவிப் பொறியாளர் தெரிவித்த புதிய வீதங்களில் வாடகை வசூலிக்கும்படி பஞ்சாயத்து யூனியன் கமிஷனருக்கு மதுரை மாவட்ட கலெக்டர் பிறப்பித்த ஆணைக்கு அரசாங்கம் ஒப்புதல் அளித்துள்ளது.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: கடை வாடகை சம்பந்தமாக அந்தப் பஞ்சாயத்து யூனியனில் ஆறு தடவைகள் தீர்மானம் நிறை வேற்றவேண்டிய அவசியம் என்ன? அதற்குப் பிறகு அண்டை அயல் கடைகளுக்குள்ள வாடகைகளுக்கும் இந்த வாடகைக்கும் வித்தியாசம் உள்ள வகையில் நிர்ணயித்ததற்கு என்ன காரணம்? இங்கிருந்து பொறுப்பான ஜில்லா அளவிலுள்ள ஆபீசரை அனுப்பி அண்டை அயலில் உள்ள வாடகைப்படி வாடகை அமைக்க உத்தரவு போடப்படுமா?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: ஏற்கனவே கனம் அங்கத்தினர் ஜில்லா போர்டு தலைவராக இருந்தபோது நடந்த விஷயம் இது. அங்கு கடைக்காரர்களே முதலீடு செய்து கடைகளை வழங்கியிருக்கிறது. ஆகையால் தாங்கள் முதல் அதிகமாகப் போட்டு தங்களுக்கு சௌகரியமாக வாடகை இருக்கவேண்டு மென்றுதான் கட்டியிருப்பதாக அவர்கள் கூறுவதாகத் தகவல் வந்திருக்கிறது. பஞ்சாயத்துத் தலைவருக்கும் பெரும் தலைவருக் கும் விவாதம் ஏற்பட்டு இந்தச் சர்ச்சையில் இறுதியாக அசிஸ் டெண்ட் இஞ்சினியர் கவனத்திற்கு அதைக் கொண்டு சென்று அவர் எந்த அடிப்படையில் தொகை நிர்ணயிக்கிறாரோ அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று தீர்மானம் நிறைவேற்றப் பட்டிருக்கிறது. அவர்கள் முதலீடு செய்து கட்டிய கடைகளுக்கு

சதுர அடிக்கு 2 ரூபாய் என்றும் ஜில்லா போர்டு கட்டியதற்கு சதுர அடிக்கு ரூ. 2.25 என்றும் தீர்மானம் செய்து, அந்த வாடகையையும் கிட்டத்தட்ட 39 கடைக்காரர்கள் ஆட்சேபனை செய்து கட்டுவதற்கு மறுத்து இப்போது அது கோர்ட்டில் கேசாக இருக்கிறது. கோர்ட்டின் முடிவுக்குப் பிறகுதான் சர்க்கார் தலையிட முடியும். மீதியுள்ள கடைகளுக்கு வாடகை நிர்ணயம் செய்து அவை ஏற்கனவே முனிசிபாலிடியில் இருக்கிறது. சர்க்காருக்கு அது கடிதப் போக்குவரத்து செய்து கொண்டிருக்கிறது. முடிவெடுக்கும்போது சர்க்கார் இவற்றையெல்லாம் கவனித்து நல்ல முடிவெடுக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the Commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO APPOINTMENT OF TAMIL PANDITS IN HIGHER ELEMENTARY SCHOOLS.

0 டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, உயர் தொடக்கநிலைப் பள்ளிகளில் (Higher Elementary Schools.) பல்லாண்டுகளாகப் பணியாற்றிவரும் பயிற்சிபெறுத இரண்டாம் நிலைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்கள் வேலையினின்று நீக்கப்படுவார்கள் என்று கல்வித் துறை மேலதிகாரிகளிடமிருந்து அவர்களுக்கு ஆணை கிடைத்திருக்கிறது. அவர்களில் சிலர் 1960 ஜூன் 1-ம் தேதிக்கு முன்னாலேயே வேலையில் இருந்தவர்கள். அவர்களை ஒத்த ஆசிரியர்கள் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூடங்களில் 1-6-1960-க்கு முன்னால் வேலை பார்த்திருந்தால் அவர்களைத் தொடர்ந்து வேலையில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று 12-3-1964-ல் அரசாங்கம் பிறப்பித்த ஆணை ஒன்று கூறுகிறது. அவ்வாணையை இவர்களுக்கும் பொருந்துமாறு செய்து ஆணையிடுவது பொருத்தமுடைத்து என்பதையும் அவ்வாறு செய்ய அரசாங்கம் விரைவில் முன்வர வேண்டுமென்பதையும் எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன்.

அன்றியும், 1-6-1960-க்குப் பின் வந்த இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்கள் பயிற்சி பெறுமலிருந்தாலும் 29-10-1963-க்கு முன்னால் வேலைக்கு வந்தவர்களாயின் அவர்களை வேலையினின்று நீக்கி விடாமல் ரூபாய் 90 என்ற தலைப்புச் சம்பளத்திலேயே வைத்திருக்க வேண்டுமென்று 26-3-1964-ல் உயர்நிலைப் பள்ளிக்கூட இரண்டாம் நிலைத் தமிழாசிரியர்களுக்கு ஆணையிட்டு இருப்பது உயர் தொடக்கநிலைப் பள்ளி ஆசிரியர்களுக்கும் பொருந்துமாறு செய்ய வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது வட ஆர்க்காடு மாவட்டத்திலும், மதுரை மாவட்டத்திலும் ஆசிரியர் பலர் இவ்வாறு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; மற்ற மாவட்டங்களிலும் பாதிக்கப்படலாம். இவர்களுடைய இடரினை உடனே களைவது இன்றியமையாதது என்பதை கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டுவருகிறேன்.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, I wish to make the following statement :—

Teachers in Higher Elementary Schools are trained in the methods of teaching of all the subjects including the language

subject in the curriculum. Therefore, it is not obligatory on the part of the management of Higher Elementary Schools to employ TamilPandits for the teaching of the language, as the language subject can be taught by the class teacher himself. Prior to 1961-62, a qualified Pandit could be appointed in a Higher Elementary School having four or more sections in higher Elementary standards in lieu of one of the Secondary grade teachers. This provision was intended to enable the appointment of qualified Pandits by such of the managements as could secure the services of qualified Pandits. From 1961–62, Government permitted the appointment of a separate Tamil Pandit in addition to the number of teachers admissible as per rules in Higher Elementary Schools having four or more sections in Higher Elementary standards with a view to improving the quality of instruction in Tamil in elementary schools. This provision is purely permissive and it does not cast any obligation on the management to appoint a Tamil Pandit at any cost. It is, therefore, not necessary to fill up the post with untrained Pandits if and when qualified hands are not available. The very objective of the scheme would be defeated if untrained Pandits are appointed. Availing themselves of the permission for appointment of separate Tamil Pandits, most of the managements of Higher Elementary Schools which satisfied the conditions laid down by the Government appointed qualified Pandits. But it so happened that a few managements appointed untrained Pandits seeking exemption on their behalf. The appointment of such untrained Pandits, in circumstances when qualified Pandits were not available, was, however, permitted by Government as a special case during the years 1961–62, 1962–63 and 1963–64. But during the current year 1964–65, it was felt that continuance of appointment of untrained Pandits should not be countenanced any more as the very purpose for which the scheme was introduced was being defeated and, therefore, such permission was not granted in the current year.

An untrained Pandit or any untrained teacher for that matter can be appointed only temporarily with the permission of the District Educational Officer till qualified hands become available and as such the question of appointing untrained Pandits on a regular or permanent basis does not arise.

No information is available as to whether the services of untrained Pandits with long service have been terminated or are being terminated. This matter will be looked into by Government.

III.—GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR 1965–66—*cont.*

* THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Mr. Chairman, Sir, I rise to say a few words on the administration of Medical and Public Health departments in this State. Many hon. Members took part in the general discussion on the Budget which continued for the last six days. Let me, at the outset, express my grateful thanks to them for the suggestions, opinions and criticisms put forth by them. I shall in the course

of my brief remarks try to cover some of the points put forward by various Members of the House.

First, Sir, let me begin with the hon. the Lady Member Srimathi Clubwala Jadhav. While appreciating the working of the hospital and the medical and public health departments, for which I am personally grateful to her, she put forth a suggestion regarding tuberculosis. Sir, the treatment of this disease has been getting the greatest attention from the Government for the past several years. We are quite aware that the number of patients suffering from this disease is on the increase. With the aid and assistance made available by foreign agencies such as the WHO and the Ford Foundation the Government are devising ways and means to eradicate this dreadful disease. Recently, Sir, even domiciliary treatment has been started in the rural areas. As was pointed out by many hon. Members and quite rightly, we found it rather difficult to attend to these patients in the over-crowded hospitals, particularly the tuberculosis hospitals, and therefore we have started this domiciliary treatment in the State which has given better results than hospitalisation of these cases. And a scheme has been formulated by the Government in which they had said that all the District Headquarters Hospitals should have a tuberculosis clinic and also one in places where the population is more than one lakh. Under this scheme we have started chest clinics all over the State. This year we intend having separate chest clinics in all the Taluk Headquarters Hospitals. Most probably the number may be 10 to 12. We have already started one at Aruppukottai.

Sir, many hon. Members pointed out that the allotment made in the Budget for the Medical department was far lesser than what was made under other heads such as ' Education ' and so on. But I may mention, Sir, that the allotment made under the Medical department (Rs. 40 lakhs) is meant for building programmes. Hon. Members are aware that many of the building schemes had to be deferred after the intervention of the National Emergency. Though the emergency has not ceased, still there is difficulty and the public need more hospitals, buildings and facilities. Therefore, the Government have decided that the existing facilities in the hospitals should be improved in the district as well as in the taluk headquarters hospitals.

In regard to Family planning to which reference was made by some hon. Members, I may say, Sir, that it has been working quite satisfactorily. During the last year there was a drop in the progress of the scheme for the simple reason that we had to withdraw and abolish the field officer system and the district family planning officers. Now I wish to state that that scheme has been reintroduced. We have appointed district family planning officers in all districts and also field workers for all the districts and rural areas. Therefore, I am sure before the end of the year we will have better results and people will be made aware of this scheme. The Government have appointed specially qualified doctors in all

district headquarters hospitals and also in the Public Health Centres for doing sterilisation operation. Separate staff have also been provided for them to help the surgeons to do this sterilisation operation.

Sir, the hon. the Deputy Leader of the Opposition said that we should give prominence to, and promote, the indigenous system of medicine. I wish to state that to give all prominence and to promote that system, the Government have started a separate college at Palayamkottai last November with a B.I.M. degree course. I am sure it will produce quite efficient and well trained indigenous doctors to serve our State. About the research work that he has said, I wish to say that it would be considered by Government.

With regard to the indigenous systems of medicine . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Hospitals of indigenous medicine.

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: For the present, the hospital will be here. I cannot commit myself to anything now, but once the clinical side develops at Palayamkottai . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Will it not be located at Courtallam?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: At Courtallam, we have acquired lands. Buildings are to be constructed. The old Government headquarters hospital at Palayamkottai has been converted for the present into the college of indigenous system of medicine.

Dr. A. Chidambaranathan spoke about some funds being allotted to the panchayat unions. There are three kinds of dispensaries which have to be carried on in the panchayat unions. There is the tripartite agreement and also there is the bipartite agreement. Under the tripartite agreement, the Government pay the doctors' salaries. Under the bipartite agreement, the Panchayat Union pays the salary of these doctors, who work in these dispensaries. Last year the Government sanctioned Rs. 5,000 for medicines to the panchayat unions. Originally, it was only Rs. 2,500. We have increased it to Rs. 5,000. For the panchayat we have increased the amount from Rs. 1,500 to Rs. 2,500.

With regard to the cinema posters, the hon. Member requested that they should be banned by the Censor Board. But I may say that instructions have already been issued to the Collectors and the Superintendents of Police to take necessary action and find out ways and means of effectively putting down these objectionable posters, because this is a matter which will have to be dealt with according to law.

Sri K. Kamalakannan and also the lady Member Srimathi Clubwala Jadhav spoke about the beggar problem. Sir, we had a separate Act amending the Prevention of Begging Act in our

State by which we have found ways and means of solving this problem to a certain extent. But the hon. Member's suggestion was to open more Beggar homes. Opening of more Beggar homes will also mean creating a large number of beggars in our country. We know how difficult it was to deal with a few beggars we had already. Beggars do not like to remain in the homes. They feel that begging is more lucrative a business than to remain in a beggar home and do work. My esteemed coneague, the Leader of the House, and myself sat together with a committee and have decided what to do with regard to the beggar problem, and I am sure once the methods are implemented, to a certain extent the problem of beggars will be solved.

I wish to make a clarification in regard to the point raised by the hon. Member Sri Kothandaraman. The other day he mentioned that the primary health centre in Thokkanaickenpalayam was not functioning and the building had become old and dilapidated. This statement, I wish to say, is not correct, because the primary health centre has recently been built, a doctor has been posted, and people are getting treatment. A little difficulty arose when there was no doctor. Now the doctor is there and the primary health centre is fully equipped with staff.

The hon. Member Sri Thiagarajan was referring to the Theni hospital. He also said that the Minister for Health was not present in the House when he was saying that a hospital was necessary in Theni in his constituency. I may tell him, Sir, that though I was not in the House, I was hearing his criticism. I wish to say that a hospital for Theni is under the consideration of Government.

Now, Sir, I wish to answer some of the points raised by our esteemed Leader of the Opposition. Yesterday he started with a little praise for the Health Department and the Medical Department but suddenly turned to criticism. Anyway, I am very grateful to the hon. Leader of the Opposition for whom we all of us in this House and outside have the highest regard and respect. He has said that something should be done towards the improvement of the health and the medical field as far as our City is concerned. He explined the position of the X-ray plant in the General Hospital. I am sorry this was not brought to my notice before. I am not aware of the fact that the X-ray plant was not working; but, since there is a separate upgraded department—the Bernard Institute of Radiology, I thought nothing was wrong as far as this particular department was concerned. However, I assure the hon. the Leader of the Opposition that his remarks would be borne in mind and necessary action taken. I shall ask the Director of Medical Services about this and find out what is exactly wrong.

Sir, he has also mentioned about the various non-clinical departments and how they are functioning. I think the hon. the Leader of the Opposition probably meant the working of the bio-chemistry, pathology, and the bacteriology departments in the hospital. If

that is so, I wish to say that that also will be taken into consideration. Because, now these departments of bio-chemistry, pathology and bacteriology are functioning as a unit in the Medical College. The hon. Member meant that it should be in the hospital perhaps.

About the Buckingham Canal and the Cooum River . . .

[Sri K. Balasubramanya Ayyar: Nothing done! (laughter).] This is a combined responsibility of my esteemed colleague, Sri Ramiah, and myself. So, I can at this moment only say that the most immediate remedy that could be effected is being thoroughly examined by the department and I may assure that the engineers and the Commissioner of the Corporation are working out a scheme. They have given us about four or five schemes. We are just studying which would be the best scheme to be implemented immediately. Also it should not result in additional expenditure or loss to Government when the comprehensive scheme comes up. So, once that comes up, I am sure this problem will be solved.

Sir, there was mention about rehabilitating the tuberculosis patients in the Amritnagar Colony in Tambaram. I may say that they have already been rehabilitated. There is a unit of the printing press, and they are doing printing work for the hospital records. They are attending to the printing work of the library also. I have already mentioned this to my esteemed colleague, Sri Bhuvarahan, who is in charge of the printng press. He has also agreed to give a unit of book binding. This will be started for the benefit of these tuberculosis patients of Amirtnagar colony.

The hon. Member Sri Ramaswamy Mudaliar mentioned about the posting of doctors and the expansion of the district headquarters hospitals. As I have already said, Sir, when the building schemes are executed—there are already certain schemes for the expansion of district headquarters hospitals—increase in the bed strength of the hospitals will be made. As regards the posting of the doctors, I may say that this has already been done, and there is no complaint from any of the district or taluk headquarters hospitals of lack of doctors.

There is one more thing which may be of interest to the hon. the Leader of the Opposition. Almost in every speech he made in this House he has been insisting upon the constitution of a separate Directorate of Medical Education. I wish to tell him respectfully that the Government have taken due note of this suggestion and that a separate Directorate of Medical Education will be constituted soon. We have also realised that the Director of Medical Services who is in charge of medical work is having a heavy load of work to attend to and greater responsibility. Especially nowadays when our State is expanding with medical education, medical colleges and hospitals, the workload has been rather heavy. So, we are now considering the question of constituting a separate Directorate of Medical Education, and a separate Director will be posted for Medical Education.

With these words, Sir, I resume my seat. Thank you.

[10th March 1965

* SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I thank the Government for presenting the budget for the ensuing year without any proposal for additional taxation. I think this is not in any way a pre-election budget, and I hope the Government have come to realise that the taxation by the Centre as well as by the State has come to a saturation point, and I only wish that the Government remember this even in the coming years. Unless it becomes quite absolutely necessary, Government should not launch upon any fresh or additional taxation.

As usual, this year's budget also is mostly based on the Plan schemes. The Government have taken pride that they hope to spend about Rs. 49 crores more than they originally planned to spend. I wish to know from the Government whether the increase of these Rs. 50 crores accounts for any new or additional schemes not planned earlier, or accounts for merely the increased cost of schemes envisaged in the Plan due to inflation. If it is the former case, definitely the House is bound to congratulate the Government. If it is the latter, we have to again point out to the Government that he defects in planning is not at all rectified and the Government should rectify the defect in planning in the first instance. I can give an example to illustrate this. Now, so many co-operative spinning mills are coming up in our State. That is a matter of pride. But each of these spinning mills was estimated to cost only Rs. 41 lakhs when the scheme was originally enunciated. Later on when actually the schemes were taken up it was estimated that each of these spinning mills would cost only Rs. 50 lakhs. Now, actually at the time of completion of some of these mills, the estimate, I think, has come to about Rs. 60 to Rs. 61 lakhs. Similarly for 12,000 spindles of each of these spinning mills it was estimated some three or four years before to cost Rs. 40 lakhs and it has come to Rs. 60 lakhs now. Is it in this way or is it by way of additional or new schemes that the Government are hoping to spend this Rs. 50 crores ? I wish the Leader of the House to explain in detail.

On many occasions many Members from this side pointed out that the approach to the Plan is not at all realistic, and it is not practicable, too. This is a fact and this is now strengthened by the statement of the Hon. the Minister for Industries who is also the Leader of the House that revenue deficits in the current plan period, aggregating in all to about Rs. 25 crores, are directly related to the increases in emoluments in the from of additional Dearness Allowance to the Government employees. We can clearly see how the Government have failed to anticipate the inflationary tendency which the vast amounts circulated in the country due to their ambitious Plan have caused or have the effect on the Government servants' remunerations also. The Government cannot escape by merely stating that the deficits are mainly due to the grant of dearness allowance or increased emoluments of Government servants. At least in future the Government, I hope, will be more practical in their plan and approach.

10th March 1965] [Sri S. K. Sambandhan]

I have been one of those on this side pleading for more dearness allowance as well as more pay to the Government servants of this State and I have been one of those who have been pleading that the disparity in the pay and allowances between the Central Government employees and the State Government employees should be removed as early as possible especially in view of the fact that this Government are aiming to set up a socialistic State. Now, the Government having taken the steps in this direction to increase the dearness allowance of the Government employees, I only wish that they would take more courage to put it before the Central Government and ask for more funds so that the disparity still existing between the Central Government employees and the State Government employees who carry out equal and similar work is removed as early as possible.

Here, I have to bring to the notice of the Government certain commissions even with regard to the increase in dearness allowance. The Central Government employees drew their increments as early as October. At that time it was brought to the notice of this Government by me as well as many other Members that the State Government employees also should be given their due increments at least in a certain proportion. Now they have announced the increase in dearness allowance. I only request the Government to give retrospective effect and also look on their own employees with a little more leniency.

Another omission as far as dearness allowance between these two categories of Government employees is concerned I wish to bring to the notice of this Government. The Central Government employees working in the City are getting a City compensatory allowance which accounts, more or less, I think, for about 6 to 8 per cent of their total pay. I think the State Government employees also who are working in the City should get it. As we know, every day the cost of living is increasing. The Government should, therefore, consider sympathetically the case of the State Government employees and grant them similar City compensatory allowance.

I want to mention one thing about deficit budgeting at this moment. I cannot understand why the Government should every time come out with a deficit budget and again with two or three supplementary budgets during the course of the years for a sizable amount, and in spite of that, at the end of every financial year we see that almost the revenue and the expenditure are balanced. I do not know where the defect lies. I should also think that the Legislature is treated lightly by giving some figures or other whenever they think it necessary and afterwards adjusting. Government should see that the budget is properly balanced and presented to this House.

I shall mention a word about the pensioners. The pensioners deserve more sympathy at the hands of the Government. They are getting a very very low amount. At least they should see that the pensioners who retire from the State Government service get

an equal amount of pension as the Central Government employees who retire from Central Government service. I hope the Government will consider that sympathetically.

Besides asking for more help from the Centre through the Finance Commission which is now in session, Government should sincerely try to remove the disparity in pay between the Central Government employees and the State Government employees and get the required funds from the Centre.

Now, coming to agriculture, I may just say a few words. The Minister has stated in his speech that the increase in agricultural production in the current Plan period is significant ewen though it falls short of the original high-pitched target. I do not know how the high-pitched target came in. Is it through a realistic appraisal or simply for the sake of planning that they pitched the target high ?

In spite of the claim made by the Government that food production has increased, we find every year we are faced with a food crisis. Not only is there food shortage but there is also this increase in prices everyday. There is increase in the price of foodgrains and also essential commodities. The hon. the Deputy Leader of the Opposition referred to the increase in price of dhall. I do not know how the Government are going to bring down the prices of all these commodities in the near future. Here I wish to refer to what the Hon. the Minister for Food said yesterday. He took courage to ask if America could purchase wheat and store it for months and then export to India, why he should not also do likewise. I should congratulate the Hon. Minister on his boldness and courage. He has at least the courage to think of imitating the American Government.

THE HON SRI V. RAMAIAH : I do not want to imitate anybody. The hon. Member has completely misunderstood me. I said it was a problem before us which we should deal with.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Anyhow, I am glad, Sir, that this problem has attracted the attention of the Government and the Hon. the Food Minister. I can only wish him all success in his attempts at solving the problem. But I may say that no amount of State trading would do anybody any good unless it is done carefully and sincerely implemented not only by the officials, but by all concerned.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : : We do it sincerely and not ' unsincerely. '

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Even then the word should be ' insincerely ' and not ' unsincerely '.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I said. Sir, ' and sincerly ' and not ' unsincerely '. It is the common experience, Sir, that State trading in any department has not given satisfaction to the common citizens.

I am glad, Sir, the Government have sponsored an Agro-industrial corporation. While I welcome the idea, I should like the Hon. the Minister for Industries to consider whether the existing State trading corporations have done better service to the people than the service rendered by the private enterprise. Sir, only the other day the hon. Member Sri Subbiah Chettiar pointed out the expenditure incurred on the State Transport and asked whether in spite of the fact that crores of rupees were spent on that department, it had conferred any special benefit or comfort on the general public. I should say, Sir, that in respect of bus traffic, the amenities and conveniences provided by the State Transport are decreasing from the days the State Transport took it over from private operators. Even if they are not able to provide increased amenities and facilities to the general public. I would ask the Government whether they have derived any benefit by way of increase in their revenues by nationalising the transport. Has there been increase of Government revenues to an appreciable extent from all these State trading corporations ? Here I have a publication printed by the Superintendent, Government Press, a book given to me by one of my friends, containing the names of the secondary schools in our State. It is nothing but a compilation of the names of the secondary schools existing in our State. This has been printed by the Government Press which is one of the undertakings of this Government. May I read out the figure at which the publication has been priced ? It is Rs. 12.85. This is the book (showing the book to hon. Members) and it contains only 92 pages. This is not the way how you can serve the interest of the common man, the general public through the State trading corporations. I want to warn the Government again to think, before they launch on any state trading, or state undertaking, of the benefits that would accrue either by way of increased amenities to the general public or increased revenues to the State. In the absence of either, I think, it would be better for the Government to leave things as they are now.

Sir, coming to agriculture and increased production, I am quite well aware that our water resources are limited. But in districts like ours, the South Arcot District, there is abundant supply of sub-soil water. Investigations have shown this and people have sunk bore wells. I am also aware of the steps taken by the department in this direction. But there are still many things to be implemented in that direction. The drills used for sinking those wells are very limited. More drills have to be provided. I know these drills have to be imported and it will cost the Government thousands or some lakhs in foreign exchange. But if the Government are eager in stepping up production, this Government through the Central Government should get the needed foreign exchange and import more of these drills and increase food production. Then, Sir, apart from the limited number of drills now available, those that are available now, go out of order very often and it takes a long time for them to get these repaired. The Neyveli Corporation is having many drills which can be used for

[Sri S. K. Sambandhan] [10th March 1965

sinking these wells. The Government should take steps to requisition some of them. They are all lying idle with the Corporation. This Government should try to get the co-operation of such central institutions also.

Subsidies are now granted by the Government to the agriculturists to reduce their cost in sinking such wells. But the department is forcing the agriculturists to take the departmental pipes which cost more or less double that of the pipes available in the open market. The subsidy given is thus offset by the high price of departmental pipes. The Government should see that the agriculturists are not forced to take departmental pipes wherever they are able to procure their own pipes.

We are glad to note, Sir, that the revenues from the Commercial Taxes Department would be of the order of Rs. 28-36 and Rs. 31-41 crores for the current year and the ensuing year respectively. The Hon. the Leader of the House attributed these enhanced revenues to the energetic steps and measures which that department is taking. We the general public and the members of the business community endorse his view in full. Still we feel that if only the department puts forth a little more energy in the right direction, I emphasise the words 'in the right direction', we can get easily more than the expected revenues from this source. In this connection, it is my duty to bring to the notice of the Government the very rigorous harassment and meaningless and arbitrary assessment made by the department. Let me refer only to two instances which are within my knowledge and bring them to the notice of the Hon. Minister. Dyes and chemicals imported by the handloom exporters are imported into Bombay and they are sold there and entered as such in the account books. But the Special Division of the Commercial Taxes Department asks us after one or two years of the assessment year to show proof how this was brought to Madras. The fact is that the goods have not been brought to Madras at all. They have been disposed of at Bombay. If they had been brought to Madras, then we can understand their demand that we should prove how they were brought to Madras. Without bringing the goods to Madras, how can anyone prove that they have not been brought to Madras? Such kinds of meaningless action is taken by the department. The Government should instruct the department not to pursue such a policy.

The other instance which I want to refer relates to contractors who supply bricks to the Neyveli Corporation. For assessment purposes the contractors in South Arcot district who supply bricks to the Corporation take a certificate from the Corporation. It is a Government of India concern. It is not a private concern. They produce the certificate given by the Corporation stating such and such contractor supplied such and such a quantity during the year. The Commercial Tax Officer does not believe it but asks the contractors to furnish particulars of people from whom they purchased and so on. If he does not furnish these particulars,

10th March 1965] [Sri S. K. Sambandhan]

the contractor is assessed double the amount in spite of the certificate given by the Corporation, and is asked to go on appeal. If the assessee is forced to go on appeal, he is indirectly forced to become dishonest. He has to spend a lot of money on appeal and, therefore, he takes to dishonest practics. Such kind of action on the part of the Commercial Taxes Department, forces the people to become more and more dishonest. So, the Government to realise then targets, a part of which they have already realised at all.

Sir, I had expressed a fear when I spoke on the Governor's Address whether we were heading towards a healthy democracy or towards dictatorship. The recent actions of the Government have really strengthened our fear whether we are really heading towards democracy or towards dictatorship. This has been mentioned the other day by many Members. I want to ask, what necessity there is to arrest people and responsible leaders under the Defence of India Rules? What for the Defence of India Rules came into being? They are there only for the sake of taking action against anybody who acts in any dangerous way affecting the security of the country. Do the Government think that anti-Hindi agitation must be dealt with under the Defence of India Rules? On this language issue, everybody has got his own feelings. But can this be brought under the scope of the Defence of India Rules? The Government have arrested people not only at the time of the agitation. Even now hundreds of people are being rounded up. For what reasons? In my place many people have been rounded up. I am not talking about parties. I am speaking out of sympathy for the people who have been brought under the Defence of India Rules. The action of the Government shows that we are heading only towards dictatorship. The Government should have some reason especially when they do anything under the Defence of India Rules.

Another important matter I wish to bring to the notice of the House is that the citizens of the State are entitled to know what is happening in any part of the country. Is there any democracy like ours? Why should there be curtailment or black-out of news? Is not the freedom of the Press quite essential for the functioning of a healthy democracy? Why should Government black out news? I do not also understand why the Government have confiscated some issues of a paper. That is a different question, and when it comes up for discussion, it will be dealt with. It is all a case of curtailing the freedom in a democracy. When the Government begin to curtail freedom in a democracy, they are going to be lost. When the Government are making democracy deteriorate, they are only creating bad precedents. In a democracy they should be very, very careful.

Only one more matter I wish to say about the general administration. Even for small things—Members have complained about this the other day, there is red-tapism, favouritism and so on and so forth. The Government are going to spend Rs. 170

crores in the next year. We expect some benefit for the public. the public will be benefitted only if the officials are efficient and honest. This is possible only if the Government are more honest. I request the Government to be more honest if at all they want to realise their targets, a part of which they have already realised in the plan period.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the task of replying to the debate has been rendered easy by a number of factors on this occasion. In the first place, my distinguished Colleagues, the Minister for Food and the Minister for Public Health, have participated in the debate and have met a number of points that have been raised during the course of this fruitful discussion. Also we have discussed by way of an adjournment motion things connected with the political and law and order situation in the State. We are going to discuss to-morrow the official language policy of the country. Therefore, there is very little left for me to do except to meet a few points which have been raised in the debate and which have not been answered.

So far as the happenings in January and February of this year are concerned, it is my earnest desire that all of us should draw the veil. We have said enough and any further discussion on this matter is only going to embitter the feelings, increase the irritations, and perhaps inistead many of the people who are to-day, without any leadership, acting entirely on their own responsibility. In a democracy, it is necessary to discuss, but the discussions should lead always to a solution of the problems. But if the discussions are going only to increase tensions and increase bitterness, I do not think that there is any great sanctity with regard to the mere formality of discussions. I do hope, Sir, that we have said the last word on this subject and that hereafter we shall not refer to it and bandy criticisms and accusations from side to side and thereby keep alive an agitational frame of mind, which does not conduce to the smooth and orderly development of feelings and friendliness.

So far as the language policy is concerned, as I said, we are going to discuss it to-morrow thoroughly. The only point which I feel called upon to reply is the one raised by Dr. Hande, as to whether the Government had not shifted their position from what they stated in January, of course, according to him and according to most of us for the better. My distinguished friend will recall that it is the firm opinion of this Government that the Official Languages Act of 1963, implemented in the spirit in which the late Prime Minister said it would be done, would have given all the protection that we wanted. We repeatedly pointed out that the Official Languages Act envisaged the continued use of English and Hindi or Hindi and English for all the official purposes for which English had been used in the past. The language of the Act warrants that assumption, and the Prime Minister's assurance doubly confirms it. Since it has been sought to be interpreted by some people in a different way and since it has been

doubted by a large section of people in our area, the Government insisted that what was implicit in the Official Languages Act should be made explicit. If we had raised a new contention, namely, that both English and Hindi should be used for all the official purposes simolutaneously, those in the Central Government and those in the areas which are predominantly Hindi-speaking would have objected to it. They would have said, " You are now trying to change the spirit of the Act of 1963. You are trying to add something which did not exist then. You are trying to actually amend and enlarge the scope of the Act . In all the discussions which the Members of the Central Cabinet had with the Chief Ministers and in all the discussions which the Working Committee consisting of leaders as well as members representing the Government held not one person raised the question that the Madras Government were trying to enlarge the scope of the Official Languages Act of 1963 or trying to widen its meaning. It is because they accepted that the Prime Minister's assurance which gave the interpretation to the Official Languages Act of 1963 was really what the Government of Madras wanted and that it was exactly what the people in the South wanted, they said, " Whatever was embedded in it, whatever was implicit in it, we will immediately try by means of amendment to the Official Languages Act to make it clear and explicit ". Therefore, I want to plead with all my friends that the line taken by the Madras Government in respect of the Official Language has been consistent, has been strong, and has been now proved to be effective. To say that the Madras Government have shifted the ground would be to give credence or authority to the other interpretation which the Madras Government never accepted, namely, that either Hindi or English could be used in accordance with the Official Languages Act of 1963. If anyone sought to tell us that according to the Official Languages Act of 1963, the Union Government could use either English or Hindi and having got the option, they are now using Hindi, the Madras Government could have resisted and they did resist. It is because the Madras Government have always held that the true and correct interpretation of the Official Languages Act of 1963 contained this aspect, namely, that both English and Hindi should be used and that the Prime Minister's assurance made it the correct interpretation of the Official Languages Act that we have been consistently supporting and we have been able to convince the people from other parts of India that that is the interpretation and, therefore, if that is the interpretation, " let it be made explicit, clear and beyond doubt ". Sir, we do hope that very soon the Official Languages Act would be amended to embody the assurances which the late Prime Minister had given and to the satisfaction of the non-Hindi States whose official language is not Hindi.

There are some people who suggest that Chapter XVII of tha Constitution of India should be deleted. I do not know whether they have examined the constitutional propriety and the constitutional ecect of such a request. If without doing anything

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

else, Chapter XVII of the Constitution of India were to be deleted, the legal situation would be that these are no provisions in the Constitution regarding language. If there are no provisions in the Constitution with regard to languages, the subject should fall under one of the Schedules, either Central, State or Concurrent. Language is not mentioned in any of the Schedules, either the State or the Central or the Concurrent Schedule. In that case, the legal effect is that it becomes the Central subject. Item 97 of the Central List of the Seventh Schedule makes it clear that any other matter not enumerated in List II, that is, the State List and List III including the taxes mentioned there—List III is the Concurrent List—shall belong to the Central List. This means that the Central Government of can enact legislation in respect of making Hindi the offical language or any other language as the offical language. It is only to prevent this kind of thing happening in the future that the framers of the Constitution were very clear that at least there should be strong provisions embodied in the Constitution itself giving adequate protection to the use of English and also to the use of regional languages in the States. There was a lot of discussion at that time and Hon. Members may be aware of the innumerable meetings that had been held within the Party to discuss this question of providing a suitable clause with regard to the future official language of India. In this regard they framed Article 343 of the Constitution in order to give protection against any possible legislation by the Centre alone without reference to the others. I am quite sure that those who say that Chapter XVII should be deleted and then we should stop with it do not mean what they have in mind. Chapter XVII will have to be deleted if it has to be and something else will have to be put in. A mere deletion will not help.

Then, the deletion of Chapter XVII will again leave the States without a proper official language. Chapter XVII provides that the State shall have an official language. In pursuance of that, we have enacted in our State that Tamil shall be the official language. Our Official Languages Act provides that notwithstanding that Tamil is the official language, English shall continue to be used for all the official purposes until such time as the Government make different orders. There, again, in order to develop the regional language and also to provide for the use of English in conjunction with the official (regional) language, Chapter XVII is absolutely necessary. There are some States which have enacted that Hindi alone should be the official language and they have not provided that English shall continue to be used as official language in their States as we have done in the Official Languages Act in Madras. The constitutional consequence is that they have not been able to use a few English words in the Legislature because they have already provided in the Official Languages Act of their States that Hindi alone should be the official language. They have not provided for the alternate use of English and, therefore, they find themselves in great difficulties. If in any one of the Legislatures, the Speaker stated, " No, you cannot use English ", it

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

is because of that State having framed a law by which they said that only Hindi should be the official language and they have not provided for the continued use of English as we have done. We have to be very careful in suggesting remedies. Sometimes the remedies we suggest are worse than the diseases themselves. I would not, therefore, endorse any suggestion that Chapter XVII should be deleted. Taking all the things into consideration, the general view that has now come to be accepted throughout the country, namely, an amendment of the Official Languages Act incorporating the assurance of the late Prime Minister and providing for the continued use of English and Hindi simultaneously, is the most reasonable compromise of the existing situation and, therefore, I venture to submit that we in our State and people in the North, Hindi-speaking States should give the fullest support to this move.

Sir, a lot of things have been said about the agitation. It is unfortunate that even after the Hon. the Chief Minister of Madras had generously granted amnesty to all the students charged, arrested and even convicted, the student agitation should still continue. We have received information that attendance in colleges is again becoming thinner and thinner and people are going round trying to stop students from going to the colleges. I want to ask : Is it not the duty of all of us, irrespective of the political parties to which we may belong, to come out in the open and give a very strong call to the students to stop all this and resume their studies? If the Government do it they may say that the Government are interested in the law and order and, therefore, they are doing it. But the Government are also interested in the welfare of the students. The Government are also interested in the progress of our State. The Government are very much interested in the reputation of the State as an orderly and disciplined one. Now it is up to us, all of us, to see that the young men are not misled, that the young men realise their responsibilities to themselves and leave the question to others who are more primarily concerned as Members of the Legislature and Members of Parliament, as elected representatives of the people who owe a duty to the whole country including the students. I do hope that the most impassioned appeal which the Vice-Chancellor and our distinguished Leader of the Opposition made the day before will have its salutory effect on the students and that they would all resume their studies and give a good account of themselves.

In all these troubles that we have gone through, one thing struck me and I think it is my duty to give expression to it here today. When turmoil prevails, it is the duty of the stable elements of society and enlightened public opinion of the country to assert itself and try to put its foot down on the turmoils and troubles. What surprised me most was that when all this lawlessness was going on, most of these sections of society for whom stability is very important and but for which they and the better elements in society could never progress and develop, did not come out with a

strong expression of resentment against these lawless acts. Democracy is not merely a government by majority. Democracy is government by public opinion. And unless public opinion asserts itself on occasions like these with a firm condemnation of lawlessness, I emphasise the word 'lawlessness', of anarchy, of all the violation of elementary decencies of life, I think we cannot call ourselves a democratic people. I think it is the duty of public opinion to assert itself and it is because it has not done so on that occasion, I am afraid the lawless elements either interpreted that they had the sympathy of the public or they were emboldened to carry on in the way they did. I earnestly hope that the better elements in society, the stable elements in society, the enlightened elements in society, will not allow the recurrence of these things and that they will assert themselves on such future occasions.

Now Sir, I will briefly refer to a few points raised by the Hon. Members. First let me take the budget procedure about which the hon. Member, Sri Sambandhan has expressed some criticisms. When we frame our revenue estimates, we go on the basis of our last year's receipts. Anything else is not systematic budgeting. Thanks to the buoyancy of industrial and commercial activity in our State, the revenues showed an increase. If in the past we have left the deficit uncovered, it is in the expectation that the buoyancy will continue and that it might wipe out possible deficits. So, year after year when we budget our receipt, we do it on the basis of the actuals of the previous year and in the course of the year larger amount of taxes is collected. Sometimes more money is received from the Government of India. Sometimes arrears are collected. These account for the increased revenues. I do not think that anybody has commented that the Madras Budgeting at any rate has been inefficient.

SRI S. K. SAMBANDHAN: I said only about the deficit budgeting.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: There can be no doubt about the correctness of the methods adopted.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This Government have always followed sound principles and I would like to point out that there has been no error either in procedure or even mistake in our budgeting.

Another point I would like to mention is this. While everybody congratulates the Government on not levying any taxes and naturally everybody is against any further taxation, when all our friends in the legislature make suggestions, they are all suggestions for increased expenditure. My hon. friend Sri S. K. Sambandhan, after having complimented the Government for not having raised the taxes, went on to give a number of suggestions the implementation of which will cost crores of rupees. I do not know the jugglery by which we can give increased salaries to the Madras Government servants on the level of the Central Government servants and yet not increase the expenditure. Nor have

I been trained in that art of producing a rabbit out of the hat by which I can say that the dearness allowance should be increased, house rent allowance should be increased, 'A' class city allowance should be given and yet not increase our expenditure. The hon. Member also said that the pensioners should be given more and that too with restrospective effect. I have no quarrel at all with these suggestions. In fact, Government are sympathetic towards the claims of the Government servants. The only person who is paying a regular, honest tax is the man with a fixed income because he is taxed at the source and he has no means of evading. Therefore, I have sympathy for the people who have fixed incomes; but it does not mean that we can produce a budget in which we can give all these and more and yet see that there is no additional taxation or additional expenditure. The same thing my hon. friend Sri K. Balasubramanya Ayyar says. He has always been one of those who said that we should not levy additional taxes and so on, and, at the same time, he said that Rs. 7.25 crores were not sufficient for agriculture, Rs. 27 lakhs were not enough for public health . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is by distributing priorities. It is not merely by incresing the expenditure.

THE HON SRI R. VENKATARAMAN: I am coming to that. The hon. Member did not suggest in the course of his speech any re-distribution. If he had . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is not my duty. It is the duty of the Government, Sir.

SRI S. K. SAMBANDHAN: It is the duty of the Government to infer.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is our duty to criticise.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I am only trying to point out . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: It is a simple thing that we understand.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, increased expenditure on certain items is of great importance to them. If I had been given a free hand, there would have been seventy-five per cent on technical education and industrial development. But then Members would have said, 'You must have increased expenditure on technical education and industrial development'. Another Member would have said, 'You must have allotted more for agriculture'. A third Member would say that I must allot to public health more funds, and a fourth Member will say that I will have to spend more on salaries and allowances. Like this, when we have claims, a person who has to prepare the budget has to make a relative priority and then adjust all the conflicting claims in order to see that they come within the reasonable frame of the resources that we can afford and then try to distribute. My submission is this. Very seldom have we received suggestions

with regard to economy. Very seldom have we received suggestions with regard to the cutting down of any particular item of expenditure without immediately setting in motion somebody else's opposition. We did the exercise ourselves recently in the National Development Council. I pleaded for a larger allocation for industrialisation, transport and power. When the other sub-committee met, my esteemed friend Mrs. Clubwala will be very happy to hear this—they wanted much more than what had been, according to me, very liberally granted to that division. The result was finally everybody said, 'All right; let the allocations remain as they are'. My object in drawing attention to this is to show that in the framing of the budget, there has been no neglect and that there has been a proper distribution of resources to the different claims that are made. That is why I said that I was going to take first the question of the budget procedure, and according to the budget procedure, this is what we have got to do. I am quite sure the House will appreciate that the distribution of the several heads of revenue to the several heads of expenditure is the best that could be done under the circumstances to meet the competing claims of the different sections of society.

Then, Sir, let me now proceed to deal with some of the suggestions made by individual members. Sri Subbiah Chettiar said that the collection of the urban land tax would give very much more than Rs. 45 lakhs. He also said that it would even wipe out the whole deficit. If it did, perhaps the Finance Minister would be happy. But I do not think it would. Even if it would, I do not think that that would be the proper thing at all, for a head of revenue should be such as not to curb the development and growth of that head. If out of the urban land tax the State endeavours to collect Rs. 6 crores as against the estimated amount of Rs. 45 lakhs, as the hon. the Leader of the Opposition said, everybody will try to throw away their houses in Madras and run away to mofussil areas (An hon Member: It is coming to that). I do not think that it is likely to give such a large amount. I am contradicting this for the purpose of clearing any possible apprehension in the minds of the people that the urban land tax has been levied at such a high rate and may create a scare so far as the Madras Urban Land Tax is concerned. It will get about Rs. 45 lakhs, and we are conservate in estimating the revenue. It may be that we get Rs. 10 lakhs more. But I do not think that the tax is so heavy as to yield a revenue of Rs. 6 crores.

Then, the hon. Member said that the fertiliser disfribution had been made at a profit. I want to repeat once again that the fertiliser distribution is made on a no-loss, no-profit' basis. A sum of Rs. 5 per ton is charged for the State Government for the administrative expenses and another Rs. 5 per ton is charged for the stockholders for their administrative expenses. Beyond this, it is not sold at a very high rate. He instanced a number of cases where the Government enterprises had suffered losses. He referred to the State Transport. I told the House last year repeatedly that the Madras State Transport had not raised its fare from 1947. In 1958,

the Expert from the International Labour Organisation said that the Madras State Transport would not balance its budget if the fares were not raised. Even then we did not raise. We increased the efficiency of operation over the whole of this period until 1968 when the Government of India imposed in one year, by reason of the emergency that arose in our northern borders, taxes on vehicles which cost the Madras State Transport alone Rs. 35 lakhs. The tax on diesel oil, spare parts, etc., in one year had greatly increased the cost of operation by Rs. 35 lakhs. Therefore, we had to increase our fares. Like the distinguished Vice-Chancellor, I had hoped that during my term here I would not raise the bus fare. He said he had not raised the examination fee of the Madras University. But, unfortunately, when the impact of Rs. 35 lakhs as tax came on this organisation in one year, it was impossible even for the traditional magician to manipulate. So, I submit that with the increase in fares, it has now turned the corner. The fares charged by the Madras State Transport when compared to the private transport . . .

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: If the examination fees are raised, the students must stay away. So far as the bus fares are concerned, they will go away (laughter).

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is because they the students want only an excuse. Now the fares can be compared. To-day the private operator in the whole of the State is allowed 2.5 nP. per kilometre, whereas the State Transport is still operating at 2 nP. per kilometre. I want hon. Members to notice that so far as the private operators are concerned, we have allowed them to raise the fare to 2.5 nP. because they have already increased the fare to 2.3 or 2.4 nP. or something of that kind, whereas the State Transport even to-day so far as the City services are concerned—express bus services stand on a different footing—are charging only 2 nP. per K.M. Similarly, if we look at the Cinchona Department, the distinguished Leader of the Opposition would agree that after the advent of synthetic drugs, quinine has very much gone out of use now. On that account, if we close, the Cinchona and Quinine Departments, an emergency may arise again when we may not be able to get the synthetic drugs and we may be left without any drugs whatsoever to cure malaria. Therefore, the Government are persisting with a very much reduced section in the poduction of quinine in the national interest. We are also trying to export quinine bark and some of the other things to other countries. Now we are trying also to cultivate in that area the medicinal plants and essential oils so that that department which has brought a large area under Cinchona cultivation may utilise all the experience in producing the new goods. Incidentally, I may also mention why it has not been possible for the State Government to reduce the bus fares. Sri N. V. Natarajan wanted that the bus fares should be reduced. I said: "We are operating already at the rate of 2 nP. per kilometre while the private operators are doing at 2.5 nP. and any further reduction in the fare would really seriously hurt the economy of the State undertaking".

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

Our elder statesman, Sri Muthiah Chettiar, referred to development of industries in our State. He said that greater attention should be given to the provision of finance to the private industrialists in our State. I am quite sure that the Hon. Member knows that the entire development that has taken place in the Madras State during the last ten years has been financed by the Madras Industrial Investment Corporation. We have now tried to provide for an increase of Rs. 25 lakhs in the share capital, and we are expecting the Industrial Development Bank to provide another Rs. 25 lakhs, increasing the capital by Rs. 50 lakhs. Under our existing arrangement with the Reserve Bank, we will be able to borrow three times this amount by way of refinance and the Madras Industrial Investment Corporation would be able to provide one and a half crores of rupees in the next year by way of additional finance. For the Fourth Plan it is our endeavour, and I hope we will succeed, to provide an additional capital of one crore of rupees every year to the Madras Industrial Investment Corporation so that the capital of the Investment Corporation will go up by Rs. 5 crores in the course of five years and we may be enabled to borrow something of the order of Rs. 20 to 25 crores to finance our private industry in the next Plan period.

Sir, I shall not deal with each and every item but will dwell mainly on the major items. Sri Rajah Iyer referred to the Burma repatriates. Government are fully alive to the responsibility and we are providing them loans just as in the case of goldsmiths, Rs. 2,000 without any security, and we are trying to assist them in every way. I must express my thanks to the industrialists of Madras who have come forward to absorb and employ some of the Burma evacuees in their establishments. This arrangement has been brought about by my esteemed Collegue, Sri Ramaiah, who is in charge of Indians abroad and I am very glad to note that progressively more and more people are absorbed in the industries.

I may assure Sir A. Subramanyam that we shall do all that is in our power—I repeat ' in our power '—to get through the Hogenakal Electrical Scheme. Since it is an inter-State project, it will be difficult for one Government to take any action. It will have to be in consultation and agreement with the Mysore Government and we shall try to do our best.

The guardian angel of all social welfare work in our State, Srimathi Clubwala Jadhav, has given a number of suggestions with regard to increasing the social welfare activities in Madras. I may tell her and I am sure it will cheer her that the Planning Commission is now very enthusiastic only about social services and it has provided as much as 9 per cent in education, 7 per cent in public health, and a large percentage in the welfare activities. I am sure that with the Plan provision, Srimathi Clubwala Jadhav will have no occasion to complain about lack of funds.

Dr. Hande asked a few questions as to the figures that had been given. For instance, he said, " why is the income-tax reduced from the previous year ? ". If he had looked into the explanation,

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

it is written there itself. The estimates under the share of net proceeds of income-tax assigned to States are based on the estimates furnished by the Government of India. Now, what they do is year after year they say before we frame the budget that under income-tax, our share is likely to be so much. We include it in the budget and show that amount. When after some years the whole account is checked up, the entire collections by the Government of India under income-tax are taken into account and final figures are obtained. Then, whatever arrears we are entitled to get in accordance with the percentage fixed for the State, we get them. In the year 1963-64 we got the arrears and, therefore, the figure came to Rs. 9·73 crores. In the Budget estimate for 1964-65 we again provided Rs. 8 crores excluding the arrears. If we get any arrears of the past in one year in addition to the revenue calculated for that year, then the next year there will not be the arrears to be collected. So, we again provide what the Government of India give as the reasonable amount which we could expect as our share. When we get the arrears, if the revenues under income-tax of the Government of India are showing a buoyancy and they are going on increasing, we get our share in the increase. That is how the figure Rs. 10·05 crores has been put. Again in the Budget estimates for 1965-66 we have provided Rs. 9 crores. That is the figure given by the Government of India as the reasonable figure.

DR. H. V. HANDE : What I wanted to know was whether there was any difference in approach, whether it was on the population basis or on the basis of the revenue collected at the Madras point The revenue has increased, but still the amount we have got has not increased. Probably there is a change in the method of allocation.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : There has been no change in the method. In fact, it is only on a population basis. But sometimes we have argued in the past for 20 per cent on accrual basis and 80 per cent on population basis. But now there is no change.

Similarly, the hon. Member wanted to know why the amount under Public Health had shown a decrease. That is also given in the Budget documents. In the revised estimate for 1964-65 a sum of Rs. 9,55,380 due from Andhra Pradesh towards the purchase of sera has been realised and credited. The money which they owed to us they did not give. One fine morning they gave it and we have credited it. Therefore, that shows more than the Budget estimate. It represents the arrears which have been collected. In the next paragraph itself it has been stated, " No provision has been made for such adjustment in 1965-66 and hence the decrease ". These facts are exhaustively given in our Budget documents. I must say that the Budget papers which we have prepared and given contain almost all the answers for all the points. Only we do not have the time to study them because of the bulky size of the documents. I trust Dr. Hande will be satisfied.

[Sri R. Venkataraman] [10th March 1965

Sir, the hon. Member Sri A. K. Thangavel Mudaliar wanted industrial estate in Kancheepuram. If he were here, I would have told him that my heart was with him. Wherever you want an industrial estate, I want to give. If it is wanted in the Co-operative sector and if half a dozen people come together and ask the Government, the Government would be prepared to give 80 per cent of the venture. That is the only way in which we can develop industries. We have to give all the assistance to others to build industries. We cannot expect to put up all industries ourselves in our State nor is it necessary to do so. The industrial development in this State has taken this fairly creditable expansion because every one having contributed his little mite, built up the industrial climate. I am quite sure that if the people in Kancheepuram do take the initiative, the money would be forthcoming.

Sir, the hon. Member Sri Ethirajulu asked for some more industries in South Arcot. I do not decline at all. But if he contends that the only industry in the district was this Neyveli Project, I have to enter my caveat. A very big industrial estate has been put up in Vriddhachalam. A ceramic industrial centre is developing there and we shall do all that is possible to increase the industrial growth of that area.

Now, Sir, the hon. Member Sri K. Anbazhagan as well as the hon. Member Sri S. K. Sambandhan said : ' Is the increased expenditure of Rs. 50 crores due to inflation or is it due to higher performance? '

திரு. க. அன்பழகன் : மூன்றாவது ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் அதிகமாகச் செலவழிக்கப்பட்டுள்ள இந்த 50 கோடி ரூபாய் புள்ளி விவரத்தில் அதிகமானதாக இருந்தாலும்கூட, நாட்டில் ஏற்பட்டிருக்கும் பண வீக்கத்தினால் அதன் பலன் குறைந்து விடுகிறது என்று நான் சொன்னேன்.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Sir, the hon. Member Sri Sambandhan instanced it by referring to the textile mills. Sir, the minimum cost for establishing a textile mill at current prices, 1964-65 prices and not 1965-66 prices is Rs. 500 per spindle. I am sure the Raja Saheb, a great industrialist would bear me out. It is impossible to put up a textile mill for less than Rs. 500 a spindle. Now the Madras Government as usual always under estimate and present their scheme so that they may get eight instead of seven mills. But we have been able to find the money for all the eight mills and we are the only State in the whole of India which has implemented all the eight textile mills in the co-operative sector. States with larger resources, larger in size, States even like Maharastra, I make bold to say, have not been able to catch up with us in this field. We have effected a great deal of economies in this by ordering for machinery in bulk, by getting the architects to draw up plans, four plans each, and by adopting various methods of centralising purchase, distribution of raw materials. By adopting all these economies we have been able to do it at the

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

cheapest cost. And here I want to point out that these eight mills were originally not in the Third Plan. They were all introduced in the middle of the Third Plan by virtue of one statement which the Industries Minister of the Central Govrenment made. I might take a little time of the House to explain how it happened. Madras State was allocated 75,000 spindles, as its share for the Third Plan. The Madras Government decided that all the 75,000 spindles would go to the co-operative sector. When we went to one of the meetings at the Government of India, a neighbouring State, I do not want to name the State, raised the point that Madras had now put up seven textile mills in the co-operative sector and they were not able to do and, therefore, they must be given spindles. We pointed out that the spindles allotted for the State were used or set apart by us for the co-operative mills and therefore they could not complain at Madras putting up co-operative mills. But they insisted and went on fighting and then the Industries Minister said : ' In that case all the spindles given to the co-operative sectors are outside the State quota '. Therefore, we got another quota of 100,000 spindles in addition to the 75,000 spindles we originally had. That is how we did it. That is how we have spent Rs. 50 crores over the plan target, and enormous number of things have been achieved more than the plan target. I do not deny that there may be a 10 per cent increase in cost due to inflation. But anything more than that I do not think there is. I will refer to only a few things. As I said, the textile mills which we got, were not originally planned in the Third plan.

Now in the extent of cane acreage that we have brought under cultivation, our target was 10,000. Now we have brought 13,000 acres under cultivation. The target for seed distribution was 26,890 kg. We have actually done 28,000 kg. under seed distribution. We provided only for 24 I.T.Is. We are to have 30 I.T.Is. by the end of the next year We provided 27 polytechnics. We are going to have 33 of them. Under power development we have, in addition to what we have provided in the Third Plan, taken up two new schemes, the Mettur Tunnel Scheme and the Kodayar Scheme. All these things go to make up the increased outlay of Rs. 50 Crores. The Madras Government can justly claim credit in all their activities for not merely fulfilling the financial target or over fulfilling the financial target but also over fulfilling the physical targets in most of these things. That is why I want to say that the increased expenditure of the plan taking up to Rs. 340 crores is on account of the larger physical targets achieved in this State.

Sir, in regard to the Salem Steel Plant, I want to say just what I had said in respect of the Hogenekal project that the Madras Government will spare no pains to see that it is implemented.

திரு. க. அன்பழகன்: சேலம் இரும்பு, எஃகுத் தொழிற்சாலைத் திட்டத்தை மேற்கொள்ள எக்காரணத்தாலாவது மத்திய அரசாங்கம் முன்வராவிட்டால், அத்திட்டத்தை மாநில அரசாங்கமே ஏற்று நடத்த முடியும் என்ற கருத்தை கனம்

[திரு. ஆர். வெங்கடராமன்] [10th March 1965

அமைச்சர் ஒரளவுக்குத்தான். அதில் வெளிநாட்டு அரசாங்கம் ஏற்றுக்கொள்கிறதா ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : In everything except one and that is foreign exchange. If foreign exchange for which we are now on our own responsibility making efforts will be forthcoming, as I said in the past, with or without the Central assistance the steel plant would be put up.

Now, Sir, I want to come to the points raised by our distinguished Leader of the Opposition. I never acknowledge defeat. You might have seen that. But now I am going to do it. In the clearance of slums we have been beaten. We are not able to do as much as I wanted. For various reasons the slum clearance has been hampered. The hon. the leader of the Opposition justly drew attention to the slums which had grown, which had increased in number. We are not able to get the lands because it is a tortuous process in which petitions are taken to the High Court and the Supreme Court and so on. It is very difficult to get lands. And after getting lands, when we try to rehabilitate them according to sanitary conditions of providing 25 families in an acre, we find very great resistance from the slum dwellers themselves. And it is on account of their resistance that a thousand tenements, which we built opposite to Oceanic Hotel in Foreshore Estate, had to be given to somebody else. Every effort the Government made to rehabilitate the slum dwellers was frustrated by a number of factors, not the least of it being the obstruction from the slum dwellers themselves. I do not think a democratic Government can do anything more than it has done. I have seen the way in which Mussolini rehabilitated the slum dwellers in the marshes opposite St. Peter's Chruch. But this Government have not the power and even if they had, it will not use it in the way in which it was done by Mussolini. Unless the social consciousness increases, unless the society feels that it must give its fullest co-operation to schemes like these, and unless the leaders educate the various people to co-operate with the Government in the measures undertaken, it will not be possible to solve the social evils. It is not possible for all the slum dwellers to be located or rehabilitated or accommodated in the same area. In that case we will have to put up buildings of six or seven storeys, and nobody is prepared to go up even one floor; nor can we expect one to climb one storey after another, because it is not an easy thing. If they are to be taken out of the city for rehabilitation, they refuse to go from their place of work. One thing that has surprised me is the difference in attitude between the working class in the West and that in our country. While the working class in the West do not even want to look at the image of the factory (they are working in) for 16 hours out of the 24 hours and want to live in a place far away from the factory, our people want to live almost at the doorstep of their place of work. This is an impossible feat for any Government, and that is why I submit that these slum clearance schemes have been making very, very slow progress.

10th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

Sir, my distinguished Collegue has met many of the points raised by the distinguished Leader of the Opposition in respect of medical care and medical administration. I understand, Sir, that during the Fourth Plan period we will have three more medical colleges in the State compared to a total of thirty provided for the whole country. I do hope that medical education will gain its primacy in the Fourth Plan period.

Sir, the suggestion made by Sri K. Balasubramanya Ayyar for a statutory Board of Agriculture is not a thing on which the Government can make up their mind at once. But a statutory Board of Agriculture which comprises all the various departments and is able to give a central direction, should be one of the lines on which progressive thinking should devote itself. Similarly the suggestion about the Board of Education also deserves a great deal of consideration.

Sir, I am afraid I have taken a lot of time. I am grateful to the House for the patient hearing it has given. I am also grateful to the House for the number of suggestions it has made. If by any omission I have left out a few points, it is not because I do not think them worthwhile or not worth taking note of but because the length of time I have taken and also because I do not want to try the patience of the House. Thank you, Sir.

MR. CHAIRMAN : As the Bills on the agenda will be taken up on the 25th, the House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 151. *Notification issued with G.O. Ms. No. 59, Rural Development and Local Administration, dated 7th January* 1965 *authorising the Personal Assistant (Panchayat Development) to Collector to perform the functions of the Revenue Divisional Officer to conduct the elections in Town Panchayats in Nilgiris district.*

† 152. *Short review of the activities of the Madras Record Office, the Tribunal for Disciplinary Proceedings and the Madras Public Service Commission for the half year ending 30th September* 1964.

* Laid on the table of the House on 4th March 1965.

† Kept in the Legislature library for reference.

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Thursday, the 11th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Upper Division Clerks for High Schools

* 141 *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN, SRI G. KRISHNAMOORTHY: } Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether sanction has been accorded for appointing one Upper Division Clerk for each aided high school with a strength of not less than 500 pupils;

(*b*) whether additional posts of Upper Division Clerks have been sanctioned at the rate of one Upper Division Clerk for every 500 pupils or part thereof beyond the first 500 pupils; and

(*c*) if so, from what date?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (*a*) No.

(*b*) & (*c*) Do not arise.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: ஐயா, இதுபற்றி டைரக்டர் அவர்களை ஆராயும்படி கல்வி இலாகாவிலிருந்து எழுதப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. அவர்களுடைய பதில் ஏதாவது கிடைத்ததா? இன்னும் ஆராய்ச்சியில் இருக்கிறதா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: சம்பளம் வசூலிப்பது முக்கியமான வேலை. அந்த வேலை இப்போது இல்லை, சம்பளம் இல்லை என்பதால். அதனால் குறைந்துவிட்டது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Are the Government aware that in a big high school there are four or five clerks, and will the Government examine the possibility of having the first two as upper divison clerks so that there may be an impetus for better work?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government do not propose to change the present pattern. Whatever staff is required, that will be there.

Headmasters of Secondary Schools

* 142 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether there is any bar in payment of salaries in the time-scale to the Headmasters of Secondary Schools who had completed the age of 45 on 31st December 1955; and

(b) whether there is any proposal to consider the hard cases of certain Headmasters and Headmistresses who, after completing the age of 45 on 31st December 1955, had been denied higher stage in the time-scale of Rs. 225—10—275—15—350?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (a) Yes. Headmasters of Secondary Schools who have not passed the prescribed test in Accounts and who have attained the age of 45 on 21st December 1955 and are promoted as Headmasters after that date, are not eligible to draw increments beyond the stage of Rs. 275 in the scale of Rs. 225—10—275—15—350.

(b) Yes. The matter is under consideration.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : ஐயா, 55 வயதில் எல்லோரும் ரிடையர் ஆக வேண்டுமென்று முன்னர் இருந்தது. அண்மையில் பிறப்பித்த ஆணையின்படி 58 வயது வரையில் தொடர்ந்து வேலையில் இருக்கலாம் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். அப்படி இருக்கும்போது 55 வரைக்கும் விலக்கு கொடுத்திருந்தால், 58 வரையில் தொடர்ந்து கொடுக்க அரசாங்கம் யோசிக்குமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : அதுதான் தொடர்ந்து பரிசீலனையில் இருக்கிறது என்று சொன்னேன். அரசாங்கம் தொடர்ந்து வேண்டியதைச் செய்யும்.

Craft Instructors and Drawing Masters

* 143 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state whether the Craft Instructors and Drawing Masters serving in Secondary Schools are eligible for weightage for the service put in by them in elementary schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : No.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் : செகண்டரி பயிற்சி ஆசிரியர்கள் என்று சொல்லக் கூடியவர்கள் எலிமெண்டரி பள்ளிகளிலிருந்து உயர்நிலைப் பள்ளிக்கு மாற்றப்பட்டால் அவர்களுடைய பழைய ஊழிய அனுபவம் கணக்குக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. ஆண்டுயர்வு கொடுப்பதில் வெயிட்டேஜ் கொடுத்தால் கணக்கில் எற்றுக் கொள்ளப்படுகிறது. செகண்டரி பயிற்சி ஆசிரியர்கள் சம்பளம் வாங்குகிற அதே பகுதியில் ஏறத்தாழ இருக்கிற கிராஃப்ட்

இன்ஸ்ட்ரக்டர்கள், டிராயிங் மாஸ்டர்கள் எலிமெண்டரி பள்ளிகளில் செய்த வேலையைக் கணக்கில் எடுத்துக்கொண்டு ஆண்டு உயர்வுகளில் சலுகை தர அரசாங்கம் முன்வருமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : எலிமெண்டரி பள்ளிகளில் பணிசெய்கிற சில இன்ஸ்பெக்டர்களைப்பற்றி 'கன்சிடர்' செய்தோம். அவர்கள் சம்பள விகிதம் ரூ. 65 முதல் ரூ. 90 வரை; செகண்டரி பள்ளிகளில் ரூ. 90 முதல் ரூ. 140 வரையில் இருக்கிறது. எலிமெண்டரி பள்ளிகளிலுள்ளவர்களுக்கு வெயிட்டேஜ் கொடுப்பதற்கில்லை என்பது அரசாங்கத்தின் யோசனை.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : ஏற்கனவே எலிமெண்டரி ஸ்கூலில் அனுபவம் உள்ளவர்கள், இப்போது உயர்நிலைப் பள்ளியில் இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் கொடுக்கிறார்கள். அதை அரசாங்கம் பரிசீலனை செய்யுமா ?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : (Pre vocational centre) ஆக இருந்தால் 'வெயிட்டேஜ்' கொடுக்க யோசனை செய்ய முடியும்.

* 144 Q.—MR. CHAIRMAN : This question is postponed.

Scheme of digging wells in the dry lands

* 145 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) the districts in which the scheme of digging wells and installing pump-sets in the dry lands is being implemented; and

(b) whether any loan is granted for this or whether the Government take the responsibility of digging the wells?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) & (b) A statement * is placed on the table of the House.

(அ) & (இ) சபையில் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

Fruit-bearing trees

* 146 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state—

(a) whether the Government grant loans to grow orchards;

(b) the names of fruit-bearing trees for rearing of which loans will be granted by the Government;

(c) the amount of loan which will be given per acre; and

(d) the loan granted so far in each district during 1963-64?

THE HON. SRI P. KAKKAN : (a) to (d) A paper * is placed on the table of the House.

(அ) to (ஈ) : சபைமுன் ஓர் அறிக்கை வைக்கப்பட்டுள்ளது.

* Printed as Appendix I on pages 52–55

* Printed as Appendix II on pages 55–56.

[11th March 1965

Admission into the Medical Colleges

*147 Q.—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state the number of Caste Hindus, Muslims, Christians, and Harijans selected for admission into the Medical Colleges for the year 1964?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM:

Caste Hindus	487
Muslims	40
Indian Christians	68
Harijans	104

DR. H. V. HANDE: On what basis are they selected?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: They are selected on the population basis.

DR. H. V. HANDE: Are any special, extra marks given to *viva voce*?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: Yes, Sir. That is being done by the Selection Committee.

DR. H. V. HANDE: How many marks are allotted for this subject by the Selection Committee?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: That is left to the responsibility and discretion of the Selection Committee. Probably it may be 50.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Is it on a caste basis or district basis?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: It is on a districtwise basis. Preference is given to Scheduled Castes and Scheduled Tribes.

DR. H. V. HANDE: Do the Government give any directive as a policy to the Selection Committee in regard to allotment of extra marks?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: No, Sir.

Protected water-supply to Dharmapuri

*148. Q.—DR. T. V. SIVANANDAM: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether there is any proposal to provide protected water-supply to Dharmapuri, Salem district: and

(b) if so, the stage at which the matter now stands?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM: (a) No.

(b) Does not arise.

11th March 1965]

DR. T. V. SIVANANDAM: Is it a fact that Dharmapuri is one of the important municipalities of the Salem district and will the Government think of providing protected water-supply to that place at an early date?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENKATACHLAM: Dharmapuri has since become a municipality and the water-supply scheme for the municipality is likely to be taken up during the Fourth Five-Year Plan.

Kottur drinking water-supply scheme

*149. Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state when the Kottur drinking water-supply scheme in Periakulam taluk, Madurai district, will be implemented?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: கோட்டூர் கிராமத்திற்குக் குடிநீர் வழங்குவதற்கு சுருளியாற்றிலிருந்து நீரெடுக்கும் திட்டத்திற்கு சுமார் ரூ. 1,05,000 செலவாகும். மற்றும் இதற்கு அன்றாடம் 31,000 காலன் நீரெடுக்க அனுமதியளிக்கவும் வேண்டும். இத்திட்டம், கிராமப் பணிகள் மானியத்தின் கீழ் நிறைவேற்றப்பட வேண்டியுள்ளது. இதன்கீழ், எந்த ஒரு பணிக்கும் ரூ. 40,000-க்கு மேற்படாத தொகை செலவழிக்கப்படலாம். ஆனால் அப்பணிக்கு ஆகும் செலவில் 25 சதவீதம் உள்ளூர் மக்களால் கொடுக்கப்பட வேண்டும்.

மேற்படி நிதியைத் தளர்த்தியும் இத்திட்டம் அனுமதிக்கப் படலாம். ஆனால் அரசாங்கப் பங்கான 75 சதவீத நிதியைப் பெறுவதற்கேற்ப, கிராமப் பணிகள் மானியத்தில் போதுமான நிதி வசதி இருக்கவேண்டும். மற்றும் எஞ்சிய தொகையை பஞ்சாயத்து யூனியன் தன் சொந்த நிதியிலிருந்தோ அல்லது உள்ளூரில் நிதி வசூல் செய்தோ பெறவேண்டும். இவ் விஷயம் ஆலோசனையில் உள்ளது.

District Development Councils

*150 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of SRI M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Minister for Local Administration be pleased to state—

(a) whether representations have been received that Special District Educational Officers in charge of Board High Schools are required to attend meetings of the District Development Councils; and

(b) if so the action taken or proposed to be taken thereon?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: (அ) ஆம்

(இ) இந்த விஷயம் பரிசீலனையில் இருக்கிறது.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: அவர்கள் இந்த மீட்டிங்கில் ஆஜராவதைப்பற்றி என்ன தப்பிதம் இருக்கிறது என்று சர்க்கார் நினைக்கிறது?

கனம் திரு. எஸ். எம். ஏ. மஜீத்: இந்த விஷயம் இப்போது தான் சர்க்காருடைய கவனத்திற்கு வந்தது. கலெக்டரும் அவர் மீட்டிங்கில் ஆஜராக இருந்தால் நல்லது என்று கூறியிருக் கிறார்கள். சம்பந்தப்பட்ட இலாகா டைரக்டருக்கு அபிப்ராயம் கோரி எழுதியிருக்கிறோம். இன்னும் தகவல் வரவில்லை.

MR. CHAIRMAN : Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—CALLING ATTENTION TO NON-GRANT OF ANNUAL INCREMENTS TO B.T. ASSISTANTS AND LANGUAGE PANDITS IN NORTH ARCOT DISTRICT BOARD.

*டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: ஐயா, வடஆற்காடு மாவட்டக் கழக உயர்நிலைப் பள்ளிகளில் பணியாற்றும் பி.டி. பட்டம் பெற்ற உதவியாசிரியர்களும் மொழியாசிரியர்களும் மூன்றுண்டுகளாக அவர்களுக்குக் கிடைக்கவேண்டிய ஆண்டுயர்வுகள் கொடுக்கப் படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அவர்கள் தொடர்ந்தும் திருப்தியாகவும் வேலை பார்த்துவந்திருந்தும் தக்க காரணமின்றிக் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள் என்பதையும், அதனால் அவர் களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கும் பண்முட்டுப்பாடு பெரிது என்பதையும் இதனை உடனடியாகக் கவனித்து அவ்வாண்டுயர்வுகளைக் கொடுக் குமாறு ஆணையிட வேண்டும் என்பதையும் கனம் முதலமைச்சர் அவர்களுடைய கவனத்திற்குக் கொண்டு வருகிறேன்.

*THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Mr. Chairman, Sir, the confirmation and declaration of probation of all categories of teachers were not done from the year 1958 onwards either by the defunct District Board, North Arcot, or by the Special Officer, North Arcot District Board, or by the Collector (L. A. Branch), Vellore, resulting in huge accumulation of arrears of work in North Arcot District. After the Secondary Education Unit came under the control of the Director of Public Instruction with effect from 25th April 1963, necessary steps have been taken regarding the regularisation of services and declaration of probation of all temporary incumbents numbering about 500. The Special District Educational Officer, North Arcot, has addressed all the Headmasters of Board High Schools in his district and gathered necessary particulars in regard to the fixation of seniority and regularisation of services of the staff. The Government have not received any specific representation to the effect that increments had not been sanctioned to the B.T. Assistants and Language Pandits serving in the Board High Schools in North Arcot District. However, with reference to a representation received from Dr. A. Chidambaranathan that increments had not been sanctioned to Tamil Pandits in Thanjavur District, the Director of Public Instruction was instructed to issue necessary instructions to all the Special District Educational Officers to see that expeditious action was taken in this regard. It is hoped that the Special District Educational Officers would have by this time taken action in the light of the instructions issued by the Director.

III.—GOVERNMENT MOTION.

DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY.

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: Sir, I move—

"That the Official Language Policy be taken into consideration."

தலைவர் அவர்களே, மொழிப் பிரச்னை உண்மையிலேயே இந்த நாட்டைப் பொறுத்தமட்டில் ஒரு சிக்கலான பிரச்னையாக இருக்கிறது என்பதை யாரும் மறுக்க முடியாது. அதற்குக் காரணம் என்னவென்றால் நாம் சுதந்திரம் அடைந்தது ஒன்று. இரண்டாவது பல மொழிகள் பேசப்படுகிற இந்த நாட்டிலே அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தில் 14 மொழிகள் தேசிய மொழிகளாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய காலம் சென்ற பிரதமர் அவர்களே அடிக்கடி வற்புறுத்திக்கூறியிருப்பது போல், 14 மொழிகள் தேசிய மொழிகள்; 14 மொழிகளுக்கும் சம அந்தஸ்து உண்டு; எல்லாம் தேசிய மொழிகளாகவே ஒப்புக் கொள்ளப்பட் டிருக்கின்றன, என்பதை யாவரும் உணருவார்கள். ஆனால், நம்முடைய அரசியல் அமைப்பு, ஆட்சி அமைப்பு, யூனியனுக இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி வேறு, மாநில ஆட்சி வேறுக இருக்கிறது. மாநிலங்கள் இப்போது அநேகமாக மொழி வாரியாகவே இருக்கின்றன. ஒரு மொழி பேசப்படுகிற சில மாநிலங்கள் இரண்டு, மூன்று மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக் கின்றனவே தவிர, ஒரு மாநிலத்திலே பல மொழிகள் பேசப் படுகிற பிரச்னை இல்லை. இந்த மாநிலத்தில்கூட தெலுங்கு பேசு கிறவர்களும் மலையாளம் பேசுகிற ஒரு சிலரும் இருக்கலாம். ஆனால், பொதுவாக மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக் கின்றன. மத்தியப் பிரதேசத்தில் இந்தி தாய் மொழியாக உள்ளது. உத்திரப் பிரதேசம் இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டது. அது மாதிரி ஒரு மொழி பேசப்படுகிற மாநிலம் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட மாநிலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டிருக் கின்றனவே தவிர, அநேகமாக ஒரு மொழி பேசும் அமைப்பு களாகவே மாநிலங்கள் அமைந்திருக்கின்றன. இருந்தாலும் சிறு பான்மையோர் பிரச்னை இருக்கிறது. அதிலும் இந்த அரசாங்கம் கண்டிப்பாக அனுசரிக்க ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிற சில பகுதிகள் உள்ளன. மொழி விஷயத்தில், படிப்பு விஷயத்தில், வேறு மொழி பேசுகிறவர், சிறுபான்மையோரின் நலன்கள் போதியளவு பாது காக்கப்படவேண்டும் என்பதில் அரசாங்கம் கண்ணும் கருத்து மாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி என்ன என்ன கோட்பாடுகள் அமைத்துக் கொள்ளவேண்டுமென்று முடிவு செய்தபொழுது, இதைப் பார்த்த மத்திய அரசாங்கத்தின் முன்னாள் உள்நாட்டு அமைச்சர் அவர்கள்—இப்போதுள்ள பிரதமர்—இந்த நகல் வேண்டுமென்று கேட்டார்கள். இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பே இது உண்மையில் அமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங் களுக்கும் நாம் தெரிவிக்கவேண்டுமென்று இந்த நகலையும் அனுப்பி வைத்தேன். சிறுபான்மையோர் விஷயத்தில் நாம் கவனம் செலுத்துகிறோம். தமிழ் நாட்டிலே ஆங்கிலம், தமிழ் தவிர ஆறு மொழிகள் பயிற்சி மொழிகளாக ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருக்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

இன்றன. சிறு பான்மையினர் வேண்டுமென்றால் தெலுங்கோ, மலையாளமோ, குஜராத்தியோ படித்துக்கொள்ளலாம். சென்னையில் குஜராத்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இருக்கிறது. அது மாதிரியே இந்தி சொல்லிக் கொடுக்கிற பள்ளிக்கூடம் ஒன்று இரண்டு இருக்கின்றன. ஆனால், நாம் சுதந்திரம் அடைவதற்கு முன்பு இது ஒரு பிரச்னையாக எற்படவில்லை. பல மொழிகள் பேசிக் கொண்டிருந்தாலும் இது ஒரு பிரச்னையாக ஏற்படவில்லை. எனென்றால், ஆட்சியைப் பொறுத்தவரையில் ஆங்கிலத்தில் நடந்தது. அப்போதுகூட கிராமங்களில் கிராம முன்சீப், கணக்குப்பிள்ளை கணக்கு வைக்கிறது எல்லாம் தமிழில் தான் இருந்தது. நான் சின்ன வயதில் பார்த்திருக்கிறேன். இருந்தாலும் அப்போது ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம் தான். மாநிலத்திலும் ஆட்சி மொழி ஆங்கிலம் தான். கோர்ட்டுகளில் வழக்கறிஞர்கள் தமிழில் தான் பேசினார்கள். ஆனாலும், ஆட்சி மொழி ஆங்கிலமாகத் தான் இருந்தது. மத்திய மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்த மட்டில், அப்போதே மகாத்மா காந்தி அடிகள் சுதந்திரப் போராட்டத்தின் தலைமையை ஏற்றுக் கொண்ட சமயத்தில் தீர்க்கதரிசனத்துடன் இதை வற்புறுத்தினார்கள். பாரத நாட்டுக்கு ஒரு மொழி வேண்டும், அது பெருவாரியான மக்களால் பேசப்படுகிற மொழி யாக இருக்கவேண்டும், அதற்கு இந்தியையே வைத்துக் கொள்ள லாம் என்று கூறினர். ஆகவேதான் இந்தி, நிர்மாணத் திட்டத்தில் ஒரு அம்சமாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது. அதே சமயத்தில் மற்றொன்றையும் காந்தி அடிகள் நம்மிடம் வற்புறுத்தினார்கள், நம்மை உணரச் செய்தார்கள். மாநிலங்களில் அலுவல்களை தாய் மொழியில்தான் நடத்த வேண்டும் என்றார்கள். அதற்கு இணங் கத்தான் சென்னை ராஜதானி காங்கிரஸ் கமிட்டி மாறி தமிழ்நாடு காங்கிரஸ் கமிட்டி, ஆந்திரா காங்கிரஸ் கமிட்டி, கேரள காங்கிரஸ் கமிட்டி என்று எல்லாம் மொழிவாரியாக காங்கிரஸ் ஸ்தாபனம் அமைக்கப்பட்டது. சுதந்திரம் அடைந்த உடன் அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் நிறைவேற்றப்பட்டது. அந்தச் சட்டத்தில் 343, 344 என்ற இரண்டு பிரிவுகளைக் கனம் உறுப்பினர்கள் கவனித்து இருப்பார்கள். 343-வது பிரிவு எந்த மொழியில் ஆட்சி நடத்துகிறது என்பதைப்பற்றியது. இதில் மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்தவரை இந்தி தான் ஆட்சிமொழியாக இருக்க வேண்டு மென்று சட்டம் கூறுகிறது. ஆனால், 15 ஆண்டுகளுக்கு இது வரையில் இருந்ததுபோல் ஆங்கிலமே தொடர்ந்து ஆட்சிமொழி யாக இருக்கலாம் என்று அதில் கூறப்பட்டிருக்கிறது. மாநிலங் களைப் பொறுத்தவரையில், நாம் எந்த மொழியை வேண்டு மென்றாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம். 14 மொழிகளில் எதை வேண்டுமென்றாலும் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அதிகாரம் இருக்கிறது. அந்த அதிகாரம் நம் சட்ட சபைக்கு அளிக்கப்பட் டிருக்கிறது. அதோடு கூட ஆங்கிலத்திலும் வேண்டுமென்றால் வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருக் கிறது. நாம் இந்த மாநிலத்தில் ஒரு சட்டம் செய்தோம். அந்தச் சட்டப்படி தமிழ் தான் ஆட்சிமொழி என்று நிர்ணயித் திருக்கிறோம். சட்ட மன்றம் அதைச் சட்டமாக்கி இருக்கிறது.

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அந்த வகையில் தமிழை ஆட்சிமொழி ஆக்குவதில் வேகமாக ஏற்பாடுகள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். அதற்கு glossary தயார் செய்யவேண்டியிருக்கிறது. சொற் களஞ்சியம் தேவை. தகுதியான சொற்கள் வேண்டும், புரியாத சொற்களைப் போட்டுப் பயனில்லை. எல்லோரும் புரிந்து கொள்ளக் கூடிய அளவில் அந்தக் கொள்கைகள் கடைபிடிக்கப்பட்டு மாநில ஆட்சியைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் ஆட்சிமொழி யாகியிருக்கிறது. ஆனால், ஆங்கிலத்தைத் தொடர்ந்து வைத்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆங்கிலத்தையும் சேர்த்து வைத் திருக்கிறோம். சமீபத்தில் சட்டம் செய்தோம். அது இல்லை யென்றால் சங்கடம் ஏற்படக்கூடும். தமிழ் ஆட்சி மொழி என்றாலும் ஆங்கிலத்தை வைத்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஆட்சேபணையில்லாத வகையில் வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். சட்டம் செய்கிறோம். மசோதா நிறைவேற்றுகிறோம். முதலில் draft செய்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் பழக்கப்பட்டிருக்கிறோம். ஆங்கிலத்தில் draft பண்ணும்போதே எவ்வளவோ தவறுகள் இருக்கின்றன. எதிர்க் கட்சித் தலைவர் கனம் பாலசுப்ரமணிய அய்யர் எத்தனையோ குற்றம் குறைகளை காட்டியிருக்கிறார். சட்ட இலாகா இருக்கிறது, கவனம் செலுத்தி திருப்பித் திருப்பிப் பார்த்து மசோதா கொண்டு வந்தாலும் தவறுகள் தெரிகின்றன. தமிழில் கொண்டுவரவேண்டுமென்றால், தகுந்த வார்த்தைகள் போட வேண்டும். சட்டத்தில் முக்கியமானது precision அந்த ஒரு கருத்தைத் தான் சொல்லவேண்டும். அதைச் சொன்னால் சிலர் கோபித்துக்கொள்ளுவார்கள். இப்போது போலீஸ் என்பதற்கு காவல் என்றால் forest guard இருக்கிறான், gate guard இருக்கிறான், இதனால் பின்னால் சங்கடம் வரும் என்று சொன்னால் தமிழ் வேண்டாம் என்று சொல்கிறார் என்கிறார்கள். தமிழ் வார்த்தை முக்கியம் அல்ல. கருத்துத் தான் முக்கியம். ஒரு வார்த்தை சொன்னால், புரியும்படி இருக்க வேண்டும். அசல் தமிழாக இருக்க வேண்டும் என்பதல்ல. இன்றைக்கு ஆங்கிலம் உலகத்தில் சிறந்த மொழியாக விளங்கு கிறது என்றால் அந்த ஆங்கிலம் எல்லாவற்றையும் கிரகித்துக் கொள்கிறது. பிரிட்டிஷ் ஆட்சி காலத்தில்கூட மாமூல், செஷன்ஸ்டிகேட்டா, சிரஸ்தார், அமீன் போன்ற வார்த்தைகளை ஆங்கிலத்தில் மாற்றிக்கொள்ளவில்லை. அதையே வைத்துக் கொண்டார்கள். முஸ்லிம் காலத்து வார்த்தைகளாக இருந்தாலும் அவைகளையே வைத்துக் கொண்டார்கள். ஆங்கில இலக்கியத்தில் ஆண்டுதோறும் 600 வார்த்தைகள் சேருகின்றன என்று சொல்லப் படுகிறது. அந்த மொழி வளருவதற்கு இதுதான் காரணம் என்று லைதீகமாக உள்ளவர்கள் தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். இதை கவனமாக வைத்துக்கொண்டு, பலர் உதவி பெற்று 'glossary' தயாரித்து வருகிறோம். தகுதியான சொற்கள் ஆட்சி நிர்வாகத்துக்குரிய சொற்கள், கோர்ட்டுக்கு வேண்டிய சொற்கள் இதை எல்லாம் தயாரித்துக் கொண்டு வருகிறோம். இப்போது நம் மாநிலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

இருக்கிறது. எல்லா இலாகாக்களின் தலைமை காரியாலயங்களிலும் செகரடேரியட்டிலும் ஒரு அளவுக்குக் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிறது. சட்டசபையிலும் கூடியவரை தமிழ்தான் நிறைவேற்றப்பட்டு வருகிறது. ஆங்கிலம் இருப்பதும் அவசியம்.

இப்பொழுது மசோதா தயாரிப்பது என்றால், ஆங்கிலத்திலே தான் தயாரிக்கிறோம். மற்றப்படி தமிழும் கையாளப்படுகிறது. ஆகவே, மாநில ஆட்சிமொழியைப் பொருத்தமட்டில் இதிலே வேறு ஒன்றும் சர்ச்சைக்கு இடமில்லை. நிலைமை எல்லோருக்கும் புரிந்திருக்கிறது.

ஆனால், மத்திய ஆட்சி மொழியிலும் நமக்கு அக்கறை இருக்கிறது. அது எப்படி இருந்தால் நமக்கு எப்படி. பாதகம் இல்லாமல் இருக்கும் என்பதைத்தான் இந்த மாநிலத்திலே உள்ளவர்களாகிய நாம் கவனிக்க வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே ஆர்ட்டிகிள் 343-ல் இந்தி என்று அவர்கள் போட்டிருக்கிறார்கள். அதிலே இருக்கிற சங்கடங்களை உணர்ந்தார்கள். அதனால் 15 ஆண்டுகளுக்கு ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்று அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலே வகை செய்தார்கள். ஆகவே, 1965 ஜனவரி 26-ஆம் தேதி வரையிலே ஆங்கிலம் இருந்தது. நமக்கு ஒன்றும் தொல்லை இல்லை. ஆனால், ஏதாவது ஒரு காலத்திலே 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு இந்தி வரும். ஆகவே, இந்தி படிப்பது நல்லது என்று வற்புறுத்தப்பட்டது. சில பேர் இந்தியே வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி என்றால் சில பேருக்கு ஒரு 'allergy' இருந்தது. பொதுவாக இந்தி படிக்கிறது நல்லதுதான். அதனாலே தமிழுக்கு பாதகம் ஏற்படாது. தமிழுக்குக் குறை ஏற்படாது என்று பலர் படித்துக் கொண்டுதான் இருந்தார்கள். தாங்களாகவே படித்தார்கள். அதற்குப் பிறகு சுதந்தரம் வந்தது. காந்தியடிகள் சொன்னார்கள் இந்தியைப் படிக்கவேண்டும் என்று. பல பேர் ஆண்கள், பெண்கள், வயதானவர்கள்கூட இந்தியை உற்சாகமாகப் படித்துப் பட்டம் பெற்றார்கள். ஆனால், அப்படிப் படித்தவர்களுக்கு ஒரு சங்கடம் இருந்தது. அவர்களுக்கு படித்ததைக் கையாள்வதற்கு சந்தர்ப்பம் இல்லை. எனக்குக்கூட அப்படித்தான். இலக்கியம், இலக்கணம் படிப்பது மறந்து போகிறது. ஆனால் முஸ்லிம் சகோதரர்கள் இருக்கிற இடங்களிலே இருப்பவர்கள் தாங்களாகவே உருது விலே, இந்துஸ்தானியிலே பேசுகிறார்கள். பழக்கம் இருந்தால் வந்துவிடுகிறது. அதிலும் தமிழ்நாட்டு மக்களுக்குத் தான் பல மொழிகளைக் கற்றுக்கொள்ளும் திறமை அதிகமாக இருக்கிறது.

அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இந்தியை 15 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று இருந்தாலும், நாம் நெருங்க நெருங்க 344 ஆவது ஆர்டிகிள்படி இந்தி எவ்வளவுதூரம் அபிவிருத்தி பெற்றிருக்கிறது என்பதை ஆராய்வதற்கு ஒரு கமிட்டியை ஜனாதிபதி போடவேண்டும் என்ற விதியின்படி ஒரு கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. பி. ஜி. கெர் அவர்களுடைய தலைமையிலே அந்தக் கமிட்டி ஆராய்ந்தபொழுது நம்முடைய மாநில ஆட்சியின் சார்பாகவும் அப்பொழுதே நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தோம். Memorandum அனுப்பினோம். இதை

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

யெல்லாம் வைத்துக்கொண்டு சில யோசனைகள் கூறியதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டார்கள். ஆனால் பொதுவாக இந்தி 1965-லே வரலாம் என்ற வகையிலேதான் அந்தச் சிபாரிசுகளை அனுப்பினார்கள். அந்தச் சிபாரிசுகள் அனுப்பியதன்பேரில் ஒரு மத்திய பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அந்தக் கமிட்டிக்கும் நம்முடைய அபிப்பிராயங்களைத் தெரிவித்தோம். அப்படித் தெரிவிப்பதற்கு முன்பே முக்கியமாக இந்த மாநிலத்திலே உள்ள ஆட்சியை நடத்துகின்றவர்கள் அக்கரை எடுத்துக்கொண்டு, Initiative எடுத்துக்கொண்டு, மைசூர் முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர், ஆந்திர முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர், கேரள முதலமைச்சர், கல்வி அமைச்சர் எல்லோரையும் அழைத்து நமது தென் மண்டலத்தைப் பொறுத்தமட்டில் நமக்கு என்ன செய்யவேண்டும் என்பதை தெளிவாகத் தெரியப்படுத்தி ஒரு யாதாஸ்தை அனுப்ப வேண்டும் என்று முடிவு செய்து, அதன்படி ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும், அது இல்லாவிட்டால் கஷ்டப்படுவோம். இந்தி இன்னும் பக்குவம் அடையவில்லை, ஆகவே ஆங்கிலமும் இருக்கவேண்டும் என்பதுதான் முக்கியமான கருத்து என்று தெரிவித்தோம். பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் அதை ஒருவாறு ஒப்புக்கொண்டார்கள். 1965-க்குப் பிறகும் போகப் போகத்தான் இந்தி வரமுடியும், ஒரேயடியாக இந்தி மட்டும் ஆட்சி மொழியாக இருந்தால் குந்தகம் ஏற்படும் என்பதை ஓரளவு உணர்ந்துகொண்டார்கள். அதற்கு மேலும் நாமும் மற்றவர்களும் வற்புறுத்தினோம். பார்லிமெண்டரி கமிட்டியும் ஒருவாறு உணர்ந்து இருக்கிறது. அந்த நிலையிலேதான் இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு Official Languages Act என்ற சட்டம் ஒன்று பார்லிமெண்டில் நிறைவேற்றப்பட்டது. 1965 ஜனவரி 26 முதற்கொண்டு அரசியல் அமைப்புச் சட்டப்படி இந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. ஆனால், அந்த காண்ஸ்டிட்யூஷன்படியே சட்டம் செய்யலாம். ஆங்கிலம் உபயோகிப்பதற்கு அந்தச் சட்டந்தான் செய்யப்பட்டது. ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்பது சட்டம். ஆனால், அதன் உபயோகத்திற்குக் கால வரம்பு இல்லை; 10 ஆண்டு, 20 ஆண்டு, 30 ஆண்டுகள் என்று பிரதம மந்திரி அவர்களும், இப்பொழுது இருக்கிற பிரதம மந்திரி அப்பொழுது உள்நாட்டு அமைச்சராக இருந்தார்கள், அவர்களும் அப்பொழுதே விளக்கினார்கள். பிரதம மந்திரி உறுதி (assurance) கொடுத்தார்கள். நாம் எத்தனையோ முறை இங்கேயுள்ள மன்றங்களிலே விளக்கி இருப்பதைப் போல, சட்டம் ஒரு பக்கம் இருந்தாலும், சட்டத்தோடு assurance வேறு இருக்கிறது. அதுதான் விளக்கம். நாம் விரும்புகின்ற வரையில், இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கும் என்றும், ஆனால் இதைச் சட்டத்திலே போடுவது சிரமம். 'Non-Hindi State' என்றால் பஞ்சாப், மகாராஷ்டிரா, குஜராத்தி இதுவெல்லாம் 'Non-Hindi' ஸ்டேட்தான். ஆக, இதிலேயெல்லாம் சங்கடம் வந்தது. பிரதம மந்திரி நேருஜியின் assurance இருக்கிறது. அதை நாம் நம்பலாம், அதுவே போதும் என்ற வகையிலேதான் நாம் சட்டத்தை விளக்கினோம். நமக்கு ஒன்றும் பாதகம் ஏற்படாது, இந்தித் திணிப்பு ஒன்றும் இருக்காது. எது வரையிலே வேண்டுமோ, அது வரையில் ஆங்கிலம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March

தொடர்ந்து இருக்கும் என்ற சட்டம் இருக்கிறது. அதிலே இருக்கிறது, அதைப்பற்றி அலுவலோடு [illegible] என்றுதான் விளக்கிக்கொண்டு [illegible]

ஆனால், அதற்குப் [illegible] வருகிறது [illegible] பிறகும், எல்லா பாடமும் [illegible] பிறகும் என்றும் ஆசாமற்ற [illegible] பொதுவாக ஒரு அச்சம் இருந்தது. மற்ற அச்சத்தைத் தவிர இதுவரையிலும் பிரதம மந்திரியின் உறுதி [illegible] என்றும் சொன்னாலும், இப்படி ஒரு அச்சம் வந்து [illegible] தவிர்க்கும் வகையிலே நடவடிக்கைகள் எடுத்துக் [illegible] வேண்டும் என்று நாமும் வற்புறுத்தினோம். மற்றவர் பலரும் வற்புறுத்தினர்கள்.

இப்பொழுது நிலைமை என்னவென்றால், முதலமைச்சர்கள் சந்தித்தார்கள். அவர்களெல்லாம் வற்புறுத்தினர்கள். அதையெல்லாம் ஏற்றுக்கொண்டு பிரதம மந்திரி அவர்கள் பார்லிமெண்டிலே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகிற வரையிலே ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும் மத்திய ஆட்சி மொழியாக இந்தியோடுகூட ஆங்கிலமும் இருக்கும் மத்திய ஆட்சிக்கும் மாநிலங்களுக்கும் கடிதப் போக்குவரத்து என்றால் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும் அல்லது வேறு இந்தி பேசுகின்ற மாநிலத்துக்கும் இந்தி பேசாத மாநிலத்துக்கும் தொடர்பு வேண்டுமென்றால், அதிகம் ஆங்கிலம்கூட இருக்கும். இந்தியை வைத்துக்கொள்வதைப்பற்றி நாம் ஆட்சேபிக்கவில்லை, அரசாங்கமும் ஆட்சேபிக்கவில்லை. அதற்கு சில பத்திரிகைக்காரர்கள்தான் கண்டிப்பிட்டார்கள் காரணம், அச்சு அதிகம் செலவாகிறது என்று. பெரிய விஷயத்தைப் பார்க்கும்போது இந்த சிறிய விஷயத்துக்கொல்லாம் காரணம் செலவாகிறது என்று பார்ப்பதிலே பயனில்லை. 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்ற வேண்டுமென்று சிலர் கூறுகிறார்கள். ஆனால் அதுவல்ல இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை. கான்ஸ்டிட்யூஷனை மாற்ற வேண்டிய அவசியமில்லை. இந்த Official Languages Act மாற்றினால் போதும் என்பதுதான் இந்த அரசாங்கத்தின் கொள்கை.

இந்த Official Languages Act வரும்பொழுது ஒரு சர்ச்சை வந்தது. may என்று போடலாமா, shall என்று போட வேண்டாமா என்று. ஆனால் வழக்கறிஞர்கள் வாதாடக் கூடும்; 'may' என்றால் 'shall' என்று சொல்லலாம், 'may' என்றால் 'may not' என்றும் சொல்லலாம் என்று. ஆனால் shall என்று போடுவதற்கு அப்பொழுது ஒரு சங்கடம், அப்பொழுது இருந்த பிரதம மந்திரியே தெரிவித்தார்கள். அதாவது வரம்பு கட்டிவிட்டால் 'shall' என்று போடலாம். 10 ஆண்டு, 20 ஆண்டு, 25 ஆண்டு என்று வரம்பு கட்டிவிட்டால் shall போடலாம். வரம்பு இல்லாதபோது shall போட்டால்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

சங்கடம் வரும். ஆங்கிலம் உபயோகிக்க வேண்டும் என்ற ஒரு நிலைமை வரும் என்று கஷ்டத்தை எடுத்துச் சொன்னார்கள். சரி எப்படியும் பிரதம மந்திரியின் உறுதிமொழி இருக்கிறது என்று ஏற்றுக்கொண்டேன். ஆனால் இப்பொழுது அந்த அஷ்யூரன்ஸை சட்டபூர்வமாக்கவேண்டும். பிரதம மந்திரியின் உறுதி மொழியை அப்படியே சட்டம் ஆக்குவது சிரமம்தான். இருந்தாலும் இப்பொழுது அச்சம் வந்துவிட்டது. எவ்வளவு தூரம் முடியுமோ அந்த அளவுக்குச் சட்டம் ஆக்கவேண்டும் என்றுதான் வற்புறுத்தினேன். அப்பொழுது ஒரு வரம்பு வந்துவிடுகிறது. எல்லா இந்தி பேசாத, இந்தியைத் தாய்மொழியாக கொள்ளாத மாநிலங்கள் விரும்புகின்ற வரையிலே ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கும். "மாநிலங்கள்" என்று பொதுவாகப் போட்டால் போதாது. அப்படிச் செய்தால் 'எத்தனை மாநிலங்கள்' என்ற பிரச்னை வரும். நம் மாநிலம் வரையிலும் நான் கேட்கிறேன். ஹிந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாத எந்த மாநிலம் விரும்பினாலும், அது விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்று நான் கேட்கிறேன். இந்த வரம்பு வந்து விடுகிறது. இந்த விஷயத்தில் 'ஷெல்' (shall) என்று போட வேண்டும் என்று நாங்கள் வற்புறுத்துவோம். இந்தக் கருத்து ஏற்றுக்கொள்ளப் பட்டிருக்கிறது. இந்தக் கருத்து நிறைவேறும் வகையில் சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்துவோம். இந்த நம்பிக்கை இப்போது இருக்கிறது. இவ்வாறு சட்டம் இயற்றப்பட வேண்டும் என்று நாங்கள் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி, அத்தகைய சட்டத்தைப் பெறுவோம். ஆங்கிலம் அவ்வாறு, தொடர்ந்து, நாம் விரும்பும் வரையில் இருக்கும். அப்படி இருப்பதால், பாதகம் ஒன்றும் ஏற்படுவதற்கில்லை; அதாவது, ஹிந்தி பேசாத காரணத்தால் பாதகம் ஏற்படுவதற்கில்லை. இதுதான் ஆட்சி மொழி விஷயத்தில் இப்போதைய நிலை.

மாநிலம் சர்வீஸைப் பொறுத்த வரையில், தமிழோ, ஆங்கிலமோ—எப்படி வேண்டுமானாலும்—வைத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அகில இந்திய ஸெர்வீஸை பொறுத்தவரையில், இதுவரையில் ஆங்கிலம் இருந்தது. இப்போது, ஹிந்தியையும் பரீட்சை medium ஆக வைக்க வேண்டும் என்று ஹிந்திக்காரர்கள் கேட்கிறார்கள். அவர்களுடைய இந்தக் கோரிக்கையை மறுப்பதற்கில்லை. காரணம், இப்போது ஆங்கிலம், ஹிந்தி ஆகிய இரண்டும் ஆட்சி மொழிகளாக இருக்கின்றன. ஹிந்தியைப் பொறுத்த வரையில், அது ஒரு சிலருக்கு தாய்மொழியாக இருக்கிறது. ஆங்கிலம், ஆங்கிலேயர் இந்தியர்களைத் தவிர வேறு யாருக்கும் தாய் மொழியாக இல்லை. எனவே இந்த ஏற்பாடு தாராளமயம் எற்படுத்தக்கூடியது. இந்த விஷயத்தில் ஸ்விட்ஸர்லாந்து, பிரான்ஸ் ஆகிய நாடுகளில் இருப்பது போல moderation முறை கொண்டுவருவதாக மத்திய அமைச்சர்கள் சொல்கிறார்கள். அப்படிச் செய்தால், பரீட்சை, rank ஆகியவைகளில் நியாயம் இருக்கும் என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்: 'moderation' என்றால் என்ன? இதுபற்றிய விளக்கத்தை அறிய விரும்புகிறேன்.

[11th March 1965

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அதை விளக்குகிறேன். 'moderation' திட்டத்தை எங்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வகையில் அமைப்பதாக அவர்கள் சொன்னார்கள். அந்தத் திட்டத்தை எங்களிடம் காட்டிவிட்டு அதன் பிறகு நடை முறைக்குக் கொண்டுவருவதாக அவர்கள் சொன்னார்கள்.

ஓட்டப் பந்தயங்களை கனம் அங்கத்தினர் ஸ்ரீ. வஹாப் பார்த் திருப்பார். ஓட்டப் பந்தயங்களில் சம நீதி வழங்குவதற்காக சிலருக்கு "handicap" கொடுப்பதுண்டு. அதாவது தான் மற்றவர்களைவிட 10, 20 அடி முன்னால் நிறுத்தி அங்கேயிருந்து ஓடச் சொல்வார்கள். அதே மாதிரி moderation முறை யிலும் சம நீதி வழங்கப்படும். ஹிந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்டவர்கள், அதைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் ஆகிய இரு சாராரும் பரீக்ஷை எழுதும்போது, இரு சாராருக்கும் சமநீதி வழங்குவதற்கான திட்டம்தான் moderation திட்டம். இப்போது கூட 'moderation' முறை கையாளப்படுகிறது. இப்போது கூட தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டும் moderation ஆக இருக் கின்றன. அந்த மாடரேஷன் திட்டம் இன்னும் முடிவாகவில்லை. moderation formula என்ன என்று நமக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு அதை நாம் ஒப்புக்கொள்ளும் வரையில் அதைக் கொண்டு வரக்கூடாது என்று நாம் வற்புறுத்தினோம். அதை அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆனால், இப்போது நாம் தெரி விப்பது முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் தெரிவிக்கப்படவில்லை. "அகில இந்தியப் பரீக்ஷையைப் பொறுத்தவரையில், ஹிந்தியை வைத்துக்கொள்வதென்றால், மற்ற பிராந்திய மொழிகளையும் வைத்துக்கொள்ளுங்கள். அவை மூலமும் பரீட்சை எழுதுவதை நீங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னோம். அதைப் பரிசீலிக்கிறோம். அது எவ்வளவு தூரம் சாத்தியமானது என்று பார்க்க வேண்டும். இரண்டு மொழிகளுக்கே 'moderation' என்றால், 14 மொழிகளை வைத்துக் கொண்டால் சிரமமாக இருக்குமே, இருந்தாலும் பரிசீலிக்கிறோம்" என்று மத்திய அரசினர் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இதையெல்லாம் பரிசீலித்து முடிவு செய்யும் வரையில் ஆங்கிலமும் அகில இந்தியப் பரீக்ஷைக்கு இருக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறோம். ஆங்கிலம் அகில இந்தியப் பரீக்ஷைக்கு அந்த அளவிற்கு முக்கியமான மொழியாக இருக்கும். அகில இந்தியப் பரீக்ஷையைப் பொறுத்தவரையில், இதுதான் இப்போதைய நிலை.

இப்போது மத்திய ஆட்சியில் இந்தி தெரியாதவர்கள் உத்தி யோகத்தில் இருக்கிறார்கள். இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்ற நிலை வந்த பிறகு, அவர்களுக்கு பாதகம் ஏற்படக் கூடாது என்று நாங்கள் வற்புறுத்தினோம். புதிதாக மத்திய அரசாங்க ஸெர்விஸுக்கு நியமிக்கப்படுபவர்களுக்கு recruit பண்ணப்படுபவர்களுக்கு—இந்தியே தெரியாவிட்டாலும், அதனால் நியமனத்திற்குத் தடை இல்லை. ஐ.ஸி.எஸ். வேலை பார்த்த வெள்ளை காரர்கள் கூட தமிழோ, தெலுங்கோ, மலையாளமோ—ஏதோ ஒரு பிராந்திய மொழியை—கற்றுக்கொண்டு தான் இருந்தார்கள். ஆகையால் இன்றைக்கு வேலையில் இருப்பவர்களும் இனிமேல்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

வேலைக்கு நியமிக்கப்படுபவர்களும் இந்தி பேசத் தெரியாதவர் களாக இருந்தால், அவர்களுக்கு எந்த விதமான பாதகமும் ஏற்படக் கூடாது என்பது இப்போது ஒப்புக்கொள்ளப்பட் டிருக்கும் விஷயம்.

ஒரு சிலர் இங்கே தீர்மானத்திற்கு நோட்டீஸ் கொடுத்திருக் கிறார்கள். நான் இதுவரை குறிப்பிட்டவைகளெல்லாம் போதாது என்பதும், 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்ற வேண்டும் என்பதும் சிலருடைய கருத்து. இது ஒரு கருத்து. இன்னொரு கருத்து இருக்கிறது; 17-வது chapter-ஐயே எடுத்துவிட வேண்டும் என்பது இந்த கருத்து. 'கான்ஸ்டிட்யூஷனையே' மாற்றுவது என்பது ஒரு விஷயம். 17-வது பிரிவையே நீக்கிவிட வேண்டுமென்பது வேறு விஷயம். இது எப்படி முடியும்? 17வது பிரிவையே எடுத்து விட்டால், என்ன ஏற்படும்? இந்தப் பிரிவை நீக்கிவிட வேண்டும் என்று பெரிய மேதாவிகளெல்லாம் சொல்கிறார்கள். இதை எடுத்து விட்டால் என்ன status quo ஏற்படும்? இதை எடுத்துவிட் டால் இன்றைக்கிருக்கும் status quo வராது; வெள்ளைக் காரர் காலத்தில் இருந்த status quo தான் வரும். சிலர் இதெல் லாம் தெரியாமல், யாரோ பெரியவர்கள் கூறிவிட்டார்கள் என்ப தால் இதையே மீண்டும் மீண்டும் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இது ஒரு fashion ஆகப் போய் விட்டது.

இன்று பாரதம் ஒன்று, இது இமயம் முதல் குமரி வரை ஒன்று என்பதை கொஞ்சம் கூட 'mental reservation' இல்லாமல் மனதில் வைத்துக்கொள்ள வேண்டும். நம் நாட்டில் இன்று பல மொழிகள் பேசப்படுகின்றன. இந்த நாட்டில் பேசப்படும் பல மொழிகளில் ஒன்றுதான் இந்தி தான் இந்த நாட்டின் 'lingua franca' என்று மகாத்மா காந்தி சொன்னார். இந்தியாவில் ஒவ்வொரு மொழியையும் எத்தனை பேர் பேசுகிறார்கள் என்ற எண்ணிக்கை அடிப்படையில் பார்த்தால், இந்தி தான் அதிகமான மக்களால் பேசப்படுகிறது. சுதந்திரப் போராட்ட காலத்திலேயே இந்தியைக் கையாண்டு வந்தோம். இந்தியே கூடாது, ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று சிலர் சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலம் நல்ல மொழி தான். ரஷியாவில்கூட ஆங்கிலம் கற்றுக் கொள்கிறார்கள். ரஷியாவில் latest researches in the world என்று புத்தகங்கள் இருக்கின்றன. அவைகளில் 50 சதவிகிதத்திற்கு மேற்பட்டவை ஆங்கிலத்தில் இருக்கின்றன. சுமார் 36 சதவிகிதம் புத்தகங்கள் ரஷிய மொழியிலும் ஜெர்மன் மொழியிலும் இருக்கின்றன. ஆங் கிலத்தின் முக்கியத்தை உணர்ந்து தான் ரஷியர்கள் தங்கள் நாட் டில் இவ்வாறு செய்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலத்திலுள்ள புத்தகங்களை ரஷிய மொழியில் சுலபமாக மொழி பெயர்க்க முடி யும். இருந்தாலும், "கட்டாயம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள், ஆங்கிலம் தெரிந்திருந்தால், ஆங்கிலப் புத்தகங்களை ரஷிய மொழி யில் மொழிபெயர்க்கும் வரையில் நீங்கள் காத்திருக்க வேண்டிய தில்லை" என்று அவர்கள் தங்கள் மக்களுக்குச் சொல்கிறார்கள். இப்போது அந்த நாட்டில் ஆங்கிலம் இந்த நிலையில் இருக்கிறது. முன்பு ஃப்ரெஞ்ச மொழி அங்கே இந்த நிலையில் இருந்தது. "கட்டாயம் ஆங்கிலம் கற்றுக்கொள்ளுங்கள்" என்று ரஷியர்கள்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [11th March 1965

தங்கள் மக்களிடம் சொல்லிவருகிறார்கள். நம் நாட்டிலும் மாணவர்கள் நன்றாக ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் தான் இப்போது ஆங்கிலத்தை மூன்றாவது வகுப்பிலிருந்து தொடங்கியிருக்கிறோம். முன்பு மேல் வகுப்புகளிலிருந்து தொடங்கியதால்தான் மாணவர்களின் ஆங்கிலத் தேர்ச்சியில் deterioration ஏற்பட்டிருந்தது; அதில் இந்தியப் பரீட்சையில் தேறுவதில் நம் ராஜ்யத்தினர் எண்ணிக்கை குறைந்தது. ஆங்கிலத்தை நாம் கொஞ்சம் கூட அலட்சியப்படுத்த முடியாது. இந்தியா ஒன்று, இந்தியாவிற்கு ஒரு பொது மொழி வேண்டும் என்பதை நாம் உணர வேண்டும். ஆங்கிலம் ஒன்றே நாட்டு மொழியாக இருக்கவேண்டும் என்று சொன்னால், அது சாத்திய மில்லை. இன்னொரு விஷயம் இருக்கிறது. இந்தியை நம் மீது திணிக்கக்கூடாது என்று நாம் சொல்கிறோம். அதே போல் ஆங்கிலம் வேண்டாதவர்களும் பலர் இருக்கிறார்கள். மொழி விஷயத்தில் மனிதர்களுக்குப் பரபரப்பும் ஆவேசமும் வருவது இயற்கை. நாம் எப்படி அவர்கள் மீது ஆங்கிலத்தைத் திணிப்பது? இந்தியையே தாய்மொழியாகக் கொண்ட மாநிலங்கள் மீது நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைத் திணிப்பது? இந்தி சுதந்திரப் போராட்ட காலத்தில் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டது. இந்தி இருக்க வேண்டும் என்றால், நாம் விரும்பும் வரையில் ஆங்கிலமும் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் வற்புறுத்துவது தான் நியாயமானது ஆகும். அந்த நியாயமான கோரிக்கையை அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அந்தக் கோரிக்கை நிறைவேற்றப்படத்தான் வேண்டும். அப்படி நிறை வேற்றப்படும் என்ற நம்பிக்கை நமக்கெல்லாம் இருக்கிறது. இது தான் இப்போது ஏற்பட்டுள்ள ஆட்சிமொழிப்பிரச்சினையின் நிலைமை. ஒன்று மட்டும் கூற விரும்புகிறேன். மொழி என்பது ரொம்ப முக்கியமானதுதான். நமக்கு எப்படி பேசுவதற்கு—நம் முடைய சிந்தனையை வெளிப்படுத்துவதற்கு நாக்கு அவசியமாக இருக்கிறதோ அதே மாதிரி நாக்கைப் போன்றது மொழி. அது இல்லாவிட்டால் ஒருவர்க்கொருவர் கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க முடியாது. நாக்கு இல்லாவிட்டால் ஊமையாகத்தான் இருக்கவேண்டும். நம்முடைய கருத்துக்களைத் தெரிவிக்க ஒரு சிறந்த வாகனம் என்று அதை வைத்துக்கொண்டால் அதைப்பற்றி நிதானமாக சிந்திக்க வேண்டும். வாகனம் அவசியம்தான். இப்போது யாரும் நடந்துபோகத் தயாராக இல்லை. டாக்டர்கள் கொஞ்சம் வாக் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னால்தான் நடக்கிறார்கள். மற்றபடி காரிலேயே போகிறார்கள். கார் இருக்கிறது நம்முடைய உபயோகத்திற்கு என்றால் அது நாம் போகவேண்டிய இடத்திற்குப் போக வேண்டும். மைலாப்பூருக்கு போவதற்கு கார் எடுத்தால் அது ராயபுரத்திற்குப் போவதாக இருந்தால் என்ன செய்வது? என்னுடைய சிறிய வயதில் ஒரு பெரியவர் இருந்தார். அவர் செவிடு. அந்தக்காலத்தில் அவர் குதிரை வண்டி வைத்திருந்தார். அதை அவரே ஓட்டிக்கொண்டு போவார். அவருடைய மகன் என்னுடன் படித்தார். அவர் ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியர். அவரும் அப்போது அந்த வண்டியிலே போவதுண்டு. அந்தப் பெரியவர் வண்டியை ஓட்டும்போது எந்தப் பக்கம் திரும்பவேண்டுமோ அதற்குத்

11th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

தகுந்தாற்போல் 'சைட்' என்று சொல்வார். அதற்கு முன் அதிலுள்ள பையன்கள் 'லெப்ட்' என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அவர்கள் சொல்வது பெரியவர் காதில் விழாது. அதைக் கேட்டு குதிரை சைட்டில் போகாமல் லெப்டில் போகும். அதைப் போல் மொழியைப் பற்றி சிந்திக்கும்போது மொழி நமக்குப் பயன்பட வேண்டும். மொழி நம்மைப் பயன்படுத்தும்படி செய்யக்கூடாது. மொழி ரொம்ப அவசியம். அதற்காக எவ்வளவு தியாகம் செய்தாலும் செய்துகாட்ட வேண்டியதுதான். ஆனால் மொழி எவ்வாறு நமக்குப் பயன்படுவது? நம்முடைய நாடு ஒன்று என்பதை உணர்ந்து எப்படி இப்போதுள்ள சிக்கலைத் தீர்ப்பது எந்தக் கொள்கையைக் கையாள்வது என்பதை பார்க்கவேண்டும். மத்திய ஆட்சி இருக்கிறது. அதில் நமக்கு அக்கரை இருக்கிறது. அதில் பங்குகொள்ள வேண்டுமென்று விரும்புகிறோம். அதற்கான உரிமை பெற்றிருக்கிறோம். மாநில ஆட்சியும் இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சிந்தித்துப் பார்த்து ஆட்சி மொழிக் கொள்கையை எப்படி நிர்ணயிப்பது என்பதுதான் இப்போதுள்ள பிரச்னை. நான் விளக்கியதுதான் இப்போது நிர்ணயிக்கப்படவேண்டியிருக்கிறது. கனம் அங்கத்தினர்கள் அவர்களது கருத்துக்களைத் தெரிவித்த பிறகு நான் ஏதாவது சொல்லவேண்டியிருந்தால் நான் பிற்பகலில் கூறுகிறேன் என்று சொல்லி என்னுடைய உரையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN : Hon. Members Sri N. V. Natarajan and Dr. A. Chidambaranathan may formally move their amendments and get them seconded. They can speak later on.

SRI N. V. NATARAJAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"Add the following at the end :—

'And on such consideration this House recommends that the Constitution should be amended so that English alone continues as the Official Language of the Union till all the National Languages (which have already become the Official Language of some State or other) are adopted as Official Languages of the Union with Hindi so that the different language groups of the country get equal opportunity and treatment in the Union Administration and Parliamentary Democracy without the possibility of any discrimination or disability inflicted on any group of people belonging to any language or region'."

SRI K. ANBAZHAGAN : I second the amendment, Sir.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Chairman, Sir, I move—

"Add the following at the end :—

'and on such consideration, recommends to the State Government that the following recommendations be made to the Union Government :

(a) that English should be given the same place as it had before the 26th January 1965;

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

(*b*) that English shall be the link language between the States and the Centre and between the States;

(*c*) that in every State, English and the regional Language should be the languages used for all purposes;

(*d*) that the three-language formula should be discontinued;

(*e*) that it should be optional for the students to take a third language from among the fourteen languages recognised under the Constitution;

(*f*) that the recruitment for All-India Services should be limited to the barest needs of the Centre and that when these officers are posted to the various States, they should be familiar with the language of the State concerned by passing an elementary language test within three years of their posting;

(*g*) that officers posted to the States should have the same status and emoluments as they have in the Centre;

(*h*) that the quota system is unworkable and detrimental to the interests of the country;

(*i*) that an equal amount should be spent by the Centre for developing all the fourteen languages recognised in the Constitution, and

(*j*) that for the unity of the country and for national integration, such changes as may be needed to implement the above recommendations be made by amending the Constitution, and this statutory amendment should not be altered except by the unanimous approval of all the Legislatures of the States."

SRI G. KRISHNAMOORTHY : I second the amendment, Sir.

MR. CHAIRMAN : The motion and the amendments are before the House for discussion.

*திரு. சி. பா. ஆதித்தனர் : அவைத் தலைவர் அவர்களே, உங்களுடைய அனுமதியுடன் இருபது நிமிட நேரம் பேசலாமா என்று அறிய விரும்புகிறேன்.

மிஸ்டர் சேர்மன் : பதினைந்து நிமிஷமாக வைத்துக்கொள்ளலாம்.

திரு. சி. பா. ஆதித்தனர் : இந்த மொழிச் சிக்கலைப்பற்றிப் பேசுகிற நேரத்தில் தமிழகத்தில் இச் சிக்கல் எவ்வளவு தூரம் வளர்ந்து கொண்டுபோகிறது என்று சிந்திக்கும்போது கவலையும் வேதனையும் அடையாமல் இருக்கமுடியாது. முன் காலத்தில் தமிழகத்தில் ஒரு மொழிதான் இருந்தது. அது தமிழ். ஒரு மொழி வைத்து உலகை ஆண்டான் இமயவரம்பன், அவன் காலத்தில். அவனுடைய மகன் செங்குட்டுவன் காலத்தில் ஒரு மொழி வைத்து தமிழகம் மட்டுமல்ல, நாகரிக உலகத்தைத் தமிழன் ஆண்டான். இது சரித்திரம். பிறகு இரண்டு மொழி ஆனது. என்னுடைய இளமைக் காலத்தில் இரண்டுமொழி யாயிற்று. தமிழோடு ஆங்கிலம் சேர்த்துப் படிக்க வேண்டுமென்ற நிலைமை இருந்தது.

11th March 1965] [திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்]

அதையும் படித்தோம். பிறகு சட்டமன்றத்தில் சில பல ஆண்டுகளாக மும்மொழித் திட்டம் என்று காதில் விழுகிறது தமிழைப் படி, ஆங்கிலத்தைப் படி, இந்தியையும் படி என்று மும்மொழித் திட்டம் என்பதாகப் பேசுகிறார்கள். மும்மொழியோடாவது நிற்குமா என்று பார்த்தால், இப்போது திராவிட மூன்னேற்றக் கழகத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பதினைந்து மொழி படிக்க வேண்டுமென்று சொல்லும்போது, எனக்குத் திகைப்பாக இருக்கிறது. அந்த பதினைந்து மொழிகளில் சமஸ்கிருதம் இருக்கிறது, ஆங்கிலம் இல்லை. இதையும் சேர்த்துப் படிக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறார்களா? முதலமைச்சர் அவர்கள் கூறிய விளக்கத்தை நான் வரவேற்கிறேன். தமிழ் மாநிலம் பொதுத்தலைவரில் தமிழ் என்று சிறப்பாகச் சொன்னார்கள். மத்திய ஆட்சியில் டில்லியில் ஆங்கிலமோ இந்தியோ இருக்கலாம். தமிழ்நாட்டில் தமிழ் என்று சொல்லும்போது, அவர்கள் தமிழக ஆட்சியில் என்ன இலாக்காக்கள் இருக்கின்றனவோ அதைப்பற்றி மட்டும் சொல்கிறார்கள். ஆனால் தமிழ் மாநிலத்தில் திருத்தணிக்குத் தெற்கே பார்க்கும்போது இரண்டு வகையான ஆட்சி இருக்கிறது. ஒன்று மாநில ஆட்சி; முதலமைச்சர் அவர்கள் தலைமையிலே இயங்கி வருகிற ஆட்சி. மற்றொன்று, மத்திய ஆட்சியில் இயங்குகின்ற தபால், ரயில்வே, இன்ஷியூரன்ஸ், துறைமுகம் எல்லாம் இருக்கின்றன. நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம், இந்தத் தமிழ்நாட்டில், தமிழ் மாநிலத்தில், திருத்தணிக்குத் தெற்கே, தமிழ் போதும்; இந்தி வேண்டாம்; அது மாநில ஆட்சியாக இருக்கட்டும் அல்லது மத்திய ஆட்சியாக இருக்கட்டும், தபாலாபீசாக இருக்கட்டும், துறைமுகமாக இருக்கட்டும், தமிழே போதுமென்று சொல்கிறேன். அதற்கு அவர்கள் இவை மத்திய ஆட்சி இந்தியில்தான் காரியங்களை நடத்தவேண்டுமென்று சொல்கிறார்கள். யாருக்குத் தமிழகத்தில் ஆட்சி செய்யவேண்டுமென்று விருப்பம் இருக்கிறதோ அவர்கள் தமிழைக் கற்றுக்கொண்டு ஆட்சி நடத்தட்டும். மக்கள் இந்தியை விரும்புகிறார்கள் என்று கூறுகிறார்கள். நானும் மக்கள் வேறொன்றை விரும்புகிறார்கள் என்று சொல்லலாம். யாரும் அப்படிச் சொல்லலாம்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : வடநாட்டில் தமிழர்கள் வேலை பார்க்கிறார்களே அவர்கள் என்ன செய்வது?

திரு. சி. பா. ஆதித்தனர் : எனக்கு நண்பர் திரு. தியாகராஜன் குறுக்கே வருவார்கள் என்று தெரியும். அவர்கள் கேள்விக்கு இடம் கொடுத்து நான் உட்காரவில்லை. அப்படியிருக்கும்போது அவர்கள் பேசுகிறார்கள். இனி அப்படிப் பேசாமல், குறுக்கிடாமல் இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

தமிழகத்தில் தபால் ஆபீஸ் இருக்கிறது. ஏன் அது தமிழில் செயல்படக்கூடாது? சொல்லுகிறார்கள், எப்படி தமிழில் செயல்படமுடியும் என்று. தபால் தலையை எடுத்துக் கொள்ளுங்கள். ஏன் தமிழில் போடக்கூடாது? லாலா லஜபதிராய் அவர்களுக்குத் தலை போட்டார்கள், அது போல் காமராஜருக்குப் போட்டார்கள். தபால் தலையை ஏன் தமிழில் போடக்கூடாது? தமிழகத்தில்

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்] [11th March 1965

ஆட்சி தமிழில் செயல்படவேண்டும். அதைத்தான் மக்கள் விரும்புகிறார்கள். இதற்கு வடவர்கள், தமிழ் நாட்டில் இருப்பவர்களுக்கு விளங்கவில்லை, விளக்கம் தேவை என்று சொல்லுகிறார்கள். இங்கு விளங்காதவர்கள் யாரும் இல்லை. நம் மாநிலத்தில் அமைச்சர்களும் மற்றவர்களும் அறிவு ஆற்றலில் குறைந்தவர்கள் அல்ல, இவர்களுக்கு விளக்கம் தேவை இல்லை. விளக்கம் யாருக்காவது தேவை என்றால், வடக்கே இருப்பவர்களுக்குத் தான். இங்கு இருக்கிற மக்கள் கேட்பது "திருத்தணிக்குத் தெற்கே இந்தி வேண்டாம், அது என்ன ஆட்சியாகவும் இருக்கட்டும், என்ன அலுவலகமாகவும் இருக்கட்டும்". ஒருமைப்பாட்டில் உண்மையாக நம்பிக்கை இருக்குமானால், ஏன் அதை தமிழில் நடத்தக்கூடாது? நன்றாக நடத்த முடியும். நாலரை கோடி மக்கள் உள்ள பகுதியில் எல்லா அலுவலகங்களையும் தமிழில் நடத்தலாம். விளக்கம் தேவை என்று சொல்லும்போது முதலமைச்சர்கள் மாநாடு நடந்தது, வரவேற்கத்தக்கது. முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் என்ன முடிவு செய்து கொண்டார்கள்? அவர்களுக்கு வேண்டிய முடிவைச் செய்து கொண்டார்களா மக்களுக்கு வேண்டிய முடிவைச் செய்து கொண்டார்களா என்றால் இல்லை. அம் மாநாட்டில் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள், இங்குள்ள அரசாங்கம் பிகாருக்கு ஒரு கடிதம் எழுத வேண்டுமானால் ஆங்கிலத்தில் எழுத வேண்டும்; பிகார் அரசாங்கம் உத்தரப் பிரதேசத்துக்கு எழுதுவது என்றால், இந்தியில் எழுதலாம்; பிகார் அரசாங்கம் சென்னை அரசாங்கத்துக்கு எழுத வேண்டுமென்றால் இந்தியில் எழுதி அத்துடன் ஒரு ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பை வைக்க வேண்டும் என்று. அரசாங்கத்துக்கு அரசாங்கம் எப்படி நடந்து கொள்ளவேண்டியது என்பதை எல்லாம் முடிவு செய்தார்கள். அது மக்களை எவ்வளவு தூரம் பாதிக்கிறது என்பதைப் பார்க்க வேண்டும். முதலமைச்சர்கள் மாநாட்டில் அவர்கள் கடிதம் எழுதும்பொழுது எந்த மொழியில் எழுதுவார்கள் என்பதை முடிவு செய்தார்களே ஒழிய தெருவில் போகிறவனுடைய கண்ணோட்டத்தை கவனிக்கவில்லை. அவன் பார்க்கிற தபால் ஆபீசில் நடவடிக்கை தமிழில் இல்லையே, இந்தியில் இருப்பதைப் பார்த்தவுடன் அதை அழிக்கிறான். நான் கேட்பது தவறாக இருந்தால் மன்னிக்க வேண்டும். என் அழிக்கிறான்? தபால் ஆபீசில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை, ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை ஏன் அழிக்கிறான்? அவன் அழிப்பதற்குக் காரணம், அவனுடைய கோரிக்கை, இங்கே இருக்கின்ற ஆட்சி அத்தனையிலும் இந்தி இருக்கக்கூடாது, தமிழ் தான் வேண்டும் என்பது. அழித்தால் என்ன தவறு? மூன்று ஒரு முறை ரயில் நிலையத்தில் உள்ள இந்தி எழுத்துக்களை அழித்தது தலைவர் அவர்களுக்கு நினைவு இருக்கலாம். கனம் ராஜாஜி அவர்கள் முதலமைச்சராக இருக்கும்போது பெரியார் திரு. ஈ. வெ. ராமசாமி ரயில் நிலையங்களிலுள்ள இந்தி எழுத்துக்களை அழிப்பது என்று அறிவித்து, அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளை எல்லாம் செய்தார்கள். அப்போது நான் எதிர்க்கட்சியில் முதல் இடத்தில் இருந்தேன். யாரையும் ரயில் நிலையத்திற்குள் நுழைய விடக்கூடாது என்று அரசினர் முதலில் உத்தரவு அனுப்பியிருந்த

11th March 1965] [திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்]

போதிலும், கடைசி நேரத்தில் யாரும் வந்து அழித்துவிட்டுப் போகட்டும் என்று விட்டுவிட்டார்கள். போலீஸ்காரர்கள் யாரையும் தொடவில்லை, வந்தவர்கள் அழித்துவிட்டு வீடு திரும்பினார்கள். அதனால் ஒன்றும் கெட்டுப்போய்விட வில்லை. அவர்கள் ஏன் அழித்தார்கள் என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டாமா? அரசாங்கத்துக்கு அரசாங்கம் எந்த மொழியில் பேசுவது, எழுதுவது என்பது முக்கியமில்லை. மக்களுக்கு என்ன கோரிக்கை என்பதுதான் முக்கியம். இங்குள்ள அலுவல்களை—மத்திய அரசாட்சியாகட்டும், மாநில அரசாட்சியாகட்டும்—தமிழில் நடத்தலாம், கடினம் இல்லை. சங்கடமாக இருக்கிறது என்று வாதத்திற்காக வைத்துக் கொண்டாலும், ஒருமைப்பாடு என்று பேசுபவர்கள் இந்த சங்கடத்தை சமாளிக்கக் கூடாதா? தபால் நிலையங்களில் பயன்படுத்தப்படுகிற பாரங்களை தமிழ் மொழியில் அச்சிடுவது சங்கடமா? சங்கடம் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், ஒருமைப்பாடு வேண்டுமென்று ஆர்ப்பாட்டமாகப் பேசுகிறவர்கள் இந்த ஒரு சிறு காரியத்தைக்கூட செய்யக் கூடாதா? விளக்கம் யாருக்குத் தேவைப்படுகிறது என்றால் இங்குள்ளவர்களுக்குத் தேவை இல்லை, வடக்கே இருக்கிறவர்களுக்குத்தான் தேவை.

விளக்கம் தேவை என்று வாதத்திற்காக வைத்துக்கொள்ளுவோம். நான் முதலமைச்சரையும் அரசாங்கத்தையும் கேட்டுக் கொள்கிறேன், அந்த விளக்கத்தைக் கொடுக்க என்ன செய்திருக்கிறீர்கள்? மக்களுக்கு விளங்காமல் பல காரியங்களில் இறங்கி விட்டார்கள் என்று வைத்துக்கொண்டாலும், நீங்கள் என்ன செய்திருக்கிறீர்கள், மக்களிடம் விளக்க. இன்றைக்கு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் நிலைமையைப் பார்க்கும்போது, அவர்கள் மீது பல நடவடிக்கைகள். ஒருவர் பாதுகாப்பு விதியின் கீழ் கைது செய்யப்பட்டு விசாரணையில்லாமல் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார். இன்னும் இரண்டு பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் கைது செய்யப்பட்டிருக்கிறார்கள். பத்திரிகை ஆசிரியர்கள், உதவி ஆசிரியர்கள் பலர் போலீஸ் வண்டிகளில் ஏற்றிக் கொண்டு போகப்பட்டு, பல நாட்கள் போலீஸ் நிலையத்தில் வைக்கப்பட்டு அனுப்பப்பட்டிருக்கிறார்கள். இவைகளையெல்லாம் பாதுகாப்பு விதிகளின் கீழ் செய்ததாக சொல்லப்படுகிறது. ஆனால் பாதுகாப்பு விதிகள் எப்போது அமுலுக்கு கொண்டுவரப்பட்டன? 1962-ல் சீனப் படைகள் இமயமலைப் பகுதியில் ஆக்கிரமிப்பு செய்தபோது பாதுகாப்பு விதிகள் கொண்டுவரப்பட்டன. இப்போது அல்ல. நான் அமைச்சர்களுக்குச் சொல்ல விரும்புவது நீங்கள் ஒரு Press Relations Officer-ஐ அமைச்சரவைக்காக, அல்லது வெளிநாடுகளில் இருக்கிறமாதிரி, Press Secretary ஒருவரை, அதாவது பத்திரிகை என்ன என்று நன்றாகத் தெரிந்தவரை, நியமித்துக் கொண்டால், அவர் நன்றாக விளக்கம் செய்ய முடியும். இவ்வளவு தூரம் நாட்டில் கொந்தளிப்பு ஏற்பட்டிருக்காது. மற்ற நாடுகளில் அப்படித்தான் நியமனம் செய்கிறார்கள். அமெரிக்காவுக்கு போகிற பிரமுகர்களை முதலில் பார்ப்பது அங்குள்ள பிரஸ் செக்ரட்டரி அல்லது பிரஸ் ரிலேஷன்ஸ் ஆபீஸர்தான். இன்பர்மேஷன் டிபார்ட்மெண்டை சொல்லவில்லை; அது அதிகார

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்] [11th March 1965

தோரணையில் நடந்து கொள்கிறது. பத்திரிகைபற்றி நன்கு தெரிந்த ஒருவரைச் சம்பளம் கொடுத்து நியமித்தால், உங்களுக்கு நல்ல தொடர்புள்ள அதிகாரியாக இருப்பார். நான் சொல்லுவதை தவருக நினைக்க வேண்டாம், பிரஸ் ரிலேஷன்ஸ் ஆபிஸர் ஒருவர் இருந்திருந்தால் இன்றுள்ள மாதிரி சங்கடம் வந்திருக்காது. 1962-ல், பாதுகாப்பு விதிகளை முதன்முறையாக அமுலுக்குக் கொண்டு வந்தபொழுது இப்படித்தான் அதிகாரிகள் இருந்தார்கள். மத்திய சர்க்கார் சில அதிகாரிகளை அனுப்பி அவர்கள் பத்திரிகைகளுடன் தொடர்பு கொள்ள செய்தார்கள். எந்தப் பத்திரிகை ஆசிரியரையும் கைது செய்யவில்லை, செய்ததைக் குற்றம் என்று சொல்லவில்லை. அந்த பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபீஸர்கள் ஒரு செய்தியைப் போடக்கூடாது என்று பத்திரிகைகளுக்கு கடிதம் போடுவார்கள். "இப்படி ஒரு செய்தி இருக்கிறது, அதை உங்கள் பத்திரிகையில் போடக்கூடாது, இப்படி ஒரு கடிதம் எழுதியிருக்கிறது என்பதையும் உங்கள் பத்திரிகையில் வெளியிடக்கூடாது" என்று கடிதம் எழுதுவார்கள். டெலிபோனில் பேசுவார்கள். நேரில் சொல்லுவார்கள். தினமும் டெலிபோனில் கூப்பிட்டு, ஏதாவது ஐயப்பாடு இருக்கிறதா, ஏதாவது ஒரு செய்தியை போடலாமா, வெளியிடலாமா என்ற ஐயப்பாடு இருக்குமானால், உடனே தெரிவியுங்கள் என்று கேட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்படி நன்முக சுமுகமாக காரியங்கள் எல்லாம் நடந்துகொண்டு இருந்தன. இப்பொழுது அந்த மாதிரி இல்லை. நேற்று நடந்த செய்தியைச் சொல்கிறேன். எங்கேயோ தடியடி நடந்தது. பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஒவ்வொருவரும் டெலிபோன் செய்து, "தடியடி நடந்து இருக்கிறது, அதைப் போடலாமா, போடக்கூடாதா" என்று போலீஸ் அதிகாரியிடம் கேட்டார்கள். அவர் போடுங்கள், போடாதீர்கள் என்று சொல்லவில்லை. போட்டால் பின்னலே வாரண்ட் வந்தாலும் வரும். போடாமல் இருப்பதா போடுவதா என்று ஏதாவது ஆசிரியர்களுக்கு சொல்ல வேண்டாமா? இந்த ஐயப்பாட்டை தீர்ப்பதற்கு முன்போல் பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபீசர் யாரையாவது நியமிக்கக்கூடாதா?

இன்னும் ஒன்று சொல்கிறேன். பலவழிகளிலே பத்திரிகைகளுக்குப் படங்கள் கிடைக்கின்றன. போக்கிரி ஒருவனைச் சுட்டுக்கொன்ற படத்தை பத்திரிகை ஆசிரியர் போடுகிற போது என்ன நினைப்போடு வெளியிடுகிறார் என்றால், போக்கிரித்தனம் பண்ணினால் இந்த மாதிரி சுட்டுக்கொல்ல வேண்டிய நிலைமை வரும் என்று மக்கள் தெரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் அரசாங்கத்திடம் கேட்டுப் போடலாம் என்றால், போலீஸ் அதிகாரியைக் கேட்க வேண்டி இருக்கிறது. போலீஸ் அதிகாரியை பத்திரிகைக்கு தொடர்பு அதிகாரியாக நியமிப்பது போன்ற ஒரு தவறு வேறு எதுவும் இருக்கமுடியாது. அவர்களைக் குறை சொல்லி என்ன பயன்? அவர்களுக்குப் பத்திரிகை நடைமுறை தெரியாது. உண்மையாகவே கலவரம் ஏற்படக்கூடாது என்ற எண்ணத்தோடு இந்த மாதிரிக் கலவரம் செய்தவர்களுக்கு இந்த மாதிரி கதி ஏற்படும் என்று மக்களுக்கு உணர்த்த ஆசிரியர் படத்தைப் போடுகிறார். ஆனால் அரசாங்கத்தரக்கு, வேறு விதமாகத் தோன்றலாம். போக்கிரிகளுக்கெல்லாம் நாமும் கலவரம் செய்யலாம், நம்மைச் சுட்டுக் கொன்றலே நல்லது என்று அவர்களுக்குத்

11th March 1965] [திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்]

தோன்றும் என்பது அரசாங்கத்தின் எண்ணம். ஆகவே, பாதுகாப்பு விதிப்படி வழக்கு தொடரப்படுகிறது. இந்தப் பாதுகாப்புச் சட்டத்தின்படி, எது செய்தாலும் குற்றம்தான். மின்சார அமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள், பல பம்புகளுக்கு மின்சாரம் கொடுக்கவில்லை அல்லது கொடுத்திருக்கிறோம் என்று. அதைப் போட்டால் கூட குற்றம் தான். வேறு பல மராமத்து நடந்ததாகச் சொன்னார்கள். அதைப் போட்டாலும் குற்றம்தான். எதைச் சொன்னலும் குற்றம் என்று இருக்கும்போது, பத்திரிகைகளின் பாதுகாப்புக்காக ஒரு ஒப்பந்தம் இருக்கிறது. என்ன ஒப்பந்தம் இருக்கிறது என்றால், பத்திரிகை ஆசிரியர்களும் அரசாங்கமும் சேர்ந்து பிரஸ் அட்வைஸரி கமிட்டி என்று நியமித்துள்ள கமிட்டி எதைக் குற்றம் என்று சொல்கிறதோ அதற்குத் தான் கேஸ் எடுக்கவேண்டும் என்று ஒரு அக்ரிமெண்டு இருக்கிறது. நேருவினுடைய வாக்குறுதி ஒன்றும் இருக்கிறது. பிரதம மந்திரியினுடைய வாக்குறுதி மட்டுமல்ல, பண்டித நேருவின் வாக்குறுதி காப்பாற்றப்படும் என்று உள்துறை அமைச்சர் நந்தாவினுடைய ஒரு வாக்குறுதியும் இருக்கிறது. மொழிப் பிரச்னையில் எப்படி வாக்குறுதி இருக்கிறதோ, அதைப்போலவே பத்திரிகைகளுக்கும் அரசாங்கத்திற்கும் ஏற்பட்ட உடன்படிக்கைப்படி, ஏதாவது பத்திரிகையின் மீது நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்றால், அந்த ஆலோசனைக் குழுவின் தீர்ப்புப்படி நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டுமென்று ஒப்பந்தம். இவை எல்லாம் இங்கே உள்ளவர்களுக்குத் தெரியவில்லை. வாக்குறுதி எப்படி மொழிக் கொள்கையிலே காற்றிலே விடப்பட்டதோ,—அம்மியே ஆகாயத்தில் பறக்கும் போது, சிறு வாக்குறுதி எல்லாம், அரசாங்கத்துக்கு இருப்பதே தெரியாது—அந்த நிலைமையில் இருக்கிறார்கள். ஆகையினால் என்ன சொல்லுகிறேன் என்றால், உங்களுடைய கொள்கையை உணர்த்த சரியான தொடர்பு அதிகாரியை நியமித்து இருந்தால் இப்படிப்பட்ட சம்பவங்கள் ஒன்றும் நடந்து இருக்காது. இப்பொழுது போலீஸ் அதிகாரியைத் தொடர்பு அதிகாரியாக நியமித்தபோது, அவருக்கு பத்திரிகை பற்றி தெரியாத நிலைமை இருக்கிறது. பத்திரிகை ஆசிரியர்களைக் கைது செய்து கொண்டு போனார்கள். எப்பொழுது வந்து கைது செய்கிறார்கள் என்றால் மூன்று மணிக்கு வந்து கைது செய்கிறார்கள். நான்கு மணி என்பது பத்திரிகைகளுக்கு டெட் லைன். நான்கு மணிக்கு அந்தப் பத்திரிகை அடித்து இங்கே இருந்து காஞ்சீபுரத்திற்கு, வேலூருக்கு போயாக வேண்டும். மூன்று மணிக்கு ஏதாவது ஒரு பத்திரிகை ஆசிரியரைக் கைது செய்தால் அவர் டெட் லைன் விட்டு வரமுடியாது.

மிஸ்டர் சேர்மன்: இப்பொழுது உங்களுக்கு நாலு மணி 'டெட் லைன்' தான்.

திரு. சி. பா. ஆதித்தனர்: போலீஸ் அதிகாரியைத் தொடர்பு அதிகாரியாக போட்டிருப்பதால், டெட் லைன் இப்பொழுது கூப்பிடாதீர்கள். போலீஸ் ஸ்டேஷனுக்கு என்றால் அவர் யாரோ செத்துவிட்டார்கள் என்று எண்ணி போஸ்ட் மார்ட்டத்துக்குக் கொண்டு போங்கள் என்கிறார். நான் கேட்டுக்கொள்வது எல்லாம்

[திரு. சி. பா. ஆதித்தனார்] [11th March 1965

அமைச்சரவைக்கு நல்ல பிரஸ் செகாடரியோ அல்லது பிரஸ் ரிலேஷன் ஆபிஸரோ நியமிக்க வேண்டும். பத்திரிகை என்பது அரசினருக்கு நான்காவது கை எப்படி சட்ட மன்றம் ஒரு கையோ, நீதி மன்றம் ஒரு கையோ, திர்வாகம் ஒரு கையோ, அது மாதிரி நான்காவது கை பத்திரிகை என்று சொல்லுவார்கள் அல்லவா? அதைப் பயன்படுத்தி இந்தப் பிரச்னைகளை எல்லாம் சுமுகமாக தீர்த்துக் கொள்ள வகை செய்ய வேண்டு மென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: Mr. Chairman, Sir, apart from the unfortunate incidents that took place as a sequel to the agitation, persons like me and particularly myself have a great sense of gratification and feeling at the successful culmination of the agitation started by us in the year 1937 when Sri Rajaji as Chief Minister of this State was insisting on the compulsory introduction of Hindi in this part of the country. Sir, I had the unfortunate lot of being the Leader of the opposition then and I had to face the brunt of the attack of the whole country. But I had the sense of relief that in those days the public of Tamilnad stood solidly behind the agitation. Sri Rajaji who was so strong and adamant in those days in 1937–38 felt it right for him now to change and he has now changed in the right direction. I shall not recall all that happened then in those momentous days and in the years 1937–39. Some hon. Members even here including the hon. the Leader of the Opposition, Sri K. Balasubramanya Ayyar and Sri K. Anbazhaghan and the Hon. Sri Venkataraman know what happened then. The hon. Member Sri N. V. Natarajan was with me then in the agitation in the State of Madras. I still remember the Black Flag demonstration that we started in Mint Street and came along to the Island Ground. I myself with a black flag in my hand walked all the 2½ miles. There were 25,000 people coming from Mint Street to the Island Ground. People would not believe that I was leading the demonstrators with a black flag in hand.

MR. CHAIRMAN: So much of autobiographical note, I did not know.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I only wish to show that the agitation was unnecessarily prolonged. I would like only to attribute it to the extraordinary delay that has brought us to this situation. The Government of India to-day led by the Prime Minister of India had no other alternative but to deal with the matter without offending the feelings of the Tamil people. (Interruption). It is not a question of the Congress Party it is not a question of the D.M.K. or any other party. With regard to the demand that Hindi shall not be imposed, the demand has been absolutely unanimous. The present situation was created by the extraordinary delay that was displayed by Delhi. It is only to correlate the present situation with past that I had to relate a little bit on the previous agitation that we staged in the years 1937–39 and not with a view to narrating my autobiography, Mr. Chairman.

[11th March 1965]

MR. CHAIRMAN: I only said I did not know so much of the hon. Member's autobiography.

SRI M. A. MUTHIAH CHETTIAR: I thought, Sir, you wanted me to avoid narrating my autobiography. I only wished to show that even persons who were not accustomed to march with black flags were forced as early as 1937 to march with a black flag because of the imposition of Hindi.

Apart from that, Sir, very great men, very eminent men who are holding very high positions in the public life of our country, people like Sri Ramaswami Ayyar, Sri Ramaswami Mudaliar and Dr. Lakshmanaswami Mudaliar, have voiced forth their feelings and made representations times without number all these years about the necessity to retain English. I have said, and I repeat it again, that we are not objecting to Hindi as such. Sir, you know, it is said that even after 150 or 200 years of British rule, only 2 per cent of the people know English even though in this hall most of us may know English. Sir, even after 400 years, I am doubtful if Hindi will attain the place that English has now attained 'Till that time, are we to be illiterate' is the question. It is in that view that we must create a tall dam of English across the flooded river called Hindi and generate the power Tamil just as we create electric power by putting up dams across our rivers. That is my prescription for dealing with the present situation.

Now, Sir, we are concerned with what has happened. We are particularly glad that the students realised the danger for them by the introduction of Hindi. But while we sympathise fully with them and with their fears about their future, they should resume their studies. But, for the unfortunate incidents which took place, which in my view could have been avoided, the students cannot be held responsible. It all happened and the Government took strong action, and I should say rightly, against violence that took place. We must really congratulate the Government and the various departments on the strong action they took. For, without it, there can be no law and order in the State: even for agitating for particular causes, we want orderly Government and administration, and order and peace in the country. The Government restored order very quickly and with our thanks to the Government we must couple our thanks to the officials, particularly the Police officials, considering the strain to which they had been put in restorng order and peace in the State. We must also sympathise with those who lost their lives and properties. Some students have lost their lives. The policemen have lost their lives. I have said this during the budget discussion. I do not want to take up any more time of the House except to say that the compensation given to the families of the policemen is very inadequate. The families must be paid the salary from the date of death of the persons till their date of normal retirement. The children should be brought up at the cost of the Government. I hope the Government will accept this suggestion. I was glad to read in the papers that the Hon. the Home Minister and the Hon. the Chief Minister said in the Lower House that they were considering this suggestion.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [11th March 1965

Sir, I must congratulate the Government on the very fine gesture they have shown in the general amnesty given to the students. After the amnesty, I do not think the students will stay away from their classes. In fact, I see that 95 per cent of the students are willing to attend the classes. There are only a few students who do not want to attend the classes. Even they, I think are not unwilling, but they are being misled or intimidated by others who are not students. This is my reading of the situation I feel that the five per cent of the students also should be enabled to attend the classes and the educational institutions helped by the Government We hope that the appeals issued by the distinguished Vice-Chancellors of the Madras and the Annamalai Universities and other educationists will have very great effect on the students. Let us pray and hope that in the next few days everything will become normal and there will be no necessity for the use of any further strong measures.

With regard to the language problem, Sir, let me say that we are concerned with the future. I am glad that a resolution given notice of by Dr. A. Chidambaranathan is a fairly comprehensive one for the fair consideration of any Government. It is not at all embarrassing in my opinion. We know that persons of eminence are saying that the particular chapter should be removed. I know the danger in removing that chapter. If we remove that chapter, the Tamil language cannot be adopted as the language in our state, I certainly support the dstinguished friend Mr. Adityan's plea that Tamil should be used as far as possible in the administration. It this should be used, the Constitution should not be amended with referene to that particular chapter, as is sought to be amended by certain persons in this State. The Government should be supported by us in this respect. If one goes carefully through the Official Languages Act, one will see that the Act cannot be amended here and there. The Act will have to be completely recast. The more I read it, the more I see that it is not possible to amend it. It has to be completely recast. It is stated therein that predominance is for the Hindi language. It is even said that if the High Court gives a judgment in Tamil, it must send a translation thereof in Hindi from here. If the High Court passes a judgment in Bengali in Calcutta, it must send a translation thereof in Hindi. It is all a complicated matter. Let us be simple and clear. I am glad that the Chief Minister is clearly saying that English shall be there. There is no time-limit at all like ' till such time of ascertaining '. Otherwise, the agitation will continue. If the Government want no agitation, they should not say that it should be ascertained. They should say ' as long as English is needed, it should be there '. It should be left to our State. There is no question of majority like 12 out of 14 States. It must be a question of each State saying whether it wants to continue English. I personally felt that there is no chance of improving a language in fifty years. So, let us be clear. To avoid all controversies in the future, the only way will be to say that English besides our language shall be the regional language, and between the State and the Government of India,

11th March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

English shall be the language. And the communications between one State and another shall be in English. There is no doubt about it.

Then, Sir, about the moderation in U.P.S.C. examinations, suppose a boy in Delhi answers in English and all the fourteen languages, I do not want moderation, because if a boy cannot write in English he will write n Tamil and another boy from Delhi will write in his own language. This will be the result of allowing the students to write in all the principal languages. It is not possible to have all the fourteen languages. Even then they will find it difficult. So the Prime Minister said that the question would be considered. We want moderation in favour of English. Supposing one student from South India writes in English, and another from U.P. in Hindi, the latter boy may get 95 per cent and the South Indian boy may get 60 per cent. There may be only 30 seats, and the boy from South India will be the thirty-fifth in the list. Therefore, he will lose the job. So, there must be a handicap in favour of English, if this boy is not allowed to write in Tamil. If this boy is denied the right of writing in his mother tongue, and so long as his regional language s not the language in Delhi, not only should he write in English, but there should be a handicap in his favour. I am very glad that for the first time the Government are using the expression ' handicap ', as it is used in horse races. I am very happy that the Chief Minister has correctly said ' handicap ' just as the term is used in horse races. In a race of 220 yards, a handicap of 20 yards is given. This is a good thing. I am happy that the Government of Madras have put it correctly. I certainly congratulate the Madras Government on the very clear attitude that they have taken. I am pretty certain that the Chief Minister and the Government of Madras were really embarrassed till the Home Minister came out plainly. He did not come out plainly on the 11th on the radio. Later on when the agitation came up, he became clearer and clearer. Then it was possible for the Chief Minister of Madras to declare the position fully. The agitation would have been avoided if the people at Delhi had spoken clearly.

Now there is no question of adjourning the present Delhi session and discussing this issue in the August session. Let this not be delayed by four months. Let the views of the South reach Delhi. Delay in pernicious. Let the Official Languages Act be amended straightway before the end of the present budget session. If they do not do it, I am afraid, there will be a recrudescence of trouble from students. In July they will be waiting for admissions in technological institutions. There will be trouble in September. Let the Madras Government convey the views of this House and the other House to Delhi. Let them make it clear in plain language that they should sit over this matter and decide before the middle of April and effect an amendment to the Official Languages Act. The U.P.S.C. examination is a minor affair. From what we see in the papers, we learn that there is no chance of the matter being disposed of in April. This is one thing that I should like to mention on this occasion.

[Sri M. A. Muthiah Chettiar] [11th March 1965

With regard to the amendment to the Official Languages Act itself, the wording of the amendment, the wording that is used for the purpose of ensuring the use of English for All-India purposes and our right to use Tamil or English or both in the State Legislatures, must be in very clear terms. The Hon. the Chief Minister has assured us before in very clear terms. As I said earlier, he would have expressed it much earlier, had the Prime Minister come out with this clear statement earlier. The Chief Minister was embarrassed initially. When the Prime Minister of India came out with a clear statement, the Chief Minister of Madras made a clear statement. We are grateful to him for that. Even on the 18th when I spoke about the language, I never realised that the agitation would grow like this. I only reiterated the old formula of English and Tamil, and asked, ' Why do you not have your policy accepted by Delhi? Nobody bargained for all the trouble and strain to which the Madras Government were put. I said that two or three things were involved. The students are very grateful for the gesture shown by the Government of Madras very generously. Now with regard to the future, I do sincerely hope that the Government will take early steps to impress upon Delhi that there should be no delay in bringing in the amendment to the Official Languages Act, that it should not be taken to the August session, and that it should be done before the close of the budget session. Delay will lead to a recrudescence in August or September, which nobody desires. This part of the country is not accustomed to such a kind of violence. This only shows the strength of the feeling of the entire population here with reference to Hindi. Let people in North India take note of this. As the Chief Minister said, ' Let us not bother about them.' They shall have Hindi. We are not asking them to have English. Let them do as they like. Let them leave us to have our own way.

With regard to the use of English to-day in the technological courses for the improvement of the country, it is not for me to repeat n 1965 what I have ben saying *adnauseam* all these thirty or forty years. While I congratulate the Hon. the Chief Minister who is also the Minister for Education on having introduced English in the Third Class, I would beg of him to seriously consider that this is the right occasion to respond to the public feeling by introducing the English alphabet in the very first class which in the Tamil language is called the ' Balar ' class. In those days it was called 1st, 2nd, 3rd and 4th class and the earlier one was called the infant class. I would suggest that the alphabet should be taught in the first class. When the Goveriment are going to teach the language in the third class, the young children will understand and learn it better if the alphabet is taught in the first class. That will be a move in the right direction and I would beg of him to allow several institutions to have English medium. They have already allowed English medium as far as possible whenever required. With regard to University education, the English medium has been accepted. As a matter of fact, the Committee on Technical Education has unanimously agreed to the adoption of English as the medium of technological and scientific education. Persons connected with technical

11th March 1965] [Sri M. A. Muthiah Chettiar]

education and others interested in scientific education at the meeting held in January unanimously passed a resolution—I reiterate the words ' unanimously ' for that means that all people from all parts of India including the Hindi-speaking areas agreed to it—to this effect. There was not a single voice against it even during the period of the anti-Hindi agitation. We are very happy that in our part of the country English is our rich possession. We shall improve the Tamil language also. We have no objection to Hindi being used elsewhere. But I want to tell the Chief Minister one thing. We must act according to the atmosphere. We have to sense the atmosphere. I see from the papers that one crore of rupees is going to be given for teachers in Hindi or something like that. Let one crore or even two crores be given; I have no obection. But let there be no compulsion about it. That is my suggestion. I have no doubt that the Chief Minister who is a more experienced administrator knows more than I about that. I need not impress upon him the tactful way of doing it.

Once more let me reiterate that the voice of this House and the other House should be conveyed by the Madras Government to the Government of India to have this amendment to the Official Languages Act made before the April session ends and in clear and unambiguous language regarding the protection of our interests.

*Dr. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : Mr. Chairman, Sir, I thank you for giving me the opportunity to speak at this early stage because I felt that I might perhaps express my views clearly on a subject which has convulsed the whole of the atmosphere of this State in particular and of South India in general. As the hon. Member the Raja of Chettinad said, it was in 1937, fortunately or unfortunately, the then Chief Minister introduced Hindi as a subject of study in the schools. If I remember aright, nearly 1,200 people were sent to prison on that one score. We are glad that he has changed his opinion now (Sri K. Balasubramanya Ayyar : Violently) as violently as he sent them to the jail. In 1948, unfortunately for us, two South Indian Ministers were responsible for the railway administration, and they took on the brilliant idea that all railway boards must be in three languages, viz., Hindi, English and the regional language. I do not want to mention their names. But I would like to say that one of them at least who is alive has changed his opinion also. I am mentioning this because it is important to note that we were the people who were responsible for giving a false idea to the people of other parts that we are hankering after Hindi and want Hindi to be our language.

Sir, let me turn to the third point. In 1949 the party decided on Hindi as the language that should be adopted against all constitutional proprieties by the casting vote of the President in the assembly of the Party. People may say that I have no right to speak about the Party. But I have a right to speak about parliamentary practice and procedure. The proper procedure is *status quo ante* if you find an equal number of votes on either side.

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

But the late Babu Rajendra Prasad for whom I have the highest respect who, fortunately or unfortunately, was a great protagonist of Hindi, cast his vote in favour of Hindi. Let us remember that, whn we frequently speak of the Constitution and the allergy to any change in the Constitution.

Then, Sir, on the 26th January 1950, the Constitution of India came into operation with the result that a very large number of people in the Lok Sabha spoke in Hindi. The Hon. the Leader of the House and the Hon. the Chief Minister who have gone to foreign countries to attend international conferences will bear me out when I say that it was in the year 1952 that we had simultaneous translations in all languages which were accepted by the United Nations. Seven languages were accepted, but at that time four languages were used, namely, English, French, Spanish and Russian. But there is provision to add three more languages, one of which may be Chinese as soon as China is admitted to the United Nations. On seeing this, I felt that it would be much better for our people in South India to understand what is taking place, to usefully contribute to the discusisons if they would have the same privilege of simultaneous translation in the Lok Sabha. I wrote a letter to the then Speaker of the House, Mr. Mavlankar, and I have here his reply to that letter. I have very carefully preserved it. He said that it would not be in the interest of the spread of Hindi if we allowed simultaneous translations. I was much younger and much less experienced then. I asked him , " Is it in the interests of the country to spend lakhs and lakhs of rupees to give these people their daily allowance and travelling allowance and to make them sit there as mute inglorious Miltons, listening to the language without understanding anything ? " I had no reply and I am not sorry that I have no reply.

On the 26th January 1950 the Constitution came into effect, as I said. Sir, after that, many changes have taken place. Hon. Members feel that the question of language is a very simple thing and some people say, " Why not we learn Hindi ? What is wrong in it ? " And there are people who compliment us on our great avidity to learn many languages. It is said " The South Indian brain is very, very alert to the learning of languages. " It is a compliment that I hear too often. Let them go with it if they think that by that compliment they can easily make us believe that what they say is correct ; I have no objection at all. But let me say this. Is it only the question of knowing Hindi and speaking in Hindi?

I attended a conference of the Central Advisory Board of Education about ten years ago. The Chief Ministers of the State were there. I was elected by the Inter-University Board as one of the two Vice-Chancellors to attend it. Sir, there was a gentleman from Uttar Pradesh and I think at least the hon. politician Members of this House know his name. I do not know how to pronounce his name, Shri Kamalapathi Tripathi if I say Mr. ' so and so ', he may get vexed with me. He was Minister for Education. He will speak only in the particular language ' Hindi ' and

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

when his chance came to speak, he got up and said as usual : ' *Mai Hindi may boloonga. Sunetho suno, nahitho javo* ' मैं हिन्दी में बोलूंगा। सुने तो सुने, नहीतो जावो। (Laughter). I too know a little Hindi. Not that I do not know. But I know also all the dangers of that language. At that moment my esteemed friend Sri Pattabhirama Rao (who was Minister in this State also—he was Minister of the Andhra Pradesh then) when his turn to speak came, got up and said : " *Prabhulara, Janalara, Ganalara, nenucheppedam* . . . " When he spoke thus in Telugu, there was an electric shock. Why was there this electric shock ? When you speak in a language which three-fourths of the people do not understand, there is this shock. When you know English perfectly well, there was no necessity for you to speak in another language. Mr. Shrimali who was Minister for Education, and who is now the Vice-Chancellor of the Mysore University, begged of him to speak in English. Then I went to him and said : ' Now that you have vindicated the cause of Telugu, let us get down to business and get on with English, ignoring the other gentleman who spoke in Hindi '. Then, Sir, he made a very beautiful speech in English. Probably for that he is no longer a Minister for Education. That is a matter that concerns another State and let me not go into it further.

Sir, it was a great pity that on the 26th January 1965 some parties decided to observe the mourning day. I do not believe in mourning. I believe in fighting. There is no use of mourning about these things. I believe in expressing our views without any fear or favour, come what may. My speech may probably be considered amiss by anybody in the Central Government or, for the matter of that, by anybody in India. But I do not worry about it. It is too late in the day for me to do so. What happened as a result of the decision to observe the 26th of January as the mourning day? Unfortunately, there was a great deal of unrest. But I want also another fact to be borne in mind in this connection. Was it all due to this or were there other factors of a definite nature which were responsible ? I asked many students. It is true that the declaration by a political party that it was a day of mourning had an effect. Certain students, I am afraid, belong to that party or were sympathetic to that party. Students might belong to any party. Here is the Congress organising Students Congress. Here is the Swatantra Party organising Students Swatantra Party. I have pleaded again and again against all these parties entering educational institutions and if the Hon. Minister will remember—I do not know whether the Chief Minister was present or not—we had a conference about three years ago when all the leaders of parties agreed to my plea that no party should have any students affiliated to that party. Still I hold to that belief and still beg of all parties, irrespective of their nature, to see that these students are left alone.

But, Sir, when I enquired into it, I found, a strange phenomenon that there were students who had no particular bias towards any political parties and were entirely opposed to political parties but

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

still felt strongly about this Hindi business. Why, because in the previous three or four days statements were made—I say this with a full sense of responsibility—by Hon. Ministers at the Centre which gave the impression that something was going to happen suddenly, overnight and a change would come over. One may not speak in English but there is no reason to say that it is a humiliation to speak in English. Maulana Abul Kalam Azad, for whom I have the highest regard, was Education Minister, and he presided at a meeting of the UNESCO—an international organization—held in New Delhi. He spoke in chaste Urdu and that speech was translated by Humayun Kabir. Nobody compels you to speak in English in any part of the country. You can speak in any language you like. But the joint about it is that when a responsible person says it is humiliating, it certainly carries a different impression.

Apart from that, Sir, I must say with due apologies that the sentiments expressed by the Home Minister were none too quieting to the student population. And on top of all these, the Secretariat of the Home Department rushed in on that day of 26th January 1965 issuing circulars only in Hindi to many State Governments and to our State—I have seen the circulars—whereas it was said that English and Hindi should be used simultaneously. Only Hindi circulars were issued and this cannot be disputed. I do not want to raise any storm over this. But one department here, at any rate, got a circular, translated it and sent a reply in Tamil. I congratulate the head of the department on that. Why I am mentioning all this is these things inflamed the better minds of the students outside. Then, Sir, a person to whose appointment I took objection some time back in this very Council, who is a Deputy Minister in charge of Hindi there, as if the Minister of Education was not to be trusted—I forget his name. (The Hon. Sri R. Venkataraman : Bhakta Dharsan)—stated—and he cannot dispute it—that from September 1965 Hindi would be one of the languages for the competitive examinations.

Now no doubt they contradict him. But I want to mention this that some enquiry should be made at the Centre as to why these things occurred and why the Home Minister said 'we would switch on to Hindi'. Is it a question of electric switching, from 220 to 320 volts? The Hon. Minister for Industries knows what the effect of it is. So, when we blame the students, let us take all these things into consideration as well. I do not want for that reason to justify their action at all. I said so, and I told their representative to that effect.

Now, Sir, many people have complained of the Posts and Telegraphs Department issuing only in Hindi many of the forms which they were supposed to issue in both the languages. The Railway department not to be left behind put up boards in Hindi indicating the train timings in stations like Saidapet not only in Central Station and Egmore Station. I want all these facts also

[11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

to be taken into consideration, when some of us undoubtedly feel that the students' minds were agitated. Saidapet is one of the stations from where the students have to come to the City, and they brought this fact to my notice. I also got it verified and it was so.

Sir, let us forget about it. I am one of those who are always forgetting. And, it is not for me to forgive. Somebody else high above will forgive them. I say this, that what was done in those early days was certainly not becoming of any enlightened Government in our country and would never have happened if the late Pandit Jawaharlal Nehru had been the Prime Minister.

Now, Sir, let me quote the view of the Madras Government on this subject. I have got the pamphlet here which was sent to the Official Language Commission. The Madras Government said that they did not agree with the Language Commission that Hindi should be explicitly specified as one of the three languages which every pupil must be required to study compulsorily. This was the statement of 10th December 1957. According to the formula of the Madras Legislature Committee, it will be open for the pupils to elect *not* to study Hindi—I want to emphasise the negative form—and in lieu thereof choose Sanskrit or other Indian languages, that is Telugu, Malayalam, or Kannada. A more explicit statement could not have been made by any Government. I felt thankful and I even now congratulate the Madras Government on having taken up that stand. The Government of Madras considered it to be essential that freedom of choice should be left to the pupils of this State. In their opinion insistance on compulsory study of Hindi will create avoidable difficulties which are calculated to impede the progress intended by the Commission. Sir, this is a categorical statement which I welcomed then and which I welcome now. I do not know if any change in the policy is contemplated. I hope not.

Let me now thank the Hon. the Chief Minister for having made a momentous change in regard to English. He has introduced it from the III standard, which is a very good thing so far as the study of any language is concerned. If we mean that English should be learnt by us, there is no question that it must be learnt sufficiently early. Not only that. The policy that was adumbrated before has been completely abrogated in a large measure by the liberality with which the Hon. the Chief Minister has allowed. English medium in many of the schools. He is a great lover of Tamil. He has encouraged Tamil to a very large extent. I know he found time to give patronage to the great scholars in Tamil, and yet he realised that English is necessary for us in more ways than one.

Sir, I find that whenever anything is suggested, they say that the Constitution is against it. Well, I have got great respect for the Constitution, and certainly we must abide by the Constitution, except where it may be necessary to change it. We have learnt that the people have changed the Constitution seventeen times within the last fifteen years. For instance, for raising the age of Judges

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

to 42, they have amended the Constitution. They have amended the Constitution to see that Judges are posted from one part of the country to another. I cannot enter into the merits or demerits of the question, because I have had my say then, and I would not like to repeat it. Provision is made by law for an increase or diminution in area of any State and for alterations of the boundaries of any State or of the name of any State. There is no provision as far as I can see—I would like to be corrected—in the Constitution to hand over a portion of a State to a foreign power which is not exactly in the most friendly terms with us. I know a writ petition has been suggested or is in the offing. The people of the country are not mere cattle to be transferred from one ownership to another, and yet this has been done. And when some people throw up their hands and say that the Constitution is sacrosanct and must not be amended, there is certainly a doubt whether it is really sincere as they want us to believe.

I have often spoken of the many things that are happening in different States. I was reading—I generally do not do it, but somebody brought it to my notice—the speech that I delivered on the 25th March 1958 on the memorandum submitted by the Government of Madras on the report of the Official Language Commission. I have exhaustively dealt with many of these points. I have dealt with Ewitzerland where in four languages communications are sent. I hope the Hon. the Leader of the House will agree with me that the people in Zurich speak only German and the people in Geneva speak only French. We had a curious experience when I was there. A delegation of the Federal Parliament came, and we heard what they proposed to tell us in handing over a large amount for the construction of the premises of the World Health Organisation. The President of that delegation was a Zurich German. His speech had to be translated in French and English. And it may be remembered that Switzerland contains a population of four and a half millions. There is no question of pressure of population. There it remains stationary. I cannot say how, but it remains like that.

Take Canada for instance. They have two languages. Suddenly there was a flare-up between the French and the British. The flare-up has come due to political reasons. Everybody knows that General De Gaulle seems anxious to do some little mischief in Canada. He wants to poke at the English whom he does not love. Therefore, he has caught hold of the language problem and is egging them on. That must be a lesson for us. South Africa has two languages. I want to tell you that in each of these University Calendars, one page is devoted to one language and the other page is devoted to the other language. Take Russia. Only recently we were told that after forty years of consolidation, Russian is not the language of the whole of Russia, and the lady who came here said that it would take another twenty-five years. This is the case in a country which believes in totalitarianism—not democracy—and which can force people to learn. We have yet a form of democracy, which I trust will not be departed from.

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

Lastly, Sir, this is very important so far as the languages are concerned. To Pope Paul VI we have given a magnificent reception in Bombay. Thank goodness; in that, all parties, except the usual parties that are against everything, joined. He made a statement on the 8th of March that although Latin was the language in which the mass was conducted all these years, ever since the establishment of the Catholic Church, he would now allow other languages to be used, and the first thing he did in Rome was to preach in Italian. Has that not a significance of its own that no language can be forced on any State or in any part of a State and without the full concurrence of the State concerned?

Sir, I have gone through these recommendations that have been placed before you for your consideration. The hon. Member the Raja of Chettinad has referred to them and I do not know what attitude this Government will take. There are difficulties for them to accept it. There are various conditions in which political parties work. I realise it. I have always realised that there are some very good points with regard to political parties. In any democracy, there are also whips. Whips can be issued, and these whips are very strong whips. As I have never joined a political party, I cannot stand these whips. But whatever it may be, it is now clear that something should be done so far as the language problem is concerned and our State is concerned. I do believe that English and the regional language should be the two languages in all the States. Some people ask, 'What about Hindi? Are there are (?) not Hindi speaking people who want it?' That is not my consideration. If the Government want the unity of the country and the integrity of the country, they must allow this principle, namely, that the two languages should be English and the State language. If a State does not want English, let it not take it up. There are persons who will not look at English. Let them not have it. But the communications between State and State must be in English. This was done before. During the British regime, there were translations sent in the language concerned. What we do feel about this particular language is that it is not only the people who are in the Central Government, but even the most junior class IV officer working in any State, has got to know this language. He has got to learn it; otherwise his job goes. I have heard it from responsible quarters that people were sent away because the language was not known to them. I have also known that a great deal of pressure is brought to bear by Secretaries to Government on Deputy Secretaries and Under Secretaries that they should learn Hindi. On the last occasion I said that with the full knowledge of what was taking place. The unfortunate fact is that in the way in which democracy is functioning, it is not the Ministers who control but the Secretaries. This is completely evident from the statement of the Food and Agriculture Minister and from the statement that the Information Minister has given.

Sir, we are told that Hindi is spoken by a larger number of people in India. I have never heard a statement to deviate from truth more than this. A spoken language is quite different from a written languge and a language which is understood by the

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

intelligentsia. Yes, everybody speaks Hindi; the bazaarman speaks Hindi. But to say that it is spoken as well as known as a literary language is not correct. I think I may say without any disrespect to my Hindi friends that Malayalam has got a higher literacy proportionately than Hindi. But so far as some other language like Bengali is concerned, it has a much higher percentage of literacy than Hindi. So far as higher education is concerned, there are a number of those who are qualified in Hindi literature. But there is a strange phenomenon that is occurring. I have seen it in the reports that are published. In a particular State all examinations are held in Hindi up to the highest level. The Ph.D. degree candidate is examined; by whom? By those who know Hindi. Are they the most competent? The result of it is that if you attend any convocation in a University like the Agra University as I have attended and as my distinguished colleague Dr. C. P. Ramaswami Ayyar has attended, you will find 600 to 700 First Classes and about a hundred Ph.D.'s and many, many M.A.'s. I do not mind it, but the point about it is this. The Public Service Commission produces an advertisement which says that only First Classes or Ph.D.'s shall apply. Unfortunately, we are so very backward in education that we get—the Hon. the Chief Minister has attended convocations—not even half a dozen Ph.D.'s. So far as First Classes in subjects—I am not talking of the language; let them have a thousand persons in the Hindi language—are concerned, we find that in each of these subjects except perhaps Mathematics, the number of First Classes does not go into two figures.

Now, what is the result ? We have to consider this. This will continue. Somebody said that there was a method of moderation. Sir, with due deference, I may say that if there is one person who knows about moderation, it is myself. I have done the moderation for the last 35 years so far as the S.S.L.C. examination is concerned and so far as the Pre-University examination is concerned. It is possible to moderate on a level of equality. But it is never possible to moderate when there are uneven conditions. It is never possible to moderate a paper which is written in Tamil and a paper which is written in English. That is why I have always pleaded and I beg of this Government not to accept the plea for All-India Services. That is only a thin end of the wedge. So long as a common medium is there, it may be all right. But I do not know why I anticipated coming events and I said, "Do not accept it whether it is in regard to the administrative services or the medical or other services." "The only exception," I said, "you can make is with regard to the Forest Service. Let them have it if they want it." This thing upsets anybody connected with education for instance. After all, if I am connected with education, it is my interest to see to the welfare of the students who are entrusted to the care of the University. I am not trying to draw a red herring. That is a fact. We cannot have an All-India Service in conditions where we feel we are being thrust. That is why I said, "Let us keep the All-India Services to the barest minimum, by whatever method."

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

We had All-India Services. The I.C.S. was an All-India Service. The total number of recruits to the I.C.S. was less than fifteen a year; in very rare cases it was 20. Mr. Anantharaman, High Court Judge, was one of those who passed in 1929. He was ninth in the list. Fifty people were selected not for Indian Civil Service but for all civil services including the colonial service. So far as India was concerned, I know that only twelve were selected for the All-India Service. This number was never exceeded; need not be exceeded. But now the Home Minister is supreme not only in language but in many other things. I agree as Home Minister, he can deal with law and order and promulgation of Ordinances. That is another thing. But in regard to Service, actually 200 to 500 people were taken for the Services in some years on the ground that in a Welfare State which is expanding so rapidly, we wanted more and more of these Services. My plea is, "Limit it to the barest minimum". I do not quarrel with you. I should like the rest to be left to the States so that they may see how best they can do it.

Another thing that has been suggested is a thing which many of the senior Members here are fully aware of. In the pre-Independence period every member of a Gazetted Service, not only the Indian Civil Service, had to learn a language of the State within three years of his appointment and before he was confirmed. It may be an elementary language test. Somebody said, "It is a question of just stating that 'yanai' (யானை) is a four-legged animal and he passed". Never mind, he has to learn. Some of them learnt it very well. They were able to decipher the language written in that style which is known as *Gulusu saram*, that is the stringed manner of writing, and they were able to do all that. Similarly, let anybody who is posted here learn that language.

One other thing I want to mention. Sir, if is not because I do not want the Hindi language to be developed. But when crores of rupees are to be spent for one particular language, when a Minister can come and overnight say that a particular Hindi Prachar Sabha is an institute of national importance and give it Rs. 20 lakhs or Rs 25 lakhs, from whom is this money taken ? From you and me. We have no voice. If the Hindi language is to be improved, let the people in the Hindi States contribute to it. Otherwise, there will not be a uniform sort of advantage to all the States. We are always saying that we shall improve all the languages. Well, one method of improving is to maintain uniformity. I had to speak a little frankly about certain things because things are not going all right.

I now come to a very different and difficult position so far as I am concerned. I deeply regret that in spite of the generous clemency that the Hon. the Chief Minister gave to the students, things are not quite all right. I have been receiving reports which have given me great pain and great uneasiness. I have spent sleepless nights. Of course, I could easily say, "This is not my job. Let them do what they like". But I do feel that

[Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar] [11th March 1965

there are elements which are, unfortunately behind the students' movements, which have caused disturbances not only in colleges but also in schools. What shall we do? But to use all the Police, I respectfully suggest, only changes this attitude of the students to a worse position. I would appeal to the Government to use the Home Guards to protect the people. I would appeal to the parents to come forward and guide their children. We hear of parents only when admissions to the colleges are contemplated at the beginning of the year. What has happened to them? Why should they not take their pupils to schools and even to colleges, guide them and see that they are safely taken in?

Citizens' Associations are in plenty and I am getting letters every day from them. What are these Citizens' Associations doing? Can they not come and help these students? Are they so frightened of going and helping them? I wish I were ten years younger. I am not in a position to go now. But I do appeal to social service organisations, to parents' associations, to citizens' associations, to welfare organisations, to Home Guards to try and persuade these students to go to the colleges. And I would appeal to the students themselves in their own interest not to be frightened about going to colleges because they are not doing something which is amiss.

Sir, much discretion has been given to the Principals to arrange for the classes separately at whatever time they may find it suitable for the Junior and Senior students. Much discretion has been given to the Principals to see that those who have no examinations may be given the leave so that they can easily make up their study in the next academic year. In fact, Principals of all colleges are determined to help and take whatever steps are possible under the present circumstances.

In view of this firm resolve by some of us who are connected with the educational activities, to press forward the motion and do everything in our power to bring this to the notice of the Central Government, I hope and trust that the students will resume their studies because their cause will suffer if they do not have faith in us and continue the agitation. They have demonstrated beyond doubt that they have a genuine grievance to face and I must say once again that the students have not been guided altogether by political parties but by unsocial elements who are egging them on.

Sir, just before I entered the House, a leader of a particular political party asked me whether it would be possible now under the auspices of the University to convene a conference of leaders of different political parties as well as some representatives of the students to discuss this matter. I told him that there also hot steam would be let out. I am not afraid of that. It is good to have hot steam let out. We do not generally suffer on that account. The other day we discussed an adjournment motion and we did not suffer on account of that. If that approach is really considered useful and necessary, we on our part will be

11th March 1965] [Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar]

willing. But the leaders must come with the firm conviction and only resolve that they will look to the interest of the students and not to the exchange of compliments that they exchanged the other day. They must come only with one object: pacify, pacify, pacify. The great need of the hour is pacification, and the unity of India. The younger generation, who study now are the real people of the future. In two years they will be voters. They can do what they like. They have got the power to seat and unseat any Government and let me tell you that it is these young people that will really be the future architects of our country.

I hope and pray that my appeal and the appeal of all the leaders of all the parties will enable my friends of the younger generation to realise that their interests are as dear to us as they are to them. May I hope that they will respond to the appeal in the best interest of the country and of the student population generally? Sir, I cannot close better than quoting a few lines from Cardinal Newman :—

Lead, Kindly Light amid the encircling gloom
Lead Thou me on!
The night is dark, and I am far from home
Lead Thou me on!
Keep Thou my feet; I do not ask to see
The distant scene — one step enough for me.

Thank you, Sir.

*திரு. என். வி. நடராசன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, இங்கே கொண்டுவரப்பட்ட திருத்தத்தின் அடிப்படையில் சில கருத்துக் களைக் கூற விரும்புகிறேன். இந்தியாவுக்கு பொது மூட்சிமொழி தேவை என்பதில் எந்த அளவுக்கு துடிதுடிப்பாகவும் அக்கரை யாகவும் செயல்கள் நடத்தப்பட்டனவோ அதே போல இந்திய வின் ஒன்றுபட்ட தன்மையும் நீடித்து நிலைபெறவேண்டும் என்பதில் அக்கரை காட்ட வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். இந்த சமயத்தில் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் கடைசியிலே முடிக்கும்போது சொன்ன கருத்தை ஒட்டி எனது எண்ணத்தை யும் கூற விரும்புகிறேன். சென்ற பல நாட்களாக நடைபெற்ற கலவர சம்பவங்கள் அனைத்தும் முடிந்து மீண்டும் கல்லூரிகளும் பள்ளிகளும் திறக்கப்பட்டு எல்லா மாணவர்களும் கல்லூரி களுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்ல வேண்டும் என்பதில் மற்றவர் களுக்கு எவ்வளவு அக்கறை இருக்கின்றதோ அதுபோலவே திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தைப் பொறுத்தவரையில் தூய்மை யான அக்கறை இருக்கிறது என்பதை நான் கட்சியின் சார்பில் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். அதுபோலவே சர்க்கார் மாணவர் களை எல்லாம் விடுதலை செய்து, இன்னும் சொல்லப்போனால், இரண்டு மாணவர்கள் மீது கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் தண்டனை யைக் கூட ரத்து செய்து அவர்களையும் விடுதலை செய்துள்ள இந்த நேரத்தில் மற்றப் பிரச்னைகளை எல்லாம் அரசியல் கட்சிகள் தலை மைத்த கல்விமான்கள் ஆகியவர்களுக்கு விட்டுவிட்டு தங்களுடைய

[திரு. என். வி. நடாசன்] [11th March 1965

கல்வித் துறையில் கவனம் செலுத்த வேண்டியது இன்றியமையாத கடமையாகும். ஆனால் கடந்த இரண்டு மூன்று நாட்களாக நடைபெற்றுவரும் சம்பவங்களைப் பார்த்து உள்ளபடியே வருந்த வேண்டியிருக்கிறது. நான் கழகத்தின் கொள்கைகளை ஆதரிக்கும் படியான மாணவர்களுக்குச் சொல்லுவேன் தொடர்ந்து அவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் சென்று வரவேண்டியதுதான் முக்கிய கடமையாகும். அதற்கு இங்கே நமது முதலமைச்சர் அவர்களிடம் சொல்லிக் கொள்ளுவேன். எல்லா கட்சித் தலைவர்களையும் எதிர் கட்சித் தலைவர்கள் நமது பல்கலைக் கழகத் துணை வேந்தர்கள்—நகரிலுள்ள மிக முக்கியமான பிரமுகர்கள், பத்திரிகை ஆசிரியர்கள் ஆகியவர்களைக் கொண்ட சர்வகட்சிக் கூட்டம் ஒன்றை நடத்தி அதன் மூலமாக நாம் மாணவர்களுக்கு வேண்டுகோள், புத்திமதி கூறினால் மாணவர்கள் கல்லூரிகளுக்கும் பள்ளிகளுக்கும் செல்லுவதற்கு மேலும் நல்ல வாய்ப்பு ஏற்படும். நமது முதலமைச்சர் அவர்கள், கழகத்தைப் பொறுத்த அளவிலே இதற்கு முன்பு நடைபெற்ற கலவரத்தைப்பற்றி நினைத்திருந்தாலும், இப்பொழுது நடைபெறும் சம்பவங்கள், எதுவானாலும் கழகத்தைப்பற்றி அவர்கள் மனதிலே சிறு வேறுபாடு இருந்தாலும் அருள்கூர்ந்து அதை மறந்துவிடவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மாணவர்கள் சமுதாயத்தை நான் கேட்டுக்கொள்வேன் கழகத்தின் சார்பில், அவர்கள் அனைவரும் கட்டுப்பாடாக கல்வி நிலையங்களுக்குச் சென்றுவரவேண்டும் என்று.

இந்தியாவுக்குப் பொது ஆட்சிமொழிபற்றி எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் மிக விளக்கமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அதே போல மதிப்புக்குரிய ராஜா சர் அவர்களும் எடுத்துக் கூறி இருக்கிறார்கள். கனம் உறுப்பினர் ஆதித்தனார் அவர்கள் பேசும் பொழுது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் 14 மொழிகளையும் கேட்கிறதோ, இது எனக்கு புரியவில்லை என்றார்கள். பதினைந்து மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாக ஆகவேண்டும் என்பதில் எங்களுக்கு அழுத்தம் திருத்தமான நம்பிக்கையுண்டு. அதிலே சிறிதும் தடுமாற்றம் இல்லை. ஆனால் அது இப்பொழுது சாத்தியம் இல்லை என்றால் அந்த நிலைமை ஏற்படும் வரையில் ஆங்கிலம் மட்டுமே தொடர்பு மொழியாக இருந்து வரவேண்டும் என்பதுதான் எங்களுடைய தீர்மானத்தின் கருத்தாகும். அதுதான் கழகத்தின் கொள்கையும் ஆகும். ஆகவே அந்த அடிப்படையில் பார்த்தால், தமிழ் நாட்டில் தமிழ் எல்லா வகையிலும் முன்னணியில் நிற்க வேண்டும், தலைசிறந்து நிற்க வேண்டும் என்பதற்குத் தடை ஒன்றுமில்லை. எங்கள் திருத்தத் தீர்மானம் தட்டு தடங்கல் எதுவுமின்றி நாங்கள் கடைபிடித்து வரும் கொள்கைக்கேற்ற தீர்மானமாகும். அது நாட்டு மக்களில் பெருவாரியானவர்களால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்ட தீர்மானம் என்று கூடச் சொல்வேன். அஸ்திவாரம் இல்லாமல் பெரிய கட்டிடத்தை எழுப்பினால், பிறகு, கட்டிடத்திற்கு அபாயம் ஏற்படும். இத்தகைய அபாயம், ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாக்குவதில் இருக்கிறது என்பதை இப்போதாகிலும் சர்க்கார் அருள்கூர்ந்து கவனிக்க

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடாசன்]

வேண்டும். ஹிந்தி இந்தியா முழுமைக்கும்—எல்லா மாநிலங்களுக்கும்—ஆட்சிமொழியாக இருப்பதற்கான தகுதியை, வளத்தை, பெற்றிருக்கிறதா என்றால், இல்லை என்பதை ஹிந்தி பேசுபவர்களே எடுத்துக் காட்டியிருக்கிறார்கள். இந்தி எவ்வாறு ஆட்சி மொழியாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டது என்ற விசித்திரத்தைக் கவனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவர் சொன்னார். கட்சிக் கூட்டத்தில் நடந்த ஓட்டெடுப்பின் போது, ஒரு ஓட்டு மெஜாரிட்டியினால், அதுவும் தலைவராக இருந்தவரின் தனி ஓட்டினால் அது ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டது. ஆட்சிப் பிரச்னையில் இதுபோன்று மெஜாரிட்டி, மைனாரிட்டி, என்ற ஓட்டெடுப்பின்மூலம் முடிவெடுப்பது உசிதமல்ல. காங்கிரஸ் இயக்கமே மொழிவாரி மாநிலங்களுக்கு அடிகோலியதை நாம் மறந்து விடலாகாது. அப்படி இருக்க, அந்தந்த மாநிலங்கள் அந்தந்த மொழியில் பற்றுக் கொண்டிருப்பதில் தவறு இல்லை. இந்த மொழிவாரி மாநிலங்கள் 14 மொழிகளில் ஒரு மொழிக்கு அடிமைப்பட்டிருக்க வேண்டுமென்ற முறையில் ஹிந்தி திணிக்கப்படுமானால், அதை எவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ள முடியும்? எனவே 14 மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகும் தகுதியைப் பெறும் வரையில் இப்போதுள்ளது போல் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து மத்திய ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றும், 14 மொழிகளையும் எவ்வளவு விரைவில் ஆட்சி மொழிகளாகக் கொண்டுவர முடியுமோ, அவ்வளவு விரைவில் கொண்டுவருவதற்கான காரியங்களைச் செய்ய வேண்டும் என்றும் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இந்தியாவிற்கு ஒரு ஆட்சி மொழி அல்லது ஒரு பொது மொழி இருக்க வேண்டும் என்றால் அது போலவே இந்திய நாடும், இந்திய மக்களும் ஒன்றுபட்டு இருக்க வேண்டும் என்ற நல்லெண்ணமும் எல்லோருக்கும் இருக்க வேண்டும். ஆனால், ஒரு பொது ஆட்சி மொழி இந்நாட்டுக்கு வேண்டும் என்பதற்காக அதனால் மக்கள் வேறுபட்டாலும் பரவாயில்லை என்பது வரவேற்கத் தக்கதல்ல; அது இந்திய மக்களிடையே இருக்கும் தோழமையை அறவே ஒழிப்பதாகத்தான் இருக்கும். ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்பதுபற்றி கனம் முதலமைச்சர் ஒரு கதை கூடச் சொன்னார். வண்டியின் சொந்தக்காரர் செவிடாகயிருந்ததால், அவர் ஒழுங்காக செல்ல வேண்டிய பாதையை எண்ணி குதிரைக்கு சாடை காட்டுமாறு சொல்ல, வண்டியில் செல்லுபவர்கள் வண்டிக்குரியவர் செவிடர் என்பதால், அவர் செல்ல விரும்பும் திசைக்கு எதிர் திசையை வேண்டுமென்றே குறிப்பிட்டதால், அதைக் கேட்டு வண்டிக்காரர் விரும்பாத திசையில் போனது பற்றி முதலமைச்சர் கதை சொன்னார். அரசியல் நிர்ணய சபையில் ஒரு ஓட்டு மெஜாரிட்டியினால் வெற்றி பெற்றவர்கள் வண்டியில் செல்பவர்கள் போல ஆகிவிட்டனர்; நாம் செவிடாக உள்ளதால் வண்டிக்குரியவர் நிலை போல ஆகிவிட்டோம். கனம் முதலமைச்சர் சொன்ன கதை இந்தி திணிப்புக்காரர்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானது. இப்போது மொழிப் பிரச்னையில் திசையைத் தவறான முறையில் திருப்பிவிடும் ஹிந்திக்காரர்களுக்குத்தான் இந்தக் கதை பொருத்தமாக இருக்கிறது.

[திரு. என். வி. நடராசன்] [11th March 1965

அடுத்தபடியாக, எங்களுடைய நிர்மானங்கள் ஒருபுறம் இருக்கட்டும். கனம் அமைச்சர் குறிப்பிடும் உறுதிமொழிப்படியாகிலும் ஆட்சிமொழிச் சட்டம் விரைவில் திருத்தப்படுமா என்றால், அது டில்லியில் பேசப்படும் பேச்சுக்களைப் பொறுத்திருக்கிறது என்று சொல்லப்படுகிறது. இந்த நிலையைப்பற்றி கனம் உறுப்பினர் ராஜா சர். முத்தையா செட்டியார் குறிப்பிட்டார். இது பாராளுமன்றத்தின் இந்தக் கூட்டத்திலேயே முடிவு தீர்ந்திட வேண்டும், இல்லாவிட்டால் என்ன ஏற்படுமோ என்று அவர் அச்சம் தெரிவித்தார். இம்மாதிரி, கொடுக்கப்படும் உறுதி மொழிகளெல்லாம் நிறைவேற்றப்படாததையும், குழப்பங்கள் ஏற்படுவதையும், குழப்பங்களுக்கு அரசியல் கட்சிகள்மீது பழி சுமத்தப்படுவதையும் குறித்து நான் உள்ளபடியே வருத்தப்படுகிறேன். எனவே கனம் முதலமைச்சர், உறுதிமொழிகள் சீக்கிரம் நிறைவேற்றப்படும்படி செய்யவேண்டும்.

தனியன் பப்ளிக் ஸெர்விஸ் கமிஷனில் இப்போது ஆங்கிலத்தில் எழுதலாம். அதை ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும் என்று அவர்கள் சொல்லுவதாகவும், அதைத் தாங்கள் எதிர்ப்பதாகவும், இருந்தாலும் இதில் முடிவு அவர்கள் சொல்வதைப் பொறுத்திருக்கிறது என்றும் கனம் முதலமைச்சர் சொன்னார். ஹிந்தியில் எழுத வேண்டும் என்பதைத் தமிழகம் நிர்பயம் ஏற்றுக்கொள்ளாது. ஹிந்தி மொழி அகில இந்தியத் தேர்வு மொழியாக வந்தால், மற்றெல்லா மொழிகளும் அதற்கு அடிமைப்பட்டவைகளாக ஆக நேரிடும் என்பதையும், ஹிந்தி மொழியினரின் ஆதிக்கம் ஏற்படும் என்பதையும் கனம் முதலமைச்சர் நன்றாக உணர்வார் என்று நம்புகிறேன். இந்த விஷயத்தில் நம் சர்க்கார் மிகவும் கண்டிப்பாக இருக்க வேண்டும். நாம் ஆங்கிலத்தை யார் மீதும் திணிக்கவில்லை. ஆங்கிலம் ஏற்கெனவே ஆட்சிமொழியாக இருந்து வந்திருக்கிறது. ஆங்கிலம் என்றென்றும் இருக்க வேண்டும் என்று திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் கேட்கவில்லை. ஆங்கிலமே என்றென்றும் பொது மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்று நாங்கள் சொல்லவில்லை. 14 தேசிய மொழிகளும் ஆட்சி மொழி அந்தஸ்தைப் பெறும் வரையில் மட்டுமே ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டும் என்றுதான் நாங்கள் மீண்டும் மீண்டும் வற்புறுத்தி வருகிறோம். இந்த 14 மொழிகளில் தமிழ் மொழியே மத்திய ஆட்சி மொழியாக ஆனாலும் ஹிந்திக்காரர்களுக்குத் தாழ்வுதான் ஏற்படும். அதே போல வேறு எந்த மொழி ஆட்சி மொழி ஆனாலும் மற்ற மொழிக்காரர்களுக்குத் தாழ்வுதான் ஏற்படும். இந்தியாவில் சுமார் 2 சத விகிதத்தினர் தான் ஆங்கிலத்தைத் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருந்தாலும், இந்திய மாநிலங்கள் அனைத்திலும் அதே விகிதாசாரம்தான் இருக்கும். ஆதலால் ஆங்கிலம் இருந்தால் பரீட்சையில் யாருக்கும் பாரபட்சம் ஏற்படாது. ஆனால் ஏதாவது ஒரு மாநில மொழி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வரும்போது, அந்த மொழியைக் கற்றவர்களுக்கு மட்டும் இயற்கையாகவே சலுகைகளும், மற்ற மற்ற வசதிகளும் கிடைக்கக்கூடும். இந்த விஷயத்தை நம் சர்க்கார் கவனிக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன்.

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

இந்த சந்தர்ப்பத்தில் எங்கள் தலைவர் அறிஞர் திரு. அண்ணா அவர்கள் ராஜ்ய சபையில் தாய்மையான எண்ணத்துடன் பேசியுள்ளதை இங்கே படிக்க விரும்புகிறேன். அதை ஸ்ரீமதி இந்திரா காந்தி, திரு. லால் பகதூர் சாஸ்திரி போன்ற பெரிய பெரிய தலைவர்கள் வரவேற்றிருக்கிறார்கள்.

"உயர் தனிச் செம்மொழியான தமிழ்மொழி, எனது தாய் மொழி என்ற பெருமிதம் எனக்கு இருக்கிறது. நீண்ட வரலாற்றையும் புகழ்மிக்க பொற்காலங்களையுமுடைய மொழி, கவிஞர்கள் யாத்த மொழி, கவிதைகள் கொஞ்சும் மொழி, காதலையும் கவிஞரை வளத்தாலும் கடலெனப் பரந்து கிடக்கும் மொழி, நம் உயிருடன், வாழ்வுடன் கலந்த மொழி; அந்தத் தமிழ் மொழி மற்றெதற்கும் தாழாத வகையில் மத்திய ஆட்சி மொழி என்ற தகுதி தரப்படும் வரை நான் மனநிறைவு கொள்ள மாட்டேன். எனவே பதினைந்து மொழிகளும் ஆட்சி மொழிகளாகிற வரை ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்கட்டும். தொடர்பு மொழியாக எந்த மொழி இருக்க வேண்டுமென்பதில் இயல்பான அன்ன வளர்ச்சிக்கு அதை விட்டுவிடலாம். அதுதான் விவேகமும் இந்தியாவின் ஒன்றுபட்ட தன்மையை வளர்ப்பதற்கு உறுதுணையாக அமையும்" என்று திரு. அண்ணாதுரை ராஜ்ய சபையில் பேசியிருக்கிறார். திரு. அண்ணாதுரை இவ்வளவு மனம் திறந்து பேசியிருக்கிறார்.

மேலும், ஆங்கிலம் இன்னும் 10 ஆண்டுகள் இருக்கட்டும் என்றோ, 20 ஆண்டுகள் இருக்கட்டும் என்றோ காங்கிரஸில் இன்னும் சில பெரிய தலைவர்கள் சொல்லியிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு தவணை கேட்பதிலிருந்து ஆட்சி மொழியாவதற்கான தகுதியை ஹிந்தி இன்னும் அடையவில்லை என்பது தெரிகிறது. அதனால் தவணை வேண்டும் என்று கூற இடம் இருக்கிறது. காங்கிரஸ்காரர்களே இப்படிப் பேசும்போது, மொழிகளிலே மூத்த மொழியாகிய தமிழின் மீது, கல் தோன்றி மண் தோன்றுக் காலத்தில் தோன்றிய தமிழ் மொழியின் மீது, ஹிந்தியைத் திணிப்பதை நாங்கள் எப்படி எதிர்க்காமல் இருக்க முடியும் என்று இந்திய சர்க்காரையும் கனம் முதல் அமைச்சரையும் கேட்க விரும்புகிறேன்.

இன்னொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். காலம் சென்ற திரு. ஆர். கே. ஷண்முகம் செட்டியார் அவர்கள் ஒரு சமயம் தமிழிசை விழாவில் பேசிய வார்த்தைகள் இன்னும் என் காதுகளில் ஒலித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. அவர் அமெரிக்காவில் இருந்தபோது அவருக்குப் பல வசதிகள் இருந்தன. அவருக்கு அங்கே வேண்டிய வசதிகள் எல்லாம் இருந்தன. அமெரிக்காவில் தமிழ்நாட்டு உணவு கிடைக்கவில்லை. ஆனாலும் அங்கு அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவு மிக விலை உயர்ந்த உணவானான். ஹோட்டலியோ அல்லது சாதாரண அறிஞர் சேர்ந்தோ ஒரு விருந்தில் அடங்கிவிடும். அவருக்குக் கொடுக்கப்பட்ட உணவோ ரூ 30 முதல் ரூ. 50 வரை பெறுமான உணவுதான். ஆனால் அவருக்கு அந்த உணவு சரியாக ருசிக்கவில்லை. அப்போது வேலையாளிடம்

5-20 p.m.

[திரு. என். வி. நடாசன்] [11th March 1965

லிருந்து சில நண்பர்கள் அமெரிக்காவுக்குச் சென்றார்கள். அவர்கள் ஆர். கே. எஸ். அவர்களைச் சந்தித்தார்கள். சௌக்கியமா என்று கேட்டார்கள். என்ன சௌக்கியம் இருக்கிறது, சாப்பிட்டே இரண்டு மாதம் ஆகிறது. சாப்பிடாமல் எப்படி உயிரோடு இருக்க முடியும்? ஏதோ சாப்பிட்டுக் கொண்டு இருக்கிறேன். காலையில் இட்டலி, மிளகாய்ப்பொடி, மத்தியானம் கத்தரிக்காய் சாம்பார், பச்சரிசி உணவு எனக்குத் தேவை. அவைகள் இங்கே கிடைப்பதில்லை என்றார். சென்றிருந்த நண்பர்கள் அவர்கள் கொண்டுவந்திருந்த பண்டங்களை வைத்து சமைத்து இரண்டு நாட்கள் அவருக்குச் சோறு போட்டார்கள். அதற்கு ஆர். கே. எஸ். அவர்கள் "இன்றுதான் நான் திருப்தியாகச் சாப்பிட்டேன்" என்று பதில் சொன்னார்கள். ராஜா சர் அவர்களுக்குக்கூட அவர்கள் கூறியது நினைவிருக்குமென்று கருதுகிறேன். அந்த சம்பவத்தைக் குறிப்பிட்டு தமிழிசை விழாவிலே ஆர். கே. எஸ். பேசுகையில் என்னுடைய உணவு எனக்கு எப்படி ருசியாக இருக்கிறதோ உணர்கிறேனே அப்படித்தான் என் மொழி எனக்குச் சிறந்ததாகக் கருதுகிறேன். அப்படிக் கருதும்போது பிறர் ஏன் அதைப் பகைமையாகக் கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டார்கள்? அவர்கள் இந்த மொழி உணர்வைப்பற்றிக் குறிப்பிட்டதை இப்போது நான் எடுத்துக்கூறுவது பொருத்தமாக இருக்கும் என்று நம்புகிறேன். அறிஞர் அண்ணா அவர்கள் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொல்லும்போது இந்தி திணிக்கப்படாவிட்டால், இந்தியை நாங்களே பிரச்சாரம் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். திணிக்கப்படும் போதுதான் வம்பெல்லாம் வருகிறது. இதை முதலமைச்சர் அவர்கள் உணர்ந்துபார்த்து ஆவன செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

இங்கு கனம் முதலமைச்சர் சொல்லிய மற்றொன்று குழப்பமாக இருக்கிறது. முதலமைச்சர் அவர்கள் பத்திரிகை நிருபர்களிடம் சொன்னபோது அப்படிக் கூறவில்லை என்று மறுத்திருக்கிறார்கள். அதற்காக மகிழ்ச்சியடைகிறேன். முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டிற்குச் சென்று வந்த ஆந்திர முதலமைச்சர் அவர்கள், தமிழகத்தில் இனிமேல் இந்தியையும் கட்டாயப் பாடமாக ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய லாபம்தான் தமிழ்நாட்டுக்குக் கிடைத்திருக்கிறது என்று குத்தலாகக் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்கள். அவர் வேண்டுமென்றே நம்முடைய முதலமைச்சர் மீது இன்னும் கொஞ்சம் கோபம் உண்டாக்குகிற வகையில் அவர் சொல்லியிருக்கிறாரே என்று கூட நான் வருந்தினேன். பத்திரிகை நிருபர்களிடத்தில் நமது முதலமைச்சர் இந்தி கட்டாயப்பாடமாகாது, இப்பொழுதுபோலவே இந்தி தொடர்ந்திருக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். அப்படி இந்தி திணிக்கப்பட்டால், இந்தி கட்டாயப் பாடமாக ஆக்கப்பட்டால், முதலமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்வேன், அதற்கு சிறிதும் இடம் கொடுத்துவிடாதீர்கள். உங்கள் பக்கம் நாங்கள் இருக்கிறோம். நீங்கள் இருப்பது தெரியாதா என்று முதலமைச்சர் அவர்கள் கேலி பேசமாட்டார்கள் என்று நினைக்கிறேன். அரசியலில் கட்சிகளிடையே வேற்றுமைகள் இருக்கலாம். மொழி உங்களுக்கும் எங்களுக்கும் பொது

11th March 1965] [திரு. என். வி. நடாசன்]

வான ஒன்று. மொழிக் கொள்கையில் திட்டவட்டமான நிலை வேண்டும். திரு. ஆதித்தனார் அவர்கள் எடுத்துக்காட்டியது போல, மணியார்டர் பாரத்தில் எங்கே கையெழுத்துப் போடுவது என்று தெரியாமல் அதைக் கொண்டுவருபவரிடம் கேட்கவேண்டிய திருக்கிறது. மிகவும் வெட்கமாக இருக்கிறது. போல்ட்மேனைக் கேட்டால், அவருக்கும் அது தெரிவதில்லை. சுதந்திர நாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டு மணியார்டர் பாரத்தில் கையெழுத்துப்போட திகைக்கவேண்டியிருக்கிறது என்றால் இதற்கு என்ன சொல்வது? தமிழ்நாட்டிற்கு தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டும். இந்தி நாட்டுக்கு இந்தியும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும். தெலுங்கு நாட்டிற்கு தெலுங்கும் ஆங்கிலமும் இருக்கட்டும். இங்கே உள்ள தபால் ஆபீஸ்களைப் பார்த்தால் மிகவும் வருத்தமாக இருக்கிறது. இந்தி எழுத்துக்களை ஆள் உயரத்திற்கு எழுதிவிட்டு அதற்குக் கீழே தமிழில் சிறியதாக எழுதிவைத்திருக்கிறார்கள். இது தமிழ் நாடுதானே? தமிழில் ஏன் பெரியதாக எழுதி மற்ற மொழிகள் அவசியமென்றால் சிறிய அளவில் போடக்கூடாது? இந்திக்காரர்களே இது போன்ற செயலால் மக்களைத் தூண்டிவிடுகிறார்கள். நமக்கு வேண்டுமென்றே உணர்ச்சியூட்டுகிறார்கள். இத்தகைய காரியங்களில் முதலமைச்சர் அவர்கள் திடமாக இருக்கவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இவற்றை வலியுறுத்திச் சொல்லும்போது முதலமைச்சர் அவர்களுக்கு மீண்டும் சொல்வேன், இந்தியைப்பற்றி திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் சொல்வதை அருள்கூர்ந்து மதிக்கவேண்டும். கனம் டாக்டர் இலட்சுமணசாமி அவர்கள் சொல்லியதற்கு விளக்கம் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கிறோம். துக்க தினத்தைப் பற்றிச் சொன்னார்கள். அரசியலில் அது சரியானது அல்ல என்றார்கள். சரியானது அல்லதான். துக்கதினம் கொண்டாடுவதில் ஆனந்தமா எங்களுக்கு மட்டும்? யாருக்குமே அது சரியானது அல்ல. அந்த நிலைமைக்கு வருமளவிற்கு எங்களை ஆட்சியாளர்கள் அலட்சியப் படுத்திவிட்டார்கள். பிறகு வேறுவழியில்லை. அதனால்தான் அதை அனுஷ்டிக்க வேண்டியிருந்தது. அவையெல்லாம் சென்று முடிந்த சம்பவங்கள். மீண்டும் மீண்டும் அதை விவரிக்க விரும்பவில்லை. முறையாகச் சொல்லியும் அவற்றை அலட்சியப்படுத்திய பிறகுதான் கடைசி ஆயுதமாக அதை உபயோகித்தோம். எதிர்காலத்திலும் சரி, சட்டத்திற்கு உட்பட்டு நாட்டின் மொழி உரிமைக்கு ஊறு நேர்ந்தால் அதற்காகத் தீவிரமாக ஈடுபடுவோம். சட்டத்தைக் கேவலப்படுத்தும் செயலுக்கோ மற்ற ஆசாபாசங்களுக்கோ நாங்கள் உட்படமாட்டோம் என்று கூறி என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன். வணக்கம்.

(Sri S. K. Sambandhan in the Chair)

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Mr. Vice-Chairman, in regard to the amendments I moved a little while ago, I should like to make a few observations, in fact, as a supplement to what Dr. Raja Sir Muthiah Chettiar and Hon'ble the Leader of the Opposition said in this House. I am now taking the House back to **the days of the Constituent Assembly which met in September** 1949, when Part XVII of the Constitution was moved by an illustrious son of India, Sri N. Gopalaswami Iyengar. You know

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

Part XVII of the Constitution is the part which relates to languages. Let me start by saying that it is no good suggesting that repal of that Part, because the freedom of speech, the freedom to employ, our own Tamil language in State affairs and State Legislature, have been guaranteed by one of the Articles in that Part. It is that part of the Constitution also which gives certain minority language communities rights under the Constitution. Therefore, if we ask for a repeal of Part XVII, we will be landing ourselves in chaos, Mr. Vice-Chairman. Therefore, I am not suggesting that Part XVII of the Constitution should be repealed. On the other hand, I am making a suggestion, as has been made before, that amendments to the Constitution be made so as to put into effect all the various sections marked (a), (b), (c), (d), etc., in the amendment which I have proposed. I have said 'that for the unity of the country and for national integration, such changes as may be needed to implement the above recommendations be made by amending the Constitution, and this statutory amendment should not be altered except by the unanimous approval of all the Legislatures of the States'. It is keeping in mind the unity of the country and the national integration, about which every one of us is anxious, that this amendment to the Constitution has been suggested.

In September 1949, Mr. Gopalaswami Iyengar, who was the sponsor of Part XVII of the Constitution—the sponsor of the draft of the language Part before the Constituent Assembly — had his own reservations in proposing the entire Part for the acceptance of the Constituent Assembly. I shall only briefly quote what he said there. He said—

'I for one did not easily reach the conclusion that was arrived at at the end of these discussions (elsewhere in committee), because it involved our bidding good-bye to a language on which, I think, we have built and achieved our freedom. Though I accepted the conclusion at the end that that language should be given up in due course and in its place we shall substitute a language of this country, it was not without a pang that I agreed to that decision'.

So he had some mental pangs and mental reservations while proposing Part XVII of the Constitution before the Constituent Assembly. Several such persons had their own mental reservations while they gave their support according to party whip and all that before the Constituent Assembly. And it must be remembered that the Constituent Assembly was an *ad hoc* assembly elected no doubt, but not Parliament enacting legislation for this matter. Mr. T. A. Ramalingam Chettiar, one of the beloved representatives of this State in the Constituent Assembly, said like this—

'You are permanently handicapping us. Those whose mother tongue is Hindi, they learn only Hindi. But, we in the South, we have got to study not only Hindi but also our own mother tongue; we cannot give up our mother tongue. That is also the regional language, we have to study that. Permanently, for ever, you are handicapping us by this arrangement. You in the North will have to realise what sacrifice we are making.'.

11th March 1965] [Dr. A. Chidambaranathan]

Well, Sir, let me take up the position of Hindi *vis-a-vis* other Indian languages or the regional languages of the States. Tamil is one of the earliest languages, if not the earliest to be cultivated, and has a big literature developed over 2,500 years. It has not been given the opportunity to develop so as to become the official language of the Union. Given opportunities, no doubt, it will only develop into that stage. Bengali, for instance, and other progressive languages like Malayalam and Telugu will be competent, will be capable no doubt, of being employed as the official language of the Union. But why Hindi alone which is one of the regional languages should be employed is the question. It has been suggested that because the Hindi-speaking people are in a majority, we are employing Hindi as the official language of the Union and this argument has been refuted ably by the Leader of the Opposition to-day. Hindi does not represent the majority speakers of any language community as compared to other communities which speak different languages. It has been suggested that Hindi which is probably spoken by 39 per cent of the population is the language to be employed as the official language of the Union. But then this 39 per cent has been calculated on a wrong basis, I shoud submit, because there is no one single language like Hindi. Whenever the term 'Hindi' is employed in Delhi, what is thought of is only Khariboli Hindi and this Khariboli Hindi, as they say, is not mere one language but a language to which more than three other languages have been affiliated, for mere dialects. Considered in that sense, here to Tamil might be affiliated her sisters Telugu, Kannada and Malayalam, and we may take pride in saying that we are much more numerous than the Hindi-speaking people. In fact, long ago our languages were not mere sisters. Now they have ceased to be dialects; they have become sisters. They are not quite intelligible. We are not able to grasp what a Malayalee or a Telugu or a Kannadiga speaks now. So, we say they are all different languages. There was a time when they were dialects of the same language. It is not in that sense that to Khariboli Hindi or whatever the word, Rajasthani, Avadhi, Kosali, Bhojpuri or Maithili was affiliated. They were not all dialects of the same language in the technical linguistic sense. They are different languages. When all hese four anguages are put together, then the people speaking the supposed Hindi language appear to be rather numerous in the population.

It is not for me to say that there are yet several deficiencies in Hindi as an effective medium of expression. But citizens outside the Hindi orbit feel that Hindi is not yet a fully developed language which can take the place of English. The people's money should not, therefore, be spent in crores only for the encouragement of that language, to which references were made by Raja

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

Muthiah Chettiar and Dr. A. L. Mudaliar. The Centre should spend an equal amount of money for the promotion of other Indian languages too.

The development of Hindi has not been superior to that of any other advanced language of our country like Tamil, Bengali, Malayalam, Telugu, Kannada, Oriya, Gujarathi or Assamese. We, whose mother tongue is Tamil, have a well-formed and early cultivated language with a continuous literary history of over 2,500 years and feel very diffident about accepting this new creation, Hindi.

In the Report of the Committee of Parliament on Official Language presented to Parliament in 1958, it has been stated like this: "It cannot be said that these (regional) languages are inherently not capable of being used in higher administration. Their present deficiencies for the requirements of higher administration are due chiefly to the fact that for over a hundred years English has been the official language both at the Centre and in the States, as also the medium of higher education, and they fell into disuse for these purposes".

Professor Toynbee, a famous historian, says, "The growing consciousness of Nationality had attached itself neither to traditional frontiers nor to new geographical associations but almost exclusively to the mother tongues".

So, Sir, it is not a sin to love and respect and hold in great esteem and regard our own mother tongue, and, at the same time, we are not suggesting that Tamil should become the official language of the Union in preference to any other language. A suggestion has been made by the Hon. Member, Sri Anbazhagan that Tamil along with Hindi and certain other languages when they come to such a stage might be adopted as one of the official languages of the Union.

This is a very thorny question. The President of the Constituent Assembly, Babu Rajendra Prasad, while opening the session on this subject, said, "Let us not forget that whatever decision is taken with regard to the question of language, it will have to be carried out by the country as a whole. There is no other item in the whole Constitution of the country which will be required to be implemented from day to day, from hour to hour, I might even say from minute to minute in actual practice. Therefore, Members will remember that it will not do to carry a point by debate in this House. The decision of the House should be acceptable to the country as a whole. Even if we succeed in getting a particular proposition passed by majority, if it does not meet with the approval of any considerable section of people in the country—either in the north or in the south, the implementation of the Constitution will become a most difficult problem". It is in these circumstances, Sir, that Part XVII of the Constitution has been framed. Mr. Gopalaswami Iyengar's statement in this regard I have already referred to.

11th March 1965] [Dr. A. Chidambaranathan]

I will next briefly allude to the English language as a medium of official administration, its competence, its suitability and so on. In the field of public administration, we want good Government and not wrangling over language. In the law courts we want justice. As things stand at present, we can secure these through English. It is doubtful whether we can have these ensored through Hindi. Why should we choose a doubtful experimental medium in preference to a tried and well-established medium, namely, English? That is my question.

English as an all-India language is free from affiliation to any particular caste, creed or indigenous racial group. It does not give any particular community or section of the population any great advantage. The number of people who employ this language with some degree of facility comprise the bulk of the intelligentsia within every language group, not merely Madras State.

Dr. Sunitha Kumar Chatterjee, who was until recently Chairman of the Bengal Legislative Council, and who is the National Professor now in Humanities, says like this:

"Some people in a spirit of exclusiveness say that English is poison. But most people in India, barring the ultra-orthodox, consider it to be a most wholesome and life-bringing food".

In another context, he said, "To regard English as Anti-Indian or anti-national is a kind of narrow nationalism (or pariotism in blinkers). We have been and can be intensely national and patriotic with English".

Dr. Subbaroyan in another connection has stated:

'Why all this awkwardness about English? All this hatred against English? With the coming of freedom I thought we had abandoned hatred altogether, and we have become friendly with the English people.'

In fact, Sir, as you know, Mahatma Gandhi never hated the English language though he hated the Britisher so long as he was ruling our country. (An Hon. Member: He used and wrote chaste English.) He did not even hate the Britisher. He hated only the ruling bureaucracy. English is one of the world's richest and most widely spoken languages and has several merits to command itself as an All-India language. Only sentiment stands in the way. Sir, even Maulana Azad in the Constituent Assembly said one day: 'The Union of North and South has been possible through English. If we give up that language that relationship will cease.' That is why I have said that English should be the inter-State language and the communication language, the link language between the Centre and the State. Sir, Dr. Chatterjee in another context says like this:

'After careful observation and thinking, this is my conviction that the relegation of English to a secondary place in our public life and education will ultimately not be for the good of the country. Hence I beg to differ from the findings and recommendations of the Commission's report.'

[Dr. A. Chidambaranathan] [11th March 1965

This is from the dissenting note of Dr. Chatterjee attached to the Kher Commission's report.

Now the question arises whether we should not be national. Dr. Chatterjee, a great patriot, a fighter in the freedom struggle says:

"To have English, to study in English, to administer in English, to educate in English is not un-national."

On the other hand nationalism is sometimes regarded as a benefit, sometimes regarded as a sin in modern times'.

Sir, Isaiah Berlin in November 1961, when he attended the Tagore centenary celebrations at Delhi in the International Literacy Seminar, which was held then, as one of the world's representatives to the conference said:

'I do not wish to praise or attack nationalism. Nationalism is responsible for magnificent achievements and appalling crimes'.

There are people who regard nationalism to be a menace, a tribalism, but internationalism is a nobler ideal for there cannot be peace on the basis of nationalism.

So, Sir, there is nothing wrong in choosing as our own by our own choice an international language, so to say, Universal language as the English language for all purposes in inter-communication between State and State and between the Centre and the States. In the face of a single world culture operating, to set a time-limit for replacement of English is a retrograde step. If it is the ideal to bring the best to the largest number of people possible, English is the most convenient medium now. It has almost become the common language of a world culture. Therefore, in pursuance thereof, I would quote Sardar Panikkar's own view which is enshrined in the States Reorganisation Report.

'Indian unity is a plant of recent origin—has to be watered and natured and protected against hailstorms.' This unity is the result of the Indian people's anxiety to rid themselves of foreign domination. In our anxiety to send away the Britisher we united and asked him to quit and he did quit. But this Indian unity itself is a plant of recent origin, has to be watered and nurtured and protected against hailstorms. Therefore, it is imperative on our part to make our recommendations in whatever manner the Government might like, to uphold the standpoint that English should be the sole official language in order that it may serve the purpose of All-India communication and inter-communication between State and State. Let me say in a spirit of prayerfulness and earnest desire that God Himself may guide our steps and decisions and ultimately move us to a solution which will ensure the preservation of the unity of our country.

Vice-Chairman (Sri S. K. Sambandhan): The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. tomorrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 153. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3859, Home, dated 27th October 1964 regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

* 154. *Notification issued with G.O. Ms. No. 37, Industries, Labour and Co-operation, dated 4th January 1965 regarding the list of approved banks for the purpose of the Madras Chit Funds Act, 1961.*

@ 155. *Ninth and Tenth Reports of the Committee on Subordinate Legislation of the Madras Legislative Assembly.*

‡156. *Notification issued with G. O. Ms. 3876, Home, dated 14th December, 1964 regarding amendment to the Madras Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960.*

‡ 157. *Notification issued with G.O. Rt. No. 1033, Revenue, dated 24th December 1964 regarding the appointment of Srimathi N. K. Ranganayaki, M.L.A., Odathurai Post (via) Erode, Coimbatore district as a Member of the Area Committee, Salem.*

‡ 158. *Notification issued with G.O. Press No. 3125, Revenue, dated 30th December, 1964 regarding exemption from tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959 for the sales of goods by any dealer in this State to the Canteen Stores Department (India).*

* Laid on the Table of the House on 4th March 1965.
@ Laid on the Table of the House on 5th March 1965.
‡ Laid on the Table of the House on 9th March 1965.

APPENDIX I.

(Vide answer to Starred Question No. 145 on page 3.)

(a) & (b) Assistance by way of loan and subsidy is given for digging of wells and installation of pumpsets to the ryots throughout the State under (1) the New Well Subsidy Scheme; (2) Hire Purchase Scheme of Oil Engines and Electric Motor Pumpsets and (3) Community Well Pumping Schemes, as detailed below :—

(1) *New Well Subsidy Scheme.*—Loan-cum-Subsidy assistance is granted to ryots for the sinking of open wells which should be capable of irrigating not less than one acre each. The wells should be sunk by the ryots in the approved sites and with the prescribed dimensions. Limits of loan and subsidy, and period of recovery are as detailed below :—

Areas.	*Loan limit.*	*Subsidy limit.*	*Period of Recovery.*
(1)	(2)	(3)	(4)
1 Ordinary areas ..	Rs. 1,000 per well	25 per cent of cost of work subject to a maximum of Rs. 250.	10 Years
2 Specified taluks where the cost of construction is high.	Rs. 2,000 per well.	25 per cent of the cost of the work subject to a maximum of Rs. 500.	Do.
3 Talavadi firka in Gobichettipalayam taluk, Coimbatore District.	Rs. 3,000 per well.	50 per cent of the loan.	Do.

With effect from 1—4—1965, the loan limit will be raised to Rs. 5,000 *in all areas* and subsidy will be 25 per cent of the cost of the well subject to a maximum of Rs. 500 for each well. Loans up to a limit of Rs. 3,000 will be recovered in ten years and those exceeding Rs. 3,000 will be recovered if fifteen years.

(2) *Hire Purchase Scheme of Oil Engines and Electric Motor Pumpsets.*—Under this Scheme, pumpsets are supplied to the ryots under hire purchase system treating the cost of oil engine or electric motor pumpsets as loan, repayable in ten annual instalments. The scheme, which was being implemented by the Director of Agriculture in the first two years of the Plan, has been transferred to the control of the Board of Revenue (FP), with effect from 1st April, 1963, for implementation through the Block Development Officers.

(3) *Community Well Pumping Scheme.*—The River Pumping and Community Well Pumping Schemes will be undertaken by the Agriculture Department wherever a group of ryots are willing to form themselves into a co-operative lift irrigation society, or the

local panchayat union is willing to run the River Pumping or Community Well Pumping Scheme, subject to the following terms and conditions :—

(i) The Agriculture Department will sink open wells or tubewells at Government cost and conduct yield test to determine the capacity of the well to provide irrigation facilities for the area to be benefited and if necessary, undertake deepening of the well in order to provide assured supply.

(ii) As soon as the yield test is conducted and if the results confirm that there is sufficient supply of water, the well would be placed at the disposal of the Panchayat Union or the beneficiaries, provided they organise themselves into a co-operative society. But the well would remain the property of the Government and the beneficiaries would have a right only to the use of water for irrigation purposes.

(iii) A pumset would be supplied to the Panchayat Union or the Co-operative under the hire purchase scheme on a loan-cum-subsidy basis, the element of subsidy being 25 per cent of the cost. The pumpset would be installed by the beneficiaries themselves, Panchayat Unions or Co-operatives, as the case may be, and maintained by them and they should pay water-cess for the crop irrigated with the use of the well-water in accordance with the rates laid down for such irrigation sources in the village.

(iv) The loan given on account of the pumpset should be repaid in ten annual instalments, the first instalment commencing three years after the commissioning of the Unit under the Scheme.

(அ) & (இ) :

(1) புதிய கிணறுகள் உதவித் திட்டம்.

(2) எண்ணெய் இன்ஜின்கள், மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டுகள் இவற்றை தவணைக் கொள்முதல் திட்டத்தின் கீழ் வழங்குதல்.

(3) சமுதாய கிணற்று நீர் இறைப்புத் திட்டம் ஆகிய திட்டங்களின் கீழ் மாநிலம் முழுமையிலும் கிணறுகள் வெட்டுவதற்காகவும், பம்பு செட்டுகள் நிறுவுவதற்காகவும், குடியானவர்களுக்குக் கடனுகவும், உதவித் தொகையாகவும் வழங்கப்படுகிறது.

(1) புதிய கிணறு மானியத் திட்டம் :

ஒவ்வொரு கிணறும் ஒரு ஏக்கருக்கு குறையாமல் பாசனம் செய்யும் வகையில் அமைந்த கிணறுகளை வெட்டுவதற்காகக் கடனுகவும் மானியமாகவும் குடியானவர்களுக்கு உதவி அளிக்கப்படுகிறது. அங்கீகரிக்கப்பட்ட இடங்களிலும், நிர்ணய அளவிலும் குடியானவர்கள் கிணறுகளைத் தோண்டவேண்டும். கொடுக்கப்படும்

கடனும், மானிய அளவும், அவற்றை வசூலிக்கும் கால அளவும் விவரமாகக் கொடுக்கப்பட்டுள்ளன.

கடன் கொடுக்கப்படும் பகுதிகள்.	கடன்ன அளவு.	மானிய அளவு.	வசூல் கால அளவு.
(1)	(2)	(3)	(4)
1 சாதாரண பகுதிகள்	இணறு ஒன்றுக்கு ரூ. 1,000.	அதற்காகும் செலவில் 25 சதவீதம் (அதிக அளவு ரூ. 250-க்கு மேற் படாமல்).	10 ஆண்டுகள்.
2 இணறு தோண்டும் செலவு அதிகமாயுள்ள குறிப்பிட்ட மாவட்டங்கள்.	இணறு ஒன்றுக்கு ரூ. 2,000.	அதற்காகும் செலவில் 50 சதவீதம் (அதிக அளவு ரூ. 500-க்கு மேற் படாமல்).	ஷ
3 கோயம்புத்தூர் மாவட்டம் கோபிச் செட்டிப்பாளையம் தாலூக்காவிலுள்ள தளவாடி பிர்க்கா.	ஒவ்வொரு இணற்றுக்கு ரூ. 3,000.	கடனில் 50 சதவீதம்	ஷ

1-4-1965-லிருந்து, எல்லாப் பகுதிகளிலும் கடனின் அளவு ரூ. 5,000-க்கு உயர்த்தப்படும். மானியம் அளவு இணறு வெட்டுவதற்காகும் செலவில் 25 சதவீதமாகும். இத் தொகை ஒவ்வொரு இணற்றுக்கும் அதிக அளவு ரூ. 500-க்கு மேற்படாது. ரூ. 3,000 வரையில் அளிக்கப்படும் கடன்கள் 10 ஆண்டுகளில் வசூலிக்கப்படும். ரூ. 3,000க்கு மேற்பட்ட கடன்கள் 15 ஆண்டுகளில் வசூலிக்கப்படும்.

(2) எண்ணெய் இன்ஜின்கள், மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டுகள் தவணைக் கொள்முதல் திட்டம் :

இத்திட்டத்தின் கீழ், தவணைக் கொள்முதல் ஏற்பாட்டின்படி எண்ணெய் இன்ஜின் அல்லது மின்சார மோட்டார் பம்பு செட்டின் விலையைக் கடனாக எடுத்துக் கொண்டு பம்பு செட்டுகள் குடியானவர்களுக்கு வழங்கப்படுகின்றன. இத் தொகையை 10 ஆண்டுத் தவணைகளில் செலுத்தலாம். திட்டக் காலத்தில் முதல் இரண்டாண்டுகளில் இத் திட்டம் வேளாண்மைத்துறை நெறியாளரால் செயலாக்கப்பட்டது. 1963, ஏப்ரல் 1-ந் தேதி முதற்கொண்டு மேற்படி திட்டம் வருவாய்த்துறை மாரியத்தின் (உணவு உற்பத்திப் பிரிவு) நிர்வாகத்திற்கு மாற்றப்பட்டது. இத் திட்டம் வட்டார வளர்ச்சி அதிகாரிகள் மூலம் நிறைவேற்றப்படும்.

(3) சமுதாயக் கிணற்று நீர் இறைப்புத் திட்டம்:—

குடியானவர்கள் சிலர் சேர்ந்து கூட்டுறவு இறைவைப் பாசனச் சங்கம் ஒன்றை அமைத்துக்கொள்ள விரும்பினாலும் அல்லது ஆற்று நீர் இறைக்கும் திட்டம் அல்லது சமுதாயக் கிணற்று நீர் இறைக்கும் திட்டங்களை ஏற்று நடத்த தல

பஞ்சாயத்து யூனியன் விரும்பினாலும் கீழ்க்கண்ட கோட்பாடுகளுக்கும், நிபந்தனைகளுக்கும் உட்பட்டு வேளாண்மைத் துறையினர் ஆற்று நீர் இறைக்கும் திட்டத்தையும், சமுதாயக் கிணற்று நீர் இறைக்கும் திட்டத்தையும் மேற்கொள்வர் :—

(i) வேளாண்மைத் துறையினர், அரசாங்கச் செலவில் இறந்த கிணறுகள் அல்லது குழாய்க்கிணறுகளை வெட்டுவர், அக் கிணற்றுப் பாசனத்தினால் பயனடையவிருக்கும் பகுதியில் அக் கிணற்றில் பாசனத் திறனை முடிவு செய்யச் சோதனை நடத்துவர். அவசியமானால், உறுதியாகத் தண்ணீர் கிடைக்கப்பட கிணற்றை ஆழப்படுத்துவர்.

(ii) கிணற்று நீர் இறைவை அளவுச் சோதனை முடிந்த பின்னர், அதன் விளைவாய்ப் போதுமான அளவு நீர் கிடைக்குமென உறுதியானால், அக்கிணறு பஞ்சாத்து யூனியனிடம் அல்லது அதனால் பயனடைவோரிடம் ஒப்புவிக்கப்படும் ஆனால், மேற் குறிப்பிட்ட பயனடைவோர்கள் கூட்டுறவு முறையில் செயல்படுவோராயிருக்க வேண்டும். ஆனால், மேற்படி கிணறு அரசாங்கத்தின் உடைமையாகவே இருக்கும். பயனடைவோர்கள் அத்தக் கிணற்றைப் பாசனக் காரியத்துக்குப் பயன்படுத்தும் உரிமை மட்டும் உடையோர்களாவர்.

(iii) பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு அல்லது மேற்படி கூட்டுறவுச் சங்கத்திற்குத் தவணைக் கொள்முதல் திட்டத்தின் கீழ் கடன் மானிய அடிப்படையில், பம்பு செட்டு ஒன்று வழங்கப்படும். அவ்வாறு வழங்கும் மானியம், அதற்காகும் செலவில் 25 சதவீதமாகும். இந்த பம்பு செட்டு பயனடைவோரால் பஞ்சாயத்து யூனியனால் அல்லது கூட்டுறவுச் சங்கங்களினால் நிறுவப்படவும்; நிர்வகிக்கப்படவும் வேண்டும். மேற்படி கிணற்று நீரைக் கொண்டு பாசனம் செய்யப்பட்ட பயிருக்கு, அக்கிராமத்தில் அத்தகைய பாசன அதிகாரங்களுக்கு வகுக்கப்பட்ட தீர்வை விதங்களையொட்டி அவர்கள் தண்ணீர் வரி செலுத்த வேண்டும்.

(iv) பம்பு செட்டுக்காக வழங்கிய கடன், பத்து ஆண்டுத் தவணைகளில் திருப்பிச் செலுத்தப்பட வேண்டும். இத்திட்டத்தின் கீழ் இப்பிரிவு செயல்படத் தொடங்கியதிலிருந்து மூன்றாண்டுகளுக்குப் பின்னர் முதல் தவணையைச் செலுத்த வேண்டும்.

APPENDIX II.

(*Vide* answer to Starred Question No. 146 on page 3)

(a) Yes.

(b) Mango, Citrus, Grapes, etc.

(c) Long-term loans at Rs. 600 per acre for grapes and Rs. 300 per acre in respect of other fruit crops, subject to a maximum of Rs. 2,000 for an individual. In addition to the above loan, short-term loans at the rate of Rs. 65 per acre are issued for rejuvenation of old orchards mainly for the application of fertilizers and taking plant protection measures.

(*d*)—

Serial number and district.	Long-term loan sanctioned.	Short-term loan sanctioned.
(1)	(2)	(3)
	RS.	RS.
1 Chingleput	24,600	4,985
2 North Arcot	34,700	21,855
3 South Arcot	21,290	7,197
4 Thanjavur	23,440	3,035
5 Tiruchirappalli	24,130	5,190
6 Madurai	56,540	7,740
7 Ramanathapuram ..	26,850	4,180
8 Tirunelveli	28,200	2,680
9 Kanyakumari	13,625	..
10 Coimbatore	23,070	1,260
11 Salem	69,175	14,025
12 Nilgiris	11,850	605
Total ..	3,57,470	72,752

(அ) ஆம்.

(ஆ) மாமரம், எலுமிச்சை, திராட்சை முதலியன.

(இ) திராட்சை பயிரிடுவதற்காக ஓர் ஏக்கருக்கு 600 ரூபாயும், பிற பழ வகைகள் பயிரிடுவதற்காக ஓர் ஏக்கருக்கு 300 ரூபாயும், நீண்ட காலக் கடன்கள் தரப்படுகின்றன. ஒருவருக்கு அதிக அளவு 2,000 ரூபாய்வரையில் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன. இக் கடன் தவிர, ஒரு ஏக்கருக்கு 65 ரூபாய் வீதம் குறுகிய காலக் கடன்களும் வழங்கப்படுகின்றன. உர வகைகளைப் பயன்படுத்தியும் பயிர்ப் பாதுகாப்பு ஏற்பாடுகளை மேற்கொண்டும் பழைய பழத் தோட்டங்களை மீண்டும் பயன் தரும் வகையில் வளர்க்க வேண்டுமென்பதற்காகவே இக் குறுகிய காலக் கடன்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

(ஈ)—

தொடர் எண்.	மாவட்டம்.	அனுமதி வழங்கப்பட்ட நீண்ட காலக் கடன்.	அனுமதி வழங்கப்பட்ட குறுகிய காலக் கடன்.
(1)	(2)	(3)	(4)
		ரூ.	ரூ.
1	செங்கற்பட்டு	24,600	4,985
2	வட ஆர்க்காடு	34,700	21,855
3	தென் ஆர்க்காடு	21,290	7,197
4	தஞ்சாவூர்	23,440	3,035
5	திருச்சிராப்பள்ளி	24,130	5,190
6	மதுரை	56,540	7,740
7	இராமநாதபுரம்	26,850	4,180
8	திருநெல்வேலி	28,200	2,680
9	கன்னியாகுமரி	13,625	..
10	கோயம்புத்தூர்	23,070	1,260
11	சேலம்	69,175	14,025
12	நீலகிரி	11,850	605
	மொத்தம் ..	3,57,470	72,752

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Friday, the 12th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Hindi Pandits

* 151. *Q.*—DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether the Hindi Pandits serving in the Secondary Schools of North Arcot District Board are not paid any conveyance allowance for doing extra work in different High Schools;

(*b*) if not, why not; and

(*c*) if they are paid, from what date?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No. They are paid fixed travelling allowance.

(*b* & *c*) Do not arise.

* 152. *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether Hindi Pandits in the former District Board High Schools are asked to take classes in more than one school;

(*b*) if so, the reasons therefor; and

(*c*) whether they are paid any conveyance allowance?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) Yes.

(*b*) For want of sufficient work in one and the same school.

(*c*) They are paid fixed travelling allowance.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Sir, is there any proposal to give more allowances than fixed allowances according to the distance travelled or according to the number of schools these people are asked to teach?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : There is no such proposal.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many schools are allotted to each teacher, and what is the normal distance that is to be covered by each teacher?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : This relates to North Arcot. I have no further information

[12th March 1965

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Government consider the question of giving them more travelling allowance if the distance is more than one or two miles in the case of each teacher?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government have no such proposal. If any representation is made, that will be looked into.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Sir, representations have been made, and no action has been taken. Will the Government now at least look into those representations that have already been sent?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: If the matter should be examined further, we must have a further representation.

Weaving Instructors

*153 Q.—DR A. CHIDAMBARANATHAN: and SRI G. KRISHNAMOORTHY: } Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(a) whether certain Weaving Instructors in South Arcot District Board who were in the scale of pay of Rs. 60-4-100 prior to 1-6-60 have not been drafted into the new scale of Rs. 100-5-175 in accordance with the recommendation of the Pay Commission; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: (a) & (b) The Pay Commission did not recommend the scale of pay of Rs. 100-5-175 for Weaving Instructors. The scales of pay recommended by the Pay Commision and approved by Government are—

Elementary Schools—Rs. 65-1-70-2-90.
Secondary Schools—Rs. 90-4-110-3-140.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, the Pay Commission appears to have made two categories of these Weaving Instructors, viz., one in the scale of Rs. 50—2—70, etc., and the other in the scale of Rs. 60-4-100, etc. This question has reference to those who were in service prior to 1st June 1960. May I know whether those people in the scale of Rs. 60—40—100 could be drafted into the new scale of Rs. 100—5—175?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Pay Commission did not recommend the scale of pay of Rs. 100—5—175 so far as the Weaving Instructors are concerned.

SRI G. KRISHNAMOORTHY: Sir, are the Government aware that this particular category has been adversely affected by the recommendation of the Pay Commission? Similar was the case of the Commercial Instructors, but the defect was set right by the Government after the implementation of the recommendation.

12th March 1965]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: The Government do not propose to make any revision of the proposals of the Pay Commission.

Coral stones.

*154 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of Sri M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether any representation has been received that the removal of coral stones near Mandapam would lead to sea erosion; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) & (b) One representation thta the removel of coral stone will cause erosion of the coastal line and has led to the collapse of his well and contamination of the water with sea water, has been found on inspection to be incorrect.

Sales Tax

*155 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) whether there has been any special raids by the special staff of the Commercial Tax Department in the districts of Ramanathapuram, Tirunelveli, Thanjavur, Coimbatore and Tiruchirappalli during the months of July, August, September and October 1964;

(b) if so, the names of places where such raids were conducted; and

(c) the amount involved in each district?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: (a) Yes.

(b) *Ramanathapuram district*—

Pudupatti, Karaikudi, Singampuneri and Virudhunagar.

Tirunelveli Commercial Tax district—

Kottar, Nagercoil, Vadaseri, Thittumalai, Koilpatti, Tuticorin, Kadalaiyur, Veliamalai and Kadayanallur.

Thanjavur district—

Vijayapuram, Manalmedu, Keelaperumalpallam, Kumbakonam and Sirkali.

Coimbatore district—

Coimbatore, Kaduvettipalayam, Erode, Kunnathur, Vettaikaranputhur, Udumalpet and Gobichettipalayam.

Tiruchirappalli district—

Tiruchirappalli, Pudukottai, Pudumaduram and Manachanallur.

[12th March 1965

(c) The accounts recovered from the dealers are under scrutiny. The details would be available only after the scrutiny is completed.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us at least the number of persons or the firms involved in all these raids?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : 67,956 accounts.

DR. H. V. HANDE : Now that the raids are held illegal, what is the remedy for the persons?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : File an appeal.

Sales Tax

* 156 Q.—DR. T.V. SIVANANDAM : and SRI K. S. ABDUL WAHAB : } Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state—

(a) the number of raids made by Sales Tax Officials in each district and amount collected in each district and from each person ;

(b) whether all the persons, whose commercial undertakings were raided, evaded Sales Tax; and

(c) the total revenue collected by these raids up to the end of December 1964?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : (a) & (c) The district-wise figure of raids by the officials of the Commercial Taxes Department during the period from April to October 1964 are as follows:—

Madras	642
Chingleput	121
Madurai	573
Ramanathapuram	533
Tirunelveli (including Kanyakumari)	374
Coimbatore (including Nilgiris)	161
Salem	112
South Arcot	835
North Arcot	1,482
Thanjavur	879
Tiruchirappalli	684

The accounts recovered from the dealers are under scrutiny. The details of collections would be available only after scrutiny is completed.

(b) In only 22 cases out of 6,396 inspections conducted by the Department evasion could not be established.

12th March 1965]

DR. T. V. SIVANANDAM : May I know whether the raids have been conducted on the basis of any anonymous letter that the department has received or arbitrarily they raided these merchants' shops ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : This was done on information, and the fact that only in 22 cases out of 6,396 evasion could not be established shows that the raids have been made on excellent information.

DR. T. V. SIVANANDAM : May I know, Sir, whether they collect the tax then and there after the raid?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : If the facts are there clearly, then the offer is made to the dealer to immediately pay the tax. If it is accepted, well, the tax is immediately collected. If the dealer objects, then the assessment is made afterwards.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : What is the highest amount discovered and the lowest amount?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That will be difficult to say now. I have no information.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Are these raids conducted under the Defence of India Rules?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : No; they are made under the powers given under the Sales Tax Act.

* 157 Q.—THE HON. SRI V. RAMAIAH : Sir, I have not the answer with me to this question. It may be postponed.

MR. CHAIRMAN : Question 157 is postponed.

Production of sugar.

* 158 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state—

(a) the quantity of sugar produced in Madras State during 1st January 1964 to 1st December 1964;

(b) the sugar requirement of Madras State;

(c) the quantity imported from other States; and

(d) whether distribution of sugar is made on the basis of population of each taluk?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (a) One lakh thirty-seven thousand four hundred and eighty-three (1,37,483) tonnes.

(b) Twelve thousand five hundred (12,500) tonnes.

(c) Sugar is not permitted to be imported except through Government channels. The Government of India allotted to this State last year eleven thousand four hundred and fifty-four tonnes (11,454) of sugar from Andhra Pradesh.

[12th March 1965

(*d*) The distribution of sugar is made to the districts generally with reference to the population and also taking into consideration certain other factors such as the existence of industries like confectionaries requiring bulk allotments of sugar and certain special features such as urban characteristics, cold climate, etc., tending towards larger per capita consumption of sugar.

SRI K. S. ABDUL WAHAB : Sir, does our State export sugar to other States, and, if so, to which places?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : We produce a certain quantity of sugar. The allotment to the neighbouring States is made by the Central Government.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. Minister tell us, Sir, whether sugar produced in this State is exported to foreign countries, and, if so, from which of the factories and what are the quantities ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A separate question may be put, Sir.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Is sugar of superior quality required for our consumption exported outside this State?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A considerable quantity of sugar is exported.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Raw sugar is exported.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Even though the Minister says that sugar production has increased, we are not able to get sugar from the T.U.C.S. branches for our consumption.

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There is the overall deficit, I said.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR : Export being greater than internal consumption ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : The distribution is made by the Centre. We produce a certain quantity of sugar. Our requirement per month is round about 12,500 tonnes. But the quantity allotted to us is only 11,454 tonnes. So, we are short of our requirement by nearly 1,000 tonnes. That is why there is shortage.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தமிழ்நாட்டில் கொடுக்கப்படும் சர்க்கரை ஜில்லா வாரியாக ஒதுக்கப்படுகிறதா ? மதுரை ஜில்லாவுக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்பட்டது ? மற்ற ஜில்லாக்களுக்கு எவ்வளவு ஒதுக்கப்படுகிறது ?

கனம் திரு. வி. ராமையா : அந்த விவரம்தான் மேஜைமீது வைக்கப்பட்டிருக்கும் பட்டியலில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many further mills are we going to establish for the sugar industry?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : A separate question may be put, Sir.

12th March 1965]

Distribution of sugar

* 159 Q.—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Food be pleased to state :

(*a*) the number of sugar bags supplied to each municipal town in Tamil Nad during the year 1964;

(*b*) the number of bags of sugar supplied to each town panchayat during the year 1964; and

(*c*) the basis on which distribution of sugar is made to hotels and dealers?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : (*a*) & (*b*) A statement * is placed on the table of the House.

(*c*) The allotment of sugar quotas to the dealers and bulk consumers like hotels, etc., is being made by the district authorities taking into consideration their business turnover, average consumption in the past, etc.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பட்டியலில், வேலூர் நகரத்திற்கு 11,820 மூட்டை, தஞ்சாவூர் நகரத்திற்கு 10,095 மூட்டை, திருச்சிக்கு 42,348 மூட்டை, ஆனல் பாபம் செய்த மதுரைக்கு மட்டும் 2,067 மூட்டை என்று இருக்கிறது. அருப்புக்கோட்டைக்கு 3,744 மூட்டை, திருநெல்வேலிக்கு 9,135 மூட்டை, கோயமுத்தூருக்கு 31,158 மூட்டை, உதகமண்டலத்திற்கு 8,304 மூட்டை, கூனூருக்கு 9,162 மூட்டை என்று போட்டிருக்கிறார்கள். மதுரைக்கு மட்டும் மிகக் குறைவாக இருக்கிறதன் காரணம் என்ன என்று சொல்லமுடியுமா ?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : Mr. Chairman, Sir, after the hon. Member mentioned, I wanted to verify the details. I think there must be some error here. As far as the disrict-wise figure is concerned. I can give the figures. Tiruchirappalli district receives a certain quota out of about 1,000 tons. Similarly Madurai district or the Coimbatore district receive a certain quota. In the break-up figure there must be some error, I think.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do the Government know that in the City of Madras we can easily get sugar, but not so in the mufassal towns or mufassal villages?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : There is no such partiality, Sir. Perhaps we will have to consider whether the supply in Madras City should be reduced.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : மதுரை ஜில்லாவில் கூட கம்பம் என்ற முனிசிபல் நகரத்திற்கு 35 மூட்டை கொடுக்கப்படுகிறது. பெரியகுளம் அதே அளவுள்ள நகரமாக இருந்தாலும் அதற்கு 96 மூட்டை என்றும் அதே மாதிரி பழனிக்கு 120 மூட்டை என்றும் கொடுக்கப்படுகிறது. மதுரை ஜில்லாவுக்கு 5,000 மூட்டை கூட கொடுக்கப்படவில்லே. கொடுத்தால் ஜனத்தொகை

* Printed as Appendix on pages 60-70.

[12th March 1965

விதாசாரப்படி கொடுக்கவேண்டுமென்று அரசாங்கம் ஏற்பாடு செய்யுமா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : இதில் ஏதோ தவறு இருக்கிறது என்று கூறினேன். அதற்குக் காரணம் என்னவென்று தெரிந்து அங்கத்தினருக்கு அதைத்தெரிவிக்கும்படி செய்கிறேன்.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : இந்த ஜீனி வினியோகம் சம்பந்தமாக இரண்டு ஆண்டுகளாக எல்லா இலாகாக்களுக்கும் எழுதி வருகிறேன். ஒரு இடத்திலும் ஒழுங்காக இந்த விஷயம் நடைபெறவில்லை. வருமானவரி, விற்பனைவரி கட்டுவதற்குத் தகுந் தாற்போல இது இருக்கவேண்டுமென்றும் அதற்குத் தகுந்த விதத்தில் ஜீனி கொடுக்கவேண்டுமென்றும் எழுதினேன். அதை யாரும் கவனிக்க வில்லை. ஜனத்தொகை அடிப்படையில் கொடுக்க வேண்டுமென்று ஜில்லா காங்கிரஸ் கமிட்டியில் தீர்மானம் போட் டோம். இனிமேல் திட்டம் வகுத்து அதன்படி வினியோகிக்க ஏற்பாடு செய்வார்களா?

கனம் திரு. வி. ராமய்யா : திட்டம் கொள்கை எல்லாம் நன்றாகப் போட்டு அதற்குத் தகுந்தாற்போலதான் வினியோகம் செய்கிறார்கள். அங்கத்தினர்களுக்குக் கஷ்டம் இருக்குமானால் என் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தால் அதைத் தீர்த்துவைக்க முடியும். இதைப் பொறுத்தவரையில் ஆரம்பத்தில் சொல்லியபடி என்ன தவறு ஏற்பட்டது என்பதைப் பார்த்து வேண்டிய நடவடிக்கைகளை அரசாங்கம் எடுக்கும்.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : The question is not of decreasing the supply in Madras, but of increasing the supply in the villages. What steps do the Government propose to take in this regard?

THE HON. SRI V. RAMAIAH : I am not also very serious about decreasing the supply. But our attempt is to meet the needs of all citizens. If Madras City is getting its supply regularly, it is quite possible they lift it very quickly and they do meet the demand satisfactorily. It is not as if the requirements of the districts are met. Even in districts, the towns people will be getting a better supply than those in the rural areas. There is the difficulty of transport and distribution also. Even when we allow a certain quantity for a particular village in a district, the retailer, instead of taking it all the way to the village, disposes of it in the City. All these difficulties are there, and we are constantly watching to see that it goes to the place for which it is intended.

Surgical Theatre at Tambaram Tuberculosis Sanatorium

* 160. Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether it is a fact that the Surgical Theatre in Tambaram Tuberculosis Sanatorium has become unusable since two years; and

(*b*) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

12th March 1965]

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) & (*b*) Yes. The Surgical Theatre was handed over to the Public Works Department in 1965 for air-conditioning and the scheme was subsequently abandoned due to National emergency. As the theatre was under the Public Works Department it was not put to use.

The Surgical Theatre has however been taken over by the Superintendent, Government Tuberculosis Sanatorium, from the Public Works Department authorities, on 2nd February 1965 after air-conditioning.

DR. H. V. HANDE : It means that nearly for 18 months it was not working. During this period how were the operations performed in the hospital?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Those tuberculosis patients who needed surgical treatment were sent to the Government General Hospital and the Government Stanley Hospital.

DR. H. V. HANDE : Was it not very difficult for emergency cases to be transferred all the way; eighteen miles, from the Sanatorium to the General Hospital ? Supposing there was sudden bleeding on account of this, were there any fatal cases?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I do not think so.

DR. H. V. HANDE : Was this brought to the notice of the Hon. Minister that the Surgical Theatre was not working?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It was handed over to the Pubic Works Department on 7th February 1963. From that time till 2nd February 1965 when the Superintendent of the Tuberculosis Sanatorium took over the theatre from the Public Works Department authorities, it was not working.

DR. H. V. HANDE : Did not the department sense that as soon as an emergency took place, it would not be possible for it to go ahead with it and perform the operation ? Was it not something dangerous to the health of the public?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : They wanted to hand over the building after certain improvements and expansion by the Public Works Department. It was not so easy to take it over, as it was not in a position to be used. Again the decision of the Government to take it over was also a reason.

DR. H. V. HANDE : Did the Health Minister take any steps to wrench it back from the Public Works Department immediately it was understood that it was not going to be fulfilled?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The theatre was handed over to the Public Works Department for air-conditioning. Afterwards we could not take it over, as the walls were demolished in certain places. But I got the work expedited and it was finished much earlier than anticipated, and the theatre was handed over to the Superintendent, Tuberculosis Sanatorium

[12th March 1965

UNSTARRED QUESTIONS.

Free loans to carpenters and masons.

1. *Q.*—SRI J. PONNUSWAMY VILLAVARAYAR: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state :—

(*a*) whether there is any proposal to give interest-free loans to carpenters and masons; and

(*b*) if so, the stage at which the matter now stands ?

A.—(*a*) No.

(*b*) Does not arise.

(அ) இல்லை.

(இ) எழாது.

Sugar Mills in the Co-operative Sector

2. *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased to state :—

(*a*) the number of Sugar Mills in the Co-operative sector in the State as on 1st December 1964 ; and

(*b*) the profit and loss account of each mill during 1963-64 ?

A.—(*a*) There were six co-operative sugar mills in the State on 1st December 1964.

(*b*) Of the six, only four, viz., Amaravathi, Madurantakam, North Arcot District and Salem Co-operative Sugar Mills have commenced production. Audit reports for the year 1963-64 in respect of the Co-operative Sugar Mills have not been received by Government.

(அ) இம் மாநிலத்தில் 1964-ம் ஆண்டு டிசம்பர் மாதம் 1-ம் தேதி ஆறு கூட்டுறவு சர்க்கரை ஆலைகள் இருந்தன.

(இ) இந்த ஆறு ஆலைகளில் அமராவதி, மதுராந்தகம், வடஆற்காடு ஜில்லா, சேலம் கூட்டுறவு ஆலைகளில் உற்பத்தி தொடங்கிவிட்டன. இந்த ஆலைகளின் 1963-64 தணிக்கை அறிக்கை இன்னும் சர்க்காருக்கு வரவில்லை.

Midday meals.

3. *Q.*—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state :

(*a*) the total number of centres (district-wise), where children showed symptoms of food poisoning on taking midday meals during 1st January to 1st December 1964 ;

(*b*) the total number of children affected ;

12th March 1965]

(*c*) the result of investigations made in this connection ; and

(*d*) the steps taken by the Government to prevent a recurrence of such cases ?

A.—(*a*) Only one centre at the Panchayat Union Elementary School, Achanur in Tiruvaiyaru Range, Thanjavur District.

(*b*) 54.

(*c*) The milk powder, etc. recovered from the Panchayat Union Elementary School, Achanur were sent to the Director of King Institute, Madras for examination and report. The report disclosed that no poison was detected in the commodities recovered from the school. The stomach wash of one of the children affected was also examined and no poison was detected.

(*d*) Suitable instructions have been issued from time to time to the Inspecting Officers towards educating the Secretaries of the Midday Meal Centres on the need for keeping the kitchen, utensils and the stores clean, for tin-coating the vessels periodically, for using pure waterf or cooking and drinking purposes and also for the proper cleaning of the vessels before and after use. The Inspecting Officers visit the meal centres periodically and satisfy themselves that the instructions issued from time to time are closely followed and that food is prepared and served under hygienic conditions. The Public Health staff also have been instructed to make surprise inspections of the centre to ensure that the minimum standards of hygiene and personal health are observed.

(அ) தஞ்சாவூர் மாவட்டம் திருவையாறு ரேஞ்ச், ஆச்சனூரில் உள்ள பஞ்சாயத்து யூனியன் தொடக்கப்பள்ளி மதிய உணவு நிலையம் ஒன்றில் மட்டும்.

(இ) 54.

(உ) ஆச்சனூர் பஞ்சாயத்து யூனியன் தொடக்கப் பள்ளியிலிருந்து பெறப்பட்ட பால் பவுடர் முதலிய பொருட்கள் பரிசோதனைக்காகவும், அறிக்கை அனுப்புவதற்காகவும் சென்னை, கிங் இன்ஸ்டிடியூட் நெறியாளருக்கு அனுப்பப்பட்டன. அப் பள்ளியிலிருந்து இடைத்த பொருள்கள் எதிலும் விஷப் பொருள்கள் இல்லையென அந்த அறிக்கையிலிருந்து தெரியவந்தது. பாதிக்கப்பட்ட சிறுவர்களில் ஒருவரின் மலம், வாந்தி இவையும் பரிசோதனை செய்யப்பட்டன. விஷப்பொருள்கள் எதுவும் கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை.

(எ) சமையலறை, பாத்திரங்கள், பண்டங்கள் இவற்றைச் சுத்தமாக வைத்திருப்பதன் அவசியம், அவ்வப்போது பாத்திரங்களுக்கு ஈயம் பூசுதல் சமைப்பதற்கும், குடிப்பதற்கும், தூய நீரைப் பயன்படுத்துதல், பாத்திரங்களைப் பயன்படுத்துவதற்கு முன்னும் பின்னும் நன்றாகச் சுத்தம் செய்தல் ஆகியவை குறித்த மதிய உணவு நிலையங்களின் செயலாளர்களுக்கு எடுத்துச் சொல்லும் பொறுப்பு மேற்பார்வை அதிகாரிகளுக்கு அவ்வப்

போது உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன. மேற்பார்வை அதிகாரிகள் மதிய உணவு நிலையங்களுக்குச் சென்று, அவ்வப்போது வழங்கப்படும் உத்தரவுகள் கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றனவா என்றும், உணவு சுகாதார நிலைகளில் தயாரிக்கப்பட்டு வழங்கப்படுகின்றதா என்றும் பார்த்துக் கொள்கின்றனர். மே நிலையங்களில் குறைந்த அளவு சுகாதார முறைகளாவது கடைப்பிடிக்கப்படுகின்றனவா என்பதை நிச்சயித்துக்கொள்ள திடீரெனச் சென்று பார்வையிடும்படி பொதுச் சுகாதாரப் பணியாளர்களுக்கும் உத்தரவுகள் பிறப்பிக்கப்பட்டுள்ளன.

Family Pension Scheme for Teachers

4. Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of cases in which pension to families of Teachers was granted under the Family Pension Scheme for Teachers in Non-Government Schools during 1964?

A.—15.

Allotment of House sites for Harijans

5. Q.—SRI M. ETHIRAJULU: Will the Hon. the Minister for Home be pleased to state:

(*a*) the number of villages in the South Arcot District from which the Harijans have applied for allotment of house sites during the years 1961-62, 1962-63, and 1963-64; and

(*b*) the number of villages where such house-sites have been acquired and assigned?

A (*a*)—

1961-62	.. .. ..	376
1962-63	.. .. ..	397
1963-64	.. .. ..	644
(*b*) — 1961-62	.. .. ..	100
1962-63	.. .. ..	48
1963-64	.. .. ..	61

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—DISCUSSION ON THE OFFICIAL LANGUAGE POLICY—*cont.*

MR. CHAIRMAN: We now resume the discussion on the Official Language Policy. Sri K. Balasubramanya Ayyar will now speak.

* SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Mr. Chairman, Sir, we are resuming the discussion to-day in a very depressing atmosphere. The students have not yet thought fit to resume their studies and to pursue the even tenor of their life. They still seem to think that it is they that should decide by agitation this question. I should appeal to them to leave this matter entirely to the elders. The Legislature is seized of it. All the political parties are seized of the problem and the Chief Minister and the Government are seized of the problem. As a matter of fact, this has to be decided by the Union Government and by the Parliament. Our Government are taking as vigorous steps as possible for the purpose of impressing upon the Union Government the necessity of making an amendment either to the Official Languages Act or to the Constitution for the purpose of giving effect to certain very desirable changes that have been brought to the fore by public opinion in our State.

I do not want to speak in any exaggerated language at all on this occasion. I can do it but I purposely refrain from doing so because all these debates are published in Tamil papers and the English papers. Most of these students read these papers. They study the papers more carefully, with avidity, than they study their text books. Therefore it is, I feel, that even our language should be very carefully chosen for the purpose of establishing that we people in Tamilnad are a peaceful, calm and quite people. Sometimes when we hear speeches made on occasions like this we feel exhilarated, we feel like having taken 'Inji sorasam' (decoction). And, Sir, it is better to speak in English to create that calm and peaceful atmosphere. I am glad the hon. Member Dr. A. Chiadmbaranathan spoke in English and that too in very good English. He always speaks in good Tamil. But on this occasion he spoke in English and that was good. It is a diplomatic language. We can express suggestively our thoughts in the English language. When I say this I am not casting any reflection on the English language. It is a very good diplomatic language and that is why it has taken hold of the United Nations Organisation Diplomatic services. It is good it has done so.

I want to refer to one other thing before I discuss the whole question. I do not want to say more about the students and their agitation. One thing struck me and I also discussed it with my leader, the hon. Leader of the Opposition. It is only a suggestion which I hope the Government would take into consideration. It is this. Why not we in the Legislature, both here and in the Legislative Assembly pass a resolution appealing to the students to immediately resume their studies? We can say to the students, 'The Legislature has taken note of the matter and now it is better for you to resume your studies peacefully'. All

parties are agreed on this and there can be no difficulty in passing such a resolution. It is for the Government to think about it. So far as I can see, the D.M.K. is entirely for it and is agreeable to it. The Swatantra party is also entirely agreeable to it. All the other parties are entirely agreeable and if we make a solemn appeal, that the leaders here, members of the legislature make a fervent appeal to the students to resume their study at the peak period of their academic year it will have the desired effect. January to March is the peak period in their studies. Now a permanent dent has been made in their progress. The examinations are approaching. We have even postponed the examinations and the University has taken every step to help the students who have taken part in the agitation. All this gesture has been made by the University. The Government have withdrawn all the cases pending against the students. The atmosphere has been cleared of all difficulties in the students resuming their studies. There is no use going on talking about something which had been done in the past and demanding redressal of grievances. We must forget all these things and ask the students to resume their studies. Madras students have been famous for their discipline and for the great progress they have made in all branches of study, in science, technology, engineering and medicine and so on. They have given a good account of themselves wherever they have gone. In the I.A.S. examination many of our students passed with very high rank. Therefore they should not get themselves lost in this language issue and forget their studies and make it difficult for them to progress and pursue their career afterwards, in the next year and so on. They should think about all these things twice and very seriously. Unfortunately student leaders talk of delegation, advisory councils and so on and they begin to parley and discuss matters as we did in the olden days, such as the Gandhi Irwin parleys. That is an aspect of the matter which no political party can afford to ignore. Suppose any other party were to come into power instead of the Congress; they will also find the same difficulties with the students. Therefore they should think twice before doing anything. The students are reasonable now and they want to resume. We should all help the students in resuming their studies and pursuing their avocation calmly and peacefully, for which our students had earned a name all these 17 years, and set an example for others to follow. But unfortunately we have set a bad example now. I have no doubt about it. Our leaders are depressed. The parents are depressed. The Vice-Chancellor has appealed to the parents to take note of the whole matter and see that their children take to their work properly instead of engaging themselves in the agitation.

But, Sir, one thing which we cannot forget is the fact that there are Hindi zealots both in the Congress and also outside. It is they that sometimes spoil the whole situation. We shall forgive them for they know not what they do. That is all what we can say of these Hindi zealots. If they keep quiet and if they are reasonable, I am sure Hindi will progress quicker and better, than it does now. Sir, I was connected with the Hindi Prachar Sabah

for fourteen years. I was there as Chairman of the Executive Council when Gandhi came to Madras. How many people wanted to speak in Hindi then! Seventy-five thousand students sat for the examination in Hindi. Hindi was progressing quite well. When the zealots wanted to take it up and make it the official language and issued circulars in Hindi, then these things happened; the progress in Hindi has been arrested. This is the thing that they must realise and I think our Hon. Chief Minister and other Members of the Cabinet when they go to Delhi—they would have brought this to their notice—must tell them that these zealots were doing a wrong thing by Hindi for which they have such a passion. If they want that the language should progress they should be much more reasonable, they should be much more compromising and possess much more sweetwill. That is the appeal we should make to the Hindi zealots. It is absolutely necessary, Sir. And again, the name of Gandhi cannot be invoked for anything and everything either for or against. His approach to problems was quite different from ours and it is there we find we are in difficulties. Sir, Gandhi was more anxious about Hindusthani than Hindi. The Constitution has referred to it in the very last provision of part 17 of the constitution. It talks of the style of Hindusthani and the development of Hindi on the lines of Hindusthani. There is therefore a marked difference between Hindi and Hindusthani. And, Sir, I remember very well years ago there was a Hindi Sammelan which was held and Gandhiji presided over it. There they said 'No Hindusthani 'but only 'Hindi'. The convention was held in Uttar Pradesh. The difficulty is that U.P. is the strong centre for Hindi and they advocate a kind of Sanskritised Hindi, about which Jawaharlal Nehru was very angry. Sri Gopalaswami Iyengar also told me once when we were talking about this that Pandit Jawharlal Nehru was very angry and critical about this Sanskretized Hindi. Instead of using the Urdu words they insisted on substituting Sanskrit words. I am a lover of Sanskrit and I have no quarrel over this substitution of Sanskrit words. I personally may even welcome it. But other people may not like it. Sir, language is a thing which has to be slowly developed. Language must have a spontaneous growth and for this we must win the affection of the people. What we want is the affection of the people and not progress of the language at any cost. That is not the way how you should improve a language. Political methods should not be adopted for ensuring the progress of a language or for enriching it. Unfortunately in our country what is it called a 'link' language, is breaking all the links. That is the unfortuante position to which we have been reduced. It is because of this language trouble that we are here even during the Budget time speaking only about language and nothing else. That is the situation to which we have come unfortunately.

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

In an article written by Sri K. Rangaswami, an active reporter he referred to a circular issued on 5th December 1964 just a month before the 26th of January 1965 which runs as follows :—

' From the 26th January, Hindi will become, in terms of the Constitution, the official language of the Union. Although provision has been made in the Official Languages Act, 1963, for the continued use of English in addition to Hindi, it is expected that Hindi will be used for all the official purposes of the Union '.

They seem to have read the Constitution and felt that this was the interpretation, namely, that after the 26h January 1965, Hindi should be used : and that no longer English should be the associate language. There is also another circular. This is also very disconcerting. It says that Hindi required for examinations of the I.A.S. is the Hindi which has got the same standard as the Intermediate Examination conducted by Boards or by Universities, where Hindi is taken as a full subject and not the Hindi which is taught here even by the Dakshina Bharat Hindi Prachar Sabha. People who pass the I.A.S. examinations naturally are terribly afraid of all these circulars. Therefore, one cannot say that there has been altogether a groundless agitation. There has been a genuine fear among our people and very naturally also especially when language is concerned.

Our Food Minister Sri C. Subramaniam was surprised by the fact that certain circulars were issued in Hindi by his Ministry. When he made enquiries about them, he was told that the interpretation that was put upon the Official Languages Act of 1963 justified them in issuing those circulars. The circulars which are issued are not correct. After all as Sri Prakasa put it in his very good article Hindi is one of the sister languages of India. Even if it is assumed that Hindi is the spoken language of a very large number of people for the sake of argument—with distinctions in the different areas—the figures of population given in 1964 show that out of 44 crores of people, only 13 crores speak Hindi. This comes to nearly thirty per cent. That is all. Originally there was an impression that 42 per cent spoke. At the time of the coming into force of the Constitution it was so, on account of the fact that there was an error made in the 1951 census. This has also been pointed out. In the census they added the Urdu speaking people also, and put the figure at 15 crores. At that time, the population was 36 crores. Now it is 44 crores. But the number of Hindi speaking population remains the same. Therefore, Hindi is not also progressing. Therefore, it is very unstatesmanlike on the part of the Hindi zealots to have talked of Hindi being made the official language entirely without the use of English at all. That is the wrong concept which they are having. The Legislature, the Government and the Chief Minister want to see that English should continue to be used for all the official purposes of the Union, and the term ' shall ' also should be put in there. Whether the Official Languages Act should be amended or the Constitution, is another question.

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

So far as suspension of Part XVII of the Constitution is concerned, I have looked into the provisions. I am afraid I must agree with Dr. A. Chidambaranathan that it is no proper solution of the problem. Very many fundamental rights so far as languages are concerned, which are embodied in the other articles of that Part, will also be given the go-by.

A very curious answer our Rajaji has given in reply to this. He says that once this agitation has taken place and Part XVII is suspended, they will think twice before doing anything.

Then, Sir, the Kher Commission—the majority of it—said that there need be no rigid date for the changeover to Hindi. It should be a natural transition over a period of years and it might be effected smoothly and with the minimum of inconvenience and no restriction should be imposed on the use of English for any of the purposes of the Union. The Kher Commission has said this in very strong language. This is a Commission which was appointed under the law for the purpose of assessing the progress of Hindi and the use of English. Somehow the 26th January 1965 seems to have given the Hindi zealots a great fear about Hindi and therefore, they were anxious to use Hindi for all the purposes of the Union, and the shouts of *Angrasi hatao* are louder. This is an undesirable attiture for statemen and representatives of our people to take either inside the legislatures or outside. Therefore, I feel that an amendment to the Constitution would be better if there is any difficulty in amending the Official Languages Act. I am one of those who believe that one step is sufficient and we shall rest content for the present. Then we will ask for more. That is the best way that was adopted by Mahatma Gandhi during the struggle for independence. He took one step and then compromised. He carefully never allowed any violence. When there was violence he fasted for twenty-one days. He put a ban on all those who were for violent agitation. The only one man who was selected by Mahatma Gandhi in 1932 was Vinoba Bhave. In spite of this, there was violence. People who dally with violence must remember the events of those days. We have not got now a leader like Mahatma Gandhi. All political parties now have no leader like Mahatma Gandhi. He believed in non-violence to the morrow of his bones. Therefore, he led that agitation. Who is there now to do so? In fact, the talk is that it is violence that has forced rethinking in the Hindi people there. Generally, in a democracy it ought not to be so. In concentration camps it can be so. The Official Languages Act technically comes into force on the 26th January 1965 and the remaining provisions of that Act shall come into force on such dates as the Central Government may by notification in the official gazette, appoint. There are different dates for different provisions. We are concerned only with section 3 now. This applies immediately so far as the continuance of the use of English after the 26th January 1965 is concerned. It says that notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the

[Sri K. Balasubramanya Ayyar] [12th March 1965

Constitution, the English language may, as from the appointed date, continue to be used in addition to Hindi for all the official purposes of the Union for which it was used before that date. Unfortunately, the Constitution contemplates certain special purposes for the use of English. Therefore Act says, " for all the official purposes of the Union ". But now the idea is that that was not within the spirit of the Article. Therefore, I would say, " Amend the Constitution rather than the Official Language Act which has been brought in under the provisions of Article 343 which is a provision intended for limiting the introduction of English rather than for expanding its use. The wise authors of the Constitution thought that after fifteen years there might be some difficulty for the use of English and they assumed that Hindi would be developed to such an extent that it would become the official language of the Union. Therefore, they wanted to appoint Commissions during the period of the fifteen years. Just as we sometimes plant a certain thing and pull it by the roots and see whether it is growing, so also within the fifteen years they appointed two Commissions to see what progress Hindi made. In spite of all the Commissions, I think the lanugage has not developed to such an extent as to become the official language of the Union for ever without the use of English. Therefore, when this Article 343 speaks of specified purposes of the Union, naturally any Act passed under it is a restricted one. That is why I suggest that an amendment of the Constitution would be better. That is my personal view. It is a matter for the Government to consider deeply and take whatever action is possible.

The next thing is that notwithstanding the expiration of the period of fifteen years from the commencement of the Constitution, the English language may from the appointed date continue to be used in addition to Hindi. Unfortunately the consent of the States is not required for amending the Constitution, so far as Part XVII is concerned. In other parts, it is stated that half the number of States have to agree. But no indication is there in the Constitution as regards the requirement of the consent of the States for any amendment of the Constitution so far as this Part XVII is concerned. Therefore it is that our amendment here says that the Legislatures of all the States should agree if there is going to be any alteration of the amended Constitution. Then, we insist that the Legislatures of ' all ' the States must consent. It is absolutely necessary that until all the State Legislatures agree, no alteration or amendment should be made in the Constitution which permits the use of English for all the official purposes of the Union, but not for only special purposes. If these words are there clearly through a Constitutional amendment then I think we shall be satisfied for the present. The use of English is absolutely necessary. I think it was a very wise remark made by the Leader of the Opposition and I support him whole-heartedly. Let us look at the old history of Madras. I was put as the Convener of the Committee for the publication of the old history of Madras. I found in my study that in the year 1842, 7,000 inhabitants of

12th March 1965] [Sri K. Balasubramanya Ayyar]

Madras City appealed to the East India Company—just fifteen years before 1857 when a University was established for the spread of the knowledge of English—and a Council of Native Education was established and John Bruce Norton was its Chairman. Then Macaulay's minute came. It was not Macaulay alone that was responsible for the introduction of English. You may just read the papers of Raja Ram Mohan Roy. It is he who appealed to the East India Company Court of Directors. He went to England for the purpose and he wanted that the Court of Directors should introduce English here in our high schools because he said, " Without English we could make no progress in science and other spheres." When people speak of English as a barbaric relic of British rule, they must remember that it was our people who wanted English. Macaulay alone was not responsible. Macaulay came here in his official capacity. It is our people in Madras and in Bengal that wanted English. Unfortunately, the people in Uttar Pradesh did not want it and they have got a lurking dislike for English. Therefore it is that we found the officials who came there during British rule learnt Hindustani for the purpose of talking to their servants. They did not care for Tamil when they came to Madras. Our butlers used to speak some English and they used to understand. Even when the British I.C.S. were forced to understand Hindustani, what about our poor people in Madras? All our officers will be forced to learn Hindi. Whenever we talk of English, we must remember that we people wanted English. It was not so much an imposition by the British Government.

The Leader of the Opposition has spoken on certain points and Dr. Chidambaranathan on other points. All the points required for the welfare of the people in the South have been put forth in the amendment of Dr. Chidambaranathan. I hope all these things will be calmly considered by the Central Government and justice done to us. That will restore a calm atmosphere in Madras and contribute substantially to the progress of our Union and to the progress of the Madras State.

MR. CHAIRMAN : I have a long list of speakers. Unless the hon. Members are brief, it will not be possible to accommodate all. I think five minutes for each speaker will be reasonable.

*திரு. கே. ராமதாஸ்: கனம் தலைவர் அவர்களே, மொழிக் கொள்கை குறித்து நேற்று நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் விளக்கிய பிறகு, மதிப்புக்குரிய எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்களும், துணைத் தலைவர் அவர்களும், அது எவ்வளவு சிக்கலான பிரச்சினை எப்படி தீர்த்துக் கொள்ள வேண்டும், நமது முதலமைச்சர் அவர்களும் சென்னை சர்க்காரும் எந்த அளவுக்கு முயற்சி எடுத்திருக்கிறார்கள், எந்த அளவுக்கு மக்களுக்கு திருப்தி அளித்திருக்கிறது, என்பதை மிகவும் அழகாக விளக்கினார்கள். ஆனால் நடைபெற்ற நிகழ்ச்சிகளை நினைத்துப் பார்க்கிற பொழுது, நமக்கென ஒரு மொழி வேண்டும், அது இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக வேண்டும்

[திரு. கே. ராமதாஸ்] [12th March 1965

என்று நிர்ணயம் செய்த பிறகு, இந்தி பேசாத பகுதிகளிலே இந்தி பேசக் கற்றுக் கொள்ளுகிறவரைக்கும் ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கவேண்டும் என்று கேட்பதில் நியாயம் இல்லை என்று சொல்ல முடியாது. ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து ஆட்சிமொழியாக இருக்கும் என்று உறுதியாக சொல்லப்பட்டும், மொழிச் சட்டத்தை திருத்துவதற்கு முதலமைச்சர்கள் மகாநாட்டில் உறுதியாக நின்று போராடிய பிறகும், அது ஒப்புக் கொண்ட பிறகும், மீண்டும் மீண்டும் மொழிப் பிரச்னையைக் குழப்பிக் கொண்டிருப்பது, தமிழ் நாட்டினுடைய பண்புக்கு தகுந்தது தானா, என்பதை யோசிக்க வேண்டும். நம்முடைய எதிர் கட்சித் தலைவர் அவர்கள் விடுத்த வேண்டுகோள் தமிழ் நாட்டு மாணவர்களுடைய எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள் எல்லோருடைய மனதிலும் படுகிற வகையில் அழகாகக் கூறினார்கள். ஆனால் இந்த மொழிக் கிளர்ச்சி பற்றி பேசப்படுகிற பேச்சு, 'தமிழ் அழிந்து விடும் இந்தி வருவதால்' என்ற திகில்மையைப் பார்க்கும் போது, ஒரு சில அரசியல் கட்சிகள் அதை அரசியல் பிரச்னையாக ஆக்கிக் கொண்டார்களே தவிர அவர்கள் நமக்குத் தேவையான காலம் வரையிலும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும், என்று வற்புறுத்துவதில் கவனம் செலுத்த மறந்து விட்டார்கள். அரசியல் கட்சிகள் அவர்களுக்கு வேண்டிய நோக்கங்களை வைத்துக் கொண்டு 'தமிழ் அழிந்து விடுகிறது, காங்கிரஸ் சர்க்கார் தமிழை அழிக்கப் பாடுபடுகிறது' என்ற பிரச்னையை மக்கள் மத்தியில் கிளப்பினார்கள். ஒன்று ஞாபகப்படுத்த விரும்புகிறேன். ஒரு போஸ்டரில் தமிழ் தாயைப் போட்டு, தாய் கண்ணீர் விடுகிற மாதிரி போட்டிருக்கிறார்கள். எனென்றால் 'ஐயகோ இந்தி வருகிறதே' என்று இருக்கிறது போஸ்டர். தமிழ் தாய் அவ்வளவு பலஹீனமானவளா, தமிழ் தாயை சாதாரணமாக கருத முடியுமா அல்லது மற்ற மொழி தமிழை அழித்து விட முடியுமா, என்று தமிழ் பேசுகிற பெரியவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். போஸ்டர்கள் ஒட்டுபவர்கள் யோசிக்க வேண்டும். தமிழ் தாய் கண்ணீர் விடுகிற மாதிரி போஸ்டர் போடுவதன் மூலம் சாதாரண மக்கள் மத்தியில் ஒரு பீதி வருகிற மாதிரி, இந்தி திணிக்கப்படுகிறது என்ற அச்சம் இயற்கையாக எற்படுகிறதைப் பார்க்கிறோம். ஆனால் கான் மாணவர்கள்கூட அந்த ஆவேசப் பேச்சுகளுக்கு, பொய் பிரசாரத்துக்கு, ஆளாகி, அதன் காரணமாக கிளர்ச்சி ஏற்பட்டது. ஆகவேதான் இந்த மொழி விஷயத்தில் அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்ட பெரும் அறிஞர்கள் சொல்லுவதை நம் சர்க்கார் மேற்கொண்டு அதற்கு வேண்டிய நடவடிக்கைகள் எடுத்தது குறித்து மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். அதற்காக முதல மைச்சர் அவர்களையும் பாராட்ட தயாராய் இருக்கிறேன். மேலும் மற்றொரு மொழியை கற்பதன் மூலம் தமிழ் அழிந்து விடுமா என்பதை யோசித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம்மிடையே அதிர்ஷ்ட வசமாக பல பன்மொழிப் புலவர்கள் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். அவர்கள் பல மொழிகளை கற்றுக் கொண்டதன் விளைவாக தமிழை பேசவோ எழுதவோ மறந்து விட்டார்களா, என்பதை யோசிக்க

12th March 1965] [திரு. கே. ராமதாஸ்]

வேண்டும். ஒரு மொழி மீது பற்று இருப்பது தவறு என்று சொல்லவில்லை. தமிழ் தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் தமிழ் வாழ வேண்டும், வளரவேண்டும் என்று நினைப்பது இயற்கை. அதே நேரத்தில் மற்ற மொழி மீது வெறி உணர்ச்சி ஊட்டுவது நியாயமா என்று எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். நேற்று ஒரு அங்கத்தினர் பேசினார்கள், தமிழ் மட்டும் இருந்தால் போதும் என்று இருக்கட்டும், நானும் ஆதரிக்கிறேன். தமிழ் நாட்டை பொறுத்தவரையில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் தமிழில் நடக்க ஆசைப்படுகிறேன். பணிவன்புடன் முதலமைச்சர் அவர்களைக் கேட்டுக் கொள்ளுவேன். கோர்ட்டு, நடைமுறை உள்பட, எல்லாம் தமிழிலே நடைபெறுவதற்கு சட்டத்தைக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். கண்டிப்பாக வரவேண்டும். அது நல்லதுதான். தமிழ் மட்டும்தான் இருக்க வேண்டுமென்று குறிப்பிட்டார்கள். அது முடியுமா என்று யோசிக்க வேண்டும். திருச்செந்தூர் இருக்கிறது. அங்கு தமிழர்கள் மட்டும்தானா வருகிறார்கள். எல்லா மாநிலங்களிலும் இருந்து வருகின்றனர். இது மாதிரி கூறுவது மக்கள் மத்தியில் வெறி உணர்ச்சியை தூண்டுவதற்காகத்தான். ஆந்திரத்திலிருந்தும் உத்திரபிரதேசத்திலிருந்தும் மற்ற மாநிலங்களிலிருந்தும் யாத்திரை வருகின்றனர். தமிழில் மட்டும் போர்டு இருந்தால் அவர்களால் புரிந்து கொள்ள முடியுமா ? நமக்கு எப்படி இந்தி தெரியாதோ அதேமாதிரி அவர்களுக்கு தமிழ் தெரியாது. மொழி மீது பற்றுதல் இருக்க வேண்டும். ஆனால் அது வெறியாக மாறக்கூடாது. ஆகவே மொழி கிளர்ச்சி சம்பந்தமாக நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கையை தமிழ் மக்கள் மனதார பாராட்டுகிறார்கள். தமிழைக் காட்டி மற்றவர்களை ஏமாற்ற வேண்டாம் என்று பணிவன்புடன் எதிர் கட்சிக்காரர்களை கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எதிர் கட்சி தலைவர் அவர்கள் கூறிய படி மாணவர்கள் நடந்தது எல்லாம் சரி முதலமைச்சர் அவர்கள் பெருந்தன்மையோடு, அவருக்கேற்ற பண்போடு, இந்த சர்க்கார் எடுத்துக் கொண்ட நடவடிக்கைகளை எல்லாம் வாபஸ் வாங்கிய பிறகும், கூட, கிளர்ச்சி பற்றி பிரசுரங்கள் போடப்படுகின்றன. இது கட்சிக்கு அப்பாற்பட்ட விஷயம். எதிர்கால சந்ததிகள் நலனை மனதில் கொண்டு இந்த பிரச்னையை பெரியவர்கள் தீர்த்துக் கொள்ளுவார்கள்; சர்க்கார் பார்த்துக் கொள்ளும் என்று விட்டு விட வேண்டும். எதிர் கட்சிகள் வாய் அளவில் பேசாது எதிர் கட்சி தலைவர்கள் அவர்கள் எப்படிப் பேசினார்களோ அது போல் உள்ளத்திலிருந்து வரவேண்டும். இங்கு ஒன்றுபேசுவது, வெளியில் போய் இன்னென்றைச் சொல்லி தூண்டிவிடுவது கூடாது. மாணவர்கள் எதிர்காலத்தில் அக்கறை கொண்டவர்கள். எல்லோரும் நல்ல முயற்சிகளை மேற்கொண்டு மகிழ்ச்சிகரமான முடிவுகளை காணவேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு, மொழிக் கொள்கையில் சென்னை சர்க்கார், குறிப்பாக முதலமைச்சர் அவர்கள் தைரியமாக நடந்து கொண்டதை பாராட்டி என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

[12th March 1965

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப் : கனம் தலைவர் அவர்களே, மொழி விவாதத்தை துவக்கும் வகையில் பேசிய நமது கனம் முதலமைச்சர் அவர்கள் அரசியல் நிர்ணய சட்டம் 17-வது ஷராவை அகற்றுவது என்ற கோரிக்கை பொருத்தமானதல்ல என்பதற்கு ஒரு விளக்கம் சொன்னர். என்னைப் பொருத்த வரையில் அவர்கள் சொன்ன விளக்கத்தை நான் ஏற்றுக்கொள்ளுகிறேன். ஆனல் மக்களுடைய கோரிக்கை மற்றொரு விதமாக இருக்கிறது. அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் 17-வது ஷராவை திருத்த வேண்டும் என்பதுதான். அவர்கள் அதை பேச்சு வாக்கிலே குறிப்பிட்டார்கள். திருத்தத்தைக் கோரினல் ஒரு அளவுக்கு அர்த்தம் உண்டு என்று அவர்கள் சொன்னர்கள். திருத்தம் செய்யப்படும் என்பதை அவர்கள் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை, அவர்கள் கொள்கை இல்லை என்று கூறினாலும் அப்படி சொல்லுவது கொஞ்சம் பொருத்தம் என்று அவர்கள் உள்ளத்தில் உள்ள ஒரு கருத்து வெளிப்படுவதாக நான் நினைக்கிறேன். அப்படி அரசியல் நிர்ணய சட்டம் திருத்தப்படுவது அவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளக் கூடியது வரவேற்கப்பட வேண்டிய ஒன்று என்று அர்த்தம் தொக்கி நிற்கிறது என்பது என்னுடைய கருத்து. மதிப்பிற்குரிய நமது முந்தைய பிரதம மந்திரி நேருஜி கொடுத்த வாக்குறுதி அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் 17-வது ஷராவிலே புகுத்தப்பட வேண்டும். அதற்கு ஆவன செய்ய பூரண முயற்சி நமது மாகாண அரசாங்கம் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும் என்று நான் பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்கிறேன். சாதாரண சட்ட திருத்தத்தை மட்டும் கொண்டு வந்தால் மக்கள் திருப்தி படமாட்டார்கள் என்பது என்னுடைய அபிப்பிராயம் விவாதத்தை துவக்கி பேசிய முதலமைச்சர் அவர்கள் மற்றொரு வாதத்தை சொன்னர்கள். இந்தி தமிழ் நாட்டின் மீது திணிக்கப் படுவதை எப்படி தமிழர்கள் விரும்பமாட்டார்களோ, விரும்ப வில்லையோ; அதே போல ஆங்கிலம் இந்தி மாகாணங்கள் மீது திணிக்கப்படுவது நியாயமா என்று கேட்டார்கள். இந்தக் கேள்வியை அவர்கள் மட்டும் கேட்கவில்லை. கனம் ஸ்ரீ. சாஸ்திரியார் அவர்களும் கேட்டது எனக்கு நினைவு இருக்கிறது. கனம் ஸ்ரீ. நந்தாஜி அவர்களும் இதே கேள்வியைக் கேட்டார்கள். நமது மதிப்புக்குரிய வினோபாஜி அவர்கள் உண்ணாவிரதம் வைக்கும் போது இந்த ஒரு கேள்வியை ஒரு நிபந்தனையாக வைத்துக்கொண்டு உண்ணாவிரதம் வைத்துக் கொண்டார்கள். என்னைப் பொறுத்தமட்டில் பொறுப்புள்ள இந்த மாபெரும் தலைவர்களெல்லாம் சேர்ந்து இந்த வாதத்தை வேண்டு மென்றே விஷயம் தெரிந்துகொண்டு தெரியாதபடி பேசுகின்றார்களா அல்லது அவர்கள் தெரியாமலேயேதான் பேசுகிறார்களா என்று எனக்கு விளங்கவில்லை. தமிழிலே ஒரு பழமொழி சொல் வார்கள். தூங்குபவனை எழுப்பிவிடலாம், தூங்குபவன்போல் பாவனை செய்பவனை எழுப்ப முடியுமா என்று நான் கேட்கிறேன். ஆங்கிலம் யார் மீது திணிக்கப்படுகின்றது? இந்தி பேசக்கூடிய மாகாணங்களிலே இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்கக்கூடாது என்று யாராவது சொன்னர்களா? அவர்கள் மாகாணத்திலே உத்தரப் பிரதேசத்திலே இந்தியை தாராளமாக ஆட்சி மொழியாக ஆக்கிக்

12th March 1965] [திரு. கே. எஸ். அப்துல் வஹாப்]

கொள்ளலாம், தமிழ்நாட்டிலே தமிழ் ஆட்சிமொழியாக்கப்பட்டதைப் போல. அதற்கு யாரும் மறுப்பு சொல்ல முடியாது. சொல்லவும் இல்லை. பீகார்காரர்கள் இந்தி ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும் என்றல் தாராளமாக வைத்துக்கொள்ளலாம். யாரும் மறுப்பு சொல்லவில்லை. தமிழர்கள் என்றைக்குமே மறுப்பு சொன்னதில்லை. ஆனல் இந்தி மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக்கப்படுகிறது என்பதற்குத்தான் எல்லோருடைய மறுப்பும் அதற்குத்தான் இந்தி திணிக்கப்படுகின்றது என்று சொல்லும் குற்றச்சாட்டு. மத்திய அரசாங்கம் என்பது வெறும் இந்தி மாகாணத்தைச் சார்ந்தவர்களுக்கு மட்டும் சொந்தமான இடம் அல்ல. அவர்களுக்கு எந்த அளவுக்கு பாத்தியதை இருக்கிறதோ அந்த அளவுக்கு சமபாத்தியதை உரிமை கொண்ட வர்கள் நாமும். அவர்களுடைய தாய்மொழி அங்கே ஆட்சி மொழியாக்கப்படுகின்றது என்றல் நம்முடைய தாய் மொழியும் அதில இந்திய ஆட்சிமொழியாக ஆக்கப்படவேண்டும் என்று சொல்வதிலே நியாயம் இருக்கிறது.

இதை நான் இப்பொழுது மட்டும் சொல்லவில்லை. அரசியல் நிர்ணய சட்ட சபையிலே ஆட்சிமொழிபற்றி 17-வது பிரிவில் பேசப்பட்ட சமயத்திலே என் கட்சியைச் சார்ந்த என் தலைவர் கண்ணியத்துக்குரிய காய்தே மில்லத் அவர்கள் பேசி இருக்கிறார்கள், இதே கருத்தை. இந்திதான் இந்த நாட்டின் ஆட்சி மொழியாக ஆக்கப்பட வேண்டுமென்றல் அதைவிட எல்லா வகையிலேயும் உயர்ந்த மொழி, நல்ல மொழி, என் தாய் மொழி; தமிழ் மொழி ஆட்சி மொழியாக இந்த நாட்டுக்கு ஆக்கப்பட வேண்டும் என்று பேசியிருக்கிறார்கள். அந்த முறையிலே, இந்தி ஆட்சி மொழியாக்கப்படுவது, நம் மீது திணிக்கப்படுவது மற்றும் பிராந்திய மக்களுடைய தாய் மொழி திணிக்கப்படுகின்றது என்பதுதான் நம்முடைய வாதம். ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருப்பது அது மற்றவர்கள் மீது திணிக்கப்படுவது என்பதல்ல. நாம் தடை சொல்வதெல்லாம், மறுப்பு சொல்வதெல்லாம் மத்திய அரசாங்கத்தின் ஆட்சி மொழியாக இந்தி ஆக்கப்படக்கூடாது என்பதுதான். மத்தியப் பிரதேசத்துக்கோ, பீகாருக்கோ அதை ஆட்சிமொழியாக்கக்கூடாது என்று சொல்லவில்லை. ஆகவே ஆங்கிலம் இந்தி பேசும் மாகாணத்தவர் மீது திணிக்கப்படுகிறது என்ற வாதம் அர்த்தமற்றது என்று சொல்லிக்கொள்ள விரும்பு கின்றேன்.

நமது முதலமைச்சரவர்கள் பேசும்போது சொன்னர்கள், இந்தி படித்தவர்கள்தான் மத்திய அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்கு போகவேண்டும் என்பது இல்லை, இந்தி படிக்காமலேயே மத்திய அரசாங்கத்தில் பதவிகள் கிடைக்கும், ஆனல் பதவிக்கு போன வுடனேயே அவர்கள் இந்தி கற்கவேண்டும் என்று. ஒரு புது மொழியை சிறு குழந்தைகள் சாதாரணமாக கற்றுக் கொள்ளலாம்; பெரியவர்கள் கற்றுக் கொள்வது என்பது மிகவும் கஷ்டம். அவர்களே சொன்னர்கள், தான் இந்தி படித்ததையும், பழக்கத்திலே இல்லாத காரணத்தால் அது மறந்து விட்டதையும். அந்த நிலையிலே உத்தியோகத்துக்கு போகக்கூடியவர்கள்

[திரு. கே. எல். அப்துல் வகாப்] [12th March 1965

படித்தாலும் அதை நினைவில் சரியாக வைத்துக்கொள்ள முடியுமா? அதை வைத்துக்கொண்டு மேல் பதவிகள் அடைவதற்கு இந்தியிலேயும் பரீட்சைகள் எழுதும்போது எவ்வளவு தொந்தரவுகள் ஏற்படுகின்றன?

குறிப்பாக ஒரு மாதத்திற்கு முன்பு "Hindu" பத்திரிகையிலே ஒரு கடிதம் வெளி வந்தது. ராணுவத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எழுதியிருந்தார். அவர் அதில் என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்றால் இந்தி மொழி சுமார் இரண்டு ஆண்டுகளாக ராணுவத்தின் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. அங்கே promotion கிடைப்பதற்கெல்லாம் இந்தி மொழியிலேயேதான் பரிட்சைகள் எழுதுகின்றோம். அந்தப் பரிட்சைகளிலே 200 பேருக்கு தேர்வு கிடைக்கிறது என்றால் 200 பேரும் இந்திவாலாக்களதான். இந்தி பேசாத மக்கள் சுமார் 5, 6 பேர்களுக்குத்தான் தேர்வு கிடைக்கிறது. அதனால் கிடைக்கக்கூடிய பலன் என்னவென்றால் உயர்ந்த பதவிகள் எல்லாம் அவர்கள் அனுபவிக்கின்றார்கள். சிப்பந்திகளாக கீழ்த்தரப் பதவிகளிலே தமிழர்கள் இருக்கக் கூடிய நிலை இருக்கிறது. இது நடைமுறையிலே இருந்துகொண்டு இருக்கிறது. இது பொது மக்களுக்குத் தெரியவில்லை என்று ஒரு கடிதம் வந்திருக்கிறது. அந்தக் கடிதத்தை அரசாங்கம் பரிசீலிக்க வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன். இந்தி வந்து விட்டால் பல சௌகர்யங்கள் வரும் என்று தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக Moderation -ஐப் பற்றி நமது முதலமைச்சர் அவர்கள் சொன்னார்கள். Moderation கிடைப்பதன் மூலம் ஓரளவுக்கு நமது மாகாணத்திற்கு சலுகை கிடைக்கும் என்பது உண்மை. ஆனால் ஒன்று சொல்லிக்கொள்வேன். இந்த Moderation வரக்கூடியதை அரசியல் நிர்ணய சட்டத்திலே உறுதி அளிக்கப்பட்டால் ஓரளவுக்கு ஏற்றுக் கொள்ளலாம். அப்படி இல்லாமல் சாதாரண சட்டத்தின் மூலம் Moderation அளிக்கப் பட்டால், நமது கனம் மொரார்ஜி தேசாய் போன்ற ஒரு முரட்டு அரசியல்வாதி பொறுப்பிலே வந்து விட்டாரானால், நிடீரென்று தன் மெஜாரிட்டி பலத்தைக் கொண்டு அந்த சட்டத்தை நீக்கி விட்டாரானால் Moderation எல்லாம் இருக்கும் இடம் தெரியாமல் போய்விடும். ஆகவே அரசியல் நிர்ணய சட்டத்தின் மூலம் Moderation னை உறுதிசெய்ய முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

திரு ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார் : மதிப்புக்குரிய தலைவரவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்னைமீது நமது அரசாங்கம் எடுத்துக்கொண்டிருக்கக்கூடிய நடவடிக்கையை பாராட்டி சிறிது பேசுகிறேன். இதனை இன்றுள்ள சூழ்நிலையில் பேசுவதற்கு முன்னதாக இந்த சபையினருக்கும், பொது மக்களுக்கும், மாணவர்களுக்கும் ஒன்று தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் தமிழாசிரியனைப் பணியாற்றியவன். நான் பள்ளிக்கூடத்திலே முதன் முதலிலே நுழைந்தபோது, தமிழாசிரியர்கள் பெயர்கள் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கீழே, பியூனுக்கு அடுத்தபடியாக இருக்கும். சம்பளமும் எல்லா ஆசிரியர்களுக்கும் கீழான சம்பளம் தான் கொடுக்கப்பட்டு வந்தது.

12th March 1965] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ செட்டியார்]

பிறகு ஜஸ்டில் கட்சிக்காரர்கள் பதவியிலே இருந்தபோது, பொப்பிலி ராஜா இருந்த காலத்திலே கூட, எல்.டி.-க்களுக்கெல்லாம் 75 ரூபாய் சம்பளம் என்றால், தமிழாசிரியர்களுக்கு 45 ரூபாய்தான் கொடுத்தார்கள். காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்தபிறகுதான் பி. டி-க்களுக்கு, ஆங்கிலம் படித்த ஆசிரியர்களுக்கு, என்ன சம்பளமோ அதே சம்பளம் தமிழாசிரியர்களுக்கும் உண்டு என்று செய்தார்கள்.

இந்த நிலைமையை எதற்காக சொல்கிறேன் என்றால் காங்கிரஸ் அரசாங்கம் தமிழுக்கு ஏதோ துரோகம் செய்து விட்டது, தமிழைப் புறக் கணித்து விட்டது என்றெல்லாம் ஒரு தப்பான கருத்தை சிலர் மக்களிடத்திலே நிலவச் செய்கிறார்கள், அல்லது நிலவச் செய்ய வேண்டுமென்று நினைக்கிறார்கள். அது மிகவும் தவறு என்பதற்காகச் சொல்கிறேன்.

அது மாத்திரமல்ல, அன்றைக்குத் தமிழ் இரண்டாவது மொழியாகத்தான் இருந்தது. காங்கிரஸ் அரசாங்கம் வந்த பிறகுதான், தேர்வுகளுக்கு, பாடங்களுக்குக்கெல்லாம் தமிழ் முதல் மொழி என்று ஆக்கப்பட்டது. தமிழை ஆட்சி மொழியாகக் கொண்டு வந்ததை எடுத்துக்கொண்டால், இந்த விஷயத்திலும் மற்ற மாநிலங்களுக்கு முன்னால், முதன் முதலாக, அதைச் செய்தது நமது மாநில அமைச்சரவைதான். மேலும், இன்று அமைச்சரவையில் தலைமைப் பொறுப்பு ஏற்றிருக்கும் நம் கனம் முதலமைச்சர் 1950-இலோ, 1951-இலோ என் தொடர்புடைய ஒரு பள்ளிக்கூட ஆண்டு விழாவில் பேசியது எனக்கு இப்போதும் பசுமையாக நினைவில் இருக்கிறது. அந்த விழாவிற்கு அவரை நான் அழைத்திருந்தேன். அப்போது அவர் அமைச்சராக இல்லை. "நான் அரசியலில் ஓயாமல் அலைந்து கொண்டிருந்தேன். அப்படி எத்தனையோ ஆபீசர்களையும் கூட்டங்களையும் பார்த்து அலுத்துச் சலித்துப் போயிருக்கும் எனக்கு இளைஞர்களையும் மாணவர்களையும் பார்த்து, என் தாய் மொழியிலுள்ள இலக்கியங்களைப் பற்றி எனக்குத் தெரிந்த சில கருத்துக்களைச் சொல்ல இப்போது வாய்ப்பு கிடைத்துள்ளது குறித்து நான் உண்மையிலேயே மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்" என்று அவர் அப்போது பேசினார். அப்படி, அவர் அமைச்சராக இல்லாத காலத்தில் அவருடைய தொண்டு தமிழ்த் தொண்டாகத்தான், தமிழ் இலக்கியத் தொண்டாகத் தான் இருந்தது. பொறுப்பில் இருக்கும் இன்றுகூட தமிழ் கலையையும் தமிழ் பண்பையும் வளர்க்க அவர் பாடுபடுகிறார். மூவேந்தர்கள் காலத்திலிருந்து இருந்து வரும் தேவாலயங்களை எல்லா இடங்களிலும் புதுப்பிக்க அவர் ஏற்பாடு செய்து வருகிறார்; திருப்பணிகளுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; தேவாலயப் பணிகளுக்கு ஆதரவு தருகிறார்; திருவாய்மொழி, மறைந்து போன ஏடுகள் ஆகியவைகளை அச்சேற்றி அவை பொதுமக்களுக்குக் கிடைக்க ஏற்பாடுகள் செய்து கொண்டிருக்கிறார். அவர் தமிழுக்கு துரோகம் இழைத்தவர் என்று கூறுபவர்கள், அவரை நன்கு தெரிந்து கொள்ளாதவர்களும், அவரோடு நன்கு பழகாதவர்களும், அவர் செய்ததைத் திரித்தும் மறைத்தும் பேசுபவர்களும் தான் என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். உலுக்கு ஒரு பக்கம் இடி, மத்தளத்

[திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்] [12th March 1965

திற்கு இரு பக்கமும் இடி என்று சொல்லுவதுண்டு. இன்று தமிழ் நாட்டுக் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் மத்தளத்தைப் போன்ற நிலையில் இருக்கின்றனர். தமிழ் போய்விட்டது என்று மாணவர்களும் மற்றவர்களும் இங்கே கூக்குரலிடுகின்றனர். அங்கே, காங்கிரஸ் கட்சியிலுள்ள இந்தி வெறியர்கள் "நீங்கள் இந்தியைக் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. நீங்கள் இந்தியைப் புறக்கணித்து விட்டீர்கள்" என்று சத்தம் போடுகிறார்கள். இந்த இரண்டு நிலைகளுக்கும் நடுவில் அவர் தமது போக்கை விடாதபடி பிடித்துக்கொண்டு, மத்திய ஆட்சியினரோ, வடக்கேயுள்ள ஒரு மாநிலமோ ஹிந்தியைத் திணிக்க வேண்டுமென்று சட்டம் செய்ய முன் வந்தபோதும்கூட, "ஒரு தனி மாநிலம் எதிர்த்தாலும் இந்தி கூடாது" என்று சொன்னதன் பெருமை இந்தத் தமிழகத்தின் முதல்வரையே சாரும். இதற்காக, அவரோடு ஒத்துழைக்கவும், அவருக்கு நன்றி செலுத்தவும் மாணவர்களும் பொதுமக்களும் கடமைப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி சொல்லிக் கொண்டே போனால், தமிழுக்கு அவர் ஆற்றியுள்ள அரும் பணிகளைச் சொல்லிக்கொண்டே போகலாம்.

இன்னொரு விஷயத்தை அடக்கத்தோடு சொல்ல விரும்புகிறேன். இன்று எதிர்க்கட்சியில் இருப்பவர்கள் ஸ்ரீ. ராஜாஜி முதலமைச்சராக இருந்தபோது இந்த சட்டமன்றத்தில் இல்லை. ஸ்ரீ. ராஜாஜி ஒரு கல்வித் திட்டத்தைக் கொண்டு வந்தார். அத்திட்டம் குலக் கல்வி தர்மத்தை வளர்க்கும் என்றும், குலக் கல்வி முறை என்றும், கிராமப்புற மக்கள் கல்வித் துறையில் முன்னேறத் தடையாக இருக்கும் என்றும் கருதப்பட்டது. ஸ்ரீ. ராஜாஜி எங்கள் மதிப்பிற்கு உரியவர். அவர் அன்று எங்கள் கட்சியின் தலைவராக இருந்தார்; இருந்தாலும், அவர் சொன்னதை அன்று வேத வாக்காக நாங்கள் கொள்ளவில்லை. மாணவர்களின் நலனையும், பொது மக்களின் நலனையும் கருதி அவரைப் பதவியிலிருந்து விலகச் செய்தோம். எனவே காங்கிரஸ் மந்திரிகள் இந்த நாட்டு மக்களுக்காகவே பாடுபட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை எல்லோருடைய கவனத்திற்கும் கொண்டுவர விரும்புகிறேன்.

இன்னும் இரண்டு நிமிடங்களுக்குள் என் பேச்சை முடித்து விடுகிறேன் என்று கனம் தலைவர் அவர்களுக்குத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன்.

ஒரு மாநிலம் மாத்திரம் எதிர்த்தாலும்கூட ஹிந்தியைக் கொண்டுவரக் கூடாது என்று சொல்லியுள்ள கனம் அமைச்சர் இப்போதும், "இந்தி கட்டாயப் பாடமாக ஆகிவிடும்" என்று சொல்லவில்லை. சென்ற ஆண்டு இருந்த நிலைமைதான் இனியும் இந்த மாநிலத்தில் இருக்கும் என்று அவர் சொல்லியிருக்கிறார். இதையும் மாணவர்களும் மற்றவர்களும் சிந்திக்க வேண்டும். இதைப் பற்றியெல்லாம் சிந்திக்கும்போது, இளைஞர்கள் காட்டும் எதிர்ப்பிற்கு அடிப்படை எது என்றே புரியவில்லை. அவர்கள் ஏதோ உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டனர். அந்த உணர்ச்சியிலிருந்து அவர்கள் மீள முடியவில்லை. மாணவர்களின் பெற்றோர்களும், வெளியில் உள்ளவர்களும், எல்லோரும் சேர்ந்து மாணவர்களின் நலனைப் பாதுகாக்க வேண்டும். மாணவர்கள் தான் சமுதாயத்தின் ஆணி வேர். அவர்களிடையே கட்டுப்பாடின்மை வளர்ந்துவிட்டால், வருங்கால சமுதாயமே கெட்டுப் போய்விடும். எனவே அவர்களிடையே ஒழுங்கு முறையை வளர்ப்பது எல்லோருடைய கடமையுமாகும். இதற்கு எல்லோரும் முயற்சி செய்ய வேண்டுமென்றும், அரசாங்கத்தின் கொள்கைக்கு ஆதரவு தர வேண்டுமென்றும் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

12th March 1965] [திரு. ஏ. சாம்பசிவ ரெட்டியார்]

MR. CHAIRMAN : The hon. Member Srimathi Lakshmi Krishnamurthi. I can't be chivalrous to you in respect of the time-limit. (Laughter).

* SRIMATHI LAKSHMI KRISHNAMURTHY: I hope I will keep it in mind, Sir.

Mr. Chairman, Sir, a great deal has been said about the language policy both inside and outside the House. Our Government in anticipation of practical difficulties did pass the official Language Bill on the 20th of October 1964 itself in this House. The Hon. the Chief Minister in the Legislative Assembly on the 17th of October while moving the Bill assured the members of the State Assembly, when it passed the Madras State Legislature (Continuance of use of English language) Bill 1964, that the formal passing of the measure did not mean that for the transaction of the business of the House progressive use of English would be made. He reminded the House that, on the other hand, it was declared policy of the Government that progressive use should be made of Tamil the regional language and that efforts were being made to fulfil that policy. Sir, hon. Members from this side of the House have forcefully put it how this Government has been working for the furtherance of Tamil not only when they have been in office but even long before they assumed office. If I remember aright, Sir, I think, it was the Indian Naional Congress party which started the practice of conducting all their business affairs in Tamil in Madras right from those early days. They were the first party to do it.

Sir, most of the members who spoke eloquently pleaded for the continuance of English as the sole official language of India. Having reiterated our right to retain English, we must in fairness concede the same right to other States also to choose whichever language they like to function not only in their States but even if they wanted to function in Hindi in the Centre also. It is not for us to dictate that English alone should be the official language of the Nation. English it is said is a great unifying force but for which no exchange of ideas could have taken place even within the country. We all agree and there is no gainsaying the fact. It is an International language which we cannot afford to ignore if we want to make any progress and especially if we have to play an effective role in the United Nations. But at the same time we cannot ignore Hindi either. It has been the firm policy of the Indian National Congress right from the days of the Karachi

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [12th March 1965

Session in the year 1930. My revered father had mentioned about it on his return to Madras after attending the Karachi Congress. He had said as early as 1931 :

" I also felt at the Karachi Congress that the rapid substitution of Hindi for English in all its proceedings was raising the stature of the Nation, enhancing our self-respect and above all confounding the foreigner.

I would appeal to all my countrymen to learn Hindi. But I would particularly appeal to all parents and guardians to see that their children learn Hindi and that Hindi is taught compulsorily in all the elementary and secondary schools ". This compulsion part of it is irksome today to us. Sir, it has taken the nation 150 or 200 years to spread even the little English that we know today. Given time I am sure we can master the Hindi language also.

Look at the Keralites. They have no quarrel with Hindi for they know where their bread and butter lies. With the Mysoreans right from the days of Hyder Ali and Tippu Sultan the language has been familiar to them. Similarly with the Andhraits now that they have accepted Hyderabad as their capital they do not seen to have any great difficulty. If we alone, that is Tamilnad alone does not want Hindi I am afraid we will be isolated and we would have to pay very heavily for our present folly later on. Hatred of one language can never be the right policy to nurture our own mother tongue. Sir, the hatred that has been preached in most of our educational establishments is now recoiling on our own heads for it is one of the causes for all the vandalisms that we witnessed recently. We have been forced to witness all these helplessly all these few weeks. These acts have sullied the fair name of Tamilnad, by the very same people who cry from housetops that they are the people who have lot of concern for Tamilnad and for Tamilthai. Hatred only breeds hatred as we all sadly know.

There has been absolutely no change as far as this Government is concerned both before and after January 1965 Tamil has been given its right full place and it will remain to be so. . . . .

Sir, we hear frequent reports of Chinese attempts to land in the Andamen and Minicoy Islands. Many Chinese are reported to be seen even in the remote villages of Ceylon. Sir, as our eminent Leader of the Opposition put it, we have enemies not only in the extreme north, east and west but also in the south. These enemies will be only too happy to see us indulge in civil war for it will be make their job easy. A disunited and disrupted India will be an easy prey for anybody.

Even today, Sir, the educational institutions are not allowed to function normally. All the Opposition parties in this Council have repeatedly said that they have no hand in this. Then who it at the back of all this? Some time back, I think, two or three weeks ago when the disturbance started, there was some mention

12th March 1965] [Srimathi Lakshmi Krishnamurthy]

made that a responsible committee should be appointed to unravel the mystery of all these happenings. When things settle down to normal, I do hope that a responsible committee would be constituted to go into the recent happenings so that such things may not repeat themselves hereafter at least.

Sir, the hon. the Leader of the Opposition mentioned yesterday that there was some sort of understanding arrived at among the leaders of various political parties some three or four years ago they would not call upon the students to participate in all these agitations and political activities. After all they are students and if they wait for two or three years they can come into politics and play their own part. I do hope that all parties even including the Congress will not use the students hereafter because we have now learnt a bitter lesson.

It is unfortunate that on the whole things have not yet settled down. But it is very essential that India should have one common language. Let me quote one or two instances how and why it is necessary to have one common language for the whole of India and conclude, Sir, very quickly. Some hon. Members may also be aware of the incident which I am now going to cite. One of our eminent Ambassadors had to present his credentials before the head of a great State. Just because that was in English the head of that particular State refused to accept it and the Ambassador unfortunately had no knowledge of Hindi. So, that particular State's foreign affairs department had to translate those credentials before they were presented. Then, Sir, an expert scientist told me the difficulties caused in meetings and conferences held for want of a common language. Technical experts, scientists and others from many parts of the World attend International Conferences. When they sit round the table and discuss things and want to come to an understanding, if they do not have a common language, common Indian language, it would be difficult for them to arrive at a common understanding. No doubt English is an important language but in addition to overcome practical difficulties we must learn Hindi also. Both Hindi and English are indispensible for the progress of our country.

Sir, I would also like the Hon. the Chief Minister to keep in mind what has been said here about the coercion that is employed to put through Hindi. For instance, Sir, yesterday hon. Members mentioned that even money order forms were printed in Hindi. We should not be reduced to that. Several of the staff of the Central Government have complained that when they have reached the middle-age, it is very difficult for them to pass Hindi examinations. Unless they pass examinations, we are told that they will not be given promotions. I hope the Chief Minister will keep this in mind and remove these small practical difficulties, because they do matter a lot. Life is one long compromise. There is no point in trying to be isolated unless we want to sink. If we really want to float and keep our heads above, we must join hands and remember that India is one nation, which is an indisputable fact.

1-20 p.m.

[Srimathi Lakshmi Krishnamurthy] [12th March 1965

Another thing to which I would like to draw the attention of the Government is this. During those stormy days, several unauthorised reports seem to have come out in all the papers very responsible papers. Sometimes even the All-India Radio has been guilty of wrong bulletins. I do hope that a proper publicity cell or unit will function under the Government themselves so that only authorised versions—I do not mean they should be "doctored" in any way—are sent out and unnecessary panic is avoided. With these few words, Sir, I resume my seat. Thank you, Sir.

* DR. H V. HANDE : Sir, at the very outset I want to say one important factor, and that is that I do believe in the Constitution and also believe in the respect which we give to the Constitution. All that I wish the House to examine is the first paragraph of our Constitution. In the Preamble there it is clearly stated—

'We, the people of India, having solemnly resolved to constitute India into a Sovereign Democratic Republic and to secure to all its citizens : Justice, social, economic and political; Liberty of thought, expression, belief, faith and worship; Equality of status and of opportunity; . . .'

All that I request the Chief Minister to bear in mind is that the people of Madras State and the people belonging to the different States which do not speak Hindi or which do not have Hindi as the State language must be given the same opportunity as the Hindi speaking people. This equality of opportunity should never be compromised under any circumstances. Sir, I believe in the unity of India also. Even here, by bringing in Hindi as the Central language and by giving it such importance as we are giving now, we are bringing in a sort of disruption in the unity of India. There is the possibility of bringing the entire citizens of India into these two classes, viz., the first class and the second class. All that I would request is, let us not break up the country into two classes. I would just narrate a small instance to show how Hindi was being imposed on the people of the non-Hindi States even before the 26th January 1965. This is a notification of the Union Public Commission for the I.A.S. examination, the most important administrative service examination. Here in page 15 it is printed like this. Probationers should have already passed or should pass during the period of probation an examination in Hindi in the Devanagari script of approved standard. This examination may be Praveen examination conducted by the Directorate of Education, Delhi, on behalf of the Ministry of Home Affairs, or one of the equivalent examination recognized by the Central Government. No probationary officer can be confirmed or his pay in the time-scale raised to Rs. 450 per month unless he fulfils this requirement, and failure to do so will involve liability to termination of service. No exemption will be granted. This is a notification which appeared in 1964. This was the state of affairs right before Hindi was compelled. After Hindi has been compelled, I do not want to take much time of this House to say what the position is. I will give you an illustration, Sir, we had a notification of the

12th March 1965] [Dr. H. V. Hande]

proceedings of the Chairman and Speakers of all the Legislatures. One side is in English and the other side is in Hindi. Just imagine how a person who knows only the Hindi language has a clear advantage over persons who do not know Hindi. This is the state of affairs now.

There is an argument advanced by several people that Hindi is spoken by a very huge population, and so it is to the advantage of the country if we have Hindi as the national language. May I point out, Sir, that the problem is not between a person in Salem or North Arcot and a person in United Province communicating to each other. The problem now is the question of administration. Let us not have a tremendous disadvantage for two-thirds of the population. As it is, ninety per cent of the people transacting business in Central Government offices transact their business in English. All that I request is, let us continue English and let us also see that no rift is brought about among the people.

Sir, English letters appear to be painted with tar in Delhi. There is some reason if there was painting with tar on Hindi letters in Tamilnad. May I point out with all humility that the question is not painting tar on English letters in Delhi. If they do it in Lucknow or Kanpur, we have no objection.

Sir, I only want to make one request to the Chief Minister. When he goes to Delhi, he may be given the greatest persuasion or pressure from Hindi zealots. Whatever happens, it is in his hands today to save Madras State from this catastrophe. I request him, Sir, to stand as firm as a rock against the Hindi zealots and save us from the situation that has already engulfed this State. Thank you, Sir.

திரு. க. அன்பழகன்: மதிப்பிற்குரிய தலைவர் அவர்களே, அண்மையில் ஏற்பட்ட மிக நெருக்கடியான சூழ்நிலையிலிருந்து தமிழகம் விடுபடவேண்டும் என்றும், தமிழ் மக்களுடைய உண்மையான குறைகள் டெல்லி சர்க்காரால் கேட்டறியப்பட்டு அதன் காரணமாக அரசியல் சட்டத்தின் ஆட்சிமொழிப் பிரிவில் நிச்சயம் திருத்தம் கொண்டுவருவார்கள் என்றும் எதிர் பார்க்கப் படும் இந்த நேரத்தில் நான் இங்கே பேச முற்படுகிறேன். மொழி பிரச்னையில் எந்த அரசியல் கட்சியின் கொள்கைகளும், அவை கட்சியின் கொள்கைகளாக ஏற்கப்பட்ட கருத்துக்களாக இருந் தாலும், அவை காலத்தையொட்டி பல மாற்றங்களுக்கு உட்படு வனவேயாகும். பல ஆண்டுகளுக்கு முன் வகுக்கப்பட்ட அவை கட்சிக் கட்டுப்பாடு காரணமாக அப்படியே நிலைபெற்றுவிடும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கமுடியாது. இன்று, பாராளுமன்றத்தில் பெரும்பான்மை வாக்குகள் பெற்றுள்ள கட்சியைச் சேர்ந்தவர்கள், மிகுந்த செல்வாக்கு பெற்றுள்ள பெரும்பான்மையினராலும் கூட மொழிப் பிரச்னை குறித்து புனராலோசனை செய்யவேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டிருக்கிறது.

அகில இந்தியாவிற்கும் இந்திய ஆட்சி மொழி ஒன்று தேவை என்ற கருத்து அரசியல் நிர்ணயம் செய்யப்பட்ட காலத்தில்தான் மிக அழுத்தமாக வேரூன்றியது. அதற்கு முன்னால் இந்தியா

விற்கு ஒரே ஆட்சிமொழி தேவை என்ற கருத்தோ, மத்திய ஆட்சிமொழி நாட்டு மக்களின் பேச்சு வழக்கிலுள்ள ஒரு மொழியாக இருக்கவேண்டுமென்ற எண்ணமோ, வேரூன்றவில்லை.

பொதுமொழியைப்பற்றி மகாத்மா காந்தி உட்பட பல மாபெரும் அரசியல் தலைவர்கள் சொல்லியுள்ள கருத்துக்களைப் படித்துப் பார்ப்பவர்களுக்கு இது தெரியவரும். இந்திய சுதந்திர போராட்ட காலத்தில், ஒவ்வொரு மாநிலமும் சுயாட்சி உடைய தனித்தனி மாநிலமாக இருக்கமுடியும் என்ற நம்பிக்கையும் அந்தந்த மாநிலத்தின் தேவைகளை அந்தந்த மாநில மக்களின் மொழியே பூர்த்தி செய்ய முடியும் என்ற நம்பிக்கையும் இருந்தது. ஒரு பொதுமொழி தேவை என்ற மகாத்மா காந்தியும் அன்று ஹிந்திக்காக வாதாடியதைவிட மிகுதியாக ஹிந்துஸ்தானிக்காக வாதாடினார். வட நாட்டில் ஹிந்துக்களும் முஸ்லீம்களுக்கு மிடையே மனக்கசப்பு இருந்ததால் அந்த மனக்கசப்பை மாற்ற அவர்களிடையே ஒரு பொது மொழி தேவை என்ற எண்ணம் அவர் மனத்தில் மிகுதியாக இடம்பெற்றது. அதனால் 'இந்தி', 'உருது' இரண்டுக்கும் தொடர்புடையதால ஹிந்துஸ்தானிக்காக வாதாடினர். அதனையே 'இந்தி' என்றும் அழைத்தார். "ஹிந்தி மொழி என்பது வடநாட்டில் ஹிந்துக்களும், முஸ்லீம்களும் பேசுகின்ற மொழி என்றும், அது நாகரி அல்லது பாரசீய எழுத்துக்களில் எழுதப்படும் என்றும் நான் பலமுறை கூறியுள்ளேன்" என்று மகாத்மா காந்தியடிகளே சொல்லியிருக்கிறார். வடநாட்டில் ஹிந்தி பேசுபவர்களுக்கும் உருது பேசுபவர்களுக்கும் இடையே மனக்கசப்பு இருந்ததால், இரண்டு மொழிகளுக்கும் பொதுவான ஹிந்துஸ்தானியையே அவர் ஆதரித்தார். இந்துஸ்தானியை எழுதும் எழுத்து வடிவத்தால் கொஞ்சம் மாறுபாட்டையும் கருத்தில்கொண்டு தேவநாகரி அல்லது பாரசீய எழுத்துக்களில் ஹிந்துஸ்தானியை எழுதலாம் என்றும் காந்திஜி சொல்லியிருக்கிறார். எனவே, வடநாட்டவரிடையே சமயத்துக்குப் பயன்பட்ட இந்துஸ்தானியும்—கைவிடப்பட்டு, மேற்கொண்டுள்ள இந்தி வட நாட்டிலுள்ள பெரும்பாலோருக்கு திருப்தி அளிக்கக்கூடியதாக இருக்குமே யொழிய, தென்னாட்டுக்கோ, வங்காளத்துக்கோ திருப்தி அளிப்பதாக இருக்காது என்பதை, மொழிப் பிரச்னையை ஆராய்பவர்கள் கவனிக்கவேண்டும்.

அதேபோலத்தான் இந்திமொழி ஆட்சி மொழியாக கொண்டு வருவதற்கு அரசியல் சட்டம் செய்யப்பட்ட சூழ்நிலை காரணமாயிற்று. ஆங்கிலேயர் ஆட்சிக்கு எதிர்ப்பு நடைபெற்று முடிந்த நேரமாகும். ஆங்கில மொழி ஆதிக்கக்காரர்களின் ஆட்சிமொழியாக இருந்த காரணத்தினால் அந்த மொழியில் ஆட்சி நடத்துவது நமக்கு இழிவு என்று கருதும் சூழ்நிலை அன்று இருந்தது. அந்த உணர்ச்சியிலிருந்தவர்கள் உள்நாட்டு மொழி ஒன்றை ஆட்சி மொழியாக ஆக்க நினைத்த வேகத்தில் சரியாகவோ தவறாகவோ இந்தி மொழி இடம்பெற்றது. அப்படிக் குறிப்பிடப்பட்ட இந்தி மொழி, மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்படாத காங்கிரஸ் கட்சியினால் ஏற்கப்பட்டவர்களைக் கொண்ட அரசியல் நிர்ணய சபையில் அங்கீகரிக்கப்பட்டது. ஒரு கட்சி, பெரும்பான்மை வலிவு பெற்றிருந்த காரணத்தால் அக்கட்சியினர் கூறி ஒரு முடிவுக்கு வந்ததால்

எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் இங்கு சுட்டிக் காட்டியதுபோல, ஒரு வோட்டு வித்தியாசத்தில் இந்தி இடம்பெற நேரிட்டது. மொழியாகப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தி ஆட்சி மொழியாகப் போகிறது என்ற எண்ணத்தில்தான் இந்தி இடம் பெற முடிந்ததென்பதை நினைவூட்ட விரும்புகிறேன். இன்று ஏற்பட்டிருக்கும் சூழ்நிலையின் கண்ணோட்டத்தில் எண்ணிப்பார்த்தால், அன்று சட்டம் செய்து விட்டாலும் அதை வற்புறுத்துவது முறையல்ல என்ற பெருந்தன்மையான நோக்கம் இந்திமொழிச் சொந்தக்காரர்களுக்கு ஏற்பட்டிருக்கவேண்டும். ஆனால் அவர்கள் அதை எண்ணிப்பார்க்கவில்லை என்பது வருந்தத்தக்கது.

முதலமைச்சர் நேற்று பேசுகிறபோது இந்த மொழிச்சிக்கலுக்கு ஒரு காரணமாக சுதந்திரத்தைக் குறிப்பிட்டார்கள். சுதந்திரம் வருவதற்கு முன்னர் அதன் பலன், விளைவு யாருக்கும் தெரியாது. அது வந்தபிறகுதான் அதை நுகர்ந்து, நுகர்ந்து ஜனநாயகத் தன்மையை அறிந்து அவரவர்கள் உணர்ச்சி பெறுகிறார்கள். அந்த நிலையில் அந்த எழுச்சியை எந்த ஜனநாயக அரசாங்கமும் மறுப்பதில்லை. அப்படி மறுத்தால் அந்த ஜனநாயக அரசாங்கத்துக்கு மதிப்பு இருப்பதுமில்லை.

அப்படி உணர்ச்சி எழும்போது அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள் மத்திய அரசினர் என்பதற்கு உதாரணம் சொல்ல முடியும். மக்களுடைய மொழி உணர்ச்சி பெருகிய காரணத்தால் தான் ஆந்திரமாநிலம், மராட்டிய மாநிலம், குஜராத்தி மாநிலம் பிரித்தளிக்க முன்வந்தனர். இவையெல்லாம் எந்த அடிப்படையில் பிரிந்தன? ஒரு மாநிலம் அமைக்கும் அளவுக்கு ஒரு மொழியை மதிப்பது மட்டுமன்றி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்திலேயே சொல்லப்பட்டிருக்கிறபடி ஒரு மாநிலத்தில் வாழ்கின்ற சிறுபான்மையோர் தங்களுடைய மொழியைப் பாதுகாத்துக் கொள்ள எல்லாவித பாதுகாப்பும் வழங்கப்பட வேண்டுமென்ற அடிப்படை உரிமையின்படி, ஒரு மாநிலத்திலுள்ளேயே அங்குள்ள வேற்று மொழி பேசுகிறவர்களின் உரிமையைக் காப்பாற்ற அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்தியிருக்கிறார்கள். மொழி, கலை உரிமைகட்கு பாதுகாப்பு வழங்கியிருக்கிறார்கள். பஞ்சாப் சிறிய மாநிலமாக இருக்கிறது. இந்தி மொழி பேசும் வட்டாரம் என்றும் பஞ்சாபி பேசும் வட்டாரம் என்றும் பாகுபாடு அதிலிருக்கிறது. வேறு நான்கு மாநிலங்களில் இந்தி மொழி பேசுபவர்கள் முழுச் செல்வாக்கு பெற்றவர்களாக இருந்தாலும் பஞ்சாப் மாநிலத்தில் இந்திக்கு ஆட்சி உரிமை இல்லாவிட்டால் என்ன செய்வது என்று அவர்கள் வற்புறுத்திய காரணத்தால் அந்த வட்டாரம் தனியாகப் பிரிக்கப்பட்டு இந்தி பேசுகிற வட்டாரத்திற்கு தனி உரிமை தரப்பட்டு அது மாநில சர்க்காரால் ஏற்றுக்கொள்ளச் செய்யப்பட்டிருக்கிறது. அதேபோலத்தான் ஆந்திரம் அமைக்கப்பட்டவுடன் தெலுங்கானா பகுதி முன்னர் ஐதராபாத்தில் சேர்க்கப்பட்டிருந்ததால் அந்தப் பகுதி மக்களின் கலாசாரம், பண்பாடு தனித்தன்மையதாக இருப்பதால் அவர்களுக்குத் தனி உரிமை தரப்பட்டு, உள்துறை ஆட்சி, சுகாதாரம் முதலானவை பற்றி அவர்தம் தனிக்கருத்துக்கள், ஆந்திர சட்ட சபையால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டிய நிலைமை ஏற்பட்டி

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

ருக்கிறது. ஜம்மு-காஷ்மீர் சில தனி உரிமைகளுடன் டில்லியில் பிரதமர் என்று இருப்பதைப் போன்று அங்கும் பிரதமர் பதவி ஏற்கப்பட்டிருந்து அண்மையிலேதான் அதை மாற்றவேண்டு மென்று சொல்லும் நிலைமை ஏற்பட்டு வருகிறது. நம்மைப் போன்ற நாகரிகம் உள்ளவர்கள் என்று உலகம் ஒப்புக்கொள்ளாத நாகாலாந்தில் உள்ள மக்கள்கூட அவர்களது சமுதாய சட்ட திட்டங்கள் பழக்கவழக்கங்கள் காப்பாற்றப்படுவதற்காக தனி உரிமைகள் பெற்றிருக்கிற அளவுக்கு—தனி சுதந்திரம் அல்ல—அவற்றைப் பாதுகாப்பதற்கு அரசியல் சட்டத்தில் இடம் தரப் பட்டிருக்கிறது. தமிழகத்தில் சேர்ந்துவிடவேண்டிய புதுச்சேரி, காரைக்கால் பகுதிகள் இன்றைக்கும் தனி அரசாங்கம் அமைத்து தனித்தன்மையதாகக் கருதுகிற சூழ்நிலையில் இருக்கிறது. கோவாவில் அவர்களது மொழி, கலைக்காக அந்த உரிமை இருக்கிறது. இவைகளை எல்லாம் குறிப்பிடுவது ஒரு கலாசாரமும் பண்பாடும் அந்த மொழி எழுத்தும் அரசியல சட்டத்தால மதிக்கப் பட்டு ஒரே மாநிலத்திலேயே தனித்தனி பகுதியாக, தனித் தனி பாதுகாப்பு உரிமைகள் வழங்கப்பட்டிருக்கிறதே, அதே அரசியல் சட்டத்தில் இந்தியா முழுவதற்கும் ஒரு மொழிதான் ஆட்சிமொழி என்று எப்படித் தீர்மானித்தார்கள்? தமிழ்நாட்டில் தெலுங்கு மக்கள் இருபத்தைந்து அல்லது முப்பது சதவிகிதம் இருந்து தெலுங்கு மொழி ஆட்சி மொழி ஆகவேண்டுமென்று கேட்டால் தெலுங்கும் ஒரு ஆட்சிமொழியாகலாம். 'Multi Lingual State' என்ற முறையில் மாற்றப்படலாம். அப்படி இருக்கும்போது இந்தியா முழுமைக்கும் ஒரே மொழியில் ஆட்சி நடத்தவேண்டுமென்று எண்ணுவது எப்படி நியாயமாகும்? அது அரசியல் சட்டத்தில் கொடுக்கப்பட்டிருக்கிற அடிப்படை உரிமை கள் காப்பாற்றப்படவேண்டும் என்னும் கருத்துப்படி நியாயமா என்று எண்ணிப்பார்க்கவேண்டாமா?

அடிப்படை உரிமைகள் பற்றிக் கூறும்போது, ஒரு தனி மனிதனுக இருந்தாலும் ஒரு குறிப்பிட்ட சமுதாயத்திலோ ஜாதி யிலோ இனத்திலோ மதத்திலோ பிறந்த காரணத்திற்காக எந்த வட்டாரத்தைச் சேர்ந்தவர்களாக இருந்தாலும் யாவருக்கும் கிடைக்கிற பொது உரிமைகளில் இருந்து அவர்களது உரிமைகள் மறுக்கப்படக்கூடாது, என்று அடிப்படை உரிமைகள் திட்டவட்ட மாக நிறைவேறியிருக்கிறது. தனி மனிதனுக்கு எந்த எந்த உரிமை இலக்கணங்கள் அந்த அரசியல் சட்டத்தில் பேசப்படுகிறதோ அவை எந்த மொழி பேசுகிற இனமாக இருந்தாலும் அந்த மொழி பேசுகிற மக்களுக்கும், குழுவினருக்கும் உள்ள அடிப்படை உரிமை யாக இயற்கையிலேயே சொந்தமாக்கப் படுகிறது. தனி மனிதன் ஒருவனே ஜாதி முறையினால் வேலைக்கு வைக்கமாட்டேன் என்றால் அது எப்படித் தவறோ எப்படி அடிப்படை உரிமையினைப் பறிக்கும் தவறுகுமோ அதே போன்றதுதான், ஒரு வட்டாரத்தைச் சேர்ந் தவர்கள் தங்கள் தாய்மொழி அனைவருக்கும் ஆட்சிமொழி என்று சொல்லுவதும் பிறமொழி உரிமைகளைப் பறிப்பதுமாகும். தமிழர் கள் தமிழை டெல்லியில் ஆட்சிமொழியாகப் பயன்படுத்தக்கூடாது என்றால், தெலுங்கர்கள் தமது தெலுங்கு மொழியை ஆட்சிமொழி யாகப் பயன்படுத்த முடியவில்லை என்றால் அதேபோல உள்ள

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

பிறிதொரு வட்டார மொழியாகிய இந்தியை மட்டும் ஆட்சிமொழி என்று சொல்வது அடிப்படை உரிமையைப் பறிக்கும் தவறு என்பதைச் சுட்டிக்காட்ட விரும்புகிறேன். அரசியல் சட்டத்தின் வாசகத்தை எடுத்துக்காட்டி வாதிட முடியாமற்போகலாம். அப்படி வாதிட்டால் சட்டப்படி அது நிற்காது என்றும் கூறலாம். ஆனால் எந்த அடிப்படையான தத்துவத்தை மனதில் வைத்துக் கொண்டு அடிப்படை உரிமைகள் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கின்றனவோ அந்த உரிமைகள் மொழி வழியில் அமைந்திருக்கிற எல்லா சமுதாயத்திற்கும் தரப்படவேண்டும். தனி மனிதனுக்கு வழங்கப் படும் அந்த உரிமை ஒரு மொழி பேசுகின்ற மூன்றரை கோடி மக்களுக்கு இல்லை என்றால் அது அச்சமுதாயத்தின் அடிப்படை உரிமைகள் பாதுகாக்கப்படுகிற முறையில் இல்லை என்பது தெளிவாகும்.

அடுத்து மற்றொன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்தி மொழியை ஆட்சிமொழியாக ஆக்கவேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் 15 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் அரசியல் சட்டத்தில் எப்படிப்பட்ட கருத்தைக் கொண்டு அதை இடம்பெறச் செய்தார்களோ, அதையே இவ்வளவு காலம் கூறி வந்ததும், இந்தப் பதினைந்து ஆண்டுகளில் அதை முறையாக நிறைவேற்ற முடிந்ததா என்றால் முடியவில்லை. எதிர்க்கட்சித் துணைத் தலைவர் குறிப்பிட்டார்கள், பி.ஜி. கெர் அவர்களைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஆட்சிமொழி குழுவினையே 1965-லே இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகிவிடமுடியும் என்ற கருத்து ஒப்புக்கொள்ளப்படவில்லை என்பதை. எப்பொழுது ஆகமுடியும் என்ற கருத்தும் தெரிவிக்கப்படவில்லை. இந்தி மொழியை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்காக அதை ஆராய்வ தற்கு என அமைக்கப்பட்ட குழுவினாலேயே இந்தி எப்பொழுது ஆட்சிமொழியாகுமென்று நம்பிக்கையோடு கூறமுடியவில்லை. அக் குழுவில் இடம் பெற்ற தகுதி வாய்ந்த டாக்டர் சுப்பராயன், சுனித் குமார் சட்டர்ஜி ஆகியோர்களும் அதன் பல்வேறு கருத் துக்களை மறுத்துரைக்குமளவுக்கு அக்குழுவினர் இந்திக்கு ஆதாரமாக பல கருத்துக்களைக் கூறியிருந்தாலும் 1965 ஜனவரி 26-ல் இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக முடியும் என்ற கருத்தை பி.ஜி. கெர் ஏற்றுக்கொள்ள வில்லை. இந்தி பற்றி அவர்கள் ஏற்றுக்கொண்ட கருத்துக்களையே கூட மாநில அரசாங் கத்தின் சார்பில் நாம் மறுத்துக் கூறியிருக்கிறோம். இவ் வளவுக்கும் பின்னர் இன்றைக்கு இந்தி ஆட்சிமொழி ஆகிவிட்டது என்று தெரிவித்திருக்கிறார்கள். இவைபற்றி யாரும் குழப்பம் ஏற்படக்கூடாது என்ற விளக்கத்தை தெரி விக்க விரும்புகிறேன். இந்திமட்டும் ஆட்சிமொழி ஆக வேண்டா மென்பதும், ஆங்கிலமொழி நீடிக்கவேண்டுமென்பதும் ஒன்று அல்ல. ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் வாக்குறுதி தந்தபோது முன்னர் ஆங்கிலம் எவ்வப்போது எந்தெந்த நிலையில் பயன் படுத்தப்பட்டதோ அவை எல்லாவற்றிலும் ஆங்கிலம் தொடர்ந்து பயன்படுத்தப்படும் என்ற எண்ணமே நம்முடைய மனத்தில் ஏற்பட்டது. நீடிக்குமென்றால் இருக்கிற நிலையிலிருந்து குறைந்து நீடிக்கும் என்று பொருள் அல்ல. நீண்டநாள் வாழ்வான் என்றால்

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

நோய்வாய்ப்பட்டு வாழ்வான் என்று பொருளாகாது. நீடிக்கும் என்று சொல்லும்போது முன்பிருந்த நிலையில் ஆங்கிலம் நீடிக்கும் என்று தான் பொருள்படும்.

(திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் தலைமை வகித்தார்)

ஆங்கிலம் ஆட்சிமொழியாக இருக்கவேண்டுமென்கிறபொழுது இந்தி ஆட்சிமொழியாக வருவதற்கு பயிற்சி பெற்றுக்கொண்டு இருக்குமென்பது தவிர ஆட்சிமொழியாக முடியாது. ஆட்சிமொழி ஒன்று என்றால், ஒன்று முதல் ஆட்சிமொழி மற்றொன்று துணை ஆட்சிமொழியாக மட்டுமே இருக்கமுடியும். அப்போது முதல் ஆட்சி மொழியாக ஆங்கிலம் நீடிக்காதபோது பண்டித நேருவின் வாக்குறுதிகள் பற்றி யார், எதை எண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் அந்த வார்த்தைகள் பயனற்றவையாகப் போய்விடுகின்றன. அது மட்டுமல்ல. ஆங்கில மொழி ஆட்சிமொழியாக நீடித்து இந்தி அதற்கான பயிற்சிபெறும் மொழியாகவும் நீடித்தாலும் அது தருதி பெற்று என்றைக்காவது ஆட்சிமொழியாக வந்துவிடும் என்ற எண்ணம் இயற்கையாகப் பலருக்கும் ஏற்படும். ஆனால் இன்றே, இந்தி மொழி அதற்கான தருதி பெறவில்லை. அதனால் ஆட்சியும் நடத்த முடியாது. இன்னும் இந்தியை பற்றி இந்திப் பண்டிதர் ஒருவர் எழுதியதை படித்துப்பார்த்தால்கூட இந்தி மொழியாளர்கள் இந்தியாவின் ஒற்றுமை உணர்ச்சிக்கு உலைவைக்கின்ற அளவுக்கு ஆதிக்க மனப்பான்மையில் வாழ்பவர்களேயன்றி இந்தியாவின் ஒற்றுமையைப் பேருந்துவையோடு காப்பாற்றுவதற்கும்கூட அவர்களால் முடியாது என்று தெளிவாகப் பெறப்படும். அதில் இந்திய சுதந்திர ஆராய்ச்சி பற்றி வேறு மொழிகளைப் பற்றிய ஒரு ஆராய்ச்சி ஏடு வெளியிட்டிருக்கிறது. அந்த ஏட்டில் இந்தி எழுத்தாளர் ஒருவர் கட்டுரை நீட்டியுள்ளார். அச்சிதானந்த பாகவா அவர் இந்தியைப் பற்றி கருத்து தெரிவிக்கிறார். ஒரு வேளை மொழிபெயர்த்துத் தருகிறேன். ஆங்கிலத்தில் படிக்கிறேன்.

"If it is permissible to begin with a seeming paradox, one would like to say that Hindi has been traditionally a language of protest. From the earliest times the bulk of its writing has been made up of expressions of resistance more or less organised by groups clearly definable, to something or other. This protest has not always been the voice of progress. Frequently it has been the the voice of resistance to change, of reaction, of narrowminded prejudice, seeking to protect a decayed tradition or an outworn privilege against a healthy desire to adopt new ways".

இவ்வாறு இந்தி மொழி பேசுவோர் பிற மொழிகளுக்கு இடம் தருகிற மனப்பான்மை, போற்றுகிற மனப்பான்மை, பலருக்கும் பொதுவான மனப்பான்மை முன்னேற்றத்துக்கு பயன்படுகூடிய ஒரு மொழியை ஏற்றுக் கொள்ளுகிற மனப்பான்மை, அதையெற்றை எனிதில் கொள்ளமுடியாதவர்களாக இருந்திருக்கிறார்கள். ஆகவேதான் பண்டித நேரு அவர்கள் எவ்வளவுதான் கருத்தொற்றுமைப் போராடிய ஒரு பெரும் தலைவராக இருந்தாலும் கூட, அவரே ஆங்கிலம் நீடிக்கவேண்டும் என்று விரும்பி வாக்குறுதி தந்திருந்தாலும்கூட, அதைக் கைவிடச்செய்கிற அளவுக்கு ஆட்சி மொழி சட்டத்தை நிறைவேற்றினார்கள். அந்தச் சட்டம் வந்த

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

நேரத்தில் நான் சார்ந்திருக்கின்ற திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அழுத்தம் திருத்தமாகவும் வன்மையாகவும் கண்டித்தது. ஆங்கிலம் இருக்கலாம் என்று மட்டுமே பொருள்பட 'English may continue' என்று குறிப்பதால் இந்தச் சட்டமே ஒரு வேளை பயன்படாமல் போய்விட்டால் என்ன செய்வது என்று கவலை தெரிவித்தது. அப்போது இங்குள்ள முதலமைச்சர் அவர்களும் மற்றவர்களும், தங்கள் கட்சியில் உள்ள நம்பிக்கையின் காரணமாக அப்படி ஏமாற்றம் ஏற்படாது என்று அவர்கள் வாதிட்டார்கள். பண்டித நேருவின் உறுதிமொழி இருக்கிறது, 'shall' என்றில்லாமல் 'may' என்று இருப்பதால் ஒன்றும் கெட்டுப்போய் விடாது என்று கூறினார்கள். அண்மையில் முதலமைச்சர் அவர்கள் 'may' என்ற சொல்லைவிட 'shall' என்ற சொல் இருக்குமானால் ஆங்கிலத்துக்கு தெளிவான பாதுகாப்பு இருக்கும் என்று தாம் எடுத்துச் சொல்லியும் இந்தி பேசுகிற அந்தத் தலைவர்கள் ஒப்புக் கொள்ளாததால் அதைக் கைவிட நேரிட்டது என்று தெரிவித்திருக்கிறார். மேலும் அந்த ஆட்சிமொழி சட்டத்தை முழுவதும் படித்துப் பார்த்தால் ஒரு விசித்திரமான உண்மை வெளிப்படும். அது இந்திக்கு பாதுகாப்புச் சட்டமாகத் தான் இயல்பாக இருக்கிறதே தவிர, எவ்விதத்திலும் இந்தியை புகுத்துவது எந்த விதத்தில் ஆங்கிலத்தை விலக்குவது என்று அதன் மூலம் திட்டம் அமைத்துக் கொண்டார்களே தவிர, மறைமுகமாக ஆங்கிலத்தை அகற்ற சூழ்ச்சி செய்யப்பட்ட சட்டமாக அமைந்திருக்கிறதே தவிர, ஆங்கில நீடிப்பு சட்டமாக இல்லை. அதனுடைய பல்வேறு பகுதிகளைப் படித்துப் பார்த்தால் உயர்திரு. கே. பாலசுப்ரமணிய அய்யர் எடுத்துச் சொன்னது போல் எந்த எந்த தேதியில் இந்தியைக்கொண்டு வருவது என்னும் நோக்கத்தோடுதான் இருக்கிறது என்பது தெளிவாகும். அப்படிப்பட்ட ஒரு ஆட்சிமொழிச் சட்டத்தை மறுபடியும் திருத்துவதாக இருந்தால் கூட அதிலும் தமக்குப் பாதுகாப்பு கிடைக்கும் என்பது பற்றி முழு அளவுக்கு நம்பிக்கை பெறமுடியவில்லை.

அது மட்டுமல்ல. 1965 ஜனவரி 26 முதல்தான் இந்தி ஆட்சி மொழியாவதற்கு சட்டப்படியான உரிமைகள் பெற்றிருக்கிறது என்பது நாம் அறிவதாகும். ஆனால் 1955-லிருந்தே இந்திய ஆட்சித் துறையில் புகுத்துகிற காரியத்தை அன்றைக்கு இருந்த குடியரசுத் தலைவரும் மற்றைய இந்தி ஆதரவாளர்களான அமைச்சர்களும் கலைஞரும் மற்றைய இந்தி ஆதரவாளர்களான அமைச்சர்களும் கொடுங்கிச் செய்துவருகிறார்கள். அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிற வாசகம் இந்தி மொழி ஆட்சிமொழியாக அறிவிக்கப்பட்டாலும் ஆங்கிலம் பதினைந்து ஆண்டுக்காலம் வரை தொடர்ந்து நீடித்துப் பயன்படுத்தப்படும் என்பது. அதுவரையில் எண்ணிக்கையைக் குறிக்க அனைவரும் அறிந்த 'international numerals' பயன்படுத்தப்படும். பதினைந்து ஆண்டுகட்குப் பின் தேவநாகரி அல்லது இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்துவது குறித்தும் ஆட்சிமொழிக் குழு ஆராயவேண்டும். என்ற கருத்தும் அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிறது. அவற்றை எடுத்துக்காட்ட காலம் இடம் தரவில்லை. அந்தச் சட்ட விவரத்துக்கு நேர்மாறாக இந்தியைப் பயன்படுத்துவது பற்றியும் இந்தி எண்களை பயன்படுத்துவது பற்றியும் ஆட்சிமொழி குறித்து ஆலோசனை நடத்திய

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 1965

குழு அதை ஆராய்ந்து கூறு முன்னரே குடியரசு தலைவர் அவர்கள் இந்தி மொழியை இன்ன இன்ன துறைக்குப் பயன்படுத்தலாம் என்ற உத்தரவு வெளியிட்டார்கள். அது மட்டுமல்ல, 1955-லேயே அந்த உத்தரவிலேயே இந்தி எண்களையும் இவற்றிற்குப் பயன் படுத்தலாம் என்ற ஆணையையும் வெளியிட்டார்கள். இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்தலாம் என்று குடியரசு தலைவர் அவர்கள் தெரிவித்த பிறகு, ஆட்சிமொழிக்குழுவினர் தமது அறிக்கையில் அதையும் ஆராயத்தான் வேண்டும் என்பது எங்கள் கடமையாக இருந்தாலும் கூட இந்தி எண்களைப் பயன்படுத்தலாம் எனக் குடியரசுத் தலைவரே உத்தரவு இட்டிருக்கின்ற நிலைமையில் மேலும் ஆராய்ந்து என்ன செய்வது என்று குழுவின் தலைவர் பி.ஜி. கெர் தன்னுடைய கண்டனத்தை சுருக்கமாக தெரிவித்திருக்கிறார். 'international numerals' அராபிக் எண்களைக் குறித்து குறிப்பிடுகையில் அந்த எண்களை கூட இந்தியாவிலேயே தோன்றி அராபியா நாட்டில் வழங்கிப் பின்னர் இந்தியாவுக்கு வந்தி ருந்தாலும், அந்த வரலாற்று உண்மை தெரியாமல் இந்தி எண் களையே பிடிவாதமாக புகுத்துகிறார்கள். இதனால் என்ன பலன் ஏற்படப்போகிறது என்று கேட்டிருக்கின்றனர். ஆகவே, மத்திய அரசாங்கமும், குடியரசுத் தலைவரும் கூட விரைவில் இந்தி வந்து விட்டால் தான் நல்லது என்ற நோக்கம் கொண்டு அடிப்படை உரிமைக்கு மாறுகவே 1955-லேயே இந்தியைத் திணிக்க முயற்சிகள் எடுத்துள்ளனர். நான் சென்ற ஆண்டு இச்சட்ட மசோதா விவாதம் போது குடியரசுத் தலைவர் அவர்களிடம் இருந்து இந்தியிலேயே எழுதி வந்த அந்தச் சட்டை ஒன்றைக் காண்பித்து, இப்படி வருகிறதே என்று கேட்டேன். இது 1963-ம் ஆண்டு செப்டம்பரில் வந்தது என்பது அந்தச் சட்டை முத்திரையால் தெரிகிறது. அதில் இன்னொரு விஷயம், இருந்ததால் தான் அதாவது தெரிகிறது. அந்த அந்தச் சட்டை முழுவதும் இந்தியிலேயே— எண்களும் இந்தி எண்களே. பிறப்பட்ட ஒரு கடிதம்—தபால் முத்திரையில் தான் கண்டுபிடிக்கவேண்டியுள்ளது. குடியரசு தலைவர் கட்சி அரசியலுக்கு அப்பாற்பட்டவர். அனைவருக்கும் பொதுவானவர் அவருடைய அலுவலகத்தில் இந்தி நுழைந்து இடம் பிடித்துக்கொண்டது என்று சொன்னால், அது நியாயந் தானே? இந்த நாட்டின் ஆட்சிமொழி இந்தி மற்றவர்களை எல்லாம் இதை ஒத்துக்கொள்ளவைக்க வேண்டும், என்ற மனப்பான்மையும் அதற்காக எவ்வளவு தான் மற்றவர்கள் கஷ்டப்பட நேரிட்டாலும் கவலை இல்லை என்ற மனப்பான்மையும், காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் பண்டித நேரு அவர்களைத் தவிர மற்ற வடநாட்டுத் தலைவர்களுக் கெல்லாம் இருந்த காரணத்தால் தான் இந்தக் கேடு ஏற்பட்டது. அது மட்டுமல்ல. 1965 ஜனவரி 26-க்குப் பிறகு எல்லாம் இந்தியி லேயே எழுத வேண்டும் என்று வந்த பல்வேறு உத்தரவுகள், கூற்றுக்கைகள் பற்றி எதிர் கட்சித் தலைவர் டாக்டர். எ. எல். முதலியார் அவர்கள் நேற்று எடுத்துச் சொன்னார்கள். நான் 1963 நவம்பர்-டிசம்பர் மாதத்தில் இந்திக் திணிப்பு எதிர்ப்பு மறியலில் ஈடுபட்ட நேரத்திலேயே இந்திக் திணிப்புக்கான பல்வேறு உத்தரவுகளும் வந்து கொண்டிருந்தன. ஓராண்டு இந்தி தெரிந்த வர்களைத் தான் ரயில்வே சர்வீஸ் கமிஷன் சில வேலைகளுக்கு எடுக்கும் என்ற அறிவிப்பு. 1964-க்கு முன்னரே வெளியிடப்பட்டது

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

என்றால் 1965 ஜனவரி 26-ல் இந்தி வெற்றிவிழா கொண்டாடப் போகிறது, அதற்கு முன்னரே கொடி ஏற்றப்பட வேண்டும் என்று திட்டமிட்டு இந்தி புகுத்துகிற வேலையை ஆரம்பித்துவிட்டார்கள். அது அவர்கட்குத் தாய் மொழிப் பற்றாக இருக்கலாம். ஆனால் இந்தி மொழியினர் அல்லாதவர்கட்கு ஆட்சி மொழி சட்டத்தின் படி இந்தி ஆட்சிமொழியானால் அதனால் ஏற்படுகிற கொடிய விளைவுகள், தொல்லைகள், இந்த நாட்டு மக்களை கண்ணீர் விடச் செய்யும் நிலைமையைத் தான் உண்டாக்குகிறது.

அதுமட்டுமல்ல, மற்றொன்று நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன். பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் தந்த வாக்குறுதியின்படி "இந்தி படிக்க விரும்பவில்லையானால் இந்தி படிக்காமல் இருக்கலாம்". அவர் இந்தியாவிலே இருக்கின்ற எல்லா மக்களும் நன்றாக வாழவேண்டுமானால் அவர்களிடத்திலே ஒரு பொது மொழி பரவி இருக்க வேண்டும் என்னும் கருத்துடை யவர்தான். அவரே இந்தி படிக்க விரும்பாதவர்கள் படிக்காமல் இருக்கலாம் என்று உறுதிமொழி தருவாரானால் என்ன அதற்குப் பொருள்? இந்தியைப் பள்ளிக் கூடங்களிலே புகுத்துகிற காரணத்தாலே, மாணவர்கள் படித்தாக வேண்டும் என்ற நிலைமையை உண்டாக்குகின்ற காரணத்தாலே, இந்தி மொழியும் பரவி விடாது. படித்தவர்களும் அதையே பயன்படுத்தி முற் பட்டுவிட மாட்டார்கள் என்பதுதான். ஆங்கிலம் தேவைப்படு கின்ற காரணத்தாலே தான் பயன்படுத்தப்படுகிறது. அந்த மொழி தேவையில்லையானால் அதைப் பயன்படுத்துவார்களா நாட்டு மக்கள்? நானும் ஓரளவு ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் அதையே பயன்படுத்திப் பழகாததால் தமிழைப்போல் அதைப் பயன்படுத்த என்னாலே முடியவில்லை. தாய் மொழியான தமிழ் உள்ளத்திலே இருந்து வெளிப்படுவதைப் போல் ஆங்கிலம் வெளிப் படுவதில்லை. ஆனால் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்த வேண்டிய தேவையுள்ளவர்கள், அதில் ஆற்றல் உடையவர்களாக அதைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அது போல இந்தி எதற்காவது பயன் படுவதாக இருந்தால் அதைப் பயன்படுத்திக் கொள்ளக்கூடியவர் கள், படித்தும் கொள்வார்கள். இன்று பள்ளிக்கூடங்களிலே மூன்றாவது மொழியாக ஒரு இந்திய மொழி படிக்க வேண்டும் என்று எல்லா வாய்ப்பும் வசதியும் இந்திக்கே செய்துகொண்டு இந்தி படிக்க வேண்டிய நிலையை ஏற்படுத்தி இருக்கிறார்கள். முதலமைச்சர்கள் நான் கட்டாய பாடம் ஆக்கவில்லை என்பார் கள்; அவர்கள், மாணவர்கள் இந்தியைக் கட்டாயமாக படிக்கு மாறு சொல்லவில்லையே தவிர, நடப்பு அப்படித்தான் கட்டாயமாக இருக்கிறது. 200 பேர் சமஸ்கிருதம், 2,000 பேர் தெலுங்கு, 20,000 பேர் இந்தி படிக்கின்றார்கள் என்றால் அது மறைமுகமான கட்டாயத்தால் தான். இந்த நிலைமைக்குக் காரணம் மொழிக் கொள்கையிலே இருக்கிற குழப்பம். என்ன குழப்பம் என்றால் இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்க வேண்டுமென்றால் நாமெல்லாம் படித்தால் தானே முடியும். ஆகவே படிக்க வைக்க வேண்டும் என்பது நோக்கம். ஆனால் கட்டாயம் என்றால் எதிர்ப்பு மிகுமே என்பதற்காக, கட்டாயம் இல்லை என்ற பேச்சு. நான் கூட 1936-37-லே இந்தி படித்தவன் தான். இப்பொழுது அந்த எழுத்

துக்கள் சுவரிலே காணப்படும் பூச்சியைப் போல் தெரிகிறதே தவிர எழுத்துக்களின் வடிவங்கூட எனக்கு நினைவில்லை. காரணம் அதைப் பயன்படுத்த வேண்டிய வாய்ப்பு, அவசியம் எனக்கு இல்லை. நான் சிறு பிள்ளையாக இருக்கிறபோது சிறிதே படித்த காரணத்தால் கற்றதைக் காப்பாற்றிக் கொள்ளவும் இடமில்லாமற் போய் விட்டது. பண்டித ஜவகர்லால் நேரு அவர்கள் கட்டாயப்படுத்த வேண்டாம் என்று சொல்லுவார்களானால், அதற்கு ஒரே காரணம் கட்டாயப் படுத்தினால் எதையும் மக்கள் விரும்ப மாட்டார்கள், வெறுப்பார்கள், எளிதிலே பரவாது என்பது தான். பள்ளிக்கூடங்களிலே மாணவருக்கும் கட்டாயப்படுத்துவது, மத்திய இலாக்காக்களிலே நியமிப்பதிலே கட்டாயப்படுத்துவது, இந்தி மொழி பேசுகிற மக்களின் பெரும்பான்மையான செல்வாக்காலே, மத்திய அரசிலே அவர்கள் செல்வாக்கு பெற்றிருப்பதாலே அதற்கு மற்றவர்கள் எல்லாம் கட்டுப்பட்டு இந்தியை ஏற்கச் செய்வதைக் கட்டாயப்படுத்துவது என்கிற அந்த முறைகள், மனப்பான்மைகள் மாற வேண்டும்.

அடுத்து நான் சொல்லிக்கொள்வேன், என்னுடைய நண்பர் திரு நடராஜன் அவர்களோடு நான் தத்திருக்கிற திருத்த தீர்மானத்தில் மொழிச் சிக்கலுக்கு உடனடி நிவாரணத்துக்கும் வழி இருக்கிறது. நீண்ட காலத்துக்குப் பிறகு நிலைபெற வேண்டிய நியாயத்துக்கும் வழி இருக்கிறது. 1965 ஜனவரி 26-ஆம் தேதியிலிருந்து அரசியல் சட்டத்தின் பெயரால் ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட்டு இந்தி வருகிறது. ஆங்கிலத்தை ஒதுக்கிவிட மாட்டோம் என்று முதலமைச்சரவர்கள் சொல்கிறார்கள். அதை நான் வரவேற்கிறேன். இங்கே நான் அவருக்குத் துணையாகத் தான் நிற்கிறேன். அப்படி ஆங்கிலத்தை ஒதுக்குவதை தடுத்து நிறுத்தி நிடிக்கச் செய்தாலும், இது தேசிய மனப்பான்மைக்கு விரோதம், இந்தியாவின் தனித் தன்மையைக் காட்டும் பொது நோக்கத்திற்கு மாறுபடுவதால் இந்தியாவிலுள்ள ஒரு மொழிதான் ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டுமென்று சொல்லி இந்தியை மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக ஒத்துக்கொள்ள செய்ய முயற்சிப்பார்கள். அப்படி அவர்கள் கூறினால், அவர்களுக்குச் சொல்லுவேன், இந்தி மக்களுக்கு இருக்கிற எல்லா உரிமைகளும் தமிழ் மக்களுக்கும் உண்டு. எந்த அரசியல் சட்டம், மக்கள் சபை, நிர்வாகம் இதனை ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்தாலும், இந்திக்காரர்களுக்கு உள்ள உரிமைகள் தமிழர்களுக்கும் உண்டு. தெலுங்கர்களுக்கும் உண்டு. மராத்தியர்களுக்கும் உண்டு. யாராவது உரிமையை விட்டுக் கொடுத்தால் அவர்களைப் பாராட்டட்டும். ஆனால் அவரவர் உரிமை அவர்களுக்கு வேண்டுமென்றால், அதை மறுக்கும் தகுதி, எவருக்கும் இல்லை; அப்படி மறுப்பவர்கள் ஜனநாயகத்தை உணர்ந்தவர்கள் ஆகமாட்டார்கள். இந்த உரிமையை ஒப்புக்கொள்வதாக இருந்தால் தமிழ் மக்கள் தங்கள் தமிழும் இந்தியோடு மத்திய ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று கேட்டால்—ஆந்திரமக்கள் இந்தியோடு தெலுங்கும் ஆட்சி மொழியாக வேண்டுமென்று கேட்டால்—அதை ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். ஆந்திர மக்கள் பரந்த மனப்பான்மையாலே [illegible] ஆரம்பித்து நாளாயிற்று, ஆகவே இந்தியெதிர்க்கட்டும் என்றால் அது அவர்கள்

விருப்பம். ஆனால் எந்த மொழி மத்திய ஆட்சி மொழி என்று தீர்மானிக்கின்ற உரிமை அவரவர்கள் விருப்பத்தை ஒட்டி ஒவ்வொரு மொழி வட்டாரம், மாநிலத்துக்குத்தான் இருக்க வேண்டும். எங்கள் மாநிலத்தின் சார்பாகவும் டெல்லியிலே இந்தியை வைத்து கொள்ளுங்கள் என்று இசைபவர்கள் பற்றிப் பிரச்னை இல்லை. ஆனால் ஒரு மாநில மக்களின் சார்பாக அவர்களது மொழி இருக்கவேண்டுமென்றால் அதை டெல்லி சர்க்கார் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். வங்காள மாநிலத்தின் சார்பாக வங்காளி வேண்டுமென்றால் அதை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டும். வங்காளமும் அஸ்ஸாமும் ஒன்றுகூடி, சிலவகையில் மாறுபட்டிருந்தாலும், இரண்டு மொழிக்கும் ஒரே வித எழுத்து இருக்கிறது; ஆகவே அஸ்ஸாமுக்கும் சேர்த்து வங்காளியையே வைத்துக்கொள்ளுங்கள் என்றால் வங்காளியையே அஸ்ஸாமிகளுக்காகவும் ஏற்றுக்கொள்ளலாம். இந்திக்காரர்களுக்கு மத்திய சர்க்காரிலே இந்தியை ஆட்சி மொழியாக்குவதற்கு என்னென்ன உரிமைகள், நியாயங்கள், தகுதிகள் இருக்கிறதோ அவ்வளவு நியாயங்களும், உரிமைகளும், தகுதிகளும் ஒவ்வொரு தேசிய மொழியினருக்கும் உள்ளன.

அந்த அடிப்படையை காங்கிரஸ் கட்சி எதிர்க்கும் என்று நான் எண்ணவில்லை. ஏனென்றால் காங்கிரஸ் கட்சியின் அகில இந்திய காங்கிரஸ் கமிட்டியிலே, மத்திய சர்க்கார் அலுவலர்கட்கு நடைபெறுகிற (Union Public Service Commission,) போட்டித் தேர்வுக்கு இந்தி மொழியிலும் தேர்வு எழுதுவதற்கு ஏற்றுக் கொள்ளப்படும் நிலைமை வருமானால் (Principal Languages) ஆகிய முக்கியமான வட்டார மொழிகள் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட வேண்டும் என்று தீர்மானிக்கப்பட்டுள்ளது. மத்திய சர்க்காரின் உத்தியோகத்துக்கு நடத்தப்படுகிற போட்டித் தேர்வுகளிலே வட்டார மொழிகளிலே எழுத உரிமை கிடைக்குமானால் தான் வட்டார மக்கள் உரிமை காப்பாற்றப்பட முடியும் என்று காங்கிரஸ் கட்சியின் பெருந் தலைவர்களே எடுத்துச் சொல்லக்கூடிய நிலைமை இன்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. உத்தியோகத் தேர்வுக்கு அமரும் ஒரு சிலரான 50, 100 பேருக்கு நியாயம் கிடைக்க வேண்டுமானால், அந்த வட்டார மொழி போட்டித் தேர்வுக்கு ஏற்கப்பட்டால் தான் நியாயம் கிடைக்குமென்றால் அந்தக் கொள்கை மேலும் வலுப் பெறும்போது, என்ன முடிவு ஏற்படும்? Moderation முறை, சமனப்படுத்தும் முறை ஒத்துவருமா என்று கேட்கலாம். ஆங்கிலத்துடன் இந்தி ஏற்கப்பட்டாலுமே, மாடரேஷன் முறை வரும் என்றும் அது வெற்றி பெறாது என்றும் பலர் தெரிவிக்கிறார்கள். ஆனால் இந்திக்கும் ஆங்கிலத்துக்கும் இடையே எந்த சமனப்படுத்தும் முறையை வெற்றிபெறச் செய்வோம் என்று சொல்லுகிறார்களோ அதனையே விரிவாக்கி பல மொழிகளுக்குமிடையிலே பயன்படுத்தலாம். மேலும் தேசிய மொழிகளாக ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டு மாநில ஆட்சி மொழிகள் ஆகியுள்ள எல்லா மொழிகளும் மத்திய அரசின் போட்டித் தேர்வுக்கு பயன்படுத்தப்படுகிற மொழியாக Medium ஆக கைக்கொள்ளப்படுமானால் மாடரேஷன் கூடத் தேவைப்படாது. ஏனென்றால் இந்திக்காரார்கள் இந்தியிலே எந்த அளவு நிறமையாக எழுதமுடியுமோ அந்த அளவு தமிழ் மொழியிலே எழுதுகிறவர்களும் சிறப்புடன் எழுத முடியும். எந்த

[திரு. க. அன்பழகன்] [12th March 19

மொழியினரும் பிற மொழியில் எழுத நேரிட்டு அதனால் தோல் அடைந்து விடமாட்டார்கள். அரசினருக்கு இந்தத் தேர்வு விரிவாக நடத்துவது பெரும் சிரமமாக இருக்கலாம், ஆயினும் நீதியும் நியாயமும் அனைவருக்கும் கிடைக்க வேண்டுமென்ற கருதினால் அது தவிர வேறு வழியில்லை. மதிப்புக்குரிய டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் தமது தீர்மானத்திலே, மத்திய சர்க்கரின் போட்டித் தேர்விலே தேர்தெடுக்கப்படுபவர்களின் எண்ணிக்கை குறைந்து, பெரும்பாலோரும் மாநில அரசாங்கதினுலேயே நேரடியாகத் தேர்ந்தெடுக்கப்பட வேண்டும் என்ற கருத்தைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அது போல மத்திய சர்க்கார் தேர்ந்தெடுப்பவர் எண்ணிக்கையைக் குறைந்து, கொள்ளலாம். அந்த எண்ணிக்கை குறைந்து, மிகப் பெரும்பாலானவர்கள் அவரவர்கள் மாநில அரசின் மூலமாகவே உத்தியோகத்திற்கு வந்து, அதிலே சில ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று அதற்குப் பிறகு மத்திய அரசினருக்கு தேவைப்படும்போது அங்கு மாற்றப்படலாம். அப்பொழுது எல்லா மொழிகளையும் போட்டித் தேர்வுக்கு பயன்படுத்துவது எளிதாகும். உத்தியோகத்திற்கே நாம் இந்த மொழி உரிமை கேட்கிறபோது, ஆங்கிலம்--இதற்கிடையே Moderation வருமானால்கூட அது நமக்கு நன்மை செய்யாது, உரிமையைக் குறைத்து விடும் என்று உணரும்போது, இந்தி மட்டும் இடம் பெறுமானால் பிற மொழி மக்களுக்கு அக்கிரமம், அநீதி என்று சொல்லும்போது அதே நியாயம் ஆட்சி மொழிப் பிரச்னையிலே எங்கே போய்விடுகிறது? இதிலே இருக்கிற நியாயம் ஆட்சிமொழிக்குப் பொருந்தாதா? உத்தரப் பிரதேசத்திலும் மத்தியப் பிரதேசத்திலும் இருக்கிறவர்கள் பரந்த மனப்பான்மையோடு நம்மிடத்திலே நடப்பார்கள் என்று எதிர்பார்க்க இடமுண்டா? சட்டம் அவர்களையும் நம்மையும் கட்டுப்படுத்தினாலொழிய, நியாயம் பிறக்குமா?

நான்கு நாட்களுக்கு முன்பு எழு கோடி மக்கள் இருக்கிற உத்தர பிரதேசத்தில் ஏறக்குறைய இரண்டு கோடி மக்கள் பேசுகிற உருது மொழியிலே சட்ட சபையிலே பேசுவதற்கு அனுமதி இல்லை என்று மறுக்கப்படுகிற அளவிற்கு அவர் தம் மனப்பான்மை இருக்கிறது என்றால், அங்கே வாழ்கிறவர்களுக்கே அந்த மொழி உரிமை தர மறுக்கிறார்கள் என்றால், அப்படிப்பட்ட மனப்பான்மையுடையவர்களின் இந்தி தான் இந்தியாவின் ஆட்சி மொழி என்று ஏற்பட்டுவிடுமானால் இந்தி ஒன்றே ஆட்சிமொழி என்று உறுதி செய்துவிட்டால், நிச்சயமாக ஒரு பரிதாபகரமான நிலைமை தான் நமக்கெல்லாம் ஏற்பட்டுத் தீரும். அந்த நிலைமை தடுக்கப்பட்டாக வேண்டும்.

இதற்கு முன்னரே மொழிப் பிரச்னைகளிலே கருத்துக்களை தெரிவிக்கிறபோது தமிழக அரசினர் திட்டவட்டமாகத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். ஆனால் பல கட்டங்களிலே அவற்றிலே வெற்றிபெற முடியாமல் திகைத்துப் போயிருக்கிறார்கள். அந்தக் கருத்துக்களை டெல்லி சர்க்கார் உண்மையான அக்கறையோடு கவனிக்கவில்லை. அப்படி கவனித்திருந்தால் இதுநாள் வரை எத்தனையோ துறையிலே இந்தியை புகுத்துவதில் காட்டிய ஆக்க மனப்பான்மையை நிச்சயமாகக் கைவிட்டு இருப்பார்கள்

12th March 1965] [திரு. க. அன்பழகன்]

மாநில உயர் நீதிமன்றங்களிலே இந்தி ஒருநாளும் வர முடியாது, வட்டார மொழி தான் இருக்க வேண்டுமென்று 1958-59-லே தரப்பட்ட கருத்துரையிலேயே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதேபோல பல்கலைக் கழக, கல்லூரி பாட மொழியாக நம்முடைய எதிர்க்கட்சித் தலைவரவர்கள் ஆங்கிலமே பயிற்சி மொழியாக இருந்தால் அறிவு வளர்ச்சிக்கும் பயன்படும் என்ற ஒரு கருத்தைக் கொண்டிருந்தாலும் முறையாக ஒழுங்குபடுத்தித் தமிழைக் கல்லூரிப் பாட மொழியாகப் பயன்படுத்தினால்தான் பொதுமக்களுக்கு அறிவும் திறமையும் அதிகமாகும் என்ற கருத்தை உட்கொண்டு தமிழ் தான் மாநிலத்தில் கல்லூரி பாட மொழியாக வேண்டுமென்று தமிழ்நாடு அரசினர் ஏற்கனவே தெரிவித்திருக்கிறார்கள். அதே போல, இந்திய அரசாங்கத்தின் அலுவலகங்களிலும் துறைகளிலும் ஹிந்தி வரும் காலத்தைப் பொறுத்த வரையில், கெர் அவர்களின் ஆட்சிமொழி குழுவின் கருத்தை ஆதரித்து, அந்தக் காலத்தை அறுதியிட்டுச் சொல்ல முடியாது என்றும் அதுகாறும் ஆங்கிலம் வேண்டும் என்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. சட்டமன்றத்தைப் பொறுத்தவரையில், இந்த மாநிலத்தில் தமிழ்தான் இயங்க முடியும். அதற்குத் துணையாக ஆங்கிலம்தான் இருக்க முடியும் என்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இங்கே தமிழில் இயங்கும்போது இங்குள்ள சட்டங்களை ஹிந்தியில் மொழிபெயர்க்க நாங்கள் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது என்று திட்டவட்டமாகச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். இத்தகைய கருத்துக்களை ஒரு மாநில அரசாங்கம் தெரிவித்த பின்னும், என்னவெல்லாம் நடந்திருக்கின்றன என்பதை தான் கவனிக்க வேண்டும். "நாங்கள் ஹிந்தியை ஒவ்வொரு துறையிலும், வகையிலும் திணிப்போம்" என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்; கனம் திரு. சி. சுப்ரமணியம் அவர்கள் தலைமையிலுள்ள இலாகாவில் சட்டத்தின் உதவியுடன் ஹிந்தியில் சுற்றறிக்கை வருகிறது; திரு. நந்தாவின் உள்துறை இலாகாவில் எல்லா நடவடிக்கைகளும் ஹிந்திக்கு மாற வேண்டும் என்று உத்தரவு பிறப்பிக்கப்பட்டது; நாட்டு மக்களின் நல்வாழ்வுக்கு 40 கோடி மக்களின் நலனுக்குப் பொறுப்பேற்றுள்ள திரு. லால்பகதூர் சாஸ்திரி "ஹிந்தியை ஆட்சி மொழியாக விரைவில் புகுத்த வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டுவிட்டது" என்று--ஜனவரி 27-அன்று என்று நினைக்கிறேன்—தெரிவித்தார். உத்தரப் பிரதேசம், மத்தியப் பிரதேசம், பீஹார், ராஜஸ்தான் ஆகிய நான்கு மாநிலங்களில் ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக இருந்தும், அவர்களுக்கு மனத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. இந்த நான்கு மாநிலங்களில் ஹிந்தி வளர்க்கப்படுவதற்கு எல்லா வாய்ப்பும் இருந்தபோதிலும், ஹிந்தி வளர்ச்சிக்காக மத்திய அரசு 1 கோடி ரூபாய் ஒதுக்கியுள்ளது. மேலும் திரு. லேத் கோவிந்த தாஸ் ஹிந்திக்கென ஒரு தனி அமைச்சரவையே வேண்டும் என்றும் கோரியிருக்கிறார். இந்திக்காக இப்படியெல்லாம் நடக்கிறது என்றால், நாங்கள் சக்தியற்றவர்களாக இருந்தாலும், எங்கள் எதிர்ப்பு பொருளற்றதாகிவிடாது. ஒரு வட்டாரத்தின் மொழியே ஆட்சி மொழியாகி அவர்கள் ஆதிக்கம் ஓங்கி அந்த நிலைமை நாட்டில் நிலவினால் நாட்டில் ஜனநாயகத்தினால் பயன் ஏற்படும் என்று ஆட்சியாளர்கள் கருதுகிறார்களா? ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும் என்று கூறும்போது ஒரு விஷயத்தை கவனிக்க வேண்டும். டாக்டர் லக்ஷ்மணசாமி

முதலியார் அவர்களும் டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களும் ஆங்கிலத்தில் பேசினார்கள் என்றால், அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தில் தாய்மொழியைவிட அதிகப் பற்று இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. அந்த மொழியிலுள்ள சில சிறப்பு காரணமாக அதை அவர்கள் பயன்படுத்துகிறார்கள். ஆங்கிலத்தைக் தந்திர மாகப் பயன்படுத்த முடிகிறது என்று திரு. பாலசுப்ரமணிய ஐயர் அவர்கள் இங்கு சொன்னார்கள். தமிழுக்கும் ஹிந்திக்குரிய அந்தஸ்தைக் கொடுக்க வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சர்கள் வற்புறுத்த வேண்டும். அந்த அந்தஸ்து தமிழுக்கு இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் நாளைக்காவது கிடைக்கவேண்டும். அப்படிக் கிடைக்கும் வரையில் ஆங்கிலம் மட்டுமே ஆட்சி மொழியாக இருக்க வேண்டும்.

மேலும், ஹிந்தியை மூன்றாவது மொழியாக கல்விப் பயிற்சியில் வைத்திருப்பதால் ஒரு சிக்கல் ஏற்படுகிறது. "ஹிந்தியைப் பாடத் திட்டத்தில் வைத்திருப்பதால் அதை நீங்கள் ஐந்தாண்டு அல்லது பத்தாண்டு காலத்தில் படித்து விடுங்கள். இந்தத் தவணையை நாங்கள் தருகிறோம். தவணை முடிந்தவுடன் நாங்கள் இந்தியை ஆட்சிக்கு கொண்டு வருகிறோம், நீங்களும் ஆட்சியில் பங்கு கொள்ளலாம்" என்று டெல்லியிலுள்ளவர்கள் சொல்லக்கூடும். இந்தியை கட்டாய பாடமாக வைக்கக்கூடாது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். தெலுங்கையோ, சமஸ்கிருதத்தையோ, விரும்பு கிறவர்கள் படிப்பதுபோல, இந்தியையும் விரும்புகிறவர்கள் படிக் கட்டும். மும்மொழிக் கொள்கை சிக்கலானது என்று கனம் எதிர்க் கட்சித் தலைவரும், டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்களும் கூட தெரி வித்திருக்கிறார்கள். நம்மைப் பொறுத்தவரையில் அது ஏமாற்ற மானது. டெல்லியில் இருப்பவர்கள் கூட மூன்றாவது மொழி ஒன்று உண்டு என்று போர்டில் எழுதி வைத்துவிட்டு நம்மை ஏமாற்றிவிடுகிறார்கள். நேருவின் நண்பரான திரு. ஸ்ரீ. பிரகாசாவே என்ன சொல்லியிருக்கிறார் என்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும். "நீங்கள் இந்தியைத் திணிப்பதில் இவ்வளவு அக்கறை காட்டுகிறீர்களே, உங்களுடைய எண்ணிக்கையில் தமிழர்களின் எண்ணிக்கை இருந்து, தமிழர்கள் தமிழே ஆட்சி மொழியாக ஆக வேண்டும் என்று சொன்னால் நீங்கள் ஒத்துக்கொள்வீர்களா" என்று அவர், வடக்கே இருப்பவர்களைப் பார்த்து கேட்டிருக்கிறார்.

தமிழும், தமிழுக்குத் துணையாக ஆங்கிலமும் என்ற அடிப் படையில் கல்வித் துறையை சீர்திருத்தி அமைக்கவேண்டும். தமிழ் நாட்டில் மத்திய சர்க்கார் இயங்கும் ஒவ்வொரு துறையிலும் அலுவலகத்திலும் நம் மாநில ஆட்சிமொழிதான் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும்; தபால் இலாகாவோ, தபால் இலாகாவோ, ரயில்வேயோ, வருமான வரி இலாகாவோ, எல்லாவற்றிலும் தமிழ் நாட்டுக்குள் தமிழ் தான் பயன்படுத்தப்படவேண்டும். அதேபோல ஆந்திராவில் தெலுங்கும் பிற மாநிலங்களில் அந்தந்த மொழிகளும் பயன்படுத்தப்பட வேண்டும். அவர்கள் டெல்லியுடன் மத்திய அலுவலகத்துடன் தொடர்பு கொள்ளும்போது பொது மொழியான ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தலாம்.

டெல்லியில் இந்தி வந்தவுடன் உத்தரப் பிரதேசத்தில் கைகாட்டி மரத்தில் கூட மைல்கள் எண்ணிக்கை ஹிந்தியில் மட்டுமே எழுதி

பட்டிருந்ததாம். அதனால் நமது முதலமைச்சருக்குக்கூட கஷ்டம் ஏற்பட்டதாம் (சுற்றுப்பயணம் சென்றபோது).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: அப்படி மத்தியப் பிரதேசத்தில் எழுதப்பட்டிருந்தது.

திரு. க. அன்பழகன்: மேலும் ராமேஸ்வரத்திற்குப் போகும் நெடுஞ்சாலையில் கூட மைல் கற்களில் இந்தியில் எழுதியிருக்கிறார் கள். ஆட்சி மொழியாக தமிழை ஏற்றுக்கொள்ளாதவர்கள் மொழி யான ஹிந்தியை இந்த முறையில் நாம் ஏற்றுக் கொள்ள முடியாது, கூடாது. ஹிந்தி ஆட்சி மொழியாக வேண்டும் என்று சொன்னால், எல்லா தேசிய மொழிகளும் இன்று மாநில ஆட்சி மொழிகளாக ஆகியுள்ள யாவும், விரைவிலேயே மத்திய ஆட்சி மொழி நிலையை அடைவதற்கான எல்லா ஏற்பாடுகளும் செய்ய வேண்டும்.

அரசியல் சட்டத்தைத் திருத்த வேண்டும் என்பதைப் பொறுத்த வரையில் ஒன்று சொல்ல விரும்புகிறேன். 17-வது பிரிவை தூக்கி எறிய வேண்டுமென்று யாராவது சொன்னால் அதன் பொருள் என்ன? 17-வது பிரிவின் முதல் பகுதி மத்திய ஆட்சி மொழியைப் பற்றியது. அதில் வரும் எல்லா ஷரத்துக்களும் ஆங்கிலத்தை விட ஹிந்திக்குத்தான் அதிகமான பாதுகாப்புகள் தருகின்றன. நாளைக்கே, "அதைத் திருத்தப் போகிறோம்" என்று கனம் அமைச் சர் சொன்னால், அதற்கு நன்றிகூறத் தயாராயிருக்கிறேன். மாறாக, அதைத் தூக்கி எறிந்துவிட்டால், 17-வது பிரிவின் இரண்டாவது பகுதியில் மாநில ஆட்சி மொழிபற்றிக் கூறியுள்ள உரிமைகள் போய்விடுமே என்று வாதிடுவது கண்டனத்தின் நோக்கத்தை ஏற்காததினாலேயே. ஹிந்தி எதிர்ப்புக் கிளர்ச்சியில் நடைபெற்ற தவறான காரியங்களுக்கெல்லாம் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தான் பொறுப்பாளி என்று கனம் முதலமைச்சர் நினைக்கக் கூடாது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். "இல்லை, அப்படித்தான் நினைப்பேன்" என்று அவர் சொன்னால், அவர் மனதை மாற்றக் கூடிய நிலையில் நான் இல்லை. ஹிந்தி மட்டுமே ஆட்சி மொழியாகக் கொலோச்சும் அக்கிரமத்தைத் தடுக்க கனம் அமைச்சர்கள் மேற் கொள்ளும் எல்லா முயற்சிகளிலும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் அவர்களுக்கு உறுதுணையாக இருக்கும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சினை முடிக்கிறேன். வணக்கம்.

(Mr. Chairman in the chair)

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: தலைவர் அவர்களே, இந்த மொழிப் பிரச்னையை நான் அணுகும்போதும் பிரத்தியட்சக் கண்ணோட்டத்தோடு அணுகவேண்டும். மொழி சொம்ப முக்கிய மானதுதான். ஆனால் நம்முடைய நாடு பலமொழிகள் பேசப்படு கிற பரந்த நாடாக இருக்கிறது. மொழிவாரியாக மாநிலங்கள் பிரிக்கப்பட்டிருக்கின்றன. நம்முடைய தமிழ்நாட்டைப் பொறுத்த வரையில் தாய்மொழியான தமிழில்தான் நிர்வாகத்தை நடத்திக் கொண்டு வருகிறோம். அதற்கு எந்தவித தடையும் இருக்க முடியாது. தமிழில் நிர்வாகம் நடத்துவதற்கு அரசியலமைப்புச் சட்டம் இடம் கொடுக்கிறது. அதை வற்புறுத்துகிறது என்று கூட

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

சொல்லலாம். ஆனால் அதில்கூட நிர்ப்பந்தமில்லை தாய்மொழியில் நடத்தலாம், அல்லது ஆங்கிலத்தில் வேண்டுமானாலும் நடத்தலாம் என்கிற வகையில் அரசியலமைப்புச் சட்டம் உரிமை அளித்திருக்கிறது. ஆனால் இந்த நாடு பலமொழிகள் பேசுகிற நாடு, ஆகவே மத்திய ஆட்சி வேறு, மாநில ஆட்சி வேறு இரண்டுக்கும் sovereignty இருக்கிறது. மத்திய ஆட்சியைப் பொறுத்த வரையில் எந்த மொழியில் நடத்துவது என்பதுதான் பிரச்னை. நேற்று இன்று ஏற்பட்டதல்ல இது. சுதந்திரம் வந்தபிறகு ஏற்பட்டதல்ல. மகாத்மா காந்திதான் நமக்கெல்லாம் சுதந்திர விழிப்பு ஏற்படுத்தினார். சுதந்திர இயக்கத்தை பாமர மக்களின் இயக்கமாக மாற்றியமைத்தார். சுதந்திர இயக்கத்திற்கு தலைமை ஏற்றுக்கொண்டபொழுது நம்முடைய விவகாரங்களை தாய்மொழியில் நடத்தவேண்டுமென்பதையும் அகில இந்தியாவுக்கு ஒரு பொதுமொழி வேண்டுமென்பதையும் அவர்கள் வற்புறுத்தினார்கள். அரசியல் அமைப்புச் சட்டம் செய்யப்பட்ட பொழுது எத்தனையோ வேறுபட்ட அபிப்பிராயபேதம் எல்லாம் இருந்தது. ஆனால் சட்டமாகிவிட்டது. அதன்படி இந்தி ஆட்சிமொழியாக வேண்டுமென்று சட்டம் செய்தவர்கள் அதை உடனடியாக செய்யமுடியாது என்பதையும் உணர்ந்திருந்தார்கள். எனென்றால் இந்தியை தாய் மொழியாகக் கொண்ட மாநிலம் தவிர வேறு சில மாநிலங்களில் இந்தி அடியோடு தெரியாது. இந்தி படித்தாலும் இந்தியை உடனடியாக கையாள முடியாது என்பதால்தான் இந்தி உடனடியாக ஆட்சிமொழியாக இருக்கமுடியாது என்று அரசியலமைப்புச் சட்டம் செய்தார்கள். அதற்குப் பிறகு எப்படி மாற்றியமைக்க வேண்டுமென்பதையும் நாம் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்திருக்கிறோம். இந்தப் பக்கத்தில் நமக்கு இந்தியே வேண்டாமென்று கூறுகிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அதே மாதிரி, அந்தப் பக்கத்தில் ஆங்கிலமே வேண்டாமென்று சொல்கிறவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கை இதை விட அதிகம் என்று கூடச் சொல்லலாம். ஆனால் நாம் நம்முடைய தேவையை ஒட்டி நமக்கு வேண்டுகிற வரை ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று வற்புறுத்தினோம். Official Language Commission அமைக்கப்பட்டு மாநிலங்கள் மூலமாக ஆராய்ந்தார்கள். அவர்கள் ஒரு அறிக்கை சமர்ப்பித்தார்கள். பார்லிமெண்டரி கமிட்டி அமைக்கப்பட்டது. அப்போதெல்லாம் இந்த அரசாங்கம் சட்டமன்றத்தைக் கலந்தாலோசித்து எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களையும் அழைத்து கலந்தாலோசித்து, நம்முடைய கொள்கை என்ன என்பதை—நாம் வற்புறுத்த வேண்டிய கொள்கை என்ன என்பதை நிர்ணயித்து அதை நாம் தெரிவித்தோம். அதைப் பின்பற்றியேதான் பேரும் நடவடிக்கை எடுத்துக்கொண்டு வருகிறோம். இந்தியே கூடாது என்று மூன்பு கூறவில்லை. இதுபற்றி சட்டமன்றத்தில் கலந்தாலோசித்து கமிட்டிபோட்டு எல்லாக் கட்சித் தலைவர்களும் கலந்து பேசி நாம் நிர்ணயித்தது என்னவோ அதைத்தான் இந்த அரசாங்கம் அனுசரித்து வருகிறது, முன்பும் அதுதான் அனுசரிக்கப்பட்டது. அந்த அடிப்படையில் மும்மொழிக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டது என்பது சனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரியும். அது போதுமென்று அரசாங்கம் அப்போது நினைக்கவில்லை. சட்டமன்றத் தலைவர் நினைக்கவில்லை. மூன்று மொழிகளும் வேண்டும்,

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

ஒன்று தாய்மொழி, மற்றது ஆங்கிலம், மூன்றுவதாக இந்தியே படிக்கவேண்டுமென்பதில்லை. ஆனால் ஏதாவது ஒரு மொழி படிக்கவேண்டுமென்பதுதான் நாம் உருவாக்கிய மும்மொழித் திட்டம். அகில இந்தியாவுக்கும் மும்மொழிக் கொள்கை உருவாக்கப்பட்டிருக்கிறது. மற்ற மாநிலங்களில் எல்லாம் இந்தி தாய் மொழியாக இல்லாத மாநிலங்களில் எல்லாம் மும்மொழிக் கொள்கைப்படி இந்தி கட்டாயமாகக்கூட மாணவ மாணவிகளுக்கு போதிக்கப்பட்டு வருகிறது. நாம் கட்டாயப் படுத்தவில்லை. கட்டாயப் படுத்தப் போவதில்லை என்றும் நான் கூறினேன். கட்டாயம் என்றால் அதற்கு ஒரு எதிர்ப்பு வரும். நடைமுறையில் ஸ்கூல் ஃபைனலில் ஒரு லட்சத்தி ஐயாயிரம் பேர்கள் இந்தி படிக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தெரியும். ஏதாவது புதியமொழி கற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்றால் இந்தி படிக்கலாமென்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். அதில் என் குழப்பம் உண்டாக்க வேண்டும்? மாணவர்கள் தெரிந்துதான் இந்தி படிக்கிறார்கள் என்றால் அதை படிக்காதே என்று சொல்வது நல்லதல்ல. படித்தால் சௌகரியமிருக்கிறது. அதனால் படிக்கிறார்கள். மூன்று மொழி வேண்டாம், இரண்டு மொழியே போதும் என்று சொல்வது முறையல்ல. ரஷியாவில் ரஷிய மொழி இருக்கிறது. பிரான்சிய மொழி இருக்கிறது. ஆங்கிலமும் கட்டாயமாக இருக்கிறது. மூன்று மொழி கற்பது நல்லது என்பதை நாம் உணர்கிறோம். மாணவர்கள் அதை படிப்பதில் சிரமமில்லை. அப்படியிருக்கும்போது இந்தி வேண்டாம், அதைப் படிக்காதே என்று சொல்வது சரியல்ல. மும்மொழிக் கொள்கை இங்கே அனுசரிக்கப்படும்போது அது எல்லா மாநிலங்களிலும் கண்டிப்பாக நடத்தப் பட்டது. அங்கே கூடியவரையில் மும்மொழி Preferably என்று போடப்பட்டு இருக்கிறது. அது தென்னிந்திய மொழியாக இருப்பது நல்லது. இந்தி அல்லாத மொழியாக இருக்கவேண்டும் Modern Language ஆக இருக்க வேண்டுமென்று போடப்பட்டிருக்கிறது. இந்தி தாய் மொழியாகக் கொண்டவர்கள் உருது படித்தால் போதாது என்றும் போட்டு இருக்கிறார்கள்.

இப்போது சனம் உறுப்பினர் ஹண்டே அவர்கள் சொன்னார்கள், Constitution ல் இருக்கிறபடி equality of status இல்லை என்றார்கள் உயர்ந்த கருத்துதான். அப்படியிருக்கும்போது எனக்கு எதற்கு இந்தி என்று சொன்னார்கள். ஆங்கிலத்தை வைத்து விட்டால் மட்டும் equality of status வந்துவிடுமா? எத்தனை பேர் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறார்கள்? மற்றவர்கள் கேட்கமாட்டார்களா நாம் ஏன் ஆங்கிலம்படிக்க வேண்டுமென்று. தமிழில் நடத்தினாலும் equality of status வந்துவிடுமா? நான் ஒன்றும் படிக்கவில்லை. கையெழுத்துப்போடத் தெரியாது. தற்குறி. நான் சொல்லலாம், தமிழ் வைத்திருப்பது Constitution -க்கு விரோதமாக இருக்கிறது என்று தற்குறிகளுக்கு Opportunity இல்லை என்று அவர்கள் கேட்பார்கள். ஆங்கிலத்தை வைத்தாலும் எத்தனை பேருக்கு Opportunity வருகிறது. சனம் உறுப்பினர் அன்பழகன் அவர்கள் குறிப்பிட்டார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் படித்தவர். தமிழில் பேசுகிறமாதிரி ஆங்கிலத்தில் பேசமுடியவில்லை என்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

ருர்கள். பண்டிதர், புலவர், போராசிரியர் அப்படிச் சொல்கிறார் என்றால் மற்றவர்களுடைய கதி என்னவது? எதிர்க்கட்சித் தலைவர் Vice Chancellor இருக்கிறார்கள். துணைத்தலைவர் இருக்கிறார்கள். நன்றாக ஆங்கிலத்தில் பேசுகிறார்கள். அப்படியே எல்லோராலும் பேசமுடியுமா? அதனால் ஆங்கிலம் வைத்திருந்தாலும் equality of status இருக்குமென்று சொல்ல முடியாது. இது முன்பு நிர்ணயிக்கப்பட்ட விஷயம். அப்போது சட்டமன்றம் ஒப்புக்கொண்ட விஷயம் அப்போதுதான் மெமோராண்டம் தயாரித்தோம். இதுதான் நம் பார்லிமெண்டரி கமிட்டியில் வற்புறுத்தவேண்டியது என்று சொன்னேம். இப்போது புதிதாக ஒன்றும் சொல்லவில்லை. இந்த அடிப்படையில் தான் நாம் மேலும் மேலும் வற்புறுத்திக்கொண்டு வந்தோம். அப்போது தான். Official Language சட்டம் வந்தது. பதினைந்து ஆண்டுகள் கால அவகாசம் கொடுத்தார்கள். அது போதாது என்று தெரிந்தது. அதற்குப் பிறகும் 1965 ஜனவரி மாதம் 26-ம் தேதி அதற்குத் தயாராக இருக்க முடியாது, அதனால் பாதிக்கப்படுவோம் என்று உணர்ந்துதான் இந்த ஃபார்முலா

5-30 p.m. அமைத்தோம். ஆங்கிலம் நாம் வேண்டுமென்கிற வரையில் இருக்கலாமென்று நிர்ணயித்தோம். அதையொட்டித்தான் Official Language சட்டம் வந்தது. May அல்லது 'Shall' சட்டத்தில் வரம்பு இல்லை. May continue என்று இருக்கிறது. அது எத்தனை காலத்திற்கு Continue ஆகுமென்று வரம்பு இல்லாமல் 'ஷெல்' போட்டால் சில சங்கடங்கள் இருக்கின்றன என்று பிரதம மந்திரி கூறினார்கள். இருபது அல்லது நாற்பது ஆண்டு என்று போடலாமா என்று கேட்டார்கள். அதற்கு நான் ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. எதிர்கால சந்ததியைப்பற்றி நாம் யார் சொல்வதற்கு? நாம் அவர்களைக் கட்டுப்படுத்துவது கூடாது என்று சொல்லிவிட்டேன். அதனால்தான் அப்போது 'மே' என்று போட்டார்கள். அதை விளக்கினேன். பிரதம மந்திரி உறுதி மொழி நமக்கு இருக்கிறது. அது நமக்கு வேண்டியதை அளிக்கிறது. நாம் வேண்டுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்ற உறுதியை அளிக்கிறது.

பிரதமர் நேரு அவர்கள் மறைந்துவிட்ட பிறகு சந்தேகம் வந்தது. அச்சம் ஏற்பட்டது. கொஞ்சம் அதிக உற்சாகத்தோடு கடிதம் எழுத முற்பட்டார்கள். உத்தரப்பிரதேச முதல் மைச்சர் எழுதி அனுப்பினார்கள். Living index சீசன் ரிப்போர்ட், இந்தியில் அடித்தார்கள். அவர்களுடைய சங்கடம் என்னவென்றால் ஆங்கிலமே உபயோகிக்க முடியாது. நாம் செய்த மாதிரி அவர்கள் சட்டம் செய்யவில்லை. எதற்கெடுத்தாலும் ஹைக்கோர்ட்டு சுப்ரீம் கோர்ட்டுக்கு போவார்கள். அப்படி ஒரு zeal அதைவிட கடுமையான வார்த்தை ஒன்றை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை. அவர்களுக்கு ஒரு வேகம் ஆவேசம் இருப்பதால் ஆங்கிலமே கூடாது இந்தியே போதும் என்கிறார்கள். நாம் செய்த சட்டத்தைக்கூட அவர்கள் செய்யவில்லை. மொழி பெயர்க்க முடியும் என்றாலும் இந்தியில் வந்ததைத் திருப்பி அனுப்பியிருக்கிறோம்.

12th March 1965]

திரு. க. அன்பழகன்: நம்முடைய மாநிலத்தில் தமிழ் ஆட்சி மொழியாக இருக்கிறது. இந்தியை இங்கு அனுப்புகிறபொழுது நம்முடைய மாநிலத்திலிருந்து பதிலே தமிழில் அனுப்ப முன் வருவார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இதுதான் எதிர் கட்சி தலைவர் அவர்கள் குறிப்பிட்டது. அதுவும் நடந்தது. டி.எம்.எஸ். இலாகாவில் அங்கிருந்து வந்ததற்குப் புரியவில்லை என்று தமிழில் எழுதினேம். இப்படி எல்லாம் விளையாடலாம். நாட்டு நிலவரம் எப்படி? நாட்டு பிரச்னை எப்படி? இந்த பிரச்னையை தீர்ப்பது எப்படி என்பதுதான் முக்கியமாக கவனிக்க வேண்டிய விஷயம். இந்த அடிப்படையில்தான் நாம் என்ன செய்யவேண்டும் என்று பார்க்க வேண்டும். சரி, எல்லா மொழிகளும் இருக்கட்டும் என்று சொல்லலாம். சொல்லுவதில் தவறு ஒன்றுமில்லை. இந்தி இருந்தால் ஆங்கிலம் இருந்தால் மற்ற பிராந்திய மொழிகளும் இருக்கட்டும் என்பது ஒரு திருத்தம். கனம் நடராசன் பிரேரேபித்த திருத்தம். இதுவரையில் நாம் கையாண்ட கொள்கை சாத்தியப்பட்ட கொள்கை; வற்புறுத்தி வெற்றி பெற்ற கொள்கை. 14 மொழிகளும் இருந்தால் நிர்வாகம் பாதிக்கப்படும். அதையும் நாம் உணர வேண்டும். ஒன்று இரண்டு மொழிகள் இருக்கலாம். விவகாரத்துக்கு ஒரு மொழி, நிர்வாகத்திற்கு இன்னொரு மொழி வைத்து simultaneous translation செய்யலாம். எதற்கும் ஒரு அளவு வரம்பு உண்டு. 14 மொழிகள் என்று வாதத்திற்குக் கூறலாமே தவிர நடைமுறைக்கு சரி வராது. ஒரு பிரத்யட்ச உணர்வோடு ஒத்துக் கொள்ள வேண்டும். நாம் ஆங்கிலம் படித்திருக்கிறோம். 14 மொழிகளை வைத்துக்கொண்டிருந்தால் ஆங்கிலம் தேவை இல்லை. இப்போதே ஆங்கிலப் படிப்பு பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. 14 மொழிகள் என்று சொல்லிக்கொண்டிருந்தால், ஆங்கிலம் இன்னும் போய்விடும். ஆங்கிலத்தைப் படிக்கிறது இல்லை என்பதுதான் என் குறை. நன்றாகப் படிக்கவேண்டும். ஆங்கிலம் எல்லாவற்றிற்கும் வேண்டும். இப்போது நாம் வேண்டும் என்கிற வரையில் ஆங்கிலம் என்று போட்டிருக்கிறோம். கனம் ராஜா சர் முத்தையா செட்டியார் அவர்கள் உடனே சட்டம் செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். சீக்கிரம் செய்வதுதான் நல்லது. ஆனால் அவசரப்பட்டு நம்முடைய தேவை பூர்த்தியாகாத வகையில் சட்டம் செய்வதில் பயன் இல்லை. இதை மனதில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். நம்மைப்போல் இந்தியைத் தாய் மொழியாகக் கொள்ளாதவர்கள் எல்லோரும் ஒரே வகையாக சிந்தித்தால் கவனம் செலுத்தினால் நம் வேலை சுலபமாக முடியும். இதுதான் என் கவலை. முதலில் இப்போது மத்திய சர்க்கார் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறது. காலம் சென்ற பிரதமர் நேரு அவர்களின் உறுதி மொழிகளை சட்டம் ஆக்குவது என்பதுதான் நாம் கோருவது அதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். சட்டம் நமக்கு வேண்டிய முறையில் வரவேண்டும். ஏதோ ஒரு சட்டம் வந்தால் பயன் இல்லை. அப்படி நான் அவசரப்படமாட்டேன். சீக்கிரம் வர வேண்டும் என்று வற்புறுத்துகிறேன். எப்ரல் மாதத்திற்குள் சட்டம் வரவேண்டும். நமக்கு என்ன தேவையோ அந்தத் தேவை பூர்த்தியாகக்கூடிய வகையில் சட்டம் செய்ய

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

வேண்டும். இப்போது பரீட்சைபற்றி கூறப்பட்டது. அது பற்றி நாம் இப்போது ஒன்று கூறியிருக்கிறோம். ஆங்கிலம் இருக்கிறது, அதோடு இந்தி மீடியம் வைக்க யோசிக்கிறார்கள். நீங்கள் இந்தியை வைப்பதாக இருந்தால் மற்ற மொழிகளையும் வையுங்கள் என்று கூறுகிறோம். அதில் அவர்கள் காண்கிற சிரமங்களை நாம் உரைராமல் இல்லை. இருந்தாலும் சொல்லியிருக்கிறோம். நாங்கள் பரிசீலனை செய்கிறோம் என்று சொன்னார்கள். பரிசீலனை செய்கிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கட்டும் என்று சொன்னேம். உள்துறை அமைச்சர் நந்தா அவர்களை கடைசியில் பார்த்துவிட்டு வருகிறபோது அநேகமாக இந்தியை அவ்வளவு வேகமாக மீடியமாக கொண்டு வருவதில்லை என்றார்கள். இதை பரிசீலனை செய்யாமல் அவசரப்பட்டு இந்தி Moderation formula தயாராய் இருந்தாலும்கூட கொண்டு வரமாட்டார்கள். International numerals என்று அரசியல் சட்டத்தில் இருக்கிறது. இதற்கு முன்பு இதை அனுசரிக்காமல் இருந்தது தப்புத்தான். தப்பு யாரும் செய்கிறார்கள். இப்படி ஒரு சபாவம். புது டைப் ரைட்டர்களுக்கு ஆர்டர் கொடுத்திருக்கிறோம். இதுபற்றி எல்லாம் பேசாமல் இல்லை; விசாரிக்காமல் இல்லை. தற்சமயம் நடைபெறுகிற பார்லிமெண்டில் இந்தி எண்கள் இல்லை. International numerals தான் போட்டிருக்கிறார்கள்.

நேற்று பேசிய கனம் ஆதித்தனார் அவர்கள் இங்கே தமிழ் வைத்தால் போதும் என்று சொன்னார்கள். அதைத்தான் கனம் அன்பழகன் அவர்களும் எடுத்துக் காட்டினார்கள். தமிழ் வேண்டுமென்று வற்புறுத்தலாம். ஆங்கிலமும் தெரியவேண்டும். தமிழ் தெரியாதவர்களுக்கு ஆங்கிலம், தமிழும் ஆங்கிலமும் தெரியாதவர்களுக்கு இந்தி என்று மூன்றும் இருக்கலாம். நான் அதுதான் சொன்னேன். மத்திய பிரதேசத்தில் நாக்பூருக்கு ஏரோபிளேனுக்கு போக எவ்வளவு தூரம் என்று என்னால் தெரிந்து கொள்ளமுடியவில்லை. காரணம் அங்கு இந்தி எண்கள் போடப்பட்டிருந்தது. ஆங்கிலத்தில் இருந்தால் தெரிந்திருக்கும். தமிழ் அவசியம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்லலாம். வருமானவரி ரிட்டர்ன், மணியார்டர் பாரம், ரயில்வே ஸ்டேஷன் முதலிய இடங்களில் தமிழ்தான் இருக்கவேண்டும் இந்தி எதற்கு என்று தார் போட்டு அழிக்கிறேன் என்று சொன்னால் அதில் நியாயம் இல்லை. ராமேஸ்வரத்துக்கு எத்தனையோ பேர் வருகிறார்கள். ஆங்கிலம் தெரிந்தவர்களும் வருகிறார்கள், தெரியாதவர்களும் வருகிறார்கள். அவர்களுக்கு இந்திதான் தெரியும். நாம் காசிக்கு எவ்வளவு பேர் போகிறோமோ இதைவிட அதிகமாக ராமேஸ்வரத்திற்கு வருகிறார்கள். நாம்தான் வருகிறவர்களை நன்கு உபசரிக்கும் பண்புடையவர்கள் ஆச்சே. அங்கே ஆங்கிலத்தை அழிக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்கள் என்பதற்காக இங்கே இந்தியை அழிக்கிறேன் என்று சொன்னால் எப்படி. ஆவேசம் படைத்தவர்கள் அங்கே தான் அதிகம். அகில இந்தியாவை சுற்றிப் பார்த்தால் ஆவேசம் அங்குதான் அதிகம். நாம் தமிழ் வேண்டும் என்று சொல்லலாம். ஆங்கிலம் இருக்கட்டும். இந்தி போடாதே என்று வையாச் சொல்லுவது? நியாயம் இல்லை. அகில இந்தியா பரிஸ்தி பற்றி பிரதம மந்திரி அவர்கள் மீண்டும் மீண்டும் உறுதிமொழி

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

அளித்திருக்கிறார். முன்பிருந்த பிரதமர் அளித்த உறுதிமொழியை வலியுறுத்தியிருக்கிறார். இந்தி தெரியா விட்டாலும் recruit செய்வதில் தடை இருக்காது என்று போட்டிருக்கிறார்கள்.

Constitution -ஐயே திருத்தினால் என்ன என்று வற்புறுத்தினார்கள் கனம் அங்கத்தினர்கள். Constitution திருத்தினால் நல்லதுதான்; ஆனால் திருத்துவது அவ்வளவு சுலபமல்ல.

முதலிலே இந்தியா பல மாநிலங்களைக் கொண்டது. அவர்கள் பிரிந்துபோக வேண்டுமென்று சொன்னாலும் நாம் பிரித்து போகத் தயாராயில்லை என்று மனதிலே திடம் பண்ணிக் கொள்ளவேண்டும். இந்தியா ஒன்று என்பதை மனதிலே திடம் செய்து கொள்கிற உறுதி வேண்டும்.

இப்பொழுது Constitution- -ஐத் திருத்துவது என்றால் இப்பொழுது இருக்கிற பார்லிமென்ட் சபையிலே எவ்வளவு ஓட்டு வரும். பக்கத்திலே இருக்கிற வங்காளமே முக்கால் பங்கு ஓத்துக் கொண்டால் சரிதான் என்கிறார்கள். பிறகு யாரை வைத்துக் கொண்டு ஓட்டு வாங்குவது. ஆகவேதான் நமக்கு பிரத்தியட்ச கண்ணோட்டம் வேண்டுமென்று சொன்னேன். Constitution- -ல் 17-வது பிரிவை எடுக்க வேண்டாம். திருத்த வேண்டும் என்று சொல்லலாம். அது அவ்வளவு சுலபமல்ல. அதற்கு requisite majority எல்லாம் வேண்டும். சில பேர் வராது இருந்தாலும் Constitution- -ஐத் திருத்த முடியாமல் போய்விடும். ஆனால் அவசியமிருந்தால் எப்படியும் திருத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்துதான் தீரவேண்டும். அதற்கு அவசியமில்லை என்று சட்ட நிபுணர்கள் சொல்லுகின்றார்கள் Official Languages Act லேயே திருத்தம் செய்தால் போதும் என்று சட்ட நிபுணர்கள் அபிப்பிராயம் சொல்கிறார்கள். ஆகவே Constitution- -ஐத் திருத்த வேண்டியதில்லை.

14 மொழிகளும் மத்திய ஆட்சி மொழிகளாக இருப்பது சாத்தியமானதல்ல. அப்படிச் சொன்னால் அது வாதம். அது போய்க் கொண்டேதான் இருக்கும். எப்படியும் ஒரு முடிவு வேண்டும். இந்தியா நம்முடைய நாடு, இமயமலை நமது மலை, நாமும் பாரத நாட்டு புதல்வர்கள் என்ற உணர்ச்சியோடு இந்த நாட்டிலே பிறந்த தமிழ் மக்கள், நமக்கு உரிய பங்கை மத்திய ஆட்சியிலே எப்படி பெறுவது என்று கவனம் செலுத்தும் வகையில் காரியத்தை செய்ய வேண்டுமே தவிர—வாதம் என்று பேசினால் தொடர்ந்து பேசிக்கொண்டே போகலாம், எத்தனை நாள் வேண்டுமானாலும் பேசலாம்—இதற்கு எப்படி ஒரு தீர்வு கண்டு மேலும் நமது உரிமைகளை எவ்வாறு பாதுகாத்துக் கொள்வது என்பதில் தான் நாம் கவனம் செலுத்த வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம்.

இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழி. ஆங்கிலமும் தொடர்ந்து இருக்கும். இன்றைக்கு அதுதான் நிலைமை. இதுவரைக்கும் நாம் ஒப்புக் கொண்டது, அரசாங்கம், சட்ட மன்றம் ஒப்புக்கொண்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 196

டது இதுவே. பொதுவாக ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயம் இது. அதற்கு மேலே எனக்கு இந்தி பிடிக்க வில்லை, இந்தி வேண்டாம் என்றால் வாதத்திற்குச் சொல்லலாம், ஆனால் இன்றை க்கு காரியத்தில் நடக்கக் கூடியது அல்ல. இந்தி ஆட்சிமொழி என்ற சட்டத்தில் இந்தி பேசாத மக்கள் விரும்புகின்ற வரையிலே ஆங்கிலம் என்று இப்பொழுது திருத்தப்படப் போகிறது. அதற்கு உறுதிமொழி அளித்து இருக்கிறார்கள்.

இந்தியைப் படிப்பதற்கு இது வரையிலே போதிய கவனம் எடுத்துக் கொள்ளவில்லை; கவனம் எடுத்துக் கொள்ளவேண்டு மென்று பணம் ஒதுக்குகிறோம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தி படிப்பதற்கென்றால் ஒரு மாநிலத்துக்கு மட்டுமல்ல. இந்தி பேசாத மாநிலங்களிலே, இந்தியைத் தாய்மொழியாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களிலே இந்தியைப் படிப்பதற்கு ஆகும் செலவை மத்திய அரசாங்கம் ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டும் என்ற பொறுப்பிலேதான் ஒரு கோடி ரூபாயோ, மற்ற பணமோ கொடுக்கிறார்கள். அதே மாதிரி உத்தரப் பிரதேசத்திலே, மத்தியப் பிரதேசத்திலே, பஞ் சாபிலே தமிழோ, தெலுங்கோ சொல்லிக் கொடுக்கவும் பணம் கொடுக்கிறோம், எங்கெங்கே தமிழிலே அக்கரை இருக்கிறதோ, தமிழை கற்க எந்தெந்த மாநிலங்கள் எவ்வளவு அக்கரை எடுத் தாலும் அதற்கெல்லாம் ஆகும் செலவுக்கு—ஆசிரியர்களுக்கு ஆகும் செலவுக்குக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிறார்கள்.

அதேபோல இந்தி பேசப்படாத, இந்தியை தாய்மொழி யாகக் கொள்ளாத மாநிலங்களிலே இந்தியைப் படிக்க என்ன என்ன செலவாகிறதோ அந்த செலவை நாங்கள் கொடுக்கிறோம் என்று மத்திய அரசினர் சொல்கிறார்கள். இதுதான் இப்போதைய நிலைமை. இந்த நிலைமையிலே நாம் ஒன்றுதான் பார்க்க வேண் டும். நமக்கு—தமிழ் நாட்டு இளம் சந்ததியார்க்கும் சரி, பெரிய வர்களுக்கும் சரி—எந்த விதத்திலும் பாதகம் ஏற்படக்கூடாது, இப்பொழுது நாம் ஒப்புக்கொள்ள வேண்டிய இந்த அடிப்படை யிலே பாதகம் இல்லாமல் பார்க்க என்ன வழி? அது தான் அர சாங்கத்தின் கவலை. இந்த வகையிலேதான் இந்த அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தி வருகிறது.

இதுதான் நிலைமை. இதிலே மேலும் தொடர்ந்து அரசாங்கம் கவனம் செலுத்தும். இதிலே நான் எதிர்க் கட்சியிலே வீற்றிருக்கிற நண்பர்களைக் கேட்டுக்கொள்வதெல்லாம் இந்த நிலைமையை தன்மை சிந்திக்கவேண்டும். மத்தளத்துக்கு இரண்டு பக்கமும் அடி என்பது போல எனக்கு ஏதோ இரண்டு பக்கமும் அடி என் றார்கள். அந்த மாதிரி எந்தப் பக்கத்திலேயும் என்னை அடித்து விட முடியாது. அதற்கு நான் அச்சப்படவில்லை. ஆனால் சிக்க லை பிரச்னையிலே தீர்வு காண்பதற்கு நாம் எந்தகைய சூழ் நிலையை அமைப்பது? அங்கேயும் பிடிவாதம் பிடித்தவர்கள், ஆவேசம் கொண்டவர்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் எதற்காக ஆங்கிலம் நீடிக்க வேண்டும், ஆங்கிலம் கூடாது என்று சொல்

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

கிறார்கள். இன்றைக்கே இந்தி வரவேண்டும் என்று சொல்கிறவர் களுகூட இருக்கிறார்கள். ஆட்சி மொழிச் சட்டத்தை மாற்ற வேண்டாம் என்று சொல்கிறார்கள்.

நான் அவர்களிடம் கூறியது என்னவென்றால் ஏன் மாற்ற வேண்டாம் என்று சொல்லுகிறீர்கள். உறுதி மொழியை ஒப்புக் கொள்வதாக இருந்தால் அதை சட்ட பூர்வமாக்க உங்களுக்கு என்ன கஷ்டம். உங்களுக்கு mental reservation இருந்தால் சொல்லுங்கள், அந்த உறுதிமொழி கூட கூடாது என்று சொல் கிறீர்களா என்றேன். 'இல்லை இல்லை' என்றார்கள். பின்னே ஏன் ஆட்சேபம் என்றேன். அவர்கள் எண்ணம் இந்தி தாய் மொழி, அது அகில மொழியாக ஆய்விட்டது என்று சொல்கிறார் களே தவிர, ஒரு சகிப்புத் தன்மை, விட்டுக் கொடுக்கும் தன்மை இல்லை. இங்கே சில பேரிடத்தில் ஆவேசம் இருக்கிறது. ஆனால் அங்கே அதிகமாக இருக்கிறது. அதற்காக நமது உரிமையை விட்டுவிட வேண்டும் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் அவர்கள் எல்லோரையும் வைத்துத்தான் நாம் வேண்டிய சட்டத்தை செய்து நிறைவேற்ற வேண்டியவர்களாக இருக்கிறோம். சட்டத் தை செய்தால் மாற்ற மாட்டார்களா என்றால், இன்றைக்கு மாற்று கிறோம். ஜனநாயகத்திலே எந்தக் காலத்திலேயும் எதிர் காலத் தை கட்டுப்படுத்த முடியாது. சட்டத்தை எந்த விதத்திலேயும் மாற்றலாம். அதே மாதிரி அரசியல் அமைப்புச் சட்டத்தையும் மாற்றலாம். இன்றைக்கு சட்டம் செய்கிறோம். சட்டத்தை விட நேருஜியின் உறுதிமொழி இருந்தால் அதுவே உயர்ந்தது, அது இருக்கிறது, உறுதிமொழியும் இருக்கிறது, வேறு சட்டம் வேண்டியதில்லை, சட்டம் இல்லாவிட்டாலும் பாதகமில்லை என்ற வகையிலே தான் வற்புறுத்திக் கொண்டு வந்தோம். இப்பொழுது இந்த சட்டம் நிறைவேற்றப்பட வேண்டும் என்று வற்புறுத்து கின்றோம்.

சட்டத்தை நிறைவேற்றுவதோடு நாமும் நம்முடைய தமிழ் நாட்டு எதிர்காலத்தை கவனிக்கவேண்டும். நம் மாணவர்களிடத் திலே எல்லாம் ஒரு கருத்து, இந்தியே வேண்டாம், இந்தியை கொல் க்கு, இந்தி அரக்கியை தகனம் செய் என்ற ரீதியிலே அவர்கள் செய்கிறார்கள், அதற்கு நாம் ஆதரவு அளிப்பதாக இருக்கக் கூடாது. மொழியை எவ்வளவுக்கெவ்வளவு படிக்கிறோமோ அவ் வளவுக்கு அது நல்லதுதான். இது கனம் அங்கத்தினர்களுக் கெல்லாம் தெரியாததல்ல, ஒரு மொழியைப் படிப்பதாலே மற்ற மொழியிலே உள்ள பற்று குறையப் போவதில்லை. ஆங்கிலம் படித்தோமே, அதனால் ஆங்கிலம் படித்தவர்களுக்கு யாருக்கு தமிழிலே உள்ள பற்று குறைந்து விட்டது? யாருக்கும் குறைய வில்லை. கனம் அங்கத்தினர்களுக்குத் தெரிந்திருக்கும், திருப்ப னந்தாள் மடம், காசி மடம் இருக்கிறது. காசியிலே மடத்தை ஸ்தாபித்து அங்கே மக்களுக்கெல்லாம் நல்வழி காட்டிவந்த ஆதி குமரகுருபரர் வரலாறு உயர்ந்த வரலாறு. அவர் சமஸ் கிருதத்தை நன்றாகக் கற்றவர். அவர் தமிழையும் நன்றாகக் கற்றவர். அவர் இந்தியும் கற்றிருந்தார். அவர் கம்பராமாயணம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

பற்றி இந்தியில் பேசினார். இந்தி அவருக்குத் தெரிந்திருந்தால் விட்டால் அங்கே அவர் கம்பரின் பெருமையைப் பற்றி எப்படிப் பேசியிருக்க முடியும்? அங்கே தமிழில் பேசினால் அங்குள்ள தமிழர்கள்தான் அதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். அவர் தமிழ் இந்தி ஆகிய இரு மொழிகளிலும் நல்ல புலமை பெற்றிருந்ததால், அங்கே அவர் கம்பராமாயணம் பற்றி இந்தியில் பேசினார். அவர் பேசியதைக் கேட்டு உணர்ந்தவர்களில் ஒருவர்தான் பிரசித்தி பெற்ற 'ராம சரிதம்' எழுதிய துளசிதாஸ். குமாரகுருபார் சொன்னதை வைத்துத்தான் துளசிதாஸ் அதை எழுதினார் என்பது தமிழர்களுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்திற்கும் பெருமை அளிப்பதாகும். எனவே ஒரு மொழியைக் கற்பதால் மற்றொரு மொழிக்கு பாதகம் ஏற்படாது; மற்றொரு மொழிக்குக் குறைவு ஏற்படாது.

Vested interests காரணமாக சிலர் இந்தி வந்து விட்டால் ஆங்கிலம் போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்கள். Vested interests எல்லா விஷயங்களிலும் வருகின்றன. ஆங்கிலத்தின் முக்கியத்துவம் குறையக் கூடாது என்று அவர்கள் சொல்கிறார்கள். ஆங்கிலத்திற்கு ஒருவிதத்திலும் பாதகம் ஏற்படாது.

திரு. க. அன்பழகன்: ஆங்கிலம் மத்திய அரசாங்கத்தில் நீடிக்க வேண்டும் என்று கனம் முதல் அமைச்சர் கூறும்போது, அவரும் **vested** interests காரணமாக இவ்வாறு கூறுகிறார் என்று அவர்கள் சொல்ல மாட்டார்களா? (சிரிப்பு).

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: இல்லை. அவர்கள் அப்படிச் சொல்ல மாட்டார்கள். அவர்கள் அப்படிச் சொல்லக்கூடும் என்று சொல்வது புலவரின் கற்பனையில் தோன்றியது ஆகும். சமீபத்தில் நான் டெல்லிக்குச் சென்றிருந்தபோது ஆங்கிலம் பற்றி ரொம்ப வேகமான போக்கு உடையவர்களுடன் இதுபற்றிப் பேசினேன். நான் vested interests காரணமாக இவ்வாறு பேசியதாக அவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை. அவர்களில் ரொம்ப முக்கியமானவர்களில் சிலருடைய பெயர்களைத் தெரிவிக்கிறேன். ஸ்ரீ ராம் லூபாக் சிங், ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா ஆகியவர்கள் இந்த விஷயத்தில் தீவிரவாதிகள். இவர்கள் பார்லிமெண்ட் உறுப்பினர்கள். இவர்கள் ஆங்கிலமே கூடாது என்று சொல்லுபவர்கள். ஸ்ரீ. ராம லூபாக் சிங் சொம்பவும் வேகமான போக்கு உடையவர். இவர் எதிலும் தீவிரவாதி. இவர் இந்தி விஷயத்தில் மிகவும் கண்டிப்பானவர். ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா காங்கிரஸ் பார்லிமெண்டரி பார்ட்டியின் காரியதரிசி. நானே அவர்களை அழைத்து, உபசரித்து, அவர்களிடம் எல்லாவற்றையும் சொன்னேன். நான் அவர்களிடம் பேசிய பிறகு அவர்கள் "இதெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியவில்லை. நீங்கள் சொன்னதைக் கேட்ட பிறகு எங்களுக்கு எல்லாம் தெரிகிறது" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. கே. பாலகப்பிரமணிய அய்யர்: அவர்களுக்கு கனம் முதலமைச்சர் காப்பி கொடுத்தாரா என்று அறிய விரும்புகிறேன். **(சிரிப்பு)**

12th March 1965]

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: காப்பி, ஸ்வீட், 'சேவரி' எல்லாம் கொடுத்தேன் (சிரிப்பு). ஆனால் அவர்கள் அதற்காக மாற வில்லை. நான் ஒரு மணி நேரம் பேசினேன். அதைக் கேட்ட பிறகு அவர்கள் 'We are very much impressed' என்று சொன்னார்கள்; "இப்போதுதான் எங்களுக்கு எல்லாம் புரிந்தது" என்று சொன்னார்கள். ஸ்ரீ விபூதி மிஸ்ரா எப்போதும் ஹிந்தியில் தான் பேசுவார். ஸ்ரீ. தேவாரி என்ற மற்றொரு பெரிய வரும் அங்கே வந்திருந்தார். அவர்கள் "நீங்கள் மறுபடியும் மார்ச்-ஏப்ரலில் இங்கே வாருங்கள். அப்போது நாங்கள் 'பார்லிமெண்டரி பார்ட்டி மீட்டிங்' வைக்கிறோம். அந்தக் கூட்டத்தில் நீங்கள் பேசுங்கள். நீங்கள் பேசிய பிறகு மற்றவற்றை நாங்கள் பார்த்துக் கொள்கிறோம்" என்று என்னிடம் சொன்னார்கள். நான் vested interests காரணமாக அவ்வாறு பேசியதாக அவர்கள் யாரும் சொல்லவில்லை.

நம்முடைய சௌகரியத்திற்காக ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று நான் கூறுகிறேன். சிலர் vested interests காரணமாக, ஆங்கிலம் போய்விடுமோ என்று பயப்படுகிறார்கள். ஆங்கிலம் வேண்டும் என்று இயக்கம் நடத்தினால் இத்தனை சம்பவங்கள் நடக்காது. எனவே 'தமிழ் போய்விடும்' என்று அவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நான் கீழ் சபையில் எதிர்க் கட்சியினரிடம் "நீங்கள் ஸ்ரீ ராஜாஜியை எல்லா விஷயங்களிலும் பின்பற்று கிறீர்களே. தமிழுக்கு ஆபத்து இல்லை, ஆங்கிலத்திற்குத் தான் ஆபத்து என்று அவரே சொல்லியிருக்கிறாரே" என்று சொன்னேன். "இந்த விஷயத்திலும் நீங்கள் ஏன் ஸ்ரீ. ராஜாஜியைப் பின்பற்றக்கூடாது" என்று அவர்களிடம் நான் கேட்டேன். அதற்கு அவர்கள் "இதை மாத்திரம் நாங்கள் கேட்க மாட்டோம்" என்று சொன்னார்கள்.

திரு. என். வி. நடராசன்: நாங்கள் எல்லாவற்றிலும் ஸ்ரீ ராஜாஜியைப் பின்பற்றுவதாக கனம் அமைச்சர் சொல்கிறார். இந்தக் கருத்தை அவர் மாற்றிக் கொள்ள வேண்டும். மேலும், பிரச்னைகளிலுள்ள கருத்தொற்றுமையைப் பொறுத்தவரையில், காங்கிரஸுக்கும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கும் 60 சத விகிதம் ஒற்றுமை இருக்கிறது என்றால், கழகத்திற்கும் சுதந்திரா கட்சிக்கும் 30 சதவிகிதம் ஒற்றுமை தான் இருக்கிறது என்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். (கரகோஷம்)

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: நான் கூட மொழி விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்வதைப் பற்றி சிந்திக்கத் தயாராயிருக்கிறேன்; அவர் சொல்வது எல்லாவற்றையுமே ஏற்கத் தயாராயிருக்கிறேன் என்று நான் சொல்ல முடியாது. சில சமயங்களில் அவர் சொல்வது விபரீதமாக இருக்கிறது. அவர் சிறந்த அறிவாளி. அவர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு ஆதரவு அளிப்பவர். ஆங்கிலத்திற்குத்தான் ஆபத்து என்று அவர் சொல்லுகிறார். இதனால் ஆங்கிலப் பத்திரிக்கைகளெல்லாம் கவலைப்படுகின்றன. ஆனால், பெருவாரியான மக்கள் ஏன் ஆவேசப்பட்டார்கள்? இதற்கு காரணம் சொல்லுகிறேன். ஒரு குறிப்பிட்டமான நிலைமை ஏற்பட்டது. யுத்த காலத்தில் மக்களுக்கு பயம் ஏற்படுவதுண்டு.

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1965

சாதாரணமாக, பிள்ளை பிடிப்பு நடக்கிறது என்று சொன்னால், எல்லோரும் பயந்து ஓடுவார்கள். பிள்ளை பிடிப்பவன் வருகிறான் என்று சொல்லிவிட்டால், உடனே எல்லோரும் பயந்துவிடுவார்கள். மருத்துவக் கல்லூரி மாணவனுக்கு பயம் ஏற்பட்டது. ஒரு கல்லூரி மாணவனிடம் "நீ ஏன் ஸ்டிரைக் பண்ணுகிறாய்?" என்று கேட்டால் "அடுத்த ஆண்டிலிருந்து நாங்கள் 'மெடிஸின்' சம்பந்தமான பாடங்களை ஹிந்தியில் தான் படிக்க வேண்டுமாமே" என்று அவன் சொன்னான். இப்படிப்பட்ட பயம் மாணவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. ஆங்கிலத்திற்கு ஒரு குறைவும் ஒருக்காலும் இராது.

இப்போது 'Institute of English Teaching' என்ற ஸ்தாபனம் பெங்களூரில் இருக்கிறது. ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் கற்றுக் கொடுப்பதற்கு இந்த ஸ்தாபனம் உதவுகிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி ஆசிரியர்கள் தயாரிக்கப்படுகிறார்கள். நம் ராஜ்யத்தில் ஏராளமான ஆசிரியர்களுக்கு இந்தப் பயிற்சி அளிக்கப்படுகிறது. இந்த ஸ்தாபனத்தில் பயிற்சி பெற்றுவந்த ஆசிரியர்கள் மற்ற பலருக்குப் பயிற்சி அளிக்கிறார்கள். இந்த ஸ்தாபனத்தைச் சேர்ந்த தலைவர் லண்டனிலிருந்து நம் நாட்டுக்கு வந்திருந்தார். உலகில் ஆங்கிலம் அன்னிய மொழியாக 70 நாடுகளில் கற்றுக்கொடுக்கப்படுகிறது என்று அவர் சொன்னார். 70 நாடுகளில் பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் English Teaching Campaign நடக்கிறது. ஸ்காட்லண்டிலும் அயர்லாந்திலும் இந்த technic நடத்தப்படுகிறது. ஆங்கிலம் தாய் மொழியாக இல்லாத இந்த 70 நாடுகளில் ஆங்கிலத்தை நல்ல முறையில் போதிக்க இந்த ஸ்தாபனத்தால் கற்றுக் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே 70 நாடுகள் ஆங்கிலத்தைப் பயன்படுத்தும் போது ஆங்கிலம் எப்படிப் போகும்? ஆங்கிலம் போய் விடுமே என்று vested interests உணர்ச்சி கொண்டவர்களெல்லாம் சொல்கிறார்கள். அது போகாது. ஆங்கிலத்திற்குத்தான் ஆபத்து என்று நேரு சொல்கிறார். ஆங்கிலம் போகாது.

நாம் எல்லோரும் தமிழ் மக்கள். 'உலகம்' என்ற சொல்லில் துவங்கும் கவிதைகளை தமிழ்ப் புலவர்கள் இயற்றியிருக்கிறார்கள். எனவே நாம் உலக எதிர்ப்பு உணர்ச்சி கொண்டவர்கள் அல்ல. அப்படி இருக்கும்போது, நாம் எப்படி ஆங்கிலத்தைக் கை விடுவோம்?

இத்தனைக்குமிடையில், மும்மொழிக் கொள்கையை ஒருவிதமான அபிப்பிராய பேதமும் இல்லாமல் அகில இந்தியாவும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. இந்தக் கொள்கையை ஒவ்வொரு மாநிலமும் ஒப்புக் கொண்டிருக்கிறது. 'Official Languages Act' மாற்ற வேண்டும் என்று சொன்னால் அந்த விஷயத்தில் உத்தர பிரதேச முதலமைச்சர், தமக்கு அந்த விஷயத்தில் தம் ராஜ்யத்தில் உள்ள பல கஷ்டங்களைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டு, சட்டத்தை மாற்றுவதற்கு அவர் ஒத்துக் கொள்ள மறுத்தார். அவர் கூட மும்மொழிக் கொள்கையை ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்தக் கொள்கையை யாரும் எதிர்க்கவில்லை. இதில், இந்தி கட்டாயம் இல்லை என்று சொல்லிவிட்டேன். ஆனால் இந்தி படிப்பது தான்

12th March 1965] [திரு. எம். பக்தவத்சலம்]

நல்லது என்று சொல்ல விரும்புகிறேன். இந்த மூன்று மொழிகளில் ஆங்கிலம் ஒன்று. இப்போது, உத்தரப் பிரதேசம், பஞ்சாப் ஆகிய ராஜ்யங்களில் கூட ஆங்கிலம் இருப்பது நம்முடைய வெற்றி என்று நான் சொன்னால், அதை யாரும் தவறாக எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. ஆங்கிலம் போய்விடுமே என்று சொல்பவர்களிடம் 'ஆங்கிலம் போகாது' என்று சொல்வதற்கு இது ஒரு உதாரணம். எனவே ஆங்கிலத்திற்கு ஒரு பயமும் இல்லை. தமிழுக்கும் பயம் இல்லை; இந்தி மத்திய ஆட்சி மொழியாக வந்துவிட்டால் கூட பயம் இல்லை; இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜி சொல்லுவதை நாம் ஏற்றுக் கொள்ளலாம். இந்த விஷயத்தில் ஸ்ரீ ராஜாஜிக்கு தெரியாதது எதுவும் இல்லை. இருந்தாலும், இப்போது இந்தி மாத்திரமே வரப் போவதில்லை. ஆங்கிலம் தொடர்ந்து இருக்க வேண்டும் என்று சட்டம் இயற்றப்படும். எவ்வளவு காலம் வரையில் நாம் கேட்கிறோமோ அந்தக் கால அளவு வரையில் அது இருக்க வேண்டும் என்று தான் நாங்கள் சொல்கிறோம். ஆங்கிலத்தை விடுவதற்கு மைசூரும் ஆந்திராவும் ஒப்புக்கொள்ளுமானால், நமக்கு என்ன ஆயிற்று? இதுதான் ஸ்ரீ வினோபாஜியின் கருத்தும் ஆகும். வேண்டுமென்று சொல்கிற வரையில் இந்தி திணிக்கப்படக் கூடாது. கனம் வகாப் அவர்கள் சொன்னார்கள், ஏதோ திணிக்கப்படுவதாக. எங்கே திணிக்கப்படுகிறது? தாய்மொழி இந்தியாக இருக்கிற மாநிலங்களில்தான் இந்தி வந்திருக்கிறது. மத்திய ஆட்சி எதில் நடப்பது என்றால் ஆங்கிலத்திலும் இருக்க வேண்டுமென்று நாம் சொல்கிறோம். இந்தி மாத்திரம் கூடாது, ஆங்கிலமும் வேண்டுமென்று சொல்கிறோம். ஆங்கிலம் இல்லையென்றால் திணிப்பு என்று சொல்லலாம். உத்திர பிரதேசத்தில் உள்ளவர்கள் ஆங்கிலம் வேண்டாமென்று சொல்கிறார்கள்.

திரு. கே. எஸ். அப்துல் வகாப்: ஒரு மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில் அவர்கள் மொழியை வைத்துக்கொள்வதில் தடை சொல்லவில்லை. மத்திய அரசாங்கத்தில் தான் ஆங்கிலம் இருக்க வேண்டுமென்கிறோம். அவர்கள் மாநிலத்தில் ஆங்கிலத்தை புகுத்தினால் அவர்களுக்கு திணிக்கப்படுகிறது என்று ஒப்புக்கொள்ளலாம்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: மாநிலத்தைப் பொறுத்தவரையில் தகராறு இல்லை. மத்திய ஆட்சியில் ஒவ்வொரு மாநிலத்திற்கும் அக்கறை இருக்கிறது. இந்தி மொழி கையாளப்பட்டால் நமக்கு உரிமை போய்விடுமென்று பேசினார்கள். நாம் வேண்டுகிற வரையில் ஆங்கிலம் இருக்கவேண்டுமென்று சொல்கிறோம். உத்திரப்பிரதேசத்தில் அவ்வளவாக ஆங்கிலத்தில் அக்கறை இல்லை. ஆங்கிலத்தால் அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டவர்கள். எனவே அவர்கள் இந்தியில் ஆட்சி நடத்துகிறார்கள். நமக்கு இந்தி வேண்டாமென்றால் அவர்களுக்கு ஆங்கிலத்தை எப்படி திணிப்பது? திணிப்பது என்பது யாருக்கும் கூடாது. மாநிலங்கள் எல்லாம் சேர்ந்ததுதான் ஐக்கிய இந்தியா. இந்தியாவில் நாம் உரிமை கொண்டவர்கள். எல்லையிலுள்ள எதிரிகளை எல்லாம் விரட்டியடித்து நம்

[திரு. எம். பக்தவத்சலம்] [12th March 1

நாட்டைப் பலம் பொருந்திய நாடாக ஆக்கவேண்டியது நம் கடமை. எவ்வளவு சர்ச்சைகள் இருந்தாலும் கூடியவரைில் அவற்றைத் தீர்த்து தேசிய உணர்ச்சியோடு ஒருமைப்பாட்டு உணர்ச்சியோடு மேலும் நம் நாட்டை பலப்படுத்தவேண்டுமென்ப தான் இப்போதைய பிரச்னை. மொழி முக்கியமானது என்றும் அந்தப் பிரச்னையை நீட்டிக்கொண்டே போகக் கூடாது. அப்படி போனால் அதற்கு முடிவே இருக்காது. தலைவர் அவர்கள் அன்பு கூர்ந்து நான்கு நாட்கள் பேசலாம் என்று சொன்னால் பேசிக் கொண்டேயிருக்கலாம். எப்படித் தீர்வு காண்பது? எப்படி முடிப் பது? எல்லோரும் சேர்ந்து எப்படி நாட்டின் எதிர் காலத்தில் அக்கறை கொள்வது? நம்முடைய குழந்தைகள் அறிவு பெற்று சிறந்த மக்களாக விளங்குவது எப்படி? நம்முடைய மக்கள் உயர்ந்த விஞ்ஞான அறிவு பெற்று நம்முடைய மாநிலத்தில் உத்தி யோகம் வகிப்பதைப் போல புகழ்பெற்ற விஞ்ஞானிகளாக பாராட் டப் படுகிறவர்களாக இந்தியா எங்கும் உத்தியோகம் வகிக்கிறார் கள், வெளிநாடு செல்கிறார்கள் என்றெல்லாம் சொல்லக்கூடிய வகை யில் மாணவர்களை எப்படித் தயாரிப்பது? மாணவர்களுக்குத் தலைமை பாதையைக் காட்டக்கூடாது. கெடுதலைச் சொல்வது சுலபம். விஷம் கொம்ப சுலபமாகப் பரவிவிடும். நல்லதை அன்பு நெறிகளைப் பரப்புவது கஷ்டம். குழந்தைகளுக்கு எப்படித் தெரியும்? எதிர்காலத்திற்கு எது நல்லது என்று அவர்களுக்கு நாம் எடுத்துச் சொல்ல வேண்டும். கனம் எதிர்க்கட்சித் தலைவர் அவர்கள் வைஸ் சான்சலர் மாணவர் களுக்கு எல்லாம் ஒரு வேண்டுகோள் விடுத்தார்கள், மாணவர்கள் கட்டாயம் பள்ளிகளுக்கு, கல்லூரிகளுக்குப் போய்ப்படிப்பதோடு அவர்கள் எப்படி அறிவைப் பெறுவது, எப்படி நல்லொழுக்கங்களை கற்றுக் கொள்வது என்பதை மற்றவர்களும் உணர்த்தவேண்டும். மாணவர்கள் என்றால் இப்போது கல் எடுத்துப் போடுவதில்தான் இருக்கிறார்கள். அது சர்வசாதாரணமாக இருந்தால் என்ன செய் வது? பெற்றோர்களும் நாமும் மற்றவர்களும் அதைக் கவனிக்க வேண்டும். அது fashion ஆகிவிட்டால் என்னசெய்வது? நல்ல காரியங்கள் fashion ஆகவேண்டும். கெடுதலான காரி யங்கள் fashion ஆகக்கூடாது. நமக்கெல்லாம் வாழ்க்கையில் வேண்டியதெல்லாம் கிடைக்கிறதா? சிறந்த அறிவாளியாக இருக்க லாம். இருந்தாலும் வருவதுதான் வரும். ஆகையால் இதில் எல் லோரும் முடிவுசெய்து அதற்குமேல் அனைவரும் சேர்ந்து பாடுபட வேண்டும். அந்த வகையிலேதான் இந்த மன்றம் நல்ல வழி காட்டவேண்டும். நாட்டு மக்களுக்கும் முக்கியமாக மாண வ மாணவிகளுக்கும் நல்வழி காட்டவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள் கிறேன். இங்கு கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் இரண்டு திருத்தங்களை யும் அரசாங்கம் ஒப்புக்கொள்வதற்கில்லை என்றும், அத்திருத்தங் களை வாபஸ் வாங்கிக் கொண்டால் நலமாக இருக்குமென்றும் கூறி என்னுடைய வார்த்தைகளை முடித்துக் கொள்கிறேன்.

MR. CHAIRMAN: There are two amendments; one moved by Sri N. V. Natarajan and the other by Dr. A. Chidambaranathan.

12th March 1965]

திரு. என். வி. நடராசன்: தலைவர் அவர்களே, நான் எனது திருத்தத்தை வற்புறுத்தவில்லை.

The amendment of Sri N. V. Natarajan, was, by leave, withdrawn.

SRI K. BALASUBRAMANYA AYYAR: Sir, I request that a report of the proceedings should be sent to the Union Government.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, after this discussion and if the amendments are withdrawn, Government will prepare a short summary of all the speeches delivered and send it to the Prime Minister and the Home Minister. There is no procedure now to send these things to any authorised person. Nevertheless, the Government would endeavour to take a summary of these speeches and present it to the Prime Minister and the Home Minister for their due consideration.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, I am not pressing my amendment.

The amendment of Dr. A. Chidambaranathan was, by leave, withdrawn.

MR. CHAIRMAN: The motion is talked out.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

III.—PAPER LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

159. Notification issued with G.O. Ms. No. 2434, Revenue, dated 30th September 1964 regarding declaration of Sri Muthukumaraswamy temple, Cuddalore O.T., Cuddalore taluk, South Arcot district be subject to the provision of Chapter VI of the Madras Hindu Religious and Charitable Endowments Act, 1959.

APPENDIX.

(*Vide* answer to starred question No. 159 on page 7)

The particulars are furnished in the appendix.

APPENDIX.

Statement showing the number of bags of sugar allotted to each municipal town in Tamilnad during the year 1964.

District.		Name of the municipality.		Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)		(3)
Chingleput	1	Tiruvallur		888
	2	Kancheepuram		6,721
	3	Tambaram		2,070
	4	Alandur		1,329
	5	Thiruvottiyur		1,144
	6	Chingleput		2,462
North Arcot	7	Vellore		1,120
	8	Ambur		861
	9	Tiruvannamalai		4,176
	10	Arni		2,284
	11	Tirupattur		2,241
	12	Gudiyatham		1,307
	13	Wallajah		515
	14	Ranipet		804
	15	Arcot		859
	16	Arkonam		1,848
	17	Vaniyambadi		3,129
South Arcot	18	Cuddalore		278
	19	Chidambaram		306
	20	Tindivanam		228
	21	Villupuram		157
Thanjavur	22	Thanjavur		10,095
	23	Mayuram		5,316
	24	Nagapattinam		5,578
	25	Tiruvarur		3,564
	26	Mannargadi		3,156
	27	Kumbakonam		9,072

District.		Name of the municipality.		Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)		(3)
Tiruchirappalli	28	Tiruchirappalli		4,23,48
	29	Srirangam		4,656
	30	Pudukkottai		8,769
	31	Karur		3,121
Madurai	32	Madurai		2,067
	33	Periakulam		96
	34	Theni		95
	35	Bodi		82
	36	Cumbum		35
	37	Dindigul		307
	38	Palani		120
Ramanathapuram	39	Srivilliputhur		1,116
	40	Sivakasi		756
	41	Virudhunagar		1,632
	42	Aruppukottai		3,744
	43	Karaikudi		1,632
	44	Devakottai		1,044
	45	Ramanathapuram		744
	46	Rajapalayam		2,016
	47	Paramakudi		660
Tirunelveli	48	Tirunelveli		9,135
	49	Palayamkottai		7,012
	50	Melapalayam		2,866
	51	Shencottai		789
	52	Tuticorin		8,705
	53	Kovilpatti		3,358·12
	54	Sankarankoil		1,468
Coimbatore	55	Mettupalayam		780
	56	Coimbatore		31,158
	57	Dharapuram		1,416
	58	Erode		9,000
	59	Gobi		1,562
	60	Pollachi		2,182
	61	Tiruppur		2,671
	62	Udumalpet		1,815
Ootacamund	63	Ootacamund		8,304
	64	Coonoor		9,162

District.		Name of the municipality.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Kanyakumari	65	Colachel	793
	66	Muzhithurai	2,023
	67	Nagercoil	4,933
	68	Thukalai	720
Salem	69	Salem	1,362
	70	Rasipuram	104
	71	Dharmapuri	177

Statement showing the number of bags of sugar allotted to each town panchayat in Tamilnad during the year 1964 :—

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Chingleput	1	Thiruttani	816
	2	Padatturpet	96
	3	Avadi	1,259
	4	Tha	186
	5	Mangadu	58
	6	Korattur	201
	7	Poonamallee	356
	8	Thiruninravoor	86
	9	Sriperumbudur	491
	10	Wallajabad	578
	11	Utiramerur	638
	12	Red Hills	154
	13	Ambattur	703
	14	Villivakkam	621
	15	Thiruvanmiyur	132
	16	Pallavaram	1,058
	17	Chromepet	315
	18	Ponneri	628
	19	Arani	140
	20	Minjur	330
	21	Gummudipoondi	260
	22	Thirukalikundram	265
	23	Thiruporur	5
	24	Madurantakam	512
	25	Karunguli	55

12th March 1965]

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
North Arcot	26	Wandiwash	970
	27	Desur	144
	28	Cheyyar	480
	29	Pallikonda	300
	30	Therapaddy Allavaram	194
	31	Kalponnathur	120
	32	Vettavalam	120
	33	Polur	717·40
	34	Chetpet	239·04
	35	Kalambur	143·04
	36	Kannammangalam	310·75
	37	Jolarpet	410
	38	Nattarampalli	179
	39	Chengam	220
	40	Pudupalayam	144
	41	Cholinghur	298
	42	Melvisharam	244
	43	Kalavai	102
	44	Thimri	120
	45	Kaveripakkam	204
	46	Panapakkam	120
	47	Takkolam	96
	48	Dharapadavedu	90
	49	Katpadi	90
	50	Permambet	90
	51	Alangayam	200
South Arcot	52	Nellikuppam	57
	53	Panruti	161
	54	Kurunjipadi	47
	55	Porto Novo	33
	56	Srimushnam	15
	57	Bhuvanagiri	29
	58	Kattumannarkoil	40
	59	Lalpet	27
	60	Vridhachalam	179
	61	Thitakudi	45
	62	Pennadam	43
	63	Kallakurichi	78

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
South Arcot—*cont.*	64	Chinnasalem	72
	65	Thyagadurgam	38
	66	Sankarapuram	37
	67	Vadakkanandal	28
	68	Markanam	15
	69	Gingee	51
	70	Tirukoilur	130
	71	Ulundurpet	25
	72	Valavanur	15
	73	Vikravandi	15
Thanjavur ..	74	Vallam	375
	75	Tirukattupalli	1,356
	76	Thirupanthurathi (Newly formed)	132
	77	Tiruvaiyaru	1,512
	78	Orathanad	900
	79	Kuttalam	660
	80	Tharangampadi	468
	81	Sirkali	1,228
	82	Vaitheeswarankovil ..	276
	83	Pattukottai	3,360
	84	Adiramapattinam	1,080
	85	Peravurani	780
	86	Arantangi	1,260
	87	Thiruvadaimarudur ..	348
	88	Aduthurai	720
	89	Ayyampettai	852
	90	Papanasam	1,368
	91	Ammapettai	612
	92	Valangaiman	948
	93	Koothanallur	1,200
	94	Needamangalam	744
	95	Muthupettai	324
	96	Thiruthuraipundi	1,956
	97	Talanayar	180
	98	Vedaranyam	420
	99	Nannilam	552
	100	Kadavasal	216

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Tiruchirapalli	101	Golden Rock	1,650
	102	Golden Rock Railway Colony	1,150
	103	Sirugamani	816
	104	Alathur	288
	105	Karambakkudi	344
	106	Arimalam	266
	107	Ponnaravathi	531
	108	Illuppur	428
	109	Allangudi	1,297
	110	Kodiyappatti	173
	111	P. Pugalur	48
	112	Aravakuruchi	120
	113	Pallapatti	204
	114	Thanthoni	48
	115	Inam Karur	48
	116	Uppiamangalam	42
	117	Kulithalai	840
	118	Nangavaram	72
	119	Manaparai	600
	120	Musiri	29
	121	Thottaiam	213
	122	Kattuputhur	159
	123	Thathiengarpet	333
	124	Mettupalayam	243
	125	Thuraiyur	722
	126	Keerambur	165
	127	Lalgudi	650
	128	Poovalur	228
	129	Manachanallur	680
	130	Dalmiapuram	961
	131	Ariyalur	2,694
	132	Udayarpalayam	240
	133	Jayankondam	1,079
	134	Perambalur	1,293
Madurai	135	Avaniyapuram	7
	136	Thiruppanakkundram ..	9
	137	Peravai	3
	138	Melur	82

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Madurai—*cont.*	139	Natham	65
	140	A. Vellalapatti	4
	141	Gudaloor	39
	142	Devadampatti	15
	143	Andipatti	70
	144	Vadugapatti	11
	145	Uthamapalayam	33
	146	Chinnamanur	93
	147	Thevaram	10
	148	Kombai	19
	149	Ayyampalayam	19
	150	Chinnalapatti	43
	151	Sithayancottai	19
	152	Vadamadurai	13
	153	Vedasandur	27
	154	Ayyalur	7
	155	Kannivadi	10
	156	Thadicombu	1
	157	Palayam	1
	158	Tirumangalam	56
	159	T. Kallupatti	9
	160	Periyur	13
	161	Usilampatti	105
	162	Nilakottai	78
	163	Sholavandan	63
	164	Alagannalur	6
	165	Bathalagundu	39
	166	Ammayanaicknur	32
	167	Ayakudi	25
	168	Keeranur	5
	169	Neikarapatti	9
	170	Oddanchatram	43
	171	Kodaikanal Town	85
	172	Madurai	5,039
	173	Melur	410
	174	Tirumangalam	1,110
	175	Nilakottai	610
	176	Periakulam	1,320
	177	Kodaikanal	235

District.		Name of the town panchayat.	Number of nugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Madurai—*cont.*	178	Dindigul	1,025
	179	Palani	560
Ramanathapuram.	180	Tirupathur	444
	181	Singampuneri	144
	182	Kottaiyur	180
	183	Sivaganga	768
	184	Tiruppuvanam	324
	185	Manamadurai	624
	186	Kanadukathan	180
	187	Illayangudi	792
	188	Kilakarai	732
	189	Rameswaram	300
	190	Kamuthi	708
	191	Mudukulathur	912
	192	Abiramam	360
	193	Sattur	1,596
	194	Watrap	600
	195	Sethur	240
	196	Tondi	336
Tirunelveli ..	197	Ambasamudram	1,125
	198	Kallidaikurichi	571
	199	Vickramasingapuram ..	876·60
	200	Cherammahadevi	216
	201	Veeravanallur	272·40
	202	Molaseval	64·20
	203	Pathamadai	108
	204	Gopalasamudram	78
	205	Mukkudal	385·80
	206	Keelakadayam	164·40
	207	Alwarkurichi	72·60
	208	Nanguneri	469·80
	209	Kalakad	223·80
	210	Tirukkurangudi	84
	211	Eruvadi	132
	212	Meelaikaraipatti	132
	213	Thisayanvilai	192
	214	Valliyoor	252
	215	Panangudi	204

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Tirunelveli—*cont.*	216	Pulingudi	367
	217	Sivagiri	360
	218	Vasudevanallur	318
	219	Royagiri	24
	220	Villaithikulam	442·49
	221	Kalugumalai .. .	393·64
	222	Kayathur	234·94
	223	Kadambur	234·94
	224	Ettayapuram	553·92
	225	Tiruchendur . ..	824
	226	Udangudi	252
	227	Alwarthirunagari	204
	228	Authoor	180
	229	Kulasekarapatnam	168
	230	Arumuganeri	204
	231	Nazarath	144
	232	Thenthiruperai	36
	233	Kayalpatnam	180
	234	Srivaikuntam	648
	235	Eral	234
	236	Porungulam	132
	237	Sawyerpuram	168
	238	Sattankulam	444
	239	Thachanallur	60
	240	Narayanalpuram	30
	241	Thenkasi	1,553
	242	Kadayanallur	1,504
	243	Keelappayur	88
	244	Alangulam	225
	245	Surandai	273
	246	Vedaikaraikilpadakai ..	33
	247	Puliyarai	31
	248	Karaikudi	21
	249	Elathoor	57
	250	Achampudur	41
	251	Ayikudi	67
	252	Sambavaravadakarai ..	38
	253	Sundarapandiapuram ..	45

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Coimbatore ..	254	Bhavani	8 1
	255	Andiyur	465
	256	Kavandapadi	185
	257	Olagadam	95
	258	Ammapet	115
	259	Jambadi	50
	260	Avanashi	768
	261	Annar..	720
	262	Karamadai	408
	263	Sirumugai	192
	264	Coimbatore	6,827
	265	Kangayam	420
	266	Vellakoil	280
	267	Kolathupalayam ..	104
	268	Malanur	150
	269	Kugalur	310
	270	Thookanaickanpalayam ..	250
	271	Sathy	580
	272	Kasipalayam	100
	273	Nambiyur..	378
	274	Eliampatti	310
	275	Mettupalayam	120
	276	Anamalai	232
	277	Vettaikaranpudur	212
	278	Kottur	232
	279	Odayakulam	110
	280	Berianegamam	172
	281	Palladam	295
	282	Sulur	304
	283	Irugur	50
	284	Kannampalayam	38
	285	Somanur, Karumatham-patti.	62
	286	Madathukulam	135
	287	Komaralingam	135
	288	Kaniyur	135
Ootacamund ..	289	Kundah	192
	290	Balakola	81

District.		Name of the town panchayat.	Number of sugar bags allotted.
(1)		(2)	(3)
Ootacamund—*cont.*	291	Sholur	144
	292	Naduvattam ..	324
	293	Jagathala	468
	294	Ketti	60
	295	Mulical	228
	296	Melur	204
	297	Adigaratty	264
	298	Hubbathalai	114
	299	Gudalur	1,040
	300	Devashola	450
	301	Nelliyalam	684
	302	Nellakottai	408
	303	Gherampadi	420
	304	'O' Valley	702
	305	Kotagiri..	1,805

THE MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL

Saturday, the 13th March 1965.

The House met in the Council Chamber, Fort St. George, at three of the clock, Mr. Chairman (THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU) in the Chair.

I.—QUESTIONS AND ANSWERS.

STARRED QUESTIONS.

Supply of power to Kerala from the Neyveli Thermal Station.

* 144 † *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Minister for Industries be pleased ot state—

(*a*) whether it is a fact that at a recent meeting of the Southern Zonal Council, this Government have agreed to supply power to Kerala from the Neyveli Thermal Station; and

(*b*) if so, the quantity of power proposed to be supplied?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, this question was postponed on the 11th March 1965. I do not know what for it was postponed. Any how I shall read the answer now.

(*a*) & (*b*) Yes. Government have agreed to supply 25 M.W. of additional power to Kerala from January to July 1965 from the Madras Grid as a special case to tide over their difficulty during 1965.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. Minister tell us whether it is a temporary measure or a permanent measure of agreement to supply electricity to Kerala?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: I said, "From January to July 1965". It is only temporary, to tide over temporary difficulties.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Is there any proposal to give power for a further period to Kerala?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Not at present.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Has it been discussed in the Southern Regional Board or some such meeting of the three or four States at Bangalore recently?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: This was discussed at the Zonal Council meeting and an earnest request was made on behalf of Kerala that they are now facing very serious difficulties and that it would be helpful if the Madras Government could spare some power for tiding over their difficulties.

† Question postponed from the list of questions for the 11th March 1965.

[13th March 1965

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, இப்போது மின்சார தட்டுப்பாடு இருப்பதாகவும் விவசாயிகள் சிக்கன முறையில் உபயோகிக்க வேண்டுமென்றும் மின்சார போர்டார் கட்டளையிட்டிருக்கிறார்கள். அதற்குக் காரணம் நெய்வேலியிலிருந்த ஒரு இயந்திரம் இப்போது சரியாக வேலை செய்யவில்லை என்று சொல்லப்படுகிறது. அப்படி இருக்கும்போது நம்முடைய மாநிலத்திற்கு பற்றாக்குறையாக இருக்கும்போது மற்ற இடங்களுக்கு கொடுப்பதைப்பற்றி அரசாங்கம் திங்கிக்குமா?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Inter-State co-operation depends on sharing not only prosperity but also difficultes. The Kerala difficulties are very acute and, therefore, Government decided to go to their assistance.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What is the rate charged for the current supplied to Kerala—whether it is the usual rate charged in Madras State or a bit higher?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: The rate will be calculated on the basis of the cost *plus* transmission losses *plus* the amount of surcharge or duty, whichever is added to it.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will it be difficult to share the difficulties with regard to water-supply to this State?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: That is the other alternative suggestion which we are making to Kerala.

Republic Day Celebration

* 162 *Q.*—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the amount spent by the State Government for the celebration of Rpublic Day on 26th January 1964?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: A sum of about Rs. 78,500 was spent by the State Government for the celebration of the Republic Day on 26th January 1964. This also includes the expenditure on the Tableau presented by this State at the Republic Day Parade held in Delhi.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Is any part of this amount given by the Centre for the celebration?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is all entirely ours. We celebrate Independence Day; we are interested in our Republic. So, it is all our expenditure. The Centre cannnot be expected to share the expenditure.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What is the comparative figure spent for the Republic Day in the year 1963?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I do not have that figure. But the bulk of the expenditure incurred is towards the tableau of various departments—Agriculture, Milk Commissioner, State Transport, Industries and Commerce, Police, Forests, Information and Publicity, Irrigation, Corporation of Madras, Fisheries, Chief Engineer (Buildings), etc. They were the main items of expenditure.

13th March 1965]

Development of Hindi

* 162 *Q.*—SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether it is a fact that grants are given to the Government of Madras by the Government of India for the development of Hindi in Madras State;

(*b*) if so, the names of the Government and the non-Government organizations through which these amounts are spent; and

(*c*) the amount of grant given during 1963-64?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—

(*a*) Yes.

(*b*) The Government of Madras, Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha and the Hindi Teachers' Training College, Gandhigram.

(*c*) The amounts are as follows:—

(1) Government of Madras (for the appointment of Hindi Teachers).—Rs. 4 lakhs.

(2) The Dakshin Bharat Hindi Prachar Sabha.—Rs. 18,087.

(3) Hindi Teachers' Training College, Gandhigram.—Rs. 1,21,800.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: Will the Government grant any amount to private Associations if they come forward to propagate Hindi?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: That would depend on the nature of the request and the representation made.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: May I know whether any contribution is made to this Government by the Government of India towards the appointment of Hindi Pandits in High Schools? If so, will the Government kindly consider whether from that amount the conveyance allowance of Hindi teachers who are asked to travel five to ten miles between schools and schools can be paid?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: It is not any lump-sum contribution that is made by the Government of India. The expenditure incurred, that is, 100 per cent of the expenditure on the Hindi teachers employed in our schools is met by the Government of India in the form of a grant. Therefore, if we decide

[13th March 1965

on any further allowances or emoluments, it is for us to make further representation to the Government of India and try to get an extra amount.

SRI K. S. ABDUL WAHAB: What amount is spent from the State funds?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I would like to have notice. But here Rs. 4 lakhs represents 100 per cent contribution for the payment of teachers employed in our schools.

Municipal High Schools in North Arcot district.

*163 Q.—DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state——

(a) whether any representation has been received that salaries of teachers as well as clerical staff have not been paid for the months of August and September 1964, in some of the Municipal High Schools in North Arcot district; and

(b) if so, the action taken or proposed to be taken thereon?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM:—

(a) No.

(b) Does not arise.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, this question was asked somewhere in November. Probably by this time payment has been made. If payment has been made, may I know when it was made?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have no information about the date when payment was made. But Government have decided to pay and they have ordered accordingly.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: If the salary for the months of August and September has been paid to the teachers and the clerical staff of the North Arcot Municipal High Schools, has the salary for the months of December and January been paid later on after this?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I have information about payments for August, September and October. I do not have information about the other months.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: I hope, Sir, Government will expedite payment if there is delay in regard to payment of the salaries of teachers employed.

13th March 1965]

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I shall now give the dates of payment of the salaries for the months of August, September and October.

For August.

Tirupattur Municipality.—7th September 1964.
Gudiyattam.—2nd September 1964.
Tiruvannamalai.—17th September 1964.
Arkonam.—23rd September 1964.
Wallajapet.—5th September 1964.
Vellore.—1st September 1964.

For September.

Tirupattur.—8th October 1964.
Gudiyattam.—1st October 1964.
Tiruvannamalai.—12th October 1964.
Arkonam.—19th October 1964.
Wallajapet.—21st October 1964.
Vellore.—1st October 1964.

For October.

Tirupattur.—2nd November 1964.
Gudiyattam.—31st October 1964.
Tiruvannamalai.—31st October 1964.
Arkonam.—31st October 1964.
Wallajapet.—Date not known at the moment.
Vellore.—31st October 1964.

Nursery and Montessori Schools

*164 Q.—SRI G. KRISHNAMOORTHY (on behalf of Sri M. Rajah Iyer): Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state the number of recognised Nursery and Montessori schools in the State as on 1st July 1964? 3-10 p.m.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: There were thirty-four Nursery schools and ten Montessori schools in the State as on 1st July 1964.

SRI S. K. SAMBANDHAN: Will the Hon. the Chief Minister tell us what kind of aid is given by the Government to these schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: Sir, admission is made to these Nursery schools from the age group of two to five. In the Kindergarten and Montesseri schools admission is made from the age group of two to seven. Nursery schools lead to Standard I and the Kindergarten schools lead to Standard III of the elementary schools.

The pre-basic classes are intended for children between the ages of two and five. All these are attached to the basic schools.

SRI S. K. SAMBANDHAN : I would like to know the kind of help that the Government give to these schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Generally teaching grant limited to two-thirds of the approved cost.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, is it the policy of the Government to establish these schools only with reference to children of parents who are working in factories?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : I do not think, Sir, the admission is restricted like that.

SRI G. KRISHNAMOORTHY : Do not the Government think, Sir, that the separation of children from their mothers especially at the tender age of two and three is harmful to the children themselves?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : But, Sir, there are mothers who are happy to have their children admitted into these schools even at that tender age. (Laughter.)

திரு. எம். சங்கரலிங்கம் பிள்ளை : தலைவர் அவர்களே, இந்தப் பள்ளிகள் அத்தனையும் அரசாங்கம் நடத்துகிறதா? தனியார் நடத்துகிறார்களா?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : தனியார் நடத்துகிறார்கள்.

Nursery schools

* 165 Q.—SRI S. K. SAMBANDHAN : Will the Hon. the Chief Minister be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to start nursery schools for children below five years in the districts; and

(*b*) if so, the details thereof?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : (*a*) No.

(*b*) Does not arise.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Are there any schools or institutions started by the Panchayat Unions under instructions of the Government in the Panchayat Union areas for which Government are giving some aid and, if so, what is the kind of aid given and to what schools?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, this is about Nursery schools which means schools for children below the age of five. I do not think the Panchayat Union has taken responsibility for children below five.

திரு. க. அன்பழகன் : தலைவர் அவர்களே, இரண்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே கல்வி அமைச்சர் அவர்கள் அத்தகைய குழந்தைகள் பள்ளிகள் பல அரசாங்கத்தின் சார்பில் துவக்கப்பட

வேண்டுமென்று அரசாங்கம் கருதுவதாகத் தெரிவித்தார்கள். அதன்படி துவக்கப்பட்டனவா? இல்லை என்றால் அதற்கு என்ன காரணம்?

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : குழந்தைகள் பள்ளிகள் இரண்டு விதமாக இருக்கின்றன. முதலில் பதில் சொல்லிய போது குறிப்பிட்டது ஐந்து வயதிற்கு மேற்பட்டது. இது குறைந்த வயதுள்ள குழந்தைகளுக்கு. இதை அரசாங்கம் நேராக நடத்துவதில்லை.

SRI S. K. SAMBANDHAN : There are schools for which the Panchayats and the Panchayat Unions have been asked to contribute towards rent of the buildings and the salaries of teachers, and so on. Has this been recognised by the Government, or do the Panchayats and the Unions themselves do it? Have the Government any knowledge about it?

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : It cannot be that without the knowledge of the Government the Panchayats and the Unions can incur expenditure particularly on schools.

Hospital equipment from the Government Democratic Republic

* 166 Q.—DR. H. V. HANDE : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any proposal to get hospital equipment from the German Democratic Republic for use in the hospitals of Madras State;

(*b*) if so, the stage at which the matter stands now; and

(*c*) the names of the hospitals which are likely to be benefited by the purchase of this equipment?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCAKATACHELLUM : (*a*) Yes.

(*b*) & (*c*) A statement containing the required particulars is laid on the Table of the House.

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, whether this Government had contacted any other Government apart from the German Democratic Republic for the supply of these items?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : A separate question may be put, Sir.

DR. H. V. HANDE : May I know, Sir, when the Kilpauk Medical College placed its indent with the German Democratic Republic and when the items were offered by that Government to the Kilpauk Medical College?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : I have no information about that, Sir.

* Printed as Appendix I on page 663.

[13th March 1965

Physical fitness certificates

* 167. *Q.*—SRI S. K. SAMBANDHAN (on behalf of Sri M. Rajah Iyer) : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state the rate of scheduled fees payable to Civil Surgeons for issue of physical fitness certificates on behalf of (i) State Government servants; and (ii) Central Government servants?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM :—

(i) *State Government Servants.*

Gazetted and Non-Gazetted Rs. 16.00.

(ii) *Central Government Servants*

For Gazetted Officers Rs. 16.00.

For Non-Gazetted Officers Rs. 8.00.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Why should there be this difference between the Central Government servants and the State Government servants even in the matter of issue of certificates?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : This is the decision of the Government of India; before the States Reorganization it was Rs. 16 for all Government servants but after re-organization of the States the Government have taken a decision that it should be Rs. 8 for non-gazetted officers and Rs. 16 for gazetted officers.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Will it not be fair on the part of the Government to revise the fees for the non-gazetted servants and place it on a par with that of the Central Government servants?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : Sir, realising the difficulties, the suggestion to fix it at Rs. 16 for the Central Government servants has been made at the Central Health Council Meeting.

Hospitals

* 168 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state :—

(*a*) the number of Government Hospitals and Local Fund Hospitals in each of the municipal towns in the State as on 1st June 1964;

(*b*) the number of municipal towns wherein there is neither a Government hospital nor a Local Fund Hospital; and

(*c*) the reasons therefor?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) A statement [a] containing the particulars required is laid on the Table of the House.

(*b*) Four.

[a] Printed as Appendix II on pages 664–666.

13th March 1965]

(*c*) Of the four municipal towns, two, namely, Tiruvottiyur and Allinagaram, were constituted into Municipalities only recently. Tiruvottiyur is near Madras City, where Government Hospitals are functioning. At Ranipet, there is already a private hospital and two municipal dispensaries. The question of constructing a Government Hospital at Theni, located in the area of the Allinagaram Municipality and of converting the Government Dispensary at Devakottai into a hospital is under the consideration of Government.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : தலைவர் அவர்களே, இந்த முனிசிபல் நகரங்களில் ஆஸ்பத்திரி அமைப்பதுபற்றி அரசாங்கத்திற்கு ஏதேனும் கொள்கை திட்டங்கள் இருக்கின்றனவா? அந்தத் திட்டங்கள் சபைமுன் வைக்கப்படுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம் : முனிசிபல் நகரங்களுக்கெல்லாம் டிஸ்பென்சரி வைப்பதைப்பற்றி கவர்ன்மெண்ட் முடிவு செய்திருக்கிறார்கள். இன்னும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியவை கூடியெல்லாம் கவர்ன்மெண்ட் 'கன்சிடர்' செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள்.

DR. H. V. HANDE : Are the medical officers in these dispensaries appointed by the Commissioner of the Panchayat Union or by the District Medical Officer?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : It is made by the Commissioner of Panchayat Union in consultation with the District Medical Officer.

DR. H. V. HANDE : Who is the final authority to decide it?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : The Commissioner.

* 169 *Q.*—SRI N. R. THIAGARAJAN : Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(*a*) whether there is any Panchayat Union in this State either without a Government Hospital or a Local Fund Dispensary; and

(*b*) if so, the action taken to start a hospital within its limits?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM : (*a*) & (*b*) A statement [a] is placed on the Table of the House.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன் : பல பஞ்சாயத்து யூனியன் லிமிட்டில் ஆஸ்பத்திரி இல்லாமல் இருக்கிறது. அதற்கு காரணம் என்ன? இந்த பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களாவது அந்த இடங்களில் திறக்கப்படுமா? ஆஸ்பத்திரி இல்லாத பஞ்சாயத்தான கள்ளிக்குடி யூனியன் இருக்கிறது. தேனியில் இல்லை. நான் ஜில்லா போர்டு தலைவனாக இருந்தபோது ஆயுர்வேத மருத்துவ

[a] Printed as Appendix III on pages 667–678.

மனை அங்கு ஏற்படுத்தப்பட்டது. இப்போது அதுவும் இல்லை. ஆகையால் பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்களாவது அங்கு திறக்க ஏற்பாடு செய்யப்படுமா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: 160 பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர்கள் திறக்க வேண்டுமென்று அரசாங்கம் தீர்மானித்திருக்கிறார்கள். அதன் பிரகாரம் கனம் அங்கத்தினர் கூறுகிற பஞ்சாயத்துக்கும் பிரைமரி ஹெல்த் சென்டர் வருமென்று கூறிக் கொள்கிறேன்.

Cremation ground at Theni

* 170.—SRI N. R. THIAGARAJAN: Will the Hon. the Minister for Public Health be pleased to state—

(a) whether the Government have received any representation to shift the cremation ground at Theni in the Allinagaram Municipal limit, Madurai district; and

(b) if so, the action taken thereon?

THE HON. SRIMATHI JOTHI VENCATACHELLUM:—

(a) No;

(b) Does not arise.

திரு. என். ஆர். தியாகராஜன்: தலைவர் அவர்களே, தேனி நகரம் வளர்ந்துவரும் நகரம். அந்த நகரத்திற்கு மத்தியில் மயானம் ஒன்று இருந்தது. அதை எடுக்கவேண்டுமென்று தேனி மக்கள் நீண்ட நாட்களாகக் கூறிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஹெல்த் டிபார்ட்மெண்டில் அந்த விஷயம் காலதாமதமாக இருந்து கொண்டிருக்கிறது. எனவே அந்த மயானத்தை வேறு இடத்திற்கு மாற்ற விரைவில் உத்தரவு போடுவார்களா?

கனம் திருமதி ஜோதி வெங்கடாசலம்: இதைப்பற்றி அரசாங்கத்திற்கு எந்த விதமான தகவலும் வரவில்லை. இருந்தாலும் ஸ்பெஷல் ஆபீசர் அதற்கான அக்கறை எடுத்து வேறு ஒரு நிலத்தை 'acquire' செய்து அதற்குப் பிறகு அந்த burial கிரவுண்டை மாற்ற suggest செய்திருக்கிறார்கள்.

MR. CHAIRMAN: Questions are over.

[*Note.*—An asterisk (*) at the commencement of a speech indicates revision by the Member.]

II.—SUPPLY OF COPIES OF PROCEEDINGS OF THE COUNCIL RELATING TO OFFICIAL LANGUAGE POLICY TO TH EPRIME MINISTER AND THE HOME MINISTER OF THF GOVERNMENT OF INDIA.

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Mr. Chairman, Sir, yesterday after the closure of the Debate on the Official Language question, when we wanted that copies of proceedings of this House should be sent to the Hon. the Prime Minister and the Home Minister, Government of India, it was mentioned by the Hon.

the Leader of the House that a summary of the proceedings would be sent to them. Sir, there appears to be precedents in the year 1928 and 1937 for sending the entire proceedings of the Council. In the Parliamentary Committee report on the Official Language question itself it has been mentioned by the Committee in the preamble that the entire proceedings would be sent. Therefore I would request the Hon. the Leader of the House to send copies of the entire proceedings of the House.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, discussion need not encumber our records with unnecessary details.

Yesterday I said that a summary of the proceedings would be sent to the Government of India. On second thoughts, I felt it would be better to send the original itself, because we have to write out the summary, which is a burdensome task. We will forward to the Prime Minister and the Home Minister a record of the proceedings of this House. I would only request all hon. Members to correct their speeches, as quickly as possible, and give them to the House. And I would also request such of those hon. Members spoke in Tamil give an English version of their speeches so that it may be sent to the Prime Minister and the Home Minister, and the record may be complete and they may read them.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM: I may submit to the Leader of the House, Sir, that we need not take up the task of translating. The Government of India can very well translate it.

III.—MOTION UNDER RULE 21 (3) OF THE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Sir, the Hon. the Chief Minister has some urgent work, and, therefore, I move—

'That Item IV—Non-official Resolutions—on the Agenda be taken up before Item II—Discussion on the Traffic Accidents'.

MR. CHAIRMAN: The question is—

'That Item IV—Non-official Resolutions—on the Agenda be taken up before Item II—Discussion on the Traffic Accidents'.

The motion was put and carried.

IV.—NON-OFFICIAL RESOLUTIONS.

(1) TEACHERS IN SECINDARY SCHOOLS UNDER PRIVATE MANAGEMENT—*cont.*

DR. A. CHIDAMBARANATHAN: Sir, on the last occasion, the debate on this resolution was not concluded. Hon. Members Sri Rajah Iyer and others wanted to speak on this resolution, and the resolution was adjourned to the next non-official day for further discussion.

[13th March 1965

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, the resolution was partly discussed on that day, and further discussion was adjourned to the next non-official day. Since then the Government have conceded the request contained in the resolution, and the Government have passed the following orders :—

(i) that the approved rates of pay fixed by the Education Department and based on the Government scales of pay will stand;

(ii) that the teachers shall be protected against any immediate reduction of their total emoluments drawn for the month of March 1964; and

(iii) that the difference between the total emoluments for March 1964 on the basis of the actual rate of pay and the total emoluments due from 1st April 1964 according to approved rate of pay shall be treated as personal pay to be abscorbed in future increments in the approved scales of pay.

In view of the above orders, there will be no room for any complaint in regard to the reduction in the emoluments of the teachers serving under aided secondary schools with effect from 1st April 1964.

* DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I am thankful to the Hon. the Chief Minister for having gone so far as to relieve the distress as far as it can be of the teachers concerned. But still there appears to be some little difficulty which may mean thousands of rupees in one's life time—in the course of ten years. Well, the Hon. the Chief Minister said that the difference between the pay received on the 31st March 1964 and the approved pay would be treated as personal pay. In certain cases, it means that their future increments will be absorbed in the pay from year to year. For instance, if Rs. 30 or Rs. 40 is due as difference in their pay, and it is given as personal pay, to that extent the teacher concerned would lose his increment for three or four years. The comulative effect of this arrangement will mean a loss of Rs. 4,000 or Rs. 5,000 in the course of ten years. Therefore, I request the Hon. the Chief Minister to look into these hard cases again and see whether anything could be done so as to remove this sort of distress also.

THE HON. SRI M. BHAKTAVATSALAM : Sir, this subject has been discussed with the representatives of teachers and representatives of managements. It has been settled. I would not like to carry on the contraversy still further. Therefore, I would suggest to the hon. Member not to press this resolution. If he would write to me again, then I would look into the matter and see what further concessions could be granted. But I do not give any assurance. I do not want to enter into any commitment. If the hon. Member will write to me, I will look into the matter.

13th March 1965]

DR. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I am thankful to the Hon. the Chief Minister. I am not pressing my resolution.

The resolution was, by leave, withdrawn.

(2) SCALES OF PAY OF THE GOVERNMENT SERVANTS.

*திரு. எஸ். கே. சம்பத்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, என்னுடைய பேரில் இருக்கும் கீழ்க்கண்ட தீர்மானத்தை நான் முன்மொழிகிறேன்:—

"மாநில அரசுப் பணியாளர், மத்திய அரசுப் பணியாளர் ஆகியோரிடையே சம்பள விதங்களிலும் படிகளிலும் உள்ள வித்தியாசத்தைக் குறைத்து சம்பளம், படி ஆகியவைகளில் மாநில அரசுப்பணியாளர்களை மத்திய அரசுப்பணியாளர்களுக்கு நிகராக்குமாறு இம்மன்றம் அரசாங்கத்திற்குப் பரிந்துரைக்கின்றது".

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : தலைவர் அவர்களே, இத்தீர்மானத்தை நான் ஆமோதிக்கிறேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : கனம் தலைவர் அவர்களே, பல முறை இந்த மன்றத்திலே எடுத்து பல உறுப்பினர்களால் தரப்பட்ட ஒரு பொருள். அரசாங்கமும் இதற்கு மாறுபட்ட கருத்து வைத்திருக்காது என்பது எல்லோருக்கும் நன்றாகத் தெரியும். அதிலும் குறிப்பாக சோசலிஸ பாணியைக் குறிக்கோளாகக் கொண்ட இந்த அரசாங்கத்துக்கு ஒரே நிலையில் உள்ள, ஒரே வேலை செய்கிற பணியாளர்களிடையே வித்தியாசத்தைப் போக்குவதில் அக்கறை அதிகம் இருக்கிறது என்பதும் என்னைப்போன்றவர்களுக்கு நன்றாகத்தெரியும். இருந்தாலும் அந்த வித்தியாசத்தைக் குறைப்பதற்காக எடுக்கப்படும் நடவடிக்கைகளில் காலதாமதம் அதிகம் ஆகிக்கொடிருக்கிறதால் இந்தத் தீர்மானத்தை இந்த சபைமுன் கொண்டுவந்திருக்கிறேன் என்பதை முதலாவதாகத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். முன்னே குறிப்பிட்டபடி அரசாங்கத்துக்கு இந்தத் தீர்மானத்தைப் பொறுத்தவரையில் எந்தவிதமான கருத்து வேற்றுமையும் இருக்காது என்று நான் உறுதியாக நம்புகிறேன். அதை நான் அதிகமாகச் சொல்லிக் கொண்டு போகாமல், வித்தியாசத்தை விரைவில், அடுத்த ஆண்டுக்குள்ளாவது குறைக்க இந்த அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஒரே மாதிரியான வேலைதான் இரண்டு அரசாங்கப் பணியாளர்களுக்கும் இருக்கிறது என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அப்படிப்பட்ட பணியாளர்களுக்கு ஏதோ ரூ. 1 முதல் 2, 3 ரூபாய் அளவில் வித்தியாசம் இருக்குமானால் அவ்வளவு தாரம் இந்த மன்றத்திலே வாதாட வேண்டிய அவசியம் இருக்காது. அதிலும் நாள்தோறும் விலைவாசி ஏறிக்கொண்டிருக்கிற இந்தக் காலத்திலே, ஒரு சில ரூபாய்களாக இருந்தாலும், அந்த வித்தியாசம் அதிகமாக பாதிக்கிறது என்பது எனக்கு நிச்சயமாகத் தெரியும். இருந்தபோதிலும், குறிப்பாக என்ன என்ன வித்தியாசங்கள் இருக்கின்றன என்பதை இந்த மன்றத்தில் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். சம்பள விகிதத்திலே

இருக்கிற வித்தியாசத்தைச் சொல்லுவதற்கு முன்னால், படிகளில் இருக்கின்ற வித்தியாசத்தை பட்ஜெட் விவாதத்தின்பொழுது குறிப்பிட்டேன். கிட்டத்தட்ட பஞ்சப்படியில் இரண்டு பணியாளர்களுக்கும் வேற்றுமை இல்லை. இருந்தபோதிலும் வீட்டு வாடகை அலவன்ஸ், முக்கியமாக சென்னை நகரத்தில் இருக்கின்ற பணியாளர்களுக்காக சென்னை நகர அலவன்ஸ், இன்னும் மாநிலப் பணியாளர்களுக்கு கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறது. அளவில் சில பணியாளர்களுக்கு அது கிட்டத்தட்ட சம்பளத்தில் பத்து சத விகிதம் என்று இருக்கிறது. அந்த பத்து சதவிகிதத்தில் இந்த ஆண்டு ஐந்து சதவிகிதத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அடுத்த ஆண்டில் மிகுதியைக் கொடுக்க இந்த அரசாங்கம் முயற்சிக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்து, சம்பள விகித வித்தியாசத்தைப் பார்த்தால் செகரடேரியட்டில் இருக்கிற அலுவலர்களுக்கு 1, 2-வது செக்ஷன் அதிகாரிகளுக்குக்கூட கிட்டத்தட்ட ஆரம்பச் சம்பளமே ரூபாய் 100 ஆக இருக்கிறது. மத்திய சர்க்கார் பணியாளர்களுக்கு ரூ. 350 ல் ஆரம்பித்து கிட்டத்தட்ட ரூ. 900 வரை வாங்குவதற்கு வசதியிருக்கிறது. அதே நிலையிலுள்ள மாநிய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு ரூ. 250-ல் ஆரம்பித்து ரூ. 500 உடன் நின்று வருகிறது. அடுத்து, அவர்களுக்கு உதவியாளர்களாக இருப்பவர்களுக்கு மத்திய சர்க்காரில் ரூ. 210 முதல் 530 வரை போய் நிற்கிறது. நமது மாநிலப்பணியாளர்களுக்கு ரூ. 140-ல் ஆரம்பித்து மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களின் ஆரம்ப நிலைக்குப்போய் நின்றிருக்கிறது. குறிப்பாக கடைநிலை ஊழியர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, ஆரவது பியூனுக்கு ரூ. 20-க்கு மேலே வித்தியாசம் இருக்கிறது. ஒவ்வொரு துறையாக எடுத்துக்கொண்டாலும் சம்பள வித்தியாசம் ரூ. 20-க்குக் குறையாமல் இருக்கிறது. அடுத்தது "நான்-செகரடேரியட்" ஆபீசர்களை எடுத்துக் கொண்டால் ஒரு ஸ்டேனோகிராபர் மத்திய சர்க்காரில் ரூ. 130 முதல் ரூ. 300 வரை பெறுகிறார். நமது மாநில ஊழியர்களுக்கு ரூ. 90-ல் ஆரம்பித்து ரூ. 140-உடன் நின்றுவிடுகிறது. அதே மாதிரி அப்பர் டிவிஷன் கிளார்க், லோயர் டிவிஷன் கிளார்க் இவர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரையிலும் ரூ. 20-லிருந்து ரூ. 30 வரை வித்தியாசம் இருக்கிறது. அடுத்தது கார் ஓட்டிகளுக்குக்கூட மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு ரூ. 110-ல் ஆரம்பம் ஆகிறது. மாநில சர்க்கார் கார் ஓட்டிகளுக்கு ரூ. 90-ல் தான் ஆரம்பம். இன்னும் இந்த வித்தியாசத்தை ஏன் நாம் வைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டும் என்று என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. புதுதேஸ்வரத்தில் மகாநாடு, துர்க்காபூரில் மகாநாடு கூடுகிறார்கள். ஒவ்வொரு மகாநாட்டிலும் சோசலிஸம்தான் எங்கள் கொள்கை என்று பறைசாற்றுகிறார்கள். அமைச்சர்களைக் கேட்டால், சோசலிஸத்தைப் பற்றி உறுப்பினரைவிட நன்றாகத் தெரியும் என்று சொல்லுவார்கள். ஆனால் நான் சாதாரண மனிதன் என்ற முறையில், சமதர்மம் என்னால், ஒரே வேலைக்கு ஓரோரிடமான சம்பளம் கொடுக்கப்படுவது தான் பொருத்தம் என்பது என்னைப் போன்றவர்களின் கருத்து. சோசலிஸம் கொண்டுவர வேண்டுமென்று விரும்புகிறவர்கள் தங்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, தங்கள் அரசாங்கம் சம்பந்தப்பட்டவரை, தங்கள்

அரசாங்கப் பணியாளர்கள் சம்பந்தப்பட்டவரை, முதலாவது செய்து காண்பித்தால் அவர்கள் அந்தக் கொள்கையில் அதிகமான நம்பிக்கை உடையவர்கள் என்று மக்கள் எடுத்துக்கொள்ள முடியும். அது இல்லாமல், சொல்லுவது ஒன்று, செய்வது ஒன்று என்றிருந்தால் அவர்களுக்கே இந்தக் கொள்கையிலே நம்பிக்கை இருக்கிறதா என்ற சந்தேகம் பொதுமக்களுக்கும் என்னைப் போன்றவர்களுக்கும் அடிக்கடி எழுகிறது என்பதைச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஆகவே சோசலிஸப்பாணியில் அக்கறை கொண்டுள்ளதாக சொல்லும் அரசாங்கம் இந்தச் சம்பள வித்தியாசத்தை நீக்கவேண்டுமென்று பணிவன்புடன் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இப்போது மத்திய சர்க்காரில் கீழ்த்தர சிப்பந்திகளிலிருந்து மேல் தட்டு வரையில் குறைபாடுகள் குறைந்து வருகின்றன. நான் சொல்லுகிற சிகப்பு நாடா லஞ்சம் அங்கு அதிகமாக இல்லை. அதே மாதிரி நாட்டிலே எந்த இலாகாவை எடுத்துக் கொண்டாலும், எந்தத் துறையை எடுத்துக் கொண்டாலும், பொது மக்கள் அறிகிறார்கள் உணருகிறார்கள்; லஞ்சம் இருக்கிறது, லஞ்ச ஊழல்கள் இருக்கின்றன என்பதை மறுக்கவில்லை. எனென்றால் 4, 5 நாட்களுக்கு முன் எனது ஊரிலிருந்து நீதி ஸ்தலத்துக்கு ஒருவர் சென்றார் ஜாமீன் எடுக்க. அங்கே பத்து, இருபது ரூபாய் செலவு செய்து மாணவர் ஒருவரை மீட்டு வர வேண்டியநிலை ஏற்பட்டது என்று சொன்னார். சாதாரணமாக கோர்டில் ஒரு பள்ளி மாணவனை மீட்டு வர ரூ. 10,20 செலவு ஆகிறது என்று சொன்னால், இலாகாக்களில் இருக்கிற இது மாதிரி குறைகளைப்பற்றி நான் அதிகமாகச் சொல்லவேண்டியது இல்லை. இதை அரசாங்கம் உணருகிறது என்பதில் எனக்கு நம்பிக்கை குறைவு கிடையாது. உணர்ந்தால் மட்டும் போதாது. அதை நிவர்த்திக்க முயற்சி எடுக்க வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். எதற்காகக் குறிப்பிடுகிறேன் என்றால், முன்னால் குறிப்பிட்டதுபோல், இது மாதிரி குறைகள் எல்லாம் மத்திய சர்க்கார் இலாக்காக்களில் கண்டிப்பாக வருகின்றன என்பதை நாம் அறிகிறோம். நாம் தொடர்பு கொண்டுள்ள இலாக்காக்களில் அந்த இலாக்காக்களுக்குச் சென்றால் அதிகமாக இல்லை. இங்கு இருக்கிறது என்று சொன்னால், அவர்கள் நிம்மதியாக இருக்க அவர்களுடைய தேவைக்கேற்ப சம்பளத்தை உயர்த்திக் கொடுத்தால் அதைப் போக்கமுடியும் என்பதற்காகத்தான் என்னைப் போன்றவர்கள் இதை எடுத்துக்காட்டுகிறோம். அதிகம் கொடுக்காவிட்டால் என்ன அவர்கள் வேலை செய்தாலும் செய்யாவிட்டாலும் பரவாய் இல்லை என்ற நிலை ஏற்பட்டு விடக் கூடாது. பணம் இல்லை என்று காரணம் சொல்லலாம். அவசியம் இல்லாத பல இலாகாக்களை ஏற்படுத்தி பல அலுவலர்களை ஏற்படுத்தி எல்லோருக்கும் கொஞ்சம் சம்பளம் கொடுப்பதைவிட போதிய அளவுக்கு தேவையானவர்களை வைத்துக் கொண்டு அவர்களைத் திறமையாக பணியாற்றச் செய்தால் இன்னும் திறமையாக வேலை நடக்கும் என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் தெரிவித்துக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

மற்றும் எப்பொழுது இந்தச் சம்பளத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டாலும் எங்களுக்கு மனம் இருக்கின்றது, பணம் இல்லை என்றுதான் அமைச்சர் அவர்கள் குறிப்பிடுகின்றார்கள். அதிலும் சென்ற பட்ஜெட் விவாதத்தின்போது விடையளித்த தொழில் அமைச்சர் அவர்கள்கூட அதையே குறிப்பிட்டிருந்தார்கள். அவர்களுக்கு ஒன்று மட்டும் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். நமது மாநிலம் சம்பந்தப்பட்டவரையிலே, விரயம் ஆகும் பொருளையெல்லாம் கூடுமான வரை கண்காணித்து விரயம் ஆகாமல் செய்வார்களேயானால், அதிலும் குறிப்பாக பலன் இல்லாத திட்டங்களிலே அதிகம் செலவிடுவதையெல்லாம் குறைத்துக்கொண்டு இந்த அரசாங்க ஊழியர்களுக்குக் கொடுக்க முன் வருவார்களானால் இப்பொழுது என்ன பலன் இருக்கிறதோ மக்களுக்கு அதற்குக் குறையாத பலன் கண்டிப்பாகக் கிடைக்கும் என்று சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகின்றேன். அந்தப் பயனில்லாத திட்டங்களையெல்லாம் சொல்வதற்கு இங்கே காலமில்லையென்றாலும், என்ன திட்டம் எப்படி எப்படி வீணாகிறது என்று கேட்பார்களேயானால், அதை எழுதவோ அல்லது வேறு சந்தர்ப்பத்திலே இந்த மன்றத்திலே சொல்வதற்கோ தயாராக இருக்கிறேன்.

அதுமல்லாமல், ஒரு வினாவிற்கு விடையளிக்கும்போது, அமைச்சர் அவர்கள், ஐந்து லட்சத்துக்கு மேற்பட்ட தொகையை இந்தியைப் பரப்புவதற்காக மத்திய அரசாங்கம் சென்னை அரசாங்கத்துக்குக் கொடுக்கின்றது என்று சொன்னார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : சென்னை அரசாங்கத்திற்கு வந்திருக்கிறது என்று சொன்னேன்.

திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் : தொகை கொடுத்துக் கொண்டிருக்கின்றார்கள். அப்படி இந்தியைப் பரப்ப ஐந்து லட்சம் கொடுக்கும் அரசாங்கத்திடமிருந்து நமது மாநிலப் பணியாளர்களுக்கு அவர்கள் பணியாளர்களுக்குக் கொடுப்பதைப் போன்று சம்பளம் கொடுக்க வேண்டிய தொகையை கொடு என்று ஏன் கேட்டு வாங்கக்கூடாது? அதற்கு ஏன் பின் தங்க வேண்டும் அல்லது சந்தேகப்படவேண்டும் என்பதுதான் என் கேள்வி. இந்த அரசாங்கம் கொஞ்சம் தைரியத்தை வரவழைத்துக்கொண்டு மத்திய சர்க்காரை வலியுறுத்திக் கேட்கவேண்டுமென்று இந்த சந்தர்ப்பத்திலே சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். இந்த விஷயத்தை எடுத்துச் சொல்லவேண்டும். நாமும் பொதுப்பணிக்கு அது உகந்தது அல்ல என்பதை எடுத்துக் காட்டவேண்டும் என்பதுதான் என்னுடைய வேண்டுகோள். இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டு வந்ததே, இந்த மாநில அரசாங்கம் அதிகமாக அக்கறை காட்டி வலியுறுத்தி மத்திய சர்க்காரிடத்திலிருந்தாவது அதற்கு வேண்டிய விஷயாசத்திற்குத் தேவையான பொருளைக் கேட்டு வாங்கி நமது மாநிலப் பணியாளர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டுமென்பதற்காகத்தான். அந்த அரசாங்கம் என்கிலே கொண்டு நம்மிடத்திலே பொருள் இல்லை யென்றாலும் மத்திய அரசாங்கத்திடத்திலேயிருந்து எந்த விதத்திலேயாவது நிதியைப் பெற்று இந்த விஷயாசம் இல்லாமல் உடனடியாகச் செய்ய வேண்டும் என்று இந்த அரசாங்கத்தைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* **Sri G. KRISHNAMOORTHY**: Mr. Chairman, Sir, I wholeheartedly support the resolution before the House. It is now more than eighteen years since we got Swaraj and it is really painful to see that even brothers in the same family living in the same house, having the same qualifications and doing the same work should be drawing different salaries and different allowances on account of the fact that one is employed under the Central Government and the other happens to be employed under the State Government. Now, Sir, our Constitution under the Directive Principles says that there must be equal pay for equal work and there must be equality of opportunity and so on. Now in reply to this the Government of Madras can say that they do not have that necessary finance and that the Central Government is going on increasing the salary and allowances of their servants without consulting the State Government. Whatever it is, it is our duty, the duty of the State Government to point out to the Central Government that things as they are, are not conducive to satisfactory work in the States and that they must consult the State Governments whenever they increase the salaries and allowances of their servants and they must also be told that they must contribute to the extent to which the State Government are not able to bear the difference between salaries and allowances of the State and Central Government. So I would request the Government to see that some arrangement is made to make the pay and allowances of the State Government servants and the Central Government servants the same as far as possible. It may be a big task for the Government of India but it is high time that we pointed this out to them that in spite of 18 years of democratic rule we are unable to render this simple justice that two persons having similar qualifications and doing similar work should have the same status. In the days of the Britisher we used to think of the Central Government and the State Government as two different units with differing powers and papers had to go from here and there and so on. But after we have begun to aim at a socialistic pattern of society, it is but right that we should point out to the Centre day and night in all our correspondence that it is their duty to see that all citizens, if they have similar qualifications and do similar work, must get similar pay.

With these words, I support the resolution once again wholeheartedly, Sir.

Dr. H. V. HANDE: Mr. Chairman, Sir, I am one of those who have always held that the pay scales and allowances of the Madras Government servants must be brought on a par with those of Central Government servants. Sir, let me take this opportunity to thank the Chief Minister for having already narrowed down slightly the differences by granting overall increment in pay for all the State Government employees. I only request now the Chief Minister to extend this generosity a little more and completely wipe out this difference. I need not tell this House that charity

begins at home. Right in this campus there are nearly 2,000 employees who are a little dissatisfied that they do not have the same pay scale and allowance as the Central Government servants have. I think it would be a very wise policy for the Treasury Benches to think deeply about this subject and see that the discontentment is totally removed so that the 2,000 and odd employees in his campus and the other employees of the State Government who are now in Madras City may all be satisfied and may do their work which they are carrying on now with greater vigour and satisfaction. In this particular context I do not know whether it would be advantageous to the Non-Gazetted Officers who are in Madras City, even if it is not possible to give them the extra pay and allowance in cash, to be paid at least in kind by opening more fair price shops specially for them so that their discontentment may be completely removed. I request the Government to examine this issue in great detail and find out how much extra money will be required and do their best at least in the next budget to see that the various employees in this City are completely satisfied.

Thank you, Sir.

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: கனம் நேவர் அவர்களே, மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும், இந்த மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் ஒரே மாதிரியான சம்பளம் இருக்கவேண்டும் என்பது கொள்கை அளவிலே நன்முகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் ஒரே மாதிரி இருக்க வேண்டுமென்றால் இங்கே இருக்கிற மாதிரி அங்கே இருக்க வேண்டும் என்று அவர்கள் கேட்கலாம். சில சலுகைகள் நாம் கொடுக்கிறோம். அது மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு இல்லை.

இரண்டாவது, மத்திய சர்க்கார் உத்தியோகஸ்தர்கள் என்றால் அவர்கள் எங்கே வேண்டுமானாலும் போக வேண்டும். அமிர்தசரஸ் போக வேண்டும். சண்டிகர் போக வேண்டும். ஜெய்பூர் போக வேண்டும். கௌஹாத்தி போக வேண்டும். எங்கே போட்டாலும் போக வேண்டும். ஆனால் இங்கே இருக்கிறவர்கள் தமிழ் நாட்டுக்குள்ளேதான் இருக்கிறார்கள். தமிழ் நாட்டுக்குள்ளே இருக்கிறவர்கள்கூட, சென்னை நகரத்திலேயே இருக்க வேண்டும், வேறு ஊர் போவதற்குக் கஷ்டமாக இருக்கிறது என்கிறார்கள்.

இங்கே பள்ளிக்கூடத்தில் மூன்று சம்பளச் சலுகை கொடுத்தோம். இப்பொழுது சம்பளத்தையே எடுத்துவிட்டோம். வைத்திய வசதியெல்லாம் கொடுக்கிறோம். இவைகளையெல்லாம் அவர்கள் கொடுக்கிறார்களா என்றால் இல்லை.

இப்பொழுது பஞ்சப்படியை அதிகப்படுத்தி யிருக்கிறோம். இதிலே 600 ரூபாய்க்கு மேலே 1,200 ரூபாய் வரை உள்ள சம்பளத்தக்குக்கூட நாம் கொடுப்பது நியாயம் என்று நினைத்துக் கொடுத்தோம். அங்கே இருக்கிற நிதியமைச்சர் வேண்டியதில்லை என்று விட்டுவிட்டார். நாம் அதைப் பின்பற்றவில்லை. இங்கே Pay

Commission இதிலேகூட அவர்களுக்குச் சலுகை கிடைக்கவில்லை. ஆகவே அவர்களுக்கும் கொடுக்க வேண்டியது நியாயம் என்று கருதி, அதனாலே சில லட்சக்கணக்கான ரூபாய் செலவு ஏற்பட்டாலும் அதைப் பொருட்படுத்தாமல் கொடுத்திருக்கிறோம். வெறுமனே equality, socialism என்பதைப் பற்றி பல கோணங்களிலே இருந்து வியாக்கியானம் செய்யலாம். அதற்கொன்றும் அளவே கிடையாது.

இதையெல்லாம் நாம் யாருக்காகக் கொடுக்கின்றோம்? நாம் பொது மக்களுக்காக வேலை செய்கின்றோம். அவர்களுடைய வாழ்க்கைத் தரம் என்ன, இவர்களுடைய வாழ்க்கைத்தரம் என்ன என்று பார்க்க வேண்டும். எத்தனையோ பேர் B.A., M.A., படித்தவர்கள், Technical examinations படித்தவர்கள் பாஸ் பண்ணிவிட்டு வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார்களே, அவர்களுக்கும் இவர்களுக்கும் சமப்படுத்த முடியுமா? இரண்டு பேருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்க முடியுமா? Socialism என்றால் அதுவும் Socialism என்று சொல்லலாம். சும்மா பேசுவதற்கு Socialism என்று சொல்வதிலே பயனில்லை. இந்த மாதிரி மாநிலத்துக்கு Sovereignity உண்டு. மத்திய ஆட்சி வேறு இருக்கிறது. சில வகைகளிலே அவர்களுடைய உதவியைக் கேட்கின்றோம். சில வகைகளிலே உதவியை எதிர்பார்ப்பதில்லை.

பஞ்சப்படி உயர்வைப் பொறுத்த மட்டிலும் நமது மாநில Pay Commission சிபாரிசிலேகூட அரசாங்கம் ஒப்புக்கொண்ட போது, மத்திய அரசாங்கம் என்ன கொடுக்கின்றதோ அதற்கு சமமாக கொடுக்கின்றோம் என்று ஒத்துக்கொண்டு இருக்கின்றோம். அதனால்தான் நமக்கு எவ்வளவு கஷ்டமிருந்தாலும்—மத்திய அரசாங்கம் இதிலே உதவி கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லிவிட்டார்கள்; இருந்தாலும்—நாம் எவ்வளவோ strain பண்ணி இந்த பட்ஜெட்டிலே up-to-date ஆகப் பண்ணியிருக்கிறோம், வேறு மாநிலங்களிலே—மைசூர் ஆந்திராவிலே—அது மாதிரிச் செய்யவில்லை. இனிதான் செய்ய வேண்டியிருக்கிறது. இந்தப் படியை up-to-date ஆக ஆக்குவதற்கு 5 கோடி ரூபாய் செலவாகிறது. அதை எவ்வளவு கஷ்டமானதாக இருந்தாலும் செய்யவேண்டும் என்று செய்திருக்கிறோம்.

இப்பொழுது I.A.S. இலேயும் Sub-Collector ஆக இருக்கிறார்கள். இன்னும் Promotion வகையிலே Deputy Collector ஆக இருக்கிறார்கள். இவர்கள் இரண்டு பேருக்கும் சம்பள வித்தியாசம் இருக்கிறது. அப்படி பார்த்துக்கொண்டே போனால் எவ்வளவோ இருக்கிறது. எல்லாவற்றையும் சமப்படுத்துவது என்று கொள்கை அளவிலே சொல்லிக்கொண்டு இருக்கலாம். அது சாத்தியப்படாத விஷயம்.

இந்த மாகாணத்திலே மிகவும் உற்சாகத்தோடு பணிபுரிகிறார்கள். அவர்களுக்குக் கஷ்டம் இல்லாமல் இல்லை. கஷ்டங்களை எந்த அளவுக்குப் போக்க முடியுமோ அந்த அளவுக்கு கவனம் செலுத்திக் கொண்டு வருகிறோம். இப்பொழுது Consumer Co-operative Stores வைத்துக் கொடுக்கின்றோம். விலை வாசி நியாயமாக

இருக்கக் கூட்டுறவு முறை மூலமாக வசதி செய்து கொண்டிருக் கிறோம். அப்படி என்ன என்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்துகொண்டு இருக்கிறோம்.

இந்த வரவு செலவுத் திட்டத்திலே நான் தெரிவித்தது அவர் களுக்கெல்லாம் பஞ்சப்படியை பொறுத்தமட்டில் மத்திய ஆட்சி யிலே எப்படி கொடுக்கின்றார்களோ அந்த மாதிரிக் கொடுக்கின் றோம். 600 ரூபாய் முதல் 1,200 ரூபாய் வரை சம்பளம் பெறுகிற வர்களுக்குக்கூட பஞ்சப்படி கொடுப்பது நியாயம் என்று கொடுக் கின்றோம் என்று சொன்னேன். அவர்கள் வரவேற்றார்கள். வரவேற்றார்கள் என்றால், சரியாகப் போய்விட்டது, குறையே இல்லை என்று சொல்லவில்லை. அவர்களுடைய பெருந்தன்மை யினால் அரசாங்கத்தின் கஷ்டத்தையும் உணர்கிறார்கள். அரசாங்கம் எந்த மக்களுக்காகப் பாடுபடுகிறதோ அந்த மக்களின் நிலைமையையும் உணர்கிறார்கள். ஆகவே சந்தோஷமாக இருக் கிறார்கள். அவர்களிடையே அந்த அதிருப்தியை ஏற்படுத்துவது நல்லதல்ல.

அவர்கள் குடும்பங்களிலே கஷ்டமெல்லாம் இருக்கிறது. கஷ்ட நஷ்டத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கிறார்கள். அது ஒரு உயர்ந்த பண்பாடு. பெண்கள் நன்றாகக் குடும்பத்தை நடத்திக் கொண்டு போவார்கள். பக்கத்து வீட்டு அம்மா வந்து மாட்டுப் பெண்ணைப் பார்த்து உனக்கு நல்ல புடவை இல்லை, நகை இல்லை, வசதியில் இல்லை, அது இல்லை, இது இல்லை என்று சொல்லிக் கொண்டே இருப்பது என்றால், ஒன்று இரண்டு பேர் எப்போதுதான் காது கொடுப்பார்கள், மற்ற பெண்கள் சரிதான், உன் வேலையைப் பார்த்துக்கொண்டு போ, என்று சொல்லிவிடுவார்கள். அவரவர்கள் வீட்டிலே இருப்பவர்கள், பார்த்துக் கொண்டு இருக் கிறார்கள்.

ஆகையினாலே இப்பொழுது நாம் எவ்வளவு தாராள அரசாங்கம் பணியாளர்களுக்குச் சலுகை அளிக்க முடியுமோ அளிக்கின்றோம். சம்பளம் கொடுக்கின்றோம். எல்லாவற்றையும் சமமாகக் கொடுத் தால் திட்டத்தை நடத்த முடியாது. கொடுத்தால் நல்லதுதான். அதிகம் என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் மற்ற திட்டங்களையும் நடத்த வேண்டும். திட்டங்களுக்காக ஊழியர்களை அல்ல, ஊழி யர்களுக்காகத் திட்டமில்லை.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: எதைக் கொடுத்தாலும் 'கொடு' என்றுதான் கேட்கிறார்கள்.

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: மக்களுக்காகத் திட்டமே தவிர திட்டத்துக்காக மக்கள் இல்லை. மக்களுக்காக திட்டம். திட்டத் துக்காக ஊழியர்கள். கூடிய வரைக்கும் அவர்களுடைய கஷ்டத்தை உணர்ந்து நடத்திக் கொண்டு போகிறோம். மத்திய ஆட்சியிலே இருப்பதைப்போல City Compensatory Allowance கேட்கிறார்கள். பஞ்சாப்பிலே இருக்கிறவர்களா Madras City-க்கு வந்திருக்கிறார்கள்? இங்கே இருக்கிறவர்கள்தான் இருக்கிறார்கள்

செலவு இல்லை என்று சொல்லவில்லை. இங்கே இருந்து டெல்லிக்குப் போகிறவர்களுக்கு அதிக சம்பளம் கொடுக்கிறார்கள். ஆகவே அதற்கு ஒப்பிட்டுக் கொடுக்கவில்லை என்று சொல்வது நியாயமில்லை. கனம் உறுப்பினர் உயர்ந்த எண்ணத்தோடு சொல்லி இருக்கலாம். இருந்தாலும் அரசாங்கத்தைப் பொறுத்த மட்டில் அவர்களிடத்திலே அக்கறை இல்லாமல் இல்லை. அக்கறை இருப்பதாலேதான் அவர்கள் கேட்காமலேயே பஞ்சப் படியை உயர்த்திக் கொடுக்க 5 கோடிக்கு மேலே செலவாகிறது என்றாலும் எப்படியோ கஷ்டப்பட்டு, வரவு செலவுத் திட்டத் தில் துண்டு விழுந்தால்கூட, மத்திய ஆட்சி எதுவும் கொடுக்க முடியாது என்று சொல்லி விட்டால்கூட, நாம் அதைக் கொடுக்க முடிவு செய்தோம். ஆகையினால் இந்தத் தீர்மானத்தை அரசாங் கம் ஏற்றுக்கொள்வதற்கில்லை என்று கூறி, பிரேரேபித்த கனம் உறுப்பினர் அவர்களும் இதை Press செய்யாமல் இருந்தால் நல்லது என்று சொல்லி என் வார்த்தையை முடித்துக் கொள் கிறேன்.

*** திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்:** கனம் தலைவர் அவர்களே, கனம் முதல் அமைச்சர் அவர்கள் கொடுத்த விளக்கம் எந்த விதத்திலும் திருப்தி தருவதல்ல என்பதை எல்லோரும் உணர முடியும். மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கு அதிகச் சம்பளம் கொடுக்கப் படுகிறது என்ற ஒரே காரணத்திற்காக மட்டும் மாநில அரசாங்க ஊழியர்களுக்கு நாங்கள் அதிகச் சம்பளம் கேட்கவில்லை. ஒரே நாளில் ஒரே நிலையில் ஒருவர் மத்திய அரசாங்கத்திற்கும், இன் னொருவர் சென்னை மாநில அரசாங்கத்திற்கும் உத்தியோகத் திற்குச் சென்றால், அவ்விருவருடைய சம்பளங்களிடையே வித்தி யாசம் இருக்கக் கூடாது என்பதற்காக இந்தக் கோரிக்கையை நான் எழுப்புகிறேன். வேலையில் சேர்ந்த பிறகு வரும் வருஷங் களிலும் இந்த வித்தியாசம் இருக்கிறது. நம் அரசாங்க ஊழியர் கள், பக்கத்து வீட்டுக்காரர்கள் சொல்வதைக் கேட்டுவிட மாட் டார்கள். நம் மாநில அரசாங்க ஊழியர்கள்மீது இத்தகைய குற்றச்சாட்டு வரக்கூடாது என்பதுதான் என் எண்ணம். யாரா வது சொல்வதைக் கேட்டு அவர்கள் அதிகச் சம்பளம் கேட்டுக் கொண்டிருக்கிறார்கள் என்ற எண்ணம் அரசாங்கத்திற்கு இருக்கக் கூடாது என்று இந்த சந்தர்ப்பத்தில் சொல்லிக்கொள்கிறேன். இன்றைக்கு இல்லாவிட்டாலும் என்றைக்காவது ஒரு நாள் இந்தச் சம்பள வித்தியாசம் நீக்கப்படவேண்டுமென்ற எண்ணம் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இருந்தால், இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற நான் தயாராயிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட எண்ணம் இந்த அரசாங்கத்திற்கு இல்லையென்றால், இந்தத் தீர்மானம் தோற்றுப் போகக் கூடுமானாலும், இதை நான் வற்புறுத்துகிறேன்.

MR. CHAIRMAN: Is the hon. Member withdrawing his Resolution?

SRI S. K. SAMBANDHAN: I am not withdrawing, Sir.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"This House recommends to the Government to take steps to narrow down the differences in the scales of pay and allowances between the State Government servants and the Central

Government servants and to place them on par with the Central Government servants in the matter of pay and allowances ".

The Resolution was put and lost.

(3) Secondary Grade trained Teachers in Higher Graede Posts.

* திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் தலைவர் அவர்களே, என் பெயரிலுள்ள தீர்மானத்தை வாசித்துவிட்டு, அதன் பிறகு அதற்கு விளக்கம் தருகிறேன்.

" This Council recommends to the Government that all secondary grade trained teachers in higher grade posts in the various elementary schools under the various agencies in the State be given Secondary grade scales of pay ".

Dr. A. CHIDAMBARANATHAN : Sir, I second the resolution.

திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி : கனம் தலைவர் அவர்களே, இது ஒரு சாதாரணமான தீர்மானம். இது கட்சிச் சார்பற்றது. இது ஆசிரியர்களையும், வருங்காலக் குழந்தைகளையும், கல்வியையும், நாட்டில் கல்வி நன்முக வளர வேண்டுமென்ற கருத்தையும், நியாயத்தையும் பொறுத்தது. ஏற்கனவே வழங்கப்பட்டு வந்த நியாயமானது திரும்பவும் வழங்கப்பட வேண்டும் என்று சொல்வதற்காக இந்தத் தீர்மானம் கொண்டுவரப்பட்டுள்ளது. இந்தத் தீர்மானம் ஒரு சீர்திருத்தத்தைக் கோருகிறது. சுமார் 2,000 ஆசிரியர்கள் அவர்கள் படிப்புக்குரிய சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருக்கிறார்கள்; அதாவது, படித்துள்ள படிப்புக்கு என்ன சம்பளம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று அரசாங்கம் நிட்டமிட்டிருக்கிறதோ அந்தச் சம்பளம் கொடுக்கப்படாமல் இருந்து வருகிறார்கள். 1956-ல் இதே சர்க்காரின் கணக்குப்படி, சர்க்காரின் நிதி நிலை மிகவும் குறைவானதாகவும், மோசமானதாகவும் இருந்திருக்க வேண்டும். அப்படிப்பட்ட நிலையிலும், அந்தக் காலத்தில் கூட, ஒரு ஹையர் கிரேடு உபாத்தியாயர் செகண்டரி கிரேடு பரிட்கை பாஸ் பண்ணிவிட்டால், 'ரிலேட்' வந்த மறு தினத்திலிருந்தே அவருக்கு அந்தப் புதிய கிரேடுக்குரிய சம்பளம் கொடுக்கப்பட்டுவிடும். எக்காரணத்தாலோ இந்த வழக்கத்தை அரசாங்கத்தார் நிறுத்திவிட்டார்கள்.

இது சம்பந்தமாக, கனம் அங்கத்தினர்களுக்கு ஒரு விஷயத்தை நான் சொல்ல வேண்டியது அவசியம். இந்த உத்தியோகங்களில் பெயர்கள் விசித்திரமாக இருக்கும். ஹையர் கிரேடு என்பது உண்மையில் ஹையர் கிரேடு இல்லை. ஒரு சாதாரண நபர் மூன்றாவது ஃபாரம் (8-வது வகுப்பு) பாஸ் பண்ணி 'டீச்சர்ஸ் ட்ரெயினிங்' இரண்டு ஆண்டு பெற்று ஆசிரியராக ஆனால், அவருக்கு ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர் என்று பெயர். எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் பண்ணிவிட்டு இரண்டு வருஷங்கள் உபாத்தியாயர் பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்களுக்கு செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்கள் என்று பெயர். மூன்றாவது ஃபாரம் பாஸ் பண்ணியுள்ள பல ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்கள், தங்கள் நன்மை

யையும் நாட்டின் நன்மையையும், சர்க்கார் அவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்த ஊக்கத்தையும் கருதி, 'ப்ரைவேட்டாக' எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பரிட்கைக்குப் போய் அதைப் பாஸ் பண்ணி, செகண்டரி கிரேட் பயிற்சியும் பெற்றிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இவ்வாறு உயர்ந்த படிப்புப் பெற்றிருக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர்கள் காலத்திலும், இப்படி செகண்டரி கிரேட் பாஸ் பண்ணியவர்களுக்கு அரசாங்கத்தார் ஊக்கம் கொடுத்தார்கள்; அப்போதும் அவர்களுக்குப் பரிட்கை பாஸ் பண்ணின மறு தினத்திலிருந்தே உயர்ந்த சம்பளம் கொடுத்து வந்தார்கள். ஆனால் அரசாங்கத்தார் திடீரென்று 1956-ல் ஒரு உத்தரவு போட்டு, இந்த வழக்கத்தை நிறுத்தி விட்டார்கள், இப்போது ஒரு ஹையர் கிரேட் ஆசிரியரின் சம்பள ஸ்கேல் ரூ 65—1—70—2—90; ஸெகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர்களின் சம்பள ஸ்கேல் ரூ. 90—4—110—3—140. எனவே இப்போது 2,000 ஆசிரியர்கள், 90 ரூபாய் சம்பளம் பெறத் தகுதி பெற்றிருந்தாலும், 65 ரூபாய்தான் கொடுக்கப்பட்டு வருகிறார்கள். இத்தகைய தகுதி பெற்றவர்களுக்கு ஆரம்பத்தில்—முதல் ஆண்டில்—சம்பளக் குறைவு ரூ. 25; முதல் ஐந்து வருஷங்களில் வருஷத்திற்கு 3 ரூபாய் வீதம் சம்பள உயர்வு குறைத்துக் கொடுக்கப்படுகிறது. காரணம் 65 ரூபாயில் ஆரம்பமாகும் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் சம்பளத்தில், முதல் 5 வருஷங்களில் ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கும் ரூ. 1 வீதம் உயர்வு (இன்க்ரிமெண்ட்) இருக்கும் போது, 90 ரூபாயில் ஆரம்பமாகும் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் சம்பளத்தில் முதல் ஐந்து வருஷங்களில் ஒவ்வொரு வருஷத்திற்கும் 4 ரூபாய் வீதம் உயர்வு இருக்கிறது. மேலும் ஐந்தாவது வருஷ முடிவில் இந்த ஆசிரியர்களிடையே இருந்த சம்பள வித்தியாசம் ரூ. 25-இலிருந்து ரூ. 40 ஆக அதிகரிக்கிறது; 15 வருஷ முடிவில், மாதச் சம்பளத்திலுள்ள இந்த வித்தியாசம் 50 ரூபாய். அதற்குப் பிறகு ரிடையராகும் வரை இந்த ஆசிரியர்களுக்கு மாதம்தோறும் அபராதம் இந்த 50 ரூபாய். முப்பது வருஷ சேவிசுக்கு இப்படிப்பட்ட ஒரு ஆசிரியருக்கு 6,500 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது. இந்த அபராதம் கொடுப்பதற்கு, இந்த நஷ்டத்தை அடைவதற்கு, அவர் என்ன குற்றம் பண்ணினார்? ஆசிரியர்களுக்கு ஊக்கமளிக்க வேண்டியது சர்க்காரின் கடமை. ஆசிரியர்களின் தரத்தை உயர்த்த 'இன்ஸ்டிட்யூட் ஆஃப் எஜுகேஷனுக்கு' 'ப்ரொவைட்' பண்ணியிருப்பதாக வரவு செலவுத் திட்டத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. கல்வித் துறையில் சுமார் 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்ய சர்க்கார் தயாராயிருக்கிறது. அப்படி இருக்கும்போது, ஒரு ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர், " நான் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் பண்ணிவிட்டு, அதற்கு மேல் ஸெகண்டரி கிரேட் ட்ரெய்னிங்கும் பெற்றுவிட்டு ஏற்கனவே

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [13th March 1965

செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகங்களுக்கு நியமிக்கப்பட்டு அவர்களுக்கு 90 ரூபாய் சம்பளம் கொடுக்கப்படுகிறது. எனவே, முதலில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக வந்துவிட்டு பிறகு செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகத்திற்குரிய தகுதியைப் பெற்றவர்களுக்கு "நீ முதலில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக வேலையில் சேர்ந்தாய். நாங்கள் கல்விக்காக 37 கோடி ரூபாய் செலவு செய்யத் தயாராக இருந்தாலும், நீ ஹையர் கிரேட் ஆசிரியராக இருந்த பாபத்திற்காக உனக்கு செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கிடையாது. (சிரிப்பு) உன் தலையில் 'ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்' என்று லேபில் ஒட்டப்பட்டிருக்கிறது, அது ஒட்டியது, ஒட்டியது தான்" என்று அரசாங்கத்தார் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்கு இதனால் சென்ற ஆண்டில் 6,500 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படுகிறது என்று நான் இந்த சபையில் பல தடவை சொல்லியிருக்கிறேன். இவர்கள் 2,000 பேர்; 12,000 ஆக்மார்க்கள். ஆசிரியர்களுக்குக் குழந்தைகள் ஜாஸ்தி. (சிரிப்பு) ஒரு ஆசிரியரின் குடும்பத்தில் சுமார் 6 அல்லது 8 பேர் இருப்பார்கள். இவர்களுக்கு ஏற்படும் நஷ்டத்தை கணக்கிடும்போது 'செகரிங் டெபாரிட்' கணக்குப் போட்டுப் பார்த்தால், நஷ்டத் தொகை இன்னும் அதிகமாக இருக்கும். இவர்களுக்கு செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கொடுக்காததற்கு காரணம் சொல்லும்போது, "ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் 'போஸ்ட்'ல் இவ்வளவுதான் இருக்க வேண்டும் என்று 1956-ம் ஆண்டில் நிர்மானித்து விட்டோம். இவர்களுக்கு ஹையர் கிரேட் லேபல் போட்டு விட்டோம். ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகத்திற்கு வந்த இவர்கள் பாபம் பண்ணியிருக்கிறார்கள்" என்று அரசாங்கத்தார் சொல்வதுபோலாகிறது. ஆங்கிலம் போதிக்க வேறு புதியவர்கள் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகங்களுக்கு நியமிக்கப்படுவது குறித்து கேள்வி கேட்டால், "முதலில் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களாக வேலைக்கு வந்த இவர்கள் செகண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் வேலைக்குத் தகுதியற்றவர்கள். இவர்கள் ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் வேலைக்குத்தான் தகுதி உள்ளவர்கள்" என்றும் சொல்லப்படுகிறது.

இப்போது மொத்தம் 80,000 ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்கள் இருக்கிறார்கள். "சில வருஷங்களுக்குப் பிறகு ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர் உத்தியோகங்களையே எடுத்து விடுவோம். அப்போது எல்லா ஹையர் கிரேட் ஆசிரியர்களுக்கும் செகண்டரி கிரேட் டிரெய்னிங் கொடுத்து விடுவோம். அதற்குத் திட்டம் இருக்கிறது" என்று சர்க்கார் சொல்கிறார்கள். 2,000 ஆசிரியர்களுக்கு செகண்டரி கிரேட் சம்பளம் கொடுக்க 6 லட்சம் ரூபாய்தான் தேவை. 80,000 ஆசிரியர்களுக்கும் அந்தச் சம்பளம் கொடுப்பதென்றால், 2½ கோடி ரூபாய் செலவாகும். இப்போது இவர்களுக்கு மேலே உயர்ந்த சம்பளம் கொடுத்து [illegible] என்ற எண்ணம் சர்க்காருக்கு இருந்தால், [illegible] இல்லாத காரணத்தால் [illegible]

[illegible] நன்மை

13th March 1965] [திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

சர்க்காரிடமே செகண்டரி கிரேடுக்கு குறையாத ஆசிரியர் இருக்கவேண்டுமென்ற திட்டம் இருக்கிறது என்பதால்தான் செகண்டரி கிரேடு ஆசிரியர்களிடையே இருக்கும் இந்தச் சம்பள வித்தியாசத்தை நீக்க வேண்டும் என்று சொல்கிறேன். ஒரே கிரேடு ஆசிரியர்களுக்குள்ளேயே ஏன் இந்தச் சம்பள வித்தியாசம் இருக்க வேண்டும்?

மாநில சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும், மத்திய சர்க்கார் ஊழியர்களுக்கும் இடையே இருக்கும் அகவிலைப் படி வித்தியாசம் போக வேண்டுமென்பதற்காக 5 கோடி ரூபாய் செலவழிக்க இந்த சர்க்கார் முன்வரும்போது, ஒரே இடத்தில் ஒரே கிரேடில் இருப்பவர்கள் இருவரில் ஒருவருக்கு அவருடைய சேவிசில் மொத்தம் 6,800 ரூபாய் நஷ்டம் ஏற்படக்கூடிய நிலைமையை இதே சர்க்கார் மாற்ற முன்வராதது வருந்தத்தக்க விஷயம்.

சாதாரணமாக ஆதிகாலத்தில் குழந்தைகளை பன்னிரண்டு வயதுக்குள் கொண்டுவந்து விடுங்கள் என்று பெரியவர்கள் சொல்வார்கள். கீழ் கிளாசில்தான் அக்குழந்தைகளுடைய 'விட்ட குறை தொட்ட குறை', என்று சொல்லக்கூடிய பூர்வஜென்ம வாசனையை அறிந்து ஏற்கனவே இருக்கக்கூடிய சக்தியை உணர்ந்து அதற்குமேலே ஆசிரியர்கள் பயிற்சி அளிக்கிறார்கள், 'Education is the manifestation of perfectoin already in man.' குழந்தைகளுக்கு இருக்கக்கூடிய அறிவை வெளியே இழுப்பது தானே தவிர பஞ்சைத் திணிப்பது போல கல்வியைப் புகட்டுவது அல்ல என்று சொல்வதைப்போல குழந்தைகள் பிறந்தவுடனே என்னென்ன சக்திகள் இக்குழந்தைகளுக்கு இருக்கிறது என்று அறிய மனோதத்துவ சாஸ்திரத்தை நன்றாகப் படித்து பி.ஏ.,பி.டி., படித்தவர்களைக் கொண்டு கீழ் கிளாசுகளில் பாடம் கற்பிக்க வேண்டுமென்று அந்தக் காலத்தில் சொல்லி வந்தோம். சுதந்திரம் வந்து பதினெட்டு ஆண்டு ஆகியும் எஸ்.எஸ்.எல்.சி. பாஸ் செய்தாலும் போடத் தயங்குகிறோம். இரண்டாயிரம் பேர் பாஸ் பண்ணி வந்தால்கூட அவர்கள் நெற்றியில் ஒட்டிய லேபிளை நீக்கமாட்டோம் என்று சொல்கிறோமே, அது பொருந்துமா? மனோதத்துவ சாஸ்திரம் முக்கியமான பாடம். மனோதத்துவ சாஸ்திரம் படித்துவிட்டு குழந்தைகளுக்கு இன்னும் ஊக்கமாகச் சொல்லிக் கொடுக்கிறோம் என்று சொல்கிற நேரத்தில் கல்வி இலாகா கொடுக்க மாட்டேன் என்கிறது. 37 கோடி ரூபாய் செலவழிக்கிறோம், மொத்த வருமானத்தில் 22 சதவிகிதம் கல்விக்காக செலவழிக்கிறோம் என்றும் சோஷலிஸ்டிக் பேட்டர்ன் என்றும் சொல்கிற சர்க்கார் கல்வி இலாகாவில், கல்வி பயில ஊக்கமளிக்க வேண்டிய இலாகாவில், ஏற்கனவே போடப்பட்ட சம்பளம் மற்ற விபரங்களில்தான், லெகண்டரி கிரேடு பாஸ் பண்ணினாலும் அதே சம்பளம்தான் என்று சொல்கிறார்கள், ஏற்கனவே செலவழித்ததை விட அதிகமாக சர்க்கார் செய்கிறதே, எங்கள் இரண்டாயிரம் பேருக்குக் கொடுக்க சம்பளம் இல்லையா; நாங்களும் பாஸ் செய்

[திரு. ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி] [13th March 1965

திருக்கிறேமே, எங்களுக்குக் கிடையாதா என்று கேட்டால், அது மறுக்கப்படுகிறது. யாரும் வேலைக்கு வந்தால் அதில் முன்னேறி வர வேண்டுமென்பதுதானே நியதி. ஆறு லட்சம் ரூபாய் சர்க்காரிடம் இல்லையா? பள்ளிகள் நன்முக நடக்கவேண்டாமா? தேசப்பிதா காந்தியடிகள் சொல்லியதுபோல, எதிர்கால சமுதாயத்துக்கு மனோவிலையை, நியாக உணர்வை உண்டுபண்ணக் கூடிய ஆசிரியர்களுக்கு மன ஏக்கம் இல்லாமல் மனோசாந்தி வர வேண்டுமென்பதற்காக இதைச் சொல்கிறேன். இது கட்சிப் பிரச்னை அல்ல. எல்லோரும் இதற்கு ஆதரவு தரவேண்டும். இதைக் கொடுக்கச் செய்தால்தான் தமிழ்நாடு முன்னேற்றமடையும் என்பதை நாம் எல்லோரும் அறிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும் இதற்கு ஆதரவு காண்பிப்பீர்கள் என்றும் நினைத்து இந்தத் தீர்மானத்தைக் கொண்டுவருகிறேன்.

*டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களால் கொண்டுவரப்பட்டிருக்கிற இத் தீர்மானத்தை முழுமனதுடன் ஆமோதித்து வரவேற்கிறேன். திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் பேசிய அளவு வீரமாகவோ, தீரமாகவோ, உணர்ச்சிவசப்பட்டோ, வேகமாகவோ, மூச்சுவிடாமலோ யாராலும் பேச முடியாது. அதிக சொற்களைக் கூறி இந்த சபையின் நேரத்தை எடுத்துக்கொள்ள நான் விரும்பவில்லை.

AN HON. MEMBER: Why not speak in English?

MR. CHAIRMAN: He adopts the Tamil medium for non-official business.

டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்: திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்கள் குறிப்பிட்டதுபோல ஆரம்பப் பள்ளி ஆசிரியர்கள், மேல் வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்கும் தகுதிபெற்றிருந்தாலும்கூட மேல் வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்க வாய்ப்பு கிடைக்காத காரணத்தால் இடைப்பட்ட சம்பளத்தில் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஹைஸ்கூலுக்கு அவர்கள் மாற்றப்பட்டிருப்பார்களானால் கட்டாயம் அவர்களுக்கு 90 தொடக்கமாகும் சம்பளம் கொடுத்திருப்பார்கள். எஸ். எஸ். எல். சி. படித்துப் பயிற்சி பெற்றுள்ள ஆசிரியர்களை மேல் வகுப்புகளுக்கு வாய்ப்பு இருந்தால் அனுப்பி அந்தச் சம்பளத்தையும் கொடுக்குமாறு அமைச்சர் அவர்களுக்கு ஒரு ஆலோசனை கூற விரும்புகிறேன். இரண்டாவது தொடக்கநிலைப்பள்ளிகளில் வேலை பார்க்கிற மூன்று, நான்காவது வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் ஆங்கிலம் கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களானால் செகண்டரி கிரேடு பயிற்சி ஆசிரியர்களுக்குக் கொடுக்கும் ரூ. 90 தொடக்கச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம், பிரிட்டிஷ் கவுன்சில் பயிற்சி பெற்றிருக்கிற காரணத்தால், இப்போது நான்கு, ஐந்தாவது வகுப்பு ஆசிரியர்கள் இதே தகுதியுடையவர்கள் கொஞ்சம் பயிற்சி பெற்றிருந்தால் M.E.L.T. campaign பயிற்சி மூலம் செகண்டரி கிரேடு சம்பளம் கொடுக்கலாம். இரண்

13th March 1965] [டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன்]

டாயிரம் ஆசிரியர்கள்தான் இடைப்பட்ட நிலையில் இருக்கிறார்கள். இவர்களை நான்கு, ஐந்தாவது வகுப்புப் பாடம் எடுக்கும்படி செய்து M.E.L.T. campaign பயிற்சிக்குப் போகும்படி செய்து நான்கு, ஐந்தாவது வகுப்பு ஆசிரியர்களாகப் பாவித்து அவர்களுக்கு ஏன் செகண்டரி கிரேடு சம்பளம் ரூ. 90 கொடுக்கக் கூடாது என்று அரசாங்கம் சிந்திக்குமாறு கேட்டுக்கொண்டு இத்தீர்மானத்தை வரவேற்கிறேன்.

*திரு. க. அன்பழகன்: தலைவர் அவர்களே, உயர்திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களால் தரப்பட்டிருக்கிற தீர்மானம் சில ஆண்டுகளாகவே ஆசிரியர் சமுதாயத்தில் மிகப்பெரிய குறையாக இருந்துகொண்டிருக்கிற பிரச்னை பற்றியதாகும். அரசாங்கத்தின் கொள்கைக்கு ஏற்ப அந்த ஆசிரியர்கள் நிலை அமையவில்லை என்பதை நான் எடுத்துக்கூற விரும்புகிறேன். மிகக் குறைந்த ஊதியத்தில் வேலைசெய்கிற ஆரம்பநிலை ஆசிரியர்களுக்கு, அவர்களுடைய கல்வித் தரத்தை அடிப்படையாக வைத்து, உயர்ந்த கல்வித்தரம் பெற்றிருந்தால் அவர்களுக்கு ஊக்கம் அளிக்க வேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய கடமையாகும். அத்தகைய கருத்து ஒன்றை அரசாங்கம் ஏற்கனவே வெளியிட்டிருக்கிறது. தொடக்க நிலை வகுப்புகளில், முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் ஹையர் எலிமெண்டரி ஆசிரியர்கள் என்ற நிலையில் தொடக்கநிலை ஆசிரியர்களாக ஓரளவு பயிற்சி பெற்றவர்கள் அமர்த்தப்படுவதைவிட, பத்தாவது படித்து பயிற்சி பெற்றவர்களை நியமிக்கும் நிலைமை ஏற்படவேண்டுமென்றும் அப்போதுதான் கல்வித்தரம் உயரும் என்றும் அரசாங்கம் முன்னரே கூறியிருக்கிறது. ஆரம்ப வகுப்புக்களில் எத்தகைய தகுதியுள்ளவர்கள் வேண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ அத்தகைய தகுதி பெற்றவர்கள், ஏற்கனவே அரசாங்கத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிற விதிமுறைகளின்படி, இதைவிட உயர்ந்த வகுப்புகளில் பாடம் நடத்துகிறபோது ரூ. 90-100 சம்பளம் பெறுகிறவர்கள் அங்கு வேலை கிடைக்காத காரணத்தால் தங்களுடைய படிப்புக்குப் பெறுகிற ஊதியத்தைவிட ரூ. 25 அளவுக்குக் குறைத்துப் பெறுகிறார்கள். அப்படி அவர்கள் குறைத்துப் பெறுவார்களேயானால் இதுதான் வழங்கப்படுகிற சம்பளம் என்று காரணம் சொல்லலாமே தவிர, அவர்கள் செய்கிற வேலைக்கு அதுதான் முறையான சம்பளம் என்று சொல்ல முடியுமா என்று கேட்டால் 3, 4-வகுப்பானாலும், முதல் வகுப்பானாலும் செய்கிற வேலையின் தரத்திலும், அளவு எல்லாம் ஒன்றுதான் என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். ஆசிரியர்களுடைய கல்வித் தரத்துக்கு ஏற்ப அவர்கள் வகுப்புகளில் பாடம் நடத்துகிற முறை உயர்ந்ததாக இருக்க முடியும்., வகுப்புகள் வேறானாலும் பொதுவாக ஆசிரியர்கள் கடமையை நோக்கும்போது ஏறத்தாழ ஒரே வகையானதாகும். மூன்று, நான்காவது வகுப்புகளில் பாடம் நடத்த வாய்ப்பு கிடைக்கவில்லை; முதல் வகுப்புகளில் நடத்துகிறார்கள் என்பதற்காக முதல் இரண்டு வகுப்புகளில் பாடம் நடத்த நியமிக்கப்படும் ஆசிரியர்களைவிட உயர் தகுதி

[திரு க. அன்பழகன்] [18th March 1965

பெற்றிருந்தாலும் அவர்களுக்கு உரிய சம்பளம் மறுக்கப்படுகிறது என்றால் அது நியாயமாகாது. இன்றைக்கு அரசாங்கம் அதை ஏற்காததால் அவர்கள் படிப்புக்குரிய சம்பளம் அனுமதிக்கப்பட வில்லை, பணம் ஒதுக்கப்படவில்லை என்று காரணம் சொல்லலாமே தவிர சிந்தித்துப் பார்த்தால் அது ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டிய தாகும். இதனால் ஏற்படும் செலவு, 150 கோடிக்கு வரவு-செலவுத் திட்டத்தை உருவாக்குகிற ஒரு அரசாங்கத்திற்கு மிகச் சிறிய செலவாகும். இது நியாயமா இல்லையா என்று எண்ணிப்பார்க்க வேண்டும். வெவ்வேறு தொழில் வகையாக இருக்கும் சூழ்நிலையில் ஒரே அளவு படித்தவர்கள் சிலர் கிளார்க்காக போகிறார்கள் : வெவ் வேறு ஊதியம் பெறுவது நியாயம். சிலர் வேறு தொழில்களுக்கு போகிறார்கள், அவர்களுக்கிடையே ஊதிய வேறுபாடு இருந்தால் அதை ஏற்றுக்கொள்ளமுடியும். ஒரே பள்ளிக்கூடம், பக்கத்து வகுப்பறை, ஒரே பணி. ஆறு ஏழு வயது குழந்தைகளுக்குப் பாடம் நடத்துகிறவர்கள், எட்டு ஒன்பது வயது பிள்ளைகளுக்குப் பாடம் நடத்துகிறவர்கள் என்பதுதான் வேறுபாடு. இருவரும் படித்துப் பயிற்சி பெற்றது ஒரே அளவு படிப்பு. ஆனால் அவர் களில் ஒருவர் வாங்கும் சம்பளம் ரூ. 100. இன்னொருவர் வாங் குவது ரூ. 70 என்று வேறுபட்டால் எவ்வளவு தூரம் அவர்களது உள்ளத்தில் வேதனையை, வருத்தத்தை, வாழ்க்கையைப் பற்றிய அருவருப்பான உணர்ச்சியை அது உண்டாக்குகிறது என்று எண் ணிப்பார்க்கவேண்டும். இப்போது பாதிக்கப்பட்டவர்கள் ஏறத் தாழ இரண்டாயிரம்பேர். நமது மாநில அரசாங்க ஊழியர் களுக்கு மத்திய அரசாங்க ஊழியர்கட்குச் சமமான ஊதியம் தர வேண்டும் என்ற முதல் தீர்மானத்தை திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன் கொண்டுவந்து விளக்கிப் பேசியதற்கு பதில் அளித்த அமைச்சர் அவர்கள்கூட ஒரு மருமகள் கதை சொன்னார்கள். ஒரு வீட்டுக்கு வந்த மருமகளிடம் பக்கத்து வீட்டுப் பெண் எடுத்துகிற ஆடைகள் உனக்கில்லையே என்று பிறர் சொல்லக்கேட்டு அது தமக்கில்லையே என்று வருத்தப்பட்டால் அது தவறு என்று சொன் னார்கள். இந்தத் தீர்மானம் பக்கத்துவீட்டார் மருமகளுக்குச் சொல்கிற யோசனை அல்ல. இரு தகுதியுடைய ஆசிரியர்களும் ஒரே வீட்டில் இருக்கிற பெண்களைப் போன்றவர்கள். ஒரே வகை வேலை செபவர்கள், அக்காள் முன்னால் பிறந்தாள், தங்கை பின்னால் பிறந்தாள் என்பதற்காக மட்டுமே சிறிய பிள்ளைகளாக இருந்தாலும் தமக்கைக்கு மட்டும் நல்ல புடவை, நகை என்றால் தங்கை கேட்காமல் விடுவதில்லை. எனக்கும் இரண்டு பெண்கள் இருக்கிறார்கள். இந்த நிலைமையும் அதில் உள்ள நியாயமும் தெரியும். அக்காள் தங்கையைப் போல ஒரே இடத்தில், ஒரே தகுதியுள்ளவர்கள், ஒரே காரியம் செய்கிறவர்கள் இந்த ஆசிரியர் கள். ஏற்கனவே உள்ள கல்வித்திட்டத்தின்படி இன்னின்ன அளவுக்கு ஊதியம் தருவோம், இன்னின்ன படி நிலையில் இந்நின ஆசிரியர்கள் நியமிக்கவேண்டுமென்று சொல்லிவிட்ட காரணத் தால் மட்டும் தகுதிபெற்ற இரண்டாயிரம் ஆசிரியர்கள் பாதிக்கப் படக்கூடாது. டாக்டர் சிதம்பரநாதன் அவர்கள் சொல்கிறபோது

18th March 1965] [திரு க. அன்பழகன்]

எனக்குத் தோன்றியது,—சில வகையில் சிறப்பான தகுதிகள் பெற்றிருப்பார்களானால் அவர்களுக்கென்று சில சிறப்பு ஊதி யத்தை (Special allowance) வழங்கிக்கொண்டிருக்கிறது இந்த அரசாங்கம். எனவே எட்டாவது வகுப்பு வரையில் படித்து விட்டுப் பயிற்சி பெற்று அந்த வகுப்புப் பாடத்தை நடத்து வதற்கு பதில் 10-வது வரை படித்து முடித்து 2 ஆண்டுகள் பயிற்சி பெற்று வருகிற ஆசிரியர்களுக்கு இடைநிலை ஆசிரியர் (secondary grade) ஊதியம் உடனடியாகத் தர முடியாவிட்டாலும் தருவதற்கு உண்மையாக ஒருவேளை எந்தக் காரணத்தாலும் தடை இருந்தால் ஒரு சிறப்பு ஊதியம் தருவதற்கேனும் உடனடி யாக முன்வரவேண்டும். அடுத்து இப்படிப்பட்ட இடைநிலை பயிற்சி பெற்ற ஆசிரியர்கள் ஹையர் கிரேடு ஆசிரியர்களின் இடங்களில் வேலைபார்த்தால் எவ்வப்போது மேல்நிலைக்கு வரச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் அவர்கள் அந்தப் பதவிக்கு உயர்த்தப் பட வேண்டும். அரசாங்கக் கொள்கைப்படி Secondary grade ஆசிரியர்கள் Higher grade ஆசிரியர்கள் வகுப்பை நடத்துகிற காரணத்தால் பள்ளிக் குழந்தைகள்—சிறந்த பயனைப் பெறு கிறார்கள் என்ற அடிப்படையிலே அவர்களுக்கு Secondary grade ஆசிரியர் சம்பளம் தருவதற்கான ஒரு திட்டத்தை முதலமைச்சர் அவர்கள் மேற்கொள்ள வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொண்டு எதிர்கட்சிக்காரர்கள் கொண்டுவருகிற தீர்மானம் என்று கருதாமல் கொண்டு வந்த நண்பர் நடுநிலையாளர் என்ற முறையில் இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக்கொள்ள வேண்டுமென்று ஒரு வேண்டுகோளை வைத்து அந்தத் தீர்மானத்தை நான் ஆதரித்து முடிக்கிறேன்.

*கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம் : தலைவர் அவர்களே, எதிர் கட்சி கொண்டுவருகிற தீர்மானத்தையெல்லாம் எதிர்க்கவேண்டும் என்பது இல்லை. ஒத்துக்கொள்ளக் கூடிய வாய்ப்பு வராதா என்று எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ரொம்ப மகிழ்ச்சி அதிலும் இந்தத் தீர்மானத்தை மிரேரேபித்த திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி உருக்க மாகப் பேசினார்கள். எப்போதும் அவர்களுக்கு என்னுடைய பாராட்டுதல் உண்டு. ஆசிரியர்களுக்காகப் பாடுபடுகிறவர். ரொம்ப உருக்கமாக மூச்சுக்கூட விடாமல் பேசினார்கள். இவ்வாறு உருக்கமாகப் பேசியதற்காகவாவது கொடுத்து விட வேண்டும் என்பது என் சொந்த அபிப்ராயம். முதல் தீர்மானத்தைக்கூட ஆதரித்து திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி பேசினார்கள். கனம் சம்பந்தன் முதல் தீர்மானத்திலே என்ன சொன்னார்? "ஒரே வேலை செய்கிற வர்களுக்கு இரண்டு விதமான சம்பளம் இருக்கலாமா, இரண்டும் ஒரே வேலைதானே. மத்திய சர்க்காரிலும் அதே வேலை மாநில சர்க்காரிலும் அதே வேலை. சம்பளம் மட்டும் வேறு வேறு இருக் கலாமா? என்று கேட்டார்கள். அதை திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆதரித்தார்கள். இரண்டும் வேலைதான். 2, அல்லது முதல் வகுப்பு Higher grade ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கிற பாடத்தை Secondary grade ஆசிரியர் கற்றுக் கொடுத்தால் ஒரே

வேலைதான். உயர்ந்த research scholar, post-graduate degree வாங்கியிருக்கலாம். Trombay-ல் Atomic Power Plant-ல் வேலை பார்த்தால் ரூ. 2,000 சம்பளம் கிடைக்கும். வேலை கிடைக்க வில்லை. Presidency College-ல் Physics Professor ஆகப் போடுகிறோம். அதற்கு ரூ. 2,000 சம்பளம் கொடுக்க முடியுமா? எப்படி எதிர்பார்க்க முடியும்? ஏதோ pass பண்ணி யிருக்கிறார். நீங்கள் உயர்ந்த ஜாதி என்று அதிகம் சம்பளம் கொடுக்க முடியுமா? வீட்டுக்கு வருகிற மருமகளைப் பற்றிச் சொன் னார்கள். பணக்கார வீட்டிலிருந்து அதிர்ஷ்டம் உள்ள பிள்ளைக்கு மருமகள் வருகிறாள். இன்னொரு பிள்ளைக்கு ஏழை வீட்டிலிருந்து பெண் வருகிறாள். பணக்கார வீட்டிலிருந்து அந்தப் பெண் வந்திருப்பதால் சாப்பாட்டுக்கு உட்காரும்போது வெள்ளித்தட்டு வைத்து அறுசுவையோடு போடுவது, ஏழைக் குடும்பத்திலிருந்து வந்தவளுக்கு உலர்ந்த இலையைப் போட்டு சாதம் போட்டால் நன்றாக இருக்குமா? ஒத்துக்கொள்ளுமா அந்தப் பெண்? வீட்டுக்கு வந்தபின் பணக்காரப் பெண், ஏழை வீட்டுப் பெண் என்று பார்க்க முடியுமா? ஒரே மாதிரியாக வேலைதான். எலிமெண்டரி கிரேட் ஆசிரியர் சொல்லிக் கொடுக்கிற பாடத்தைச் சொல்லிக் கொடுக்கலாம். என்னுடைய நோக்கம் அதில் பிடித்தம் உண்டு. குறைந்த பட்சம் Secondary grade தான் இருக்கவேண்டும். அதுவும் 1, 2-வது வகுப்புப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்க திறமை வேண்டும். ஆரம்பப் பள்ளிகளிலே Secondary grade ஆசிரியர்களைத்தான் வைக்க வேண்டும் என்பது நம் லட்சியம். ஆனால் அந்தத் திட்டத்தை இப்போதே எடுத்துக் கொள்ளவில்லை. ஒரே வகுப்பில் இரண்டு ஆசிரியர்கள் பாடம் கற்றுக் கொடுக்கிறார் கள் என்பதற்காக அதிகச் சம்பளம் கொடுப்பது என்பது நியாய மாக இருக்காது. டாக்டர் அ. சிதம்பரநாதன் அவர்கள் தீர்மானத்தை ஆதரித்துப் பேசினார்கள். என்னுடைய கருத்தும் அவர் சொன்னதுதான். வேறு எதாவது வேலை வாய்ப்பும், அந்த Secondary grade ஸ்தானத்தில் போட்டுக் கொடுக்கலாம் என்று சொன்னார்கள். அதில் ஆட்சேபனையில்லை. Secondary grade teachers இத்தனை பேர் என்று ஒதுக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதில் அவர்களுக்கு வேலை கிடைக்கச் செய்யப் பார்க்கலாம். ஒரே பாடத்தைச் சொல்லிக்கொடுக்க இரண்டு விதமான சம்பளம் இருக்க நியாயம் இல்லை. அவர்களுக்கு Secondary grade சம்பளம் கிடைக்க சீக்கிரம் வாய்ப்பு கிடைக்கும். ஒதுக்கப்பட்ட ஸ்தாபனத்துக்குப் போக வேண்டும், அப்படிப் போனால் சம்பளம் கிடைக்கும். இந்த ஆரம்பப் பள்ளிகளைப் பொறுத்தவரையில் சட்டம் செய்திருக்கிறோம். பஞ்சாயத்து யூனியன் பொறுப்பில் இருக்கிறது. பஞ்சாயத்து யூனியனுக்கு நிதி வாய்ப்பு வைக்கப்பட் டிருக்கிறது. அதில் பள்ளிக்கூடம் நடத்தவேண்டும். ஸ்தாபனம் தலைக்கு எவ்வளவு என்று கணக்குப் போட்டு சட்டம் செய்திருக் கிறோம். அதை வைத்துக்கொண்டு அவர்கள் சம்பளம் கொடுக்க வேண்டும். நாம் தீர்மானத்தை நிறைவேற்றிவிட்டால் பஞ்சாயத்து யூனியன் என்ன செய்வார்கள்? அரசாங்கத்திடம் கேட்பார்கள். அரசாங்கத்தைக் கேட்டால் நிதியை எப்படிக் கண்டுபிடிப்பது?

நிதி கிடைக்கவேண்டுமென்றாலும் கொள்கை அளவில்கூட சரி யில்லை. எத்தனையோ பேர் எனக்குத் தெரியும். secondary grade training உள்ள இடத்துக்கு B.T. வருகிறார்கள். B.T. ஆச்சே அதிகச் சம்பளம் கொடு என்று கேட்டால் எப்படிக் கொடுப்பது? உயர்ந்த பதவி கிடைக்கும் வரை அதில் இருக்கிறார்கள். நான் படித்த காலத்தில் L.T. படித்தவர்கள் சின்ன வகுப்புக்கு வந்து சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். அதற்காகச் சம்பளம் அதிகம் கொடுப்பதில்லை. B.T. வைக்கவேண்டுமென்ற நிமித்தம் இருந்தால் அந்தச் சம்பளம் கிடைக்கும் கனம் உறுப்பினர் பிரேரேபித்து திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆதரித்ததில் எனக்குப் பிடித்தம் இல்லாமல் இல்லை. உருக்கமாகப் பேசினார். ஆசிரியர்களுக்குள்ள கஷ்டத்தை உணராமல் இல்லை. அதற்காக நாம் தண்டனை கொடுக்கிறோம் என்று சொல்லுவதெல்லாம் கற்பனையில் சொல்லுவது. ஆசிரியர் கள், புலவர்கள சொல்லுகிற விஷயம். எப்போது Secondary grade ஸ்தானத்துக்குப் போவார்களோ அப்போது அதிக சம்பளம் கிடைக்கும். கூடிய சீக்கிரம் எல்லாவற்றையும் Secondary grade-ஆக மாற்ற திட்டம் உள்ளது. கூடியவரை பெண்களைத்தான் வைக்க உத்தேசிக்கப்பட்டிருக்கிறது. அதற்காக ஆண்கள் கவலைப்பட வேண்டாம்; ஆரம்பப் பள்ளிகளில் பெண்களை வைப்பதுதான் நல்லது. Secondary grade training இருப்பது நல்லது. அது என்னுடைய எண்ணம். நான் அமெரிக்கா போயிருந்தபொழுது அங்கே பெண்கள் இருந்தார்கள். பெண்களை ஆசிரியராக வைத்தால் நல்லது என்று அங்கு சொல்லுகிறார்கள். நல்ல ஒழுக்கம் ஏற்படும் என்ற கருத்துத்தான். ஆரம்பப் பள்ளி களில் Secondray grade-ஆக மாற்றுவது. அந்தத் திட்டம் படிப்படியாகத்தான் வர வேண்டும். எலிமெண்டரி பள்ளியில் பாடம் சொல்லிக்கொடுப்பவர் Secondray grade. ஆகவே அதிகச் சம்பளம் கொடு என்பதைக் கொள்கை அளவில் ஒப்புக் கொள்ளவில்லை. எதற்கும் சோசலிசம். எப்பொழுதே திருஷ்டாந் தம் வந்துவிட்டது. ஒரே வேலை செய்கிறதால் ஒரே மாதிரி சம் பளம். ஒரே வேலை செய்தாலும் வேறுவிதமாகச் சம்பளம் கொடுக் கலாம். அதுவும் சோசலிசம். சோசலிசம் எல்லாம் எப்படி அடி படுகிறது என்பதற்குச் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாக இருக்கிறது. இந்தத் தீர்மானத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்கு இல்லை என்று வருத் தத்துடன் சொல்லி திரு. கிருஷ்ணமூர்த்தி அதை வற்புறுத்த வேண்டாம், ஆசிரியர்களுக்கு நல்ல எதிர்காலம் இருக்கிறது என்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். திரு. தங்கவேலு முதலியார், காஞ்சிபுரம் நகர மன்றத்தலைவர் சம்பளம் அதிகம் என்று தீர்மா னம் போட்டுவிட்டால் எங்கிருந்து பணம் கொடுப்பது என்று கேட்பார்.

திரு. ஏ. கே. தங்கவேல் முதலியார்: யாரிடமிருந்தும் பணம் வாங்க முடியவில்லை. பட்ஜட் பாஸ் பண்ணிவிட்டாலும் பணம் கேட்டால் எடுத்துக் கொடுக்க முடியவில்லை.

[13th March 1965

கனம் திரு. எம். பக்தவத்சலம்: எனவே புதிதாக நீர் மானத்தை நிறைவேற்றி இன்னும் கொஞ்சம் சம்பளத்தைக் கூட்டிக் கொடுங்கள் என்று நகர மன்றத் தலைவர்களுக்கு உத்தரவு போட்டு என்ன பிரயோசனம்? இருப்பதையே சரிப்படுத்த முடிய வில்லையே. இப்படி எல்லாம் சங்கடம் இருப்பதால் இந்தத் தீர்மானத்தை வற்புறுத்த வேண்டாம் என்று கேட்டுக் கொள்ளு கிறேன்.

திரு ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி: கனம தலைவர் அவர்களே, முத லமைச்சரவர்கள் சொன்ன பதிலாவது எனக்கு அவ்வளவு சரி என்று படவில்லை. உண்மையான சோஷலிசம் என்றால் ஒரே வேலை செய்கிறவர்களுக்கு ஒரே சம்பளம் என்றுதான் கேட்கின்றோம்.

இரண்டாவது Secondary grade post இவ்வளவு, higher grade post இவ்வளவு என்று பொருள்பட 1956-லே—சுதந்திரம் வந்து 9 வருஷம் கழித்து தீர்மானித்தது. ஆங்கிலத்திலே retro-grade step என்று சொல்வார்கள். அது பிற்போக்கு policy யாக இருப்பதால் நாம் செய்த தவறை உணர்ந்து 1965-ல் எட்டு வருஷம் கழித்து அதை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும் என்றுதான் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

1956-லே கனம் முதலமைச்சரவர்கள் அப்பொழுது அமைச்ச ராக இருந்திருப்பார்கள். இதே சபையில் secondary grade post ஆசிரியர் எந்த class-ல் இருந்தாலும் 45—2—85 சம்பளம் வேண்டு மென்று இதுமாதிரி உத்தியோகச் சார்பற்ற தீர்மானம் கொண்டு வந்து, காங்கிரஸ் கட்சியிலே உள்ள பலரும் ஆதரித்து, கனம் சுப்பிரமணியம் அவர்கள் ஒப்புக்கொண்டு—1954 என்பது ஞாபகம், 10 வருஷத்துக்கு மேலே ஆகிறது—மாகாணம் பூராவும் எல்லா Secondary grade ஆசிரியர்களுக்கும் 45—2—85 அமுலில் இருந்து வந்தது. பிற்பாடு White paper என்று போட்டு, அது Higher Elementary School-க்குத் -க்குக் கிடையாது என்று Lower Elementary School- தான் உண்டு சர்க்கார் மாற்றினார்கள். அப்போப்பட்ட பிற்போக்குக் கொள்கை கல்வி இலாகாவிலே இருக்கக்கூடாது என்று சொல்கிறோம். முதலமைச்சரவர்கள் Secondary grade ஆசிரியர்கள் எங்கெங்கே வேலை செய்கிறார்களோ அதையெல்லாம் Secondary grade post என்று போட்டுவிட்டால் இதிலே கஷ்டம் வந்துவிடும் என்று சொல்கிறார்கள். ஒரு ஆறு லட்ச ரூபாய்க்கு, பஞ்சாயத்து கொடுக்க முடியாது, Municipality கொடுக்க முடியாது என்று சொல்வது நியாயமில்லை. கல்விச் செலவிலே எல்லாம் சர்க்கார் தான் கொடுக்கவேண்டும். ஆங்கிலேயன் ஆளுகிறபோது "Local self Government is but a branch of the Government. It is entitled to all the privileges of the State Government." என்று சொன்னன். ஆகையினாலே எதோ பஞ்சாயத்து இருக் கிறது, முனிசிபாலிடி இருக்கிறது, காஞ்சிபுரத்திலே கொடுக்க முடியாது என்ற நிலைமை நியாயமில்லை. ஒரே பதவியிலே தாரதம்யம் இல்லை. Central Government Servants, N.G.O. களுக்கு

13th March 1965] [திரு ஜி. கிருஷ்ணமூர்த்தி]

சொன்ன மாதிரி வித்தியாசம் இல்லை. பஞ்சாயத்து எல்லாம் செய்யவேண்டும் என்றால் பஞ்சாயத்துக்கு சர்க்கார்தானே பணம் ஒதுக்குகிறார்கள். அந்த பஞ்சாயத்து வேறு சர்க்கார் வேறு என்றால் ஒத்துக்கொள்ள முடியாது. ஆங்கிலேயன் காலத்தில் தபால் எழுதினால் மாகாணத்தைச் சேர்ந்த விஷயம் என்று பதில் வரும். அப்படி வேறு ஒருவர் பொறுப்பு என்று தட்டிக் கழிக்க முடியாது. கல்வி சர்க்கார் பொறுப்புதானே. அப்படி இருக்கும் போது ஆறு லட்ச ரூபாய்— சர்க்காரே 2½ கோடி செலவழித்து எல்லோரையும் secondary grade ஆகச் செய்வோம் என்று வரும் போது ஒரு ஆறு லட்ச ரூபாயைக் கொடுத்து இந்த வித்தியா சத்தை நீக்க சர்க்காரே முன்வர வேண்டும். இப்பொழுது இந்தத் தீர்மானத்தை வாபஸ் பெற்றுக் கொள்வதற்கு பதிலாக, இப்பொழுது இருக்கக்கூடிய 2,000 ஆசிரியர்களுக்கு, கேள்வி நேரங்களில் சர்க்கார் சார்பில் பதில் அளிக்கப்படுவதைப்போல் செய்யாமல், மேல் வகுப்புகளுக்கு English training -க்கு அனுப்பும் போது உத்தரவு போடுவேரம் என்றால் நான் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள தயார். அப்படி இல்லாமல் இருக்கிற நிலைமையே இருக்கும் என்றால் நான் வாபஸ் வாங்கிக் கொள்ள முடியாது.

MR. CHAIRMAN: The question is—

"This Council recommends to the Government that all secondary grade trained teachers in higher grade posts in the various elementary schools under the various agencies in the State be given secondary grade scales of pay".

The Resolution was put and lost.

MR. CHAIRMAN: The next Resolution is in the name of Sri M. Rajah Iyer. As the hon. Member is not in his place, the Resolution is deemed to have been withdrawn.

The other Resolution is in the name of Sri M. Subbiah Chettiar. As the hon. Member is not in his place, the Resolution is deemed to have been withdrawn.

V.—MOTION UNDER RULE 205 OF THE COUNCIL RULES.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN: Mr. Chairman, I move—

"That the proviso to rule 41 of the Madras Legislative Council Rules be suspended with reference to the time-limit prescribed therein in its application to the discussion on the Traffic Accidents and that one hour be allotted for the discussion".

Under the rule, only half an hour is allotted for the discussion. I suggest that one hour be allotted so that hon. Members may have full opportunities to speak.

[13th March 1965

MR. CHAIRMAN: The question is—

"That the proviso to rule 41 of the Madras Legislative Council Rules be suspended with reference to the time-limit prescribed therein in its application to the discussion on the Traffic Accidents and that one hour be allotted for the discussion."

The motion was put and carried.

VI.—DISCUSSION ON THE TRAFFIC ACCIDENTS.

*திரு. எஸ். கே. சம்பத்தன்: கனம் தலைவர் அவர்களே, ரோடு விபத்துக்களைப் பற்றி அப்போதைக்கப்போது இந்த சபையில் பல கேள்விகளுக்கு அமைச்சரவர்கள் விடை அளித்ததில் ஆண்டு தோறும் விபத்துகள் அதிகமாகிக் கொண்டே போகின்றது என்று அறிகின்றோம். அதிலும் நாள் ஆக ஆக ஒவ்வொரு நாளும் விபத்துக்கள் அதிகம் ஆகிக் கொண்டும், உயிர்ச் சேதம் அதிகம் உண்டாகக்கூடிய விபத்துகள் அதிகமாகிக் கொண்டு போவதையும் அன்றாடம் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கிறோம். உயிர்ச் சேதம் இல்லாத விபத்துக்கள் நடக்கும் நாட்களை இனி பார்க்க முடியுமா என்றே சந்தேகமாக இருக்கிறது. நேற்று கூட பேப்பரிலே பார்த்தோம். "Three fatalities in road accidents" மூன்றும் ஒரே விபத்தில் அல்ல. விதவிதமான விபத்துகள். அந்த மாதிரி உயிர்ச் சேதம் அடையக்கூடிய விபத்துக்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கின்றன. இதற்கு அரசாங்கம் அதிகமான அக்கறை எடுத்துக் கொண்டு அதைத் தடுப்பதற்கு முன் வர வேண்டுமே தவிர ஏதோ சொல்லிவிட்டோம், செய்து விட்டோம் என்ற முறையோடு இருந்து விடக் கூடாது என்று நான் முதலாவதாகச் சொல்லிக்கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன்.

நம் நாட்டிலே இப்பொழுது போக்கு வரத்து எந்த அளவுக்கு அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கிறதோ இதைவிட இன்னும் வேறு சில நாடுகளிலே பன்மடங்கு அதிகமாகிக் கொண்டு இருக்கிறதை நாம் எல்லோரும் அறிவோம். அதிலும் தொழில் அமைச்சரவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள். அந்த நாடுகளிலே எல்லாம் விபத்துக்கள் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் இந்த மாதிரி அளவுக்கு மீறிய விபத்துக்கள் ஏற்படவில்லை. இதை அரசாங்கம் ஆராய வேண்டும். இதற்கான காரணங்களையெல்லாம் ஆராய வேண்டும்.

உதாரணத்துக்கு United States -ஐ எடுத்துக் கொண்டால் அங்கே இருக்கிற வாகனங்களின் எண்ணிக்கையையும், நடக்கின்ற விபத்துகளையும், நமது தமிழ்நாட்டிலே இருக்கிற வாகனங்களின் எண்ணிக்கையையும், விபத்துகளின் எண்ணிக்கையையும் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் அதிர்ச்சி அடைகிறமாதிரி இருக்கும். அங்கே கோடிக் கணக்கான வாகனங்கள். விபத்துகள் அன்றாடம் ஏற்படத்தான் செய்கின்றன. ஆனால் உயிர்ச் சேத முள்ள விபத்துகள் அதிகமில்லை. இதை கனம் தொழிலமைச்சர் அவர்கள் நன்றாக அறிவார்கள்.

13th March 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பத்தன்

அங்கே போக்கு வரத்துச் சட்டங்களை மக்கள் மதிக்கிறார்கள். அவர்கள் மதிக்கவில்லை என்றாலும் மதிக்கச் செய்கின்றார்கள். அதைத்தான் நான் முன்பு ஒரு முறை அமைச்சரவர்களுக்கு இந்த சபையிலே எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன். அதைத்தான் திரும்ப நான் வலியுறுத்த விரும்புகிறேன்.

நமது மாநிலத்திலேயும் போக்கு வரத்துக்கு இப்பொழுது இருக்கிற சட்டங்களே கிட்டத்தட்ட போதுமான அளவு இருக்கின்றன. ஆனால் அவை மட்டும் போதாது. இன்னும் அதிகமான சட்டங்கள் ஏற்படுத்த வேண்டும். சட்டங்களை ஏற்படுத்தி விட்டால் மட்டும் போதாது என்பதையும் மேற்கொண்டு அமைச்சரவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். நான் பல உதாரணங்களை, பலவிதமான இடங்களிலே ஏற்பட்டதையும், எடுத்துச் சொல்லி இருக்கிறேன்.

உதாரணமாக Mount Road -லே நாம் இப்பொழுது சபைக்கு வருகின்ற வழியிலேகூட பார்த்தேன். சட்டத்தை எந்த விதத்திலே மீறலாம் என்றுதான் சிலர்களை உபயோகப்படுத்துகிற காரோட்டிகள், பாதசாரிகள் முதற்கொண்டு எண்ணுகிறார்களே தவிர சட்டத்தை மதித்துச் செல்லவேண்டும் என்ற எண்ணம் பொதுவாக இல்லை. இதை அரசாங்கம் கண் காணித்தாலொழிய மக்களுக்கு இதனைச் செய்யவேண்டிய நிலைமை ஏற்படாது என்பதை அமைச்சரவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ள விரும்புகிறேன். முன்னேறியிருக்கிற, சட்டத்தை மதிக்க எண்ணுகிற அமெரிக்க நாட்டிலேகூட சாலைச் சட்டங்கள் சம்பந்தப்பட்ட வரையிலே மிக மிகக் கண் காணிப்பாக அவ்வப்பொழுது எச்சரிக்கிறார்கள். அதுமட்டுமல்ல. அங்கங்கே அபராதங்கள் விதிக்கப்படுகின்றன. அதே மாதிரி இங்கே சொல்லிக் கொண்டிருப்பதைவிட அபராதங்கள் விதித்தாலும் அவர்களைத் திருத்த முன்வரவேண்டும்.

ஒரு சில நாட்களுக்கு முன்னாலே சென்னை Mount Road -இலே Police Traffic Propaganda Van போய்க் கொண்டு இருந்தது. காலினே தியேட்டருக்கு எதிரில் 10 கெஜ தூரத்தில் ஒரு கார் நின்று கொண்டிருந்தது. அந்தக் காருக்குள் காரோட்டி அமர்ந்தவாறே இருந்தார். அப்போது அந்தப் பக்கம் வந்த 'ப்ராபகண்டா' வானில் இருந்தவர் காரை அந்த இடத்தில் நிறுத்தக் கூடாது என்று சொல்லிக்கொண்டே போய்க் கொண்டிருந்தார். ஆனால் அந்தக் கார் தொடர்ந்து அங்கே நின்றுகொண்டே இருந்தது. அங்கே சோடில் இருந்த வளையைச் சுற்றிக்கொண்டு நான் அந்தப் பக்கம் வந்தபோது இதைப் பார்த்தேன். எனவே 'ப்ராபகண்டா வானினால்' என்ன பயன்? இந்தச் சட்டம் இருப்பதில் என்ன அர்த்தம் இருக்கிறது? அமெரிக்காவில் இப்படி இல்லை. அங்கே தப்புச் செய்பவர் எவ்வளவு தூரம் போனாலும் போலீசார் அவரிடம் 'செய்துவிட்டாய் தப்பு' என்று ஒரு டிக்கெட் கொடுக்கிறார்கள். அப்படி டிக்கெட் கொடுத்துவிட்டால், உடனே அபராதம் செலுத்தித்தான் ஆக வேண்டும். "இப்படிப்பட்ட அதிகாரத்தை போலீஸ்காரர்களுக்குக் கொடுத்தால், அதிகாரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப்படக் கூடும், லஞ்சம் பெருகும்" என்று கனம்

[திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்] [13th March 1965

அமைச்சர்கள் நினைக்கக்கூடும். இந்த விஷயத்தில் ஒரு யோசனை சொல்ல விரும்புகிறேன். இதற்குக் கொஞ்சம் உயர்ந்த அதிகாரிகளை நியமித்து தவறு செய்பவர்களுக்கு ஆங்காங்கே அபராதம் விதிக்கலாம். ஆங்காங்கே அவர்களுக்கு புத்திமதி சொல்லுவதற்கு 'ஸ்க்வாட்ஸ்' வைக்கலாம். இதையெல்லாம் செய்தால் விபத்துக்களைத் தவிர்க்கலாம்.

அடுத்தபடியாக, ரோடு ஜங்ஷன்களில் நிற்கும் போலீஸ்காரர்கள் தங்கள் வேலையைச் சரியாகச் செய்வதில்லை. இதை நான் பல நாட்கள் கவனித்திருக்கிறேன். அவர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி அளிக்க வேண்டுமென்று சொல்லிக்கொள்கிறேன். நான் இந்த சந்தர்ப்பத்தில் ஒரு விஷயத்தைத் தெரிவிக்க விரும்புகிறேன். நான் ஒரு நாள் காரில் பூந்தமல்லி ஹைரோடில் நேரே போய்க் கொண்டிருக்கும்போது ரோடு ஜங்ஷன் ஒன்றில் திடீரென்று நிறுத்தும்படி எனக்கு அங்கிருந்த போலீஸ்காரர் சமிக்ஞை காட்டினர். இந்த மாதிரி, நேர் சாலையில் போய்க் கொண்டிருக்கும்போது கார் வரும் திசைக்கு எதிர் திசையிலிருந்தோ அல்லது குறுக்குசாலையிலிருந்தோ ஒரு சைக்கிள் மட்டும் வந்தாலும் கார் நிற்க வேண்டுமென்று போலீஸ்காரர்கள் சமிக்ஞை காட்டுகிறார்கள். இந்த மாதிரியான சமிக்ஞைகளால் விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. எனவே போலீஸ்காரர்களுக்கு நல்ல பயிற்சி கொடுத்து, நல்ல 'இன்ஸ்ட்ரக்ஷன்ஸ்' கொடுத்து, அவர்களுக்கு இந்த வேலையைக் கொடுக்க வேண்டும்.

மேலும், சென்னை மாநில அரசாங்கம் நடத்தும் பஸ்கள் சம்பந்தமாக இந்த சபையில் கேட்கப்பட்ட ஒரு வினாவிற்கு கனம் அமைச்சர் அவர்கள் "அரசாங்க பஸ் டிரைவர்கள் செய்யும் சிறு தவறுகளுக்கு இலாகாவில் நடவடிக்கை எடுத்துவருகிறோம்" என்று சொன்னார். மற்றவர்கள் தவறு செய்தால், போலீசார் நடவடிக்கை எடுக்க முடியும். இந்த மாதிரியான பாரபட்சம் காரணமாக, அரசாங்க டிரைவர்கள் அலுக்கிறதையாக இருக்கிறார்கள்: "நம்மை போலீசார் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. நம் இலாகாவில் தானே நடவடிக்கை எடுப்பார்கள்; நாம் ஏதாவது பதில் சொல்லிக்கொள்ளலாம்" என்று அவர்கள் நினைக்கிறார்கள். ரோடுகளில் பல இடங்களில் "ஸ்டாப் அண்ட் கோ" என்று போர்டு இருக்கிறது. அவைகளில் அனேக இடங்களில் அரசாங்க பஸ்கள் நின்று விட்டுப் போவதில்லை. எக்மோரில் ஹைரோடில் இந்த போர்டு உள்ள ஒரு இடத்தில் சர்க்கார் பஸ்கள் ஒரு நிமிஷம் கூட நிற்பதில்லை. "நிற்க வேண்டும் என்று போர்டு போட்டிருக்கிறதே, சர்க்கார் தானே அந்த போர்டைப் போட்டிருக்கிறார்கள். நாம் சர்க்காரைச் சேர்ந்தவர்களாயிற்றே" என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு வருவதில்லை. இதனால் தான் சென்னை நகரத்தில் அவர்களால் விபத்துக்கள் அதிகமாகின்றன.

மேலும், சர்க்கார் பஸ் டிரைவர்கள் பஸ்களை பல இடங்களில் எந்த விதமான முன்னறிவிப்பும் இன்றி நிறுத்துகிறார்கள்; பஸ்டாப்புகளுக்குப் பக்கத்தில் பஸ்களை ரோடின் ஓரத்தில் நிறுத்தாமல் ரோடின் நடுவில் நிறுத்துகிறார்கள். இதன் காரணமாக அந்த பஸ்களுக்குப் பின்னால் காரில் போகிறவர்கள் இரண்டு நிமிஷம்

13th March 1965] [திரு. எஸ். கே. சம்பந்தன்]

நின்றுவிட்டுத் தான் மேலே போக வேண்டியிருக்கிறது. இதற்கெல்லாம் காரணம் சர்க்கார் பஸ் டிரைவர்கள் போலீசாரால் விசாரிக்கப்பட முடியாத நிலை தான். எல்லோரையும் விசாரிப்பதற்கு போலீஸ் துறை இருக்கிறது. சர்க்கார் பஸ் டிரைவர்களையும் போலீஸார் விசாரிக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று கனம் அமைச்சரைக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

சர்க்கார் பஸ்கள் சம்பந்தமாகப் புகார்கள் தெரிவித்தால், உடனடியாக நடவடிக்கை எடுக்கப்படுவதில்லை. நான் சாதாரணமாக அடிக்கடி புகார் செய்வதில்லை. கடந்த அக்டோபரில் இந்த இலாகாவிற்கு நான் ஒரு புகார் தெரிவித்தேன். அது பற்றி மார்ச்சில் விசாரிக்கப்படும் என்று எனக்கு பதில் வந்தது. ஒரு சட்ட மன்ற அங்கத்தினருக்கே இவ்வாறு பதில் வருகிறது. நான் குறை சொல்லவில்லை. இதற்கு நான்கு மாதங்கள் அவசியமென்று தோன்றவில்லை. விசாரிக்கவில்லை என்று எனக்குக் குறை இல்லை. இவ்வளவு கால தாமதம் கூடாது. சர்க்கார் டிரான்ஸ்போர்ட் இலாகாவிடம் பொதுமக்கள் எத்தனை குறைகள் தெரிவித்தாலும், அவற்றை இலாகாவினர் அவ்வப்போது கவனித்து நடவடிக்கை எடுக்க ஏற்பாடு செய்ய வேண்டும் என்று சர்க்காரைக் கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

அரசாங்கம் என்ன சட்டம் போட்டாலும், அதைச் சரிவர அமல் நடத்துவதில்லை. சட்டத்தை மீறுபவர்கள் யாராயிருந்தாலும் அவர்களுக்கு தண்டனை அளிக்க வேண்டும். ஜனங்கள் சட்டத்தை மீறுதபடி கண்காணிக்க ஒரு குழுவை அமைத்தால் நன்றாக இருக்கும். இதற்கு அரசாங்கம் நடவடிக்கை எடுக்க வேண்டும் என்று சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடிக்கிறேன்.

* SRI V. K. RAMASWAMY MUDALIAR: Mr. Chairman, Sir, I wish to make some observations with regard to the subject now under discussion. I had the opportunity of going round countries in the whole world recently in connection with some conference and I had occasion to observe the traffic controls, the peak hour traffic movements and all those things. My submission here is that traffic, though controlled to a certain extent, is not controlled to the extent to which it should be done. On inquiry also I learnt that there was dearth of traffic personnel and adequate strength has not been given to the Police Department. Whatever it may be, the traffic intensity is so great that unless the Government take up this question in all seriousness, it will not at all be possible for them to tackle this problem. In other countries especially America, Japan, and other places, we find super highways, flyovers and all those things. I would put forth a suggestion to the Hon. Minister so that he may try a flyover or a super highway near Gemini Corner. Otherwise, especially during the peak hour, since all the Convent high schools are situated close by, it is not at all possible for a man going by bus or car to cross that Gemini Corner at least within ten minutes; it may take even more. I have been having bitter experience of this everyday. I understand that the American Consulate-General is going to put up a multi-storeyed building in the Cathedral. Before that, unless the Government

[Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar] [13th March 1965

take it into their head to purchase certain, portions, it may come difficult afterwards if the buildings come up, for them to do anything about this super highway. I would, therefore, request the Hon. Minister in-charge to consider this question in all seriousness. This is a very important thing and I would request the Hon. Minister in-charge to consider it in all seriousness.

Regarding sub-ways, Sir, we have been thinking of putting up sub-ways only in two places, that is, one near the Central Station and the other in Round Tana, Mount Road. Even though two or three years have passed since they were thought of, I do not know the stage at which the matter stands at present. I do not know whether it is pending with the Corporation or the Highways Department. I wish the Hon. the Minister takes up this question also very soon. Recently, that is about a week back, I had been to Bombay. I found a beautiful sub-way put up at Church Gate. I wish we had two or three such beautiful sub-ways near Broadway, Round Tana, Central Station and so on.

With regard to pedestrian tarffic and crossings, Sir, there must be no crossings. The existing pedestrian pathways are dirty and the payments are very bad. We cannot prosecute the pedestrians however much the Police might try. It is impossible to use these pavements. This is also very important and therefore I would request the Hon. Minister to pay some attention to it.

With regard to the slow moving traffic, Sir, I would suggest that it should be tackled if we want to solve the traffic porblem. Many may be thrown out of employment and it may create a problem if it is completely eliminated. My submission is that they may be kept out of the Corporation limits or some diversion may be made permanently so that they could use the unimportant roads only. Of course it may be a circuious route and cause difficulty to the poor people who are using bullock-carts and hand-carts. Anyhow, some arrangement must be made for the slow moving traffic. Otherwise you will find that in a main road with very heavy and fast moving traffic, a hand-cart or a bullock-cart gets to the middle of the road and hundreds of cars and fast moving vehicles held up. This held up a huge national waste. They waste diesel oil and petrol and they waste the precious time of the public and cause considerable annoyance to them. This is a national waste. This is also an important point which should be considered in all seriousness.

Another thing which I wish to emphasise is the parking of cars. The Municipalities want more and more money. Why should they not make arrangements for parking of cars and earn some revenue? In Broadway and Mount Road we find owners of cars leaving their cars on the road and going to office at 8 in the morning and taking their cars only in the evening. If parking meters are introduced as they do in some Western countries, you will find them taking these cars to some unimportant places. In Singapore I found cars parked in multi-storyed buildings. One such building for parking cars could be put up in Broadway. The

13th March 1965] [Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar]

Hon. Minister in-charge has visited many foreign countries and I hope he will bear this in mind and find out ways and means of putting up a multi-storyed building for parking cars.

Lastly, Sir, I wish to refer to the Broadway bus stand. It is an eyesore. I should in this connection congratulate the Hon. Minister on having put up so many fine bus stands so far as the Government State Transport is concerned, in different parts of the city. But the private buses are parked in very dirty, unhealthy places. The atmosphere is very bad and congestion is too great in those places and the travelling public find it very inconvenient and their belongings are not safe in those places. Unsocial elements gather together in those places and the traffic also gets blocked. I know there was a proposal before the Government that the buses coming from the South should be parked near Mount Road beyond Tenampet or Saidapet and the buses coming from the North parked at Washermanpet or so. I do not know at what stage that proposal stands. It is very important that the public bus stand at Broadway should be improved and some other solution found by which the congestion there could be relieved.

Thank you, Sir.

*திரு. எம். எத்திராஜுலு: கனம் தலைவர் அவர்களே, சர்க்கார் போக்கு வரத்து இலாகாவைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் கூற விரும்புகிறேன். தமிழ் நாட்டில் போக்குவரத்து விபத்துக்கள் நாளுக்கு நாள் அதிகரித்துக்கொண்டே போகின்றன. பெரும் பாலான விபத்துகள் லாரியினாலும் பஸ்களினாலும் ஏற்பட்டிருக் கின்றன. விபத்துக்களைக் குறைக்க சர்க்கார் எவ்வளவோ முயற் சித்த போதிலும் அவை குறையவில்லை என்பது நான் தரும் புள்ளி விவரங்களிலிருந்து தெரியவரும். தமிழகத்தில் 1959-60 ஆம் ஆண்டில் பஸ்களும் லாரிகளும் மொத்தம் 17,000 க்கு மேல் இருந் தன. 1963-64-இல் இவை மொத்தம் 18,000-க்கு மேல் இருக்கின்றன. 1960-ஆம் ஆண்டில் இவைகளால் 7,830 விபத்துக்கள் ஏற்பட்டன. ஆனால் 1963-64-இல் இவைகளால் 7,321 விபத்துக்கள் ஏற்பட்டிருப் பதாக சொல்லப்படுகிறது. விபத்துக்கள் ஏதோ கொஞ்சம் தான் குறைந்திருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். இந்த விபத்தானது நாளுக்கு நாள் உயர்ந்து கொண்டேதான் போகிறது. பொது மக்கள் இதிலே அதிகக் கவலைப்படுகிறார்கள் என்பதை நான் சர்க்கார் கவனத்திற்குக் கொண்டுவர விரும்புகிறேன். ஏன் இந்த விபத்துக்கள் நடக்கின்றன? அவை எப்படி விவாதிக்கப்படு கிறது. இந்த இவாதத்தில் வருகிற சொற்பொழிவுகளைப் பார்த் தாலாவது விபத்துக்குக் காரணமாக இருக்கிறவர்கள் யார் என் பதை ஜாக்கிரதையாக பரிசிலனை செய்யவேண்டும். பஸ்கள், லாரி களினால்தான் அதிகமாக ஏற்படுகிறது இதைக் குறைப்பதற்கு என்ன வழியென்று நாம் தீவிரமாக முக்கிய கவனம் செலுத்த வேண்டுமென்பதுதான் என்னுடைய கோரிக்கை. அதற்கு முன்ன தாக லாரிகள் முன்பு 9 டன்கள் பாரம் ஏற்றலாமென்றிருந்தது. இப்போது 12 டன் வரையில் ஏற்றலாமென்று குறிப்பிட்டிருக் கிறோம். அதிகமாகச் சரக்குகளை ஏற்றுவதாலும், வேகமாகப்

[திரு. எம். எதிராஜுலு] [13th March 1965

போவதாலும் திடீரென்று பிரேக்கை போட்டு நிறுத்த முடிவ தில்லை. மேலும் இது இல்லாது ஓவர்லோடு போட்டுக்கொண்டு போகிறார்கள். பஸ்களை மெதுவாக ஓட்டுவதற்கும் பஸ்கள் அதிக வேகமாகப் போகாமல் இருப்பதற்கும் டி.வி.எஸ்.லில் நல்ல ஒரு ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள். அதைகூட நாம் கையாளலாம். அதிகமாக ஏற்படுகிற விபத்துக்கள் எல்லாம் இப்போது லாரி களால்தான் ஏற்படுகிறது. அதற்காக 'டெக்கோ கிராப்பி' என்ற இயந்திரத்தை அதில் பொருத்தி விட்டால் வேகமாகப் போவதற்கு வழி ஏற்படாது. ஓவர் ஸ்பீடு போனாலும் கூட படத்தில் காட்டி விடும். அந்த மாதிரி இயந்திரத்தை வைத்து லாரிகளை கட்டுப் படுத்துவதுதான் சரியென்று சொல்லிக் கொள்கிறேன். நேற்று முன் தினம்கூட இந்த செகரட்டேரியட்டில் வேலை செய்யும் பெண் குமாஸ்தா திடீரென்று ஒரு லாரியினால் விபத்துக்குள்ளாகி பரிதா பத்திற்குரிய நிலையில் இறந்துவிட்டார்கள். வருகிற வழியில் இருக்கும் 'ஐயர்ன் பிரிட்ஜ்' க்கு அருகில் ஒரு ஸ்கூட்டர் அடி பட்டு கிடக்கிறது. ஒரு நாளைக்குக் கூட விபத்துக்கள் ஏற்படாம லில்லை. இதற்கெல்லாம் நாம் நல்ல முடிவு எடுக்க வேண்டும். லாரிகள் ஓட்டுகிறவர்கள் எல்லாம் இரவில்தான் ஓட்டுகிறார்கள். வழியில் நெடுக டீ கடைகள் இருக்கின்றன. அதைக் குறையாகச் சொல்லவில்லை. ஆனால் சிலர் அந்த டீ கடைகளில் லாகிரி வஸ்துக் களை விற்பனை செய்கிறார்கள். லாரி ஓட்டுகிறவர்கள் 12 மணிப்பது போல வந்து அந்த லாகிரி வஸ்துக்களைச் சாப்பிட்டுவிட்டு மீண்டும் ஓட்ட ஆரம்பிக்கிறார்கள். அதனால் விபத்துக்கள் அதிகம் ஏற்படுகிறது என்பதில் சந்தேகமில்லை. லாரி ஓட்டும் டிரைவர் களுக்கு வயதும் நிர்ணயிக்க வேண்டும். இப்போது 70 வயதுக்கு மேற்கொண்டவர்கள்கூட லாரிகள் ஓட்டுகிறார்கள். அவர்கள் திடகாத்திரமாக இல்லாததால் பிரேக்கை திடமாகப் பிடிக்க அவர்களால் முடியவில்லை. இதை நாம் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். அத்துடன் இன்னும் லாரிகள் பஸ்கள் பக்கத்தில் இருக்கும் சந்தில் திரும்பும்போது இண்டிகேட்டர் போட வேண்டுமென்று சட்டம் இருந்தும் இண்டிகேட்டர் போடுவதில்லை. போலீஸ் அதிகாரிகள் இதைக் கவனிக்கவேண்டும். மற்று மொரு முக்கிய விஷயம். லாரியில், பஸ்ஸில் அடிப்பட்டவர்களுக்கு நஷ்டஈடு கொடுப்பதற் கும் அரசாங்க சார்பில் ஆக்ஷன் எடுத்து நடத்துவதற்கும் நட வடிக்கை எடுக்க வேண்டும். இப்போது போலீஸ் நடவடிக்கை எடுத்து கேஸ் முடிவதற்கு வருடக்கணக்கில் ஆகிறது. காலம் கடந்து கோர்ட்டில் போட்டால் கோர்ட்டில் அது ஒப்புக் கொள்ளப்படுவது இல்லை. சில ஜட்ஜ்கள்தான் அப்படி காலம் கடந்த கேஸ்களானாலும் காருண்யத்தோடு ஏற்றுக்கொள்கிறார்கள்; சிலர் மறுத்துவிடுகிறார்கள். முக்கியமாக மூன்று மாதங்களுக் குள் இந்த வழக்குகளைத் தீர்ப்பதற்கு முயற்சி எடுக்க வேண்டும். அப்போதுதான் பொது மக்களுக்கு உதவி செய்ய முடியும். ஆங்காங்குள்ள ஆர்.டி.ஓ.-வே உடனடியாக எங்கே விபத்துக்கள் நடக்கிறதோ அவர்கள் சார்பில் சர்க்கார் தரப்பில் அப்பீல் செய்து உடனடியாக நஷ்ட ஈடு வாங்கி கொடுக்க ஏற்பாடு

13th March 1965] [திரு. எம். எதிராஜுலு]

முக்கிய பங்கு எடுத்து அதைத் தவிர்க்க என்னென்ன செய்ய வேண்டுமோ அதைச் செய்யவேண்டுமென்று இந்த நேரத்தில் சொல்லிக்கொண்டு என் பேச்சை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்: தலைவர் அவர்களே, ரஸ்தா போக்குவரத்தில் அடிக்கடி ஏற்படுகிற இந்த துக்க காமான சம்பவங்களை நீக்குவதற்கு சர்க்கார் ஒரு நிரந்தரமான முயற்சி எடுத்துக்கொள்ள வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். பொது வாக நாங்கள் சென்னைக்குக் காரில் வரும்போது எல்லாம் சராசரி யாக நான்கைந்து விபத்துக்களையாவது அந்த 350 மைல்களுக் குள்ளாக பார்க்காமல் வருவதில்லை. அதைப்பற்றி விசாரித்ததில் அந்த விபத்துகள் இரவு மூன்று நான்கு மணி அளவில்தான் ஏற் படுவதாக அனுபவத்தில் தெரிகிறது. லாரி போக்குவரத்தில் ஈடு படுகிற டிரைவர்கள், கண்டக்டர்களிடத்தில் வியாபாரம் செய்கிற வர்களுக்கு ஏற்படுகிற அனுபவம் என்னவென்றால் டைம்லிமிட் இருக்கிறது. ஒருவர் இத்தனை மைல்தான் ஓட்டவேண்டுமென்று நிர்ணயம் இருப்பதாகத் தெரியவில்லை. டிரைவர்கள் இரவு பன்னி ரெண்டு ஒரு மணிக்கு சரக்கு கொண்டுவந்து ஏற்றவேண்டுமென்று நிர்ப்பந்திக்கிறார்கள். அதற்கு ஏற்பாடு செய்யாத வியாபாரி களிடத்தில் சரக்குகளை ஏற்றிக்கொள்ளத் தயங்குகிறார்கள். பஞ்சு போன்ற மற்ற வியாபாரத்தில் ஏற்றுமதி செய்யவேண்டி யிருக்கிற வர்கள் ராத்திரியில் ஆட்களை வைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருக் கிறது. அத்தோடு கூட ஒரு லாரி ஓட்டுகிறவர் நான்கைந்து நாட் களுக்குக் கூட தொடர்ந்து ஓட்டிக்கொண்டே யிருக்கிறார்கள். இந்த மாதிரி இருக்கும்போது பணத்தில் பிரமியம், ஓவர்டைம் கொடுத்து ஏற்பாடு செய்கிறார்கள். இவ்வளவு ரூபாய் சம்பாதித் தால் இவ்வளவு ரூபாய் கொடுப்பது என்று இருக்கிறது. டாக்சி டிரைவர்களுக்கு எப்படி வைத்திருக்கிறார்கள் என்று நான் டாக்சி யில் ஏறும்போதெல்லாம் டிரைவர்களைக் கேட்பேன். 35 ரூபாய்க்கு மேல் போனால் அதிகமாகும் தொகையில் பாதி கொடுக்கப்படுவ தாகக் கூறுகிறார்கள். அதனால் சீக்கிரமாக சம்பாதிக்கவேண்டு மென்று நினைக்கிறார்கள். லாரியிலும், டாக்சியிலும் இந்த மாதிரி வேலை நேரம் கட்டுப்படுத்தப்படாமல் இருப்பதால் சீக்கிரமாகவும் அதிகமாகவும் சம்பாதிக்க அதிக வேகமாக ஓட்டுகிறார்கள். அதனால் விபத்துக்கள் ஏற்படுகின்றன. அத்துடன் எதிரில் வருகிற லாரிகளில் லைட்டுகளை நிறுத்தி வருவதில்லை. டீசல், பேட்டரி போட்டு ஒரே பிரகாசமாகத் தெரிவதால் எதிரில் ஒரு பிசாசு வருவதைப் போல தெரிகிறதே தவிர கார் வருவதாகத் தெரிவ தில்லை. அந்த லாரி கடக்கும் வரையில் நமக்கு மனதில் நிம்மதி இருப்பதில்லை. எதிரில் லாரி வருகிறதென்றால் ஒரு பத்தடி ஒதுங்கிப்போக வேண்டியதாகத்தான் இருக்கிறது. Flying Squard என்பதாக வைத்து அவர்களிடம் ஜீப்புகளைக் கொடுத்து மதுரையில் இவற்றைக் கட்டுப்படுத்த ஏற்பாடு செய்திருந்தார்கள். இப்போது அது எங்கே போனது என்று தெரியவில்லை. புதிதாக வரும்போது ஏதோ நடக்கிறது. பிறகு அது இருப்பதில்லை. ஓட்டு பவர்களுக்கு மனதில் ஒரு பயம் அப்போதிருந்தது. இங்கே மவுண்ட் ரோட்டில் போகும்போதுகூட அந்த ஸ்குவாடு இருக்கும்

[திரு. எஸ். ஜெயராம செட்டியார்] [13th March 1965

போது நிதானமாக ஓட்டுவார்கள். இப்போது அந்தப் பழக்கம் நின்றுவிட்டது. ஆகையால் அதை சர்க்கார் நிரந்தரமாக கண் காணிப்பதற்கு ஏற்பாடு செய்யவேண்டும். பஸ் டிரான்ஸ்போர்ட் பற்றி சில விஷயம் சொல்ல விரும்புகிறேன். ஒரு இடத்திலிருந்து ஸ்டார்ட்டிங் செய்யவேண்டுமென்றிருக்கிறது. உதாரணமாக அருப்புக்கோட்டையில் குறிப்பிட்ட நேரத்தில் ஸ்டார்ட் செய்ய வேண்டுமென்று இருக்கிறது என்றால் இண்டர்மீடியமாக உள்ள ஸ்டேஜ்களில் பஸ் டிரைவர்களுக்கு சில இடங்களில் சலுகைகள் இருக்கின்றன. அங்கே ஜாஸ்தி நேரம் பஸ்களைப் போட்டு விடு கிறார்கள். அந்த நேரத்தை மேக்கப் செய்வதற்காக ஒரேயடியாக வேகமாக ஓட்ட ஆரம்பித்து விடுகிறார்கள். அதனால் விபத்துகள் ஏற்படுகின்றன. அவற்றை கண்காணித்தால் இந்த ஆக்சிடெண்டு களை ஓரளவு கட்டுப்படுத்தலாமென்று நினைக்கிறேன். நண்பர் திரு. வி. கே. ராமசாமி முதலியார் அவர்கள் மாதிரி உலக அனுப வம் எங்களுக்குக் கிடையாது. எங்களுக்கு சாதாரணமான முறையில் ஏற்பட்ட அனுபவங்களைச் சொல்கிறேன். மொத்தத் தில் ராத்திரி வேளைகளில் ஓட்டிக்கொண்டு போகும்போது மூன்று மணி நான்கு மணி ஆனால் டிரைவர்கள் கண்டிப்பாகத் தங்கித்தான் ஆகவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்தால், இந்த ஆக்சி டெண்டுகள் தவிர்க்கப்படலாம் என்று நினைக்கிறேன். அதை சர்க்கார் ஏற்பாடு செய்யவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

* திரு. என். வி. நடராசன் : தலைவர் அவர்களே, மோட்டார் போக்குவரத்து, விபத்துக்கள் பற்றி எனக்கு முன் பேசிய கனம் உறுப்பினர்கள் விரிவாக எடுத்துக் கூறினார்கள். அதிலும் குறிப் பாக பெரும் பாரங்களை ஏற்றிக் கொண்டு லாரிகள் செல்வதைக் குறைக்க வேண்டும் என்று சொன்னார்கள். பேசின் பிரிட்ஜ், வால் டாக்ஸ் ரோடு போன்ற இடங்களில், அமைச்சர்களுக்குத் தெரியும் என்று நம்புகிறேன், பெரிய இரும்பு ; தண்டவாளங்களை ஏற்றிக் கொண்டு மனிதர்களே அதை இழுத்துச் செல்லுகிறார்கள். அதி லும் பிரிட்ஜ் ஏறும்போது பார்த்தால் உள்ளபடியே கண்ணீர் விட வேண்டியிருக்கிறது அவர்கள் நிலைமை. அது மட்டுமல்ல. நெரிசல் ஏற்பட்டு பின்னால் வரும் வண்டிகள் எல்லாம் நின்று போகும்படி யான நிலைமை உண்டாகி பலத்த விபத்துக்களும் ஏற்படுகின்றன. அமைச்சர் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொள்ளுகிறேன். பேசின் பிரிட்ஜ் ஸ்டேஷனுக்கு அடுத்தாற் போலுள்ள இரு சிறிய பாலங் கள் வெள்ளையர் ஆட்சி காலத்தில் கட்டப்பட்ட பாலம், அருள் கூர்ந்து அமைச்சர் அவர்களோ அல்லது ஒரு குழுவோ அங்கு சென்று பார்த்தால் தெரியும். தெல்லூர் டிரங் ரோட்டில் உள்ள அந்த பாலங்களில்தான் காலையிலும் மாலையிலும் B and C மில் பெரம்பூர் ஓர்க்ஷாப் செல்லும் தொழிலாளர்கள் அந்தப் பாதை யைக் கடந்து போக வேண்டும். அரை மணி ஒரு மணி நேரம் கூட போக்கு வரத்து நின்று விடுகிறது. உடனே அந்தப் பாலங்களை அகலப்படுத்த வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறேன்.

அதே போல், லாரி மோட்டார் இவைகளை ரிப்பேர் செய்யும் படியான ஓர்க்ஷாப்புகள் ஒரு குறிப்பிட்ட இடத்தில் இருக்க வேண்டுமென்று திட்டம் செய்ய வேண்டும். செவ்வை பெத்து

13th March 1965] [திரு. என். வி. நடராசன்]

நாயக்கன் பேட்டை குருசாமி முதலியார் ஹைஸ்கூல் பக்கத்தில் சில மாதங்களுக்கு முன் பெட்ரோல் ஏற்றிக் கொண்டு போகும் படியான ஒரு லாரியை ரிப்பேர் செய்து கொண்டிருந்தார்கள் திடீரென்று அந்த லாரி வெடித்து பக்கத்தில் இருக்கும்படியான பள்ளிச் சிறுவர்கள் மீது சிறிய இரும்புத் துண்டுகள் சிதறி விழுந்து விபத்து ஏற்பட்டது. ஆகவே நிரம்ப மக்கள் வாழ்கிற இடத்தில் இம்மாதிரி ஓர்க்ஷாப் இல்லாமல் இருந்தால் விபத்துக்களைத் தடுக்கலாம். அவ்வித ஓர்க்ஷாப்புகளை வேறு வசதி யான இடங்களுக்கு அகற்ற ஆவன செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். பல் போக்குவரத்தை எடுத்துக்கொண் டால், டிரைவர்கள் மீது குறை சொல்லுவதற்கு இல்லை. அவர் களுக்குக் கொடுக்கப்படும் நேரம் மிகவும் குறைவு. அதற்குள் அவர்கள் வேகமாக ஓட்டிச் செல்ல வேண்டியிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். அந்த நேரத்தை கொஞ்சம் அதிகமாக்கி காலை மாலை நேரங்களில் தூரித பஸ்களை விட ஏற்பாடு செய்தால், விபத்துக்களை ஓரளவு குறைக்க முடியும். எனவே எல்லா ரூட் களிலும் தூரித பஸ்களை அதிகப்படுத்தி சாதாரண பஸ்களுக்கு ஓடும் நேரத்தை சற்று அதிகம் ஆக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். அடுத்து கனம் திரு. வி. கே. ராமசாமி 5 0 0 முதலியார் அவர்கள் கை வண்டி, மாட்டு வண்டி, சில ரோடுகளில் போகாமல் தடை செய்ய வேண்டுமென்று சொன்னார்கள். அது வரவேற்கத்தக்கதாகும். குறிப்பிட்ட இடங்களில் குறிப்பிட்ட நேரங்களில் கை வண்டி, மாட்டு வண்டி, டிரக் வண்டி செல்லுதல் கூடாது என்று தடைமுறைக்கு கொண்டு வர வேண்டும்.

அடுத்து லாரிகளைப் பற்றி கனம் எஸ். ஜெயராம செட்டியார் அவர்கள் சொன்னார்கள். முன்பு கூட கொஞ்ச நாள் இரவு நேரத் தில் குறிப்பிட்ட கால அளவுக்கு மேல் லாரிகள் போகக் கூடாது என்ற சட்டம் இருந்தது. இரவு 1 மணி முதல் காலை 4 மணிவரை லாரிகள் ஓடக் கூடாது என்ற வழக்கத்தைச் சட்டமாகக் கொண்டு வரவேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். இரவு மணி, 1, அல்லது 2 ஆகும் சமயத்தில் நம்மையும் மறந்து தூக்கம் வருவது இயற்கை. ஆகவே குறைந்த அளவு இரவு 1 மணி முதல் 4, 5 மணி வரையாகிலும் லாரிகள் ஓட்டிச் செல்வதை தடை செய்ய வேண் டும். மதிப்புக்குரிய தொழிலமைச்சர் அவர்கள் ஒரு முறை தனி யாகப் பேசும் போது இதுபற்றி சட்டத்தைச் செய்தோம் சரியான முறையில் அமுலில் வாவில்லை என்று தகவல் என்ற முறையில் சொன்னார்கள் அந்தச் சட்டத்தை திட்டவட்டமாக நடத்திக் கடுமையான நடவடிக்கை எடுப்பதாக இருந்தால் லாரிகளை ஓட்டு பவர்களும் சரி, மற்றவர்களுக்கு தொல்லை, விபத்து ஏற்படாமல் தடுக்க முடியும். இங்கிருந்து விழுப்புரம் செல்லுவதற்குள் பார்க் கிறோமே, லாரிகள் பொம்மைகள் கவிழ்வது போல் கவிழ்ந்து கிடக்கின்றன. லாரிகளை ஓட்டிச் செல்பவர்கள் சில சமயங்களில் கார்களை ஓட்டிச் செல்பவர்களும், பிரயாணிகளும் விபத்துக் குள்ளாகியிருப்பதைப் பார்க்கும்போது நடுக்கமும் ஏற்படுகிறது. எனவே குறிப்பாக இரவு 1 முதல் 4 மணி வரை லாரி போக்கு வரத்தை நிறுத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளு

[திரு. என். வி. நடராஜன்] [13th March 1965

இதன். முக்கிய சாலைகளிலுள்ள குறுகிய பாலங்களை விரிவு படுத்தினால் விபத்துக்களைத் தடுக்கலாம் என்று மீண்டும் கூறி முடித்துக்கொள்ளுகிறேன்.

* THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : Mr. Chairman, Sir, first of all I want to give a few figures to show that the traffic accidents have not been increasing. I do not justify even a single accident. But the general impression that the traffic accidents are on the increase must be corrected. The figures are—

Total number of accidents in	1959–60		7,830
,,	1960–61	..	7,806
,,	1961–62	..	7,602
,,	1962–63	..	7,439
,,	1963–64	..	7,321

The number of accidents has been progressively going down. At the same time, the number of vehicles has been increasing. In 1959–60, the number of vehicles was 14,078. In 1963–64, it is 18,846, in the whole of the State. The accidents include all kinds of accidents, major and minor. The number of vehicles has increased from 14,000 to nearly 19,000. The number of traffic accidents has been decreasing, and it has come down from 7,800 to 7,300. But there is no justification at all even for the 7,300 accidents. We should try to see that there are no accidents. That should be the endeavour of the Government to achieve in the course of the . . .

SRI G. KRISHNAMOORTHY : How many are fatal, Sir ?

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : That is what I said the other day in reply to a question. The number of fatal accidents in 1959–60 is 537, in 1962–63, it is 679 (this is the peak) and in 1963–64, it is 661. The number of fatal accidents has come down in the last year. As I said, the fact that the accidents have a tendency to come down is a healthy sign, but it is in no way a satisfactory situation.

Again with regard to the State Transport also I have some comparative figures about the traffic accidents in Madras and the other comparable States. There is no use of comparing with States which have only forty-eight vehicles. The States must be comparable ones. I shall now give the figures of the number of accidents for 1959–60 relating to Maharashtra, West Bengal, Delhi and Madras. In Maharashtra, the number is .068 for 10,000 miles, in West Bengal it is .118 for 19,000 miles, in Delhi it is .019, and in Madras it is .017. It is the lowest in Madras in respect of the State Transport undertakings. These figures are available from the Statistical bulletin of State Road Transport undertakings in India for 1960-61. As I said, the vehicle population in West Bengal, Delhi, and Bengal is comparable with Madras. Now, having said this—this is only to correct the misapprehension that the accidents are on the increase—I now want to deal with a few suggestions that

13th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

have been made. Before that I would like to inform the House of the steps which the Government have taken in order to see that traffic accidents are reduced.

Sir, the rapid growth of highway traffic in Madras State has created several traffic problems. Hence it was decided that the question of traffic control and traffic safety should be dealt with effectively. As there was no committee at State level to consider purely matters relating to traffic planning and regulation, the Government have constituted a high level committee called 'State Road Development and Traffic and Planning Committee' with the Transport Commissioner, Madras, as Chairman. The Government have also ordered the formation of District Road Development and Traffic Planning Committees in Districts with Collectors as Chairmen to deal with traffic problems arising in the districts. Besides this, a Traffic Planning (Engineering) Cell is working under the control of the Chief Engineer (Highways and Rural Works). The Government in G.O. Ms. No. 1987, Home, dated 25th June 1964 have also sanctioned the formation of the Traffic Planning (Police) Cell with a staff of 1 Superintendent of Police, 1 Inspector of Police, 1 Police Constable and 1 Assistant and 1 Clerk. The Government have also sanctioned in G.O. Ms. No. 3095, Home, dated 28th September 1964 the formation of six mobile Highways patrols in the districts of Chingleput, North Arcot, Coimbatore, Madurai Urban, Tiruchirappalli and Salem, to check overspeeding and overloading of lorries on highways.

In Madras City, a mobile squad of 6 Sub-Inspectors of Police, 9 Head Constables and 18 Police Constables has been working under the direct charge of a Reserve Inspector. This squad checks overspeed light defects, etc., by surprise and books all the erring offenders. There is also a motor vehicles checking squad consisting of one Sub-Inspector of Police and two Police Constables doing duty in the trunk roads—Great Southern Trunk Road, Great Northern Trunk Road, and Great Western Trunk Road in Chingleput district—I do not know whether giving this information would put the people on guard at any rate I must keep th House informed of the steps that have been taken by the Government in this regard —and its main duty is to check overspeed, overload, light defects, etc. We hope that with the introduction of the six lane traffic, there would be a relief of congestion in the Madras City, particularly in the most congested area, the Mount Road. Government are unable to enforce the rule about diverting the slow-moving traffic from Mount Road which, according to me, would greatly help to relieve congestion in Mount Road. But, unfortunately, hon. Members are aware of the decision of the High Court and the Government's inability to enforce the original regulations.

Intensive check of motor vehicles is being made by the Police in the districts periodically besides surprise checks by Gazetted Officers. We are also laying speed traps to discover overspeed. The most important thing we have done in the last year is the celebration of the Traffic Safety Week. I think primary emphasis should be laid on educating the public if we want to avoid road

accidents. To-day there is absolute chaos on our roads because, as Sri Sambandhan pointed out, nobody observes the rule. There is no use of saying that 'X' does not observe the rule while 'Y' or 'Z' does it. Actually nobody observes the rule. The pedestrian or the motorist or even the Policeman does not observe the rule. The cyclist does not observe the rule. I know one of my friends who was a driver himself in the City of New York, when he came here, appointed a driver for himself. I asked him, "What is the reason ? You were one of the finest drivers I had ever known." He said "It is impossible to drive in India because of the complexity. After all, in a modern city there is only one type of traffic, namely, the cars, the automobiles. But here you have a bullock cart, a cycle, a cycle-rickshaw, a scooter, a three or four-wheeled truck, a trailer, and all sorts of vehicles. All of them go criss-cross." I am sorry to have forgotten the most important contributory factor to road accidents, namely, the stray dogs. I used to advise my driver not to turn to avoid a dog. It is much better to run over the dog than to get the vehicle completely overturned by taking a short turn. These are the various difficulties that we have to face. The problem has to be dealt with in a systematic fashion. If the traffic problem has to be handled, in the first instance, we have to educate the people, the various people using the public roads, in their elementary duty and elementary discipline. I have seen the nursery schools in the western countries. There the first thing that is taught to the children is road safety and road regulations. The senior students in those schools are chosen to escort the other children from the school to the road opposite and they wear the yellow dress like the Automobile Association people, and the children feel very proud taking the other children across. These are the traffic instructions that are given to the children very early in age and they always observe them. The bulk of the accidents that have occurred in recent times is because a child or an old person just rushed across a road without looking either to the right or to the left for the traffic which came. Day before yesterday I was told that a bus was coming on one side. An old lady crossed the road without looking for the traffic to the right or to the left and then an accident happened. Therefore the first thing that we have got to teach our people is that in their own interest, they should look to the traffic coming on either side.

The second thing we have got to educate our people in respect of traffic is that the rules of science should be completely observed. I know that in the western countries immediately a person violates the rule, he is caught and punished. He is fined; they give him a ticket. Even if you park a car where you cannot park, you are given a ticket. I am afraid to introduce any such scheme here for fear that it may be abused. This is a thing which can be done only when the general level of our education and our discipline grow. Otherwise, it will again become a source for rather undesirable activity on the part of the persons who are appointed to do this.

More than all these things, so far as the City of Madras is concerned, we have got to see that our roads are realigned and that our roads are widened to take in the larger traffic that is growing in our City. The rate of expansion of automobile and other traffic in Madras is much faster proportionately to the other Cities like Bombay because the cities like Bombay started with a larger base. But Madras having started with a small base, the proportion is high. When we look at the old roads which we have been using, we find that they have become totally inadequate to the needs of the City. That is why we have now adopted the six-lane traffic in Mount Road and we are widening the road. Similarly we are widening the Poonamalle High Road to take in a large traffic. I know a lot of friends who have lived in Madras for nearly forty or fifty years and who used to admire the beautiful avenue which the Poonamalle High Road was with shaded trees on either side have woefully regretted the merciless cutting down of the trees that is going on now. We regret it, but it cannot be helped. Either we have to keep pace with the economic development that is taking place and try to make the roads adaptable to the needs or we have to reconcile ourselves to the narrow roads which retard the economic development. So, it has become absolutely necessary to cut down the trees on the Poonamalle High Road and widen the road.

Sir, mere widening of the roads in Madras City will not suffice. The suggestion which the hon. Member Sri V. K. Ramaswamy Mudaliar gave was made by me in the Road Safety Week. He was not here at that time. During the Road Safety Week that was celebrated in Madras I said that one of the primary things that we had got to do was to build a flyover, that is, a road which will go over the surface. The road will cross; one will be a flyover and the other will be on the surface. In places like San Francisco you have a gallery of roads, one above and above, four or five roads like that, and you will go on changing from road to road without even crossing even a single road. Even though we may not go to the extent of the traffic arrngements made in advanced countries, I feel that one of the most urgent things to be done is to build a flyover, either in Mount Road or preferably in the other road, that is, the Edward Elliott's Road which crosses the Mount Road near the Gemini Corner. If we have a flyover, through traffic will go along on the overland surface and the other one will go through the ground surface roads. That is a suggestion, but it costs enormously and that has to be looked into. The cost may be prohibitive at the present moment.

The proposal for having a subway in Round Tana and the Central Station is still penging. The work would have been taken up but for the Emergency which came and we are now likely to take up the Round Tana Subway. At the present moment, the road near the Government House Estate is being widened and once it is done, the further question of having a subway in Round Tana will have to be taken up. Even here there is no use of having only a tube and that is likely to prove more dangerous. Sometimes I find suggestions being made that there will be only one tunnel connecting the Central Station and the Gov-

[Sri R. Venkataraman] [13th March 1965

ernment General Hospital. In cases of civil commotion people will rush from both sides of the tunnel and there will be a stampede and people will die. In most of the countries where you have these sub-ways, the sub-ways branch off into three or four so that people can go into different directions when there is commotion. Even there we have to be very careful to see that we do not commit the mistake and put only tunnel and create the possibility of stampede and suffocation.

Then the parking places have got to be provided. It is a very good suggestion. I hope the Corporation will take it up. It is one of the excellent ways of increasing the revenue of the Corporation. In fact it is a joke in some of the advanced countries that the parking costs more than the car itself. In the most busy places of some of the bigger cities the parking fee is one dollar per hour and if the person leaves the car for 8 to 10 hours he will have to pay a huge sum for it and at that rate he can buy a car himself very soon.

Sir, these are the ways by which we can meet the growing demands of the City. One other point which was mentioned is that the Broadway Bus stand should be improved. I mentioned it once before and I am prepared to say it once again that if it is handed over to the State Transport Dept., we can certainly make it into one of the first-class bus stands as in T. Nagar, Mandaveli or Adayar. We can take it up and build it. We can use it also for the mufusil buses. In fact, we can have a gallery of three tiers from which the buses can start. It is very simple. We are only to have an elevator like the platform which will go up and down. The buses will be loaded, people will sit in the buses and the bus will come down and go on to the road. The land must be given to us by the Corporation. I am sure it will help us to build such a beautiful bus stand. People who have seen the New York bus terminal know that there are seven tiers and then people go into the bus in the various tiers. The buses come down the elevators and they go off into the road. (An hon. Member : Is there a proposal to improve the Parry's Corner bus stand ?). So far as the State Transport is concerned, we have taken up the land on the High Court on the backside, near the Maharajah of Travancore Statue and the State Government are going to put up a bus stand there. Hereafter our buses will start from there though they will go to Parry's Corner. The buses won't remain there. They will go to the other side. Actually plans have been drawn up and it will be taken up.

Sir, so far as public complaints are concerned we have a very good system of a Public Relations Officer in the State Transport and he enquires into the complaints. I would like to have particulars of the letter sent by the hon. Member Sri Sambandhan so that I could examine what happened to his complaint. In recent times at any rate during the last two or three years after we appointed the Public Relations Officer, we are taking up every one of the complaints and the officer goes and meets the people and takes action immediately. It might have been a slip. If that is so, I will look into it.

13th March 1965] [Sri R. Venkataraman]

Sir, I am grateful to the House for all the various suggestions made. Traffic problems are not solved by legislation. They are settled only by means of educating the people and one of the means of educating is by discussion in places like the Legislature where different points of view could be expressed and the responsibilities of the citizens, the operator and the owner and also the pedestrians may be established.

Thank you very much, Sir.

MR. CHAIRMAN : One hour having elapsed, the discussion on this subject is over.

VII.—NON-OFFICIAL BILL.

THE MADRAS PANCHAYATS (AMENDMENT) BILL, 1965.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I beg leave to introduce the Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965.

The motion was duly seconded.

MR. CHAIRMAN : The question is :

'That leave be granted for the introduction of the Madras Panchayats (Amendment) Bill, 1965.'

The motion was put and carried and leave was granted.

SRI S. K. SAMBANDHAN : Mr. Chairman, Sir, I introduce the Bill.

MR. CHAIRMAN : The Bill is introduced.

The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. on Thursday, the 25th March 1965.

The House then adjourned.

VIII.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

' 160. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 1758, *Rural Development and Local Administration, dated* 25*th August* 1964, *regarding amendment to the Madras Cottage Industries Construction and Establishment (Restriction, Limitations and Conditions) Rules*, 1960.

* 161. *Notification issued with G.O.P. No.* 24, *Revenue, dated 5th January* 1965, *regarding amendment to Revenue Department Notification II-I No.* 1450 *of* 1960, *dated 27th September* 1960.

*162. *Notification issued with G.O. Ms. No.* 2701, *Revenue, dated 20th November* 1964, *regarding amendment to the Madras Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules*, 1962.

* 163. *Notification issued with G.O.P. No.* 23, *Revenue, dated 5th January* 1965, *regarding exemption from tax payable under the Madras General Sales Tax Act*, 1959, *for the sales of garments produced by all the Associations formed for the welfare of women.*

* 164. *Notification issued with G.O. Ms. No. 72, Revenue, dated 12th January 1965, regarding exemption from the tax payable under the Madras General Sales Tax Act, 1959, for the sales of goods by the Khadi Gramodyog Bhavan, Madras, run by the Khadi and Village Industries Commission, Bombay.*

* 165. *Notification issued with G.O. No. 3295, Home, dated 22nd October 1964, regarding amendment to the Madras Motor Vehicles Rules, 1940.*

* 166. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3098, Food and Agriculture, dated 10th November 1964, regarding establishment of a regulated market at Thozhudur in South Arcot district.*

* 167. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3156, Food and Agriculture, dated 14th December 1964, regarding provision of facilities for the purchase and sale of cashewnut at the regulated markets at Thanjavur and Gandarvakottai in the Thanjavur district.*

* 168. *Notification issued with G.O. Ms. No. 3879, Home, dated 14th December 1964, regarding amendment to the Madras Manufactured Drugs Rules, 1932.*

* 169 *Notification issued with G.O. Ms. No. 3880, Home, dated 14th December 1964, regarding amendment to the Madras Opium Smoking Rules, 1955.*

* Laid on the table of the House on 12th March 1965.

APPENDIX I.

[*Vide* answer to starred question No. 166 on page 619.]

Name of the Government Medical Institution.	*Name of the equipment to be imported from the German Democratic Republic (East Germany).*	*Cost (C.I.F. value).*	*Present stage.*
(1)	(2)	(3) Rs. P.	(4)
Government General Hospital, Madras.	One Zeiss Head Band Lamp.	310·00	The Chief Controller of Imports and Exports, New Delhi, has been addressed for the issue of import licence on 29th December 1964.
Government Stanley Hospital, Madras.	One 35 m. m. Camera.	1,615·50	The Assistant Director, Directorate-General of Technical Development, New Delhi, was addressed on 6th January 1965 for the issue of clearance certificate from indigenous angle, has issued the certificate on 20th February 1965. The Chief Controller of Imports and Exports, New Delhi, will be addressed for import licence on receipt of necessary application called for from the Director of Medical Services.
Madras Medical College.	One Sartorious Freezing Microtome, Model 27.	1,000·00	The Chief Controllar of Imports and Exports, New Delhi, was addressed in July 1964 for import licence. He wanted certain additional particulars and these were furnished to him on 20th January 1965.
Kilpauk Medical College, Madras.	One Veb-Carl Zeiss Flame Photometer.	3,000·00	The Chief Controller of Imports and Exports, New Delhi, was addressed for import licence in February 1964. He was last reminded demiofficially on 29th December 1964.

APPENDIX II.

[*Vide* answer to starred question No. 168 on page 620.]

Serial number and name of the Municipality.	Number of Government Hospitals functioning in the municipal area.	Number of Local Fund or Municipal Hospitals functioning in the municipal area.
(1)	(2)	(3)
1. Madurai	2	Nil.
2. Coimbatore	2	Nil.
3. Salem..	1	1 (Municipal)
4. Tiruchirappalli	2 (including Malabar Special Police Hospital plus one Central Jail Dispensary.)	Nil.
5. Thanjavur	1	Nil.
6. Coonoor	3 (including one Railway Hospital.)	Nil.
7. Cuddalore	1	Nil.
8. Dindigul	1	Nil.
9. Erode	1	Nil.
10. Kancheepuram	1	Nil.
11. Kumbakonam	1	Nil.
12. Nagercoil	2 (including Tuberculosis Hospital.)	Nil.
13. Ootacamund	2	Nil.
14. Pollachi	1	Nil.
15. Pudukkottai	2	Nil.
16. Tirunelveli	Nil.	2 (Municipal)
17. Tiruppur	1	Nil.
18. Tuticorin	1	Nil.
19. Vellore	1	Nil.
20. Virudhunagar	1	Nil.
21. Aruppukottai	1	Nil.
22. Chidambaram	1	Nil.
23. Gudiyatham	1	Nil.
24. Karur	2 (including one Railway Hospital.)	Nil.
25. Karaikudi	Nil.	2 (Municipal)

Serial number and name of the Municipality.	Number of Government Hospitals functioning in the municipal area.	Number of Local Fund or Municipal Hospitals functioning in the municipal area.
(1)	(2)	(3)
26. Mayuram	1	Nil.
27. Mettupalayam	1	Nil.
28. Nagapattinam	1	Nil.
29. Palayamkottai	2	1 (Municipal)
30. Palni	1	Nil.
31. Rajapalayam	1	Nil.
32. Srirangam	2 (including one Railway Hospital.)	Nil.
33. Srivilliputhur	1	Nil.
34. Tiruvannamalai	2	Nil.
35. Villupuram	1	Nil.
36. Ambur	1	Nil.
37. Arcot	Nil.	1 (Municipal).
38. Arkonam	1	Nil.
39. Arni	1	Nil.
40. Bodinayakanur	1	Nil.
41. Chingleput	1 (plus one Senior Approved School Dispensary.)	Nil.
42. Colachel	1	Nil.
43. Cumbum	1	1 (Municipal Dispensary).
44. Devakottai	1 (Government Dispensary.)	Nil.
45. Dharapuram	1	Nil.
46. Kuzhithurai	1	Nil.
47. Gobichettipalayam	1	Nil.
48. Mannargudi	1	Nil.
49. Melapalayam	1	Nil.
50. Padmanabhapuram	1	Nil.
51. Periakulam	1	Nil.
52. Ramanathapuram	Nil.	Nil.
53. Ranipet	1	Nil.
54. Rasipuram	1	Nil.
55. Shencottah	1 (plus one Police Dispensary.)	Nil.
56. Sivakasi		

Serial number and name of the Municipality.	Number of Government Hospitals functioning in the municipal area.	Number of Local Fund or Municipal Hospitals functioning in the municipal area.
(1)	(2)	(3)
57. Tindivanam	1	Nil.
58. Tirupathur	1	Nil.
59. Tiruvallur	1	Nil.
60. Tiruvarur	1	Nil.
61. Tiruvottiyur	Nil.	1 (Municipal Dispensary.)
62. Udumalpet	1	Nil.
63. Vaniyambadi	1	1 (Municipal)
64. Walajapet	1	Nil.
65. Alandur	1 (Police Hospital.)	Nil.
66. Tambaram	1 (T. B. Sanatorium.)	1 (Municipal Dispensary and one Railway Dispensary.)
67. Allinagaram	Nil.	Nil.
68. Dharmapuri	1	Nil.
69. Koilpatti	1	Nil.
70. Paramakudi	1 (plus one Government Dispensary.)	Nil.
71. Sankarankoil	1	Nil.

APPENDIX III.

[*Vide* answer to starred question No. 169 on page 621.]

The name of the Panchayat Union in the District without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)	Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
North Arcot district—	
1. Kalasapakkam .. .. Two Rural dispensaries and one Primary Health Centre at Kadaladi are functioning.	At present there is no proposal to start a Hospital or Local Fund Dispensary in any of the Panchayat Union Council.
2. Thurinjapuram .. .. One Primary Health Centre at Narthampoondi and one at Mangalam are functioning.	
3 Anakkavur .. .. Two Rural dispensaries are functioning in the block.	
4 Pernamallur .. .. One Rural dispensary is functioning.	
5 Timiri .. .. Three Rural dispensaries are functioning.	
6 Kaniyambadi .. .. Nil.	In May 1964 Government have sanctioned the opening of one Primary Health Centre during 1964–65 in this place.
7. Anaicut .. .. .. Two Rural dispensaries are functioning.	At present there is no proposal to start a Hospital or Local Fund Dispensary in any of the Panchayat Union Council.
8. Kandili .. .. .. Two Rural dispensaries are functioning.	
9. Katpadi .. .. .. Two Rural dispensaries are functioning.	
10. K. V. Kuppam .. .. One Rural dispensary and one Primary Health Centre at Veduganthangal are functioning.	
11. Kilpennathur .. .. .. One Primary Health Centre is functioning.	

The name of the Panchayat Union in the district without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
Chingleput district—		
1. Acharappakkam	Three Rural Dispensaries are functioning at Acharapakkam, Orathur (IM) and (L) Endathur.	There is no proposal for the opening of Government Hospital or Local Fund Dispensary for the present.
2. Ramakrishna Rajupet	Ammavarikuppam (IM).	
South Arcot district—		
1. Thirunavalur	One Primary Health Centre is functioning at Thirunavalur, one Rural Dispensary is functioning at Sendanadu.	There is no proposal for opening of a Government Hospital or Local Fund Dispensary at present.
2. Mogaiyur	The Government have sanctioned the conversion of two Rural Dispensaries in the Panchayat Union Dispensaries at Manalurpet and Kandachipuram in Mogaiyur block.	....
3. Olakkur	One Rural Dispensary is functioning at Vellimadupattai.	....
4. Kanai	....	Government propose to open a Primary Health Centre in this place.
5. Vikkaravandi	One Rural Dispensary is functioning.	There is no proposal for the opening of a Government Hospital or Local Fund Dispensary.
6. Vallam	One Rural Dispensary is functioning at Melsithambur.	....
7. Komaratchi	One Rural Dispensary is functioning.	....
8. Rishivendiyam	....	Government propose to open a Primary Health Centre in this place.
Tiruchirappalli district—		
1. Kunnadarkoil	One Government Hospital is functioning at Keeranur.	A Primary Health Centre has been sanctioned but not yet opened.
2. Vaiyampatti	A Rural Dispensary is functioning.	A Primary Health Centre has been sanctioned but not yet opened.
3. Manapparai	There is a Rural Dispensary.	A Primary Health Centre has been sanctioned.
4. Uppiliapuram	A Rural Dispensary is functioning now.	A Primary Health Centre has been sanctioned.
5. Andimadam	Rural Dispensaries are functioning at Andimadam and Ulkottai.	No proposal for opening of a Hospital.
6. Manikandam	Fatjima Leprosy Hospital (Non-Government) is functioning.	There is no proposal to open a Government dispensary or hospital.
7. T. Palur	There is a Rural Dispensary ..	There is no proposal for opening a hospital. A Primary Health Centre has been sanctioned.
8. Pullambadi	A Rural Dispensary is functioning.	No proposal for opening a hospital.
9. Veppur	One Rural Dispensary is functioning at Keelamattur.	There is a proposal for opening a Primary Health Centre.
10. Manachanallur	.	A Primary Health Centre has been sanctioned.
11. Thuvarankurichi	A Rural Dispensary is functioning..	No proposal for opening a hospital.

The name of the Panchayat Union in the district without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
Thanjavur district—		
There is only one Panchayat Union, viz., Thirumarugal without Government Dispensary or Panchayat Union Dispensary but there is a rural Dispensary at Thirumarugal.	....	Nil.
Madurai district—		
There is neither a Government hospital nor a Local Fund Dispensary in the Panchayat Union, Kalligudi, Madurai district.	....	Orders for opening a Primary Health Centre have been issued.
Coimbatore district—		
There is no medical institution, either rural Dispensary or regular panchayat union Dispensary in Perur in Coimbatore district.	....	The panchayat union council has sent proposals for the opening of Rural Dispensaries at Perur, Veeranaickenpalayam, Kuniammuthur and Podanur and they are under examination by the Director of Medical Services.
Salem district—		
Namagiripet	....	One Primary Health Centre is functioning at Namagiripet.
Konganapuram	....	Sites for the location of main and sub-centres have not yet been suggested by the panchayat union.
Bargur	....	One Primary Health Centre, Bargur, is functioning.
Mallasamudram	....	Government propose to open a Primary Health Centre in the place.
Vennandur	....	Proposals have been submitted by the Panchayat Union Commissioner, Vennandur, to the Revenue Divisional Officer, Namakkal and the Collector, Salem, for opening a Primary Health Centre at the Block Head quarters as it is a Development Block.
Gangavalli	....	One Primary Health Centre, Gangavalli, is functioning.
Karipatty	One Rural Dispensary at Karipatti is functioning.	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Kolli Hills	....	For Kolli Hills which is a tribal Development Block, a Primary Health Centre has been sanctioned to be located at Velavanthinadu.
Nallampalli	One Rural Dispensary is functioning at Nallampalli · Lalingam at Thoppur.	Proposals to open a Primary Health Centre at Thoppur are under examination by the Distrist Health Officer, Salem.
Pallipalayam	One Government Dispensary functioning at Komarapalayam.	Proposal for opening a Primary Health Centre at Pallipalayam is under consideration of the Director of Public Health.
Kadayampatty	One Rural Dispensary is functioning at Kadayampatty.	Proposal for opening a Primary Health Centre at Chinnathirupatty is under consideration.

The name of the Panchayat Union in the district without either a Government Hospital or a Local Fund Dispensary. (1)		Action taken to start a hospital or a dispensary in its limits. (2)
Salem district—*cont.*		
Pappireddypatty	....	Sanction has been accorded to convert the existing Rural dispensary at Pappireddypatti into a regular dispensary. Proposal to open a Primary Health Centre at Pallipatty is under consideration of the Director of Public Health.
Panamarathupatty	....	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Mecheri	One Rural Dispensary at Guttapatty is functioning.	....
Erumaipatty	....	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Kabilamalai	One Rural Dispensary at Vengarai and Jedarpalayam each is functioning.	Proposal to open a Primary Health Centre at Jedarpalayam is under the consideration of the Director of Public Health.
Thalavasal	One Rural Dispensary at Veeraganur is functioning.	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Veerapandi	One Rural Dispensary is functioning at Attayanpatti at Elampillai.	Proposal to open a Primary Health Centre at Attyampatti is under consideration of the Director of Public Health.
Veppanapalli	....	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Shoolagiri	One Rural Dispensary is functioning at Udanapally.	Do.
Thally	....	Do.

Uthangarai	....	Primary Health Centre at Samalpatti was sanctioned but not yet opened.
Puduchatram	One Rural Dispensary is functioning at Elur.	Proposal to open a Primary Health Centre at Kalangavi is under consideration of the Director of Public Health.
Morappur	....	Do.
Elachipalayam	One Rural Dispensary at Elachipalayam is functioning.	This block is eligible for a Primary Health Centre.
Mecdonald's Choultry	....	Nil.

INDEX TO MADRAS LEGISLATIVE COUNCIL DEBATES

TWENTY-FIFTH SESSION OF THE LEGISLATIVE COUNCIL UNDER THE CONSTITUTION OF INDIA.

1st, 3rd to 6th and 8th to 13th March 1965.

Volume LXI (Nos. 1 to 11).

PAGES.

A

ABDUL WAHAB, SRI K. S.—
Budget for 1965-66, general discussion on 370-373
Official Language Policy, discussion on 564-566

ACCIDENTS—
Discussion on traffic 646-661

ADITANAR, SRI SI. PA.—
Official Language Policy, discussion on 504-510

ADJOURNMENT MOTION—
Announcement by Chairman re 17

ADJOURNMENT MOTION re—
Anti-Hindi Demonstrations in the State.. .. .. 145-148, 207-244
Appointment of temporary Presidents of Panchayats and further postporement of Panchayat Presidents 403-404

AGRICULTURAL PRODUCE MARKETS ACT, 1959—
Declaration of Chengam, Cheyyar and Vaniyambadi as market areas under—, notification laid on the table 24

ANBAZHAGAN, SRI K.—
Adjournment Motion re—Anti-Hindi Demonstrations 146, 207-214, 219, 226, 228, 229, 239
Budget for 1965-66, general discussion on 405-422, 433-438, 572-587
Official Language Policy, discussion on 639-641
Resolution re secondary grade trained teachers in higher grade posts, grant of secondary grade scales of pay to .. ..

PAGES

A—cont.

ANTI-HINDI DEMONSTRATIONS—
Adjournment motion re 145-148, 207-244

AREA COMMITTEES, MADRAS—
See comittees—

B

BALASUBRAMANYA AYYAR, SRI K.—
Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations 147
Budget for 1965-66, general discussion on 166, 357-367, 463, 477, 479
Official Language Policy, discussion on 555-561

BALL-POINT PENS—
Question *re* use of—in signing bills and other documents, prohibited 246

BETEL CULTIVATION—
Question *re* total acreage in 1963-64 and quantity produced.. .. 183-184

BHAKTAVATSALAM, THE HON. SRI M.—
Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State .. 217, 236-244
B.T. Assistants and language Pandits in North Arcot district Board, Statement *re* non-grant of annual increments to 492
Legislative Council Proceedings relating to official language policy, supply of copies to Prime Minister and Home Minister of Government of India 623
Official Language Policy, discussion on 493-503, 587-600
Resolution *re*—
Scales of pay and allowances of State Government servants, parity, with Central Government scales 628, 630-633
Secondary grade trained teachers in higher grade posts, grant of secondary grade scales of pay to 641-644
Tamil Pandits in Higher Elementary Schools, statement *re* appointment of 460-461
Teachers in secondary schools under private management, difference in pay from 1st April 1964 624

BILL—
Panchayats (Amendment) Bills, 1965—Introduced 661

BOILER DEPARTMENT—
Review of activities of—for first half-year 1964-65, laid on the table 23

Bridge—
Question *re*—
Construction of—over Gadclam river 184
Overbridges at railway level-crossings, grants from the Government of India for construction of 138-140

B—cont.

BUDGET for 1965-66—
General Discussion on 149-180, 189-207, 252-295, 305-347, 357-395, 405-447, 461-485
Presentation of 17-23

BUS FARES—
Question *re* fixation of standard rates of—in the private sector .. 2-3

BUS STAND—
Question *re* shifting of—Theni 402

BUSINESS ADVISORY COMMITTEE—
See Committees

BUSINESS OF THE HOUSE—
Change in the order of 623
Suspension of proviso to rule 41 of Council Rules 645-646

C

CATERING ESTABLISHMENTS ACT, 1958—
Appointment of Deputy Commissioners of Labour as Inspectors, Notification laid on the table 25
Extension of—to certain Panchayats, notification laid on the table .. 24

CHAIRMAN, MR.—
Adjournment motion *re*—
Anti-Hindi Demonstrations in the State 145, 146, 147, 148
Appointment of temporary Presidents of panchayats, and further postponement of election of Panchayat Presidents 403-404
Annonncement *re*—
Adjournment motion given notice of by Sambandhan, Sri S. K. .. 357
Adjournment motions on the day of presentation of Budget .. 17
Business Advisory Committee's decision 17, 356, 356
Business of the House change in the order of 623
House Committee, election of members to 149-403
Privilege motion *re*—
Obstruction caused to Sri K. V. Ramaswamy and other Members of the Legislative Council by student demonstrators 145
Privileges Committee, election of Members to 148-402, 403
See Rulings and observations of the Chair.

CHECK POSTS—
Erection of caution signals by installation of red lights, Minister's attention called to 189

PAGE

C—cont.

CHIDAMBARANATHAN, DR. A.—

Appointment of Tamil Pandits in Higher Elementary Schools, calling Minister's attention to 460

B. T. Assistants and language pandits in North Arcot district Board, calling Minister's attention to non-grant of annual increments to 492

Budget for 1965–66, general discussion on 367–370

Legislative Council proceedings relating to official Language Policy—supply of copies to Prime Minister and Home Minister of Government of India 622–623

Official Language Policy, discussion on 503–504, 531–536

Resolution re—

Secondary grade trained teachers in higher grade posts, grant of Secondary grade scales of pay to 634–638, 639

Teachers in Secondary Schools under private management, difference in pay from 1st April 1964 623–625

CHIT FUNDS ACT, 1961—

List of approved banks under—notification laid on the table .. 537

CHITRARASU, SRI C. P.—

Budget for 1965–66, general discussion on 189–194

CLUBWALA JADHAV, SRIMATHI MARY C.—

Budget for 1965–66, general discussion on.. 261–268

COLLEGES—

Question re Medical Colleges, number of Caste Hindus, Muslims, Christians and Harijans selected for admission in 1964 490

COMMITTEES—

Area Committee, appointment of Dr. B. M. Sundaravadhanam as member and Chairman, of notification laid on the table 25

Area Committee, appointment of Srimathi N. K. Ranganayaki as member of—notification laid on the table 537

Business Advisory Committee, decision of 17–356, 357

Committee on Subordinate Legislation, Ninth and Tenth Reports, laid on the table 537

Conduct of Election of Members of Village Panchayats Rules, 1964—Amendments to,—notification laid on the table 25–244

Conduct of Election of Members to Town Panchayat Rules, 1964—Amendments to,—notification laid on the table 24

House Committee, election of Members to— 148–149, 403

Privileges Committee, election of Members to 148–402, 403

CO-OPERATIVE DAIRY FARM, THENI—

Question re misappropriation of funds in— 353–354

CO-OPERATIVE SOCIETIES—

Question re—

Co-operative Farming Societies, number of and nature of help rendered by Government 354–355

C—cont.

CO-OPERATIVE SOCIETIES—cont.

Question re—cont.

Multimetal Industrial Co-operative Societies for goldsmiths, places where,—are started and number of persons employed as on 1st January 1965 453–454

Theni Co-operative Marketing Society, loss in 457–458

CORAL STONES—

Question re sea-erosion due to removal of—near Mandapam .. 545

COTTAGE INDUSTRIES—

See Industries.

COTTAGE INDUSTRIES CONSTRUCTION AND ESTABLISHMENT (RESTRICTION, LIMITATIONS AND CONDITIONS) RULES, 1960—

Amendment to,—notifications laid on the table 661

COURTS—

Question re Madras High Court, number of suits and appeals pending 142–144

CRAFT INSTRUCTORS—

See Teachers.

CREMATION GROUNDS—

Question re shifting of—at Theni 622

D

DISTRICT DEVELOPMENT COUNCILS—

Question re attendance of Special District Educational Officers at meetings of 491–492

DISTRICT DEVELOPMENT COUNCILS PREPARATION AND SUBMISSION OF ANNUAL REPORTS) RULES, 1964—

Amendment to—, notification laid on the table 25

DISTRICT EDUCATIONAL OFFICES—

Question re rules for direct recruitment of 245

DONATIONS—

Question re Government permission to officer of Corporation of Madras for Collection of—for private or public institutions .. 14–16

DRAWING MASTERS—

See Teachers.

DRUGS RULES—

See Manufactured Drugs Rules.

E

ELECTRICITY—

Question re—

Production of—from sea waves 182–183

Supply of power to Kerala from the Neyveli Thermal Station .. 613–614

ELECTRICITY BOARD, MADRAS STATE—

Administration Report of—for 1961–62, laid on the table 447

E—*contd.*

ENTERTAINMENTS TAX—
Exemption of benefit film shows conducted in aid of Flag Day Fund in December 1964 from—, notification laid on the table. 25

ESTATES (ABOLITION AND CONVERSION INTO RYOTWARI) ACT, 1948—
Declaration of certain villages in Salem district as inam estates, notification laid on the table 25
Enforcement of certain provisions in Sembaiodai, Perichalodai inam estates in Ramanathapuram district, notification laid on the table 296

ETHIRAJULU, Sri M.—
Budget for 1965-66, general discussion on 311-320
Traffic accidents, discussion on 651-653

EXAMINATION(S)—
Question *re* S.S.L.C—award of prizes to students who stands first in 349

F

FISH FARMS—
Question *re* putting up of by Panchayats 304

FOLIDOL—
Question *re* use of—in agricultural operations 454-455

FOOD—
Question *re* Paddy and rice, details of scheme for procurement .. 5-9

FOOD AND AGRICULTURE DEPARTMENT NOTIFICATION S.R.O. No. A-1741 OF 1962—
Amendments to—, notification laid on the table 24

FOODGRAINS—
Seizure of—at Checkposts in Kanyakumari district, Minister's attention called to 251-252

FORT ST. GEORGE GAZETTE—
Question *re* tracing fees for purchase of back nnmbers of 16

G

GENERAL HOSPITAL—
See Hospitals and Dispensaries .. ..

GENERAL SALES TAX ACT, 1959—
Amendment to—, notification laid on the table 190

GENERAL SALES TAX RULES, 1959—
Amendment to—, notification laid on the table 190

GOLDSMITHS—
See Co-operative Societies .. ..

GOVERNMENT SERVANTS—
Question *re* physical fitness certificates for—fees payable to Civil Surgeons for issue of 630
Resolution *re* scales of pay and allowances of State—, paritywith Central Government scales 625-684

H

HANDE, Dr. H. V.—
Budget for 1965-66, General discussion on 271-278, 491
Official Language Policy, discussion on 572-573
Resolution *re* scales of pay and allowances of State Government servants, parity with Central Government scales 629-630

HEADMASTERS—
Question *re* payment of salaries in time scale to—of secondary schools 483

HIGHWAYS TOWNSHIP—
Constitution of—in Madurai district, notification laid on the table. 25

HINDI—
Question *re* Grants by Government of India for development of—in Madras State 615-616

HINDI PANDITS—
See Teachers.

HINDU RELIGIOUS AND CHARITABLE ENDOWMENTS ACT, 1959—
Declaration of Sri Muthukumaraswamy temple, Cuddalore O.T., to be subject to provisions of Chapter VI, notification laid on the table 601

HOSPITALS AND DISPENSARIES—
Question *re*—
General Hospital, Madras, starting of an Emergency Operation theatre for road accident cases 303
Government and Local Fund Hospitals in Municipal Towns, number of—as on 1st June 1964 630-631
Honorary E.N.T. Unit, Government General Hospital, Madras, closure of 140-142
Hospital equipment, import from the German Democratic Republic for use in hospitals in the State 619
Insistence on income certificates before treatment in Government hospitals in out patient department 187-188
Panchayat Unions without a Government Hospital or a Local Fund dispensary, names of 632
Tuberculosis Sanatorium, Tambaram, use of surgical theatre in .. 550-551
Uthamapalayam Hospital, misuse of beds in 142

HOUSE COMMITTEE—
See Committee.

HOUSE SITES—
Questions *re* allotment of—, for Harijans in South Arcot district from 1961-62 to 1963-64 554

I

IRRIGATION—
Question *re*—
Minor, dam in Palakambi area, Andipatti Panchayat Union, Madurai District, construction of 134
Supply channel to Rangasamudram Sakkidichi Kanmoi, silting up of 248, 249

——— ARUNACHALAM, SRI S.—
Budget for 1965–66, general discussion on 325–331
Traffic accidents, discussion on 653–654

JOTHI VENCATACHELLUM, THE HON. SRIMATHI—
Budget for 1965–66, general discussion on 461–465

K

KAKKAN, THE HON. SRI P.—
Budget for 1965–66, general discussion on 168, 316, 318

KAMALAKKANNAN, SRI K.—
Budget for 1965–66, general discussion on 378–381

KOTHANDARAMAN, SRI K. K.—
Budget for 1965–66, general discussion on 290–296

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—
Budget for 1965–66, general discussion on 166–173
Resolution re scales of pay and allowances of State Government servants, parity with Central Government scales 625
Secondary grade trained teachers in higher grade posts, grant of secondary grade scales of pay to 634–638, 644–645
Traffic accidents, discussion on 656

L

LABOUR DEPARTMENT—
Review of activities of—for half-year ended 30th June 1964, laid on the table 24

LAKSHMANAN CHETTIAR, SRI SP. KA.—
Budget for 1965–66, general discussion on 342–344

LAKSHMANASWAMI MUDALIAR, DR. A.—
Adjournment motion re Anti-Hindi Demonstrations in the State .. 230–236
Budget for 1965–66, general discussion on 422–433
Official Language Policy, discussion on 515–525

LAKSHMI KRISHNAMURTHY, SRIMATHI—
Budget for 1965–66, general discussion on 200–208
Official Language Policy, discussion on 569–572

LAND REFORMS (FIXATION OF CEILING ON LAND) RULES, 1962—
Amendment to—, notification laid on the table 661

LAND REVENUE—
Question re abolition of—in case of agriculturists owning five acres and below 352–353

LANDS—
Question re assignment of forest—in Theni, Allinagaram, Valkardu during 1963–64 402

LANGUAGE PANDITS—
See Teachers.

LEGISLATIVE COUNCIL, MADRAS—
Privilege motion re obstruction caused to Sri K. V. Ramaswamy and other Members of—by student demonstrators 145
Resume of work for period 16th to 25th January 1965, laid on the table 395
Supply of copies of Proceedings relating to official language policy to Prime Minister and Home Minister of Government of India .. 622–623

LIQUOR (LICENCE AND PERMIT) RULES, 1960—
Amendments to—, notification laid on the table 24, 537

LOANS—
Question re interest free—to carpenters and masons 552

LORRY PARCEL SERVICE—
Question re running of 184

M

'MADRAS GRAMASEVAKS' SERVICE'—
Constitution of—, notification laid on the table 24

MAJID, THE HON. SRI S. M. A.
Absence of executive Officer of Kurinjipadi Panchayat Union, South Arcot district, statement re. 404
Manufactured Drugs Rules, 1962—Amendment to—, notification laid on the table 662

MARKET(S)—
Declaration of Kumbakonam Market as notified market area in respect of groundnut, notification laid on the table 26
Establishment of regulated—at Thozhudur, notification laid on the table 662
Question re resolutions of Panchayat Union regarding stalls in—at Theni 459–460
Facilities for purchase and sale of cashew nut in Thanjavur and Gandarvakottai at the regulated—provision of 662

MATTER OF URGENT PUBLIC IMPORTANCE—
Absence of Executive Officer of Kurinchipadi Panchayat Union, calling attention to 404
B.T. Assistants and Language Pandits in North Arcot District Board, calling attention to non-grant of annual increments to 492
Erection of caution signals by installation of red lights at check-posts, calling attention to 189
Foodgrains, calling attention to seizure at check-posts in Kanyakumari district 251–252
Tamil Pandits in Higher Elementary Schools' calling attention to appointment of 460–461

MEDICAL AND PUBLIC HEALTH DEPARTMENTS—
Question re action taken on Dr. A.L. Mudaliar Committee's recommendations 11–12

MEDICAL COLLEGE—
See Colleges.

PAGE

M—cont.

MIDDAY MEALS CENTRES—
Question *re* number of—where children showed symptoms of food poisoning during 1964 553–554

MIDDAY MEALS SCHEME—
Question *re* number of teachers of elementary schools in Ramanathapuram district found fault with in maintenance of accounts during 1964 297–298

MOHANLAL MEHTA, SRI—
Budget for 1965–66, General discussion on 303–306

MOTOR VEHICLES RULES, 1940—
Amendments to—, Notifications laid on the table 537, 663

MOTOR VEHICLES TAX—
Exemption of Car, No. MDH 2628, from notification laid on the table 26
Exemption of MSS 404 from—notification laid on the table 25–26
Reduced rates for jeep stage carriages on village roads in rural areas—notification laid on the table 25

MUNICIPALITIES—
Question *re* recovery of charges from—for supply of water for non-domestic purposes 249–251

MUTHIAH CHETTIAR, SRI M. A.—
Adjournment motion *re*—Anti-Hindi Demonstrations 145
Budget for 1965–66,—General discussion on 159–163, 476
Official language Policy, discussion on 510–515

N

NARIKORAVAS—
See Nomadic Tribes.

NATARAJAN, SRI N. V.—
Adjournment motion *re* Anti Hindi demonstrations in the State .. 218, 220–224, 243
Budget for 1965–66, General discussion on 305–311
Official Language Policy, discussion on 502 525–531
Traffic accidents, discussion on 654–656

NOMADIC TRIBES—
Question *re* settlement of—like Narikoravas 246–248

NURSES—
Question *re* division of—into A and B groups 186–187

O

OFFICIAL LANGUAGE POLICY—
Discussion on 492–536, 555–601
See Legislative Council, Madras.

PAGE

O—cont.

OPIUM SMOKING RULES, 1955—
Amendment to—notification laid on the table 662

ORCHARDS—
Question *re* grant of loans to grow 489

P

PACKAGE SCHEME FOR GROUNDNUT CULTIVATION—
Question *re* area brought under—in South Arcot district during 1963 398–399

PADDY—
Question *re* Quantity of—produced and exported to Kerala during 1963–64 399–401

PANCHAYAT UNIONS—
Absence of executive Officer of Kurinjipadi—Minister's attention called to 404
Change of name of 'Anaikaran Chatram—as Coleroon—notification laid on the table 25
Question *re* contribution by—for construction of building for District Board High Schools 356

PANCHAYATS—
Adjournment Motion *re* appointment of temporary President of—and further postponements of election of Panchayat Presidents .. 403–404
Authorisation of Personal Assistant to Collector to conduct elections in Town Panchayats in Nilgiris district, notification laid on the table 485
Dissolution of Ariyur Panchayat for four months, notification laid on the table 24
Dissolution of Gudalur Panchayat upto 31st December 1964, notification laid on the table 24
Election to dissolved Panchayats, notification laid on the table .. 25
Question *re*—
Bifurcation of—in Madurai district 144–145
Number of—for which no elections have been held 356
Removal of President of Chittanbalam Village Panchayat, notification laid on the table 24
Town Panchayats, amendments to rule relating to assessment and collection of taxes by—, notification laid on the table 180
Village Panchayats, amendments to rule relating to assessment and collection of taxes by—, notification laid on the table 180

PANCHAYATS (AMENDMENT) BILL, 1965—
See Bills.

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—
Agricultural Produce Markets Act, 1959 declaration of Chengam, Cheyyar, and Vaniyambadi as market areas under—(G.O. Ms. No. 1527, Food and Agriculture, dated 8th May 1964 24
Area Committee, Madras, appointment of Dr. B. M. Sundaravadhanam as, member and Chairman (G.O. R. No. 1037, Revenue, dated 12th December 1964) 25

PAGE

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Area Committee, appointment of Srimathi N. R. Ranganayaki as member of—(G.O. Rt. No. 1093, Revenue, dated 24th December, 1964) 537

Boiler Department, review of activities of—for first half-year of 1964–65 23

Catering Establishments Act, 1958—

Appointments of Deputy Commissioners of Labour as Inspectors, (G.O. Ms. No. 5729, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 18th December 1964 25

Extension to certain Panchayats, (G.O. Ms. No. 5353, Industries, Labour and Co-operation (Labour), dated 27th November 1964.) 24

Chit Funds Act, 1961—

List of approved banks under—(G.O. Ms. No. 37, Industries Labour and Co-operation, dated 4th January 1965) 537

Committee on Subordinate Legislation, Ninth and Tenth Report of— 537

Conduct of Election of Members of Village Panchayat Rules, 1964, amendments to—(G.O. Ms. No. 58, Rural Development and Local Administration, dated 7th January 1965 and No. 179, dated 23rd January 1965.) 25, 244

Conduct of Election of Members of Town Panchayats Rules, 1964, amendments to—(G.O. Ms. No. 2779, Rural Development and Local Administration, dated 31st December 1964) 24

Cottage Industries Construction and Establishment (Restriction, Limitations and Conditions) Rules, 1960—amendment to (G.O. Ms. No. 1758, Rural Development and Local Administration, dated 25th August 1964) 661

District Development Councils (Preparation and Submission of Annual Reports) Rules, 1964, amendment to—(G.O. Ms. No. 2611, Rural Development and Local Administration, dated 14th December 1964) 25

Electricity Board, Madras State—Administration Report for 1961–62. 447

Entertainments tax, exemption of benefit film shows conducted in aid of Flag Day Fund in December 1964 from—(G.O. R. No. 952, Revenue, dated 17th November 1964) 25

Estates (Abolition and Conversion into Ryotwari) Act, 1948—

Declaration of certain villages in Salem district as inam estates (G.Os. Ms. No. 3041, revenue, dated 24th December 1964 and No. 3043, dated 24th December 1964) 25

Enforcement of certain provisions in Sembaiodai, Perichanodai inam estates in Ramanathapuram district 296

Food and Agriculture Department Notification S.R.O. No. A. 1741 of 1962, dated 15th March 1962, amendment to—(Government Memo. No. 49929/A-IV/64-7, Food and Agriculture, dated 24th October 1964) 24

General Sales Tax Act, 1959, amendment to—(G.O. Press No. 2961, Revenue, dated 16th December 1964) 180

General Sales Tax Rules 1959, amendment to—(G.O. Press No. 3010, Revenue, dated 21st December 1964) 180

Highways Township, Constitution in Madurai district, (G.O. Ms. No. 2029, Rural Development and Local Administration, dated 29th September, 1964) 25

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—*cont.*

Hindu Religions and Charitable Endowments Act, 1959, declaration of Sri Muthukumaraswamy temple, Cuddalore O.T., to be subject to provisions of Chapter VI (G.O. Ms. No. 2434, Revenue, dated 30th September 1964) 601

Labour Department, review of activities for half year ended 30th June 1964 24

Land Reforms (Fixation of Ceiling on Land) Rules, 1962, amendment to (G.O. Ms. No. 2701, Revenue, dated 20th November 1964) .. 661

Legislative Council, resume of work for period, 18th to 25th January 1965 395

Liquor (Licence and Permit) Rules, 1960, amendments to—(G.Os. Ms. No. 2780, Home, dated 1st September 1964, No. 3612, dated 21st November 1964, and No. 3876, dated 14th December 1964) .. 24, 537

'Madras Gramasevaks' Service', Constitution of—(G.O. Ms. No. 2155, Rural Development and Local Administration, dated 16th October 1964) 24

Manufactured Drugs Rules, 1932, amendment to—(G.O. Ms. No. 3879, Home, dated 14th December 1964) 662

Market at Kumbakonam, declaration of—as notified market area in respect of groundnut (G.O. Ms. No. 3135, Food and Agriculture, dated 16th November 1964) 26

Motor Vehicles Rules, 1940, amendment to—(G.Os. Ms. No. 3295, Home, dated 22nd October 1964, and No. 3359, dated 27th October 1964) 537, 662

Motor Vehicles Tax, Exemption of Car No. MDH 2628 from—(G.O. Ms. No. 3154, Home, dated 6th October 1964) 26

Motor Vehicles Tax, Exemption of MSS 404 from—(G.O. Ms. No. 3153, Home, dated 6th October 1964) 25–26

Motor Vehicles Tax, Reduced rates for jeep stage carriages on village roads in rural areas—(G.O. Ms. No. 3470, Home, dated 10th November 1964) 25

Opium Smoking Rules, 1955, amendment to—(G.O. Ms. No. 3880, Home, dated 14th December 1964) 662

Panchayat Union, change of name of 'Anaikaranchatram'—as 'Coleroon'—(G. O. Ms. No. 1249, Rural Development and Local Administration, dated 10th June 1964) 25

Panchayats—

Authorisation of Personal Assistant to Collector to conduct elections in Town Panchayats in Nilgiris district—(G.O. Ms. No. 59, Rural Development and Local Administration, dated 7th January 1965) 485

Dissolution of Ariyur Panchayat for four months—(G.O. Ms. No. 1725, Rural Development and Local Administration, dated 20th August 1964) 24

Dissolution of Gudalur Panchayat up to 31st December 1964—(G.O. Ms. No. 2401, Rural Development and Local Administration, dated 17th November 1964) 24

Elections to dissolved Panchayats—(G.O. Ms. No. 2698, Rural Development and Local Administration dated 19th December 1964) .. 25

Removal of President of Chittambalam Village Panchayat—(Ref. No. 24836/64/D-4, dated 3rd November 1964) 24

Town Panchayats, amendments to rule relating to assessments and collection of taxes by—(G.O Ms. No. 2589, Rural Development and Local Administration, dated 12th December 1964) 180

PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE—cont.

Panchayats—cont.

Village Panchayats, amendments to rule relating to assessment and collection of taxes by—(G.O. Ms. No. 2590, Rural Development and Local Administration, dated 12th December 1964) 180

Pawn Brokers Rules, 1944, amendments to—(G.O. Ms. No. 5902, Industries, Labour and Co-operation, dated 29th December 1964). 26

Payment of Wages Rules, 1937, amendment to—(G.O. Ms. No. 5291, Industries Labour and Co-operation (Labour), dated 23rd November 1964) 24

Public Service Commission, Madras, Annual Report for 1963–64 .. 180

Public Service Commission, Tribunal for Disciplinary Proceedings, Record Office, review of activities for half year ending 30th September 1964) 485

Public Service Commission Regulations, 1954, amendment to—(G.O. Ms. No. 1948, Public (Services-A), dated 2nd December 1964) 296

Rectified Spirit Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 3553, Home, dated 17th November 1964) 347

Regulated markets at Thanjavur and Gandarvakottai—Facilities for purchase and sale of Cashewnut provision of—(G.O. Ms. No. 3456, Food and Agriculture, dated 14th December 1964) 662

Regulated market at Thozhudur, Establishment of—(G.O. Ms. No. 3098, Food and Agriculture, dated 10th November 1964) .. 662

Revenue Department Notification II—1 No. 1450 of 1960, dated 27th September 1960, amendment to—(G.O. P. No. 24, Revenue, dated 5th January 1965) 661

Sales Tax—

Exemption of sale of dairy products of Gandhigram Rural Institute, Gandhigram, Madurai district, from (G.O. Ms. No. 2328, Revenue, dated 17th September 1964) 24

Exemption of sales of garments produced by associations formed for welfare of women from—(G.O. P. No. 23, Revenue, dated 5th January 1965) 661

Exemption of sales of goods by Khadi Gramodyog Bhavan, Madras, from—(G.O. Ms. No. 72, Revenue, dated 12th January 1965) .. 662

Exemption of sales of goods to Canteen Stores Department (India) from—(G.O. Press No. 3125, Revenue, dated 30th December 1964). 537

State Housing Board—

Amendment to Rules for operation of accounts—(Memorandum No. 100246-Hg. Spl. II/64–6, Industries Labour and Co-operation, dated 4th January 1965) 26

Audit Report for 1962–63 26

State Panchayat Officers' Association, resolutions passed at first conference convened by— 447

Tiruchirappalli Kaiseruvaram and Mattuvaram Rules, 1959, amendments to—(G.O. Ms. No. 2412, Revenue, dated 30th September 1964) 24

Tuticorin Port, review of activities for half year ending 30th September 1964 395

Warehouses Rules, 1958, amendments to—(G.O. Ms. No. 5570, Industries, Labour and Co-operation, dated 10th December 1964). 347

PAWN BROKERS RULES, 1944—

Amendments to—, notification laid on the table 26

PAYMENT OF WAGES RULES, 1937—

Amendment to—, notification laid on the table 24

PENSION—

Question re—

Applications for—from teachers pending sanction for over a year, number of—as on 1st December 1964, districtwise 398

Application for—from teachers, submission of; six months in advance of retirement 397

Applications of Elementary School Teachers for—pending for over four years in Coimbatore district, number of—as on 1st December 1964 398

Extension of—scheme to teachers who retired before 1st April 1955 1–2

Family Pension Scheme for teachers in non-Government Schools re number of cases of pension granted during 1964 554

Increased pension for retired officials, representation re 134

Payment of—to teachers re-employed in non-Government Schools 181

PESTICIDES—

Question re agency for sale of 349–351

PHYSICAL FITNESS CERTIFICATES—

See Government servants

PONNUSWAMI CHETTIAR, Sri S. R. P.—

Budget for 1965–66, general discussion on 331–336

PONNUSWAMY VILLAVARAYAR, Sri J.—

Budget for 1965–66, general discussion on 442–447

PORTS—

Question re Porto Novo Port, improvement of 456–457

Tuticorin Port, Review of activities for half year ending 30th September, 1964, laid on the table 395

POWERLOOMS—

Question re allotment of—to weavers' societies 134–135

PRIVILEGE MOTION *RE*—

Obstruction caused to Sri K. V. Ramaswamy and other Members of the Legislative Council by the student demonstrators 145

PRIVILEGES COMMITTEE—

See Committees—

PROVIDENT FUND—

See Teachers—

PUBLIC SERVICE COMMISSION, MADRAS—

Annual Report for 1963–64, laid on the table 180

Review of activities of—laid on the table 485

P—*contd.*

PUBLIC SERVICE COMMISSION REGULATIONS, 1954—
Amendment to—, notification laid on the table 296

PUMP SETS—
Question re applications to agricultural—for service connection, pending as on 1st May 1963 districtwise 299–302

Q

QUESTIONS AND ANSWERS—

ABDUL WAHAB, SRI K. S.—
Question re—
Betel cultivation, total acreage in 1963–64 and quantity produced 183–184
Bus fares in the private sector, fixation of standard rates .. 2–3
Hindi, grants by Government of India for development in Madras State 615–616
Medical colleges, number of Caste Hindus, Muslims, Christians and Harijans selected for admission in 1964 490
Nomadic Tribes, like Narikoravas, settlement of 246–248
Republic Day celebration in 1964, expenditure on 614–615
Wild life, protection of 12

CHIDAMBARANATHAN, Dr. A.—
Question re—
Aided high schools, sanction for appointing upper division clerk in 487
Craft Instructors and Drawing Masters, eligibility for weightage for service in elementary schools 488–489
Headmasters of secondary schools, payment of salaries in time scale to— 488
Hindi Pandits in secondary schools of North Arcot District Board conveyance allowance for extra work in different high schools 543
Language Pandits, Grades I and II, in secondary schools in Thanjavur district, Grant of increments to— 451
Municipal high schools in North Arcot district, arrears of salaries of teachers and clerical staff 616–617
Weaving Instructors in South Arcot District Board, non-payment of new scales of pay to— 544–545

ETHIRAJULU, SRI M.—
Question re—
Bridge over Gadilam river, construction of 184
House-sites for Harijans, allotment in South Arcot district from 1961–62 to 1963–64 554
Porto Novo Port, improvement of 456–457
Roads in Cuddalore taluk, improvement of 302–303
Sugar factories, cess fund for the development of 135–136

HANDE, Dr. H. V.—
Question re—
General Hospital, Madras, starting of an emergency operation theatre for road accident cases 303

QUESTIONS AND ANSWERS—*contd.*

HANDE, Dr. H. V.—*contd.*
Question re—*contd.*
Government hospitals, insistence on income certificates before treatment in out patient department 187–188
Honorary E. N. T. Unit, Government General Hospital, Madras, closure of 140–142
Hospital equipment, import from the German Democratic Republic for use in hospitals in the State 619
Nurses, division into A and B groups 186–187
Small-pox vaccine, survey to ascertain reaction of—in Madras City 9–11
Tuberculosis Sanatorium, Tambaram, use of surgical theatre in.. 550–551

KRISHNAMOORTHY, SRI G.—
Question re—
Aided high schools, sanction for appointing upper division clerk in 487
Craft Instructors in Board High Schools in Tirunelveli district, sanction of increment from 1st June 1960 to— 451–452
Family pension scheme for teachers in non-Government schools—number of cases of pension granted during 1964 554
Folidol, use in agricultural operations 454–455
Grade I Tamil Pandits, number of Board High Schools in Tiruchirappalli, district without— 452
Hindi Pandits, Grade II, Special pay for work in higher standards of high schools 298–299
Midday meal centres where children showed symptoms of food poisoning during 1964, number of 552–554
Midday meals scheme, number of teachers of elementary schools in Ramanathapuram district found fault with in maintenance of accounts in 1964 297–298
Panchayat Unions, contribution for construction of buildings for district board High Schools 356
Pension applications of teachers pending sanction for over a year number of—as on 1st December 1964 districtwise 398
Pension applications of Elementary School teachers, pending for over four years in Coimbatore district, number of—as on 1st December 1964 398
Pension applications of teachers, submission of—, six months in advance of retirement 397
Pension scheme, extension to teachers who retired before 1st April 1964 1–2
Pesticides, agency for sale of 349–351
Physical Education Teachers (Higher Grade), revision of scale of pay of 133–134
Provident Fund amount of teachers in aided institutions, investment in National Savings Certificates or National Defence Certificates 2
Sanskrit, attachment of a section to high schools for study of .. 452–453
State Transport in Madras City, making various stages equi-distant 3–5
Teachers re-employed in non-Government schools, pension for 181

QUESTIONS AND ANSWERS—*cont.*

NATARAJAN, Sri N. V.—

Question *re*—

Land Revenue, abolition in case of agriculturists owning five acres and below 352–353

Paddy, quantity produced and exported to Kerala during 1963–64 399–401

PONNUSWAMY VILLVARAYAR, Sri J.—

Question *re* —

Loans, interest free—to carpenters and masons 552

S.S.L.C. Examination, award of prizes to students who stand first in 349

RAJAH IYER, Sri M.—

Question *re*—

Bypass roads at Manamadurai, Ettivayal and Ramanathapuram, construction of 137–138

Coral stones near Mandapam, sea erosion due to removal of .. 5 5

District Development Councils, attendance of Special District Educational Officers at meetings 491–492

District Eductional Officers, rules for direct recruitment .. 245

Fort St. George Gazette, tracing fees for purchasing back numbers of 16

Hindi Pandits, Grade II, special pay for work in higher standards of high schools 298–299

Physical fitness certificates for Government servants, fees payable to Civil Surgeons for issue of 620

Recognized Nursery and Montessori schools, number of .. 617

Road connecting Mandapam and Pamban, formation of .. 185–186

RAMAKRISHNA ACHARI, Sri K.—

Question *re*.—

Lorry Parcel Service, running of 134

Multimetal Industrial Co-operative Societies for goldsmiths, places where—are started and persons employed as on 1st January 1965 453–454

SAMBANDHAN, Sri S. K.—

Question *re*—

Agricultural pumpsets, applications for service connection pending as on 1st May 1963 district-wise 299–302

Ball point pens, use in signing bills and other documents, prohibited 246

Commercial Tax Department, special raids by special staff of—in certain districts 545–546

Donations, Government permission to officer of Corporation of Madras for collection of—for private or public institutions .. 14–16

Electricity, production from sea waves 182–183

Fish farms, putting of—by Panchayats 304

Hindi Pandits in former District Board High schools, taking of classes in more than one school 542–544

Honorary E. N. T. Unit, Government General Hospital, Madras, closure of 160–162

QUESTIONS AND ANSWERS—*cont.*

SAMBANDHAN, Sri S. K.—*cont*

Question *re*—*cont.*

Nursery Schools for children below five years, starting of—in districts 618–619

Overbridges at Railway Level Crossings, Grants from Government of India for construction of 138–140

Package Scheme for Groundnut Cultivation, acres brought under —In South Arcot District, during 1963 398–399

Road development works in South Arcot District—recommended from 1st March 1963 136–137

Sugar, fixation of price 5

Supply of power to Kerala from the Neyveli Thermal Station .. 613–614

Vigilance and Anti-corruption Commission—number of persons arrested up to 1st November 1964 and action taken against those persons 181–182

SANKARALINGAM PILLAI, Sri M.—

Question *re* Former District Board High Schools, taking over of—By Government 299

SIVANANDAM, Dr. T. V.—

Question *re*—

Increased pension for retired officials, representation *re* 134

Power-looms, allotment to weavers' Societies 134–135

Procurement of Paddy and rice, details of Scheme 5–9

Protected Water Supply to Dharmapuri 490–491

Sales tax—Number of raids made by sales tax officials in each district and amount collected 546–547

THANGAVEL MUDALIAR, Sri A. K.—

Question *re* Water supplied for non-domestic purposes, recovery of charges from Municipalities 249–251

THIAGARAJAN, Sri N. R.—

Question *re*.—

Co-operative farming Societies, number of—Nature of help rendered by Government 354–355

Cremation Grounds at Theni, shifting of 622

Forest lands in Theni, Allinagaram, and Valkardu, assignment during 1963–64 402

Government and Local Fund Hospitals in Municipal Towns,—Number of—on 1st June 1964 620–621

High Court, Madras, number of suits and appeals pending .. 142–144

Kottur Drinking Water Supply Scheme, in Periakulam taluk, implementation of 491

Market at Theni resolutions of Panchayat Union regarding stalls in— 459–460

Medical and Public Health Departments, action taken on Dr.A.L. Mudaliar Committee's recommendations 1–12

Minor Irrigation Dam in Palakombi area, Andipatti Panchayat Union, Madurai District, construction of 134

Q—*cont.*

QUESTIONS AND ANSWERS—*cont.*

THIYAGARAJAN, SRI N. R.—*cont.*

Question *re*—*cont.*

Orchards, Grant of loans to grow 489

Panchayat Unions without a Government Hospital or Local Fund dispensary, names of 621–622

Panchayats for which no elections have been held, number of .. 355

Panchayats in Madurai district-bifurcation of 144–145

Sethusamudram Scheme implementation in Fourth Five-Year Plan 12

Sugar bags supplied to each municipal town during 1964, number of 549–550, 602–612

Sugar mills in Co-operative Sector as on 1st December 1964 number of 552

Sugar Quantity produced in Madras State during 1964 .. 547–548

Supply channel to the Rangasamudram Sakkilichi Kanmoi—Silting up of 248

Theni Bus stand, shifting of 402

Theni Co-operative Dairy farm, misappropriation of funds in 353–354

Theni Co-operative Marketing Society, loss in 457–458

Thirumalai Naicker's Palace, Madurai, shifting of courts from 188

Uthamapalayam Hospital, misuse of beds in 142

Village Headman of Tappugundu village, collection of amount under false receipts. 455–456

Wells, scheme of digging and installing pumpsets in dry lands. 489

R

RAJAH IYER, SRI M.

Budget for 1965–66," general discussion on 194–200

RAMADASS, SRI K.—

Adjournment motion *re* Anti-Hindi demonstration in the State 216, 224–226 227–229 230

Official Language Policy, *discussion on* 561–563

RAMAIAH, THE HON. SRI V.—

Budget for 1965–66, general discussion on 432–442, 468

Erection of Caution signals by installation of red lights at checkposts, statement *re*. 189

Foodgrains statement *re* seizure at checkposts in Kanyakumari District 251–252

RAMAKRISHNA ACHARI, SRI K.—

Budget for 1965–66, General discussion on 391–395

RAMASAMY, SRI K. R.—

Budget for 1965–66, General discussion on 387–391

RAMASWAMY, SRI K. V.—

Budget for 1965–66, General discussion on 286–289

R—*cont.*

RAMASWAMY MUDALIAR, SRI V.K.—

Budget for 1965–66, general discussion on 262–271

Traffic accidents, discussion on 649–651

Record Office, Madras—

Review of activities of—for half year ending 30th September 1964, laid on the table 485

Rectified Spirits Rules, 1959—

Amendments to—, notification laid on the table. 347

REPUBLIC DAY—

Question *re* Republic Day celebration in 1964, expenditure on .. 614–615

RESOLUTION *re*—

Scales of pay and allowances of State Government servants, parity with Central Government scales 625–634

Secondary grade trained teachers in higher grade posts, grant of secondary grade scales of pay 634–645

Teachers in Secondary Schools under private management, difference in pay from 1st April 1964 623–625

ROADS—

Question *re* bypass roads at Manamadurai, Ettivayal and Ramanathapuram, construction of 137–138

Construction of—connecting Mandapam and Pamban 135–136

Improvement of—In Cuddalore Taluk-.. 302–303

Road development works in South Arcot District—Recommended from 1st March 1963 136–137

RULINGS AND OBSERVATIONS OF THE CHAIR—

Adjournment Motions

With regard to certain adjournment motions given notice of, the Chairman observed—

" They will be taken up day after to-morrow since it is the convention here that on the day the Budget is presented, we do not take up any other work." 17

Adjournment Motion *re*—

Anti-Hindi Demonstrations in the State—Leave to move granted. 147

Appointment of temporary Presidents of Panchayats and further postponement of election of Panchayat Presidents—Consent for raising the matter in the House withheld as (i) the matter was not brought to the notice of the Chairman even on the first day of the sitting of the Council, (ii) it was for the courts to decide whether there was provision or not for appointment of the temporary Presidents, and (iii) the matter did not involve more than the ordinary day-to-day administration 403–404

PRIVILEGE MOTION *re*—

Obstruction caused to Sri K.V. Ramaswamy and other Members of the Council by the Student Demonstrators on the 25th January 1965—Referred to the Committee of Privileges 145

Questions—

With reference to a representation of a Member to allow more time for supplementary questions, the Chairman observed—

" The time for supplementaries is determined with reference to the importance of the question. The hon. Member will remember that yesterday there were about twelve supplementaries on a single question." 183

SALES TAX—

Exemption of sale of dairy products of Gandhigram Rural Institute, Gandhigram, Madurai district, from, notification laid on the table 24

Exemption of sale of garments produced by Association formed for welfare of women from—, notification laid on the table .. 661

Exemption of sale of goods by Khadi Gramodyog Bhavan, Madras from—,notification laid on the table 662

Exemption of sale of goods to Canteen Stores Department (India) from—, notification laid on the table 537

Question *re*—

Commercial Tax Department, special raids by special staff of —in certain districts 545–546

Number of raids made by Sales Tax officials in each district and amount collected 546–547

SAMBANDHAN, Sri S.K.—

Absence of Executive Officer of Kurinjipadi Panchayat Union, South Arcot district, calling Minister's attention to 404

Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations 147, 207 214–217

Bill—Panchayats (Amendment) Bill, 1965 661

Budget for 1965–66, general discussion on 466–472 476,477

Resolution *re* Scales of pay and allowances of State Government servants, parity with Central Government Scales 625–628

Traffic accidents, discussion on 646–649

SAMBASIVA REDDIAR, Sri A—

Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State.. 217

Budget for 1965–66, general discussion on 178–180

Official Language Policy, discussion on 566–569

SANKARALINGAM PILLAI, Sri M.—

Budget for 1965–66, general discussion on 336–342

Erection of caution signals by installation of red lights at Checkposts, Calling Minister's attention to.. 189

Foodgrains, Calling Minister's attention to seizure of—at Checkposts in Kanyakumari District 251

SANSKRIT—

Question *re* Attachment of a section to High Schools for study of. 452–456

SCHOOLS—

Question *re*—

Aided High schools, sanction for appointment of upper division clerks in 497

Former District Board High Schools, taking over of—by Government 299

SCHOOLS—*cont.*

Question *re*—*cont.*

Municipal High Schools in North Arcot District, arrears of Salaries of teachers and Clerical Staff 616–617

Number of Board High Schools in Tiruchirappalli district without Grade I Tamil Pandits 452

Nursery Schools for Children below five years, starting of—in Districts 618–619

Recognised Nursery and Montessori—, number of 617–618

SETHUSAMUDRAM SCHEME—

Question *re* Implementation of—in Fourth Five-Year Plan .. 13

SMALLPOX VACCINE—

Question *re* Survey to ascertain reaction of—in Madras City .. 9–11

SRINIVASARAGHAVAN, Sri A.—

Budget for 1965–66, general discussion on 320–325

STATE HOUSING BOARD—

Amendment to Rules for operation of accounts, notification laid on the table 26

Audit Report for 1962–63, laid on the table 26

STATE PANCHAYAT OFFICERS' ASSOCIATION—

Resolutions passed at first Conference convened by—, laid on the table 447

SUBBIAH CHETTIAR, Sri M.—

Budget for 1965–66, general discussion on 149–159

SUBRAMANYAM, Sri A.

Budget for 1965–66, general discussion on 206–207 252–261

SUGAR—

Question *re*—

Fixation of 5

Number of bags supplied to each municipal town during 1964 .. 549–550, 602–612

Quantity of—produced in Madras State during 1964 547–548

SUGAR FACTORIES—

Question *re* Cess fund for the development of 135–136

SUGAR MILLS—

Question *re* number of—in Co-operative sector as on 1st December 1964 552

SUNDARAM, Sri S. D.—

Budget for 1965–66, general discussion on 373–378

T

TAMIL PANDITS—

See Teachers—

TEACHERS—

B. T. Assistants and Language Pandits in North Arcot District Board, Minister's attention called to non—grant of annual increments to 492

TEACHERS—*cont.*

Question *re*—

Craft Instructors and Drawing Masters, eligibility for weightage for service in Elementary Schools 488–489

Craft instructors in Board High Schools in Tirunelveli District, sanction of increment from 1st June 1960 to 451–452

Hindi Pandits, Grade II, Special pay for—for work in Higher Standards of High Schools 298–299

Hindi Pandits in former District Board High Schools taking of classes in more than one school 543–544

Hindi Pandits in Secondary Schools of North Arcot District Board, conveyance allowance for extra work in different High Schools.. 543

Language Pandits, grades I and II, in secondary schools in Thanjavur district, grant of increments to 451

Physical Education—(Higher grade), revision of scale of pay of 133–134

Provident Fund amount of—in aided institutions, investment in National Savings Certificates or National Defence Certificates .. 2

Resolution *re* difference in page of Secondary Schools under private management from 1st April 1964 623–625

Secondary grade trained teachers in higher grade posts, grant of secondary grade scales of pay to 634–645

See Pension—

Tamil Pandits in Higher Elementary Schools, Calling Minister's attention to appointment of 460–461

THANGAVEL MUDALIAR, SRI A.—

Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State.. 218, 227

Budget for 1965–66, general discussion on 259, 278–283

Resolution *re*—

Scales of pay and allowances of State Government Servants, parity with Central Government scales 632

Secondary grade trained teahers in higher grade posts, grant of secondary grade scales of pay 643

THIAGARAJAN, SRI N.R.—

Adjournment motion *re* Anti-Hindi Demonstrations in the State .. 217,218 219–220 223

Budget for 1965-66, general discussion on 381–387

THIRUMALAI NAICKER'S PALACE, MADURAI—

Question *re* Shifting of courts from 188

THIRUPURASUNDARI, SRIMATHI T.L.—

Budget for 1965–66, General discussion on 344–347

TIRUCHIRAPPALLI KAIERUVARAM AND MATHUVARAM RULES, 1959—

Amendments to—, notification laid on the table 24

TRAFFIC ACCIDENTS—

See Accidents

TRANSPORT

Question *re*—

State—in Madras City, making various stages equa[illegible] .. 3-5

T—cont.

TRIBUNAL FOR DISCIPLINARY PROCEEDINGS—

Review of activities of—for half year ending 30th September 1964, laid on the table 485

TUBERCULOSIS SANATORIUM, TAMBARAM—

See Hospitals and dispensaries.

V

VENKATACHALA THEVAR, SRI P.—

Budget for 1965–66, general discussion on 283–286

VENKATARAMAN, THE HON. SRI R.—

Adjournment Motion *re*— Anti-Hindi Demonstrations 146, 147, 148, 218, 219

Budget for 1965-66,—General discussion on 191, 192, 172 274, 281, 302, 309, 316, 335, 468, 472–485

Presentation of 17–23

Business of the House change in the order of 623

Suspension of proviso to rule 41 of Council Rules 645

House Committee, election of Members to 148

Legislative Council Proceedings relating to official language policy, supply of copies to Prime Minister and Home Minister of Government of India. 622

Privileges Committee, election of Members to 3

Traffic accidents, discussion on 656–661

VIGILANCE AND ANTI-CORRUPTION COMMISSION—

Question *re* number of persons arrested up to 1st November 1964 and action taken against those persons 181–182

VILLAGE HEADMAN OF TAPPUGUNDU VILLAGE—

Question *re* Collection of amount under false recipts 455–456

W

WAREHOUSES RULES, 1953—

Amendments to—, notification laid on the table 347

WATER-SUPPLY—

Question *re*—

Kottur drinking—Scheme, in Periakulam taluk, implementation of.. 491

Provision of protected—to Dharamapuri 490–491

Recovery of charges from Municipalities for—for non-domestic purposes 249–251

W—*contd.*

WEAVING INSTRUCTORS—

Question re non-payment of new scales of pay to—in South Arcot District Board 544–545

WELLS—

Question re Scheme of digging—and installing pumpsets in dry lands 489

WILD LIFE—

Questions re Protection of 12

V211.32 N65

N65.U35

629.26